229

HUGONIS DONELLI

OPERUM

INDEX.

Bibliothèque de l'Ecole de Droit

BIU Cujas

INDEX

HUGONIS DONELLI

OPERUM

INDEX

ERUM, ET VERBORUM LOCUPLETISSIMUS,

CUI ACCEDUNT

INDICES ALII MINORES,

TITULORUM, ET LEGUM,

ET

AUCTORUM,

QUI, VEL QUÆ IN HIS OPERIBUS EXPONUNTUR,

ILLUSTRANTUR, EMENDANTUR.

Postremo loco succedit Index Librorum, & Capitum, qui universam Civilis Scientiæ Doctrinam continent, in Civilium Juris Commentariorum Libris ab Auctore Nostro selectissima methodo digestam.

Tomus Duodecimus.

Bibliothèque de l'Ecole de Droit

ROMAE MDCCCXXVIII.
TYPIS JOSEPHI SALVIUCCI

SUMPTIBUS EDITORUM
Superiorum Permissu.

BIU Cujas

HUGONIS DONELLI

OPERUM

INDEX

ERUM, ET VERBORUM LOCUPLETISSIMUS,

CUI ACCEDUNT

INDICES ALII MINORES,

TITULORUM, ET LEGUM,

ET

AUCTORUM,

QUI, VEL QUÆ IN HIS OPERIBUS EXPONUNTUR,

ILLUSTRANTUR, EMENDANTUR.

Porremo loco succedit Index Librorum, & Capitum, qui universam Civilis Scientiæ Doctrinam continent, in Civilium Juris Commentariorum Libris ab Auctore Nostro selectissima methodo digestam.

Tomus Duodecimus.

ROMAE MDCCCXXVIII.

TYPIS JOSEPHI SALVIUCCI

SUMPTIBUS EDITORUM

Superiorum Permissu.

LECTORI BENEVOLO

ROMANI EDITORES.

Post absolutam ac vulgatam Lucæ universorum Donelli operum editionem, ibidem excusus est index rerum & verborum generalis, itemque alius sejunctim index legum illarum, quas vel uberiori commentario, vel utcumque Donellus explanandas atque enucleandas susceperit. Nec prætermissus elenchus est, juxta alphabeti ordinem concinnatus, titulorum Pandectarum, Codicis, Institutionum, quibus eximiæ notæ Jurisconsultus ingenii sui sagacitate, uberrimaque doctrinæ copia profuerit. Idem alphabeti ordo peculiari quodam elencho servatus in legibus. Denique a Lucensi editione index Scriptorum non abfuit, quorum placitis Donellus miram suæ eruditionis lucem affuderit, aut quorum errores a se retectos facessere procul a jurisprudentia jusserit. Ita indicum illorum quinarius est numerus.

Quum vero indices illi, & in iis præsertim, qui *rerum ac verborum* dicitur, maximo ab eruditis viris excepti sint plausu, plenique bonæ frugis sint agniti, instar piaculi nobis fuisset, novæ hujus editionis emptores insigni illorum utilitate fraudare. Eos ergo tibi, Lector benevole, tomus hic emendate ac nitide impressos sistit. Fruere ac vale.

BIU Cujas

BIU Cujas

GEORGII BENEDICTI

INDEX TITULORUM

TUM CODICIS, CUM PANDECTARUM,

ET INSTITUTIONUM,

Qui a DONELLO explicantur per Alphabeticum ordinem dispositus. Prior numerus romanus Volumen, alter arabicus Columnam designat.

A

De Acceptilationibus. IX. 1445.
De actionibus empti et venditi. VIII. 1009.
De actionibus, et obligationibus. VII. 805.
—— An servus ex suo facto post manumissionem teneatur. VII. 899.
De actionibus. *Tit.* 6. *Lib.* IV. *Instit. Just.* VI. 513.

B

De Bonorum possessione secundum tabulas. VIII. 1210.
De bonorum possessione contra tabulas, quam prætor liberis pollicetur. VIII. 1214.
De bonorum possessione contra tabulas liberti, quæ patronis liberisque eorum datur. VIII. 1222.

C

De Carboniano edicto. VIII. 1246.
De Codicillis. IX. 455.
De Collationibus. VIII. 1257.
De Commodato. VIII. 1.
—— Communia de legatis, et Fideicommissis. IX. 667.
De communium rerum alienatione. VIII. 1119.
De compensationibus. VIII. 309.
De Condictione indebiti. VII. 649.
De condictione ob caussam datorum VII. 717.
De condictione ob turpem caussam. VII. 761.
De condictione furtiva. VII. 779.
De condictione ex lege, et sine caussa, vel injusta caussa. VII. 787.
De condictione ex lege. *in D.* X. 948.
De condictione triticiaria. *in. D.* X. 970.
De confessis. VI. 393. XI. 381.
De constituta pecunia. VII. 975.
De contrahenda emptione et venditione. VIII. 725.
De contrahenda et committenda stipulatione. IX. 1253.
—— Creditorem evictionem pignoris non debere. IX. 1523.
De curatore bonis dando. *in D.* VI. 169.

D

—— Debitorem venditionem pignoris impedire non posse. IX. 1189.
—— Depositi vel contra. VIII. 481.
De distractione pignorum. IX. 1163.
De duobus reis stipulandi, et promittendi. IX. 1255.

E

De Edendo. VII. 1.
De edicto Divi Hadriani tollendo. IX. 435.
De ædilitio edicto. *in D.* X. 1294.
De eo quod certo loco dari oportet. *in D.* X. 1057.
De evictionibus. IX. 1447.
De evictionibus, et duplæ stipulatione. *in D.* X. 1330.
De eunuchis. VIII. 859.
De exceptionibus, et praescriptionibus. IX. 1227.

BIU Cujas

Ex delictis defunctorum in quantum heredes conveniantur. VII. 955.
De exercitoria et institoria actione. VIII. 859.

F

—— Familiæ erciscundæ. VII. 449.
De Fideicommissis. IX. 573.
De fidejussoribus, et mandatoribus. IX. 1307.
De fide instrumentorum, et amissione eorum, et apochis, et antapochis faciendis, et de his, quæ sine scriptura fieri possunt. VII. 1225.
De feriis et dilationibus et diversis temporibus earum. *in D. et C.* VI. 242.

H

De Hereditate, vel actione vendita. VII. 927.
De hereditariis actionibus. VIII. 789.
De heredibus instituendis. IX. 111.
De his qui pœne nomine in testamento, vel codicillis relinquuntur. IX. 565.
De his qui in priorum creditorum locum succedunt. IX. 1127.

I

De Impuberum et aliis substitutionibus. IX. 199.
De indicta viduitate. IX. 557.
De in jus vocando. VII. 73.
—— in quibus caussis pignus, vel hypotheca tacite contrahitur. IX. 1077.
De institutionibus, et substitutionibus. IX. 153.
Interdictis. IX. 871.
De inutilibus stipulationibus. IX. 1253.
De in litem jurando. *in D.* X. 858.
De judiciis. VI. 277.
De jure dominii impetrando. IX. 1215.
De jure deliberandi. IX. 333.
De jurejurando propter calumniam dando. VI. 213.
De jurejurando sive voluntario, sive necessario, sive judiciali. *in D.* X. 623.

L

De legatis. IX. 489.
Ad legem Falcidiam. IX. 749.
Ad legem Aquiliam. *in D.* X. 2.
De liberis exhibendis. IX. 997.
De liberis præteritis, vel exheredatis. IX. 287.
De luitione pignoris. IX. 1197.
De liberis et posthumis. *in D.* X. 1459.

M

Mandati, vel contra. VIII. 541.

N

De Nautico fœnore. { *in Cod.* VIII. 477. / *in Dig.* X. 1406.
De necessariis servis heredibus instituendis, vel substituendis. IX. 279.
—— ne filius pro patre, vel pater pro filio emancipato, vel libertus pro patrono, vel servus pro domino conveniatur. VII. 879.
—— ne uxor pro marito, vel maritus pro uxore, vel mater pro filio conveniatur. VII. 865.
De non numerata pecunia. VIII. 197.
De novationibus et delegationibus. IX. 1375.

P

De Pactis. VII. 87.
De pactis inter emptorem et venditorem compositis. VIII. 1135.
De pactis pignorum, et de lege commissoria in pignoribus rescindenda. IX. 1221.
De partu pignoris, et omni caussa. IX. 1149.
De patribus qui filios suos distraxerunt. VIII. 861.
—— per quas personas nobis acquiratur. VIII. 107.
De periculo et commodo rei venditæ. VIII. 987.
De pignoratitia actione. VIII. 15.
De pignoribus, et hypothecis. IX. 1009.

—— plus

BIU Cujas

—— plus valere quod agitur, quam quod simulate concipitur. VII. 1366.
De postumis heredibus instituendis vel exheredandis vel præteritis. IX. 321.
De precario et Salviano interdicto. IX. 1003.
De in factum actionibus. in Dig. X. 1215.
De prætorio pignore, et ut in actionibus debitorum missio prætorii pignoris procedat. IX. 1133.
De prohibita sequestratione pecuniæ. VI. 225. VII. 641.
De probationibus. VIII. 1005.
—— pro socio. VIII. 695.

Q

—— Quando Fiscus, vel privatus debitoris sui debitores convenire possit. VIII. 915.
—— quando liceat ab emptione discedere. VIII. 939.
—— quando non petentium, partes petentibus accrescant. VIII. 1206.
—— quemadmodum testamenta aperiantur, inspiciantur, et describantur. IX. 423.
—— quae in fraudem creditorum facta sunt, ut restituantur. *in D.* VI. 173.
—— quæ res venire non possunt, et qui vendere vel emere vetantur. VIII. 841.
—— quæ res exportari non debeant. VIII. 859.
—— qui admitti ad bonorum possessionem possint, et intra quod tempus. VIII. 1161.
—— quæ res pignori obligari possunt, et qualiter pignus contrahatur. IX. 1077.
—— qui potiores in pignore habeantur. IX. 1093.
—— qui Testamentum facere possunt vel non. VIII. 1333.
—— quibus ex causis in possessionem eatur. *in D.* VI. 123.
—— quod cum eo qui in aliena potestate negotium gestum esse dicetur, vel de peculio, quod jussu, seu de in rem verso. VIII. 73.
—— quorum bonorum. IX. 897.
—— quorum legatorum. IX. 907.

R

De rebus creditis, et jurejurando. VII. 449.
De rebus alienis non alienandis, et de prohibita rerum alienatione vel hypotheca. VIII. 1097.
—— rem alienam gerentibus non interdici rerum suarum alienationem. VIII. 1129.
De remissione pignoris. IX. 1151.
De repudianda vel abstinenda hereditate. IX. 407.
De repudianda bonorum possessione. VIII. 1255.
De rescindenda venditione. VIII. 863.
De rebus dubiis. *in D.* XI. 2.
De rebus creditis, si certum petatur, de condictione. *in D.* X. 17.
De receptis arbitris. *in D. et C.* VI. 471.
De re judicata, et de effectu sententiarum, et de interlocutoriis. *in D.* XI. 112.
De rebus auctoritate judicis possidendis. *in D.* VI. 135.

S

De Sententiis quæ pro eo quod interest proferuntur. IX. 809.
Ad S. C. Vellejanum. VIII. 167.
Ad S. C. Trebellianum. IX. 693.
Ad S. C. Macedonianum. VIII. 125.
De Separationibus. *in D.* VI. 161.
De Servitutibus, et aqua. VII. 407.
—— si aliena res pignori data sit. IX. 1077.
—— si antiquior creditor pignus vendiderit. IX. 1129.
—— si communis res pignori data sit. IX. 1133.
—— si certum petatur. VII. 565.
—— si in caussa judicati pignus captum sit. IX. 1143.
—— sine censu vel reliquis fundum comparari non posse. VIII. 963.
—— si omissa sit caussa Testamenti. IX. 547.
—— si pignus pignori datum sit. IX. 1147.
—— si pignoris conventionem numeratio pecuniæ secuta non sit. IX. 1211.
—— si per vim, vel alio modo absentis possessio turbata sit. IX. 953.
—— si propter publicas pensitationes venditio fuerit celebrata. VIII. 949.

BIU Cujas

—— si quis alteri vel sibi sub alterius nomine, vel aliena pecunia emerit. VIII. 1081.
—— si servus extero se emi mandaverit. VIII. 683.
—— si vendito pignore agatur. XI. 1189.
—— si unus ex pluribus heredibus creditoris vel debitoris partem suam debiti solverit vel acceperit. IX. 1207.
De Solutionibus, et liberationibus. IX. 1389.
De Successorio edicto. VIII. 1241.
De Suffragio. VII. 633.

T

De Tabulis exhibendis. IX. 987.
De Testamento militari. VIII. 1283.
De Testamentis, et quemadmodum Testamenta ordinentur. IX. 1.
De Testibus. VII. 1107.
De Transactionibus. VII. 255.

V

—— Unde legitimi, & unde cognati. VIII. 1239.
—— Unde liberi. VIII. 1225.
—— Unde vir et uxor. VIII. 1253.
—— Unde vi. IX. 913.
De usuris. VIII. 359.
—— ut actiones, et ab heredibus, et contra heredes incipiant. VII. 859.
—— uti possidetis. IX. 965.
De Verborum obligationibus. *in D.* XI. 401.
De Verborum significatione. *in D.* XI. 1671.
De Usuris, et fructibus, et caussis, et accessionibus, et mora. *in D* X. 1377.

BIU Cujas

INDEX LEGUM
ORDINE ALPHABETICO DIGESTUS.

A
E PANDECTIS.

L. Acceptilatio. IX. 962.
Acta. XI. 347.
Actorum. XI. 349.
Adeo. I. 867.
Ad diem. XI. 1285.
A D. Pio. XI. 223.
Admonendi. X. 755.
Adoptivum. I. 294.
Ad testium. II. 55.
Ad Fratris. II. 739.
Ædificia. III. 271.
Ait Prætor. XI. 163.
Ait Prætor. II. 1297.
Ait. X. 668.
Alias. X. 927.
Alio. X. 1163.
Apud Celsum. I. 1092.
Arbitrio. IV. 423.
Arbitraria. X. 1073.
Argentarium. IV. 1243.
A Titio. XI. 1434.
Aut. X. 1145.

E CODICE.

L. Ab eo. IX. 597.
Acceptam. VIII. 436.
A coheredibus. IX. 801.
Acta. VII. 1373.
Actio. IX. 1207.
Actione. VII. 279.
Actor. IV. 1286.
Actor. VII. 1092.
Actori. VII. 524.
Ad eum. IX. 703.
Aditæ. IV. 1180.
Adi. IX. 997.
Ad probationem. VII. 1087. 1089.
Adversus. VII. 847.
Adversus. VIII. 235.
Adversus. VIII. 381.
Adversus. *ibid.* 549.
Adversus. *ibid.* 1011.
Adversus. IX. 1239.
Advocationis. VII. 761.
Æs Aliorum. VIII. 792.
Age Cum. VII. 279.
Ambiguitates. IX. 91.
Ambiguitates. *ibid.* 358.
Ante oblationem. VII. 779.
Apud eos. *ibid.* 1277.
Aquam. *ibid.* 427.
Assiduis. IX. 1118.
Auctoritatem. *ibid.* 919.
Auctore. *ibid.* 1469.

B
E PANDECTIS.

L. Benignius. I. 94.
Bene est. X. 68.
Bona civitatis. XI. 1701.
Bonæ fidei. I. 821.
Bonorum possessionem. VIII. 161.

EX CODICE.

L. Barbaricam. VIII. 859.
Blanditus. IX. 1339.
Bonam fidem. VII. 829.
Bonorum. VIII. 1175.
Bonorum. VIII. 1191.
Bonorum. VIII. 1209.

E PAN-

BIU Cujas

C

E PANDECTIS.

L. Catoniana.	II. 779.	Cum Fideicommissum.	XI. 397.
Cæterum.	IV. 793.	Cum fundum.	IX. 899.
Centum.	X. 1185.	Cum Filiofamilias.	XI. 955.
Centesimis.	XI. 938.	Cum incertus.	II. 806.
Certum.	X. 137.	Cum in testamento.	XI. 101.
Certi.	*ibid.* 147.	Cum in corpus.	X. 298.
Civitas.	*ibid.* 407.	Cum ita.	III. 45.
Civibus.	XI. 7.	Cum lex.	I. 107.
Claudius.	VI. 948.	Cum mandato.	II. 367.
Commodi.	XI. 327.	Cum nulla.	XI. 361.
Commendare.	III. 1000.	Cum pater.	II. 735.
Conditio.	XI. 1410.	Cum plures.	XI. 101.
Controversiæ.	VII. 222.	Cum prolatis.	*ibid.* 301.
Continuus.	XI. 1635.	Cum quæritur.	XI. 105.
Contra.	*ibid.* 357.	Cum quærebatur.	XI. 365.
Contumacia.	*ibid.* 355.	Cum quid.	X. 107.
Conventio.	VI. 898.	Cum quidam.	XI. 1172.
Creditor.	X. 405.	Cum quidam.	X. 483.
Creditor.	*ibid.* 429.	Cum quis sibi.	*ibid.* 1041.
Creditores.	XI. 1689.	Cum quid.	*ibid.* 1200.
Creditorum.	*ibid.*	Cum quis.	*ibid.* 1046.
Cui vinum.	II. 685.	Cum res.	IV. 620.
Cum ad.	X. 481.	Cum res.	IV. 538.
Cum certus.	XI. 1347.	Cum senatus.	XI. 95.
Cum de in.	VII. 229.	Cum servus.	*ibid.* 1425.
Cum ex caussis.	XI. 301.	Cum singulis.	II. 494.
Cum ex caussa.	*ibid.* 1649.	Cum sponsus.	VI. 629.
Cum filius.	X. 283.	Cum stipulatus.	XI. 1448.
Cum fundus.	*ibid.* 443.	Cum stipulamur.	*ibid.* 1531.
Cum furti.	*ibid.* 929.	Cum vitiosæ.	VI. 902.
Cum Filiofamilias.	II. 745.	Cum uxori.	II. 863.

EX CODICE.

L. Captatorias.	VIII. 1313.	Creditor.	VIII. 21.
Carbonianum.	*ibid.* 1245.	Creditor.	*ibid.* 387.
Casus.	IX. 25.	Creditor.	IX. 517.
Caussa.	VII. 491.	Creditor.	*ibid.* 1053.
Caussas.	*ibid.* 315.	Creditor.	*ibid.* 1163.
Certi.	VIII. 833.	Creditor.	*ibid.* 1165.
Certi juris.	VI. 874.	Creditoris.	VII. 705.
Certi juris.	VIII. 1309.	Creditori.	*ibid.* 123.
Clari.	IX. 637.	Creditori.	*ibid.* 140.
Codicillos.	IX. 424.	Creditori.	IX. 1313.
Collegium.	IX. 135.	Creditores.	VII. 953.
Comparationis.	VII. 1342.	Creditores.	IX. 1017.
Compensationis.	VIII. 345.	Creditoribus.	VII. 905.
Conditionis.	VII. 97.	Creditricem.	IX. 1152.
Conditionis.	IX. 165.	Cretionum.	*ibid.* 367.
Constat.	IX. 897.	Cum.	IX. 1190.
Consulta.	*ibid.* 89.	Cum antiquitas.	III. 45.
Contractus.	VII. 1306.	Cum ancillam.	VII. 41.

BIU Cujas

Cum apud. VII. 1221.
Cum allegas. VIII. 408.
Cum antiquitas. IX. 101.
Cum avum. *ibid.* 157.
Cum aliquis. *ibid.* 389.
Cum alienam. *ibid.* 504.
Cum acutissimi. *ibid.* 657.
Cum alter. IX. 1333.
Cum certum. *ibid.* 807.
Cum constet. *ibid.* 1077.
Cum convenit. VIII. 1001.
Cum debitum. IX. 339.
Cum donationis. VII. 380.
Cum dominam. IX. 1043.
Cum ea. VII. 347.
Cum & soluta. *ibid.* 683.
Cum etiam. *ibid.* 517.
Cum ex caussa. VIII. 557.
Cum fidem. *ibid.* 221.
Cum hi. IX. 668.
Cum heredes. *ibid.* 211.
Cum hereditas. VIII. 517.
Cum in. V. 783.
Cum instrumentis. VII. 1269.
Cum inter. VIII. 1007.
Cum in. IX. 1049.
Cum in. *ibid.* 377.
Cum inter. *ibid.* 435.
Cum in. *ibid.* 1143.
Cum ipse. VIII. 745.
Cum jure. IX. 1523.
Cum maritum. *ibid.* 1431.
Cum marito. *ibid.* 1410.
Cum mota. VII. 283.
Cum necessitatem. IX. 635.
Cum non. VIII. 411.
Cum nondum. IX. 1241.
Cum postea quam. VII. 145.
Cum pignoris. IX. 1149.
Cum post. IX. 291.
Cum per. VIII. 117.
Cum per. *ibid.* 1095.
Cum per Procuratorem. VIII. 595.
Cum precibus. VII. 1065.
Cum pro eo. IX. 811.
Cum pro. *ibid.* 1443.
Cum proponas. *ibid.* 197.
Cum proponas. *ibid.* 211.
Cum proponas. *ibid.* 517.
Cum proponas. X. 1255.
Cum proponas. VII. 519.
Cum proponas. IX. 125.
Cum proponas. *ibid.* 817.
Cum proponatis. *ibid.* 467.
Cum propria. VIII. 1083.
Cum quæstio. IX. 530.
Cum quærebatur. *ibid.* 1023.
Cum quis. VII. 561.
Cum quidam. VII. 1358.
Cum quidam. IX. 271.
Cum quidam. *ibid.* 537.
Cum quidam. IX. 788.
Cum quidam. X. 788.
Cum quidam. *ibid.* 1283.
Cum quidam. *ibid.* 197.
Cum res. VII. 1044.
Cum res. VIII. 741.
Cum responsio. IX. 509.
Cum rempublicam. *ibid.* 1101.
Cum secundum. *ibid.* 585.
Cum speciem. VIII. 1007.
Cum stipulationes. VII. 859.
Cum successores. IX. 1501.
Cum talis. VII. 443.
Cum te. VII. 277.
Cum te. *ibid.* 283.
Cum te. *ibid.* 604.
Cum te. *ibid.* 706.
Cum te. *ibid.* 873.
Cum te ideo. *ibid.* 865.
Cum te. *ibid.* 1033.
Cum te. IX. 1023.
Cum tibi. *ibid.* 1111.
Cum tibi. *ibid.* 1499.
Cum venditionem. VIII. 1061.
Cum virum. IX. 629.
Curabit. VIII. 1045.

D

E PANDECTIS.

L. Datio. X. 735.
Datur. VII. 966.
Debitor. IV. 827. / VIII. 444.
Debitor. II. 705.
Debitoris. VI. 905.
Debitorem. IV. 733.
Debitoribus. XI. 301.
Decem. *ibid.* 1483.
Decreta. *ibid.* 351.
Dedi. III. 1211.
Deducta. II. 629.
Denique. V. 1196.
De perjurio. X. 933.
De unoquoque. XI. 349.
Diem. V. 22.
Divus. XI. 301.
Divus. V. 20.

BIU Cujas

Doli clausula.	XI. 1491.	Dotium.	III. 1068.
Dominus.	XI. 858.	Duo.	XI. 297.
Donationes.	II. 1156.	Duo.	*ibid.* 323.

EX CODICE.

L. Data.	VII. 812.	Desiderium.	VIII. 513.
Datum.	IX. 519.	De societate.	VIII. 717.
De alimentis.	VII. 292.	De usuris.	*ibi.* 471.
De alimentis.	*ibid.* 297.	Dictam.	VII. 747.
Debitor.	IX. 1013.	Dictantibus.	IX. 87.
Debitorem.	*ibid.* 1045.	Discretis.	VIII. 1361.
Debitores.	VII. 1231.	Dissolutæ.	VII. 795.
Debitores.	IX. 1039.	Distrahente.	VIII. 1099.
Debitores.	*ibid.* 1237.	Distractis.	IX. 1045.
Debitorum.	VII. 221.	Divi Hadriani.	VII. 1001.
Debitum.	IX. 1152.	Diversis.	IX. 1110.
De Contractu.	VIII. 923.	Diuturnum.	I. 1159.
Defensiones.	IX. 1253.	Dolus.	VIII. 929.
De Fideicommisso.	VII. 303.	Dolum.	*ibid.* 1005.
De hereditate.	VII. 692.	Dominos.	*ibi.* 100.
De his.	IV. 475.	Dominii.	IX. 1215.
Delata.	VII. 530.	Donationes.	III. 1160.
Delegatio.	IX. 1382.	Dotis.	VIII. 1265.
De quæstione.	VII. 238.	Dudum.	*ibi.* 777.

E

E PANDECTIS.

L. Eadem.	XI. 481.	Eum.	IV. 1252.
Ea quæ.	*ibid.* 413.	Eum qui.	*ibi.* 1363.
Ejus.	X. 525.	Eum qui.	XI. 858.
Eo jure.	VI. 866.	Eum qui.	*ibi.* 1061.
Error.	I. 169.	Ex contractu.	*ibi.* 343.
Et ideo si.	XI. 933.	Ex ea parte.	*ibi.* 1493.
Et liberi.	VIII. 847.	Exhæredatum.	*ibi.* 353.
Et Proculo.	III. 202.	Existimo.	*ibi.* 1404.
Etsi.	II. 438.	Ex mille.	X. 1366.
Etsi fidejussor.	XI. 287.	Ex plaribus.	IX. 810.
Etsi post tres	X. 1455. / XI. 1388.		

EX CODICE.

L. Ea conditione.	VIII. 931.	Emancipatus.	VIII. 1253.
Ea demum.	*ibid.* 1275.	Emancipatus.	*ibi.* 1261.
Ea lege.	VII. 728.	Emancipato.	*ibi.* 1187.
Eam quam.	IX. 711.	Empti.	*ibi* 757.
Ea quæ.	VII. 685.	Empti.	IX. 1497.
Edicto.	IX. 444.	Emptione.	VII. 1375.
Edita.	VII. 21.	Emptionem.	VIII. 733.
Ei qui.	VIII. 95.	Emptor.	*ibi.* 818.
Ejus.	*ibid.* 340.	Emptor.	*ibi.* 1071.
Ejus.	IX. 1419.	Emptor.	IX. 1449.
Ejus quod.	*ibid.* 424.	Emptor.	*ibi.* 1471.
Emancipatione.	VII. 1271.	Emptoris.	*ibi.* 1517.

BIU Cujas

Eo quod.	Vll. 605.	Eum cui.	Vll. 853.
Eos.	*ibi.* 1127.	Eum, qui.	V. 247.
Eos.	Vlll. 457.	Eum qui.	Vll. 617.
Eos, qui.	Vll. 579.	Eum qui	*ibid.* 777.
Eos, qui.	Vl. 444.	Eunuchus.	Vlll. 1353.
Eos, qui.	lX. 1110.	Ex arrhali.	*ibid.* 1021.
Error.	*ibi.* 779.	Ex caussa.	*ibid.* 303.
Errore.	*ibi.* 21.	Ex cautione.	Vll. 761.
Est in.	Vll. 853.	Exceptio.	Vlll. 108.
Et ab.	lX. 109.	Exceptionem.	Vll. 1069.
Etiam.	Vll. 1119.	Exceptione.	lX. 1481.
Etiam.	Vlll. 193.	Ex conventione.	Vll. 165.
Etiam.	*ibi.* 331.	Ex conventione.	Vlll. 965.
Etiam.	*ibi.* 571.	Executores.	lX. 1085.
Etiam.	lX. 639.	Exemplo.	Vll. 1031.
Etiam.	*ibi.* 1147.	Ex fideicommisso.	lX. 657.
Etiam.	*ibi.* 1327.	Ex his.	*ibid.* 1463.
Etiamsi.	*ibi.* 759.	Ex his verbis.	Vlll. 1307.
Et in epistola.	*ibi.* 643.	Ex imperfecto.	lX. 15.
Et in legatis.	*ibi.* 761.	Ex legato.	lX. 519.
Et in provinciali.	Vll. 425.	Ex libris.	lX. 1021.
Et militibus.	Vlll. 1321.	Ex nominis.	Vlll. 831.
Et quamquam.	*ibi.* 1295.	Ex patroni.	Vll. 885.
Et quæ.	Vl. 91. / Vll. 63.	Ex persona.	*ibid.* 1017.
		Ex pignore.	Vlll. 20.
Et qui sub.	lX. 1177.	Ex prædiis.	*ibid.* 395.
Et Senatus.	Vlll. 309.	Expulsos.	*ibid.* 1077.
Etsi.	lX. 578.	Ex repudiatione.	lX. 651.
Etsi frater.	*ibi.* 1049.	Ex testamento.	Vlll. 1225.
Et sine.	*ibi.* 714.	Ex testamento.	*ibid.* 1299.
Et si severior.	V. 148.	Ex testamento.	lX. 657.
Eum.	lX. 548.	Extraneum.	*ibid.* 135.
Eum a quo.	*ibid.* 1436.	Extraneum.	*ibid.* 141.

F.

E PANDECTIS.

L. Falsa.	Xl. 89.	Fundus.	V. 958. / X. 535.
Fidejussor.	lll. 427.		
Filius.	Xl. 617.	Fundus.	ll. 476.
Filio.	ll. 827.	Fundus.	lV. 524.
Filiofamilias.	ll. 816.	Fundum.	ll. 866.
Frater.	lll. 1175.	Fundum.	*ibid.* 873.
Fructus.	lll. 1058.	Fundum.	X. 353.
Fundi.	X. 560.	Furioso.	Xl. 185.

EX CODICE.

L. Falcidiæ.	lX. 755.	Filiæ.	Vlll. 1265.
Falso.	Vlll. 1120.	Filiæ.	*ibid.* 1267.
Fideicommissum.	Vll. 705.	Filio.	*ibid.* 1255.
Fideicommissum.	lX. 655.	Filiofamilias.	lX. 345.
Fidejussor.	*ibid.* 1329.	Filius.	Vll. 217.
Fidejussoribus.	*ibid.* 1361.	Filium.	*ibid.* 449.
Filia.	*ibid.* 509.	Filium.	Vlll. 1267.
Filiæ.	ll. 1156.	Filiusfamilias	*ibid.* 140.

BIU Cujas

Filiusfamilias. IX. 1325.
Frater. VIII. 1291.
Frater. IX. 1133.
Fratris. VII. 301.
Fructus. VIII. 1069.
Frumenti. *ibid.* 397.
Frustra. VII. 869.
Frustra. *ibid.* 1033.
Frustra. VIII. 173.
Fundum. IX. 1163.
Furiosum. VIII. 1359.

G

E PANDECTIS.

L. Gallus. X. 1459.
Generaliter. XI. 687.
Generaliter. V. 147.
Granius. IV. 632.
Grege. VI. 906.

EX CODICE.

L. Generaliter. VII. 550.
Generaliter. VIII. 266.
Generaliter. IX. 183.
Generaliter. IX. 1369.

H

E PANDECTIS.

L. Hæc. XI. 915.
Heres. IV. 1207.
Heres. II. 662.
Heredis. *ibid.* 634.
Hereditatem. IX. 805.
His, qui. I. 596.
Hoc edictum. V. 1077.
Hoc edicto. IV. 1493.
Hoc jure. III. 346.
Hoc jure. XI. 597.
Hominem. X. 1026.
Hujusmodi. XI. 657.
Hujusmodi. *ibid.* 1169.

EX CODICE.

L. Habitantis. IX. 1006.
Hac consultissima. VIII. 1357.
Hac consultissima. IX. 58.
Heres. *ibid.* 219.
Heredi. *ibid.* 907.
Heredem. VII. 943.
Heredem. IX. 1521.
Heredum. *ibid.* 651.
Hereditatis. IV. 385.
Hereditatis. IX. 141.
Hereditatem. *ibid.* 213.
Hereditatem. *ibid.* 463.
Hereditatem. *ibid.* 897.
Hipothecis. *ibid.* 1165.
Hi, qui. VIII. 935.
Humanitatis. IX. 261.

I

E PANDECTIS.

L. Idem erit. XI. 1119.
Idem est. X. 1188.
Idem juris. XI. 479.
Ideo. I. 102.
Ideo. X. 1125.
Ideo. IV. 844.
Ideo. XI. 631.
Id quod nostrum. I. 868.

BIU Cujas

Illa stipulatio.	XI. 1180.	In ratione.	*ibi.* 917.
Illicite.	V. 612.	In sententiis.	XI. 361.
Imperator.	II. 744.	In stipulationibus.	*ibi.* 1014.
Imperatores.	XI. 315.	Insulam.	*ibi.* 1531.
Imperatores.	VII. 43.	Interdum.	*ibi.* 1250.
Impossibilis.	XI. 585.	Inter eos.	*ibi.* 281.
In actionibus.	X. 902.	Inter stipulantem.	*ibi.* 1323.
In agris.	I. 841.	Intrà dies.	*ibi.* 181.
In ambiguo.	XI. 11.	In Urbe.	I. 373.
In arbitrium.	II. 803. / XI. 909.	Is cui.	IV. 467.
		Is cui.	XI. 565.
In bonæ	X. 1147.	Is qui.	VI. 861.
In Civile.	I. 90.	Is qui.	XI. 971.
In conventionalibus.	XI. 973.	Itaque.	X. 481.
Inde.	II. 1083.	Itaque.	IX. 341.
In depositi.	XI. 197.	Ita stipulatus.	XI. 1457.
In duobus.	IX. 1265.	Item cum.	I. 294.
In æstimationibus.	V. 685.	Item illa.	XI. 888.
In executione.	XI. 1353.	Item legato.	II. 863.
Infamem.	V. 124.	Item miles.	XI. 227.
In fideicommissi.	II. 634.	Item si.	IV. 620.
In fraudem.	IX. 1312.	Itinere.	XI. 1675.
In hac.	X. 999.	Judex.	*ibi.* 359.
In illa.	XI. 597.	Judicati.	*ibi.* 363.
In illa.	*ibi.* 971.	Julianus.	V. 958.
In instrumentis.	X. 931.	Julianus.	IX. 341.
In lege.	II. 945.	Julianus.	XI. 1560.
In omnibus.	I. 1077.	Jura.	I. 293.
In possessionem.	VI. 126.	Juris.	V. 75.
In privatis.	IV. 1385.	Juris gentium.	X. 1237.
In quartam.	II. 669.	Justissime.	*ibi.* 1310.

EX CODICE.

L. Jam.	IX. 1445.	In imponenda.	IX. 764.
Idem.	*ibi.* 475.	In legatis.	*ibi.* 527.
Illatæ.	VII. 1249.	In potestate.	*ibi.* 1393.
Illic.	IV. 1288.	Inquisitio.	*ibi* 1441.
Illud.	V. 113.	In re.	VIII. 665.
Illud.	IX. 543.	In solutum.	VII. 925.
In actione.	VII. 539.	Instrumenta.	*ibi.* 1025.
In annalibus.	IX. 527.	Instrumenta.	IX. 647.
In bonæ.	VII. 154.	Instrumentis.	VII. 1265.
In bonæ.	VIII. 400.	In summa.	IX. 1027.
In bonæ fidei.	VII. 503.	Intelligere.	*ibi.* 1201.
In caussa.	IX. 1143.	Inter.	I. 96.
Incendium.	VII. 609.	Interest.	IX. 1443.
Incerti.	IX. 883.	Interpositas.	VII. 307.
In conjunctione	III. 964.	In testamento.	VIII. 1301.
In contractibus.	VII. 1369.	In testamento.	*ibi.* 1319.
In contractibus.	VIII. 282.	In testamento.	IX. 767.
In criminali.	IV. 1343.	In testamentis.	*ibi.* 97.
In debitum.	VII. 709.	Invasor.	*ibi.* 921.
Indebitas.	VIII. 432.	In vendentis.	VIII. 768.
Indubitati.	*ibi* 307.	Invito.	IX. 1410.
Inductum.	IX. 1443.	Invitum.	VIII. 763.
In ea.	VIII. 317.	Ipse dispice.	VII. 3.
In exercendis.	VII. 1286.	Irritum.	IX. 777.
Infantis.	VIII. 1185.		

BIU Cujas

Is apud quem.	VI. 93. / VII. 13.	Judices.	IX. 958.
Is penes.	VIII. 511.	Junio.	*ibi.* 1431.
Jubemus.	VII. 405.	Jure.	*ibi.* 1323.
Jubemus.	*ibi.* 1001.	Juris.	VIII. 1189.
Jubemus.	IX. 104.	Jurisjurandi.	VII. 429.
Jubemus.	*ibi.* 717.	Jurisjurandi.	*ibi.* 1139.
Judices.	VII. 1319.	Juris ordinem.	IV. 1219.
		Justum.	VII. 51.

L

E PANDECTIS.

L. Labeo.	XI. 697.	Liberti.	VIII. 847.
Labeo.	III. 489. / VII. 471. / X. 80. / XI. 1705.	Liber homo.	X. 8.
		Liber.	II. 1185.
		Liber homo.	XI. 1489.
		Liber.	XI. 1423.
Lecta.	X. 485.	Liberorum.	VIII. 160.
Legatum.	II. 733.	Licet.	I. 1032.
Legati.	IV. 1160.	Ligni.	II. 863.
Legatis.	II. 683.	Locum.	III. 45.
Lex Aquilia.	V. 1006.	Lucius.	II. 864.

EX CODICE.

Legem.	VII. 150.	Licet.	VII. 205.
Legem Juliam.	IX. 358.	Licet.	*ibid.* 911.
Legatum.	*ibid.*	Licet.	VII. 787.
Legantes.	VII. 845.	Licet.	VIII. 1221.
Liberi.	VIII. 1213.	Licet.	*ibid.* 1331.
Liberum.	IX. 1345.	Licet.	IX. 357.
Liberos.	VIII. 861.	Licet.	*ibid.* 795.
Libertorum.	VII. 1169.	Licet.	*ibid.* 1105.
Liberari.	IX. 1407.	Licet.	*ibid.* 1241.

M

E PANDECTIS.

L. Mævius.	II. 763.	Miles.	XI. 169.
Mævio.	II. 488.	Mora.	X. 132.
Mandatum.	IV. 1362.	Mora rei.	XI. 1361.
Mandatum.	*ibid.* 993.	Mulier.	*ibid.* 1197.
Manifestæ.	X. 777.	Mulieris.	*ibid.* 1695.
Marcellus.	XI. 584.	Multum.	*ibid.* 721.
Marcellus.	*ibid.* 1687.	Munus.	*ibid.* 1703.
Mater.	V. 535.	Mutius.	III. 920.
Mela.	III. 289.	Mutus.	V. 258.
Minucius.	I. 709.	Mutuum.	X. 89.

EX

BIU Cujas

EX CODICE.

Macedoniani. VIII. 145.
Major. IX. 1059.
Mala. VII. 789.
Mancipia. VIII. 1099.
Mandatum. *ibid.* 653.
Mandati. IX. 1343.
Manifesti. *ibid.* 1207.
Manifesti. *ibid.* 1436.
Matrem. VII. 1063.
Maximum. IX. 300.
Mercalem. VII. 773.
Meminerit. IX. 928.
Miles si. VIII. 1293.
Milites. *ibid.* 1327.
Minorem. *ibid.* 209.
Momentariæ. IX. 941.
Monumenta. *ibid.* 515.
Martis. VIII. 1007.
Mulier. IX. 1179.
Multum. VIII. 1086.
Multum. *ibid.* 1120.
Mutuæ. VII. 619.

N

E PANDECTIS.

L. Nam etsi. V. 518.
Nam. X. 231.
Nam. V 250.
Nam si. X. 1387.
Naturalis. *ibi.* 1218.
Naturales. III. 427.
Naturaliter. IX. 890.
Nec ullam. I. 943.
Nec usus. I. 661. VI. 908.
Negotiorum. XI. 379.
Nemo rem. XI. 1223.
Nemo rem suam. *ibi.* 1359.
Nemo. V. 1001.
Nemo. XI. 1605.
Neque. V. 685.
Nescimus. XI. 331.
Nihil interest. VII. 1239.
Nominis. XI. 1680.
Nominis. *ibi.* 1683.
Non cogendum. V. 258.
Non intelligitur. I. 726.
Non est. I. 102.
Non fatetur. XI. 393.
Non figura. III. 1382.
Non omnis. X. 303.
Non omnium. I. 100.
Non omnimodo. XI. 399.
Non potest. IV. 447.
Non solum. VI. 126.
Non solum. V. 248.
Non tantum. XI. 283.
Nulla. X. 135.
Nummis. IV. 356. X. 863.

EX CODICE.

Ne Contra. VII. 881.
Nec Creditores. VIII. 51.
Nec apud. IX. 133.
Nec emere. IX. 365.
Nec Codicillos. *ibi.* 471.
Nec imperiale. *ibi* 963.
Nec intentio. VII. 349.
Nec Filius. *ibi.* 521.
Ne frumentum. VIII. 844.
Nemo. *ibi.* 859.
Nemo. VII. 1133.
Nemo. VIII. 1099.
Nemo. I. 975.
Neque pactis. VII. 273.
Neque. *ibi.* 571.
Neque. *ibi.* 879.
Neque natales. VII. 1037.
Neque scriptura. VIII. 335.
Ne quidem. *ibi.* 1331.
Neque professio. IX. 19.
Neque. *ibi.* 139.
Nimia. VII. 849.
Nihil. IX. 1410.
Nihil. VIII. 1095.
Nolumus. IX. 55.
Nomen. *ibi.* 1079.
Nominis. VIII. 808.
Nominibus. VII. 823.
Nominatori. IX. 1041.
Non abs re. *ibi.* 947.
Non adversus. VII. 621.
Non codicillum. IX. 37.
Non dubitatur. IX. 1465.
Non dubium. *ibi.* 41.
Non est. VIII. 927.
Non est. *ibi* 1130.
Non est. IX. 363.
Non exceptionibus. *ibi.* 1253.

BIU Cujas

Non est novum.	Vll. 47.	Non nudis.	Vll. 1651.
Non ex eo.	Xl. 1521.	Non omnimodo.	lX. 1127.
Non epistolis.	Vll. 1049.	Non prius.	Vll. 925.
Non idcirco.	Vll. 1277.	Non recte.	lX. 1315.
Non idcirco.	Vlll. 767.	Non tantum.	*ibid.* 523.
Non idcirco.	*ibid.* 931.	Non unde.	Vll. 597.
Non idcirco.	lX. 27.	Nostram.	lX. 107.
Non idcirco.	*ibid.* 471.	Novatione.	*ibid.* 1323.
Non justam.	*ibid.* 709.	Nulla.	lX. 1415.
Non minorem.	Vll. 345.	Nullum.	Vll. 1173.
Non modus.	*ibid.* 437.		

O

E PANDECTIS.

L. Obligari.	I. 540.	Omnia.	X. 141.
Officium.	V. 787.	Ordine.	V. 138.
Olympico.	lll. 265.		

EX CODICE.

L. Ob æs.	Vll. 853.	Oleo.	Vlll. 451.
Ob caussam.	*ibid.* 827.	Omissis.	lX. 1347.
Obligata.	lX. 1129.	Omne.	*ibid.* 679.
Obligatis.	*ibid.* 1183.	Omnes.	Vlll. 981.
Ob maritorum.	Vll. 869.	Omnes.	*ibid.* 1363.
Ob restituenda.	*ibid.* 775.	Omnium.	lX. 49.
Obsignatione.	lX. 1421.	Omnibus.	Vll. 1147.

P

E PANDECTIS.

L. Pacisci.	Vll. 135.	Post rem.	Xl. 359.
Papinianus.	V. 538.	Prædonis.	V. 722.
Pater.	ll. 1006.	Præscriptio.	I. 119.
Patri.	V. 1272.	Præses.	Xl. 295.
Patronus.	Xl. 277.	Præsidis.	X. 471.
Paulus.	*ibi.* 13.	Prætor.	Vll. 905.
Paulus.	*ibi.* 343.	Prætor.	lV. 276.
Paulus respondit.	*ibi.* 339.	Prætor ait.	Vl. 123.
Pecuniam.	X. 475.	Principalibus:	X. 463.
Periculi.	*ibi.* 1404.	Proculus.	lX. 845.
Periculum.	*ibi.* 473.	Procurator.	l. 735.
Permisisti.	*ibi.* 1236.	Pro emptore.	lll. 1136.
Plane.	lll. 1170.	Pro hærede.	lX. 341.
Plane.	V. 644.	Proinde.	X. 143.
Plures.	Xl. 109.	Promissor.	Xl. 875.
Pluribus.	*ibi.* 1649.	Promittendo.	Vll. 110.
Possessio.	l. 970.	Prospexit.	l. 98.
Post.	Vl. 441.	Puberes.	Xl. 1410.
Posthumus.	lX. 325.	Pupillum.	ll. 438.

BIU Cujas

EX CODICE.

L. Pacta novissima. VII. 170.
Pacta quæ. *ibid.* 129.
Pactum. VIII. 23.
Pactum. *ibid.* 1273.
Pactum Curatoris. VII. 213.
Pactum quod. *ibid.* 195.
Pactum quod bona fide. *ibid.* 197.
Pactum Successorum. *ibid.* 223.
Parentes. *ibid.* 1129.
Partus. IX. 1149.
Pater tuus. *ibid.* 123.
Patris. VII. 883.
Patronus. VIII. 1221.
Pecuniæ. VII. 658.
Pecuniæ. IX. 1433.
Pecuniam. VII. 720.
Pecuniam. *ibid.* 751.
Pecuniam. *ibid.* 929.
Pendente. VIII. 1209.
Per agrum. VII. 435.
Per diversas. VIII. 673.
Peremptorias. V. 1400. VI. 204. VII. 1077. IX. 1249.
Perfectam. VIII. 939.
Permittente. *ibid.* 143.
Per retentionem. *ibid.* 377.
Persecutione. IX. 1045.
Persecutione. IX. 1063.
Petens. VII. 225.
Pignus. VIII. 43.
Pignus. IX. 1159.
Pignoris. VIII. 59.
Pignoris. IX. 1051.
Pignorum. *ibid.* 1085.
Pignoribus. VIII. 449.
Pignoribus. IX. 1361.
Placet. IV. 1346.
Placuit. I. 94.
Plures. VII. 1325.
Portionem. VIII. 1120.
Possessiones. *ibid.* 1015.
Post. VIII. 989.
Post. *ibid.* 1077.
Post aditam. IX. 221.
Posthumo. VIII. 1213.
Post litis. VII. 956.
Post mortem. IX. 605.
Post quam. VII. 117.
Post quam. VIII. 829.
Post venditionem. VII. 105.
Potuit. IX. 349.
Precibus. *ibid.* 249.
Prædia. *ibid.* 591.
Præposteri. *ibid.* 93.
Præscriptionem. *ibid.* 1245.
Præscriptiones. *ibid.* 1253.
Præses. VII. 305.
Præses. *ibid.* 431.
Præses. *ibid.* 769.
Præses. IX. 879.
Præses. *ibid.* 1025.
Præses. *ibid* 1190.
Pretextu. VIII. 11.
Pretii. *ibid.* 529.
Prior quidem. IX. 1103.
Procurator. VII. 53.
Procuratorem. VIII. 630.
Pro dubietate. VII. 715.
Pro hereditariis. *ibid.* 933.
Promissæ. *ibid.* 907.
Promissis. *ibid.* 389.
Pro portione. IX. 1239.
Proprias. *ibid.* 513.
Proprietatis. VII. 1021.
Propter. *ibid.* 917.
Propter. VIII. 509.
Publicati. IX. 11.
Pupillorum. *ibid.* 408.

Q

E PANDECTIS.

L. Quæ. II. 1084.
Quæ de tota. II. 1298.
Quæro. X. 1165.
Quæsitum. II. 866.
Quædam. XI. 81.
Quæsitum. *ibi.* 363.
Quæri solet. V. 182.
Qua quisque. VI. 76.
Quemadmodum. I. 1023.
Quem heredi. XI. 105.
Qui ante. *ibi.* 621.
Qui bis. *ibi.* 649.
Qui certum. X. 987.
Qui cum se. XI. 189.
Qui certarum. *ibi.* 1649.
Qui dotem. VI. 942.

BIU Cujas

Qui duos. XI. 35.
Qui damnare. *ibi.* 137.
Qui ex pluribus. XI. 1427.
Qui extrinsecus. *ibi.* 1175.
Qui habebat. *ibi.* 107.
Qui hoc anno. XI. 895.
Qui legatorum. I. 978.
Qui in aliena. II. 1115.
Qui jurisdictioni. IV. 1385.
Qui ita. II. 623.
Qui insulam. XI. 1399.
Qui mihi. I. 1000.
Qui negocia. X. 202.
Qui non. II. 254.
Qui ob. III. 1136.
Qui prior. IV. 1224.
Qui pecuniam. X. 437.
Qui pro. XI. 125.
Qui Romæ. *ibid.* 1500.
Qui se liti. V. 697.
Qui servum. XI. 1399.
Qui sic stipulatur. XI. 947.
Qui usumfructum. *ibid.* 1005.
Qui vas. I. 1144.
Quid aliud. II. 1322.
Quid ergo. VIII. 160.
Quid de IV. 509.
Quidam. X. 315.
Quidam. XI. 15.
Quidam. *ibid.* 359.
Quidam. *ibid.* 1563.
Quidquid. *ibid.* 1407.
Quintus. III. 861.
Quod. I. 125.
Quodcumque. XI. 933.
Quod dicitur. VI. 436.
Quod dicitur. XI. 1560.
Quod dicitur. *ibid.* 1359.
Quod de. *ibid.* 83.
Quod his. II. 489.
Quod jussit. XI. 219.
Quod legatur. II. 1281.
Quod si. X. 197.
Quod si. *ibid.* 1125.
Quod si. *ibid.* 1141.
Quod te. *ibid.* 131.
Quoties. III. 202.
Quotiens. XI. 61.
Quotiens in. *ibid.* 63.
Quotiens in diem. *ibid.* 1119.
Quotiens in. *ibid.* 1319.
Quotiens quis. *ibid.* 1321.
Quotiens. IX. 1395.

EX CODICE.

Quæstionem. IX. 661.
Quæstiones. IV. 1267.
Quæ fortuitis. VIII. 28.
Quæ specialiter. IX. 167.
Quamquam. VIII. 1337.
Quamquam. IX. 781.
Quamvis. VII. 389.
Quamvis. VII. 575.
Quamvis. *ibid.* 901.
Quamvis. VIII. 190.
Quamvis. *ibid.* 371.
Quamvis. IX. 219.
Quamvis. *ibid.* 435.
Quamvis. *ibid.* 495.
Quamvis. *ibid.* 499.
Quamvis. *ibid.* 625.
Quamvis. *ibid.* 1013.
Quamvis. *ibid.* 1035.
Quamvis. *ibid.* 1049.
Quandiu. VIII. 1189.
Quamdiu. IX. 1165.
Qui a creditore. *ibid.* 1185.
Qui accusare. VII. 39.
Qui aliena. VIII. 1095.
Qui depositum. VIII. 519.
Qui deportantur. IX. 116.
Qui falsa. VII. 1171.
Qui fideicommissum. IX. 595.
Qui filios. IX. 1083.
Qui nondum. VIII. 813.
Qui pactus est. IX. 1221.
Qui pignus. *ibid.* 1093.
Qui post. *ibid.* 501.
Qui prædium. *ibid.* 1181.
Qui rem. *ibid.* 1457.
Qui se. VIII. 1229.
Qui tibi. *ibid.* 826.
Quicumque. VIII. 1193.
Quidam. IX. 329.
Quidam. *ibid.* 381.
Quidam. *ibid.* 659.
Quidam. *ibid.* 745.
Quisquis. VII. 624.
Quisquis. VIII. 933.
Quod certatum. IX. 322.
Quod. VIII. 20.
Quod debitori. IX. 1433.
Quod evitandi. VII. 769.
Quod favore. I. 93.
Quominus. VIII. 63.
Quominus. IX. 1129.
Quoniam. VII. 1153.
Quoniam. IX. 39.
Quoniam. *ibid.* 355.
Quoniam. *ibid.* 1223.
Quoniam. *ibid.* 1453.
Quotiens. VII. 642.
Quotiens. *ibid.* 771.

BIU Cujas

Quotiens.	VIII. 1205.	Quoties.	*ibid.* 601.
Quoties.	IX. 143.	Quoties.	*ibid.* 609.

R

E PANDECTIS.

L. Rei appellatio.	XI. 1680.	Repetitio.	III. 1118.
Rem.	X. 867.	Res judicata.	XI. 117.
Rem alienam.	VI. 900.	Respiciendum.	X. 481.
Rem pignori.	*ibi.* 1017.	Respondit.	II. 629.
Reos.	IX. 1288.	Rogasti.	X. 199.

EX CODICE.

Ratas.	VIII. 927.	Reos.	*ibi.* 135 n.
Ratio.	*ibi.* 798.	Reprehendenda.	*ibi.* 181.
Rationes.	VII. 1027.	Re quidem.	VIII. 939.
Receptitia.	*ibi.* 992.	Rescindendum.	*ibi.* 92.
Recte.	IX. 915.	Res.	IX. 1143.
Rei.	VIII. 972.	Res obligatas.	*ibi.* 1055.
Rei creditor.	IX. 1185.	Romanæ.	VIII. 861.
Rem.	VIII. 876.	Rupto.	IX. 457.
Renitente.	IX. 361.		

S

E PANDECTIS.

L. Satisfactio.	IV. 735.	Servitutes . 14.	*ibi.* 342.
Sciendum.	X. 670.	Servitutes. 1.	*ibi.* 283.
Sciendum.	XI. 289.	Servus.	XI. 1150.
Sciendum.	*ibi.* 707.	Servum.	V. 242.
Sciendum.	X. 670.	Sæpe.	XI. 367.
Scire.	I. 88.	Si a colono.	*ibi.* 1361.
Scire debemus.	XI. 699.	Si a furioso.	X. 225.
Scribit.	II. 878.	Si centum.	XI. 1487.
Sed.	I. 102.	Si certos.	*ibi.* 741.
Sed an hic.	XI. 270.	Si chorus.	II. 864.
Sed &.	X. 995.	Si cognatis.	XI. 87.
Sed , & in illo.	XI. 87.	Si convenerit.	IV. 1186.
Sed , & si.	X. 483.	Si convenerit.	XI. 293.
Sed & si quis.	IX. 1311.	Si creditor.	*ibi.* 1624.
Sed hoc.	XI. 285.	Si cui.	II. 863.
Sed Julianus.	X. 239.	Si cui.	*ibi.* 865.
Sed mihi.	*ibi.* 376. & 1013.	Si cum procuratore.	XI. 287.
Sed si.	XI. 729.	Sicut.	*ibid.* 285.
Sed si.	I. 709.	Si dari.	*ibid.* 687.
Sed si ex stipulatu.	XI. 685.	Si decem.	*ibid.* 951.
Sciæ.	II. 867.	Si deportati.	II. 160.
Sequitur.	I. 1144.	Si divortio.	XI. 661.
Servitutes.	III. 317.	Si duo.	X. 726.

BIU Cujas

Si duo. XI. 1557.
Si ego. X. 287.
Si ego. *ibid.* 597.
Si epistolam. I. 855.
Si eum. X. 389.
Si ex legati. XI. 675.
Si extraneus. *ibid.* 333.
Si fidejussor. IV. 424.
Si filius. XI. 858.
Si filiusfamilias. X. 233.
Si filiusfamilias. XI 1291.
Si finita. VI. 629.
Si flagitiis. XI. 1531.
Si fuerit. *ibid.* 51.
Si fundum. *ibid.* 1457.
Si gratuitam. X. 1232.
Si heres. *ibid.* 1141.
Si heres. II. 943.
Si heredes. *ibid.* 1001.
Si hereditas. I. 416.
Si homo. XI. 183.
Si homo. *ibid.* 1191.
Si id. IX. 1259.
Si id quod. XI. 667.
Si infantis. III. 86.
Si in nomine. XI. 721.
Si institorem. X. 431.
Si insulam. XI. 1352.
Si inter. *ibi.* 33.
Si is. *ibi.* 67.
Si is. V. 1023.
Si ita quis. XI. 1590.
Si ita stipulatus. *ibi.* 619.
Si ita stipulatus. *ibi.* 625.
Si ita stipulatus. *ibi.* 1399.
Si ita stipulatus. *ibi.* 1434.
Si ita stipulatus. *ibi.* 1491.
Si ita stipulatus. *ibi.* 1531.
Si ita stipuler. *ibi.* 1395.
Si jactum. VII. 815.
Si Kalendis. XI. 189.
Si legati. VI. 861.
Si me. X. 461.
Si mihi , & Titio. XI. 1434.
Si minor. *ibi.* 1177.
Si mulier. *ibi.* 101.
Singularia. X. 243.
Si obligatio. *ibi.* 947.
Si paterfamilias. II. 254.
Si pecuniam. X. 405.
Si plures. IV. 620.
Si pœnam. XI. 1183.
Si polienda. X. 1241.
Si post. X. 1191.
Si procurator. I. 940.
Si procuratori. XI. 1319.
Si proprietas. III. 196.
Si pupillus. XI. 1540.
Si pupillus. *ibi.* 651.
Si quid. III. 344.
Si quis. IV. 208.
Si quis. VII. 966.
Si quis. V. 254.
Si quis. VII. 815.
Si quis. IV. 1252.
Si quis. X. 403.
Si quis. *ibi.* 568.
Si quis. I. 550.
Si quis. II. 817.
Si quis. *ibi.* 866.
Si quis. XI. 105.
Si quis ab alio. *ibi.* 201.
Si quis arbitratu. *ibi.* 905.
Si quis cum. *ibi.* 737.
Si quis dolo. *ibi.* 353.
Si quis eum. II. 817.
Si quis ita. XI. 81.
Si quis ita. *ibi.* 1161.
Si quis ita. *ibi.* 1560.
Si quis mihi. VI. 938.
Si quis nec. X. 125.
Si quis offerenti. VII. 159.
Si quis si Titius. XI. 1102.
Si quis stipulatio. *ibi.* 655.
Si quis stipulatus sit. *ibi.* 1443.
Si res. X. 1055.
Si rem. XI. 697.
Si rem meam. XI. 715.
Si remunerandi. III. 862.
Si reum. XI. 355.
Si se non. *ibid.* 139.
Si servus. II. 495.
Si servus. XI. 1659.
Si servum. *ibid.* 1363.
Si sic stipulatus. *ibid.* 1395.
Si sic stipulatus. *ibid.* 1584.
Si socius. X. 281.
Si soluturus. XI. 886.
Si sterilis. IX. 851.
Si Stichus. XI. 721.
Si Stichum. *ibid.* 633.
Si stipulatus. X. 170.
Si stipulatus. XI. 1271.
Si stipulatus fuero. *ibid.* 1441.
Si stipulor. *ibid.* 733.
Si sub una. *ibid.* 1635.
Si tibi. X. 309.
Si Titius. XI. 603.
Si Titio. VI. 904.
Si totam. II. 475.
Si Tutor. X. 929.
Sive. *ibid.* 871.
Si victum. XI. 311.
Si unus. VII. 136.
Si usufructus IV. 905.
Solent. X. 1239.
Solutionis. IV. 735.
Stellionatus. V. 127.
Stichum. IV. 634.
Stipulatio. XI. 411.

BIU Cujas

Stipulatio. XI. 741.
Stipulatio hoc modo. *ibid.* 1147.
Stipulatio non valet. *ibid.* 641.
Stipulationes. *ibid.* 1009.
Stipulationes. *ibid.* 1200.
Stipulationum. *ibid.* 443.
Stipulationum. *ibid.* 499.
Stipulationum. *ibid.* 1254.
Stipulatus sum. *ibid.* 1425.
Sunt qui. *ibid.* 253. & 257.
Superficiarias. II. 1298.
Superficiario. *ibid. ibid.*

EX CODICE.

L. Sancimus. VIII. 721.
Sancimus. IV. 749.
Sancimus. IX. 99.
Sancimus. *ibid.* 737.
Sancimus. *ibid.* 1363.
Sancimus. VIII. 1109.
Sciant. VII. 1005.
Scimus. IX. 391.
Scire debes. *ibid.* 751.
Scriniarios. VIII. 1329.
Scripturæ. VII. 1279.
Scripturas. IX. 111.
Secundus. *ibid.* 1057.
Secundum. *ibid.* 1187.
Senatus consultum. VIII. 175.
Senium. *ibid.* 1341.
Senum. VII. 257.
Sententia. IX. 1349.
Servus. VII. 113.
Servo. IX. 1063.
Servos. VII. 1135.
Servos. VIII. 1149.
Servos. IX. 1190.
Si absentis. VII. 584.
Si a creditore. *ibid.* 842.
Si a creditore. IX. 1523.
Si actionem. VII. 219.
Si actore. IX. 1443.
Si ad excludendam. VII. 511.
Si ad instar. IX. 997.
Si adulta. VII. 951.
Si adversarius. *ibid.* 1043.
Si adversarius. VIII. 191.
Si a fratre. *ibid.* 1327.
Si alienam. IX. 1349.
Si alterius. V. 1133.
Si ancillam. VIII. 751.
Si ancillam. *ibid.* 1063.
Si a patre. VII. 691.
Si a patre. IX. 339.
Si aquam. VII. 417.
Si avia. IX. 353.
Si avus. VIII. 1225.
Si avus. IX. 295.
Si Blansatoram. *ibid.* 1339.
Si bonorum. VIII. 1183.
Si caussa. VII. 368.
Si certis annis. *ibid.* 228.
Si cessante. IX. 1167.
Si citra. VII. 681.
Si citra. *ibid. ibid.*
Si compensandi. IX. 131.
Si constat. VIII. 322.
Si constiterit VII. 1263.
Si contra. VIII. 661.
Si controversia. IX. 1479.
Si creditor. *ibid.* 1147.
Si creditor. *ibi.* 1215.
Si creditor. *ibi.* 1325.
Si creditore. *ibi.* 1190.
Si creditores. VII. 199.
Si creditoris. IX. 633.
Si cui. VIII. 303.
Si cum. VII. 737.
Si cum. VIII. 175.
Si cum. *ibi.* 1309.
Si cum. IX. 1410.
Si cum pater. V. 1191.
Si cum quæstio. IX. 1489.
Si curatorem. XI. 1411.
Sicut. VII. 833.
Sicut. *ibi.* 1252.
Sicut. VIII. 1065.
Sicut. *ibi.* 1309.
Sicut. IX. 1053.
Sicut. *ibi.* 1349.
Sicut major. *ibid.* 408.
Sicut usumfructum. VII. 439.
Si debitor. IX. 1181.
Si debitum. VII. 923.
Si de certa. *ibi.* 365.
Si decreto. IX. 1095.
Si delegatio. *ibi.* 1382.
Si deposita. VIII. 501.
Si depositi. *ibi.* 499.
Si de possessione. VII. 1083.
Si de possessione. IX. 919.
Si deserta. VIII. 953.
Si diversa. VII. 311.
Si dolo. VIII. 923.
Si dominium. IX. 1037.
Si donationis. VIII. 739.
Si dotare. *ibi.* 195.
Si duo. *ibi.* 121.
Si duobus. IX. 681.
Si ea. VIII. 1137.
Si ea. IX. 793.
Si ea lege. VIII. 428.
Si ea pactione. *ibi.* 405.
Si eo tempore. IX. 1152.
Si ex. VIII. 339.
Si ex. IX. 701.
Si ex cautione. VIII. 213.
Si ex edicto. IX. 897.

BIU Cujas

Si ex falsis. VII. 401.
Si ex majore. IX. 1245.
Si ex pretio. VII. 593.
Si falsum. *ibi.* 1377.
Si fidejussor. IV. 422.
Si fidejussor. VIII. 580.
Si fidejussor. IX. 1367.
Si filius. VIII. 152.
Si filiusfamilias. *ibid.* 129.
Si filiusfamilias. *ibid.* 156.
Si filiusfamilias. VII. 883.
Si fines. IX. 1479.
Si frater. VIII. 1347.
Si frater. IX. 589.
Si fratris. *ibid.* 343.
Si fundi. IX. 1223.
Si fundum. VIII. 1099.
Si fundum. *ibid.* 1143.
Si fundum. IX. 1101.
Si fundum. *ibid.* 1515.
Si Gaudentius. VIII. 749.
Si generaliter. IX. 1103.
Si hipothecas. *ibid.* 1152.
Si in caussa. VII. 919.
Si incursu. VIII. 488.
Si indebitam. IX. 1345.
Si infanti. *ibid.* 372.
Si inferiorem. I. 887.
Si in fraudem. IX. 548.
Si in hoc. *ibid.* 1183.
Si in nomine. *ibid.* 17.
Si in personam. *ibid.* 641.
Si in potestate. *ibid.* 987.
Si insolutum. VII. 840.
Si inter. IX. 1417.
Si interrogatione. VIII. 362.
Si intra. *ibid.* 293.
Si is. *ibid.* 1339.
Si is, qui. *ibid.* 515.
Si legatarius. IX. 541.
Si liber. VII. 749.
Si literas. VIII. 588.
Si literarum. IX. 1443.
Si Lysias. *ibid.* 1309.
Si major. VII. 349.
Si major. *ibid.* 385.
Si major. VIII. 931.
Si major. *ibid.* 1120.
Si majores. VII. 355.
Si manifesta. VII. 433.
Si maritus. VIII. 576.
Si maritus. IX. 1185.
Si mater. VIII. 181.
Si mater. *ibid.* 453.
Si mater. *ibid.* 761.
Si mater. IX. 169.
Si militum. VII. 739.
Si minor. VIII. 1057.
Si minorem. V. 1145.
Si mortis. IX. 761.
Si non. *ibi.* 25.
Si non donationis. VIII. 753.
Si non est. VII. 803.
Si non injuria. IX. 1487.
Si non singuli. VII. 589.
Si nulla. VIII. 1120.
Si ob caussam. IX. 1483.
Si obligata. *ibi.* 1493.
Si obligatum. *ibi.* 1431.
Si operas. *ibi.* 1443.
Si pacto. VII. 190.
Si pactum. IX. 1243.
Si parentes. IX. 1495.
Si pascenda. VII. 144.
Si pater. VIII. 870.
Si pater. *ibi.* 563.
Si pater. *ibi.* 1153.
Si pater. *ibi.* 1265.
Si pater. IX. 173.
Si pater. *ibi.* 1323.
Si paterna. *ibi.* 408.
Si paternam. VIII. 185.
Si pecuniam. *ibi.* 201.
Si pecuniam. IX. 1211.
Si per. IX. 707.
Si per ignorantiam. VII. 695.
Si per mutationis. IX. 1519.
Si post. *ibi.* 322.
Si post. *ibi.* 1501.
Si post motam. V. 630.
Si Possidonium. *ibi.* 153.
Si potiores. IX. 1127.
Si prædiorum. *ibi.* 797.
Si prædium. IX. 1459.
Si Præsidi. VIII. 1099.
Si prætorium. IX. 1134.
Si prior. *ibi.* 1127.
Si prjusquam. *ibi.* 1167.
Si pro. VII. 988.
Si probaveris. IX. 578.
Si probaveris. *ibi.* 1152.
Si Proculiana. *ibi.* 548.
Si pro ea. VIII. 597.
Si profundo. VII. 376.
Si pro mutuo. *ibi.* 600.
Si propter. VII. 339.
Si quando. VII. 1204.
Si quando. IX. 945.
Si quas. VII. 407.
Si quasi. VIII. 239.
Si qui. VII. 633.
Si quid. *ibi* 429.
Si quidem. *ibi.* 653.
Si quidem. *ibi.* 845.
Si quidem. IX. 1245.
Si quis. VII. 1179.
Si quis. *ibi.* 1377.
Si quis. VIII. 522.
Si quis. VIII. 861.
Si quis. *ibi.* 959.

BIU Cujas

Si quis. IX. 189.
Si quis. *ibi.* 275.
Si quis. *ibi.* 297.
Si quis. *ibi.* 408.
Si quis. VI. 404.
Si quis. IX. 803.
Si quis. *ibi.* 895.
Si quis. *ibi.* 932.
Si quis. *ibi.* 1089.
Si quis. *ibi.* 1253.
Si quis agere. *ibi.* 477.
Si quis filium. V. 527.
Si quis Imperatorem. VIII. 1355.
Si quis in aliquo. VII. 59.
Si quis in conscribendo. *ibi.* 232.
Si quis jusjurandum. *ibi.* 541.
Si quis major. *ibi.* 397.
Si quis servum. *ibi.* 712.
Si quis tibi. IX. 1513.
Si quos. VIII. 933.
Si reddita. IX. 1197.
Si rem. VII. 615.
Si repetendi. *ibi.* 744.
Si residuum. IX. 1165.
Si Rufinus. VIII. 1297.
Si sciens. *ibi.* 183.
Si scriptum. VII. 1041.
Si servus. VIII. 683.
Si sine. *ibi.* 177.
Si solemnibus. VII. 1257.
Si soror. VIII. 1279.
Si status. IX. 1491.
Si super. VII. 299.
Si te. IX. 1359.
Si te. *ibi.* 1003.
Si te. *ibi.* 1152.
Si testamento. *ibi.* 235.
Si testamentum. *ibi.* 25.
Si testamentum. *ibi.* 193.
Si tibi. VII. 435.
Si tibi. *ibi.* 1114.
Si tibi. VIII. 593.
Si tibi. *ibi.* 1245.
Si tibi. IX. 1065.
Si tibi. *ibi.* 1505.
Si traditio. VIII. 1025.
Si ultra. IX. 1349.
Si universæ. *ibid.* 515.
Si unquam. *ibi.* 1527.
Si unus. *ibi.* 29.
Si usuras. VIII. 445.
Si ut. IX. 997.
Si (ut allegas.) VII. 913.
Si ut allegas. IX. 789.
Si ut nunc. *ibi.* 1211.
Si ut proponis. VII. 724.
Si ut proponis. IX. 1347.
Si uxor. *ibid.* 1043.
Si uxor. *ibi.* 1190.
Sive. VII. 257.
Sive. IX. 473.
Sive. *ibi.* 1483.
Sive possessio. *ibi.* 1485.
Sive possidetis. VII. 1059.
Sive servi. VII. 913.
Si vendidisset. IX. 1129.
Si veritas. *ibid.* 643.
Si vi, vel metu. IV. 383.
Si voluntate. VIII. 929.
Societatem. *ibid.* 705.
Sola. VII. 1124.
Solita. IX. 1152.
Solutionem. *ibid.* 1443.
Spem. *ibid.* 1081.
Statum. VII. 1255.
Sub prætextu. *ibid.* 339.
Sub prætextu. *ibid.* 350.
Sub prætextu. *ibid.* 945.
Successores. IX. 799.
Successores. *ibid.* 1431.
Super. VII. 627.
Super. IX. 1065.
Super. *ibid.* 1487.
Super rebus. VIII. 782.
Supervacuam. *ibid.* 535.
Supervacuam. IX. 565.
Suus. *ibid.* 408.

T

E PANDECTIS.

L. Tam ex. IV. 1402.
Tempus. XI. 299.
Titia. *ibid.* 1589.
Triticum. *ibi.* 1398.

EX CODICE.

L. Tam mandatori. VIII. 261.
Tandiu. *ibi.* 709.
Testamenta. IX. 47.
Testamenti. *ibi.* 424.
Testamento. *ibi.* 231.
Testamentum. *ibi.* 45.
Testandi. *ibi.* 33.
Testes servi. *ibid.* 9.
Testium. VII. 1186.
Traditionibus. *ibid.* 208.

Trans-

BIU Cujas

Transactio.	*ibid.* 389.	Transactione finita.	*ibi.* 363.
Transactionem.	*ibid.* 383.	Transigere.	*ibi.* 322.
Transactione.	*ibid.* 355.		

U

E PANDECTIS.

L. Ubi autem.	XI. 1455.	Unum.	II. 992.
Ubi est.	*ibi.* 97.	Usucapio.	I. 954.
Unde.	V. 1026.	Utrum.	XI. 19.
Urbana.	VI. 866.	Utrum.	*ibi.* 1433.
Urbis.	XI. 1673.	Ut si.	*ibi.* 1689.

V

Vel ex parte.	XI. 19.	Videamus	X. 1413.
Veluti si quis.	*ibi.* 687.	Vinum.	*ibi.* 343. 344.
Venditores.	*ibi.* 1419.		
Verbum.	*ibi.* 1671.	Vino.	II. 685.
Verbum.	*ibi.* 1685.	Vulgo.	X. 929.
Videamus.	X. 875.		

EX CODICE.

U

Ubi pactum.	VII. 391.	Ut debitum.	*ibi.* 948.
Ultra.	VIII. 1065.	Ut nullo.	VIII. 475.
Ultra.	*ibi.* 1075.	Ut responsam.	*ibi.* 313.
Unus ex.	IX. 1183.	Ut Testamentum.	IX. 424.
Usucapio.	IX. 1029.	Ut Verborum.	VIII. 1195.
Usuræ.	VIII. 393.	Uteris.	VII. 1233.
Usuræ.	*ibi.* 497.	Uti possidetis.	IX. 965.
Usuras.	*ibi.* 367.	Uxor.	*ibi.* 525.
Usuras.	IX. 1419.	Uxoris.	*ibi.* 322.
Ut creditor.	VII. 1010.		

V

L. Venditor.	VIII. 931.	Veteris.	IX. 1134.
Venditi.	*ibi.* 1013.	Vetustissimam.	*ibi.* 1215.
Venditi.	*ibi.* 1049.	Viduæ.	VIII. 964.
Venditionem.	*ibi.* 950.	Vi pulsos.	IX. 919.
Venditionis.	*ibi.* 731.	Vis ejus.	VII. 1056.
Venditrici.	*ibi.* 1099.	Vitia possessionum.	I. 1089.
Verbum.	IX. 601.	Voluntas.	IX. 587.
Verba.	IX. 21.	Voluntatis.	*ibi.* 593.
Vestium.	VIII. 937.		

Z

EX CODICE.

L. Zenodorus.	VIII. 131.		

IN-

BIU Cujas

INDEX
RERUM ET VERBORUM
LOCUPLETISSIMUS.

Primus numerus Romànus volumen seu Tomum indicat: Secundus arabicus columnam: Tertius qui item arabicus sive paragraphum, sive numerum in margine notatum significat. Littera N. *majuscola Hilligeri notas: Asteriscus* * *castigationes Theologicas designat.*

A

ABbas Monachum potest in criminali judicio defendere. V. 178. N. 5.
— in jus vocari potest a Monachis. IV. 1063. N. 9.
Abbatissa an cœnobii nomine agere possit. V. 194. N. 3.
Abesse quis dicitur quatuor modis; & hi quinam sint. V. 1061. N. 6.
Abesse res quot motis intelligantur. XI. 1697. 1. 3. & 1699. 5.
Abesse quando dicatur, aut secus, res in melius mutata. XI. 1697. 2.
— abesse quando desinat, & quomodo. XI. 1699. 6.
Ablativus absolutus, ut vocant, conditionem habet. II. 1023. 10. III. 1285. 3. IV. 98. 10. & 99. IX. 260. 12. & 1248. 6.
— vim habet etiam dispositionis, quando quis eo utens disponere potest. III. 1283. N. 1.
Abolitio infamiæ fieri non potest nisi a Principe. V. 162. N. 46.
Abrogatio legum non fit, nisi contraria populi, aut Principis voluntate I. 84. 13.
— quomodo contraria populi voluntate. I. 84. 14.
— quomodo contraria voluntate Principis. I. 84. 15. N. 9.
— Vide *Lex, et Consuetudo.*
Absens in usu juris quis dicatur. IX. 1304. 9. & 1305.
Absens dicitur, & qui præsens est consistendi nulla spe. V. 1073. N. 7.
— nec arrogari potest, nec arrogare, ne per procuratorem quidem. I. 329. 16.
— potest dari tutor a magistratu. I. 449. 29.
Absens judicis sententia damnari non potest. IV. 1062. 3.
— quibus casibus damnari possit jure communi. V. 180. N. 5.
— & quid ex generali consuetudine. V. 180. N. 5.
— quatenus defendi queat. V. 180. N. 5.
— quo spectet ista defensio. V. 181. N. 5.
— evocatus ad judicem venire debet jurandi causa. X. 817. 1. *seqq.*
— non recte stipulatur, & quare. XI. 413. 9. 8. & N. 1. & 415. 1.
— possessione sua privatur, dejectis iis qui nomine illius erant in possessione. IX. 959. 1.
Pro absente habendus quisquis, qui licet præsens conveniri non potest. IX. 1305. 10. & 1306.
Absentis defensor qui satisdedit judicatum solvi, ad defendendum non potest a prætore compelli. V. 258. 18. & N. 18.
— debet cavere de rato. V. 281. 40.
— & quibus in causis. V. 281. 41. & N. 35.
Absentis non condemnati possessionem occupare non licet cujusvis rescripti, aut interlocutionis prætextu, & quare. IX. 963. 1. & 964. 5.
Absenti dejecto & reverso datur actio recuperandæ possessionis causa. IX. 959. 2. & 961. 4.
— sed & eo absente datur iis qui ejus nomine rem tenebant; non aliis. IX. 959. 2.
Pro Absente vel reo vel actore ferri sententia potest. IV. 1062. N. 7.
— adversus absentem non fertur; nisi, cum mota lite adversus plures, quidam illorum abesse cæperint. Et quatenus IV. *ibid.*
— & quidem sine mandato, sine discrimine personarum, sine præscriptione temporis. IX. 960. 3.
— de possessione tamen, non de rei proprietate. IX. 962. 6.
Absenti in urbem evocato quot millia passuum facienda dinumerentur in dies singulos. XI. 1677. 1. & 1678. 5.
— Quid si ei supervenerit justum aliquod impedimentum. XI. 1677. 4.
Adversus absentem quomodo nobis succurratur. V. 1067. 15. & N. 12.
— Vide *Restitutio in integrum.*
Absentes non defendi quam significationem habeat. VI. 651. 3.
Absentibus, quorum possessio per vim, sive alio modo turbetur, quomodo consulatur. IX. 957. *seqq.*
— Vide *Interdictum Unde vi.*
Absentia varie æstimatur in jure I. 1073. N. 2.

BIU Cujas

— necessaria tribuit restitutionem in integrum. V. 1065. 14.
Absentiæ quatuor genera nonnulli, quinque alii recensent; & quæ sint. V. 1061. N. 6.
— excusator quando possit adhiberi; & quomodo a defensore distinguatur. V. 170. N. 6.
Absentia Reipublicæ causa quos & quatenus excuset a tutela. l. 488. 23. & 494. 39.
— dat locum restitutioni in integrum pro illis qui dum aberant, vel rei dominium, vel actionem temporariam amiserunt. V. 1065. N. 11. VI. 649. 2. & N. 1.
— & quidem si alia, quam Reipub. causa aberant, dum necessaria & probabili. VI. 649. 2.
Absturus Reipub. causa quare procurationem, vel defensionem suscipere non valeat. V. 201. 13. & N. 13.
Absolvere quid sit, & quibus absolutio verbis exprimatur. XI. 120. 3.
Absolvere potest, qui & condemnare: non e contra XI. 137. *seq.* 1. *seq.*
Jus absolvendi reos postulatos est meri imperii. IV. 1143. N. 40.
Ad Absolvendum proniores esse debemus. XI. 138. 2.
Absolutio ab observatione judicii definitiva ne sit, an interlocutoria. XI. 116. N. 3.
Actore cognitionis die absente, reus absolvitur ab observatione judicii. VI. 401. 8.
Absolutoria judicia quo sensu dicta. V. 876. 6. & N. 6.
Abstinere hereditate proprie spectat ad suos & necessarios heredes. Et quid sit. II. 358. 26. IX. 416. 16.
Abstinere se idem valet in suis, quod hereditatem repudiare in extraneis. II. 356. 26.
Cur abstinere sui heredes, cur repudiare dicantur extranei. II. 359. 26.
An abstinendi causa magistratum adire oporteat. IX. 416. 18.
Abstinendi facultas a prætore facta suis & necessariis heredibus. II. 359. 27.
— nisi quid amoverint ex hereditate. II. 361. 30.
— nec puberes hereditati se immiscuerint. II. 360. 29. IX. 417. 20.
Abstentionis primus effectus, ut nihil noceat heredes extitisse: quo tria continentur; & quæ sint. II. 363. 34. *seqq.* IX. 417. 21.
— Secundus abstentionis effectus is est, ut abstinens nullum ex hereditate consequatur emolumentum. II. 364. 38. IX. 418. 21.
— tertius, ut sequentibus gradibus locum faciat. II. 364. 39.
Qui se abstinuerint hereditate, an pro heredibus habeantur, & an hereditatem ex pœnitentia repetere possint. II. 364. *seqq.* 40. *seqq.*
— Vide *suus heres.*
Abstinens hereditate legatum non amittit. II 842. 40.
Abstinentis portio accrescit invito. II. 478. 27.
Abyssini in fures quomodo animadvertant. V. 256. N. 13.
Academia succedit studioso, cui non est heres. II. 1112. N. 19.
Academiæ rector territorium habet latiore sensu. IV. 1169. N. 4.
— est proprius judex studiosorum. IV. 1330. 6. & N. 9.
— causas leviores solus cognoscit, graviores convocato senatu vel Concilio assessorum. IV. 1329. N. 9.
Academiæ Leidensi, ejusque studiosis quodnam fori privilegium tributum. IV. 1327. 2.
— Ejus forum declinare num possit Scholasticus coram eo conventus. VII. 894. 27. 28. IV. 1329. N. 9. & 1330.
— an sit etiam ministris & famulis studiosorum & publicis Academiæ bidellis, typographis, & similibus proprius judex datus. IV. 1330. N. 9.
— non est judex proprius vel competens Clerici Scholastici, nisi Rector etiam sit Clericus. *ibid.*
— an habeat jus meri imperii. IV. 1332. N. 13. VII. 893. 14. 15. 16. 17.
— Ejus jurisdictioni subjicitur etiam ille qui communem cum Scholari causam habet. IV. 1330. N. 9.
a Rectore vel a senatu academico an appellari possit. VI. 420. N. 24.
Academiæ cur dictæ Universitates. IV. 1331. N. 9.
— quænam habeant jus gladii. IV. 1332. N. 13.
Academiarum privilegia voluntate Principum qui eas fundarunt, esse metienda. IV. 1332. N. 13.
Academicus coram magistratu loci conventus, in quo bona possidet, ad rectorem revocare non potest. IV. 1276. N. 11.
Academicorum quis judex competens. IV. 1331. N. 9.
— Vide *Doctor, studiosus.*
Acceptilatio modus tollendæ obligationis verbis contractæ. IX. 1371. 8. & 1445. 2.
— dicta nihilominus juris vinculum; & quare. VII. 391. 2.
— ea quid sit. Præcipue definitionis partes quatuor; & quæ. IV. 945. 2. & N. 11. IX. 1445. 1.
— constat interrogatione debitoris, & creditoris responsione; non autem interrogatione mutua nisi abusive dicta. IV. 945. 3.
— constat interrogatione, & responsione ad liberationem comparata. IV. 946. 4.
— non admittit diem, neque conditionem. IV. 497. 5. & N. 3.
— si tamen dies & conditio exprimantur: secus cum tacite intelliguntur. Quæ differentiæ ratio. IV. 498. 6. & N. 4.
— an sub disjunctione, vel sub alternativa recte fiat. IV. 959. N. 12.
Solus creditor debitori acceptum ferre potest, non alius ejus nomine. IV. 949. 7.
— uti solus debitor potest acceptum rogando liberari, non alius. IV. 953. 12.
— tametsi novatione prævia acceptum rogando tutor vel procurator, ut in re sua, liberari possunt. IV. 953. 12. & N. 6.
— Cur in acceptilatione debitori per extraneam personam liberatio acquiri non potest, sicuti solutione, vel novatione. IV. 954. 13.
— per

BIU Cujas

— per illos nihilominus qui in nostra sunt potestate, accepto ferri nobis potest, & liberatio acquiri. IV. 955. 14.
In Acceptilationem deducitur res debita duntaxat, sive species, sive pecunia, sive pars, sive totum. IV. 956. 15.
— sin aliud a re debita, inutilis acceptilatio. IV. 957. 16. N. 8.
— aliud cum re debita potest in acceptilationem deduci. IV. 958. 16.
Id quod debetur, an aliud potius in acceptilationem deducatur, ex re, non verbis æstimandum. Et quomodo. IV. 958. 17. & N. 10. *seqq.*
Acceptilatione tollitur duntaxat obligatio verbis, sive pure, sive in diem, vel sub conditione contracta. IV. 960. 18. *seq.* & 962. 21.
Quomodo & in aliis obligationibus possumus acceptilatione liberari. IV. 961. 20. & N. 13.
Finis acceptilationis liberatio debitoris. IV. 962. 22. 23.
Acceptilationem, etsi non accepta pecunia, infirmare non licet creditori. Cur secus in apocha. IV. 964. 21.
Acceptilatio non semper gratuita; sæpe fit transigendi aut dotis constituendæ causa. IV. 963. N. 15.
Acceptilatione liberato uno ex duobus reis, alter quoque liberatur. IV. 965. 25.
Si uni heredum accepto feratur, cæteri non liberantur. IV. 965. N. 16.
Acceptum ferente uno ex pluribus stipulandi reis, tota obligatio perimitur. IV. 965. 25.
Si fidejussori accepto latum sit; an reus qui pure debeat, ipse quoque liberetur. IV. 965. 25.
— an liberetur, si debeat sub conditione. IV. 965. 25. & N. 17.
Acceptilationi quæ noceant. IX. 1446. 3.
Inutilis acceptilatio parit exceptionem pacti, nisi aliud actum fuisse appareat. IV. 965. *seqq.* 26. *seqq.* VII. 112. 11. IX. 1446. 4.
Acceptilatione quis, an pacto liberetur, quid intersit. IX. 1446. 4.
Acceptio quid in traditione requirat. I. 749. 1. *seqq.* & 756. 13. *seqq.*
— quid sit. I. 757. 14.
— sine ea traditio esse nullo modo potest. I. 756. 13.
Accipiens ut traditæ rei dominium nanciscatur, consensu opus habet, & traditæ rei acceptione. I. 746. 1. *seq.*
— utrumque quibus rebus constet, quibus declaretur. I. 750. 3. *seqq.* & 756. 13. *seqq.*
Accessio rerum quid. I. 793. 1. & 837. 1.
— vel a flumine est, vel ab homine. I. 837. 2.
— a flumine quotuplex. I. 837. 3.
— ab homine triplex, & quæ I. 859. 1.
— alia naturalis, alia vero artificialis, & quæ utrique generi subjectæ species. I. 837. N. 1.
— dominium tribuit. I. 837. 1. 4.
Accessiones principalis obligationis quot & quæ sint. IV. 1021.
— quænam appellatione *causæ* contineantur. X. 1379. 1.
— in condictionem indebiti quæ veniant. III. 1172 18.
— in actionem quod metus causa quæ veniant. IV. 376. 26.
— quæ in interdicto, Unde vi. IV. 279. 13. & N. 15. *seqq.*
— quæ in interdicto, Uti possidetis. IV. 297. 12.
— veniunt & in actionem ex jurejurando. X. 698. 9.
— item in rei vindicationem. V. 843. 18.
— veniunt etiam non petitæ. VI. 318. 7. *seqq.*
Accessionum condemnationem an possit omittere judex, qui secundum petitorem judicavit per errorem. V. 873. 4.
Accessionibus obligationum an eædem dentur exceptiones, quæ reo principali. V. 1313. 5. *seqq.*
Accessionibus competit exceptio jurisjurandi. X. 672. 5.
De iis regula juris. IV. 1022. 2.
An homo ut rei venditæ accedat, ut res homini vendito. X. 1310. 3.
Accessoria exprimere necesse non est in rei vindicatione. V. 810. N. 9.
In Accessorio exceptionem parit sententia in principali lata. V. 1343. N. 7.
Accessus non tutus quomodo probetur. VI. 15. N. 6.
Accidentia an entia ficta; & an incorporalia sint accidentia. I. 911. N. 1.
Accidentalis forma contractus quæ. IV. 3. N. 1.
Jus accrescendi obtinet cum in heredibus sive testamento institutis, sive legitimis, tum in bonorum possessoribus. II. 465. 1. 466.
Accrescendi jus quid sit; & cur ita vocetur. Quæ ejus origo, atque necessitas. II. 466. 1. & N. 1. & 468. 3. *seqq.* & N. 2.
— locum habet in uno herede, & in pluribus. II. 469. 7. *seqq.* N. 4. *seqq.*
De jure accrescendi regulæ juris, & quæ. II. 471. 12. *seq.*
I. Accrescit portio deficientium; & quinam deficere intelligantur. II. 472. 14. *seq.* & 473. 18. *seq.*
Deficientis portio accrescit, nisi sit ex iis, qui hereditatem non habitam transmittunt; & hi quinam sint. II. 472. 16. *seq.*
II. Deficientis portio accrescit partem suam habenti heredi. II. 474. 20.
— item bonorum possessori, & fideicommissario. II. 474. 21. 22. & 471. N. 7 *seq.*
— item heredi heredis, & cui per filium aut servum hereditas quæsita. II. 475. 23. *seq.* & 471. N. 9 *seq.*
— non ei, qui hereditatem ex fideicommisso restituit. II. 474. 20.
— nec ei, qui fidem tacite accomodavit, restituendi partem incapaci. II. 475. N. 11.
III. Heredis extranei deficientis portio semper ignoranti & invito accrescit: sui heredis non semper. Quando accrescat, & quando secus, & quare. II. 477. 26. *seqq.* IX. 232. 2.
Quod juris est in portione sui heredis abstinentis, idem in portione extranei restituti adversus aditionem hereditatis. II. 480. 30.
IV. Deficientium portio cum onere suo accrescit. Et quare. II. 480. 31. IX. 711. 2.

BIU Cujas

Deficientis portio coheredibus accrescit pro portione hereditaria. II. 481. 2. & 486. 10 & 498. 26.
Conjuncti portio solis conjunctis: disjuncti accrescit omnibus. II. 482. 3. & 486. 11.
An jus accrescendi sit inter verbis conjunctos. II. 489. 16. *seqq.* & 486. N. 10.
Deficientis portio potius accrescit in re dubia verbis conjuncto, quam disjunctis. II. 489. 15. & 497. 25. & 491. N. 14.
— Vide *Conjuncti.*
Jus accrescendi est inter coheredes cum ex testamento, tum ab intestato. II. 499. 28. *seqq.* & N. 21. *seqq.* IX. 383 3.
— an locum habeat in contractibus. II. 475. N. 11.
— expirat aditione. II. 477. N. 14
— num ad emptores hereditatis transeat. 475. N. 11.
— an transeat in fideicommissarium etiam invitum. II. 626. 1. & N. 1.
Jus accrescendi pertinet etiam ad legatarios conjunctos, II. 890. 2. & 891. 6.
Legatarii deficientis portio accrescit collegatario conjuncto, qui partem suam agnoverit. II. 891. 7. *seqq.* Collegatariis pro qua parte portio deficientis accrescat. XI. 31. 6.
Quid juris in usufructu. II. 892. N. 2.
Jus accrescendi an ad emptorem legati transeat. II. 892. N. 2.
Legatarii deficientis portio re & verbis conjuncto non accrescit nisi volenti : re autem conjuncto etiam invito. II. 893. 10. *seq.* & N. 3.
Deficientis portio pro qua parte cuique accrescat. II. 498. 27. & 894. 12.
Legatario disjuncto accrescit sine onere; conjuncto cum onere. II. 894. 13. & 895. N. 5.
— nisi in persona deficientis legatum non constiterit. II. 896. 15. & N. 6.
An portio vacans accrescat cum onere, si onus in faciendo, non in dando consistat. II. 896. N. 6.
Accrescendi jus inter legatarios vetare potest testator. II. 468. N. 2.
— an & inter coheredes. II. 468. N. 2.
Juris accrescendi num causa efficiens testatoris voluntas; an potius instrumentalis. II. 468. N. 2.
Juri accrescendi inter coheredes quænam communia, aut secus cum eo quod servatur inter legatarios. II. 896. 16.
Portio portioni quomodo accrescat: II. 477. 25.
Usufructus etiam quæsitus, & amissus accrescit collegatario. Et quare. III. 194. 9. *seqq.* & 195. N. 2.
— accrescit etiam collegatario qui partem suam amisit. III. 196. 12. & N. 5.
Juri accrescendi locum facit etiam in usufructu conjunctio. III. 199. 13. *seq.*
Si alteri usufructus fundi, alteri fundus legetur: inter eos est jus accrescendi in usufructu. III. 200. 15.
Jus accrescendi non tollit repetitio usufructus legati & amissi. III. 200. 16.
Quid juris, si in repetitione non totum usumfructum, sed partem relegaverit testator. III. 200. 18.
Cessat jus accrescendi, si unicuique separatim partis rei usufructus legetur. III. 200. 18. & 199. 14. & N. 4.
— item si testator legaverit fundi proprietatem, deducto usufructu. III. 201. 19. & N. 5.
— item si alteri ab altero herede usufructus ejusdem rei legetur. III. 201. 20.
An jus accrescendi sit inter dominos servi communis, cui legatus sit usufructus. III. 202. 21. *seqq.* & 201. N. 7. *seq.*
Accrescendi jus & in bonorum possessionibus obtinet, & quomodo. VIII. 1205. 1.
Jus accrescendi est inter liberos emancipatos, non inter suos heredes. VIII. 1207. 2.
— imo nec inter emancipatos, ubi hereditatem non aditam transmittunt. VIII. 1208. 5.
— cessat, ubi lex municipalis dominium & possessionem transfert in heredem. II. 1041. N. 6.
Accusatio an jure dicatur actio. V. 399 8. & N. 6. VII. 43. 6.
— dicitur interdum actio, sed minus proprie. VI. 527. 11.
— sola non infamat; tametsi interim ab honoribus repellat. V. 132. N. 18.
— persequitur vindictam criminis ad utilitatem Reipub. non privatorum. VI. 527. 11.
Accusatio falsi adversus instrumenta proferentem, & adversus testes. VII. 1235. *seqq.*
— Vide *Instrumentum*, *Sententia.*
Accusationis desertio minori non nocet. V. 1177. N. 10.
Adversus accusationem amissam, vel omissam nulla in integrum restitutio. V. 1176. 8. *seq.* & 1177. N. 9. *seq.*
In Accusatione procurator num dari possit. V. 182. N. 5.
— jusjurandum non defertur. X. 714, N. 9.
Accusator in jure actor interdum dictus. VII. 43. 6.
Accusator debet probare crimen quod intendit. VII. 1105. 1.
— & illud quidem probationibus certis & indubitatis. VII. 1105. 2.
— non tamen luce clarioribus, ut vulgo male. VII. 1105. 2.
— potest probare delictum testibus & instrumentis, item indiciis; & qualibus; & quomodo. VII. 1106. 4.
De capitali crimine transigens, vel paciscens accusator in Turpilianum non incidit. VII. 326. 5.
— de non capitali si transigat, valet transactio, sed incidit in Turpilianum. VII. 336. 21. 337. 24.
Ab Accusatore exigitur in probatione criminum, quod ab actore in judiciis pecuniariis. VII. 1106. 3.
Cur ab accusatore nominatim requiratur indubitata probatio criminum. VII. 1105. 2. 3.
Accusatore non probante, reus etsi nihil præstiterit, absolvi debet. VII 43. 5. *seq.*
— etiamsi reus atrocium criminum, ut majestatis, & peculatus. VII. 43. 7.
Accusatore non probante, non potest judex inducere novos testes, & nova instrumenta adversus reum; sed cogitur absolvere. VII. 44. 8. — atta-

BIU Cujas

— attamen & sine illo potest aliquando judex pœnam statuere in reum criminis compertum. VII. 44. 9. & 1104. 6.
Acquisitio rerum quot & quibus partibus constet. I. 680. 9.
Principalis acquirendi causa quæ ; & quæ minus principalis. I. 679. N. 6.
Quatuor acquirendi modi ex jure gentium; qui & ad duo summa genera revocantur. I. 685. N. 1.
Acquirunt res vel jure gentium, vel facto nostro, vel vi, & potestate rei nostræ. I. 684. 1.
— factum illud quo acquirimus, est *apprehensio*; & in rebus nullius dicitur *occupatio*, in alienis *traditio*. I. 685. 2.
— Vide *occupatio*, *traditio*.
Vi & potestate rei nostræ acquirimus fœturam, & accessionem. Quid utrumque. I. 793. 1.
— Vide *Fœtura*, *Accessio*.
Acquiruntur unicuique res vel singulæ, vel per universitatem. Quale utrumque. VIII. 1163. 3.
— de priore acquirendi modo quinam Tituli extent in *Institutionibus* & *Pandectis*. VIII. 1163. 3.
Acquirendi per universitatem modi quatuor; & quinam sint. VIII. 1163. 5.
Acquirimus aut naturaliter, aut civiliter. II. 1190. 4. VIII. 113. 9.
— quæ naturaliter acquiri, quæve civiliter dicantur. II. 1191. 4. 1192. 6. VIII. 113. 9.
Civilis acquisitio unde dicta ; & cur etiam adlegata, & fideicommissa pertineat. II. 1192. 6.
Civiliter non acquirimus per liberam personam. II. 1191. *seq.* 5.
Quæ res acquiri non possint conditione sua. I. 681. 2.
— quæ ob interdictam earum alienationem. I. 683. 4.
Quominus acquirat aliquis sibi, sunt impedimento personæ conditio, aut voluntas. II. 1152. 4.
— conditio personæ quibus noceat, & quatenus. II. 1152. 5.
— voluntas cuique perpetuo obstat acquirere nolenti, & quare. II. 1167. 31.
— quot & quibus personarum generibus acquirere sibi non liceat ob interdictum illis commercium. II. 1166. 30.
— & quibus de causis commercium illis interdicatur. II. 1166. 30.
An quod sibi quærere non possunt aliqui, hoc saltem aliis acquirant. II. 1169. 1.
Acquirimus per filiosfamilias & servos. An eadem hic utrorumque conditio. II. 1169. 3. *seqq.* VIII. 109. 3.
— Vide *Filiusfamilias*, *Servus*.
Per extraneas personas nobis acquiri nec obligatio potest, nec actio. VIII. 110. 4. III. 555. 5. *seqq.* & N. 1. XI. 1512. 8. 9.
— excepta possessione, & rei possessæ usucapiendæ conditione. II. 1189. 2. & N. 1. VIII. 110. 5. & 111. 6.
— si illæ nobis, nos per eas possidere velimus. II. 1189. 3. VIII. 111. 6. *seq.*
— Vide *Bona fides*.
Si alter suos nummos nostro nomine numeraverit ; acquiritur nobis etiam ignorantibus conductio, & jus pignoris, quod numerationi accessit. VIII. 117. 1. *seqq.*
Acquisitio, & recusatio, etiam necessariis; aditio, & repudiatio solis extraneis heredibus convenit. II. 331. N. 1.
Acquisitio hereditatis duo desiderat; ut & delata sit hereditas, & eadem suscepta. II. 331. 1.
Hereditas aliis volentibus, aliis vel invitis acquiritur. II. 332. 2.
— vide *Heres*.
ad Hereditatem acquirendam tria necessaria. II. 387. 2. IX. 412. 4.
I. Ut delata sit hereditas sive ex testamento, sive ab intestato. II. 387. 3. *seqq* IX. 337. 9. & 412. 5. *seqq*.
— delataque perseveret. II. 390. 9. *seqq*.
II. In extraneo ut sciat sibi delatam. II. 397. *seqq*. 1. IX. 337. 9. & 413. 12.
— ideo dubitans aut ignarus adeundo vel repudiando nihil agit. II. 399. 2. & N. 1. IX. 414. 12.
Differunt hac parte extranei a necessariis, & suis heredibus. II. 401. 3.
III. Ut possit heres adeundo, se, vel alterum, cui acquirit, obligare æri alieno. II. 406. *seq* IX. 414. 13.
— Vide *Pupillus*, *Minor*, *Filiusfamilias*, *Servus*.
Acquisitio hereditatis per extraneos nisi volentes non fit. II. 419. *seqq*. 1. IX. 337. 7.
Extraneus si meta coactus hereditatem adiverit, in integrum restituitur. II. 420. *seq*. N. 2.
Hereditas extraneis heredibus delata acquiritur adeundo, aut pro herede gerendo. II. 421. 3. IX. 337. 7.
— Vide *Aditio*, *Pro herede gestio*.
An hereditatem acquirere possit furiosus, infans, impubes. II. 437. 1. *seq*. & N. 1. & 438. 3. & 440. *seq*. 4.
Acquiri non potest hereditas per procuratorem. II. 443. 3. & N. 5.
— nec per curatorem, aut tutorem. II. 444. 6. & N. 6.
Hereditatem acquirere potest pupillus, minor, prodigus tutore vel curatore auctore; filiusfamilias jussu patris. II. 445. 7.
Servus acquirere potest ex persona Domini, si is capere possit. IX. 139. 1.
per filiumfamilias, aut servum non acquiritur nisi volentibus. IX. 345. 1.
an filio delata hereditas patri acquiratur, si hic pro herede se gesserit, consentiente filio. IX. 347. 2. & 348. 4.
Ad acquirendam filio hereditatem an patris jussus, & filii consensus desiderentur Justinianeo jure. IX. 348. 5.
Acquirendæ hereditatis duo genera diversa, non plura. II. 421. 4. & N. 4. & 423. 5. *seq*. & N. 6. & 426. 9. & N. 9.
Acquisitæ effectus duplex. II. 449. 1.
— prior, ut semel acquisita repudiari amplius non possit. II. 449. 2. & N. 1.
— posterior, ut quæcumque hereditatis sunt sive commoda, sive incommoda, transeant in heredem. II. 451. 3. *seq*. — Vi-

BIU Cujas

— Vide *Commoda*, & *incommoda hereditaria*.
Acquisitio legati duobus constat, delatione videlicet, delatique susceptione. II. 700. 18.
— continet rei legatæ dominium, ejusque præstandæ obligationem. II. 850. 16.
— nunquam damnosa esse potest. II. 852. 19.
Acta publica quid sint, & quæ ita per excellentiam dicta. VII. 13. 2. & 1245. 5.
— quare appellentur publica. VI. 93. 1. VII. 13. 2.
— Civilia criminalibus opponuntur. Et unde utraque appellatio deducta. VI. 93. 1. VII. 14. 3.
— cui & a quo exhiberi inspicienda judex jubeat. VI. 94. 2. & N. 2.
— gratis edenda pauperi. VI. *ibid.*
— exhibenda duntaxat publica; & cur hæc potius quam privata. VII. 15. 4.
— quibus petentibus exhibenda. VII. 16. 6.
— an sæpius petenti plusquam semel exhibenda. VII. 17. 7.
— a quo exhibenda. VII. 17. 8.
— quo jubente, & cogente. VII. 18. 9.
— qui exhibere debet, si jussus recuset, quomodo cogatur. VII. 19. 10.
— quando, & quatenus circumduci, & deleri possint. XI. 347. 1. *seqq.*
Acta quæ fiunt in judicio summario, non probant in ordinario. V. 950. N. 2.
Acta prioris instantiæ deferri debent ad judicem appellationis. VI. 443. 11. & N. 13.
Acta simulata veritatis substantiam mutare non possunt. VII. 1373. 1.
Actorum publica, & certa fides, atque auctoritas. VI. 93. 1. VII. 13. 2.
— verba licet emendare, dummodo sensus idem maneat. XI. 348. 4.
— amissio quomodo probetur. VII. 1276. 12.
Actio generatim quid sit, & unde dicta. IV. 515. 3. *seq.* V. 390. 3. VI. 517. 4. VII. 808. 15.
Ædilitia triplex ex edicto adversus venditorem; ad redhibendum, quanto minoris, & in id quod interest. III. 788. 6. X. 1313. 1.
— Vide *Singulas suo loco*, & *Ædilitium edictum*.
— Ædilitia adversus eum qui canem, verrem, aprum, aliudve quod noceat animal habet, qua vulgo iter fit. IV. 473. 4. & N. 3.
Actio adversus agrimensorem constituta, quæ, & quid persequatur. VII. 965. 30.
— in heredem non datur. *ibid.*
— Albi corrupti IV. 218. 17.
— Vide *Album*.
— Aquæ pluviæ arcendæ, quæ, cui, adversus quem prodita, & qua de re. IV. 539. 1. *seqq.*
— Vide *Aqua pluvia*.
— Arborum furtim cæsarum quid contineat. IV. 228. 9.
— Vide *Arbor*.
— Calvisiana quibus de rebus, & adversus quos constituta. IV. 435. 3. *seqq.*
— Vide *Calvisiana*.
— Commodati directa, & contraria. III. 901. 3. *seqq.* & 1003.
— Vide *Commodatum*.
— Communi dividundo, inter quos detur, & cujus rei gratia. III. 925. 2. *seqq.* VI. 739. 4.
— competit duntaxat de communibus rebus. III. 926. 3.
— & quidem ut communes res dividantur inter socios, & ita a communione discedatur. III. 927. 4.
— in ea si agitur de re pecuniaria, socius partes suas ex divisione solidas accipit. III. 929. 5.
— si de re, quæ commode dividi non possit, res uni tota adjudicatur, qui in solidam partis æstimationem condemnatur socio. III. 929. 5. & 928. 4.
— differt ab actione pro socio in rebus, in petitione, & judicii potestate, atque exitu. III. 926. *seqq.* 3. *seqq.*
— de Concussione duplex, civilis, & criminalis. IV. 390. 6. *seq.*
— Vide *concussio*.
— Conducti. III. 823. 1.
— Confessoria quid sit, & unde dicta. III. 99. 1. & 379. 1. VI. 569. 5.
— quare detur etiam possidenti. III. 102. 4.
— quid in hac actione probare debeat actor. III. 103. N. 3.
— de usufructu cur soli competat usufructuario. III. 101. 3. 4.
— competit adversus possessorem rei fructuariæ, eumve qui habeatur pro possessore. III. 102. 6.
— item adversus eum, qui possidenti fructuario vim facit quominus utatur fruatur. III. 103. 6.
Confessoria de usufructu actione quidnam actor petat. III. 103. 7.
— quodnam in hac actione officium judicis. III. 104. 9. *seqq.*
— Confessoria adversus confessum in jure quatenus differat ab judicati actione. X. 386. 13. *seqq.*
— Constitutæ pecuniæ quænam, cui, adversus quem, & qua de re competat. VI. 680. 2. *seqq.* VII. 995. 7. *seqq.*
— Vide *Constitutum*.
Corrupti servi actio comprehenditur edicti verbis in *L.* 1. *D. de serv. corrupt.* IV. 221. 4.
— datur in duplum ejus, quanti ea res erit. IV. 221. 5.
— domino datur directa. IV. 221. 6.
— patri utilis; quid hoc ista minus habeat. IV. 221. 7.
— Damni infecti quid sit; qua de re competat, quibus, & adversus quos. IV. 506. 3. *seqq.*
— Vide *Damni infecti cautio*.
— Depositi directa, & contraria. III. 901. 3. *seq.*
— de Distrahendis rationibus quas ob res constituta. IV. 181. 5.
— de Dolo quid sit, quid contineat; quibus, & adversus quos, & intra quod tempus detur. III. 393. *seqq.* 3. *seqq.*
— Vide *Dolus*.
— de Dejectis & effusis constituta de eo quod dejectum, effusumve fuerit ex ædibus in eum locum qua

BIU Cujas

- quà vulgo iter sit, vel in quo consistitur. IV. 437. 5.
— quid persequatur. IV. 437. 5. & 439. 6.
— quid commune cum actione L. Aquiliæ habeat aut dissimile. *ibid.* & 439. 6.
— datur adversus habitatorem. IV. 438. 5.
— etiamsi alius eo ignorante, vel invito effuderit, aut dejecerit. *ibid.*
— quare. *ibid.*
— Habitator quis. IV. 441. 9.
— quid si plures sint habitatores. IV. 441. 9.
— an detur in dominum ædium. IV. 438. 5.
— quid, si eo ictu liber homo perierit, eive nocitum fuerit. IV. 440. 7.
— dejectum, effusumve quomodo accipiendum. IV. 440. 8.
— quid si de navi dejectum. IV. 441. 8.

Emphyteuticaria in rem directa, atque utilis cui competat. II. 1276. 27. & 1289. 19.
— Vide *Emphyteusis*
— Empti quibus de rebus competat, cui, & adversus quem. III. 807. 1. *seqq.* VIII. 1056. 8.
— Vide *Emptio.*
— de Eoquod certo loco propria actio cur prodita, & qualis. X. 1057. 1. & 1063. 1. *seqq.*
— Vide *Locus.*
— Exercitoria quid; ejusque origo, & natura. IV. 565. 14. 15.
— Vide *Exercitor, Exercitoria.*
— ad Exhibendum quare instituta. V. 929. 1. *seqq.*
— cui competat; adversus quem, & quibus de causis. V. 936. 6. *seqq.*
— Vide *Exhibere, ad Exhibendum.*
— Expilatæ hereditatis quæ. V. 105. 2.
— Expletoria qualis. V. 480. 39. & N. 45.
— Quomodo differat ab inofficiosi querela. V. 481. Not.
— Quibus, & contra quos detur. V. 482. N. 45.
— in Factum quæ. Civilis & prætoria. VII. 523. 2. *seq.* X. 1289. *seqq*
— in Factum de alienatione mutandi judicii causa quæ. IV. 232. 4. & N. 2.
— de Calumniatoribus, cui, & adversus quos, & qua de re sit constituta. IV. 203. 6.
— de Damno dato quæ, & quotuplex, & quando locum habeat. IV. 229. 1. *seq.* & 232. 3. *seqq.*
— de Jurejurando cur in factum. XI. 685. 2.
— cui detur, & adversus quos. XI. 692. 6.
— quid ex ea consequamur. XI. 697. 9.
— de Mortuo inferendo quæ. IV. 346. 11.
— de Posito & suspenso supra eum locum quà vulgo iter fieri solet quæ sit, & qua de causa fuerit instituta. IV. 436. *seq.* 4.
— quid persequatur. IV. 437. 4.
— cui competat. *ibid.*
— datur adversus dominum ædium, vel inquilinum, qui id positum habent, cujus casus potest nocere. IV. *ibid.*
— positum habere quinam intelligantur. *ibid.*
— si id quod positum erat, decíderit, & nocuerit: datur actio in eum qui posuit, non in dominum, vel inquilinum: nisi ii posuerint. IV. 437. 4.
— si filiusfamilias seorsum a patre habitaverit; nulla in patrem de posito & suspenso datur actio. IV. 437. N. 1.
— de Recepto adversus nautas, cauponcs, stabularios duplex. IV. 441. 10.
— prior est de iis, quæ nautæ, caupones, stabularii, a vectoribus aut hospitibus invecta, importata, inductave, salva fore receperunt. IV. 441. *seq.* 11.
— quid persequatur. IV. 442. 11.
— quare prior hæc actio sit ex contractu, etiamsi postea delictum cœperit in ea re versari. *ibid.*
— datur & adversus heredem. IV. 443. *seq.* N. 5.
— etiam actio in factum est ea de re proposita, & cui bono. *ibid.*
— Altera actio prodita de iis quæ in navem, cauponam, stabulum illata sunt, si quid in his damni factum sit ab iis, quorum opera nautæ, caupones, stabularii navem, cauponem, stabulum exercent. IV. 443. 12.
— Ea quare sit ex quasi maleficio, & quam pœnam persequatur. IV. 443. *seq.* 12.
— datur adversus nautas, caupones, stabularios. IV. 444. 12.
— nisi tamen prædixerit se nolle damnum præstare, & vectores, viatoresve consenserint. IV. 443. N. 5.
— in heredem non datur. *ibid.*
— de Religiosis qua de re, cui, & adversus quem competat. I. 639. 19.
— contra eum qui nec damni infecti causa cavit, nec missum in possessionem admisit. IV. 530. 23.
— contra mensorem, qui falsum modum dixit. IV. 717. 13.
— contra eum, qui jus dicenti non obtemperavit. IV. 218. 17.
— contra eum, cujus dolo malo factum est quominus quis in judicio sistat. IV. 234. 7.
— Familiæ erciscundæ quid sit, & quas res persequatur. VI. 738. 2. *seq.*
— Faviana quæ, & quid a Pauliana differat. IV. 435. 3. V. 992. 17. VI. 665. 5.
— quasi Faviana, quæ sit. V. 567. N. 4.
— Finium regundorum quæ actio. II. 1237. 14. VI. 740. 5.
— & quare non sit actio bonæ fidei. VI. 782. 44. 784. 47.
— Funeraria quæ II. 462. 11.
— Cur non sit ea bonæ fidei. VI. 782. 45. 783. & 784. 48.
— Furti quotuplex. IV. 252. 9. *seqq.*
— Manifesti ob rapinam quæ. IV. 266. 3.
— Actio furti adversus nautas, caupones, stabularios. IV. 259. 20.
— Hereditatis petitio civilis. V. 596. 2. & N. 1.
— Actio mixta; & quare. V. 597. 598. N. 1.
— est bonæ fidei. V. 667. N. 2. 668.
— Fideicommissaria. V. 924. 10. VI. 781. 41.
— cui competat. V. 924. 10
— Possessoria. *ibid.*

an

— an civilis; an vero prætoria. V. 923. N. 3.
— Hodie quænam possessoria vocari possit *ibid.*
— Si pars hereditatis petatur. V. 745. 1. & N. 1.
— eadem fere cum petitione hereditatis; & quatenus ab illa differat. V. 745. *seqq.*
— Hypothecaria quæ, cujus rei gratia instituta; cui & adversus quem competat. VI. 913. 2. *seqq.*
— an personalis actio tollatur, si creditor agat hypothecaria. VII. 847. 2. 848. *seq.*
— an vendi possit utilis hypothecaria. VIII. 837. 14. 838. *seqq.*
— vide *Hypotheca.*
— Injuriarum duplex, civilis, & criminalis. IV. 214. 12. 215.
— quare Civilis dicta. IV. 215. 12.
— Injuriarum actio civilis quid persequatur, & quibus competat, & adversus quos. IV. 215. 13. 14. 216. & 217. 15. 16.
— an vendi possit, & inde utilis actio in emptorem transeat. VIII. 836. 8. 837. 9. *seqq.*
Actio injuriarum criminalis quæ; cui competat; & quid persequatur. IV. 214. 12. & 215. V. 398. 399. XI. 375. 376.
— an sit in bonis nostris. V. 399. 400. VI. 530. 13. 531.
Actio ex L. Cornelia de injuriis. IV. 215. N. 10.
— ad Palinodiam. IV. 215. N. 11.
— Vide *Injuria.*
— de Inofficioso testamento. V. 421. 2. *seqq.* & N. 2.
— Institoria quid sit, unde dicta, seu a quo. IV. 565. 13. *seq.* VIII. 68. 9.
— edicto prætoris actio hæc introducta publicæ utilitatis causa, & tacito dominorum consensu probata. IV. 566. 15. VIII. 70. 17.
— qua ex causa, & qua conditione competat. VIII. 69. 14.
— adversus quem detur. IV. 566. 15. VIII. 69. *seq.* 15. 16.
— Interrogatoria qualis olim. V. 795. 10. & N. 15.
— Judicati quid persequatur. XI. 173. 1. *seqq.*
— Vide *Judicium, Judicati actio.*
— Adversus eum qui jusdicenti non obtemperavit IV. 218. *seqq.*
— quid persequatur. IV. 219. 220. 17.
— ex L. Aquilia quotuplex. IV. 227. 7. 8. & N. 2. & 229. 1. *seqq.*
— ejus natura, atque usus. XI. 1. 1. *seqq.* & 13. 1. *seqq.*
— Locati quæ. III. 823. 1.
— Vide *Locatio.*
— Mandati directa & contraria. III. 901. 1. *seqq.*
— Vide *Mandatum.*
— Quod metus causa, qualis, & quid persequatur. III. 374. 23. *seqq.*
— Vide *Metus.*
Negatoria quæ, & qualis actio, cur ita dicta. III. 387. 1. & N. 1. & 141. 9. VI. 570. 7. *seq.* & 572 11.
— de servitutibus prodita; non de corporalibus rebus; & quare. VI. 586. 18.
— prædii domino competit, & quidem sive possidenti, sive non possidenti III. 142. 10. & N. 2. & 387. 2. 3. & 388. N. 2. VI. 589. 23. 590. *seqq.*
— adversus eum datur, qui prædii nostri libertatem inquietat. Et hic qualis. III. 388. 4. & 390. *seq.* 11. VI. 570. 9.
— petit actor in ea, ut declaretur prædii sui libertas, & ut res sua libera sibi præstetur, & caveatur de eo non inquietando in usu libero suæ rei. III. 388. *seq.* 5. 6. 7. & 142. 10. VI. 572. 10.
— item ut fructus, sive id omne quod actoris interest, restituatur. III. 389. 8.
— prædii libertas in hac actione a quo sit probanda. III. 389. N. 3.
— executio hujus actionis adversus libertatis rei nostræ perturbatores, si copiam sui non faciant, est missio actoris in possessionem bonorum adversarii. III. 390. 9.
— Negotiorum gestorum duplex, directa, & contraria. IV. 134. 9. *seq.* & 137. 1. N. 1.
— Vide *Negotiorum gestorum.*
— Noxalis, quæ, unde dicta & quando locum habeat. IV. 577. 4. & 578. 6. & 578. 7.
— adversus quem detur. IV. 577. 5. 578. *seq.*
— Pauliana quænam; & qua de re competat. IV. 434. 2. V. 992. 17.
— Vide *Pauliana.*
— de Partu agnoscendo quando locum habeat; cui & adversus quem competat. VI. 701. *seq.* 5.
— de Pastu pecoris actio quæ sit, & quando detur. IV. 475. N. 6.
— de Pauperie quæ sit; cui, & adversus quem, cujus rei causa detur. IV. 475. 6. *seqq.*
— de Peculio qualis, & unde, qua de re competat, & adversus quem. VI. 683. 1. *seqq.* IV. 581. *seqq.*
— quando annalis. VIII. 81. 20. *seq.* & 83. 36. *seq.*
— *Vide Dominus Paterfam.*
— in Personam ex testamento quæ. II. 1096. 4.
— Pignoratitia directa quæ. VIII. 15. 2.
— Contraria quæ. VIII. 15. 3.
— Directa debitori datur adversus creditorem, & quibus de rebus. VIII. 16. 4. & 20. 3. 4. 21. *seqq.*
— Contraria creditori datur adversus debitorem duabus de causis; & quæ sint. VIII. 16. 5.
Actio pignoris persequendi causa instituta, datur adversus heredes etiam pupillos; & quare. VIII. 593. 2. & 594.
Actio pignoratitia quibus conditionibus competat. VIII. 16. 6. & 23. 1. & 51. 1. 52. *seqq.*
Actio de pignore repetendo sive sit pignoratitia, sive sit in rem, perpetuo competit. VIII. 55. 15. & 56.
Popularis actio quæ, & cur ita appellata. IV. 436. 437. 4. V. 399. & 991. 15.
— an sit de eo quod nobis debeatur, & an sit in bonis nostris. V. 397. *seqq.* VI. 527. 528. 12. & N. 5. 529. *seq.*
— populi est, non privati. XI. 375. 376.

BIU Cujas

Actio de Posito, & suspenso popularis. IV. 437. 4.
— datur adversus eum, qui posuit, aut patitur ab alio positum, si prohibendi jus habeat. *ibid.*
An detur adversus patrem de eo, quod positum habet filiusfam seorsim habitans. IV. 436. N. 1.
Si cadens quod positum fuerat, nocuerit, an detur actio adversus eum, qui positum habuit, an potius damni nomine adversus illum, qui posuit. IV. 437. 4.
— Actio præscriptis verbis ex contractibus innominatis. X. 1233. 2. *seqq.* & 1235. *cap.* 10. & 1243. 1. *seqq.*
— quid sit, & cur ita dicta. X. 1273. 1. *seqq.*
— Hujus actionis propria, quæ X. 1283. 1. *seqq.*
— Vide *Plura in Verb. Præscriptis verbis actio.*
— Protutelæ quæ actio. VI. 781. 41.
— Publiciana unde dicta; qua ex causa competat, & cui; quid in ea actor intendat. VI. 627. 1. *seqq.*
— Quomodo sit actio in rem directa, atque utilis. VI. 637. 11.
— Ejus formula quæ, & an habeat aliquid falsi admixtum; & quare non absit a fictione. VI. 641. 642. 14. & N. 12.
— Vide *Publiciana.*
— Publiciana rescissoria quid sit. VI. 647. *seq.* 1.
— Vide paulo infra *Rescissoria.*
— Quanti minoris quid sit; quinam illius usus, & quoto tempore duret. XI. 1325. 1. *seqq.*
— Vide *Quanto minoris.*
— Quasi Serviana, quæ, unde dicta; cujus rei gratia sit comparata, & adversus quos. IV. 572. 13. VI. 674. 2. & 913. 2. *seqq.*
— Quod jussu quid sit, quam habeat æquitatem, & adversus quos detur. VIII. 76. 6. & 81. 22. *seqq.*
— Receptitia qualis olim. VI. 682. 8. VII 993. 1. *seqq.*
— adversus quem dabatur. VII. 993. 4.
— & quomodo fuerit a Justiniano sublata. VII. 991. 4. & 994.
— Redhibitoria unde nata, quid sit. X. 1314. 2.
— cui competat, & adversus quem. X. 1316. 5.
— quo temporis intervallo finiatur. X. 1317. 6.
— qua de re competat. X. 1317. 7.
— quamobrem fuerit instituta, & quos habeat juris effectus. X. 1317. 8.
— In heredem venditoris in simplum datur; & quare non in duplum. VII. 963. 14.
— Vide *Ædilitia actio.*
— Rei vindicatio, quæ actio, & quam proprie ita dicatur. V. 758. *seqq.*
— Vide *Vindicatio.*
— Rei uxoriæ qualis olim. Sublata a Justiniano, & quare. VI. 789. 1. *seqq.*
— de in rem Verso, quæ, & Quatenus locum habeat, & adversus quem detur. III. 702. 12. & N. 5. IV. 581. 12. VIII. 77. 78. 9. & 81. 82 22.
— Rerum amotarum quando detur, cui, & adversus quem IV. 262. 23. 264. 25.
— quibus conditionibus detur. IV. 263. 24. 264.
— rem persequitur, ideo & in heredem datur IV. 263. 23. VII. 963. 22. 23.
— Rescissoria quid sit, unde dicta. VI. 648. 1. & 652. *seq.* 5. & 656. *seq.* 12. & N. 4.
— appellatur etiam restitutoria. VI. 657. N. 4.
— an hæc Publiciana. VI. 657. *seqq.* 14.
— quibus ex causis nascatur, & quæ ex illis actionis æquitas VI. 649. *seq.* 2. *seqq.*
— datur ex causa absentiæ potissimum ad rescindendam usucapionem. VI. 648. *seq.* 1. 2. & 649. N. 1.
— competit ex ea restitutio etiam adversus venditionem, præscriptionem temporariam, & adversus sententiam. VI. 649. N. 1.
— datur eadem de rebus metu, vel dolo gestis rescindendis. VI. 660. 15.
— an perpetua, ut sentit auctor: an finiatur anno, ut plures putant. VI. 654. *seq.* 8. & 656. N. 3.
— datur in rem utilis adversus usucapionem. VI. 655. *seq.* 9. & 657. 13.
— sed adversus præscriptionem temporariam ipsa, quæ perierat, actio restituitur ope rescissoriæ. VI. 657. N. 5.
— an duplex actionis hujus remedium: an unum. VI. 653. N. 2. & 655. N. 3.
— an detur & actioni rescissoriæ quadriennium, quod datur integrum hodie restitutioni. VI. 655. N. 3.
— Servi corrupti quid contineat, & quotuplex sit. IV. 221. 4. *seqq.*
— Serviana unde dicta, quæ sit, quamobrem comparata, & quibus de rebus competat. IV. 573. 13. VI. 673. 2.
— pro socio quamobrem prodita, & cur utrinque directa. III. 925. 1.
Actio adversus statum defuncti non transmittitur, lite etiam contestata, adversus heredem. VII. 970. 44.
— Stellionatus, quæ V. 127. 24.
— ex Stipulatu, qualis. VII. 191. 2. *seqq.* X. 403. 1. 2.
— de Dote, quæ. III. 1066. 27. *seq.*
— Vide *Dos.*
— Subsidiaria adversus magistratum. I. 476. 43.
— Subsidiaria damni infecti. IV. 506. 3.
— de Suspectis tutoribus. I. 310. 2.
— Personalis ex testamento. Quæ II. 1094. 3. 1095. *seqq.*
— quando efficacior sit, aut plenior in legato rei debitæ. II. 763. 30. 764. *seq.*
— Tigni juncti duplex. Utraque quid contineat. I. 877. 4. N. 21.
— Tributoria, quæ IV. 581. 11. VIII. 77. 7.
— in heredem ex domini dolo non datur, & quare. VII. 965. 32. IV. 594. 9.
— quando sit uberior, & quando minor actione de peculio. VIII. 77. 8.
— Triticiaria ab auctore dicta, non a tritico. X. 969. 2. & 970. *seqq.*
— Actio est in personam; qualis ea, & ex quibus.

BIU Cujas

causis competat. X. 982. 16. & 983.
— cui competat, & adversus quos. X. 983. 17.
— est actio stricti juris, non arbitraria; & an continuo arbitraria, in qua judex rem æstimat. X. 983. 18. & 984. *seqq.*
— Tutelæ directa quid contineat. IV. 181. 5. & 182. 7.
— Contraria cur detur, & quamobrem. IV. 185. 1. *seqq.*
— adversus falsum tutorem prodita non datur in heredem. VII. 965. 33.
— Venditi, seu ex vendito, quid persequatur. VIII. 1011. 1.
— Vide *Venditio.*
— Vi bonorum raptorum qualis, & quotuplex. IV. 264. 2. *seq.*
Actio pro intentione actoris accipitur interdum. XI. 63. 1.
Actio quibus ex causis ex alieno contractu, vel facto jure potestatis nobis acquiratur. IV. 448. 3.
Actio heredi an acquiratur, si ei stipulatus fuerit defunctus. IV. 448. 4.
— ex contractu tutoris, curatoris, syndici, procuratoris, & cautione exacta a magistratu actio utilis datur ei, ad quem ea res pertinet. IV. 445. 5.
Actio omnis sive in rem, sive in personam vendi potest. VIII. 833. 1. *seq.*
Directa actio quid sit, & unde dicta. V. 978. 3. & N. 7. VII. 816. 22.
— vocatur ordinaria, civilis, & legitima. V. 978. *seq.* N. 7.
— opponitur prætoriæ, & quatenus, V. 979. N. 7.
— quando utilem contineat. *ibid.*
— quando utili opponatur, aut cum ista concurrat. *ibid.*
— quid ab utili differat. VII. 817. 28.
— quo sensu opponatur actioni ad exhibendum. V. 995. 21.
— dicta etiam principalis, ubi opponitur contrariæ. V. 999. 5.
— cui detur. V. 978. N. 7.
Directæ actionis significatio triplex, et quæ. V. 1001. 27. & N. 23.
— contraria actio cur ita dicta, & quam vim habeat. V. 1000. 25. & N. 21.
Contraria omnis actio est bonæ fidei. VI. 780. 39.
— omnis item utilis. V. 1001. N. 22.
Actio utilis, quæ, & unde dicta. V. 979. 3. & N. 8. VII. 817. 29.
— an sit ex mente, & sententia legis: an ex ejus interpretatione, seu extensione. V. 980. N. 8.
— quando civilis, & quando prætoria. V. 981. N. 8.
— ejus vis & potestatis est, atque directa. V. 981. 3.
— an in rem sit, vel in personam. VII. 826. 20.
— accipitur interdum pro efficaci. V. 982. N. 8. VII. 153. 4. XI. 853. 1. *seqq.*
— quando competat. V. 982. N. 8.
— datur in subsidium directæ; quomodo & in ejus subsidium actio datur in factum prætoria. V. *ibid.*
— an sine cessione transeat. VII. 826. 19.
— utilem transferre in alium potest, quicumque sibi actionem quæsivit proprio nomine; & quibus modis transferri possit. VIII 115. 14.
Actionis significatio multiplex. VI. 519. N. 3. XI. 1689. 3.
— vocabulum latius acceptum, & extraordinariam persecutionem continet. II. 627. N. 2.
— stricte & proprie quid significet. V. 246. 8.
— quomodo a petitione differat, & a persecutione XI. 1689. 4.
Actionis verbo non continetur exceptio. XI. 1687. 1.
— præterquam in mixtis judiciis. XI. 1687. 2.
— item in replicationibus. XI. 1688. 3.
Actionis definitio per singulas ejus partes explicata. V. 390. 4. *seqq.* VI. 515. 3. *seqq.* ubi fuse.
— *Jus* quam vim habeat in proposita definitione. V. 390. 4. & N. 1. VI. 515. 5. *seqq.*
— potestatem, an formulam significet. V. 390. N. 1. ubi fuse.
— continet actiones cum in rem, tum in personam. V. 396. 7. N. 4. & 401. 10. VII. 816. 36. *seqq.*
— item præjudicia, interdicta, stipulationes prætorias, & in integrum restitutiones. V. 402. 11.
— an & persecutionem earum rerum, quæ judicis officio præstantur. V. 404. 12. & N. 10.
Actionis causa efficiens, materia item, & finis. V. 405. 1.
Actionis origo quando spectanda XI. 179. 4.
Regula generalis, *actionem alteri per alterum acquiri non posse*, quomodo sit accipienda. XI. 1512. 9.
— alteri quæsitam auferri non posse, quomodo accipiendum. VIII. 828. 12. *seq.*
Quænam personæ actionem sibi invicem acquirere prohibeantur. III. 646. 7. *seqq.*
— quinam certis de rebus, aut certis modis acquirere vetante jure non possint. III. 650. 12.
Actionem edere quid sit. VI. 47. *seq.* 1.
Actio edita speciem futuræ litis demonstrat. VII. 24. 5.
— edita recte dicitur, quæ & certam rem, & petendi causam, & genus actionis complectitur. VI. 50. *seqq.* 2. *seqq.* VII. 25. 6. *seq.*
— in Ea edenda nomen, & genus actionis oportet exprimi ex jure civili. VI. 61. *seqq.* 5. VII. 27. *seqq.* 10. *seq.*
— secus ex jure canonico, quod ubique receptum. VI. 64. 5. & N. 13. VII. 29. 11.
— an feriato die edi possit. VI. 254. 1. & N. 2.
Edendarum actionum diversæ rationes, & quæ. VI. 47. N. 1.
Editam actionem mutare quid sit. VI. 68. 4. VII. 29. 12.
— mutare, vel emendare licet ante litem contestatam; & an, & quomodo post litem contestatam. VII. 32. 17. & 33. *seqq.*

BIU Cujas

—an mutare liceat in eodem judicio post litem contestatam : an novo judicio sit opus. VII. 34. 18.
Qui actionem editam mutat, an possit, vetere omissa, ad novam transire, antequam de priori judicetur, & de ea reus absolvatur, si desideret. VII. 36. 20.
— Et quandonam qui, priore omissa, novam actionem instituit, priori illi renuntiasse intelligatur. VII. 36. 21.
Quibus conditionibus actionis ista mutatio concedatur. VII. 30. 13. 14. & 31. 15.
Actionum summa divisio in rectas, & obliquas; ejusque divisionis explicatio, atque defensio. V. 408. *seqq.* 3. *seq.*
Actionum aliæ *in rem*, aliæ *in personam*. Illæ *vindicationes*, hæ *condictiones* appellatæ; aliæ extraordinariæ. V. 410. *seqq.* 5. 6. & 975. 2.
Actionum cum *in rem*, tum *in personam* divisiones propositæ, & explicatæ. V. 415. 9. *seqq.* & 973. 1. *seqq.*
An dentur actiones mixtæ. VI. 543. 5. & 544. 8. *seq.*
Actiones *in rem* æque ac *in personam* partim civiles, partim prætoriæ. V. 415. 9. & N. 6. & 975. *seq.* 2.
— Ædilitiæ actiones quæ. VI. 621. 16. & 622.
— Civiles, quæ. V. 976. 2. & 975. N. 2.
Civiles & legitimæ actionum causæ quæ. VI. 619. 12. 13.
Ex civilibus causis quæ descendant actiones. VI. 616. 8. *seq.*
— Prætoriæ unde æstimentur. V. 976. 2. &. N. 4. & 477.
— Extraordinariæ, quæ sint, & cur ita appellatæ. V. 977. & 478. 2. & N. 5.
Actiones jure municipali inductæ an sint prætoriis, an vero civilibus similes. V. 978. N. 4.
Actiones præjudiciales quæ, & quot illarum species. VI. 699. 1. & 700. 3. *seqq.*
— cur ita vocentur, & cur *in rem* esse videri dicantur. VI. 705. *seq.* 8. & 710. 12.
— Vide *Præjudicium.*
Actiones in rem scriptæ, quæ IV. 381. 31. & 353. N. 3.
Actiones vel rei persecutoriæ, vel pœnales, vel mixtæ. VI. 729. 2. *seqq.* &. 733. 7. V. 996. 22.
Actiones pœnales quibus rebus dignoscantur. VII. 964. 27. 965. 28. 29.
— in heredes non dantur, sed aliter si ex contractu, aliter si ex maleficio. VII. 962. 18. 963.
— aliæ in duplum, aliæ in triplum, aliæ in quadruplum. V. 996. 22. VI. 745. 1. & 746. *seqq.*
Actiones aliæ bonæ fidei, aliæ stricti juris, aliæ arbitrariæ. V. 996. 22. VI. 753. 1. & 754. 2. *seqq.*
— Vide *Bonæfidei, Stricti juris, Arbitrariæ actiones. Judicia bonæ fidei.*
— item aliæ quibus solidum consequimur, aliæ quibus minus quam solidum. V. 996. 22.
— aliæ directæ, aliæ utiles. V. 979. *seqq.*
— Vtiles quæ. V. 976. N. 3.
— utiles etiam quæ sunt civili jure comprobate; & quare. VI. 622. 17.
Directæ actiones post hereditatem restitutam manent apud fiduciarium. II. 612. 3. & 613. N. 2.
— utiles tamen transeunt in fideicommissarium. II. 613. 3. & N. 2.
— Hæ quomodo acquirantur emptori sine cessione. VIII. 829. 1.
Directæ actiones non cessione transferuntur, sed mandato. IV. 456. 14. 15. & 457. N. 8.
— transferuntur item delegatione, & litis contestatione. VII. 825. 11. *seqq.*
— Vide supra *Actio directa, et actio utilis.*
Actiones famosæ vel civiles, vel criminales. V. 103. 1.
— civiles famosæ, aliæ ex delicto, aliæ ex contractu, vel quasi; & quæ generis utriusque. V. 104. *seqq.* 2. *seq.* & 107. 5.
— criminales famosæ triplicis generis; & quæ. V. 122. *seqq.* 18. *seqq.*
— Vide *Judicia famosa, Infamis, Infamia.*
Actiones hereditariæ, quæ. IV. 589. 2. 590. VII. 927. 928.
— quæ heredi competant, aut adversus heredem. IV. 591. 3. 4. 592 *seqq.* VII. 957. 2. 958. *seqq.*
— Vide *Heres, Heredes.*
Actiones temporales, quæ, & cur ita dictæ. IV. 710. 4. & 714. 9.
— finiri solent anno, vel biennio, & interdum spatio sex mensium. X. 718. 14.
— tempus in illis utile. IV. 719. 17.
Temporales actiones finiuntur ipso jure. X. 723. 21. & 724. *seq.*
— nisi tamen legitimus temporis illarum cursus interrumpatur. IV. 726. 23.
Actiones a veteribus compositæ ex *LL. 12. tabb.*, & quomodo. VII. 790. 1.
— & quidem statim compositæ. X. 959. 13.
—ex edicti, aut formulæ initio appellatæ. VI. 716. 5.
— certæ, & solemnes, itemque vulgares, & usitatæ, quæ, & cur ita dictæ. X. 1285. 5.
— ubi novæ a legibus introductæ, an veteres de eadem re constitutæ, sublatæ intelligantur. V. 1005. 2. *seqq.*
Ubi plures actiones competunt, una ne duntaxat, an pluribus liceat experiri. V. 1008. 4. *seqq.* VIII. 689. 5.
De actionum concursu, & concurrentium actionum usu. V. 1011. 6. 1012. *seqq.*
— Vide. *Concursus actionum.*
— Actionum formulæ veteri Romano jure necessariæ. V. 994. 20. X. 953. 5.
— a Constantino Imp. sublatæ. V. 994. 20.
— nomina earum nosse quam habeat utilitatem. VI. 721. 1.
— hodie nec nomina in iis instituendis necessaria. V. 994. 20.
Actionibus instituendis satis est ut certa, & conveniens agendi causa proponatur. V. 994. 20.
Actio omnis cum in personam tum in rem vendi potest ita, ut actio utilis adversus debitorem; & utilis

lis in rem actio adversus ejus rei possessorem statim transeat in emptorem. VIII. 833. *seqq.* & 808. 3. 4.
— an vendi possit, ignorante, aut invito debitore. VIII. 809. *seqq.*
Actione vendita, quomodo utiles actiones acquirantur emptori sine cessione. VIII. 829. 1.
Actione vendita, dominium obligatarum rerum non transit in emptorem; sed ei tribuitur actio utilis cum in personam, tum in rem hypothecaria, creditoris cui pignori obligata res fuit, exemplo. VIII. 831. *seq.*
— Vide *Cessio.*
Actor quis propie. IV. 1060. 2.
— dicitur petitor. *ibid.*
— idoneus quicumque non prohibetur. Et quinam prohibeantur. IV. 1063. 6. & 1064. 7. *seqq.* & N. 8. *seqq.*
— Vide, *Servus*, *Filiusfamilias*, *Paterfamilias.*
—sequitur forum rei, cum in civilibus, tum in criminalibus; & quare. IV. 1221. 7. & N. 14. *seq.*
— in citatione nominari debet; & quando. VI. 21. N. 13.
— edere tenetur reo instrumenta, & rationes; quomodo; & quando. VI. 75. 1. *seqq.* & N. 1. *seqq.* VII. 47. 1. & 49. 3.
— rationes suas cur edere reo cogatur, licet his uti nolit: alia vero instrumenta sua edere non cogitur, nisi illis usurus. VI. 77. 2. & N. 4. VI. 50. 5.
—contraria dicens non est audiendus. VII. 950. 6.
—promens in judicio scripturas suspectas puniendus, uti falsarius. VII. 1102. 2. *seq.*
— & quidem ab eo judice, coram quo produxit, licet alias non esset competens. VII. 1104. 4.
— quo in casu tria observatu digna; & quæ. VII. 1104. 5. *seq.*
Actoris conditio nulla in re fieri solet litis contestatione deterior. IV. 936. 35. & 938. 37.
— ejus est onus probandi. VI. 594. 26. VII. 1009. 1. *seqq.* & 1015. 2.
Actoris partes obtinet possessor *non uno casu*, sed multis; & quinam hi. VI. 595. 28. & 596. 29. *seqq.* & 560. 33. *seqq.*
Actoris partes *obtinere*, vel *substinere* diverso modo recte dicitur quicumque pro actore se gerit in judicio. VI. 601. 35.
Actore non probante reus obtinet, quamvis ipse nihil præstiterit, cum in civilibus, tum in criminalibus. VII. 43. 5. & 505. 3. X. 781. 782. & N. 6.
— sed & interdum res actoris jurijurando committitur; & quibus in causis. VII. 45. 10.
Actor, commune utrique litiganti nomen. IV. 1059. N. 2.
Actor. vide *Civitas.*
Actor a tutore constituitur ex decreto magistratus. V. 222. 16.
— quibus ex causis. *ibid.*
— & quomodo constituatur. V. 222. N. 19.
— semper de rato cavet, quamvis constet quod actor sit. Et quare. V. 274. 32. & 275. N. 28.
— appellare non tenetur, & quare. V. 346. 11. & N. 8.
Actor universitatis constitui debet ab universis. V. 224. 18.
Actor civitatis ad certam causam, non ad quascunque causas generatim constituendus. V. 227. 22. 23.
— quomodo constituendus. V. 228. 24.
— cavere debet reo de Civitate defendenda. V. 246. 5.
— & quandonam de rato cavere debeat. V. 273. 30. & 274. 31.
— a syndico quid differat. V. 226. 22.
— Vide *Civitas.*
Actor servus quis. IV. 757. 24.
Actori servo recte solvitur. *ibid.*
Actor *generis*: dispensator *speciei* nomen. *ibid.*
Actuarius quis. VI. 94. 2. & N. 2.
Actuarii publicum officium, ut olim argentarii. VI. 99. 2. & N. 2.
Actuariorum opera quæ. V. 2. N. 2.
Actum pro cauto habendum esse quam sententiam habeat, & quomodo ostendatur. X. 110. 3. 111. *seq.* & 113. 4.
Actus lata significatione quemvis contractum significat. XI. 1705. 1.
Plus valet quod actum, quam quod scriptum est. VI. 1043. 8. VII. 1366. 2. *seqq.*
Actus quivis judicii requirit citationem. VI. 11. N. 2.
Actus legitimus est adoptio. I. 309. N. 1.
— acceptilatio. V. 950. N. 5.
— apertura tabularum. II. 403. N. 3.
Actus ut valeat, interpretatio capienda, 1. 122. N. 4. XI. 65. 7. *seqq.*
Servitus actus quid sit, & unde dicta. III. 278. 8.
— ejus definitio in quibusdam Institut. exemplaribus vitiosa. III. 278. 8. & 279. 8. *seqq.* & N. 4.
Actum habens ire potest & sine jumento. III. 279. 9. & N. 4. I. 279. 9. & N. 4.
Animalia omnia agi dicuntur, non jumenta duntaxat. III. 281. 13.
Actum petenti, qui prius iter petiit, an obstet exceptio rei judicatæ. V. 1349. 12. & N. 13.
Addicere, addicere in diem, in diem addictio. Unde hæc appellatio. IV. 883. N. 1.
In diem addictio quid, & quomodo fiat. V. 883. 1.
— quomodo differat a pacto de retrovendendo. IV. 891. N. 1.
Conditio propria in diem addictionis quid sit, & quænam contineat. IV. 883. 1. *seqq.*
Res in diem addicta non fit inempta, si falsus emptor subijciatur. IV. 884. 3.
— an fiat inempta, quolibet emptore meliorem conditionem offerente. IV. 885. 4.
Ut res in diem addicta fiat inempta, meliorem conditionem ab alio offerri oportet. Melior conditio quibus æstimetur. IV. 886. 5.
— quid si venditor intra diem objerit, nullo herede relicto. IV. 887. 6.

Res

BIU Cujas

Res in diem addicta, meliore conditione allata, fit inempta, si emptor monitus adjicere nolit, quod novus emptor adjecit. IV. 887. 7.
— non fit inempta, nisi venditor meliorem conditionem allatam admittat, & quid si ex parte tantum admittat. IV. 888. 8.
— quid si ex pluribus qui communem rem vendiderunt, alii admittant, alii non admittant meliorem conditionem allatam. IV. 889. 9.
— quid si venditor posteriori emptori addicat in diem. IV. 890. 10.
— quid si pluribus rebus separatim venditis, & in diem addictis, alter conjunctim empturus meliorem afferat conditionem IV. 890. 11.
Res in diem addicta si fiat inempta, quale jus emptoris, itemque venditoris, tum quoad rem ipsam tum quoad accessiones, commoda, & incommoda. IV. 891. 12. *seqq.* & 894. 16. *seq.*
Cum res in diem addicitur, utrum venditio sub conditione contrahatur, an pure contracta resolvatur sub conditione. IV. 893. 14. 15.
Addictio oberatorum necessaria quomodo *LL. 12. tabb.* sublata. XI. 313. 1. & N. 2.
— voluntaria relicta. XI. 313. N. 2.
— apud Hispanos in foro passim observatur. XI. 314. N. 2.
Addictus judex quis dicatur. IV. 1380. N. 21.
Ademptum sub conditione, sub contraria conditione datum intelligitur. II. 1027. 14.
Adimi hereditas codicilis non potest. II. 559. 28. & N. 14.
Legatum adimitur nuda voluntate, verbis, vel factis indicata. II. 824. 8. & 826. 11.
— quomodo hæc voluntas patefiat verbis. II. 826. 11.
— facta quibus significatur, quænam sint. II. 826. 12.
— an inimicitiæ supervenientes. II. 827. 13.
— an mutatio rei legatæ in aliam formam. II. 828. 14. & 829. 15. *seqq.*
— an alienatio II. 832. 23. & 833. *seqq.*
— an exactio nominis legati. II. 835. 27.
Ademptio non valet, si quis id quod Semproniis amicis suis legaverat, Sempronio adimat. XI. 67. 17. *seqq.*
Ademptio non adjuvanda est interpretatione. XI. 58. 22.
Ademptum an censeatur legatum, si rem legatam testator alii per fideicommissum reliquerit a legatario, & deinde fideicommissum ademerit. II. 825. N. 2.
Ademptionis bonorum pœna quando transeat in heredes. VII. 972. 52. 53.
Adjectio, sive addictio bonorum & pignorum quid, I. 955. N. 4.
Adjectio dominii quam recte dicta, usucapio. 1. 954. 3. & N. 3. *seq.*
Adjectus quis dicatur, & quale jus habeat. III. 576. 3. XI. 1041. 1. & 1042. 3.
— nihil interest priori, an sequenti loco nominetur. III. 575. N. 1.
— solutionem accipere potest a volente factam; & quo jure. III. 577. 3.
— æquiparatur mandatario. III. 577. N. 2.
— licet pupillus solutionem recte accipit sine tutore, & liberat debitorem. IV. 762. 32. XI. 1057. N. 16.
— etiamsi nummos perdidit, quos ita accepit. IV. 762. N. 16.
Adjectus nec accepto ferre, neque novare, aut delegare potest. IV. 761. 31. XI. 1045. 4.
Servo adjecto solvi potest sine voluntate domini, XI. 1057. 8.
Adjecto recte solvitur non aliter quam stipulatori, etiam stipulatore invito; & quatenus. X. 1109. 3. & 1110.
Si alibi quam in destinato loco solvatur adjecto, stipulatore invito, rata manet sortis solutio, sed tamen loci utilitas salva est stipulatori. X. 1111. 4. & 1112.
— & qua hic actione utilitas loci petenda. X. 1113. *seqq.*
— Vide *Solvere, Solutio.*
Adjecto solvendi facultas an intercidat, statu ejus mutato. XI. 1046. 6.
— Finitur I. Capitis deminutione quacunque. IV. 763. 34. 35.
— etiam emancipatione; quidquid contra nonnulli sentiant. IV. 763. 35. & N. 17.
— nisi agatur de usufructu præstando IV 764 36.
II. finitur petitione stipulatoris lite contestata. IV. 764. 37. XI. 1060. 11.
III. pecunia constituta, creditori, si ei soli debitor se soluturum constituat. IV 765. 38 XI. 1061. 11.
Aditio olim solemni fiebat verborum formula, & qua. IX. 368. 6.
Aditio solemnis veteribus dicta *Cretio*. Et unde talis appellatio. II. 424. 6. & N. 7. & 425. N. 8.
Solemnitate sublata, mansit aditionis nomen. II. 424. 6. & N. 7 & 425. N. 8.
Aditio quid sit, & unde dicta; & quomodo differat a pro herede gestione. II. 421. 3. *seq.* & 422. N. 4. *seq.*
— an verba necessario requirat. II. 422. N. 3.
— diem & conditionem respuit. II. 421. N. 3.
— fere animi destinationem requirit in ipso herede. II. 437. 1. & 442. 5.
— ante apertas tabulas olim fieri non poterat. II. 402. 4. *seq.*
— quid juris hodie. II. 403. 5.
— retrotrahitur ad tempus mortis. II. 457. 27. & N. 7.
Aditioni nullum a jure civili præfinitum tempus. II. 372. 4.
— sed tamen juri adeundæ hereditatis triennio præscribi receptior sententia. II. 371. N. 2.
— item præfinire certum aditioni tempus potest testator. II. 372. N. 2. per Aditionem Vulgaris substitutio expirat. II. 230. 12.
— sed reviviscit, herede in integrum restituto adversus aditionem. II. 256. 19. & N. 9.
Nisi hereditas adeatur, pupillaris substitutio evanescit. II. 277. 23. — Ex-

BIU Cujas

— Excipitur substitutio pupillaris a milite facta. II. 279. N. 15.
Nemo cogitur extranei hereditatem suscipere, exceptis portionibus, quæ post aditionem accrescunt. IX. 365. 2. & 366. 3. 4.
An qui scivit hereditatem sibi delatam, adire post annum possit. IX. 380. 2.
Ut hereditatem adire possit, de quibus rebus minime dubitare debeat heres. II. 399. 2. & N. 1. 2.
Adire cogitur heres fiduciarius. II. 577. 1.
— an sine exceptione. II. 578. 3. *seq.*
— per quem cogi possit, & quibus remediis. II. 597. 1. *seqq.*
— si coactus adiit, perdit quartam Trebellianam. II. 660. 11.
— adire non cogitur propter fideicommissa rerum singularum. II. 579. 7. & N. 3.
— Vide *Fiduciarius.*
Adita hereditas fit patrimonium heredis. XI. 586. 20.
Conditio, *si adita sit hereditas*, tacite inest in legatis & fideicommissis. II. 571. 1. & 1035. 2.
— expressa vitiat exheredationem. II. 1039. N. 3.
Hereditas non adita non transmittitur. IX. 346. 2.
— quamvis sine vitio heredis adita non sit. IX. 355. 2.
Fideicommissum intercidit, herede moriente ante aditam hereditatem. II. 571. N. 1.
Jus adeundæ hereditatis ad heredes non transmittitur, & quare. II. 391. 12. & N. 3.
— Exceptiones ejus regulæ quot, & quæ nam sint. II. 393. 13. *seqq.* & N. 4. 5. IX. 356. 4. *seqq.*
Jus adeundi transmittit ad heredes filius suus heres, & quare. IX. 343. *seqq.* 1.
— Vide *Transmissio.*
Adipiscendæ possessionis causa quot, & quæ proposita remedia. IV. 343. 3. *seqq.*
— Vide *Interdicta.*
Adjudicare, Adjudicatio quid sit. II. 1238. 15. VI. 1010. 8.
Quomodo rerum æqualitas in adjudicatione teneri possit a judice. VI. 1010. *seq.* 8.
Adjudicatione dominium adjudicatæ rei transfertur. VI. 1015. 1.
Alienæ rei, tanquam defuncti, adjudicatæ dominium non transit; sed præstanda a coheredibus illo nomine evictio. VI. 1015. *seq.* 2.
Si res adjudicata fuerit evicta, omissa de eo cautione, quæ actio heredi adversus coheredes. VI. 1016. 3.
Adjudicationes, & condemnationes in judiciis divisoris receptæ. II. 1235. 10. & 1238. 15.
— quibus in rebus locum habeant; & quomodo. VI. 1009. 8. & 1014. 13.
An uni res, alteri ejusdem rei usufructus possit adjudicari. VI. 1011. 9. *seq.*
Arbiter familiæ erciscundæ prædio, quod uni adjudicat, potest servitutem imponere. VI. 1013. 11.
Adjudicatio pignoris. Vide *Pignus.*
Adminicula quæ sint, & unde dicta. VII. 188. 19.
Adminicula emptionis, quæ. VII. 187. 19.
Administratio alienarum rerum triplex. IV. 127. 1.
— voluntaria. *ibid.*
— necessaria. *ibid.*
— mixta. IV. 128. 1.
— Hæc inter quos locum habeat. IV. 191. 1.
— tutelæ necessaria. IV. 155. 1. *seqq.* & 165. 1. *seqq.*
Administratio tutorum quibus partibus constet. I. 519. 2. *seqq.* IV. 165. 1. *seqq.*
— Vide *Tutor. Tutela.*
Administratio reipublicæ quibus in rebus præcipuæ versetur. IV. 1101. 5.
Administrator. Vide *Civitas.*
Administrator non vetatur alienare bona sua, vel pignori obligare. VIII. 1131. 2. 3. & 1132. 5.
— omnes rationes gestus sui conficere, & petenti domino, aut socio totum rationum librum edere tenetur. VI. 87. 2. & 88. N. 8. *seq.*
— citra moram præstat usuras pecuniæ, quam in usus suos vertit. X. 1391. 45.
Administratori Civitatis si legetur, quando ipsi, aut Civibus legatum relictum videatur. II. 724. N. 3.
Administratori an liceat ex rebus, quas administrat, emere. III. 653. 20.
Adolescens. Vide *Minor.*
Adoptio imago naturæ. I. 314. N. 6.
— quid sit, & unde dicta. I. 309. 2. & N. 1.
— justa quænam. I. 311. 3.
— fit apud Magistratum, apud quem legis actio est. I. 316. 15.
— est actus voluntariæ jurisdictionis. I. 316. 14. IV. 1126. 9. & N. 16.
— requirit acta. I. 317, 19.
— non jure facta potest a Principe confirmari. I. 317. 20.
— per procuratorem fieri nequit. I. 317. 17.
— rumpit testamentum. II. 130. 18. & N. 9.
— testamento juberi non potest. II. 774. 4.
Adoptionis forma, & solemnia. I. 315. 13. *seqq.*
— duæ species. I. 311. 4.
— jus in tribus positum. I. 317. N. 10.
Quoad effectus interest, a parentum aliquo, an ab extraneo quis adoptetur. I. 318. 21.
— Effectus quis in naturali, quis in adoptivo patre, quis in adoptato. I. 318. 22. *seqq.*
Adoptioni faciendæ quæ sint necessaria. I. 311. 5.
An consentire oporteat eos, quibus adoptatus sit agnatus. I. 315. 12. & N. 7. *seq.*
In Adoptionem dare quis possit. I. 311. 6.
— Quis dari possit, & an requiratur ejus consensus. I. 312. 7. & N. 2.
— dare, vel dari, aut adoptare an possit magistratum gerens apud semetipsum. I. 316. 16. & N. 9.
Adversus Adoptionem qui non restituantur in integrum. I. 353. 18.
Adoptione dignitas potest augeri, non minui. I. 320. 25.

BIU Cujas

Adoptione dissoluta, manet tamen cognationis honestas in matrimonio. I. 374. 21.
Adoptare non possunt liberis progenerandis perpetuo inhabiles. I 312. 8. & 313. N. 3. *seq.*
— nec is, qui adoptandum plena pubertate non antecedat. I. 313. 9.
— nec fœminæ, nisi in solatium amissorum liberorum, & ut filium habeant, heredemque legitimum: non ut habeant in potestate. I. 314, 10.
— neque pater adoptivus filium quem emancipaverat, vel alteri dederat in adoptionem. I. 314. 11.
— neque in fratrem sibi nemo alium adoptare potest. IX. 134. 2. 3.
Adoptari an liberi possint a parentibus I. 310. 2.
— idem jus habet pater in bonis adoptati filii emancipati, atque patronus. I. 370. 13. & N. 4.
Adoptati juris Civilis Commento sunt in liberorum numero. XI. 93. 20.
— an Contineantur in conditione: *Si sine liberis decesserit*, aut *si liberos habuerit*. II. 1060. 2. & N. 7.
— Nobiles quoad genus non fiunt. I. 319. N. 11.
— An habeant jus patronatus. I. 291. N. 1.
— Non excusant a tutela. I. 486. 13. & 485. N. 5.
— quando, & quomodo adoptivo patri, aut naturali succedant. II. 1119. 5. & N. 4.
— Ex statuto filios vocante non veniunt ad successionem, nec fœminas excludunt. II. 1170. N. 4.
— in Francia generaliter non succedunt. II. 1119. N. 4.
— qui agere possint inofficiosi querela. V. 432. 2. & N. 4.
in Adoptivis an suitatis, & emancipationis discrimen sublatum. II. 1119. N. 5.
Adoptivi parentes sine venia in jus vocari nequeunt a liberis. VI. 32. N. 22.
— nec parentes, aut liberi adoptivi patronorum a libertis VI. 33. N. 22.
Adoptivi fratres an tutores legitimi. I. 435. N. 10.
Adpromissor idem qui fidejussor, & unde ita appellatus. IV. 554. 2. & N. 2.
Ad scendentium successio. II. 1127. 1. *seqq.*
— Vide *Parentes*.
Adscriptitii quinam, & unde dicti.
Adventitia sine consensu patris alienari nequeunt a filiofamilias. II. 1164. 25.
— etiamsi alienatio firmetur juramento. II. 1163. N. 13.
— Eorum quale jus olim, & quale hodie. II. 1163. 25. & N. 12. *seq.*
Rerum adventitiarum quæ pondere, numero, mensurave constant, proprietas non ad filium pertinet, sed ad patrem. X. 106. 3.
Adversaria quid sint, & unde dicta. VI. 47. N 1.
Adversarius quis. V. 783. N. 2.
Adulter infamis non efficitur ante sententiam. V. 98. N. 9.
Adulterii damnatus testis esse nequit. II. 49. 15. VIII. 1180. 2.
Servus a Domina, cum qua se polluit adulterio, nec manumitti potest, neque heres institui II. 158. 29. & N. 18.
Adulterum uxoris suæ qui occidit, an privetur ejus hereditate. II. 839. N. 17.
nec Adulter adulteram, neque hæc adulterum suum heredem instituere potest. II. 157. 28.
Adultera perdit dotem. III. 1031. 7. & N. 5.
— in Adulterio deprehensa, licet absolvatur, infamis efficitur. V. 98. N. 9.
Adulteram pater occidere potest jure civili. I. 338. N. 2.
Maritus ab uxoris adulteræ accusatione repellitur. 60. dierum præscriptione, absque spe in integrum restitutionis, etiamsi minor sit. V. 1175. 7. & 1176. N. 7.
ex Adultera natus creditur esse mariti, quandiu non probetur contrarium. I. 301. 9.
— etiamsi mater adulterii convicta sit. I. 301. N. 6.
— & ultro fateatur se filium ex adulterio suscepisse. *ibid.*
Adulterii causa admittit procuratorem, si agitur ad separationem. V. 176. N. 4.
— pœna hodie mors: olim non item. VII. 328. 6.
de Adulterii crimine cur placeat transigere, aut pacisci non licere. VII. 328. 7.
Advocatus quis, & unde dictus. V. 38. 3. & N. 6. 8.
— debet esse Christianæ religionis sacris initiatus. V. 54. 19. & N. 3.
— quinquennium studio juris impendisse. V. 54. 19.
— statutum studiosis juris quinquennii tempus quare hodie plusquam necessarium. V. 55. N. 35.
In superioribus curiis advocatorum numerus certus, & quænam in advocato desiderentur. *ibid.*
— disertus, ac eloquens esse debet. V. 55. 20. & N. 36.
— non lucro, pecuniæque inhiet. V. 56. 20. & N. 37.
Advocationis officio præcedere debet examen conditionis, atque doctrinæ. V. 57. 21.
— An etiam descriptio in matricula. V. 57. 22.
— novissime in advocatorum ordinem receptus ultimum tenebat locum, unde paulatim ascenderet. V. 58. 22. & N. 39.
— primus, seu Collegii primicerius fisci deligebatur patronus. V. 58. 22.
— datus judex in causam, in qua advocatum egit, rejicitur ut suspectus. IV. 1385. N. 6.
— judici familiaris non rejicitur a causis agendis. IV. 1385. N. 6.
Advocatus esse nemo potest in ea causa, in qua sit judex. V. 58. 25.
— an jure ipso repellatur; an potius recusari debeat, qui in ea causa judicare velit, in qua advocatum agit. V. 58. N. 41.
— in causa appellationis advocare potest, qui in priori instantia judex fuit. *ibid.*

clien-

BIU Cujas

— clientibus suis suggeret quod verum, justumque existimaverit. V. 60. 28.
— causam clientis improbam, vel non accipere, vel deserere tenetur, simul ac injustam agnoverit. V. 61. 28. & N. 44.
— a fallaciis et cavillationibus abstinere debet. V. 59. N. 43.
— nisi siquando utatur, ut aliorum captiones eludat, & fraudem excludat. *ibid.*
— a mendacio tamen caveat. V. 60. N. 43. & N. *.
— causæ civili in facto, vel jure dubiæ patrocinari potest. V. 61. N. 44.
— criminali dubiæ patrocinari non debet contra reum. *ibid.*
— si sciens injustam litem foveat, graviter peccat, & damnum parti læsæ resarcire tenetur. V. 62. N. 44.
— item si mala fide protrahat, impediat, perturbet causam principalem. V. 61. N. 44.
— secus si bona fide fecerit ex probabili ignorantia. *ibid.*
— quæ ignorantia in Eo excusata sit. *ibid.*
— quale juramentum præstare debeat, & an sit in usu. V. 61. 29. & 62. N. 45.
— quomodo prævaricetur, & an etiam prodendo causam clientis adversario, & quæ hujus pœna sit. V. 62. 30. & 63. N. 46.
— an salario fraudatus a cliente possit adversarium defendere. V. 63. N. 46.
— & quando si pro una parte consulendo respondit, aliam deinde possit defendere. *ibid.*
— non debet esse judici injurius, importunus, aut inverecundus. V. 63. N. 47.
— ab injuria quoque partis adversæ debet abstinere, & quæ contra facientis pæna. V. 63. 31.
— cavere debet ne lites protrahat, & protelet. V. 63. 31. & N. 48.
— de quota litis pacisci cum cliente prohibetur. V. 63. 32. & 64. N. 49.
— neque lite pendente contractus cum cliente inire potest, & quare. V. 65. 33.
— munera accipere, pendente lite, quatenus deceat. V. 65. N. 50.
— Si donationem accepit, lite finita, ob patrocinium præstitum, quatenus valeat. *ibid.*
Advocatum non habenti magistratus dare debet: datus autem obtemperare, & quæ non obtemperantis pæna. V. 65. 34. & N. 51.
Abesse quatenus liceat advocatis. V. 66. 35. & N. 52.
Advocati factum an, & quatenus noceat clienti. V. 73. 2. & 74. 3. 4. *seqq.*
Juris allegationem ab Advocato omissam judex supplet. V. 77. 9. & N. 4.
Advocatus non potest esse testis in causa, cui patrocinatur. VI. 1049. 13.
Advocatus esse non potest, qui vel in perpetuum, vel ad tempus prohibetur. V. 52. 17. *seq.*
— prohibitus in perpetuum a causis agendis abstinebit perpetuo, nisi appellaverit, vel fuerit a Principe restitutus. V. 53. 18.
— ad tempus prohibitus, eo tempore elapso, postulare non prohibetur. *ibid.*
— & quid, si prohibitus ita: *veto te deinceps postulare.* V. 53. N. 32.
— apud Legatum prohibitus an possit apud Præsidem postulare. V. 53. 18.
— cui foro interdictum, advocare prohibetur. *ibid.*
— quibus actionibus Salarium petat. V. 69. N. 54.
— pauperum causas gratis suscipere compellitur. *ibid.*
— & operam illis gratuitam negans peccat. *ibid.*
— Advocatus qui pro certo salario patrocinium causæ suscipit, nec tenetur pro eodem salario appellationem prosequi, & integrum salarium consequi debet, licet transactione lis finiatur. V. 68. N. 54.
Advocato pauperum expedit constitui salarium. V. 70. N. 54.
Advocatum non habenti in urbe datur is a Prætore. V. 36. 2.
— in provinciis a Proconsule. V. 37. 2.
— Advocatus, si per eum non stetit quominus causam ageret, etiamsi morte occupatus fuerit, salarium restituere non debet. III. 1232. 16.
Advocati olim quinam dicti. V. 39. 3.
— iidem postea patroni litium, & causarum nuncupati. V. 39. 3. & 37. N. 7.
— item causidici, & cur ita appellati. V. 39. 3. & 40. 3.
— item togati, & quare. V. 40. 3. & N. 12. *seq.*
— Justinianeo jure quinam sint. V. 41. 4. *seq.*
— quot modis differant a procuratoribus. V. 41. 5. & N. 14.
— dicuntur causas orare. V. 36. 2. & N. 2.
— causis adesse, vel superesse. V. 36. 2. & N. 3.
— fata causarum ambigua dirimere. V. 36. 2. & N. 4.
— & in jure postulare. V. 36. N. 3.
Advocati utriusque partis tactis Evangeliis jurare de calumnia tenentur, & quid hoc jurejurando contineatur. VI. 222. 13.
— hodie tamen ex consuetudine non jurant. VI. 223. N. 16.
Advocatorum usus cum reipublicæ, tum privatis maxime necessarius. V. 35. 2. & N. 1.
— munus, & officium quotuplex. V. 36. *seq.* 2. & 60. 27.
— allegationes plenæ verborum, at inanes rerum improbatæ, V. 56. N. 36.
— quot, & quæ præmia, ac privilegia. V. 68. 37. *seqq.*
— alia a clientibus, uti honorarium, stipendium, salarium. V. 68. 38. & 67. N. 54.

— alia

— alia ex publico; veluti ut filiusfamilias, quæ jure acquisivit ex causarum patrocinio, sibi habeat jure peculii quasi castrensis. V. 69. 39.
— item immunitas ab oneribus personalibus. V. 70. 40. & N. 55.
— an etiam a realibus. V. 70. *seq.* N. 55.
— item fisci patrocinium. V. 71. 42.
— Clarissimorum, illustrium, superillustrium, perfectissimorum, exconsularium titulus, & dignitas V. 71. 42.
— item Præfecturæ urbicariæ, aut prætorianæ. V. 72. 43.
Advocatorum liberis, aut heredibus indulta privilegia. V. 72. 44. *seq.* & 71. N. 56 *seq.*
Advocatis similes procuratores forenses. V. 336. *seq* 3. & 335. N. 1.
— munus horum publicum. *ibid.*
Advocatis beneficium competentiæ nullo modo competit. XI. 277. 1. *seqq.*
— Contrarium plerique sentiunt. XI. 277. N. 1.
Ædes generali prædii vocabulo continentur. II. 1251. 11.
— an ob contumaciam dirui possint. VI. 116. N. 1.
— restitutæ non sunt eædem, quæ priores. III. 165. N. 3.
— Si nostræ in alienum collapsæ vicino damnum intulerint, quomodo is agere adversus nos possit. IV. 476. 8.
— quid, agentibus nobis ut tollere liceat quæ cecidere, excipere possit. IV. 476. 9.
Ædium ususfructus quid contineat. III. 58. 8.
— an possit usuarius inhabitare cum aliis, & quibus. III. 213. 3. *seqq.*
— An possit ædes totas occupare. III. 214. 6. *seq.*
— usus voluntate constituentis metiendus. III. 218. 15.
Ædes materiæ vendendæ causa destruere non licet. II. 1225. 28. VIII. 851. 44.
Ædium dilatandarum comparatæ servitutes quænam. III. 253. 6. *seqq.*
Ædium libertas quomodo usucapiatur. III. 407. 23.
Ædes qui locat alienas quasi suas, conductori tenetur in id, quod interest. III. 830. 15. & N. 6.
Si Ædes destrui testator jusserit, heres parere non tenetur. II. 772. 2.
Pecunia in ædium restitutionem credita privilegium habet. VI. 155. 8.
in Ædes totas fit immissio, nisi caveatur damni nomine. IV. 519. 16.
— Vide *Damni infecti.*
Si quis, oborti incendii a suis ædibus arcendi causa, vicini ædes interciderit, non tenetur de eo *quod vi, aut clam*: Sed si ad ædes intercisas ignis non pervenerit, condemnatur in simplum. IV. 331.
Ædibus juncta legari vetita. II. 760 15. & N. 17.
— nisi Ædes illicite ædificatæ. II. 767. 19.
— aut privatis ædibus juncta legentur ad opus publicum. II. 761. 20.
Ædium usufructu legato, si superficies perierit, areæ ususfructus non debetur. III. 162. 5.
in Ædibus an Emphyteusis esse possit. II. 1251. 11. & N. 6.
Ædem sacram ædificari stipulatus utiliter agit. XI. 855. 1.
ad Ædes sacras confugiens, aut his inserviens, an petiatur miserabilium privilegiis. IV. 1325. N. 2.
in Ædibus sacris pecuniæ publicæ, & privatæ servari solitæ. IV. 821. 4. & N. 3.
Ædificium solo cohærens cedit solo. I. 874. 1. *seqq.*
— Sive quis in suo extruxit ex aliena materia. I. 874. 1. & 875. 4.
— Sive in alieno solo ex sua materia. I. 874. 1.
— Quare. I. 873. N. 1. & 875. 4.
Ædificium ponere fructuarius quando possit. III. 91. 7.
— inchoatum consummare non potest. III. 86. 4.
— potest vetustate collapsum. III. 89. 6.
— sublatum, eademque forma repositum an idem quod prius, an aliud esse intelligatur. XI. 1348. 10. & 1345. 7.
Ædificium restituere est sublatum reponere. X. 406. 2.
ob Ædificii restitutionem qui credidit, privilegium habet, & pignus. X. 405. 1.
Ædificia habitandi causa parata sunt prædia urbana, & si rui posita. III. 251. 3.
Ædificiorum modus, & forma publica. III. 270. 15. & 271.
Ædificare licet in suo, etiam cum vicini incommodo. VII. 410. 8.
— nisi servitus vicino debeatur. VII. 411. 9. & 410. 8.
— aut vetus ædificiorum forma prohibeat. VII. 411. 9. 10.
Vetus ædificiorum forma, quæ. VII. 414. 12. *seqq.*
Contra veterem formam qui ædificatum habet, ex diuturnitate temporis defenditur. VII. 415. 14. *seq.*
Quando quis in prædio suo libero ædificare non possit. VII. 445. 1. *seqq.*
An qui se jure servitutis ædificare in alieno existimat, materiæ dominium amittat. VII. 424. 24.
Aliena materia, qua quis in suo ædificavit, prioris domini manet I. 876. 6.
— nisi religiosis locis adhæreat. I. 876. 7.
— Qua hic actione materiæ domino cautum. I. 876. *seqq.* 8. & 877. N. 2.
An qui sciens aliena materia ædificavit in suo, possit hanc eximere, & domino restituere. I. 878. 9. *seqq.* & 877. N. 3. *seqq.*
Qui bona fide in alieno ædificavit ex sua materia, dominium ejus retinet. I. 884. 19.
— diruto ædificio vendicare potest. I. 884. 20. & 886. 24.

BIU Cujas

— Secus ædificio stante. I. 885. 21.
— potest materiæ pretium, & sumptus consequi exceptione doli mali, si ædes possideat. I. 885. 22.
— Quid si non ipse, sed dominus soli possideat ædificium. I. 885. 23. & N. 8.
Qui sciens ædificat in alieno, nec actionem, neque retentionem habet sumptuum nomine. I. 887. 25. *seqq.*
— Dissentit ab hac opinione Cujacius, & quomodo distinguat. I. 887. N. 9.
— an malæ fidei possessor possit ea, quæ possit tollere sine prioris status læsione. I. 888. 28.
Qui sciens ædificat in alieno, an, & quando materiam donasse videatur. VII. 424. 25.
Ædificationem inhibet operis novi nuntiatio. IV. 489. 15. & N. 14.
— item alii modi affines. IV. 490. N. 16.
— Vide *Domus.*
Ædificare in littore an liceat sine Principis permissu. I. 696. 3. 4.
— Vide *Littora.*
Ædiles, Rom. populi magistratus. I. 57. 10. & N. 8.
— de quibus rebus edicta dabant. I. 57. 10.
— jus cædendi flagellis etiam in non viles exercuere. IV. 1089. 11.
Ædiles fuere etiam in nonnullis municipiis. IV. 1111. N. 12.
Ædilitiæ actiones tres. X. 1313. 1.
— Vide paulo post *Ædilitium edictum.*
— Stipulationes quæ, & unde dictæ. XI. 524. 28. & 527. 30.
Ædilitiæ actiones prætoriarum verbo comprehensæ. VI. 621. 16. XI. 527. 30.
Ædilitium edictum suæ integritati restitutum. X. 1295. *seqq.*
— non pertinet ad res donatas, neque ad res locatas: pertinet tamen ad res permutatas. X. 1309. 1.
— verbis ad jumenta, & mancipia duntaxat: vi, & sententia ad omnes res venales pertinet. X. 1297. 2.
— ad vitia animi non pertinet; propter quæ actio ex empto est, non redhibitio. X. 1301. 7.
— ad res venditas, & earum accessiones pertinet. X. 1309. 1.
— cessat, si universitatem, ut peculium, vel hereditatem, accessuram dictum fuerit, & in ea sint corpora vitiosa, aut morbosa. X. 1310. 2.
Ædilitium edictum non pertinet ad fisci venditiones. X. 1311. 4.
— adeoque nec rei fiscalis redhibitio datur, nec actio quanto minoris. *ibid.*
Ædilitio edicto tres actiones constitutæ. X. 1313. 1.
— Redhibitoria, cujus duæ partes, & quæ. III. 788. 7. *seqq.*
— cui, adversus quem, qua de re detur, intra quod tempus, & quis ejus finis. X. 1315. 3. *seqq.*
— Actio quanti minoris. Qualis hæc, & quandiu duret. III. 790. 11. X. 1325. 1. *seqq.*
— Actio in id quod interest. Quid ea. An ex omnibus causis admittatur. III. 790. 12. *seq.*
— ex qua parte edicti petita. III. 791. 13. & 796. 18.
Ægritudo corporis sola an faciendi testamenti facultatem auferat. VIII. 1341. 1.
Impensum in ægroti inviti medicinam an repeti possit actione negotiorum gestorum. IV. 140. N. 2.
Egyptii furta impunita reliquere. IV. 244. N. 2.
— quibus conditionibus permisere. IV. 245. N. 2.
Apud Ægyptios filiarum duntaxat onus est alere parentes. III. 456. N. 14.
L. Ælia Sentia quid prohibeat. I. 276. 7. *seq.*
— Quatenus minori XX. annis servum manumittere permittat. I. 266. 8. XI. 1177. 1.
L. Æliæ Sentiæ quomodo fuerit a Justiniano derogatum in manumissione testamentaria. I. 266. 8.
L. Æliæ Sentiæ contraria stipulatio, eoque inutilis. XI. 1177. 2.
— contraria non est, qua minor alienum servum a domino manumitti stipulatur. Et quare. XI. 1177. 3.
— contraria, qua minor a debitore suo stipulatur servum sibi debitum manumissurum; & quomodo. XI. 1178. 3., & 1179. 4.
Æquale nil sibi, sed alteri; cujus hoc usus in jure. II. 695. N. 8.
Æquitas quid sit, & quatenus a jure discrepet. VI. 298. *seq.* 5.
— An scripto juri anteponenda. VI. 301., & N. 5. *seq.*
— Duplex; alia specialis, alia generalis. VI. 304. 8.
— An aliqua sit scripta. I. 97. 13., & N. 5. VI. 302. 8.
Æquitas in omnibus, maxime autem in jure spectanda. I. 94. 11. VI. 300. 6. X. 810. 17.
— legem temperat, & moderatur ex sententia ipsius legis. I. 96. 12. & 97. 13. VI. 300. 6.
— legem producit ad similes casus. I. 110. *seq.* 6. VII. 104. 8.
— plenius adhibetur in bonæ fidei judiciis, quam stricti juris. X. 1140. 5.
— mater exceptionum dicta. V. 1283. N. 8.
— Cerebrina, quam dicunt, explodenda. VI. 303. N. 6.
Æquitas finis juris civilis. VI. 304. 8. XI. 1384. 3.
Æquitate ad jus aliquod tollendum uti non licet, nisi soli Principi. I. 98. 13.
— ad jus temperandum ea licet uti cuique interpreti. I. 97. 13.
Æquitatis rationum diversitas actionum non excludit. VII. 1004. 7.
Æquitatem sequuntur contra juris subtilitatem supremæ Curiæ. VI. 296. N. 2.

BIU Cujas

— sequi contra expressa legis verba interpreti non licet. I. 98. *seq.* 14. & N. 6. VI. 303. 8.
Æquum jus quid sit. VI. 299. 5. & 301. 7. — in Æquo, & bono plerumque sub auctoritate scientiæ juris perniciose erratur, & quomodo. XI. 1383. 2. *seq.*
Aer communis. I. 654. 4., & 653. N. 2.
Ærosa pecunia quæ. IV. 734. N. 10.
— eam solvens non liberatur. *ibid.*
Ad Ærarium Principis delati quinam. V. 1063. N. 7.
Æs pro quolibet nummo. II. 459. 2.
Æs grave appendebant, non numerabant Romani. IV. 839. 1.
Æs nostrum quid. II. 459. 2.
Æris præstationes unde dictæ pensiones, aut pensitationes. IV. 839. 1.
in Ære qui non habet, luat in corpore. VI. 36. N. 22.
Æs alienum quid. II. 459. 2., & 951. 5.
— duplex. II. 459. 3., & 951. 5.
— ipso jure divisum inter heredes pro hereditariis portionibus. VII. 223. 1.
— ab hereditate ipsa, velut contrahitur ex negotiorum hereditariorum administratione, & ex defuncti funeratione. II. 462. 9. *seqq.*
— sive a defuncto, sive ab hereditate contractum in ponenda Falcidiæ ratione deducitur. II. 951. 5.
— sed ab iis heredibus solis, qui illud solvere tenentur. II. 955. 10.
Æs alienum hereditarium solvendum ab heredibus, non a legatariis, & quare. VII. 572. 1. 2., & 573. 3. 4.
In æs alienum defuncti heres propter ipsam hereditatem succedit. II. 459. 4.
— non tamen in id, quod pœnali actione exigitur. II. 460. 5.
ob Æs alienum nemo addici potest in servitutem creditori. VII. 851. 1. *seqq.*
— unica species excipitur, & quæ. VII. 851. 7. *seq.* & 852. 9.
Æri alieno defuncti obligatur heres, etsi hereditas non sit solvendo. II. 460. 6. & 461. N. 2.
Æri alieno defuncti pro qua parte heredes singuli teneantur. II. 461. 8.
Æri alieno incendium non liberat. VII. 851. 1. *seqq.*
Æstimatio. Vide *Annuum*, *Aquilia lex.*
Æstimatio liberi hominis nulla. IV. 222. 7.
— feudi legati an debeatur. II. 758. N. 4.
— rei legatæ, quæ in commercio non sit, non debetur. II. 758. 11.
Æstimatio rerum dotalium quando constituat emptionem. III. 1053. N. 1.
Litis æstimatio emptionem facit. V. 913. 13. & N. 8.
Æstimatio rerum ex communi, & vero pretio facienda, non ex privata cujusque affectione. II. 941. *seq.* 14. & N. 11. V. 970. *seq.* 8. & N. 4.
— quando ex privato affectu fieri possit. V. 971. 8.
In Æstimatione rei petitæ quodnam tempus debeat spectari. VI. 323. 2. 324. 327. 7. X. 348. 5. 6. 349. *seqq.* & 999. 1. *seqq.* XI. 1119. 1. 1120. *seqq.*
in Æstimationem petitæ rei fit condemnatio necessitate, vel æquitate. VI. 323. 1. *seqq.*
— Necessitate, vel quia res deperdita, vel quia deterior facta sit. VI. 323. 2. X. 1002. 4.
— Æquitate, quatuor de causis. I. Cum debetur aliena res, quam dominus justo pretio vendere nolit. VI. 325. 3.
II. Cum servus legatus petitur, qui pater, aut filius naturalis est heredis. VI. 325. 4.
III. Cum res commode dividi non potest, ubi res uni adjudicatur, eo vicissim in æstimationem partis alteri damnato. VI. 326. 5.
IV. Cum res, quarum æstimatio identidem mutatur, ut in his, quæ pondere, numero, mensurave constant, suo die solutæ non fuerint. VI. 327. *seq.* 6. 7.
Rerum quæ pondere, aut mensura constant æstimatio facienda, vel ex tempore quo convenit ut redderentur; vel quo agitur. V. 327. 7. X. 348. 5. 6. 349. *seqq.* XI. 1119. 1. 1120. *seqq.*
— Speciei petitæ facienda æstimatio quanti plurimi fuit tempore moræ. VI. 324. XI. 1001. *seqq.*
In æstimationem petitæ rei non fit condemnatio, ubi generaliter petitus homo, equus, bos, vel alia species in genere. VI.
Quando ad rem æstimandam spectari oporteat eadem tempora in bonæ fidei contractibus, quæ spectantur in strictis judiciis. X. 373. 23. 374.
Ætas minor quandò finiatur. V. 1083. 1. & 1081. N. 1.
Ætas probandà minori petenti in integrum restitutionem. V. 1144. 20. & N. 23. & 1145. N. 25. VII. 1035. 3. & 1053. 6.
Ætas senilis procuratoris justa causa est ejus revocandi post litem contestatam. V. 372. 7.
— Non tamen indistincte. V. 371. N. 5.
Ætatis probatio, sententia minime secuta, jus non facit in aliis causis, nec quoad alias personas: sententia vero lata post causæ cognitionem facit. V. 1144. N. 23.
Ætatis probandæ causa an principaliter adiri possit judex. *ibid.*
Ætatis lubricum quid sit, & unde dictum. V. 1127. 1.
— num præsumatur, an probandum. V. 1145. 20. & N. 24.
Numerus liberorum supplet ætatem. V. 1151. 3. & 1152. N. 4.
Ætatem scire censentur cognati majores ætate. V. 1136. 13. &. N. 12.
Affectare tutelam quid. I. 487. 15. & N. 8.
Affectatæ tutelæ non excusant. I. 486. 15.
Affectatum impedimentum non excusat. V. 1063. 7. VI. 106. N. 17.
Affectio in avita bona. V. 1107. N. 1.

BIU Cujas

— non cadit in res, quæ pondere, numero, mensurave constant. VI. 356. 5. & N. 6.
Affectionis jusjurandum quale, & quotuplex. VI. 338. 6. & N. 4.
Affectionis ratio an faciat ut quis in criminalibus, procurator esse possit. V. 178. N. 5.
An ob id quod ratione affectionis intersit, in integrum restitutio concedatur. V. 1107. N. 1.
Affectioni jura indulgent aliquando. VI. 355. N. 5.
ex Affectione pretia rerum non æstimantur. II. 941. 14. & N. 11.
Affectus nullus vincit paternum. II. 95. N. 1.
Affinis ad agendum pro affini admittitur sine mandato. V. 214. 10. & 213. N. 10.
— judex suspectus. IV. 1384. N. 6.
Affinitas dirempta locum facit recusationi suspecti mandati. V. 363. 28.
Affinitatis nulli gradus proprie dicti, sed quasi gradus jure Canonico. III. 943. N. * 3.
Affirmare quis non debet quod ignorat. V. 1135. 11.
Qui affirmat inscius aliquem esse bonum nomen, seu solvendo parem, ut aliquis ei pecuniam credat, non obligatur jure Civili, secus jure Lubecensium. III. 861. N. 8.
Affirmatio interdum verbis negantibus continetur, & contra. VII. 1096. 10. *seqq.* X. 647. N. 2.
— falsa veritatem rerum non mutat. VII. 1051. 6. VIII. 762. 3.
Affirmantis est probatio. VII. 1009. 1. *seq.*
— Quid si uterque affirmet. VII 1055. 1. *seqq.*
Agere quid in servitute *actus*. III. 279. 8. *seq.*
Agere & facere quomodo differant. III. 593. N. 1.
Agendi verbum quoad judicia quo sensu accipiatur. VI. 517. 4.
Quod vulgo circumfertur, *agere non valenti non currere præscriptionem*, perpetuum non est. I. 1178. N. 12.
Agere qui nequeant. IV. 1064. 7. *seqq.* & 1063. N. 8. *seqq.*
Agere & reus dicitur. IV. 1061. N. 5.
Ad agendum datus procurator appellare tenetur, si victus sit. V. 340. 6. & 339. N. 3.
Aggerem vi aquæ dejectum potest vicinus, ne sibi aqua noceat, postulare ut sibi eum restituere liceat suis sumptibus. IV. 543. 4.
Agitatores qui, & an infames. V. 94. N. 1.
Agnasci unde dictum. II. 130. 18.
Agnasci suum heredem quid. II. 129. *seq.* 18.
Differentia inter agnationem sui heredis, & jam nati præteritionem II. 130. N. 8. *seq.*
Quasi agnatio sui heredis quomodo contingat. II. 130. 18. & N. 9.
— utraque rumpit testamentum. II. 129. 18.
— sed non militis. II. 313. 10.
— nec codicillos patrisfamilias. II. 554. N. 6.
An filius agnatus patri. II. 344. N. 6.
— adoptatus quibus fiat agnatus I. 319. 24.
Agnatus etiam remotus potior uterino fratre quoad bona paterna moribus Francorum. II. 1148. N. 15.
Agnati in successione fœminarum olim præferebantur liberis. II. 1115. N. 2.
— soli vocabantur ex *LL.* 12. *tabb.* ad successionem post suos. II. 1135. N. 1.
Agnatorum & cognatorum sublata differentia, & quibus in rebus. II. 1135. 2. & N. 1.
— tutela penes quos sit. I. 434. 10. *seqq.*
Agnatos quare jus vetus prætulit cognatis. II. 1135. N. 1.
In Agnatorum successione sola attenditur gradus prærogativa. II. 1148. N. 15.
Agnitio hereditatis an differat ab aditione II. 427. 9.
Agnitio supremæ voluntatis testatoris est quasi contractus. IV. 124. 3. *seqq.*
— a quibus fiat, & quomodo. IV. 125. 4. V. 499. 4. 5. & 500. *seqq.* IX. 645. 3. & 353. 1. 2.
— obligat heredem creditoribus hereditariis nomine defuncti & suo. IV. 125. 5.
— item legatariis quasi ex contractu. IV. 126. 6.
— obligat & legatarios singularum rerum ad ea præstanda, quæ ipsis testator injunxit. IV. 127. 7.
— excludit inofficiosi querelam. V. 499. 4. 5. & 500. *seqq.*
Agnitio legati quid sit. II. 843. 1. IV. 125. 4. IX. 646. 4.
— duo desiderat, & quæ. II. 845. 4. *seqq.*
— dominium rei legatæ sine traditione a testatore in legatarium transfert. II. 850. 15. *seqq.*
— excludit querelam inofficiosi testamenti, sed aliter veteri, aliter novo jure. V. 499. 4. & 501. 6. *seqq.*
— non tamen actionem ad legitimæ supplementum. V. 504. 10.
Agri colendi causa quæ fiunt, de iis non est actio aquæ pluviæ arcendæ. IV. 544. 8.
Agri hostiles jure belli capti fiunt populi, non privatorum. I. 781. *seq.* 9. & 761. N. 2.
— quadrifariam partiti. I. 841. N. 6.
— limitati quinam, & cujus juris apud Romanos. I. 840. 8. *seqq.*
— quinam hodiernis moribus. I. 846. 14.
Ad agrorum cultum res necessariæ quæ in usu juris habeantur. IX. 1086. 1.
— pignori sponte traditæ jure tenentur. IX. 1087. 2.
— conventione si fuerint obligatæ, vendi etiam possunt, & quibus personis. IX. 1087. 3.
— & quando pignoris jure capi, & distrahi possint. IX. 1087. 5.
— Quot & quibus casibus pignori utiliter dari possint. IX. 1088. 6.
Agricolæ qui mutuo dat fructus aridos, potest eo nomine exigere octavam partem modii in singulos annos ex jure Civili. VIII. 413. 1.
— qui aliis quam agricolæ, potest exigere centesimam. VIII. 416. 6.
— quam & ab agricola potest exigere, qui ei mutuo dat fructus liquidos, puta vinum, & oleum. VIII. 417. 10. *seq.*

BIU Cujas

Agricolæ qui pecuniam dat mutuam, potest usuræ nomine siliquam exigere, sive trientem centesimæ, & amplius aliquid. VIII. 415. 4.
— Vide Evictio. *Fines agri.*
Quare jus novum & quoad fructus aridos, & quoad pecuniam mutuam statutum est in agricolis. VIII. 415. 4. & 416. 7.
Agrimensor de culpa levi non tenetur singulari jure. & quale sit. IV. 690. 25.
Agrimensoris opera publice utilis. *ibid.*
Adversus agrimensorem datur actio de dolo perpetua: non tamen adversus heredem ejus, & quare. IV. 717. 13.
Album judicum olim institutum, idque duplex. IV. 1378. 12. *seq.*
Album edictorum quid. IV. 217. N. 16.
— an ab eo diversum album formularum. VI. 47. N. 1.
Albi corrupti actio quæ, & quod injuriæ genus persequatur. IV. 218. 17.
— quæ corrumpentis pœna. *ibid.*
— nostris moribus qui hac actione teneantur. IV. 218. N. 17.
Alea quid, & in quibus versetur. X. 1405. 11.
Aleæ Ludus plerumque non abest a fraude, mendacio, & perjurio. V. 106. N. 6.
Quod ex alea debetur, de eo actio non est, & amissum repeti potest. X. 1405. 13.
An actio de alea fuerit famosa. V. 106. N. 6.
Aleator an infamis. *ibid.*
— alia pœna præter lucri restitutionem non tenetur, nisi fraude usus sit. *ibid.*
Alexander Imp. plures jurisconsultissimos viros sibi in omni re agenda assidentes habebat. V. 7. 4.
Aliena res, aut heredis propria non continetur universali fideicommisso. II. 616. 7.
Alienæ rei commodatum quoad contrahentes valet. III. 997. N. 3.
Alienæ rei legatum an valeat. II. 768. N. 14.
— legatum utile, si testator alienam esse scivit: inutile, si putavit suam, nisi contraria testatoris voluntas appareat ex conjecturis. II. 769. 38. 39. & N. 15. 17.
— conjecturæ autem ducuntur aut ex persona legatarii. II. 769. 40. & 770. N. 16.
— aut ex persona domini rei legatæ. II. 769. 41.
Alienæ rei pignus num valeat. VI. 896. 9.
— rei dominio postea debitori quæsito num convalescat. VI. 896. 10. *seq.*
Utrum directa an utilis actio hypothecaria creditori detur. VI. 897. 11. *seqq.*
— & an creditori detur retentio. VI. 901. 17. *seq.*
Alienæ rei subtractio quotuplex. IV. 241. 2. *seq.*
Alienæ rei venditio valet venditoris, non autem domini damno. V. 768. N. 9.
Alienæ rei traditio, nec dominium transfert, nec domino nocet. VIII. 1105. 17. *seqq.*
Aliena re vendita, & tradita an & quæ actio domino adversus venditorem tribuatur VIII. 1106. 21. 22.
Alienam rem nemo sine consensu domini potest alienare, nisi hanc facultatem a speciali jure acceperit. VIII. 1101. 3. & 1102. 8.
— consentiente domino quivis alienare potest. VIII. 1101. 1. 4.
Alienæ rei alienatio facta ignorante domino non valet, etiamsi is instrumento alienationis subscribat. VIII. 1101. 5.
— secus, si sciens subscribat, nisi tamen subscribat ut testis. VIII. 1101. 6.
Alienæ rei traditio & alienatio, quæ ab initio nulla, eventu confirmatur. I. si dominus ratam habeat. VIII. 1102. 13. *seq.*
II. si dominus venditori successerit. VIII. 1103. 15.
III. si emptor, cui tradita est, rem usuceperit. VIII. 1104. 16.
Alienæ rei possessionem qui mala fide occupavit, pro prædone habetur. IX. 951. 1. *seq.*
— quid si justa de causa putet esse rem suam, quæ erat aliena. IX. 953. 4.
Acquisitio alienæ rei, quam quis in se transferendam curavit per metum, concussionem, aut dolum improbata. IV. 355. 1. *seqq.*
Alienatio generatim accepta quid sit. II. 1241. 3. VIII. 1112. 10.
— interdicitur aut testamento, aut conventione, aut lege. II. 1215. 3.
— testamento quomodo, & quo juris effectu. II. 1215. 4. VIII. 1110. 5. *seq.* IX. 601. 1.
— conventione quomodo, & quid hæc alienationis prohibitio differat a superiore. II. 1216. 5. VIII. 1110. 4. & 1111. 6. *seq.*
— ratane sit conventio hæc, *ne donata res alienetur.* VII. 727. 1. & 729. 2.
— & an alienationem postea secutam ratam efficiat. VII. 730. 3. *seqq.*
— lege quomodo, & quibus ex causis. Harum genera quatuor. II. 1217. 7.
I. ut consulatur ea re dominis, qui aut natura res suas administrare non possunt. II. 1218. 9. 10.
— aut quibus lex prospectum voluit ob periculum malæ administrationis. II. 1218. 11. *seqq.* VIII. 1109. 2.
II. ut consulatur dominis simul, & rei alienari prohibitæ. Quæ interdictio versatur tribus in rebus, & quæ sint. II. 1223. 22. *seqq.*
III. ut consulatur Civitatis & Reipub. bono, & quarum rerum hic alienatio vetetur. II. 1224. 28. *seqq.*
— item ut consulatur Ecclesiæ. Canonico & Civili jure prohibita, & quomodo rerum Ecclesiæ alienatio. II. 1221. *seq.* 19. & 1249. *seq.* 10. & N. * .
IV. ut consulatur rei alienari vetite. II. 1229. 35
Quid effectu intersit, lege an conventione prohibita sit alienatio. VIII. 1111. 5. *seqq.* XI. 1628. 10.
Quando rata sit alienatio rei, quam testator alienari prohibuit. IX. 603. 3. *seq.*
Ubi lex alienationem prohibet, voluntariam inhibet .. non necessariam. II. 1230. 37.

Alie-

BIU Cujas

Alienatio rerum pupillarium quatenus tutori, vel curatori permissa. I. 526. 15. *seqq.* & 525. N. 4.
— & quibus ex causis permissa, aut titulis. I. 529. 21.
— pupillo utilis esse debet. I. 529. 22.
Alienatio mutandi judicii causa facta quando edicto coerceatur. IV. 232. 4.
De alienatione judicii mutandi causa edictum pertinet ad actiones in rem, non ad actiones in personam. IV. 231. N. 2.
Alienationis prohibitio continet non modo translationem dominii, sed etiam quemlibet actum, quo jus aliquod remittitur, aut alteri jus in re nostra constituitur. II. 1229. 36.
— tria continet. I. pleni dominii translationem. II. 1229. 36. VIII. 1112. 10.
— sive fiat aperta domini voluntate, sive tacita. VIII. 1112. 11.
— abdicationem dominii. II. 1229. 36. VIII. 1113. 13.
II. concessionem juris dominio proximi, scilicet emphyteusos, & superficiei. VIII. 1113. 14.
III. Jus omne, quod in re constituitur, puta jus pignoris, ususfructus, & servitutes prædiorum VIII. 1114. 15.
— quomodo prohibitione alienationis comprehendatur pignus. VIII. 1114. 16.
— quomodo constitutio ususfructus comprehensa intelligatur. VIII. 1115. 17.
— quomodo prædiorum servitutes. VIII. 1116. 18.
— & quinam prohibitæ alienationis effectus. VIII. 1116. 19.
Alienationis duo genera summa, nempe vel singularum rerum, vel per universitatem. XI. 1630. 13.
Alienatione rei legatæ necessaria non extinguitur legatum. II. 834. 25.
Alienatione servi prohibita, utrum singularis alienatio duntaxat: an vero & per universitatem alienatio, quæ fit hereditatis datione, & heredis institutione, prohibita videatur. XI. 1628. *seq.* 11.
Prohibitio rem alienandi extra familiam fideicommissi vim habet. II. 990. *seq.* 3. & N. 1.
—ex alienatione voluntaria statim petitio fideicommissi datur: ex necessaria non prius quam heres decesserit. II. 993. 6. & 994. N. 6.
— & quando ex alienatione necessaria extinguatur fideicommissum. II. 994. d. N. 6.
— Vide *Fideicommissum.*
In alienatione communium rerum jus idem fere obtinet, quod in re tota alienanda. VIII. 1121. 1. 2.
— Vide *Communis res.*
Conventio, ne cui rem suam, vel partem rei suæ alienare liceat, an utilis. XI. 1516. 9.
Stipulatio, *ne dominus rem suam incertas personas transferendo alienet*, an valeat. XI. 1615. 1. 2. & N. 1.
Pactio, *ne in totum res alienetur*, an valeat. XI. 1618. 4.
Stipulatio, *ne Servus alienetur*, non committitur, si promissor decesserit herede sibi instituto. XI. 1630. 12. *seqq.*
— ubi committitur, agitur ex ea in id quod interest. XI. 1632. 16.
— id quod interest, quomodo hic æstimetur. XI. 1632. 17.
Adversus eum, qui alienare vetat, aut cogit, quot sint domino prodita juris remedia. II. 1212. 26.
— Vide *Reus.*
In fraudem creditorum alienata revocantur per actionem Paulianam. VI. 173. 1. 174. *seqq.*
—Vide *Fraus & Pauliana actio.*
Qui pecunias ex parte suas credidit, alienas putans, quandiu in illo errore versatur, nec pro sua parte alienare eas potest. X. 549. 8. 550. *seqq.*
Alimenta jure naturæ debentur liberis a parentibus. III. 450. N. 1.
— debent parentes omnes egentibus liberis. III. 453. 9. & 454. N. 4. *seqq.*
— negare potest pater filio male de se merito. III. 455. 9.
— debent liberi omnes parentibus quibuscunque sine discrimine sexus, aut gradus. III. 456. 10. N. 13.
— præstandi obligatio una cum persona, quæ debet, aut cui debentur, extinguitur. III. 460. 15.
— cum pluribus personis relicta sunt a pluribus heredibus, quare eorum præstatio uni heredum attribuatur. VII. 940. 14.
— relicta, *si legatarius moratus fuerit cum filiis, aut matre*, an his mortuis, debeantur. IX. 495. 1. *seqq.*
— testamento relicta an transactionem admittant. VII. 272. 4.
— annua pretium non recipiunt. II. 942. 15.
— alimentorum nomine quæ veniant. III. 454. 9. & 455. 9. & N. 10.
— an veniat liberalis institutio, & quando. III. 455. 9. & N. 11.
— quis eorum modus. III. 455. 9. & 457. 10.
Si alimentis petitis, alter alterum patrem vel filium esse neget, judex utramque questionem summatim cognoscere & definire debet. III. 457. 11.
De futuris alimentis testamento relictis transactio rata non est, nisi fiat auctore Prætore. IV. 1137. 17.
Alimentorum causa etiam feriis agitari potest. VI. 264. N. 26.
Num in causa alimentorum appellare liceat. VI. 422. N. 28.
In alimentorum causis nullæ res dantur ad solvendum temporis induciæ, & quare. XI. 136. 19.
De alimentis testamento relictis transactio vetita, non item pactio donationis causa. VII. 292. 1.
— quæ differentiæ ratio. VII. 293. 4.
De alimentis transactio quando, & quatenus prohibita, vel permissa, & quare. VII. 292. 1. & 293. *seqq.*
Alimenta quando & qua actione obtinere possit, qui omnia bona sua donavit eo pacto, ut aleretur a donatario. VIII. 740. 5.

— quid

BIU Cujas

— Quid si non alat, quæ adversus donatarium prodita donanti juris remedia. VII. 724. 2. VIII. 741. 6.
Aliud pro alio solvi non potest invito creditori, neque in re, neque in facto. IV. 734. 10. X. 99. 7.
Aliud in rebus quale intelligatur. IV. 734. 10.
— quale in factis. IV. 735. 11.
Aliud pro alio recte solvitur volenti creditori. IV. 736. 13.
— quando etiam invito. IV. 738. 16. 17. & 739. 17. *seqq.* X. 100. 7.
Aliud si pro alio respondeatur, & diversitas placeat stipulatori; an valeat stipulatio. XI. 426. 9. & 427. 10. & N. 8.
In aliena causa an, & cui liceat appellare. VI. 412. 5. & 415. 12. 13. & N. 16. 17.
Alius pro alieno debito conveniri non potest. VII. 865. 3.
— exceptiones istius regulæ quæ. VII. 867. 7. *seqq.*
Alium qui solvere cogit pro alio, qua pœna afficiatur. VII. 877. 1. *seqq.*
Per alium an acquiratur exceptio rei judicatæ. V. 1340. 2. & 1341. N. 4.
Allegationis verbum pertinet ad omnem exceptionem dilatoriam, & interdum declinatoriam. V. 1103. N. 6.
Allegationes juris an edi debeant; & quomodo. VI. 94. N. 2.
Allegationes rei quomodo audiendæ sint a Judice. VI. 237. 7.
Allegationes, & exceptiones quænam admittendæ, aut rejiciendæ. VI. 238. 8.
Allegationum quis modus hodie. V. 238. N. 5.
Alluvio quid sit. I. 839. 5 & N. 3.
Alluvionis significatio triplex. I. 838. N. 2.
Alluvionis juri an locus sit in stagnis, & lacubus. I. 839. 6. & 840. 7. & N. 5.
— an & in mari. I. 840. N. 4.
Alluvionis jus non habent agri limitati. I. 840. 8. *seqq.*
Alluvionis commodum ad quem pertineat, re vendita cum pacto redimendi. III. 799. N. 1.
Alluvionis incrementum venit in petitionem hereditatis. V. 643. 7.
Alluvione quæ prædio nostro flumen adjicit, ea jure gentium nobis acquiruntur; & quomodo, & quare. I. 839. 5. & N. 3.
De alluvione qui fuse pertractent. I. 840. N. 5.
Alterius dolus quando alteri noceat. V. 1365. 3. *seqq.*
Alterius pacto quomodo, aut quando alteri quæratur exceptio. V. 1323. 4. & 1325. N. 5. *seqq.*
Alterius pactum quando, & quatenus alteri noceat. V. 1330. 10 *seq.*
— jusjurandum alteri non nocet. X. 680. 9. & 8.
— nec prodest. X. 678. 7.
In alterius locum succedens justam habet ignorantiæ causam. VI. 1056. 17.
Ex alterius persona conventus eo jure uti debet, quo ille, ex cujus persona convenitur. VIII. 142. 7.
Juramentum promittentis alterum daturum, facturumve non tenet. V. 1214.
Alteri, per alterum inferri non debet iniqua conditio. VI. 1048. 10.
Alternativa oratio parem in utroque vim constituit. III. 575. N. 1.
Alternativa obligatio quæ. IV. 15. 1. *seqq.*
In alternativa obligatione quid juris, si pars soluta fuerit. IV. 784. 19. 20. 785. 21.
In alternativis obligationibus electio est debitoris. IV. 20. 7. X. 1090. 5.
— tam in onerosis contractibus, quam lucrativis. IV. 20. N. 5.
— uti locum habeat, aut cesset hæc regula. IV. 1315. N. 1. X. 1090. 5. & 1091. 6.
In alternativa locorum electio est creditoris. X. 1088. 3. & 1089.
— etiam cum locorum alternationi mixta est rerum alternatio; & quare. X. 1094. 9. 1095.
— habet tamen hic debitor electionem ubi solvat, si pecuniam offerat ante litem cum eo contestatam: secus, si postea. X. 1092. 8. 1093.
— Vide *Electio*, *Locus*.
Alternativus libellus quomodo concipiendus. VI. 51. N. 3.
Altioris indaginis exceptiones quæ sint. V. 1403. *seqq.* N. 8.
Altitudo ædificiorum usque ad certum modum Romæ præscripta. III. 271. 15.
— & quare. III. 271. N. 9.
Altius non tollendi servitus, ne luminibus nostris officiatur, una est, non duplex. III. 258. & 259. 2.
— an eadem sit atque servitus luminum. III. 259. 3. & 260. *seqq.*
Altius tollendi servitus paulo obscurior explicatur. III. 268. 13. & 269. *seqq.*
Altius tollendi, & officiendi luminibus, vel areæ vicini, una non duplex servitus. III. 272. 16.
Altius tollendi, & non tollendi servitus. III. 258. 2. & 268. 13. *seqq.*
— Vide *Servitus altius tollendi.*
Alveus fluminis publicus. I. 661. 4.
— quid sit. *ibid.*
— a flumine relictus quibus, & pro qua parte acquiratur. I. 846. *seq.* 2. & 850. 9.
— quo jure vicinis prædiis acquiratur. I. 847. 3. *seqq.*
— novus a flumine relictus veteri domino restituendus. I. 850. 9.
— exsiccatus non acquiritur agris limitatis. I. 852. 11.
Ambigua oratio quæ. I. 120. 2.
— intentio quæ. X. 63. 2.
— exceptio quæ. V. 1295. N. 1.
— utraque commode accipitur in eam partem, quæ-

quæ agenti, vel excipienti sit utilior. VI. 316. 4. & N. 3. XI. 63. *seqq.*
— stipulatio, seu conventio quot modis esse possit. XI. 97. 1.
— semper interpretanda contra stipulantem. XI. 64. 5.
Ambiguæ orationis ea semper interpretatio capienda, qua res, de qua agitur, magis valeat. XI. 55. 11.
— cum in judiciis, legibus, & beneficiis Principum, tum in testamentis, & contractibus. XI. 65. 7. *seqq.*
In ambigua intentione spectandum quid actor, non quid reus senserit. XI. 67. 21.
Inter ambiguam intentionem, & ambiguam stipulationem differentia, ejusque ratio. XI. 67. 21. *seq.* & 68. 24.
In ambigua stipulatione, seu conventione videndum primo quid actum sit. XI. 99. 6. *seq.*
— actum intelligitur id, de quo contrahentes senserint. XI. 99. 7.
— quomodo illud probari possit. XI. 99. 9. & 10.
In ambiguo sermone non utrumque dicimus, sed id duntaxat quod volumus. XI. 11. 2. & 66. 20.
— id sequimur, quod is qui loquitur, sensit. XI. 4. 2. I. 120. 2.
In ambiguis rebus, in quibus rationes contrariæ rem in contrarias sententias distrahunt, mediam sententiam sequi veteribus placet. IX. 128. 129. 2.
Ubi res in tuto est, & valet ex utraque ambigui sermonis sententia; & tamen incertum est quid senserit, is qui ambigue locutus est; regionis mos est inspiciendus. XI. 100. 18. 19.
Ambiguitas verbi quæ; & quomodo explicetur. IV. 7. 11.
Ambiguitas orationis, & obscuritas nascitur ex tribus causis; & quæ sint. I. 121. 3. *seqq.*
— quæ ambigui, & obscuri differentia. I. 121. N. 2.
In ambiguis verbis legis propria significatio præferenda improprie, nisi contraria legislatoris voluntas appareat. I. 121. 5.
— contrariæ voluntatis conjectura primo petenda ex antecedentibus, & sequentibus. I. 121. 6.
— deinde ea significatio capienda, quæ vitio caret. I. 122. 7. & N. 4. IV. 423. 28. IX. 4. 4.
— deinde consulendæ leges, & consuetudines antiquiores. I. 123. 8.
— denique benignior interpretatio præferenda. I. 124. 9. XI. 59. 3.
— etiam in ambiguitate quæ nascitur ex compositione orationis, utendum superioribus regulis. I. 126. 12.
Ambitio quid. VII. 305. 3.
Ambitiosa decreta quæ. VII. 306. 4.
— sententia quæ. XI. 306. N. 7.
Per ambitionem lata sententia valet: per sordes lata non valet; & quæ differentiæ ratio. XI. 306. 8. & 307. N. 8.
Ambitiosum factum quod. VII. 305. 3.
Ambulare quid significet; & unde dictum. III. 277. 5. & N. 2.
— & quatenus ab ire differat. I. 277. 5. & N. 2.
Ambulatoria hominis voluntas usque ad extremum vitæ exitum. II. 824. 8. & N. 1.
Amici cur a testimonio repellantur, & quinam tales. VII. 1127. 4.
Amicitia intima unde æstimanda. VII. 1128. 5.
Amicitiæ quantum ipsi tribuant legislatores. XI. 256. N. 3.
Amicus parentum censetur negotium gessisse pro liberis animo donandi. IV. 143. 10.
Amicus adversario judex uti suspectus recusari potest. IV. 1384. *seq.* 1.
— quibus ex causis amicus censeatur. IV. 1384. N. 6.
Pro amico num aliquis, ceu conjuncta persona audiendus sine mandato. V. 214. N. 10.
Casus ut ajunt, pro amico qui. X. 754. N. 16.
Amissio, ubi de in integrum restitutione agitur, quæ, & quotuplex. V. 1054. 3. *seq.* & 1100. 2. *seqq.*
Amissio rei debitæ, quæ salvo corpore rei contingit, an obligationem tollat. IV. 646. & 647. 1. *seqq.*
— ab interitu rei debitæ, an & quomodo differat. IV. 647. 1. 2.
— si ex contractu stricti juris debeatur, numquam tollit obligationem. IV. 647. 2. *seq.*
— si vero debeatur ex contractu bonæ fidei: interest dolo, vel culpa, an casu contigerit. IV. 649. 4. 5.
— si dolo debitoris: non liberat debitorem. IV. 649. 6. & 650. *seqq.*
— si casu: liberat. IV. 654. 11.
— nisi tamen aut mora intercesserit, aut contrarium convenerit. IV. 656. 13. 14.
— quid si res amissa fuerit culpa debitoris. IV. 657. 15. 658. 16.
Amisisse rem videtur qui ejus persequendæ nullam habet actionem. XI. 1699. 1.
Amissæ res domino restituendæ. I. 717. 4. & N. 2.
— nec omittenda diligentia, qua rerum amissarum dominus possit inveniri. I. 717. N. 2.
Amittendæ hereditati eædem conditiones, quæ eidem acquirendæ sunt præstitutæ. II. 385. 1. & 387. 2.
Amittitur hereditas tribus modis, & quinam sint. II. 391. 10. *seqq.* & 396. 21.
Amotio quid. IV. 242. 3.
Amotarum rerum actio cui detur, & adversus quem. IV. 262. 23. & 264. 25.
Amotarum rerum actioni ut locus sit, quæ concurrere oporteat. IV. 263. 24.
Amotarum rerum damnatus an fiat infamis. V. 103. N. 2.
ob Amotas res ab uxore maritus an uti compensatione, & dotem retinere possit. VIII. 337. 5. & 338. *seqq.*
in Amphyctionum totius Græciæ consessu observatum, ut in pari suffragiorum numero sententia prævaleret reo favorabilis. XI. 327. 6. & 328. N. 5.

Am-

BIU Cujas

Ampliandi verbum duo significat ; & quæ. VI. 282. N. 5.
Ampliatio litis quid sit ; & quid a comperendinatione differat. VI. 281. N. 5. & 282.
Per anaphoram dicitur pupillus, aut tutor, aut institor qui esse desiit. VII. 513. 2. X. 530. 2. & 529. *seq.* & 571.
Ancilla quæ. VII. 1065. 8.
Ancillarum fructus operæ sunt, non illarum partus. I. 815. N. 2. 816.
— Vide *Conditio*, *Partus*.
Animarum immutatio qualis ex opinione quorundam Philosophorum. I. 641. N. 12.
— immortalitas pluribus & Philosophis, & populis moratioribus apud Ethnicos probata. I. 641. N. 12.
Animadvertere quam vim habeat. V. 1080. 1.
— idem ac punire cum particula *in*, & quid, ea omissa. IV. 1143. 20. & 1148. N. 40.
Animadversio vi sua executionem significat ; & quomodo. IV. 1148. N. 44.
Animalia quo ordine pignori capiantur in causam judicati. XI. 233. 12. & N. 12.
— mansueta tametsi aberraverint, aut fugerint, in dominio permanent. I. 719. 8.
Animalium genera tria. I. 689. N. 1.
Annariæ leges quæ. IV. 1373. N. 11.
Annona publica quid sit. IV. 843. 9.
Annonæ militaris cura potior omnibus rebus esse debet, & quare. VI. 877. 13. in fin.
Debitum ex causa annonæ publicæ non recipit compensationem ; & quare IV. 843. 9. & N. 9.
in Annonæ causa non appellatur. VI. 422. 20.
Annonaria res quid. VIII. 976. 9.
— collatio quid. VIII. 976. 10.
Annotatio inter reos qualis. V. 184. N. 5.
— inurit infamiam. V. 133. N. 18.
— privata dicitur, cum quis memoriæ causa in libris suis aliquid scribit, quod notatum velit VII. 1027. 13.
— idem ac privata testatio. *ibid.*
Annotationis inter reos quæ sint effecta. V. 184. N. 5.
Annulus aureus Romæ olim equestris Ordinis insigne. I. 248. 9. & N. 9.
Annuli traditio erat olim veluti nota heredis instituendi. II. 66. 4
Annulum an signatorium esse oporteat, qui testamento adhibetur. II. 55. 4. & N. 2.
Annulorum aureorum jus, & natalium restitutio quid habeant inter se commune. I. 248. 10.
— qua parte differant. I. 248. 10. & N. 11. 12.
— quid novi de eo constituerit Justinianus Imp. I. 250. 12. & N. 14.
Annus in usu juris duplex, continuus, atque utilis. Qualis uterque. IV. 719. 17. & 280. 14. VI. 654. 7.
— Vide *Tempus continuum*, *Utile*.
— Vide *Computatio*.
— absolute positus, & sine adjecto utilis, an continuus intelligatur. IV. 720. 17. & N. 5.
Ubi ætas certa ad aliquid faciendum, vel habendum præfinita est, postremum annum completum esse oportet : nec sufficit incœptus, nisi contraria jubentis, aut paciscentium voluntas appareat. VIII. 1349. *seq.* 4.
— an postremus dies incœptus habeatur pro completo. VIII. 1351. 5. 6. & 1352. *seqq.*
Dicitur quis ad annum puta XVI. pervenisse, cum quis annum XVI. ingressus est. II. 1059. & 1060. 2. & N. 2.
Annuæ quantitatis indebita præstatio ad solvendum in posterum nequaquam obligat. VII. 227. 1. & 875. 6.
Annuum legatum unum ne sit, an multiplex. II. 946. 20. XI. 637. 1.
Annuum legatum incertæ summæ an valeat, & quæ sit ejus mensura. XI. 1467. 16. 17.
Annuum legatum civitati, aut ecclesiæ relictum perpetuum est. XI. 640. 4.
— inutili testamento relictum si per tres annos præstiterit heres, tenetur & in futurum. VII. 876. 7.
Annui legati dies cedit a morte aliter ac in usufructu legato. III. 179. N. 3.
Annua fuere edicta prætorum, & decreta senatus. IV. 710. N. 2.
Cui annuum per certum tempus legatum, aut promissum est, post tempus petenti obstabit exceptio. II. 835. 29. IV. 709. 3.
Annua, & menstrua legata quæ. II. 835. 29.
Annua legata relicta Reipublicæ quomodo æstimari debeant in ponenda Legis Falcidiæ ratione. II. 943. 16. & N. 13. & 948. 23.
— quare illorum æstimatio ad usuras trientes revocetur. II. 943. 17.
Legatum annuum morte legatarii finitur. IX. 527. 1.
— & quomodo æstimari debeat in deducenda Falcidia, cum quæstio est inter ipsum legatarium, & heredem. II. 944. 18.
— quomodo rursus, ubi quæstio est cum aliis legatariis II. 945. 19. *seq.*
— ratio diversitatis. II. 946. 21.
— legans Titio, & heredibus utrum primo duntaxat, an vero omnibus usque in infinitum legasse censeatur. II. 944. N. 14. IX. 528. 2. 3.
Quomodo legata annua differant ab usufructu. II. 944. N. 14. IX. 529. 4. 5.
Annua legata an pretium, & quomodo recipiant. II. 942. 15.
— quomodo æstimentur. II. 946. 22.
Annua alimenta relicta, & annuus ususfructus quomodo æstimanda sint in ratione Falcidiæ *ibid.*
Annua decem si quis stipuletur, utrum una stipulatio sit, an plures. XI. 639. 2. 3. & 640. 4. 5.
Inter annuam stipulationem, & annuum legatum differentia. XI. 640. 4.
In annuis, & menstruis præstationibus quando dies cedat. IV. 77. 6.
Ex hac stipulatione, *Si Titius consul fiet, tum ex hac die in annos singulos dena dari spondes?* an

BIU Cujas

existente conditione, præteritorum annorum pensiones debeantur. XI. 1169. 1. & 1173. 5.
Annuæ præstationes solvi possunt tutori sine decreto. IV. 756. 20.
— & quis in illis usus antapochæ. VII. 1331. 9.
Annuis præstationibus quomodo præscribatur. I. 1178. N. 11. X. 1400. 76. & 78.
Annui magistratus Romani omnes ex *L. Visellia*. IV. 1076. N. 20.
Annuos reditus habens quando pro immobilium possessore habeatur, ut non satisdet. VI. 100. 8.
Annuos fructus petendi jus an servitus. II. 1327. 14. & N. 11.
Annuis fructibus legatis, quando legatus sit ususfructus, aut secus. III. 45. 12. *seqq.* & N. 5. *seqq.*
Anomala tutela quænam ex opinione quorundam. I. 399. N. 1.
Anomalæ exceptiones quæ; & an recte excogitatæ a nonnullis. V. 1295. N. 1.
Antinomiæ an extent in Pandectis. I. 85. 17. & N. 11.
Antapocha quid sit; unde, & quare ita dicta. VII. 1327. 3. 5.
— quot modis fiat. VII. 1328. 6.
— quæ continere debeat. VII. 1329. 8.
— interpellat longi temporis præscriptionem. VII. 1330. 8.
Antapochæ petitio, qua conditione permittatur creditori. VII. 1333. 12.
— præstandæ necessitas quæ. VII. 1333. *seq.* 14. 15.
— omissa petitio creditori non aufert alias probationes. VII. 1336. 18.
Antapocham petere creditori permittitur a debitore. VII. 1327. 2.
— quæ commoda afferat creditori. VII. 1328. 7. 8.
— petere creditor potest a debitore in annuis pensionibus, redditibus, & usuris. VII. 1330. 9.
— petere non potest in præstatione rerum, quæ semel præstantur. VII. 1331. 10.
— quæ differentiæ ratio. VII. 1332. 11.
De Antapocha consequenda Justiniani constitutio qua in re sit utilis creditori. VII. 1336. 17.
Antecedens qui vult, velle intelligitur & consequens. X. 1209. 15.
Quæ antecedunt velle intelligimus, quoties non potest sine iis fieri, quod volumus. IX. 145. 4.
Antestatio solemnis fiebat, antequam reum quis in judicium raperet. VI. 23. N. 14.
— si quis citra eam raperetur, habebat injuriarum actionem. *ibid.*
— nisi tamen reus esset improbus, & intestabilis. *ibid.*
— quinam ejus ritus. *ibid.*
Antestatus quinam diceretur. VI. 23. N. 14.
Antichresis contractus quid sit. VI. 932. 6. VIII. 429. 2. X. 1381. 4.
— jure civili permissus *ibid.*
— secus jure Canonico. VI. 932. 6. & 931. N. *.
Jus antichreseos diversumne sit ab usurarum jure. VIII. 429. 2. *seqq.*
Antiptosis Jurisconsultis frequens. VII. 1329. N. 11.
Antiqua instromenta, juncta fama, dominium probant. VII. 777. N. 17.
Antiquum jus quodnam dicatur. X. 1474. 5.
Aprum, qui laqueo inhæsit a nobis posito, cum alter abstulit, utri acquiratur. I. 692. 10. & 693. 10. & N. 4.
Apertura tabularum extraneis heredibus olim semper necessaria, & quare. II. 401. 4. 402. 5. X. 425. 1.
— hodie an & quando necessaria. II. 403. 5. *seqq.* IX. 425. 1.
— auctore magistratu facienda. II. 404. 10. & N. 3. IX. 427. 2.
— ubi, & apud quem magistratum facienda. IX. 434. 12.
Tabulæ testamenti quomodo, aut quo ritu, quave cautione aperiendæ. IX. 427. 2. *seqq.*
A decreta apertura tabularum appellare non licet. VI. 422. 21.
Ex apertura tabularum consequitur eas inspicendi, describendique facultas. II. 404. 11. IX. 430. 10.
Apertum, & expressum differunt. III. 1149. N. 3.
Apes an natura sua feræ. I. 690. 4. & N. 2.
Apex quid significet. III. 893. N. 7.
Apices juris qui vocentur. III. 893. 18. VIII. 622. 44.
De apicibus juris exceptiones quæ. III. 893. 18. & N. 7. VIII. 621. 43.
Sacri apices quid sint. III. 893. N. 7.
Apocha quid sit, & unde dicta. VII. 1187. 2. & 1327. 4. & 1333. 13.
— a creditore denegari non potest; & adversus denegantem doli exceptio. VII. 1338. 22.
— confici debet manu publici Notarii, si debitor velit ita fieri suis sumptibus. *ibid.*
— quomodo utilis debitori. VII. 1337. 19.
— an sit debitori necessaria, si nullum debiti chirographum intervenit. VII. 1338. 20.
Apochæ suæ creditor exceptionem non numeratæ pecuniæ obiicere potest. VIII. 293. 1.
— si tamen pecuniam, aut res, quæ functionem recipiunt in genere suo: non si speciem debitam sibi solutam fuisse confessus sit. VIII. 295. 2.
— Vide *Exceptio non numeratæ pecuniæ.*
Apocham num debitor jure suo possit exigere a creditore. VII. 1338. 21.
— si creditor deneget, solutionem debitor jure recusat sine ullo periculo. VII. 1338. *seq.* 23.
— si creditor petenti debitori non det; qua ei sit actione consultum. VII. 1339. 24.
— si creditor neget a se, aut suo mandato scriptam, debitor eam duobus testibus probare debet. VII. 1187. 3.
Si debitor sine Apocha solvit, quomodo sibi cavere possit VII. 1339. 23.
— Vide *solutio.*
Apocrisiarii. qui. V. 226. N. 22.

Apo-

BIU Cujas

Apostasiæ crimen morte non extinguitur. VII. 974.
Apostatæ hominis bona non fisco publicantur, sed heredibus legitimis, dummodo Christianis vindicantur. VII. 974.
Apostatæ heredes institui prohibentur. II. 154. 24.
Apostoli qui dicantur in jure. VI. 442. 11.
— instanter, & sæpius petendi. VII. 443. 11.
Apostolos judex sine dilatione dare debet; & quomodo hoc sit accipiendum. VI. 443. 11. & 444. N. 12.
Apparitori quando fides habenda. VI. 24. N. 15.
— de executione citationis testanti, & referenti creditur. *ibid.*
— at non item de jussu judicis affirmanti; & quæ differentiæ ratio. *ibid.*
— & viva voce citanti fides habenda. *ibid.*
Reus per apparitorem in jus vocari quando cœperit. VI. 24. 6.
Apparitores qui, & cur ita dicti. VII. 82. 14.
Apparitores ex mandato magistratus recte pignora distrahunt. VIII. 1102. 12.
— non possunt jure militari testari, licet in comitatu sint, & in officio Ducum, & Magistratuum militarium. VIII. 1329. 3.
Apparitorum sportulæ. VI. 25. 6. & N 17.
Appellare pro *interpellare* frequens est apud Latinos Scriptores. IV. 1225. 11.
Appellare quid sit ex usu juris. VI. 405. 2.
Appellatio quorsum prodita sit, & quinam ejus effectus. VI. 405. 1. 2. & 407. 1.
— quid sit, & quæ nominis vis, & potestas. VI. 405. 2. & N. 2.
— utrum sit juris naturalis, an potius civilis. VI. 409. N. 1.
— an sit proprie defensio. *ibid.*
— est cuique libera; & quare. VI. 409. 1. & N. 1.
— fieri potest illico apud acta viva voce, *Appello.*
— quin, & solo facto fieri potest ex jure Canonico. VI. 426. 24. & N. 38.
— facta extra judicium fere contemnitur, & quam vim habeat. VI. 426. 24. & N. 37.
— si fiat alio die, vel non apud acta, per libellum facienda. VI. 428. 27.
— an subsistat, solemnibus statutariis omissis. VI. 428. N. 43.
— debet fieri gradatim. VI. 428. N. 44.
— an fieri possit ex jure Canonico, omisso medio. VI. 428. N. 44.
In causis capitalibus appellantur Curiæ apud Francos, omisso medio. VI. 441. N. 9.
Ab interlocutoria non appellatur, nisi gravamen inferat quod vix, aut ne vix quidem possit reparari definitiva. VI. 424. 23. & N. 34. 425. & N. 35.
— in illa gravamen exprimi oportet. *d.* N. 34.
Ab interlocutoria, quæ jus alicujus totum absorbeat, si non fuerit appellatum; non appellatur postea neque a definitiva. *d.* N.
— si ab ea rejecta appellatum non sit, censetur apellatio deserta; & gravamen per appellationem a definitiva reparari non potest. *d.* N.
Ubi appellatum sit ab interlocutoria, & in ea male judicatum fuisse pronuntiatum sit: tota causa ad Superiorem devolvitur. VI. 466. N. 4.
Licet ex jure Canonico appellare ab omni gravamine, etiam futuro. VI. 426. 4.
Appellatio fieri solet coram Notario, & testibus. VI. 429. N. 46.
— interponitur etiam diebus festis. VI. 261. N. 19.
— offerenda est judici a quo, modo copiam sui faciat. VI. 430. N. 46.
— recipi debet a judice, dummodo sit justa; & in dubio ei deferendum. VI. 411. 1. & N. 2.
— multis ex causis non admittitur. VI. 411. 2. *seqq.* & N. 3.
In minoribus causis an sit appellatio recipienda. VI. 424. 22. & N. 33.
In aliena causa, qui judicio expertus non est suo, vel alieno nomine, apellare non licet. VI. 412. 4. 5. & N. 4.
— nisi dominus mandaverit, vel ratam habuerit appellationem. VI. 412. 5. & N. 5.
— aut nisi filius pro patre, aut mater pro filio appellavit: & quo casu. VI. 412. 5. & N. 4. & 6.
— aut appelletur pro eo, qui supplicio addicitur. VI. 412. 5.
In propria causa victus appellare potest, nisi ei personæ conditio, vel contumacia, vel delicti genus obstet, vel conventio. VI. 412. 7. 413. 8. *seqq.*
Appellare an possit servus, vel alter pro eo. VI. 413. 8.
— an contumax. VI. 413. 9.
— an insignes latrones, seditiosi, factionum duces, VI. 413. 10.
— an qui pactus est ne appellaret. VI 414. 11.
Alio condemnato, an appellare possit is, cujus interest. VI. 415. 12. 13. & 416. 14.
Appellare non licet a sententia Principis, Senatus, Præfecti prætorio. VI. 416. 15.
— Vide *Literas singulorum proprias.*
Appellare an liceat adversus rescripta Principis. VI. 419. 16.
A Principe minus recte informato ad eum melius informatum licita est appellatio. VI. 419. N. 23.
An appellare ab eo liceat, quem Princeps causam suam cognoscere, & de ea pronuntiare jussit. VI. 416. N. 18.
A quibus judicibus ad Principem fiat appellatio. VI. 437. 4. & 438. 5. & 439.
Ad Principem nunquam appellatur omisso medio. VI. 440. 7. & N. 7.
— usu tamen aliud receptum apud aliquos populos. VI. 440. N. 7.
A quovis judice, superioribus exceptis, appellare licet, etiamsi jussu Principis sententiam tulerit. VI. 420. 17.

BIU Cujas

— non tamen ab executore sententiæ, nisi modum excedat. VI. 420. 18. & N. 25.
A pronunciatione de exequendo appellatio a quibus tractetur. VI. 420. N. 25.
— non admittitur in quibusdam causis; & quæ sint hæ. VI. 421. 19. *seqq.* & N. 26. *seqq.*
— non recipitur in notoriis. VI. 423. N. 32.
— prodita est ad civilia munera defugienda, & ad rem judicatam retractandam. VI. 407. 1.
— quoad munera non est necessaria veterano. VI. 407. 2.
— adversus sententiam quando non necessaria, si unus ex pluribus eadem sententia condemnatis apellaverit. VI. 408. 3. & N. 2.
— an valeat, si alius pro alio judex appelletur. VI. 441. 9.
— offertur judici appellationis per literas dimissorias, sive apostolos. VI. 441. 10.
Appellatio, ubi fatalium lapsu deserta sit, ad judicem prioris instantiæ pertinet sententiæ executio. VI. 460. 9. 459. N. 7.
— deserta quandonam habeatur. VI. 447. 15. & N. 16.
— qui juris, si fiat cum convicio. VI. 429. 27. & N. 45.
— quando convicium in appellatione judici fieri videatur, aut secus. VI. 429. N. 43.
Appellationis insinuatio fieri potest judici a quo, etiam extra judicium. VI. 430. N. 46.
A non recepta appellatione licet appellare, & quis appellandus. VI. 429. 29.
— intra quæ tempora. VI. 430. 30. & 432. 34.
Biduum olim appellationi interponendæ præfinitum. VI. 427. 26.
Biennium quando prosequendæ appellationi præstitutum. VI. 461. 10. & N. 9.
Post biennium an, & quando eam prosequi liceat. VI. 462. 10. & 461. N. 10. *seqq.*
— noctu an possit interponi. VI. 428. N. 41.
— quis ejus effectus. VI. 430. 31.
A superiore judice quis ordo in cognitione servandus, cum a non recepta appellatione fuerit appellatum. VI. 431. 32. 33. & 432. 34.
Receptæ appellationis inducendæ ratio. VI. 433. 1. *seqq.*
— adeundus ob eam rem primo judex appellationis, vel ejus consiliarii, ubi ad Principem sit appellatum. VI. 435. 2.
— is appellari debet qui major sit priori judice. VI. 435. N. 1.
— hac in re locorum quorundam consuetudo. *ibid.*
A judice dato appellandus est idem ille, qui dedit VI. 436. 3.
— Vide *Arbiter.*
A delegati sententia appellatur non is, qui jurisdictionem illi mandavit, sed qui ab eo, qui mandavit, appellaretur. VI. 436. 3. & N. 2.
Quis a quo appelletur; & quo ordine. VI. 437. 4. 438. *seq.*
— hodiernum ea de re jus. VI. 440. 7.
— jure Pontificio quid hic novi constitutum. VI. 440. 8.
A senatu Romano appellari potuit ante Hadrianum. VI. 417. 15. & N. 19.
A Mediolanensi senatu appellare non licet ex Caroli V. constitutione. VI. 417. N. 19.
Appellationis introducendæ tempora quæ, & qui fatales appellationis dies. VI. 448. 16. & 451. 19. & N. 19.
— Vide *Dies.*
Introducendæ appellationi breviorem terminum judex a quo præfigere potest appellanti: longiorem non potest. VI. 448. N. 17.
— ejus præmature introducendæ facultatem habet appellans, modo de eo certioretur adversarius. VI. 450. 18. & N. 18.
— introducendæ vis, & effectus. VI. 455. 1. & N. 1. 2.
Appellationis causas Appellator reddere debet, & docere se juste appellasse. VI. 456. 2. & N. 3.
Appellans potest in judicio appellationis novas afferre probationes. VI. 457. 3. *seq.* & N. 4. *seq.*
Appellationis causam agere qui possint. VI. 458. 5.
Appellare non potest seditionis auctor, & quare. VI. 413. 10. & N. 10.
Apellationis abusus, & quomodo coercendus. VI. 411. N. 3.
Appellationem prosequi potest quilibet per se; & quando per procuratorem. VI. 460. 8. & N. 6.
— quæ ejus prosequendæ, & finiendæ tempora. VI. 461. 10. & N. 9.
— an hodie serventur. VI. 461. N. 10. & N. 12.
Appellatio ab uno ex pluribus capitibus sententiæ an cæterorum executionem impediat. VI. 455. N. 2.
In appellationis judicio partes judicis quæ. Ex his communes aliæ: aliæ propriæ. VI. 463. 1. *seqq.*
— communes quinque. I. ut litigantes patienter audiat tempore appellationis. VI. 463. 2.
II. ut nihil innovet, sed integra servet appellant omnia, quoad de re pronuntiatum fuerit. VI. 464. 3. & N. 1.
— & an hoc sit perpetuum. VI. 467. 8. *seq.* & N. 9.
III. ut redditas appellationis causas cognoscat, & ex illis sententiam proferat, vel causis non redditis, rem judicatam confirmet. VI. 465. 4. & N. 3.
IV. ut justam esse pronuntiet, vel injustam prioris judicis sententiam. VI. 465. 5. & 466. N. 5.
— quod si leges interim mutatæ fuerint, æstimare debet eo jure, quod tempore prioris sententiæ obtinebat. VI. 466. 5. & N. 6.
— de fructibus quoque, litisque expensis, & eo quod interest, pronuntiet. VI. 466. 6. & N. 7.
V. ut sententiam suam, cum ab ea provocatum non fuit, exequatur, etiam in criminibus; & quomodo. VI. 467. 7. & N. 8.

BIU Cujas

— propriæ. I. ut appellatione pendente nonnulla innovari possint certis ex causis; & quæ. A quibus causis possint innovari. VI. 467. 8. 9. 468. 10.
II. ut possit Magistratus superior alteri causam delegare. VI. 468. 11.
III. ut possit ferre sententiam, etiam alterutro litigatore absente, & lite non contestata. VI. 469. 11. & N. 11.
IV. ut imponere pœnam teneatur, & quam injusto appellatori. VI. 469. 12. & N. 12.
— nisi hic in tempore appellationi renuntiaverit, aut transegerit. VI. 469. 13.
— an idem obtineat in ejus herede. VI. 470. 14.
V. ut si pendente appellatione reus decesserit, crimen extinguatur; sed de bonis quæstio supersit. VI. 470. 15.
In appellationis judicio facere permittitur quod quis in priori non fecit. VII. 548. 14.
— prior sententia ex parte confirmari potest; ex parte vero non confirmari. XI. 118. N. 1.
An appelletur ab arbitro. VI. 418. N. 21.
— An ab judice ea lege dato, ut secundum conscientiam judicet. *ibid.*
In criminalibus causis apud plerasque gentes non appellatur. VI. 421. N. 26.
— Vide *Pœna.*
Clausulæ, Appellatione remota, quæ sit vis. VI. 418. N. 21.
Non appellatur a sententia in favorem studiorum lata. VI. 424. N. 33.
Datur etiam de jure Civili appellatio ab interlocutoria favore studiorum. VI. 425. N. 35.
Error in appellativo nomine obstat legato. II. 714. 14.
Appellativa nomina sunt immutabilia. XI. 13. 19.
Appendendi infecti argenti mos ante usum signatæ monetæ obtinuit. II. 39. N. 2. IV. 839. N. 1.
— hodie servatur apud Chinenses. II. 39. N. 2.
Aqua profluens inter res communes relata quid sit. I. 654. 5. & N. 5.
— cur sit communis, non publica. I. 662. 7. & N. 3.
Aquæ ducendæ servitus. III. 293. 1.
— ducendæ servitus constitui non potest, nisi voluntati ejus, cujus in solo hauritur, accedat consensus ejus, ad quem usus aquæ pertinet. VII. 427. 1.
— Eo invito qui ducit, tenetur interdicto de aqua quotidiana, & æstiva, si aqua non sufficiat utrique. VII. 428. 2. 3.
— dilatare, aut aquæ ducendæ modum augere non licet ei, cujus prædio debetur, invito servientis prædii domino. VII. 437. *seq.*
In aquæ ducendæ servitute quantum liceat ei, qui utitur, non ex commodo ejus prædii, sed ex ipsa constitutione servitutis æstimari debet. VII. 438. 2.
— Quod ex verbis conventionis, & ex eo quod ab initio factum est, æstimari potest. VII. 438. 3.
Aquam ducere ex flumine publico an liceat. I. 669. 20. 21.
— an ex castello, fonte, aliove loco publico. I. 670. 21.
— Ejus ex castello ducendæ & ex flumine publico tollendæ per rotam servitus an recte constituatur. III. 244. 8.
Quæ de eo veterum opinio. III. 245. 8.
Qui fontem in agro suo habet pro modo agri aqua uti potest, etiam cum damno inferioris prædii. VII. 431. 1.
Aquam e fundo superiore profluentem recipere naturalis est servitus. III. 298. 4.
— qui ducit, ignorante domino, nonnisi justo accedente titulo acquirit servitutem. VII. 424. 23.
De aqua ducenda duo proposita interdictorum genera; & quæ. IV. 311. 6. & 312. *seq.*
Aquæductus servitus quid sit. III. 286. 17. & N. 10. & 287. 3.
Aquæductus servitus constitui potest, ut aqua ducatur ex fonte, aut ex flumine publico; non ut ex lacu, piscina, cui non sit aqua viva. III. 244. 7.
Aquæductum habenti licet fistulam in rivo ponere. III. 376. 10.
— item rivum deprimere, vel attollere, per quem aqua ducitur. *ibid.*
Aquæductum jure servitutis habenti non licet aquam alteri concedere, nisi aliud convenerit in servitute imponenda. III. 377. 11.
Aquæ haustus quid sit. III. 287. 3. & N. 1.
Aquæ haustus ex publico flumine frustra ceditur, ideoque etsi cedatur, tamen iter ad illud non debetur. III. 375. 7. & N. 2.
De aquæ haustu duo competunt interdicta: quæ sint, & quid contineant. IV. 314. 9.
Aqua pluvia quæ. I. 654. 5. IV. 542. 3. & N. 5.
— quis ejus usus. I. 654. N. 4.
Aquæ pluviæ arcendæ actio quæ & unde dicta. IV. 541. 2. & 552. 18. & 557. N. 9.
— quid contineat. IV. 541. 2.
— prodita propter opus in privato manu factum, unde aqua pluvia vicino agro nocitura est. IV. 541. 2. 3. *seqq.*
— quando nocere dicatur aqua pluvia vicino agro. IV. 541. 5.
— & quidem propter opus in privato agro, vel in loco, aut ædificio rustico factum, ut restituatur, & damnum sarciatur. IV. 544. 6. & 547. 10.
— restitutio operis quæ, a quo facienda, & cujus sumptibus. IV. 547. 11.
— qui jussus opus restituere, nec restituit, nec restituentem patitur, tanti condemnatur, quanti actor jurejurando litem æstimabit. IV. 547. 12. 548.
— opus quis in suo facere potest avertendæ aquæ fluminis, vel torrentis. IV. 543. 5.
Aquæ pluviæ arcendæ non agitur, cum aqua naturaliter ex nostro in vicinum agrum fluit. IV. 542. 4.
— nisi, cum aggerem aquæ vi dejectum in fundo vicini, vicinus alter cujus aqua nocet, suis sumptibus restitui petat. IV. 543. 4.

— vel

BIU Cujas

— vel nisi cum dominus agri superioris agit cum domino fundi inferioris, ut purgari patiatur fossam terra, vel stercore obstructam, unde aqua restagnans superiori agro nocet. IV. 543. 4. & 546. 8. 9.
— non potest agi, cum opus agri colendi causa factum est, & quod ita factum esse dicatur. IV. 544. 8. & 545.
— cum factum est opus, patiente vicino. IV. 545. 8.
— cum aquæ in eum derivandæ servitus imposita est agro vicino. *ibid.*
— cum operi facto vetustas temporis accedit, ut initii memoria non extet. IV. 546. 8.
Aquæ pluviæ arcendæ actio ei competit, cui aqua nocere potest. IV. 549. 14.
— competit utilis fructuario, & emphyteutæ. IV. 549. 14.
— quibus competit, si illis ignorantibus, aut deceptis factum sit opus. IV. 550. 14.
— actio directa datur adversus fundi dominum, in quo factum est opus, propter quod nocitura sit aqua. IV. 550. 15.
— utilis adversus fructuarium, & emphyteutam, non alios. *ibid.*
Aquæ pluviæ arcendæ actione quando teneatur dominus, etiam alienato fundo, in quo opus fecit. IV. 551. 16.
— ex ea quatenus singuli agant, vel conveniantur, ubi decurrens ex plurium fundo aqua noceat, vel plurium fundo noceatur. IV. 551. 17. 552.
Interdicta de aqua quotidiana, & æstiva quid contineant; & cui competant. IV. 312. 7. & N. 6.
Aquilia lex cujus rei gratia lata fuerit. Tria illius Capita. IV. 223. 1. X. 1. 2.
— primum Caput dissimile a tertio. X. 14. 6.
— secundum Caput quid continuerit. IV. 223. N. 1.
Aquilia lex damnum incuria datum, & culpam quoque levissimam vindicat. X. 3. 5. *seq.* IV. 223. 2. & 224.
— quando damnum culpa datum intelligatur. IV. 225. 3. *seq.*
— culpa datum quomodo reparetur actione. L. Aquiliæ. IV. 226. 6.
Aquiliæ legis actio directa tantum domino competit. IV. 227. 7. X. 7. 1. & 9. 7.
— quid si res dominum non habeat. X. 7. 2.
— quid si hereditati jacenti damnum datum, factumve sit. X. 7. 3.
— non directa, sed utilis competit libero homini læso. IV. 227. 7. X. 7. 4.
— Vide *Casus*, *Damnum*.
— liber homo læsus consequitur hac actione impensas, quas in curatione fecit, & operas quibus caruit, quasve amissurus est inutilis factus. IV. 227. 7. X. 8. 4.
— utri directa competat, heredi ne, an legatario, si res legata vel læsa, vel corrupta sit. X. 8. 5.
— cur constituta in simplum adversus confitentem, & non adversus eum, qui damnum dedit. VII. 688. 6
— an transeat in fideicommissarium. II. 622. 16. & N. 8.
— crescit adversus inficiantes in duplum; si quid tamen ruptum sit revera. X. 10. 14. 4. *seq.*
— utilis datur bonæ fidei possessori, fructuario, creditori, qui in re corrupta pignus habuit; & quare his, non aliis, etiamsi aliorum intersit. X. 9. *seq.* 8.
Aquiliæ L. actio non est famosa. V. 104. N. 6.
Aquiliæ legis actione tenetur qui occidit, aut rupit: actione in factum qui causam damni dedit. IV. 227. 8. X. 9. 1.
— quot modis quis aliquid rupisse dicatur, sive per se, sive per alios. X. 9. 2. & 12. 5.
— quot item modis causam damni aliquis dedisse intelligatur. X. 10. 3.
— quid in proposita re differat actio. L. Aquiliæ ab actione in factum. X. 11. 4.
— an ea, solvente uno, cæteri liberentur. X. 12. 6.
In Aquiliæ L. actione æstimatio damni quomodo ineunda. X. 13. 1. 2.
— & quid, cum damnum pendet ex futuro eventu. X. 13. 3.
— in eo æstimando ex L. Aquilia duo singularia; & quæ. X. 13. 4.
Si plures servum vulnerarunt, qui postea mortuus sit; utrum de vulnerato, an de occiso teneantur; & quid si ignoretur quis occiderit. X. 15 7. *seq.*
An qui pluribus inflictis vulneribus hominem occidit, de vulnerato & occiso teneatur: an de altero duntaxat. X. 16. 9.
— quid si vulneratus, sed non mortifere, periit ex negligentia: an qui vulneravit L. Aquilia, de occiso teneatur. X. 16. 10.
Si quis, re integra, damnum dederit: cessat L. Aquiliæ actio, & subsidiaria in factum actione tenetur. IV. 229. 1. & 231. N. 1. X. 16. 11.
— quibus modis nulla re corrupta damnum detur. IV. 231. 2. & 232. *seqq.*
Aquiliæ legis actione conventus de facto alieno nec confiteri tenetur, neque negare. VII. 689. 6.
— & quomodo conventus possit vitare pœnam dupli. *ibid.*
Aquiliana stipulatio cur vinculum juris dicta. VII. 391. 2.
Aquiliana stipulatione, & acceptilatione quælibet obligatio tollitur. IV. 961. 20. & N. 13.
C. Aquilius Gallus Jurisconsultus summa fuit industria in cavendo. X. 1465. 9.
— præcipua illius in ea re auctoritas. *ibid.*
— primus doli mali protulit actionem, & formulam. *ibid.*
— primus invenit ut omnes obligationes per acceptilationem tolli possint, deductæ in Aquilianam stipulationem. *ibid.*
— fecit ut postumi alieni heredes possent institui *ibid.*

BIU Cujas

— item primus docuit, qua ratione postumi sui heredes, quos testamenti tempore pater gradu præcedebat, institui possent, formula in eam rem proposita. X. 1465. 10. & 1474. 6.
C. Aquilii de postumis heredibus instituendis sententiæ interpretatio, & extensio. X. 1465. 1. 2. 1466. 3. 1467. 1. *seq.*
— quomodo dicatur induxisse jus antiquum in institutione postumorum. X. 1463. 6. & 1464. *seqq.* & 1474. 6.
Aratorii boves, & instrumenta rustica in causam judicati pignori capi nequeunt, & quare. VI. 910. 9, XI. 329. N. 1.
— voluntate dominorum tamen pignori possunt obligari. VI. 910. 9.
Aratri usus in fundandis, & delendis urbibus. III. 149. N. 4.
Arbiter ex compromisso quis. VI. 497. N. 2. & 534. 4.
— qui differat ab judice. VI. 539. 4.
— nemo fit invitus. VI. 485. 2. & 499. 1. & N. 3.
— quæ habeat communia cum judice. VI. 477. 12.
— dari nequit ut certam sententiam dicat. VI. 476. 11. & 498. 1. & N. 1.
— compromissi fines excedere non debet. VI. 478. 14.
— solutioni diem statuere potest, & quare. *ibid.*
— debet sententiam dicere coram litigatoribus, nisi aliter in compromisso convenerit. VI. 478. 17. XI. 928. 20.
— si alter legitime vocatus non adfuerit, non valet arbitri sententia; sed pœna in absentem committitur. VI. 479. 17.
— omni tempore recte sententiam dicit, etiam feriato die, atque invitis etiam litigatoribus. VI. 481. 19.
— nisi dies dominicus obstet, aut præjudicium fiat alteri causæ, aut privilegium incidens aliquem litigantium tueatur. VI. 480. 18.
— mutare sententiam suam, atque corrigere non potest. VI. 484. 25.
— uti semel arbitrium recepit, cogitur sententiam dicere; & a quo cogendus. VI. 485. 2.
— nisi tamen juste recuset. Quinque recusandi causæ. I. si futura sit inutilis arbitri sententia. Et quibus ex causis hæc inutilis. VI. 486. 3. 487. 4.
II. si dicere sententiam nequeat sine incommodo valetudinis, aut sine periculo honoris, vel rei familiaris. VI. 489. 9.
— sed in causa valetudinis, & similibus differre sententiam duntaxat permittitur. VI. 490. 10.
III. si litigatores præbeant se indignos, quibus arbiter hanc operam præstet. Quomodo hoc fiat. VI. 490. 11.
IV. si aliter cogatur, quam liceat per compromissum. VI. 490. 12.
V. si dies sit feriatus; præterquam, ubi dies compromissi sit exitura. VI. 490. 13.
— nisi nominatim convenerit, ut nec si dies sit exitura, sententia dicatur feriato die. VI. 491. 14.
Arbiter quinam esse prohibeatur. VI. 475. 11.
Arbitri significatio pro subjecta re alia est, atque alia, & quotuplex sit. IV. 1339. N. 6.
Arbitri ex compromisso sententia, sive æqua sit, sive iniqua, valet. VI. 477. 13. *seq.* XI. 921. 17.
— quid si stipulantis dolo factum sit, ut iniquam sententiam arbiter ferret. VI. 478. 15.
Arbitri ex compromisso aditi sententia non habet vim judicati. XI. 223. 2.
— sententiam servare quo pacto litigatores cogantur. VI. 481. 20. *seqq.* IV. 1055. 5.
Ex arbitri sententia an detur actio, vel exceptio, & quæ. VI. 482. 23. *seqq.* & 493. 1.
Pœnæ persecutio datur contra eum, qui facit contra sententiam arbitri. VI. 493. 2.
— & qui contra fecisse videatur. VI. 494. 3. *seqq.*
Ab arbitro quando sententia dicta videatur. VI. 491. 1. *seqq.*
— non appellatur. VI. 498. 1. & N. 2.
An & quando permissa appellatio ab arbitro. VI. 499. N. 2.
Arbitri sententia damnatus non efficitur infamis. V. 134. 28. & N. 20.
Arbitri ex compromisso, cum plures sunt, omnes simul judicare debent. Nec duo, si tres fuerint, uno absente recte judicant. VI. 479. 17.
Arbitrorum duo genera: alii ex compromisso: alii ex æquo, & bono. VIII. 1044. 28.
— specialius ita dicti qui a jure dabantur in judiciis bonæ fidei, atque in arbitrariis. IV. 1339. 6.
— cur ita dicti. XI. 225. 2.
— quomodo eligendi a partibus, judice recusato. IV. 1390. 6.
Arbitri, judice suspecto, electi jure canonico, de sola suspicionis causa cognoscunt. IV. 1391. N. 13.
— sed horum electio ab usu recessit. *ibid.*
Arbitrorum a jure datorum sententia judicati vim habet. XI. 223. 1.
— sed tamen illius exequendæ potestatem arbitri non habent. XI. 225. 3. & N. 1.
— nisi sint a Principe dati. XI. 225. 4.
ab Arbitris, qui a prætore ad aliquam cognitionis partem destinantur, potest appellari. VI. 498. N. 2.
— item ab Arbitris statutariis, ut vocant. V. 498. N. 2.
— ab his lites parentum, & liberorum, cognatorumque in plerisque Italiæ populis expediuntur. VI. 500. N. 3.
Arbitrium, Vide *Boni viri arbitrium.*
Arbitrium ex compromisso quam vim, & auctoritatem habeat. IV. 1054. 5.
— unde dictum. VI. 471. 1.
— ejus utilitas. VI. 471. 2.
— quibus rebus seu partibus constet. VI. 473. 6.
— quæ desiderantur ut litem finiat. VI. 473. 5.
— diebus feriatis an exerceri possit. VI. 261. N. 20.
— quibus modis finiatur. VI. 474. 8. *seqq.* XI. 931. 22.

BIU Cujas

— an transeat in heredes. VI. 474. 9.
— quibus cum esse non possit. VI. 476. 11.
— quibus item de rebus. *ibid.*
— quot, & quibus modis differat a judiciis. VI. 497. 1. & N. 2.
— solvitur exeunte die, & quando proferri possit, exeunte die. VI. 474. 8.
Arbitrii vox quid significet. XI. 922. 18
— potestas an certo tempore inclusa sit. XI. 930. 21.
Arbitrio pendente, fatalia appellationis non currunt. VI. 462. 10. & N. 13.
— in eo quare stipulatio pœnæ exigatur. VI. 488. 7.
Arbitrium judicis in rei vindicatione dicitur jussus de re restituenda. V. 875. 6. VI. 330. 10.
— an jussus hic pro sententia habeatur. VI. 330. 10. & 331. N. 2.
Arbitrio judicis pauca relinquenda. VI. 306. N. 6.
Quæ in actione arbitraria de eo, quod certo loco permittuntur arbitrio judicis, pleraque necessitati juris subjiciuntur. X. 1171. 18.
Arbitrio alieno multa sæpe cum in conventionibus, tum in testamentis committuntur. XI. 905. 1.
in Arbitrium alienum an conferri possit legatum. II. 804. 5. & 803. N. 6.
Cum in contractibus, aut legatis res committitur alterius arbitrio, quid juris sit, si ille vel nihil, vel inique arbitratus fuerit. XI. 907. 2. 3. & 908. *seqq.*
Quid intersit, legetur quid, an promittatur alieno arbitratu. XI. 908. 4. & 909. *seqq.*
— quid si arbitrio alterius monumentum extrui ab herede jubeat testator. XI. 911. 7.
Quare res ad arbitrium boni viri redigatur in legatis, etiam cum certæ personæ judicium testator elegit. XI. 912. 8.
in Arbitrium alterius stipulatio collata pro arbitrio boni viri non semper accipitur. XI. 913. 9.
— quid juris, si per promissorem steterit, quominus arbitraretur is, cujus arbitrio res fuerat commissa. XI. 914. 11.
— quid si conditio arbitrium continens in arbitrium promissoris collata sit. XI. 915. 12.
— quando id contingat. XI. 646. 8.
Re alterius arbitrio commissa, iniquum ejus arbitrium redigitur ad arbitrium boni viri; & quare. XI. 920. 16. & 921. *seqq.*
An is, cujus arbitrio res commissa est, arbitrari debeat partibus præsentibus. XI. 928. 20. & 929.
Arbitrium certæ personæ datum finitur morte ejus, qui arbitrari jussus est: secus si sit vivi conditio mutata. XI. 931. 22.
— morte unius ex contrahentibus non extinguitur. Diversum in compromisso; & quare. XI. 932. 23.
— re in alterius arbitrium collata, an tempore arbitrium finiatur. XI 930. 21.
Arbitrari quid. XI. 912. 8.
Arbitraria judicia quæ. IX. 994. 11.
Arbitraria actio nec bonæ fidei, nec stricti juris. VI. 757. 5. & 809. 1.
— quomodo differat a bonæ fidei actionibus. VI. 812. 3.
Arbitraria est, actio quod metus causa. VI. 811. *seq.* 2.
— actio de dolo, & quare. VI. 812. 2.
— actio ad exhibendum. VI. 819. 12.
— actio de eo quod certo loco dari debet, si agatur alio loco. VI. 820. 13. X. 1063. *seqq.* & 1129. 4.
— duo propria hujus actionis, & quæ. VI. 815. 7. X. 1129. 4. & 1130. *seqq.*
— continet utilitatem tam actoris, quam rei. X. 1131.
— utilitatem rei semper continet, & quæ ad eam rem concurrere oporteat. X. 1131.
— proposita prætoris edicto de eo quod quis certo loco dare promisit. X. 1142. *seq.*
— & quomodo ad cæteras obligationum causas, quibus ut certo loco quid detur, cautum est, sive ex contractu sint, sive ex testamento, pertinere dicatur. X. 1141. 1. & 1143. & 144. 3.
— quare utilis arbitraria competat de constituta pecunia, si alibi agatur. X. 1144. 2.
Arbitraria actio locum non habet in bonæ fidei contractibus, etiam de eo quod certo loco dari debuit ex his contractibus, & quare. X. 1145. 1.
— nisi convenerit ex bonæ fidei contractu ut certo loco rem quis traderet, & traditurum se promiserit. X. 1146.
— quid inter bonæ fidei actiones differat, & arbitrarias. X. 1145. & 1146.
— Vide *Alia in V. Locus.*
— arbitraria agi potest alibi etiam cum fidejussore. X. 1155. 4.
— Vide *Fidejussor.*
An arbitraria sit actio noxalis. VI. 821. 14.
— an & redhibitoria. VI. 821. 13.
Actiones commodati depositi, locati etsi admittant judicis arbitrium, non tamen arbitrariæ sunt. VI. 819. 11.
Arbitrariæ actionis duo propria: arbitrium judicis præcedens, & sententia illud sequens. VI. 813. 4.
Arbitrium judicis quid contineat; & ubi interponatur. VI. 813. 4 5.
— sententia sequens habet absolutionem, aut condemnationem arbitrio interposito consentaneam. VI. 814. 6.
— quando absolutionem. *ibid.*
— quando condemnationem, & qualem. *ibid.*
Actiones arbitrariæ quæ sint, & unde dictæ. VI. 811. 2.
— triplicis sunt generis; aliæ ad restituendum; aliæ ad exhibendum; aliæ ad solvendum. VI. 816. 8.
— arbitrariæ omnes, quæ sunt ad restituendum, tam in rem, quam in personam, nisi sint bonæ fidei. VI. 817. 9. 10.
Arbor in confinio posita cujus sit pro qua parte. I. 890. 2. 3.
— si alie-

BIU Cujas

— si ex alieno agro impendeat in nostrum : jubetur dominus illam quindecim pedes altius a terra coercere; si non coerceat, nobis potestas fit eam ita coercendi, lignaque nobis habendi. IV. 341. 3. IX. 877. 1.
— si ex alieno impendeat in ædes nostras; vicinus cogitur aut succidere, aut pati ut nos succidamus, ejus ligna nobis habeamus. IV. 340. 3. IX. 877. 1.
Arbor a nobis opposita ædibus vicini non valet ad libertatem usucapiendam a servitute Luminum vicino a nobis debita. III. 408. 23. & N. 5.
Postquam arbor in alienum agrum translata radices egit, priori domino directa in rem actio non datur. I. 891. *seq.* 4. & N. 5.
— quænam ipsi actiones dentur. I. 891. 5. —
Arborem suam qui posuit in alieno solo, postquam coaluit, pretium servare potest doli exceptione, si is possideat, & bona fide plantaverit. I. 893. 6.
De arbore, quæ radicibus excrescentibus ædium nostrarum fundamentis periculum creat, utile proditum interdictum. IV. 342. 4. IX. 877. 1. 4.
— datur & actio finium regundorum & quatenus. IV. 339. N. 1. IX. 880. N. 5.
Arbores, plantæ, semina postquam radices egerint, ac terre coaluerint, cedunt solo. I. 889. 1.
— grandes, licet in fundo natæ, non sunt in fructu, ut eas cædere fructuarius possit. I. 815. 1. 816. III. 64 7. & N. 2.
— grandes demortuæ sunt in fructu: vi tempestatis, aut alia externa vi divulsæ, aut excisæ non sunt in fructu; sed earum duntaxat usus relinquitur fructuario; & qualis, quæ differentiæ ratio. III. 66. 12.
Arborum furtim cæsarum actio in duplum constituta; & quid in ea dupletur. IV. 228. 9.
De arboribus cædendis cur interdicta proposita; & cur ita appellata. IV. 339. 1. 3.
— & qua in re diversa ab interdictis: *Uti possidetis*, & *Quod vi, aut clam.* IV. 339. 2.
de arboribus cædendis duo prodita interdicta, & quæ. Et quid inter se differant. IV. 340. 3.
Arcere aquam quid. IV. 541. 2.
Archiatri immunes a muneribus publicis, & civilibus. X. 828. 6.
Archifures Ægiptiorum, & Parisini. IV. 245. N. 2.
Archivium, sive Tabularium publicum quid sit. VII. 1348. 14.
Arduæ causæ civiles quæ; & quando recipiant juramentum suppletorium, aut secus. X. 762. N. 22.
— jusjurandum judiciale recipiunt. X. 776. N. 3.
Area præstantior ædificio. I. 872. 5.
— quid sit. VI. 870. 3.
Num area aliena promissa debeatur, si in ea dominus ædificaverit. IV. 606. 12. & 607.
Areæ ususfructus perit ædificio imposito: eo destructo recipitur. III. 106. 3.
Areæ terendo frumento paratæ non licet officere, facto ex adverso ædificio. III. 272. 16.
— etiamsi non fuerit constituta servitus non arcendi ventum ab area. III. 300. N. 3.
Areæ cedit ædificium. I. 871. 4. 5.
Area utendi ad triturandum servitus constitui potest. III. 288. 5.
Area pignori obligata, obligatur etiam ædificium illi postea impositum. VI. 887. 7.
— cur aliud juris servetur in usufructu areæ legato, imposito illi ædificio. *ibid.*
Arenæ fodiendæ servitus quando rustica, aut urbana. III. 287. 3. & N. 2.
Arenæ operas suas locans pugnaturus cum bestiis, etiam effectu non secuto, infamis efficitur; & quare. V. 49. *seq.* 12. & N. 25. *seq.*
in arenam qui descendit pugnaturus, virtutis ostendendæ causa, non efficitur infamis. V. 50. 12.
Arenarii quinam. V. 97. 1. & N. 7.
— ipso jure infames. *ibid.*
— dicti etiam venatores. *ibid.*
Areopagitæ cur noctu judicasse dicantur. IV. 1375. 9. & N. 14. VI. 404. N. 11.
— laudantur ea de re a multis, vituperantur ab aliis. IV. 1375. d. N. 14.
in Areopago potior illa sententia, quæ reo faveret. XI. 328. N. 5.
Argenti distractores quinam intelligi debeant in L. 11. §. 2. C. de constit. pec. VII. 1000. 19.
Argento debito, non juratur in litem. VI. 356. N. 6.
— omni legato, nummi non continentur. II. 868. N. 7.
Argentarii quinam. VI. 86. N. 7.
— cuique tenebantur edere rationes a se conscriptas. VI. 86. 2. & N. 6.
— qua tenebantur actione. VI. 88. N. 9.
— cur, & collectarii, coactores, numerarii, & mensarii dicti. VII. 626. 8. 9.
Argumentum quid sit. VII. 1108. 4. & 1110. 17.
Argumenti appellatio generalis est, & specialis. VII. 1109. 7.
— generali appellatione probationes omnes, ideoque testes, & instrumenta continentur. VII. 1109. 8.
— speciali continetur ea probationis species, quæ colligitur ex ipsa ratione, non ex testimonio. VII. 1109. 9.
Argumentum recte dicitur a Decurionum ordine ad Senatum, & a Decurionibus ad Senatores. I. 306. N. 4. IV. 1111. N. 21.
Ad omne argumentum refellendum in judicio utile præceptum. VII. 1038. 7.
Argumenta legitima quænam sint. VII. 1037. 4. *seqq.*
de Argumentis quare nullus est titulus jure civili. VII. 1110. 15. *seqq.*
Argumentum, quod vocant negativum, non probat. VI. 1040. 1041.
Argumentum a contrario fortissimum. XI. 1090. 7.
Aridi fructus qui sint. VIII. 417. 10.

BIU Cujas

Aridos fructus qui mutuos dat agricolæ, potest ex jure Justinianeo exigere octavam partem modii in singulos annos usurarum loco. VIII. 413. 1.
— olim centesimam duntaxat stipulari licebat. Quatenus octava sortis pars excedat centesimam. VIII. 413. 1. 2.
in non Aridis, uti oleo, vino, melle creditori non licet exigere octavam partem usuræ nomine, & quæ differentiæ ratio. VIII. 417. 11.
Arioli ipso jure, ac professione sua infames. V. 93. N. 1.
Arma abijciens miles infamis. V. 125. 22. & N. 15. *seq.*
Armorum appellatione quæ veniant. IV. 269. 270. N. 2.
Armorum usus interdictus privatis. IV. 269. N. 2.
Inscio Principe arma sumens vim Reipub. videtur inferre. *ibid.*
Armenta non continentur jumentorum appellatione. III. 281. 13.
Arrhas amittit, qui fidem fallit. III. 772. 17. & N. 22.
Arrhæ, fide impleta, qua actione repetantur. VIII. 1021. *seqq.*
Arrhæ datio non ad emptionem contrahendam necessaria; sed contractæ argumentum. III. 770. 15. & 771. N. 21.
— an cum solo ejus dispendio discedere liceat a contractu emptionis sine scriptis inito. III. 772. N. 22. VII. 1313. 17. & 1314. *seqq.*
Arrhæ, resoluta emptione, restitui debent, nisi aliter convenerit. VIII. 1136. 4.
Arrhas emptor amittit, venditor in duplum restituit, si, altero invito, a contractu recedat. VII. 1313. 14.
— etiamsi scriptura non intervenerit. VII. 1313. 16.
— quæ actio detur eo nomine emptori adversus venditorem. VII. 1313. 15.
— si duplicatas receperit emptor a venditore: an nihilominus possit ab eo petere ut rem tradat, aut id quod interest. VII. 1317. 21.
Si convenerit, ut emptor arrhas perdat, pretio ad diem certam non soluto: repetenti obstabit exceptio. VIII. 1137. 1. & 1139. 3.
Arrhale pactum quid sit. VIII. 1021. 1.
— ex eo competit emptori actio ex empto, & condictio sine causa. VIII. 1021. 2. 3. & 1022. 4.
Emptori ad arrhas repetendas in rem actio non competit. VIII. 1023. 5.
Arrhæ datæ dominium transit ab emptore in venditorem. *ibid.*
Arrham alienando venditor an transferat dominium. VIII. 1024. 6.
Arresta quid sint. IV. 1279. N. 5.
— jus hypothecæ tribuunt. *ibid.*
— forum sitæ rei competens faciunt. *ibid.*
— utrum ex moribus, an ex jure Romano fluxerint. IV. 1249. N. 11.
— satisdatione tolluntur. VI. 135. N. 21.
— in nundinis non tenent. VI. 260. 17.
Arrestorum petitio an speciale mandatum exigat. V. 175. N. 3.
Arrestatio sequestrationi affinis. VI. 227. N. 2.
— manus injectio latine dicitur. VI. 227. 2.
Arrogatio quid sit, & unde nomen traxerit. I. 321. 1. & N. 1.
— fiebat coram populo; & quare. I. 321. 1. & N. 2.
— sine rescripto; & auctoritate Principis an fieri possit. I. 327. 13. & 328. N. 9.
Arrogatio pupilli quando, & cui permittatur. I. 325. 8. & N. 5. *seq.*
Arrogatio non permittitur minori sexaginta annis, nisi spe naturalium liberorum adempta. I. 324. 6.
— non justos liberos habenti, nisi ex legitima causa. *ibid.*
— non permittitur tutoribus, aut curatoribus, nisi major sit viginti quinque annis arrogandus, cujus tutelam aut curam gesserunt; aut tutor privignum suum adoptare velit. I. 325. 7.
Arrogationis forma. I. 327. 12. & N. 8.
Arrogationi non est locus, ubi non est adoptioni. I. 324. 4.
Arrogationem impediunt tria causarum genera, & quæ. I. 324. 5. 6. & 325. *seq.*
Arrogatione justos liberos, & patriam in eos potestatem acquirimus. I. 329 18.
Arrogatio non permittitur, nisi causa cognita; & in quo causæ cognitio versetur. I. 327. 14.
Causæ arrogationis cognitio ad quem pertineat. I. 328. 15.
Consensus in arrogatione quomodo præstandus. I. 329. 17.
Arrogatione pupilli finitur tutela, & pupillaris substitutio a patre naturali facta extinguitur. I. 329. 20.
Quatenus pater adoptivus succedat in bona arrogati. II. 1129. 4. *seq.* & 1130. N. 4.
Qui arrogari non possint. I. 322. 2. *seq.*
Arrogator impuberis quam satisdationem præstare debeat. I. 326. 9.
— & cui. I. 326. 10. & 327. N. 7.
— quid juris, si satisdatio omissa. I. 327. 11,
Arrogatori acquiritur patria potestas in liberos arrogati. I. 329. 19.
Arrogatus a patre meo in locum filii fit mihi frater agnatus, & cognatus. XI. 90. 8.
Arrogato acquiritur jus sui heredis, jus agnationis, & dignitas familiæ. I. 330. 21.
Impuberi, si sine justa causa emancipatus, exheredatusve fuerit, debetur quarta pars bonorum arrogatoris. I. 331. 22. & N. 10.
Impubere mortuo, quæ actio detur iis, ad quos pertinent illius bona adversus arrogatorem I. 332. 23. & N. 11.
Etiam arrogatoris heres tenetur cum ad bona pupilli arrogati ex cautione restituenda, tum ad quartam ex constitutione D. Pii præstandam. I. 332. 24.

BIU Cujas

Ars juris unde nomen habeat. I. 19. 3. & N. 4. 7.
Articuli quomodo differant a positionibus. VI. 237. 4.
Articulorum usus juri ignotus, & postea consuetudine inductus. VI. 237. N. 4.
Articulatus libellus qui. VI. 51. *seq.* N. 3.
— an expeditior. VI. 52. N. 3.
Articulatum libellum edere non licet in camera Imperii post summarium libellum exhibitum. VI. 70. N. 9.
Artifices adhibiti ad renuntiandum aliquid, quod ad eorum artificium pertineat, an jurare debeant. VII. 1141. 8.
Artificibus instrumenta suæ artis auferri non debent ob causam judicati. XI. 330. N. 1.
As, & ejus partes duodecim. II. 197. 5. & N. 2.
— quæ singularum partium nomina. II. 197. 6.
Asse, ejusque partibus, & nominibus utimur etiam in usuris computandis, & quomodo. VIII. 468. 5. & 469. 6. *seqq.* X. 1394. 56.
Assertor quisnam. V. 167. N. 4. VI. 723. 4.
— quomodo differebat a procuratore. *ibid.*
— adhibetur in liberalibus causis. V. 167. N. 4. & 173. N. 1.
Assessor. Vide *Camera.*
Assessor latiori significatione non differt a consiliario. V. 3. 1.
— proprie dictus differt a consiliario. V. 3. 1. & 18. 22.
Assessoris opera in Principe, vel in magistratu non improbanda. V. 6. 4. & 7. N. 4.
de Assessorum officio. V. 14. 15. & 15. *seqq.*
— ex veteribus quinam de eo scripserint. V. 19. 23.
Assessores a Justiniano negati judicibus datis ab alio, quam a Principe. V. 5. 3.
— quibus nominibus appellentur. V. 7. 5. & N. 7. *seqq.*
— nullam jurisdictionem habent. V. 26 31. —
— debent esse juris, morumque periti, & integra fama. V. 8. 6. & N. 10. & 25. 31.
Assessor an esse quis possit in ea provincia, ex qua oriundus est. V. 9. 7. & 10. *seqq.*
— nec pluribus eodem tempore magistratibus assidere, neque assessori advocatum agere licet. V. 12. 12.
de Imperitia assessoris an teneatur magistratus. V. 27. 32. 33.
— an liceat in eadem provincia sæpius assidere. V. 13. 13.
Assessores ducebantur in provinciam vel a Principe dati, vel a magistratu ipso delecti. V. 13. 14.
— quomodo differunt a judicibus pedaneis. V. 14. 15. & N. 17.
— vocantur portio judicum seu magistratuum, quibus assident. V. 14. 15. & 19. 24.
— judicare non possunt, absente magistratu. V. 14. 15.
Asessor tenetur si per ejus imperitiam magistratus aliter jus dixerit, atque oportebat. V. 25. 31. & 26. 32.
— secus si dissenserit assessor, publiceque protestatus fuerit. V. 29. 37.
Assessorum præmia quænam. V. 19. 24. *seqq.* & 20. 27. *seqq.*
— immunes sunt a tutelis, atque ab omni onere indictionum, & munerum. V. 19. 25.
Assessoris officium honoris est, & dignitatis. V. 19. 24.
Assessores si damnum incurrerint ex absentia, restituuntur in integrum. V. 19. 26.
— res in assessura quæsitas habent jure peculii castrensis. V. 20. 27.
— obtinent ex publico salarium. V. 20. 28.
Assessorum pœnæ. V. 25. 31. & 26. *seqq.*
Assessores solent hodie dari judices, & quidem cum aliqua jurisdictione. V. 15. 15.
— quando, & intra quod tempus conveniri possint, & quærelæ contra eos institui. V. 28. 35. & 29. 36.
Assessorum munus est judicem, sive magistratum instruere, non autem judicare. V. 14. 15.
Assiduus quisnam, & unde dictus. IV. 553. N. 1. VI. 723. 4.
Assignatio libertorum a patrono facta uni ex liberis, & quid ex ea consequens. I. 293. 5. & N. 3.
— censeri nequit jure relicti; nec is, cui libertus assignatus, potest onerari fideicommisso. II. 729. N. 1.
Asyli jus quænam loca habeant. VI. 110. N. 21.
Asyla quid fuerint. VI. 28 N. 21.
Atellanæ fabulæ jocosæ, lascivia, ac petulantia vacuæ. V. 93. N. 1.
Athenienses magistratus Græcis ἄρχοντες ex quo subjecti Romanis habiti pro municipalibus. IV. 1075. N. 21.
— etiam in magistratu conveniri poterant, uti minores Romæ magistratus. *ibid.*
Atheniensium lex onus dotandi pauperculas mulieres injungebat proximo agnato. III. 453. N. 3.
Athletæ immunes a tutela. I. 493. 37.
— differunt a gladiatoribus; nec, ut illi, notantur infamia. V. 94. N. 1.
Athletarum præmia, & præmiorum causæ. IX. 1081. 1. XI. 327. 1.
Præmia athletis quæsita oppignorari poterant, ideoque capi in causam judicati. XI. 330. 3.
— præmiorum spes oppignorari non potuit; & quare. IX. 1083. 2. XI. 329. 2.
de Athletarum præmiis dicta quem hodie habeant usum. IX. 1084. 3.
de Athletis quinam scripserint. I. 493. N. 15.
Atrox injuria adversus parentem, patronum, magistratum quæ sit. III. 1261. 6.
— quæ adversus alios. III. 1261. 6.
Attentata, appellatione pendente, revocanda. VI. 464. 1. & N. 1. & 467. 8. & N. 9.
Quidquid attentatum contra inducias impetratas revocatur. V. 1417. N. 10.
— item attentata, lite pendente. VI. 225. 1. & N. 1.

BIU Cujas

— & attentata, in integrum restitutione postulata. V. 1246. 3. & N. 4.
Qua actione, seu remedio attentata revocentur. IV. 271. 4. 272.
Auctio bonorum. VI. 141. *cap.* 13. *seq.*
— quomodo fiebat. VI. 149. N. 3.
— qui differat a proscriptione. VI. 148. N. 7.
— gratiosa quid sit. VIII. 936. 6.
Auctione nullus certius acquirendi modus. VI. 149. 3.
— an sit in ea locus rescissioni ex L. II. C. de rescind. vendit. VI. 146. N. 6.
Auctionari, & licitari quomodo differant. VI. 150. N. 3.
Auctor latinis proprie dicitur venditor. I. 1085. 8. IX. 1476. 13.
— generaliter acceptus dicitur omnis, a quo rem ex justo aliquo titulo possidemus. I. 1085. 8. X. 1348. 5.
— etymon. IX. 1476. 13.
ex Persona auctoris exceptio doli an obstet successori. V. 1391. 33. *seq.* & N. 29. *seq.*
Auctorem nominando an possit judicium defugere possessor conventus rei vindicatione. V. 791. 6.
Possessio vitiosa auctoris an prosit successori. I. 1087. 11. *seqq.*
Auctorem suum laudare quid sit. IX. 1476. 13. *seqq.* X. 1348. 5.
Auctoratio quid. I. 256. N. 14.
Auctorati qui. *ibid.*
Auctoritas idem ac dominium. I. 1085. 8. & N. 4.
Auctoritas tutorum quid, & quibus in causis necessaria. I. 533. 1. & 534. 3. *seqq.*
Auctoritatem interponere an cogendus tutor. I. 536. 6. *seq.*
— quomodo recte interponatur. I. 537. 8. *seqq.* & N. 3. *seqq.*
— interposita quam vim habeat. I. 541. 17. *seq.*
— Vide *Tutor.*
Auctoritate propria licuit rapere in jus vocatum. VI. 22. 6. & N. 14.
— & quandiu. VI. 24. 6. & N. 16.
Auditorium quid. X. 487. 2. XI. 357. 1.
— per synedochen quid significet. X. 357. 2. & N. 1.
ad majus auditorium vocatus, si ideo a priore judice vocatus non paruit, abest a contumacia. XI. 357. 3. *seq.*
de auditu testimonium an valeat. VII. 1112. 30.
Aversaria pro adversariis. VI. 47 N. 1.
Aversione locare, aut vendere quid sit. III. 852. 14. & 851. N. 9.
— unde dictum. *ibid.*
Opere faciendo locato per aversionem, cujus sit periculum, si, antequam probetur, perierit. III. 853. 14. & 854.
Augusta res alienas ex quavis causa tradendo transfert dominium; sed iis, ad quos eæ res pertinent, actio tribuitur adversus Augustam intra quadriennium. I. 940. 12.
Etiam legatum Augustæ relictum extinguitur, si prius decedat, quam dies legati cesserit. II. 998. 12.
Avocatio causarum quid. IV. 1297. N. 4.
—a quo fieri possit, aut soleat. IV. 1192. N. 13.
— nec a Principe fieri debet sine justa causa. IV. 1298. N. 10.
Auris memoriæ consecrata. VI. 23. 14.
— in antestatione vellebatur. *ibid.*
Aurum ad barbaros transferre non licet. II. 1225. 29.
Auri libra quot aureos contineat. VI. 439. N. 6.
Authenticum instrumentum, an ejus exemplum edendum. VI. 82. N. 6.
Amissi instrumenti authentici tenor an testibus probetur. VII. 1254. 9.
Authentico, non exemplo fides habenda. VII. 1253. 6.
de Authenticis codici insertis. I. 73. *seq.* 4.
Authenticæ quo loco ab Irnerio collocatæ, ibi retinendæ. I. 74. 4.
Authenticarum quæ sit auctoritas. *ibid.*
Avia tutores petere cogitur itidem, ut mater. I. 469. 31.
— non tenetur petere, si mater vivat, nisi quando hæc tutores intra annum non petiit. I. 470. 32.
— tutrix esse potest. I. 394. 8.
Avus quando nepotibus tutorem dare possit. I. 401. 6.
Avus si dotem dedit, & prior obiit: dos patri reddenda. III. 1039. 9.
Auxilium commune quid in L. 16. D. de minor. V. 1161. N. 10.

BIU Cujas

B

BAlneum numero unitatis, privati juris. I. 672. N. 3.

Balnea publica. *ibid.*

Balnearii fures olim morte mulctati. IV. 255. N. 13.

Bannitus ab Imperatore, vel camera imperiali institui prohibetur. II. 154. N. 13.

Bannitus postulare non potest. V. 49. 12.

— non potest esse procurator ad lites. V. 192. N. 2.

— nec agere potest. IV. 1063. N. 9.

— potest appellare. VI. 413. N. 8.

— potest conveniri. IV. 1081. N. 2.

— & se defendere, atque excipere. V. 1283. N. 8.

— in integrum non restituitur ex causa absentiæ. V. 1064. N. 8.

— nundinarum privilegio non gaudet. VI. 266. N. 28.

— an secundum decretum, & subastationem patiatur. VI. 144. N. 4.

Bannitus ex causa famosa, vel pro crimine publico infamia notatur; & omni beneficio privatur inducto ex jure municipali. V. 134. N. 19.

— pro debito civili est integræ famæ, & status *ibid.*

Privilegiis eorum qui eunt ad nundinas banniti non gaudent. VI. 266. N. 28.

Bannum gravius relegatione. V. 178. N. 5.

Baptismus an servo libertatem tribuat. I. 656. N. 3.

Barbari quinam in jure Romano. II. 1225. 29. VIII. 858. 80.

Barbarorum conventus tolerandi mercaturæ gratia, modo salva religione fiant. II. 1226. N. 11.

Quæ res, aut quibus conditionibus a barbaris emi, aut barbaris vendi non possint. VIII. 856. 76. *seqq.* & 857. *seq.*

Barones an beneficio competentiæ, quod vocant, utantur. XI. 280. N. 1.

Baroniæ. Vide *Ducatus.*

Basilicæ publicæ. I. 671. 1.

Basilicorum libri quem usum habeant apud Occidentis nationes. VI. 292. N. 1.

Bella an sint ex jure naturali, & quomodo. I. 51. 16. N. 16.

— quare introducta; & quæ belli jura. I. 51. 15. & N. 16.

Belli denunciandi mos Romanis usitatus. I. 777. N. 1.

ex Belli causa merces conductori remittenda. III. 741. N. 3.

Belica acquisitio. I. 778. 2. & 780. 6. *seqq.*

Beneficium competentiæ. Vide *Competentiæ beneficium.*

Beneficium ordinis, seu excussionis quod. IV. 560. 7. & N. 11.

— cui, quando tribuatur. IV. 560. N. 11.

— quibus tribuatur conditionibus. IV. 560. 8. & N. 13.

— ei renuntiari fere solet in instrumento. IV. 564. 12. & N. 21.

— an illo gaudeat qui fidejussit juratus. IV. 561. N. 13.

— an qui se obligavit, ut principalis. *ibid.*

Beneficium divisionis quod; Vulgo dictum Epistola D. Hadriani. IV. 562. 10. & N. 16.

— an hoc beneficium allegans probare debeat confidejussores esse solvendo. IV. 562. N. 17.

— quibusnam conditionibus tribuatur, & quibus denegetur. IV. 562. N. 17. & 664. 12. IX. 1317. 2. 3. & 1318. 4. 6.

Beneficium divisionis quando postulari debeat. IX. 1330. 2. 3. & 1331. *seq.*

Beneficium causæ tribuitur vel personæ. V. 1247. 6.

— Vel causæ simul, & personæ quod mixtum vocant. V. 1253. 10. & N. 8.

— personæ tributum cum ea extinguitur. III. 1270. 21.

— interdum ad alios transit, & quos. IX. 820. 11.

— causæ tributum, cessante causa, pariter deficit. IV. 857. 27.

Invito beneficium non datur. XI. 1157. 7.

Beneficii debitorem acquirere, lucri species. VII. 583. 9. VIII. 935. 5.

Beneficii remuneratio quo jure debeatur, & an repeti, ac revocari possit. III. 431. 10. & 433. *seqq.* & N. 14. & 439. N. 15.

Beneficium revocare an, & quando, aut cui liceat. III. 440. N. 15.

Beneficia Principis eatenus tribuuntur, ut nulli per ea inferatur injuria. VII. 1035. 2.

— latissime interpretanda. I. 125. 10. XI. 66. 17.

— semper ea lege, ne aliis inferatur injuria. I. 125. N. 6. & 367. 6.

Bestiæ quatenus juris naturalis peritæ. I. 34. 6. & N. 4.

— agrestes omnes feræ. I. 691. 6.

— an in bestiis naturalis obligatio. III. 435. N. 2.

Bis idem exigi non potest; & quare. VIII. 591. 5.

Bis idem petenti obstat exceptio doli mali. VIII. 591. 5.

— Bona. Vide *Peculium.*

Bona in usu juris intelliguntur quæ deducto ære alieno supersunt. II. 860. 8. & 951. 3. V. 632.

— naturaliter, & civiliter accipiuntur; & utro modo intelligantur, unde nam æstimetur. VIII. 1168. 16.

— amittuntur servitute, cessione bonorum, & deportatione. IV. 999. 8.

Bona latitantium fraudationis causa distrahi jubentur a Prætore, ut inde solvatur pecunia creditoribus. VI. 141. 1. & 142. *seq.*

— item bona defuncti, cui vel nullus extitit heres; vel extitit pupillus, aut major qui se abstinuere, vel extraneus qui repudiavit. VI. 143. 3. & 144. *seq.*

BIU Cujas

— bona deportati, vel relegati, si non defendatur. VI. 144. 4.
— bona furiosi, vel prodigi, si non defendantur; & cognita causa quare distrahi debeant. VI. 144. 5.
— non autem pupilli bona, quandiu impubes erit, si agatur de debito pupilli, non patris. VI. 144. 6. & 146. 7.
Quo tempore latitantis, & defuncti sine successore, & furiosi bona distrahi permitteretur. VI. 146. 8. & 147. *seq.*
Bona debitoris vendi possunt ob cessationem tributorum, & aliarum quarumlibet collationum. VIII. 953. 1. & 959. 1.
— vendi tamen non possunt, nisi venditionem præcedant conventio debitoris legitima, cessatio solutionis, & permissus Præsidis. VIII. 954. 4. *seq.* & 955. *seqq.*
— & quæ in ipsa bonorum venditione desiderentur. VIII. 956. 9 *seqq.*
— An cum adversus superiora commissum est, bonorum venditio, sit ipso jure nulla: an valeat, & rescindatur. VIII. 957. 13. 14.
— & quomodo per in integrum restitutionem rescindatur, & adversus quos. VIII. 957. 15. 16. & 958. *seq.*
Bonorum appellatione quid veniat. II. 14. 7.
— quando significetur hereditas. II. 861. 11. V. 633.
Bonorum addictio, facta libertatum conservandarum causa, successionis genus. II. 1111. 16.
Bonorum, aut debitoris excussio quomodo facienda. X. 606. 8.
in Bonis esse triplicem habet significationem. I. 676. 1.
in Bonis sunt quæ in dominio, quæ in quasi dominio cujusque sunt, item nomina & actiones. II. 956. 14. VI. 908. 2. *seqq.*
— etiam honorariæ, & pœnales quoque. II. 957. 14. & N. 6.
— & servitutes, & aliæ res incorporales. I. 677. 4. VI. 908. 5.
in Bonis defuncti non computantur quæ non transeunt ad heredes. II. 957. 15.
— item quæ transeunt, non mansura. II. 957. 16.
— excipitur nomen confusione extinctum propter aditionem heredis. II. 958. 17. & 959.
— item nec ea sunt in bonis, ex quibus commodum nullum redit ad heredem. II. 959. 18.
— quale est nomen debitoris, qui non est solvendo. II. 959. 19.
— quod naturaliter tantum debetur. II. 959. 20.
Si sint duo rei stipulandi, & alter decesserit, an computetur in ejus bonis quod ex ea causa debetur. II. 960. 21.
Quæ sunt in bonis, non speciali, sed communi pretio æstimantur. II. 960. 22.
Bona adventitia quæ sint. II. 1163. 25.
— eorum quale jus hodie. II. 1163. 25. & 1164.
Bona amittuntur servitute, cessione bonorum, publicatione. IV. 999. & 1000. 8.
— quomodo servitute. *ibid.*
— quomodo cessione bonorum. *ibid.*
Bona damnatorum publicantur; & quibus de causis. II. 1245. 11. IV. 1000. 8.
— ea fisco vindicantur, & in illum transeunt cum onere. IV. 1000. 8. IX. 1309. 1.
— Vide *Liberatio*, *Publicatio*.
— Vide *Peculium adventitium*.
Bonis interdicere quid sit. XI. 581. 12.
Cui bonis interdici soleat, per quos; & quando bonis interdictum alicui intelligatur. XI. 566. 2. & 568. 4. 5.
— Vide *Interdicere*.
Bonitarium dominium quodnam dictum. I. 762. N. 2.
Bona fides. Vide *Fides*.
Bona fides aliquando quod bonum est, ac æquum significat, aliquando quidquid est a dolo, & fraude alienum. VII. 829. 3. I. 803. N. 2.
— priore sensu locum habet in contractu bonæ fidei duntaxat. VII. 832. 14.
— posteriore in omnibus etiam stricti juris. VII. 832. 15.
— in utrisque tamen dissimili jure, & effectu; & quomodo. VII. 821. 31. 15. *seqq.* XI. 742. 7.
Æquum & bonum idem, ac bona fides. VI. 765. 18. *seq.*
Bona fides quid sit. VII. 829. 1.
— præsumitur. I. 804. 9. *seq.* X. 1415. 31.
— requiritur in emptione, initi contractus, & traditionis tempore: in cæteris tempore traditionis duntaxat, cum in usucapione, tum in actione Publiciana. I. 1066. 11. VI. 634. 7.
— Bonæ fidei probatio a quo exigatur. I. 804. 9.
Bonæ fidei possessor quis. Quæ res talem faciant. I. 802. 7. & N. 1. VII. 799 1. X. 1415. 29. *seq.*
— unde ita dictus. I. 803. 8.
— est domini loco, & dominus etiam vocatur. VI. 637. N. 10.
— in dubio unusquisque talis esse præsumitur: & quando secus. VII. 799. 2. 3.
— habet jus acquirendi fructus ex re aliena. I. 801. 5.
— quatenus faciat fructus suos. I. 801. 3.
— fructus consumptos, etiam naturales ita lucratur, ut nulla actione repeti possint. I. 817. 3. *seqq.*
— qui contra hanc auctoris opinionem sentiant. I. 818. N. 4.
— an consumptorum nomine teneatur, quatenus factus est locupletior. X. 1423. 48.
— fructus perceptos suos facit, eos tamen quos industriales vocant, non autem naturales, nisi consumptos. I. 819. 7. X. 1416. 36.
— fructus industriales perceptos ita acquirit, ut nec extantes restituere cogatur. I. 828. 2. 3. & 829. *seqq.* X. 1416. 36. *seqq.* & 1417. *seqq.*
— fructus acquirit, simul atque a solo separati sunt a quocumque. I. 823. 12. & 824. 14. *seq.* X. 1418. 42.

— per-

BIU Cujas

— perceptos fructus acquirit, etiamsi res usucapi non possit. I. 835. 14.
— ex quo cognovit rem esse alienam, fructus non amplius facit suos. I. 805. 11. *seq.*
Bonæ fidei possessoris tria jura. I. Jus possidendi, & inde natæ actiones, & quæ. II. 1311. 1. 2.
II Jus usucapiendi. II. 1312. 3.
III. Jus faciendi fructus suos. II. 1312. 4.
— his tamen juribus domino injuria non infertur. II. 1313. 5.
Bonæ fidei possessori quare tribuantur fructus ex aliena re percepti. I. 825. 1. & 827. N. I.
ad Bonæ fidei possessorem pertinent etiam fructus ab alio sati, vel percepti. I. 825. 15.
— inter bonæ fidei possessorem, & fructuarium quid hac in re differat. I. 825. 15.
Bonæ fidei possessor post litem contestatam ita tenetur, quemadmodum possessor malæ fidei. V. 693. 28.
— fortuitum tamen interitum rei non præstat. V. 694. 29. & 695. N. 14.
— nisi temere litigaverit. V. 835. 11. & 836.
An, ubi rem distraxit, saltem pretium reddere domino teneatur. V. 839. N. 5. 840. *seq.*
— quare post litem contestatam fructus omnes restituere teneatur. V. 695. N. 14.
— & an tum temporis sit revera malæ fidei possessor. V. 695. N. 14. & 722. 8. & N 2. & 723. N. 3.
— quare habeatur quasi malæ fidei possessor non modo post litem contestatam, sed etiam post controversiam motam, & post denuntiationem. V. 693. 28. & N. 13.
— Vide *Hereditatis petitio.*
Bonæ fidei actiones unde ita appellatæ. VI. 760. 10.
— descendere ex bona fide quam recte dicantur. VI. 761. 12.
— cur ex libera judicandi potestate non dictæ libera judicia. VI. 759. 9.
— sunt omnes quæ in §. *actionum* 28. *et* §. *seq. Inst. de action.* enumerantur, & nullæ præter eas. VI. 778. 37. & 779. 38.
— cur istæ potius bonæ fidei, quam cæteræ. VI. 785. 49. *seqq.*
Bonæ fidei actionum naturam cur Justinianus in §. 30. *de action.* obiter perstrinxerit, non exposuerit. VI. 793. 1. 2.
in actionibus bonæ fidei quænam præstanda sint. VI. 768. 21. 22. & 769. *seqq.*
in Bonæ fidei judiciis inesse, sive contineri exceptiones, quidnam sit. VI. 771. 28. *seq.* & 772. 30 & 206. 6. VII. 832. 21.
Bonæ fidei judiciorum, & stricti juris quæ sit circa exceptiones differentia; ejusque ratio. XI. 741. 6.
Bona fide possidens liberum hominem pro servo, quatenus per eum acquirat. II. 1184. 37. & 1185. *seqq.*
Ex Bona fide agere quid sit. VI. 764. 17. *seq.* VII. 829. 2.
— Vide *Fides.*
Bonorum possessio quid sit, & quomodo definiatur ab Ulpiano, & quam recte. II. 503. 2. 3. & 504. 4. VIII. 1164. 13. & 1166. 15. *seqq.* IX. 899. 2.
— acquiritur, cum delata prætoris edicto legitime agnoscitur. VIII. 1169. 18. *seq.* IX 899. 2.
— cui quæsita est, eidem tribuit hereditatis emolumentum. II. 504. 4.
— nec vera tamen hereditas est, sed pro hereditate habetur; & quomodo. *ibid.*
— quid ab hereditate differat. II. 504. 4. & N. 2. 3. & 506. 6. & N. 5. 6. & 511. 14. & 512. *seq.*
— cur a prætore bonorum possessio potius, quam hereditas appellata; & cur heredem recta facere prætori non liceat. II. 505. 4. & N. 4. VIII. 1165. 14.
— quibus deferatur ex testamento; & quo ordine ab intestato. VIII. 1170. 19.
— nondum delata agnosci potest, & quatenus; & quo juris effectu. II. 511. 14. *seq.*
— potest acquiri per filiumfamilias, & servum, non modo si jussum præcesserit, sed etiam si ratum habuerimus. II. 512. 16.
— imo & per alios quosvis nomine nostro petentes. II. 512. 16. & 513 N. 12. VIII. 575, 1.
— invito neminii acquiritur, & quare. II. 513. 17.
— delata potest nuda voluntate ubique repudiari. II. 418. 13. & 519. 31. VIII. 1255. 1.
— potest per alium quoque repudiari. II. 519. N. 16.
— nondum agnita non transit ad heredes; & quare. VIII. 1187. 1.
— interdum tamen delata, & nondum agnita transmittitur; & quando. VIII. 1188. 2. & 1189. *seq.*
— amittitur tribus modis; & qui sint. VIII. 1190. 4.
— agnita litis de inofficioso præparandæ causa, quæ. V. 509. 17. & 510. N. 10.
Agnitæ bonorum possessionis commoda duo, & quæ. II. 519. 19. & N. 12.
— duplex, edictalis, & decretalis. II. 514. 22. *seq.*
Edictalis bonorum possessio quæ; & quomodo agnoscatur. II. 515. 23. & 518. 30. VIII. 1201. *seqq.*
— potest a quocunque repudiari, dummodo quisque repudiet sine alterius damno. VIII. 1256. 5.
Decretalis bonorum possessio quæ, & unde dicta. II. 519. 23. VIII. 1199. 9.
— etiam hodie magistratus decretum, & causæ cognitionem desiderat. II. 516. 25. VIII. 1198. 8.
Decretales bonorum possessiones tres; quæ sint; quibus dentur, & quatenus. II. 516. 26. *seqq.* VIII. 1199. 10.
— extraordinariæ dictæ; & quam recte. VIII. 1200. 11.

— ha-

BIU Cujas

— habent hæ dies utiles. VIII. 1199. 9.
Bonorum possessio acquiri non potest, nisi sit delata; & is, cui delata, sciat & possit se aut eum, cui acquirit, obligare. II. 511. 13. & N. 11.
Bonorum possessionis agnoscendæ ritus antiquus II. 513. 19. & N. 13. VIII. 1171. 22. IX. 899. 2.
— novus. II. 514. 20. VIII. 1195. 2. *seqq.* IX. 899. 2.
— qui proprius edictalis bonorum possessionis, nec ad decretalem pertinet. II. 514. 21. & N. 14. & 515. 24. *seq.* VIII. 1198. 8.
— quæsitæ eadem sive commoda, & incommoda, quæ acquisitæ hereditatis. II. 519. 32.
— usus an hodie sit utilis. VIII. 1172. 25.
— datio, sive agnitio quomodo sit jurisdictionis voluntariæ, adeoque mixti imperii. IV. 1126. 9. & N. 17. *seq.*
Bonorum possessionis agnitionem inter & repudiationem differentia. VIII. 1255. 2. 3.
Bonorum possessioni agnoscendæ, liberis, & parentibus annus utilis: cæteris autem centum dies utiles. II. 510. 12. & 511. N. 10. VIII. 1172. 24.
— dies utiles aliter filiofamilias, aliter patrifamilias cedunt. VIII. 1184. 2. *seqq.*
Bonorum possessionem deferri quid sit. VIII. 1170. 19.
— dare ex edicto Prætoris quid sit. IX. 900. 2.
— admittere, & ad eam admitti recte dicimus; & qua utrumque significatione. VIII. 1170. 21.
— sequens gradus intra tempora prioris, licet *properantius*, utiliter agnoscit. II. 511. 14. VIII. 1198. 7.
— & sibi, & alteri etiam ignoranti petere licet, dummodo ille suo tempore ratam habeat. II. 512. 16. VIII. 1172. 23.
— ad eam per procuratorem obtinendam mandatum generale non sufficit, sed speciale requiritur. VIII. 577. 8.
— qui pro parte sua agnovit, ei deficientium partes accrescunt, etiam invito. VIII. 1205. 1.
— an hoc jus locum habeat tam in liberis suis heredibus, quam in emancipatis. VIII. 1207. 2. & 1208. 3. *seqq.*
a Bonorum possessione lapsu temporis excluditur etiam heres rogatus totam hereditatem restituere; & quando in integrum restituendus. II. 584. 15.
Bonorum possessiones utrum necessariæ, vel utiles. II. 519. 33. & N. 17. VIII. 1172. 25.
Bonorum possessio secundum tabulas quid sit, & unde dicta, & quare prodita. II. 507. N. 7. VIII. 1209. 1.
— quibus detur, & quo ordine. II. 507. 8. seq. VIII. 1210. 3.
— quibus conditionibus. VIII. 1211. 4. *seqq.*
Bonorum possessio contra tabulas quid sit, & unde dicta. VIII. 1212. *seqq.*
— Vide *Tabulæ*, *Carboniana bonorum Possessio.*
Bonorum possessio, *Unde liberi*, cur ita dicta. VIII. 1227. 5. 1228.
— emancipatorum liberorum gratia a Prætore proposita. VIII. 1225. 1. & 1238. 14.
— quare illis hodie minus necessaria. VIII. 1227. 4.
— qua in specie sit hodie pariter necessaria. VIII. 1235. 9.
Bonorum possessio, *Unde legitimi*, ad quos pertinebat. VIII. 1239. 1. *seqq.*
— *Unde cognati* quibus, & quo ordine tribueretur. VIII. 1239. 4. 1240. 5.
— Utraque hodie quare non necessaria. VIII. 1240. 6.
An hodie sit, & quænam, profectitia bonorum possessio. VIII. 1177. 3. & 4.
— filiofamilias delata non tantum ab eo, ignorante patre, peti potest; sed etiam petita insuper patri emolumentum affert. VIII. 1178. 5. & 1179. *seq.*
— dummodo tamen pater monitus ratam habeat intra tempora, quibus & peti potuit. *ibid.*
— admittitur, si vel a filio petita non sit intra constitutum tempus, vel si petitionem intra idem tempus pater ratam non habuerit. VIII. 1180. 12. & 1181. *seq.*
Tria desiderantur ut cedat tempus petendæ bonorum possessionis profectitiæ filiofam. delatæ. Quænam sint. VIII. 1181. 12.
Bonorum separatio. Vide *Separatio.*
Bonorum possessores quare non appellentur heredes. VIII. 1165. 14.
Bonorum interdictio prodigo facta. Vide *Prodigus.*
Bonus vir quinam habeatur. II. 805. N. 8. 806.
Bonus an quilibet præsumatur. X. 747. N. 5.
in Boni viri arbitrio nulla neque conditio, neque mora. II. 806. 5.
in Boni viri arbitrium an pretium conferri possit. III. 767. 9. *seqq.* & N. 14.
Bonitas rei venditæ, & evictæ utrum æstimetur ex tempore venditionis, an vero ex tempore evictionis. III. 806. N. 6.
Boves jumentorum appellatione non continentur. III. 281. 13.
— Vide *Aratorii boves.*
Breviculum quid sit. VI. 403. 10. & N. 9.
Breviloqua substitutio quæ. II. 241. 24. IX. 210. 35.
— Vide *Substitutio.*
Per buccinam citatio quæ, & a quo fiat. VI. 16. N. 6.
Bullati doctores qui; & an privilegiis & immunitatibus Doctorum fruantur. X. 826 N. 13.

BIU Cujas

C

CAdaver etiam hominis dicitur. VI. 30. N. 21.
— prosequentes in jus non vocantur. *ibid.*
An cadavera punitorum medicis ad anatomicam sectionem recte concedantur. IV. 1143. N. 40. 1144.
Caduca ex L. Papia duplicis generis. II. 476. 12.
— substulit Justinianus. VI. 476. 12.
Caduca res quæ. III. 651. 14.
— tota hereditas qui fiat. V. 690. N. 12.
Caducæ hæreditatis partes quomodo fiant. *ibid.*
Cæcitas oculorum non impedit animi judicium. IV. 1375. 9.
Cæcus quando obligetur, aut secus. III. 635. 6. & 640. 16.
— tutor esse nequit. I. 392. 3.
— tutelam, antequam cæcus efficeretur, susceptam retinet. I. 553. 14.
— non potest esse testis in testamento. II. 45. *seq.* 9.
— an judicis munere fungi queat. IV. 1374. 9. *seq.* & N. 13.
— an commissarius fieri possit. IV. 1374. N. 13.
— an possit magistratum gerere. IV. 1375. 10. & N. 15.
— postulare vetatur pro alio, non item pro seipso. V. 47. 10.
— & quare hic potius quam surdus postulare pro se valeat. V. 18. N. 21.
— quomodo testamentum faciat. II. 60. 2. & N. 2. VIII. 1357. 1.
Cædere pro auctione distrahere. VI. 150. N. 3.
Silva cædua quæ. III. 64. 8. & 63. N. 3.
— est in fructu, & qui ejus fruendæ modus. III. 64. 8. *seqq.* & N. 4. 5.
Cælibes nihil ex testamento capere poterant, nisi & genere proximi essent; & intra centum dies Legi Juliæ paruissent. II. 155. N. 15.
— adoptare possunt. I. 313. 8.
Cœlum liberum esse debet supra solum publicum III. 238. 11.
Calatis comitiis olim fiebat testamentum; & quomodo. II. 38. N. 2.
Calcis coquendæ servitus quando urbana sit, vel rustica. III. 287. 3. & N. 2.
— quando possit constitui. III. 55. N. 2.
Calculum judicio dirimere quid. V. 108. 6. & N. 7.
Calculi errorem manifestum sententia continens ipso jure nulla. XI. 303. 2. & N. 2.
Calendarium quid apud veteres Romanos, & unde dictum. IV. 846. 11. VIII. 318. 5. & 465. 3. X. 527. 1. & 1395. 57.
— per metonymiam dictum quid significet. IV. 846. 11. X. 529. 2.
Calendario præponere quid sit. VIII. 465. 2. X. 529 2.
Quis ex calendario debitor. VIII. 318. 6.
Quintæ calendæ quæ sint. XI. 425. 7.
Calendis, & ante calendas ex vi verborum sunt diversa, sed ex usu juris idem valent; & quare. II. 88. 3. XI. 621. 1.
Calendis nominatis, puta Januariis, primæ intelliguntur, & quare. II. 89. 4. & N. 2. XI. 857. 1 *seqq.*
Caligatus miles qui. V. 126. N. 16.
— unde ita dictus. *ibid.*
Caligati milites quid differant a tyronibus. *ibid.*
Calvisiana actio, quæ & Faviana, de rebus in fraudem patroni alienatis est prodita. IV. 435. 3. VI. 665. 5. & 666. 7.
— perpetua est; & quare. IV. 712. 8.
— adversus quem detur. IV. 435. 3. *seq.*
Calvitas, *Calvitur*, unde & calvi mimi, quid significent. VI. 23. N. 14.
Calumnia quid. V. 122. 20.
Calumniæ judicium famosum. *ibid.* & 121. N. 14.
— publico judicio damnatus postulare pro aliis non potest. V. 49. 12.
— secus privato. V. 49. 12. & N. 24.
— an testis esse possit. VII. 1191. 8. & 1193. 12. *seq.*
Calumniæ juramentum quid sit. VI. 215. N. 15.
— ejus forma ad quinque capita revocatur, & quæ. VI. 217. N. 6.
— non est juramentum veritatis, sed credulitatis. *ibid.*
— quibus in causis non præstetur. VI. 218. N. 7.
— suspicionem calumniæ elidit, non ab evidenti calumnia excusat. VI. 218. N. 6.
— multo minus ab expensarum condemnatione liberat. *ibid.*
— generale initio litis omnino præstandum jure civili. VI. 218. 7. & N. 8.
— in qualibet parte litis præstatur ex jure canonico. VI. 218. N. 8.
— generale ubique fere in usu esse desiit, ut perjuria multa vitentur. VI. 216. N 5.
— speciale præstare debet, qui jusjurandum defert. X. 785. 1. & N. 2. 3.
— tacite remittitur: non remissum exigi quandocunque potest. X. 785. N. 3.
— parenti, & patrono, patronæ, eorumque parentibus, & liberis remittitur; & quare. X. 786. 2. & N. 5.
— an & domino ex jure Feudorum remittatur a vasallo; & vicissim. X. 787. 2. & N. 6. & 789. 4.
— an filio, libertoque deferentibus, jusjurandum parenti, aut patrono remittatur. X. 787. 2. & 788. N. 7.
— speciale remittitur a jure novissimo. X. 791. 5. & N 9.
— ab expensarum condemnatione non liberat. VI. 218. N. 6.
Calumniæ jusjurandum præstat, qui damni infecti nomine sibi caveri petit. V. 506 3.

BIU Cujas

— novum opus qui nunciat. V. 486. N. 10.
— item qui tabulas testamenti aperiri postulat. II. 404. 11.
de Calumnia non jurantis pœna duplex, & quæ. X. 792 6. & 793.
Calumniatori etiam datur actio ex edicto adversus eum, qui in jus vocatum vi exemit. V. 234. 6.
Camera Imperialis quos advocatos recipiat. V. 55. N. 35.
— causas ad quam usque quantitatem definiat. IV. 1174. N. 10
— jurisdictionem cumulative potius habet cum Principe. IV. 1175. N. 13.
— Imperatoria auctoritate plene utitur in judicando. VI. 296. N. 2.
Cameræ Imperialis commissarius an per edictum citare possit. VI. 18. N. 8.
— an subdelegare. IV. 1121. N. 11.
Cameræ Imperialis assessores qui dicuntur, jurisdictionem habent. V. 15. N. 18.
in Camera Imperiali sententiæ quomodo recitentur. VI. 403. N. 8.
— ex ordinatione Cameræ Imperialis extranei originarii cujusque provinciæ præferuntur. V. 10. N. 11.
ab Imperiali Camera non datur appellatio, sed revisio. VI. 418. N. 22. & 419. d. N.
per Campanam citatio quando fiat. VI. 16. N. 6. & 17. d. N.
Cancellatio in testamento a quo facta præsumatur. II. 125. N. 4.
Quid refert, utrum a testatore facta sit vel ab alio, & utrum ex industria vel casu, ubi facta sit a testatore. IX. 29. *seqq.*
— Vide *Testamenti scriptura.*
Cancellarii iidem, ac scribæ, seu notarii. V. 18. 20. & N. 22.
— unde appellati. V. 17. N. 22.
— non magnæ dignitatis apud Romanos. *ibid.*
Cancellarius in Francia est instar Præfecti prætorio. V. 18. N. 22.
— palatina dignitas apud Germanos. *ibid.*
Candidati Principis qui. V. 18. 21.
— similes assessoribus. *ibid.*
— quinam in Romana Repub. & unde dicti. V. 18. N. 23.
Candidatorum Principis quod munus. V. 18. 21. & N. 22.
Canes ostiarii quinam dicti. IV. 475. N. 5.
Canina facundia perstringitur, & suggillatur. V. 55. N. 36.
Canon publicus quinam dictus Imperatoribus. VIII. 851. 47.
Canonis publici frumentum vendi non potest. VIII. 851. 46.
Canon in emphyteusi quid. II. 1273. 23.
— an præstetur ob usum rei, an potius ob recognitionem dominii. II. 1285. 13. & 1284. N. 6. & 1273. N. 12.
ob Canonem triennio non solutum, an & quando amittatur emphyteusis. II. 1281. 6. *seqq.*
— quid si dominus postea ab emphyteuta canonem acceperit: an juri agri revocandi renuntiasse videatur. II. 1284. 12. *seq.* & N. 6.
— an ob canonem ex parte non solutum caduca tota emphyteusis fiat. II. 1282. N. 3.
a Canone præstando num liberet ulla ex parte casus fortuitus. II. 1273. 23. & N. 12. *seq.*
Canonicus pro ecclesia sua auditur sine mandato V. 214. N. 10.
Capacitas heredis tribus temporibus spectatur, & quibus. II. 164. 42.
— legatarii duobus; & quæ differentiæ ratio. II. 725. 13.
non capaci relictum valet, si fuerit collatum in id tempus, quo capere poterit. II. 727. 15.
— vel ei sub conditione relictum fuerit, & impletæ conditionis tempore is possit capere. II. 727. 16.
— an, si rogatus fuerit alteri restituere. II. 728. 17. 18.
Capere quid sit. I. 954. 2.
— Vide *Conjux.*
Mortis causa capiones quid. II. 935. 4. & N. 4. & 742. 7.
— non imputantur in Falcidiam. II. 969. 8.
— Vide *Mortis causa capio.*
— an imputentur in quartam quæ ex Trebelliano detrahitur. II. 669. 8.
— abusive fideicommissi nomine appellantur. II. 670. 8.
Capite censi qui. II. 46. N. 6.
Capitale crimen quodnam dicatur. VII. 323. 2.
— transactionem an admittat. VII. 272. 4. & 324. 3. *seqq.*
— Vide *Transactio.*
Capitalis res quæ. X. 1305. 3.
Capitalis fraus quando admitti dicatur. X. 1306. 3.
Capitalis causa quam varie accipiatur. V. 182. N. 5.
— strictius accepta & ex usu juris ea est, ex qua mors, civitatis amissio, vel servitus. *ibid.*
in Capitali causa potest appellare cognatus sine mandato. VI. 416. 13.
Caput pro persona. XI. 1586. 5.
Caput regni quod. IV. 1227. 1. & N. 2.
— commune subditorum domicilium, & quid inde consequens. *ibid.*
Capitis amputatio honestissimum, ac levissimum supplicii genus. IV. 1143. N. 39.
Capitis minutio quid & quotuplex. I. 547. 6. V. 1072. 22. 1073. *seqq.*
— potestatem adjecto solvendi tollit. IV. 763. 5.
— mandatum solvit. IV. 991. 8.
— tutelam finit. I. 547. 6. *seq.*
— testamentum infirmat. II. 133. 22.
— non tamen militis. II. 313. N. 4.
— per eam amittitur ususfructus. III. 152. 6. & 151. N. 7.
— non tamen is, cujus dies nondum cessit. III. 175. 2. *seqq.* — non

BIU Cujas

— non amittitur habitatio, nec operæ servorum III. 182. 2. *seqq.*
— Vide *Restitutio in integrum.*
Captare quid. II. 190. 14. & 193. N. 7.
Captatores hereditatum innumeri, quorum fraudibus omni ætate obviam itum II. 38. 1. & N. 2.
Captatoria institutio jure improbata, etiam in militis testamento. II. 190. 13. VIII. 1318. 8. *seq.* IX. 154. 5.
— quid sit, & unde dicta. II. 190. 14. VIII. 1313. 12. & 1316. 5.
— bonis moribus contraria. *ibid.*
Captatoriam institutionem tria faciunt, & quæ. II. 191. 15. *seqq.* & 195. 21.
— non facit quævis conditio in alterius voluntatem collata, sed ea sola, qua hereditas captatur. II. 192. 17. *seqq.* VIII. 1315. 4.
Captatoria institutio est, sive quis instituti, sive alterius hereditatem, sive sibi, sive alteri conditione apposita captet. II. 194. 20.
Captatoria conditio quæ vocetur. II. 190. 12.
— legatum vitiat. II. 798. 33.
Captatorium legatum improbatur. II. 813. 3.
Captatoriæ institutiones, legata, & fideicommissa nulla. VIII. 1313. 1.
Quando captetur hereditas heredis instituti. VIII. 1316. 6.
— quando tertii. VIII. 1317. 7.
Captus ab hostibus heres institui potest beneficio postliminii. II. 153. 22.
— possessionem amittit. II. 1008. 4.
Captivi quare servi. I. 236. 7. & 235. N. 11.
— non tamen in bello civili, nec inter Christianos. I. 235. N. 11.
— testari nequeunt II. 28. 4. VIII. 1334. 4. XI. 1678. 3.
— valet Horum testamentum antea factum, si cum decesserint, sive jure postliminii, sive Lege Cornelia. VIII. 1338. 12. XI. 1679. 4.
— sive bello civili, sive inter Christianos jus testandi non amittunt. II. 28. N. 4.
Captivi omnes ex novella Leonis testandi jus retinent. XI. 1680. 5. II. *ibid.*
Carbonianum edictum comparatum impuberis gratia, cui fit status controversia, & unde dictum. VIII. 1247. 2. 3. & 1250. 13.
— & quot modis fiat impuberi status controversia. VIII. 1250. 13.
— ex edicto Carboniano datur impuberi bonorum possessio, & cum ea rerum administratio; si modo satisdet. VIII. 1248. 4. 5. II. 516. 27.
— ejus administrationis commoda. VIII. 1248. 6.
— quid satisdatione cavere debeat impubes. VIII. 1248. 7.
— si non satisdet: non erit solus in possessione, sed cum adversariis. VIII. 1249. 7.
— quibus & rerum hereditarium administratio committitur si satisdant; & qualis. VIII. 1249. 8.
— denegata impuberi non satisdanti administratione, alimenta eidem non negantur. VIII. 1249. 9.
Carboniana bonorum possessio an detur omni impuberi, cui fit status controversia. VIII. 1250. 13.
— non datur nisi causa cognita. VIII. 1251. 14.
— causa illa prior; ut præsumptio sit, impuberem ex liberis esse. VIII. 1251. 15.
— posterior hæc; ut expediat impuberi cognitionem status in tempus pubertatis differri. VIII. 1252. 16.
Inter bonorum possessionem Carbonianam, & Unde liberi, aut Contra tabulas quid differat. VIII. 1252. 17.
— & an posterior hæc cum superioribus concurrat. VIII. 1252. 18.
ex Carboniano edicto qui possidet, neque pro herede, neque pro domino est, & quid inde consequens. VIII. 1249. 10.
Carcer. Vid. *Debitor.*
Carcer, quasi species servitutis. IV. 362. N. 8.
— neminem notat infamia. V. 132. 18.
Carceris metus justus. IV. 361. 9.
— perpetui pœna relegatione gravior. V. 178. N. 5.
— injusti custodes fallere licitum. IV. 395. N. 3.
a Carceris pœna appellatur. VI. 425. N. 36.
de Carceri emancipandis debitoribus quodnam jus fuerit ex L. 12. tabb. XI. 313. 1. & N. 2.
— & quomodo postea, & qua lege sublatum. XI. 313. N. 2.
in Carcerem debitore detruso, *dimensum*, seu quotidianus victus sacris libra præstabatur ex ipsa *L.* 12. *tabb.* XI. 313. 1. & 314. N. 3.
Carceri obligare se pacto, an liceat. XI. 318. N. 1.
Carcere inops debitor inclusus creditoris expensis ali debet. XI. 314. N. 3.
— nisi ex consuetudine obæratorum carceri addictorum vita aliter substentetur. *ibid.*
Carcere inclusus an citari possit, ut ad alium judicem eat. VI. 30. N. 21.
a Carcere qui sint immunes. XI. 311. N. 1.
cum Carcerato an iniri contractus possit. IV. 362. N. 8.
— pro eo accusato an procurator admitti possit. V. 179. N. 5. & 184. d. N.
Carcerato victum inferri prohibens, an, & qua actione teneatur. XI. 314. 2. *seqq.*
Cardinales Præfectis prætorio comparati. VI. 418. N. 20.
— regibus ipsis a nonnullis exæquati. *ibid.*
a Cardinalibus an appelletur. *ibid.*
Carfania impudentissima fœmina occasionem dedit prohibitorio edicto de postulando. V. 46. N. 20.
— an alia sit a Caja Afrania. *ibid.*
Carmen famosum quid. IV. 209. 6. V. 85. N. 3.
ob Carmen famosum damnatus testamentum condere non potest. II. 34. 12.
Carnifices vitæ conditione viles. V. 90. N. 9.
Castellum aquæ quid, & unde nuncupatum. III. 245. 8. & N. 3.

BIU Cujas

— aquæ ex eo ducendæ, & per rotam hauriendæ ex flumine publice servitus an recte constituatur. III. 244. 8.
Castigatio levior coercitione. V. 1109. 17.
Castrati viles. V. 90. N. 9.
— non adoptant. I. 313. 8.
— eorum duo genera. VIII. 851. 50.
Servos in orbe Romano castrantium pœna capitalis. VIII. 851. 51.
— Hujusmodi sanctionis occasio. *ibid.*
Casus quid sit. IX. 827. 2.
Casus fortuitus. Vide *Depositum.*
Casus fortuitus quid. III. 829. 14. IV. 655. 6. VIII. 291. 1.
— cur dicatur vis major, cur item fatum. VIII. 29. 2.
— quot, & quibus ex causis nascatur. IV. 655. 12. & N. 9. *seq.* VIII. 29. 3. *seqq.*
— fatalis, seu divinitus immissus quinam. V. 680. 17.
Casus fortuitus debitorem generis non liberat. IV. 604. 7. VII. 609. 1. & 611. 7. 8. VIII. 32. 14.
— quid si debitor sua omnia bona casu fortuito amiserit. VII. 613. 10. *seqq.*
— quare ad accipientem pertineat in mutuo. VIII. 33. 16. IV. 604. 7. 8.
— item in re æstimata commodata. IV. 605. 8. 9. VIII. 33. 18.
— item in omnibus rebus, quæ æstimatæ dantur; & quare. VIII. 33. 18. *seq.*
Casum fortuitum an præstet locator conductori. III. 829. 13. *seq.* & 830. N. 6.
— an conductor locatori. III. 839. 2. & 841. 5.
— quid si casui culpa causam dedit. IV. 610. 21.
Casum fortuitum non præstat heres fiduciarius; & quatenus. II. 641. 3. *seqq.*
Conventio ut casus fortuiti præstentur, valet in contractibus: secus in judiciis; & quare. IV. 624. 3.
Casum fortuitum præstare idem est atque damnum præstare, quod ex tali casu contingat. VIII. 32. 12.
Casui fortuito quæ damna tribuantur. IV. 656. 12. & N. 11.
Casum an præstet possessor in hereditatis petitione. V. 680. 17.
Casus fortuiti in re debita incidentes a nullo debitore præstantur. VIII. 31. 10. 33. 15. 34. 20. 21. & 35. *seq.*
— nisi tamen culpa debitoris casui dederit occasionem. VIII. 37. 25. *seqq.*
— vel ejus mora VIII. 37. 31. *seqq.*
— vel ab initio convenerit ut casus fortuiti præstentur. IV. 621. 1. VIII. 38. 34.
— modo vel ab initio, vel in continenti conventio sit interposita. VIII. 39. 35. IV. 623. 2.
— conventio ejusmodi aut generalis est, aut specialis. VIII. 39. 37.
— generalis de omni casu, vel periculo præstando valet in contractibus: secus in judiciis. VIII. 40. 38. *seqq.* & 41. *seq.* IV. 624. 3.
— conventio ista generalis an casus insolitos comprehendat. IV. 623. 3.
Casu quod fit, abest ab injuria. IV. 212. 9.
Damnum casu datum non vindicatur lege Aquilia. IV. 225. 5.
Ob causam datum an condici possit, si causa propter casum fortuitum secuta non sit. III. 1208. 5. *seqq.* & 1209. N. 1.
Casus substitutionis duplex: Primus, & Secundus. Quales, & cur ita dicti. II. 233. 14. *seqq.* & N. 10 11. IX. 203. 14. *seqq.*
Casus certi, cum de eo quod interest agitur, quinam sint. IX. 827. 3 828.
Casus incerti quinam habeantur. IX. 831. 1.
Casus pro amico, vel pro Diabolo quinam vocentur a DD. I. 616. N. 1. IV. 295. N. 1. X. 754. N. 16.
Catoniana regula quæ, & a quo ita appellata. II. 776. 1. *seq.*
— explicatur. II. 776. 2. *seqq.* & 777. N. 1. *seqq.* XI. 718. 6.
— quatenus hæc a regulis antiqui juris diversa. II. 777. N. 1.
— an pertineat ad legata inutilia propter solam incapacitatem legatarii. II. 777. 3. & N. 2.
— an pertineat ad hereditates. II. 779. 5. & N. 5.
— quare non pertineat ad conditionales heredum institutiones. II. 779. N. 5. & 781. 6. & N. 6.
— non pertinet ad legata conditionalia, nec ad ea, quorum dies cedit ex tempore aditæ hereditatis; & quare. II. 781. 7. 9.
— nec item ad stipulationes conditionales. XI. 718. 6.
— item non pertinet ad novas leges. Quæ hic novæ leges appellentur. II. 784. 11. & N. 8.
Cavere generaliter quid sit. X. 109. 1.
Cavere alicui quid sit. III. 1351. 18. V. 260. 21. VII. 278. 4.
in Contrahendo quod agitur, pro cauto habendum. X. 110. 3.
Cavillationibus an liceat uti in bona causa. V. 59. N. 43.
Caupo quinam. IV. 442. 11.
Caupones, excepta vi majore cæteros casus præstant. IV. 442. 11.
— præstant etiam factum viatorum, quos in caupona recepere. IV. 441. N. 4.
adversus Caupones, & stabularios de damno, furtove, quod in caupona, aut stabulo datum factumve sit viatoribus, duplex actio datur: altera ex contractu: altera quasi ex maleficio. IV. 441. 10.
— priore persequimur rem ipsam, quam receperunt, aut id, quanti ea res est, etiamsi sine culpa eorum perierit, nisi fatale damnum acciderit. IV. 441. 11. & 442. *seq.*

BIU Cujas

— posteriore tenentur in duplum, si damnum, furtumve datum factumve sit viatoribus ab iis quorum opera illi cauponam, aut stabulum exercent. IV. 443. 12. 444.
— nisi tamen prædicenti cauponæ exercitori nolle se damnum præstare, viatores assenserint. IV. 443. N. 5.
Causa quomodo distinguatur a re in datione, & condictione ob causam. III. 1203. 10.
Causa pro conditione habetur cum in testamentis, tum in contractibus. VII. 651. 5.
Causæ nomine, cum agitur de civili obligandi causa, intelligitur datio, vel factum. III. 496. 6. & 405. N. 2.
Civilis obligandi causa an subsit pactis. III. 405. N. 2.
Causa non secuta quando dicatur. III. 1207. 2. *seqq.*
— alia onerosa, alia lucrativa. IV. 642. 6.
— Vide *Lucrativæ causæ.*
Causa servitutum perpetua quænam III. 241. 1. 2.
Causa servitutis quid dicatur. III. 241. N. 2.
Causa perpetua differt a servitute continua. III. 344. 13. & N. 9.
Causa legati quid. Ad præterita pertinet, & quare. II. 789. 9.
— præterita si falsa sit, nec legato, nec stipulationi, nec ulli obligationi nocet. XI. 661. 1. 2. & 664. 5. 11. 791. 15
— legato multo minus nocet, quam falsa demonstratio. II. 792. 16.
Falsa causa tum obest legato, cum apparet testatorem, si sciret falsam esse, non fuisse legaturum. II. 797. 28.
Falsa causa quomodo ex anterioribus sermonibus testatoris, vel ex ipsa conceptione legati deprehendatur. II. 797. 29. *seqq.*
Causa, ubi de accessionibus agitur, quid significet. X. 444. 2.
Causa omnis post litem contestatam præstanda. *ibid.*
— & quidem in omnibus judiciis. X. 445. 5. & 1427. 2.
— an etiam ante litem contestatam, post moram factam. X. 446. 5. & 1427. 3.
Causa in libello quomodo sit exprimenda. VI. 57. 3. & 59. 3. & N. 6. *seq.*
An libellus vitietur, si inepta, vel nulla causa agendi inseratur. VI. 60. 4. & N. 9.
Causa liquida in compensatione quid sit, & quas habeat conditiones. IV. 862. 35. & N. 24.
— quomodo fiat liquida. IV. 862. N. 24. 25.
Causa jurisconsultis idem, ac negotii, seu facti species, quæ implicitam in se habet de re aliqua quæstionem. X. 1152. 3.
Causæ appellatione generatim sumpta, accessio quoque continetur. X. 1428 6.
Causæ restituendæ nomine quid veniat. X. 1425. 1.
Causæ cognitionem quænam desiderent. VI. 11. N. 2.
— Vide. *Cognitio.*
Causam possessionis sibi nemo mutat. I. 1051. 2.
Qui ex nulla, aut injusta causa possidet, potest ex nova causa possidere. I. 1059 1. 1060.
Causam ex integro agere quid sit. X. 763. & 770. 14.
Causam perpetuam omnes servitutes requirunt. III. 241. 1. & N. 1.
in omnem Causam se obligare quid sit. X. 1175. 22.
— quid, in omnem causam conductionis, aut stipulationis. X. 1181. 25.
ob Causam futuram si quid datum, aut promissum, cur non valeat, si causa secuta non sit. XI 665. 6.
Qui ob causam præteritam, eamque falsam stipulatus est, an videatur stipulatus sine causa. XI. 666. 8.
Ancilla data ob causam, an causa non secuta, condici possit. VII. 742. 1. 2.
Factum ob causam, causa non secuta, quando revocari possit actione de dolo; & quando condictione dati. X. 1229. *seqq.*
— Vide *Casus, Datum ob causam.*
Rem cum omni causa restituere quid valeat; & quid causæ vocabulo contineatur. V. 827. 2.
Rem cum omni causa restituere quid valeat; & quid causæ vocabulo contineatur. V. 827. 2.
Rem transire cum sua causa, quid sit. I. 732. 5.
Causa impulsiva quænam, & quomodo dignoscatur. VII. 744. 6.
— finalis quæ. VII. 743. 5. 744
Causa dubia quænam dicatur. VI. 308. 3. VII. 506. 6. & 1145. 21.
Quænam causæ dubiæ, in quibus judex secundum eum judicat, qui juravit. X. 755. 6. & N. 17. & 756.
An judex possit in causis dubiis ex animi sui motu gratificari partium alicui, aut rem dividere, & adjudicare utrique. X. 754. N. 6.
Criminales causæ quæ. IV. 1350. 7.
— quænam famosæ. V. 122 19. *seqq.*
— publici sunt, & privati judicii. V. 176. 8.
— quæ publici judicii sunt, procuratorem respuunt, cum ad agendum tum ad defendendum, & quare. V. 176. 9. & N. 7.
— an, & quando defensorem admittant; & quatenus. V. 188. 10. & 185. N. 5. 186.
— quæ privati sunt judicii, procuratorem ad agendum perpetuo respuunt jure communi. V. 189. 11.
— secus ex usu fori; & quatenus. V. 176. N. 5.
— defensorem quatenus admittant. V. 190. 11. & 185. N. 5.
— Vide *Procurator.*
— advocatum recipiunt. V. 42. 5.
— an deferendo alteri partium jurejurando decidi possunt. X. 714. N. 9.
— & cujus jusjurandum admittant, actorisve, an rei. X. 714. N. 9.
— quænam nec ipsius rei jusjurandum recipiant. X. 714. N. 9.
— an jusjurandum suppletorium admittant. X. 762. N. 22.

Cri-

BIU Cujas

Criminales causæ olim mandari non poterant. IV. 1350. 8. & N. 6.
— feriis sacris tractari an possint. VI. 262. 21.
a Criminalibus causis quando appellare non liceat. VI. 413. 10. & N. 11. 414.
— in illis an reus convictus appellare possit a pœna. VI. 421. 18. & N. 26. *seq.*
— moribus nostrorum temporum non appellatur. VI. 421. N. 26.
de Criminalibus causis judex civilium causarum non potest cognoscere, neque ex prorogatione, neque ex reconventione. IV. 1200. 15. & 1307. N. 11.
in Criminalibus causis dilationes plures quam in civilibus dantur. VI. 246. 7.
— in illis acta edenda. VI. 93. 1.
— an fiat condemnatio in expensas. VI. 311. N. 8.
Criminalibus causis finiendis quare minus temporis præfinitum. VI. 286. 10. & N. 13.
— in illis an negativa probanda. VII. 1096. 8. & 1099. 13.
— an major probatio requiratur. VII. 1105. 1. *seqq.*
— prorogatio num detur ad alium judicem criminalem. IV. 1266. 1. 1267. & 1265. N. 2.
— an reconventio. IV. 1308. N. 14.
Testes in criminalibus causis, etiamsi longius absint, venire tenentur ad judicem causæ. VII. 1126. 8.
— servus testis esse potest. VII. 1037. 4.
— an satisdatio recipiatur. VI. 105. N. 14.
Sententia in criminalibus causis non debet esse necessario conformis libello. VI. 314. N. 1.
Summariæ causæ quot & quæ. VI. 49. 2. XI. 243. N. 20.
In causis summariis non requiritur libellus, sed qualis petitio apertam facti narrationem continens exigitur. VI. 49. d. N.
— exceptio obscuri libelli vel in primordio litis non admittitur. VI. 51. N. 3.
— & libelli ineptitudo non obest. VI. 62. N. 9.
— non remittitur juramentum calumniæ. VI. 222. N. 15.
— liquidato negotio, sine litis contestatione potest ad definitivam sententiam perveniri. VI. 111. N. 22.
Causæ spirituales coram judice Ecclesiastico, non autem politico agitari debent. IV. 1307. N. 14.
— in illis nec reconventio admittitur coram judice politico. *ibid.*
An cum de spirituali causa incidit quæstio coram judice politico, eadem remittenda sit ad Ecclesiasticum judicem. IV. 1180. N. 21.
Causarum lucrativarum concursus. I. 1060. 2.
Causarum constitutiones quæ. V. 1277. N. 1.
Causarum fata. V. 36. 2. & N. 4. VI. 451. N. 19.
Causidici quinam, & cur ita dicti. V. 39. 4.
Causidicina pro ipso causidicorum munere accipitur; advocatio passim dicta. V. 40. 4.
Cautio varie usurpatur in jure. VII. 1340. 26.
— vocatur hoc nomine stipulatio. *ibidem.*
— item chirographum. II. 1355. 3. & N. 1. VIII. 201. 1. & 214. 2.
— Vide *Restitutio Chirographi.*
— absolute posita nudam cautionem significat. VI. 99. N. 5.
— idonea quæ sit. *ibid.*
— solemnis quænam. VIII. 290. 5.
— ab exactore publicarum functionum emissa, an, & quando noceat fisco *ibid.*
— in rem quid sit. IV. 572. 12.
— quæ in personam. *ibid.*
— in actione confessoria, aut negatoria quænam. III. 385. 14.
— emptori quæ præstanda. III. 803. 10. *seq.*
— quænam heredi in annuis legatis propter Falcidiam. II. 495. 18.
Cautio quænam præstanda, si legata pure relicta intra dodrantem minui possint per legem Falcidiam ex eventu. II. 982. 9. *seqq.*
— legatariis ab herede quando præstetur, & quomodo. II. 1098 9. 1099.
— quæ recusantis pœna. II. 1100. 9.
— potest hæc tamen a testatore remitti. II. 1099. N. 6.
Cautio damni infecti. Vid. *Damni infecti cautio.*
Cautio mutui quid differat a cautione, quæ interponitur in cæteris contractibus. VIII. 277. 22.
— procuratoria duplex exigitur ab eo, qui agit alieno nomine. Utraque quæ sit. V. 241. 2. & 243. 4. & 244. *seqq.* & 260. 20. 21. 262. *seqq.*
— utriusque ratio, atque æquitas. V. 241. 3. & 242.
— Vide *Procurator.*
Cautio Mutiana qualis, & a quo dicta. II. 1075. 20.
— admissa non tantum in legatis, sed & in hereditatibus. *ibid.*
— an & in donationibus mortis causa. II. 1075. N. 15.
— præstanda est heredi a legatario; ab herede coheredi. II. 1076. 21.
— an ab instituto, eoque solo præstanda legitimis heredibus. *ibid.*
— exigit satisdationem. II. 1077. 22.
— quare locum habeat in solis testamentis, & non in stipulationibus, & contractibus. II. 1077. 23. & 1075. N. 15.
— in conditionibus quæ sunt in dando, vel in faciendo non est recepta. II. 1077. 24.
— an cesset in conditionibus negativis, quæ vivo legatario existere possint. II. 1078. 25. & N. 18.
Mutianæ cautioni locus est, ubi conditio potestativa non faciendi legatario adscripta est. II. 1080. 26.
Cautio fructuaria quare introducta, & quid contineat. III. 123. 1.
— ab omni fructuario præstanda, quin & ab usuario. III. 125. 3. — etiamsi

BIU Cujas

— etiamsi fuerit, aut conventione, aut testamento remissa. III. 126. 4. *seqq.* & N. 3. *seqq.*
— ejus regulæ exceptiones duæ. III. 127. 7.
— idonea præstari debet a fructuario; & hæc qualis. III. 128. 8.
— an & in usufructu testamento constituto necessaria. III. 125. 3. & N. 1.
— an & in messe, aut in vindemia legata in singulos annos. III. 126. 3. & 125. N. 2.
— quid si ab inope fructuario præstari nequeat. III. 128. 9. & 129.
— si duo sint fructuarii, an, & quando sit ab utroque præstanda. III. 129. 10.
— fructuaria præstari debet illis, ad quos finitus redire debet usufructus. III. 130. 11.
— semper præstanda proprietario; heredi interdum, aut legatario, vel utrique, & quando duobus legatariis. III. 130. 12.
— quando ab uno præstanda alteri fructuario, & quando heredi ab utroque. III. 130. 13.
Cautio fructuaria quid contineat, & quæ illius partes. III. 130. 14. *seqq.*
Cautio in quasi usufructu quænam præstanda. III. 32. 9. 10. & 34. 13.
— ejus forma discernit quasi usumfructum rerum, quæ usu consumuntur, a mutuo; & quomodo III. 34. 13.
— vetari non potest a testatore, & quare. III. 35. 15. & N. 4.
Cautio hominis tollit cautionem legis. XI. 151. 4.
Cautio decimaria quid. VI. 215. N. 5.
— ejus origo. *ibid.*
— finis. *ibid.*
— ab actore litis initio præstanda. *ibid.*
Cautio judicatum solvi quæ, quando præstetur, & a quo. V. 276. 34. *seqq.*
— ejus clausulæ tres. V. 291. 5. *seqq.*
Cautionis hujus præstandæ necessitas. V. 280. 39. & 281.
— Vide *Judicatum solvi.*
Cautio judicio sisti quotuplex. Qualis præstanda a singulis. VI. 99. 4. *seq.*
— quinam ejus effectus, & quando cesset. VI. 105.
— juratoria a quibus præstanda, vel secus. VI. 102. & N. 9.
— quibus remittatur. VI. 102. 103. 4. & N. 10.
— Vide *Judicio sisti.*
Cautio de *Opere restituendo quæ*; & quid contineat. IV. 495. 23. 496. *seq.*
— Vide *Novi Operis nuntiatio.*
Cautio de rato quæ, quando præstanda, & a quo. V. 260. 20. *seqq.*
— quæ illius præstandæ necessitas. V. 275. 33.
— Vide *Procurator*, *Ratum.*
Cautio *Amplius non peti*, minor cautione rati. V. 313. 32.
Cautio de re defendenda quid contineat. V. 296. 12. 297.
— quibus rebus resolvatur, vel committatur. V. 298. 13. 299. *seqq.*
Cautio inutilis, in qua quis confessus est se debere, nulla expressa certa debendi causa. III. 1357. 7.
— utilis, in qua certa debendi causa expressa. III. 1357. 8.
Cautionis nomine non venit satisdatio, nisi id cautum nominatim. Unica species excipitur, & quæ. III. 806. 14.
Contra cautionem liquidam, quæ professionem debiti contineat jure Saxonico, præter exceptionem solutionis nulla exceptio potest obiici, nisi ex instrumento ipso proveniat, aut in continenti probetur. V. 1284. N. 8.
Aliud est haberi pro cauto, aliud haberi pro expresso. X. 113. 4.
Cedere, & contendere opposita. VI. 46. 4. & N. 6.
Cedere dies quando intelligatur. IV. 72. 4.
— Vide *Dies.*
Cedere, mandare, præstare, exhibere, transferre actiones promiscue usurpantur. IV. 449. N. 1.
Cedere. Vide *Delegare*, *Delegatio.*
Cedere, & mandare actiones, an differant. IV. 457. N. 8.
Cedi possunt actiones donationis causa. III. 598. 12.
— etiam ignorante, atque invito debitore cedi possunt. IV. 453. 12.
— quatenus vendi possint. III. 598. 12.
Cedens alteri actiones transfert in alium duntaxat utiles: directas perpetuo retinet. IV. 462. 18. & N. 10.
— quare has transferre non possit. IV. 458. 15. & N. 9.
Cedens actiones, si concurrat cum cessionario, & simul uterque petat; uter potior sit. IX. 1386. 9.
Post nominis cessionem, an cedens exigere, aut ei solvi possit. Et quomodo cessionarius inhiberi possit, ni ei solvatur; aut cedens, ne solvatur cessionario. IX. 1387. 11. 12. & 1388. IV. 463. 19. 464. *seqq.*
Cenotaphium quid sit, & de ejus jure. I. 638. 17. & N. 6.
Censere quid sit. VIII. 963. 4. 5.
Census quid sit. I. 272. N. 7. VIII. 964. 6.
— per metonymiam dicitur vectigal, tributum, & omnis publica pensitatio. VIII. 964. 7.
— quare agebatur. VIII. 964. 6. *seq.*
Census Populi Romani a Servio Tullio institutus, & quare. II. 45. N. 6.
— senatorius duplo major censu equestri. IV. 1381. N. 22.
— plusquam Senatorius, quis *ibid.*
Censum agere quid sit. VIII. 963. 5.
Censum profiteri quinam dicebantur. VIII. 985 9.
sine censu fundus vendi non potest. VIII. 963. 1. 2. & 964. 8.
Censores Romæ in ea vitia animadvertere soliti, de quibus nihil cautum erat legibus. X. 722. 8. & 721. N. 16.
— cognovere de perjuriis. *ibid.*

BIU Cujas

Censoria potestas magistra pudoris, & modestiæ IV. 1378. N. 19.
— olim non ignominiam damnato, sed ruborem tantum efferebat. IV. 1377. 11.
— sed nec aditum præcludebat ad summos etiam honores. IV. 1377. 11.
Censura Romæ ad sesquiannum, deinde in quinquennium prorogata. IV. 1076. 20.
Censualis professio quid sit, & quis ejus usus. VIII. 985. 10.
an Censuali professione non tradita, dominium transferatur in emptorem. VIII. 986. 10. *seq.*
Bona sua non deferentis in censum quæ pœna. VIII. 985. 10.
Censu manumissio qualis. I. 272. 6. & N. 7.
Centum anni longissimæ hominum vitæ tempus III. 149. N. 3.
Centum annis amittitur ususfructus civitati relictus. III. 150. 4.
— & ecclesiæ. III. 149. N. 2.
Centesima usura quæ, & unde dicta. VIII. 414. 3.
— promissa in *L.* 40. d. de *reb. cred.* & quomodo. X. 492. 10.
Centesimæ calendæ quæ. XI. 939. 2. 3.
Centesimis Calendis dari, an utiliter stipulemur. XI. 937. 1. *seqq.*
Centumviri qui, & unde delecti. IV. 1378. 13. & N. 20. 1379.
— in quatuor consilia divisi, quibus præerat prætor. IV. 1379. 13.
— causas quascumque hereditarias omnino, & soli cognoscebant. V. 719. N. 1.
— & privatas omnes, quoties de jure, ac æquitate, non de facto contendebatur. IV. 1378. 13. & N. 20.
Centumviralia judicia utrum publica fuerint, an privata. IV. 1379. N. 20.
Centuriæ a quo descriptæ, & quo numero. II. 45. N. 6
Centuriata comitia quæ. II. 38. N. 2.
— instituebantur de rebus gravioribus, majoribus auspiciis. II. 46. N. 6.
Prima cera, atque ima cera cur ita dictæ; & quid continerent in testamentis. II. 227. N. 6.
Cerdones qui. Iidem viles. V. 90. N. 9.
Certa res quomodo in libello designanda. VI. 58. N. 5.
Certæ natura res, aut incertæ quæ sint XI. 1259. 6.
Certum quid dicatur. X. 53. 1. XI. 1258. 4.
— nusquam pro mutuo in jure usurpatum. X. 53. 1. & 153. 5.
Certum in specie, in genere, & quantitate quid. X. 139. 2.
Certitudo, vel incertitudo cujusque rei unde æstimetur. XI. 1258. 5. *seqq.* & 1265. 16. *seqq.*
Certi condictio unde dicta. VII. 566. 2. 3. X. 64.
— quare introducta. X. 159. 8.
— competit ex omni causa, & ex omni obligatione, ex qua certum petitur. X. 148. 2.
Certi condictio generalis est; specialis nulla. X. 57. 3. 58. *seqq.* 151. 4. 152. *seqq.*
— actione propria, cum qua concurrit, sæpe mitior: nunquam gravior, plusve continet. X. 161. 10.
— eadem nonnisi ex præsenti obligatione. X. 175. 19.
— non tantum de pecunia certa numerata, sed & de aliis certis rebus omnibus competit. X. 993. 3.
— ex sola numeratione pecuniæ nascitur, cum stipulatio est inutiliter adjecta. X. 185. 1. 186. *seqq.*
Si pecuniam, quæ mea est, Titii nomine dederim mutuam: Titio acquiritur certi condictio, pecuniæque dominium postquam monitus ille mutuum ratum habuit. X. 189. 1. 190. *seqq.*
Rescienti mutuum ejus nomine factum, & repudianti non acquiritur certi condictio: sed danti mutuum competit condictio ob causam. X. 194. 4. 5.
Dante me meam pecuniam mutuam meo nomine, sed ea lege, ut pecuniam mutua a me data Titio redderetur; acquiritur ei utilis certi condictio. X. 194. 6.
Quibus in causis mutuum danti condictio certi non acquiritur ante consumptionem pecuniæ; in iis consumptæ pecuniæ condictio acquiritur, etiam furioso, & quare. X. 225. 1. & 226. *seqq.*
— & quibus in causis non acquiratur mutuum danti condictio certi ante consumptionem pecuniæ. X. 225. 2.
Procurator pecuniam domini mutuam dando, certi condictionem domino acquirit, sive det nomine domini, sive suo. X. 407. 2. & 408.
Utilem certi condictionem militis procurator, dando mutuam ejus pecuniam, acquirit domino, etiamsi nominatim stipulatus sit eam domino reddi. X. 408. 2.
Certi condictio datur & ex causa legis Aquiliæ. X. 183. 3.
— quibus, & adversus quos competat. *ibid.*
— commoditas, & potestas quæ. X. 160. 9.
Condictione certi res omnes certæ peti possunt. X. 164. 12.
— & quidem etiam ex incerto contractu. X. 164. 13. 14.
— certum petitur, non incertum, adeoque nec id quod interest. X. 162. 11.
de Certi condictione edictum quale. X. 59. 4.
— ex Eo nulla mutui actio certa, præterquam certi condictio. X. 61. 7.
— Vide *Mutuum.*
Cessante causa cessat effectus. III. 189. 9. & N. 3.
Cessio actionum quid. IV. 449. 8. & N. 1.
— quomodo recte fiat. IV. 450. 8. 9. VIII. 673. 1.
— fit nuda cedentis, accipientisque voluntate, ex justa causa. IV. 455. 14.
— quomodo fiat, etiam invito debitore; & quare. IV. 453. 12. *seq.* & N. 7.
— omnium actionum esse potest. IV. 451. 11.
— an ex omnibus causis. IV. 450. 9. 451. 10. & N. 2.

BIU Cujas

— facta ex causa donationis, & titulo lucrativo valet sine ulla exceptione. VIII. 674. 4.
— ejus rei probatio quæ, & cui incumbat. VIII. 674. 5. 6.
— ex causa venditionis, aut ex alio oneroso titulo facta olim in totum valuit: hodie valet usque ad summam pecuniæ pretii nomine solutæ. IV. 451. 10. VIII. 675. 7. 8. & 676. *seq.*
— pecuniam, quæ pretii nomine soluta fuisse dicitur, solutam fuisse a quo probari debeat, & quomodo. VIII. 675. 9. 10.
— facta venditionis causa, aut alio oneroso titulo minori pretio valet in totum quatuor ex causis. IV. 451. N. 3. VIII. 678. 12.
I. Cum cessio actionum hereditariarum fit inter coheredes. VIII. 678. 13.
II. Cum creditor cessionem accipit in solutum. VIII. 678. 14.
III. Cum possessori alienæ rei ceduntur actiones, quibus possessionem suam tueatur. VIII. 679. 15.
IV. Cum cessio fit inter plures legatarios. VIII. 679. 16.
— an idem juris, & in aliis similibus; & quæ sint species similes superioribus. VIII. 680. 17. *seqq.*
Quando & inter quas personas actiones ipso jure transferantur sine cessione. IV. 469. 27. *seqq.*
Cessione jus omne cedentis in cessionarium transit. IV. 462. 18.
Cessionarius ab invito debitore exigere, eumque liberare potest. IV. 462 18. 463. IX. 1386. 8.
— paratam uti cedens habet executionem. IV. 461. N. 11. 462.
— Vide *Cedens.*
Cessione recta transeunt in cessionarium actiones utiles. IV. 455. 14.
— transeunt & directæ, sed obliqua via, si eæ mandentur a creditore. IV. 456. 15.
— quomodo mandatæ in cessionarium transferantur. IV. 457. 15. 458. N. 9.
in Cessione voluntaria qui mandatis actionibus experitur, privilegio mandantis utitur. IV. 467. 25.
— secus in necessaria, & quare. IV. 468. 26.
Cessionarius an iisdem exceptionibus repellatur, quæ cedenti obstabant. IV. 467. N. 14.
Cedere actiones suas quo tempore creditor alteri possit. VII. 814. 8. *seqq.*
Actionum cessione facta, si is, qui cessit, sine herede decesserit ante litem contestatam; is cui actiones mandatæ sunt, directa actione experiri non potest, sed utili tantum. VII. 813. 6. 814. *seqq.*
— quid intersit, directa, an utili actione experiatur. VII. 821. 47. 822.
Quibus conditionibus cedi debeant actiones condemnato in judiciis, sive in rem, sive in personam. XI. 199. 1. *seqq.*
Actionibus suis cedere an dominus debeat condemnato, qui dolo possidere desiit. Differentia inter actiones in personam. XI. 200. & 201. *seq.*
Condemnato, qui dolo malo possidere desiit, præter cessionem actionum an dominus ullam cautionem præstare teneatur. XI. 202 6. 7.
— Vide *Cedere, Cedi.*
an Cedendæ actiones ab herede contra debitorem. II. 736. 14. & N. 8.
Cedendarum actionum beneficium fidejussori tributum. IV. 563. 11. & N. 20. 564. IX. 1314. 2.
— item tutori. IV. 185. 11. & N. 8.
Bonorum cessio quid contineat. XI. 258. N. 11.
— affert infamiam facti. XI. 265. N. 22.
— non liberat obligatione, ubi quis ad pinguiorem fortunam venerit. XI. 273. N. 26.
— Ejus contumeliosi ritus pluribus Italiæ locis recepti. XI. 265. N. 22.
— & quare. *ibid.*
Bonorum cessione carcerem non evitat obstrictus ex delicto ad pœnam pecuniariam. XI. 260. 16.
— excluditur qui fraudulenter suas res alienavit. XI. 261. N. 18.
Qui bonis cessit, gaudet beneficio competentiæ. XI. 258. 3. & N. 11.
— an & usurarius. XI. 258. N. 11.
Cessione bonorum finitur societas. IV. 1000. 8. & N. 6.
Beneficium cessionis bonorum amittitur inficiatione debiti. XI. 262. N. 19.
de Bonorum cessione quinam scripserint. XI. 258. N. 11.
an facultati cedendi bonis renuntiari possit. XI. 259. N. 15.
Cessio servitutum in jure olim frequens. III. 330. 26.
Cessio servitutis a sociis diverso tempore facta quando confirmetur, rataque sit, & quomodo. III. 305. 18. & N. 7. *seq.*
Cessio ususfructus fieri non potest, & an propter id amittatur. III. 171. 3. & N. 2.
Charondæ lex de educatione pupillorum. IV. 169. N. 4.
Chartularii judices qui. V. 1. N. 2.
Chinenses quomodo animadvertant in fures. IV. 256. N. 13.
— habent scriptas leges juri Cæsareo simillimas. V. 9. N. 11.
— magno habent in honore jurisconsultos. *ibid.*
— nemini permittunt magistratum gerere in ea urbe, in qua penates habuit. *ibid.*
— obæratos in carcerem detrusos, nisi statuto die solvant, crudelissime verberant. XI. 313. N. 2.
Chirographum quid sit. VII. 1340. 25.
— plene probat contra scribentem, si vel is fatetur a se scriptum; vel eo negante probetur, vel per testes qui intervenerint, vel per comparationem literarum. VII. 627. *seqq.* & 1025. 4.
— quot testes requirat; quando sufficiant duo, quando tres, pluresve, necessarii ad ejus probationem. VII. 629. 4. & 630. 5. *seqq.* 631. 7.

BIU Cujas

Chirographum quodnam sit inutile. III. 1357. 7.
— utile quando habeat probationem rei gestæ duntaxat, obligationem nunquam. III. 1357. 3. 1353. *seqq.*
— & quando etiam obligationem confessæ rei pariat. III. 1360. 12. & 1361.
Chirographi conditio quotuplex, & quorsum constituta. III 1364. 16. & 1365.
Chirographo vere, & cum effectu non obligatur ille, cui facultas es confessionis suæ contraria probatione infirmandæ. III. 1358. 9. & 1359. *seq.*
Chirographi redditio probat liberationem, si tamen redditum fuerit debitori a creditore: quod ab ipso debitore probandum. IX. 1436. 6. V. 1319. N. 1. & 1320.
— sive redditum fuerit procuratori debitoris. IX. 1441. 1.
— sive redditum fuerit jussu creditoris. V. 1319. N. 1.
— Vide *Restitutio Chirographi.*
Solutione Chirographum inane efficitur, etiamsi non restituatur. IX. 1433. 1.
Qua actione chirographum repeti post solutionem possit IX. 1433. 2.
Chirographum spe mutui traditum, pecunia non numerata condici potest, & qua actione. III. 1364. 16. VII. 803. 1.
— & intra quod tempus. VII. 804. 2.
Chirographum suum qui negat, vel numerationem inficiatur, & postea falsi convincitur, qua pœna afficiatur. VIII. 227. 1. 2. & 230. 6. & 231. *seqq.*
— & quare nulla id genus pœna teneatur, qui abnegat Chirographum alia quam mutui causa traditum. VIII. 231. 7.
Qui alium ex Chirographo suo convenit, quomodo actionem instituere debeat, ut sibi consulat adversus debitorem confitentem, aut negantem. VIII. 231. 8. & 232.
Chirographo legato, debitum ipso contentum legari intelligitur. II. 863. N. 5.
— pignori dato, debitum, seu nomen pignori datum censetur. VIII. 830. 2.
— debitori reddito, debitum censetur remissum; & quare. V. 1319. N. 1.
Chirographa cur appellentur cautiones. VII. 796. 1. 2. VIII. 201. 1.
Creditore unum ex pluribus chirographis ejusdem debiti reddente debitori, omne debitum remisisse videtur. V. 1321. N. 1.
ab uno ex pluribus reis Chirographo reddito, an cæteri quoque liberentur. V. 1321. N. 1.
Chirographarii creditores qui. VI. 151. 1.
Chirographarios creditores aliis potiores facit, vel privilegium, vel separatio bonorum. VI. 153. 2.
— privilegium in re proposita quid sit. Ejus causa, & divisio. VI. 153. 3. 154. 4.
ex Chirographariis creditoribus quinam aliis privilegio potiores sint, aut quibus ex causis. VI. 154. 5. 155. *seqq.*
alii aliis quando potiores per bonorum separationem. VI. 161. 1. 162. *seqq.*
Chirographarii creditores defuncti per bonorum separationem potiores sunt hypothecariis creditoribus heredis in bonis hereditariis. VI. 163. N 2.
Chirographariis creditoribus per secutio pignoris non datur, neque jus offerendi. IX. 1111. 1.
Chirographaria pecunia quæ. IX. 1159. 1.
ob Chirographariam pecuniam retineri potest a creditore pignus obligatum ei in aliam causam, & quo jure. IX. 1161. 4. *seq.*
Christus quorsum, & quando scribi solitus heres. II. 936. N. 9.
per Christi membra jurare illicitum. X. 652. N 6.
per Christum milites jurabant sub Christianis Imp. X. 649. N. 5.
Christianus servus a Judæo herede legari potest homini Christiano. II. 759. 14.
Christiani servi commercium non est Judæo. II. 1167. 30.
Milites cincti quinam appellati. II. 319. 26. *seq.*
Circumducere edictum quid sit. VI. 402. 8.
— cognitionem causæ quid. IV. 1396. 1. 1397. N. 1.
— acta judicii quid. XI. 347. 1.
Circumducere acta judicii post dictam sententiam judex non potest: ante potest de consensu partium; & quando id fieri, si velint, oporteat. XI. 347. *seqq.*
Edicti circumductio instantiam perimit. VI. 401. 8. IV. 1395. N. 1.
Circumscripti quomodo differant a lapsis lubrico ætatis. V. 1125. 1.
Circumscriptiones quæ vocentur a rethoribus. I. 108. N. 2.
Circumvenire unde per metaphoram dictum; & quid significet. IV. 404. 13.
Citatio judicii principium. Unde per eam lis pendere dicitur. VI. 7. N. 7.
— quæ defensionem respicit, juris naturalis est, atque divini. VI. 9. N. 1.
— nec a Papa, nec a Principe remitti potest, nec omitti, aut ejus defectus suppleri. VI. 9. N. 1. 10.
— nec ullo jure, aut statuto tolli potest. VI. 10. N. 1.
Citatione omissa, vel non rite facta, nullus est judicii processus. VI. 11. N. 2.
— nisi reus sponte venerit in judicium. VI. 11. N. 2.
— quid si reus sponte judici se offerens excipiat de citationis nullitate. *ibid.*
Citatio non solum initio, sed & in quovis actu judicii necessaria. *ibid.*
— præsertim in productione testium, instrumentorum, & positionum. *ibid.*
An omnes, quorum interest, citandi sint. *ibid.*
— in pluribus judicii actibus juris est mere positivi. VI. 12. N. 2.
— potest in illis a Principe remitti. *ibid.*

— & quan-

BIU Cujas

— & quando possit etiam a judice. *ibid.*
— an una, eaque generalis ad totam causam, ad omnes, & singulos judicii actus possit emitti, & quo effectu. *ibid.*
An reus qui citatus dixit se nolle in judicium venire, ad sequentes actus citari debeat. VI. 13. N. 2.
— an & præsens citari debeat. VI. 13. 2. & N. 3.
An & quando in faciem, aut domi, vel per edicta reus citandus sit. VI. 14. 3. & N. 4. *seqq.* 15. *seqq.*
Citatio nec realis, neque verbalis fieri potest in alieno territorio. IV. 1267. N. 4.
— quando extra territorium facienda: per literas quas vocant subsidiales, executioni mandatur. VI. 118. N. 5.
— quæ fit a judice parti præsenti, cæteris efficacior. VI. 24. N. 15.
— si fiat a nuncio, præsente judice & mandante, perinde est. *ibid.*
Citatio ad domum, & per edictum non sufficiunt in gravius aliquod absentis citati præjudicium. VI. 15. N. 5.
Citatio per edictum soli ordinario permittitur, non delegato. VI. 15. N. 6.
— quibus in casibus admittatur. VI. 15. N. 6. 16.
Citatio generalis, seu monitoria quæ sit, & an aliquos habeat juris effectus. VI. 16. N. 6.
Citatio per proclama, ut vocant, quænam sit, & an sit hujus loci. VI. 16. N. 6. 17.
— Ejus notitia ad citatum pervenisse præsumitur: & quomodo præsumptio hæc elidatur. *ibid.*
— per proclama dicitur etiam denunciatio, quæ fieri solita est in matrimoniis a Parocho ex suggestu. *ibid.*
Citatio ad diem feriatum num faciat contumacem reum, qui eo die non venerit in judicium. VI. 253. N. 1.
Citatio ad diem festum an, & quando ipso jure nulla. *ibid.*
Quomodo, & apud quos valeat citatio ad feriatum diem. *ibid.*
— an feriato die, etiam sacro decerni possit, insinuari, executioni mandari. VI. 254. N. 1.
Affigi quando & ubi debeat citatio. VI. 15. N. 6.
Citationis tres partes; judicis commissio, nuncii executio, ejusque relatio. VI. 21. N. 13.
— an & ejus conceptio, & quid hæc continere debeat. VI. 21. N. 13.
in Citatione judicis commissio requiritur; & quando præsumatur. VI. 24. N. 15.
— & num specialis esse debeat: an & generalis sufficiat. VI. 24. N. 15.
— executio, & id nuncii relatio quomodo necessaria. VI. 27. N. 19.
— Vide *Relatio.*
— exemplum, seu copia quando ipsi citato offerenda. VI. 14. 2. & N. 4.
— & quando affigenda domui. VI. 14. 3. & N. 5.
Citatio ad audiendam sententiam. XI. 349. N. 1.
Civile jus quomodo agnoscatur. I. 41. 1.
Civile est jus omne quod civili rationi innititur, etiamsi sit ubique receptum. I. 32. N. 3.
— quatenus differat a jure prætorio. I. 58. 13. & N. 12.
Juris civilis nomen, modo speciei, modo generis nomen est. I. 38. 8.
— per excellentiam quodnam jus eo nomine appelletur. *ibid.*
— absolute appellatum, aut leges 12. *tabb.* aut veterum ad illas interpretationem designat. VII. 791. 1. X. 1463. 6.
Civiliter tantum deberi, quodnam dicatur. VII. 665. 22.
Civiliter anni vel menses quomodo computentur. I. 1074. 2. 1075. N. 5.
Cives Romani omnes, qui in orbe Romano sunt liberi. II. 149. 12. VIII. 1334. 4.
— soli testamentum facere possunt. II. 27. 3. VIII. 1333. 2.
— soli possunt institui. II. 148. 11. & N. 4.
Civium appellatio ambigua. XI. 7. 2.
Communis civium conditio quæ. X. 825. 6.
Non singuli cives, sed universi civitas sunt. XI. 9. 13.
Civibus relictum civitati relictum esse intelligitur. XI 7. 1. *seqq.* II. 723. N. 3.
— cur ita relictum interpretamur. XI. 9. 10. *seqq.*
Si legatum sit universis civibus, singuli non petunt: contra, si legatum singulis. XI. 7. 3.
— si iis, qui nunc sunt, futuris nihil relictum videbitur. XI. 7. 4.
Civitas quid sit. I. 210. 8. XI. 9. 14.
— est semper eadem. XI. 8. 9.
— jus constituit vel per se, vel per suos magistratus. I. 40. 13.
— subdita non habet eamdem ac libera, juris constituendi potestatem. I. 40. 12.
— mutui datione obligari potest, & quibus conditionibus. X. 409. 1.
— obligatur omnino, si ipsa civitas mutuum acceperit, & quando ipsa mutuum accipere & contrahere videatur. X. 411. 3.
— si per actorem mutuum acceperit, tenetur, cum in rem ejus versa est pecunia: non aliter. X. 411. 2. & 417. 6.
— versam in ejus rem pecuniam creditor probare debet; & quomodo. X. 420. 10.
— si incertum, an versa fuerit in rem civitatis, quem prius convenire debeat creditor. X. 426. 12.
In rebus gerendis consentire potest civitas, & quomodo. X. 412. 4.
— in his quæ jure coacta gessit, non restituitur in integrum. X. 413. 5.
— quibus ex causis exemplo minorum in integrum restituatur. X. 419. 8.

BIU Cujas

— si amisit usumfructum, quia deleta; etiamsi restituta sit, illum non recuperat. III. 150. 4.
Civitas quibus modis amittatur. XI. 91. 16.
Civitatis externa incommoda ab hostibus. I. 218. 6.
— interna incommoda tria, & quæ I. 219. 7. *seqq.*
— quibus modis arceantur. I. 219. 8. *seqq.*
Civitatis actor, & syndicus a duobus decurionum partibus constitui debent. V. 225. 20. *seq.*
— quæ sit inter utrumque differentia. V. 226. 22. & N. 22.
— actor si mutuam pecuniam accepit pro civitate, rem ipsius recte obligat. VI. 894. 4.
— actor mutuam pecuniam illius nomine accipiens ad quid teneatur. X. 492. 11.
— curator de re dubia transigere potest, rem certam remittere non potest. VII. 305. 2.
— administratoribus relictum, ipsi civitati videtur relictum. XI. 7. 12.
Jus Romanæ Civitatis quibus & qua de causa concessum ante Antonini Imp. tempora. I. 274. 3. & N. 3.
— concessum ab Imperatore Antonino ingenuis omnibus, qui sunt in orbe Romano. *ibid.*
Quænam civitati necessaria sint natura sua. I. 216. 7. *seqq.*
— quænam non propter se, sed propter aliud necessaria. I. 215. 1.
Civitati cultus Dei, ejusque religio necessaria. I. 217. 2.
— item militia. I. 219. 6.
— necessarii magistratus idonei. I. 220. 12. *seq.*
— necessarius fiscus. I. 221. 14.
— tributa, & vectigalia. I. 221. 15.
— item operæ civium. *ibid.*
Civitati relictum debetur, quicunque supersint ex civibus, qui erant, cum legabatur. XI. 7. 8.
Civitatis pecuniam qui subripuit, an teneatur crimine peculatus. IV. 249. N. 8.
Civitates reliquæ præter urbem Romam per abusionem in jure appellantur Respublicæ. VIII. 317. 3.
— urbi Romæ subjectæ quatenus privatorum loco habeantur. I. 671. N. 1. VIII. 317. 2.
— nullæ liberæ in Imperio Romano. IV. 1076. N. 21.
— alieno Imperio subjectæ ferunt leges municipales, & quando iis accedere debeat Principis confirmatio. I. 39. N. 11.
— mero, & mixto imperio potitæ an jus habeant fisco suo adjudicandi bona vacantia. II. 1113. 20. & 1114. N. 22.
— liberæ, quæ sunt Imperii Germanici, habent jura Principum realia, non personalia. IV. 1171. N. 7.
Civitates olim non poterant heredes institui; nec illis quidquam legari; & quare. IX. 143. 3.
— hodie possunt institui, & ex testamento capere. II. 163. 41. IX. 143. 3.
— agunt, & conveniuntur per actorem, aut syndicum. IV. 224. 19.
Quænam origo Civitatum. I. 50. 13. & N. 14. XI. 9. 14.
Civitatibus legari potest. II. 725. 12.
— satisdatio legatorum nomine remittitur, non tamen repromissio. II. 1099. N. 6.
Civitati relictus ususfructus an valeat; & quo tempore finiatur. III. 150. 4. & N. 3.
— quibus in causis obiici compensationis exceptio non possit. VIII. 318. 4. *seqq.* 319. *seq.*
Civitatibus usuræ pecuniarum ab eis creditarum ex mora non debentur: ex pacto debentur jure civili. VIII. 374. 7. X. 1384. 18.
— cur ex mora sine pacto non debeantur civitati, quemadmodum fisco. VIII. 374. 7.
Pecuniæ civitati debitæ ex pollicitatione usuræ debentur ex mora. VIII. 375. 7.
Civitati ex causa meræ liberalitatis usuræ non debentur. VIII. 375. 7 IX. 1385. 19.
Clandestinum factum quod. IV. 327. 11.
— duo desiderat, & quæ IV. 327. 11. & N. 4.
Clandestini actus censentur habere malam fidem. IV. 328. N. 4.
Clarigatio quid. I. 778. N. 1.
Clarissimi quinam dicti. VIII. 469. 9.
Claritas vel præfectura in alios, etiam virtute parta, uxoribus communis, & liberis. X. 827. 6. 828. & N. 15.
Classes populi Romani quinque. II. 45. N. 6.
— in eas pro census qualitate populus Romanus distributus. *ibid.*
Classici testes qui. *ibid.*
Classicum quid. II. 38. N. 2.
Claves cur traderentur uxori. III. 975. N. 8.
Claves si retineat debitor pecuniæ obsignatæ, ac depositæ; an liberetur. IV. 820. N. 1.
Claves cubilis hospiti tradens an a custodia liberetur. IV. 443. N. 5.
Clavibus traditis possessio transfertur. IV. 759. 18. & N. 4.
Clausula codicillaris quæ, & quid valeat. II. 543. 8. & N. 4.
— ex consuetudine, & stylo notariorum apponi solita. II. 543. N. 4.
— an semper habeatur pro adjecta. II. 542. N. 2. & 544. N. 4.
— an recte dividatur in expressam, & tacitam. II. 542. N. 2.
Clausula derogatoria in testamentis quando posteriori voluntati deroget: aut contra. II. 716. 19. & N. 5.
— *omni meliori modo*, non minus valet quam codicillaris. II. 543. 8. & N. 5.
— *salvo jure addendi*, in fine libelli. VI. 58. N. 4.
— *non deducta deducam*, quid valeat, & quo in judicio habeat locum. VI. 457. 3. & N. 4.
— *si quid aliter factum sit*, quam vim habeat. XI. 485. 5.
— *appellatione remota*, quid significet. VI. 418. N. 21.

BIU Cujas

Clausula, *de re defendenda* quæ, & quomodo committatur. V. 296. 12. 297. *seqq.*
— *dolum malum abesse, abfuturum* quæ sit, quam vim habeat. XI. 765. 1. 2.
— *cui rei dolus malus si non abest, non abfuerit; quanti ea res erit, tantam pecuniam dari spondes,* de extraneorum dolo cavet, etiam eam interponenti. XI. 766. 3.
Clausula doli generalis ad ea pertinet, quæ in præsenti occurrere non possunt, & ad casus non specialiter nuncupatos. XI. 1010. 4. 5. 1011. *seqq.*
— ex doli clausula agere quid. XI. 672. 7. 673.
Doli clausula in stipulatione quæ. XI. 673.
Clausula de dolo in stipulatione, judicatum solvi quando committatur. V. 304. 21.
Clausula ratihabitionis in mandato procuratorio necessaria. V. 233. N. 28.
— relevat procuratorem a satisdatione de rato. *ibid.*
— est omnino ejusdem vis atque concessio cum libera. V. 234. N. 28.
— quando ea locum habeat. V. 264. 24. 25. & N. 21. & 268. 28.
— Vide *Procurator.*
Clausulæ salutares libelli ponendæ in ejus exordio, quot, & quæ. VI. 53. N. 3.
— in narratione quæ. VI. 54. N. 4. 55.
— in petitione, seu libelli conclusione quot & quæ. VI. 56. N. 4. 57.
Clericus. Vide *Defensor.*
Clericus procurator ad lites esse non potest. V. 143. N. 3.
— nisi in foro ecclesiastico. V. 194. N. 3.
— & in civili aut laicali pro causis ecclesiæ suæ, aut Monasterii. *ibid.*
— vel pro miserabilibus, & conjunctis personis. *ibid.*
— contra ecclesiam suam postulans privari potest beneficio. V. 54. N. 34.
— postulans pro alio in capitalibus causis irregularitatem incurrit. V. 58. N. 40.
— coram laico judice conventus jus habet revocandi ad proprium episcopum. IV. 1210. 4.
— an reconveniri possit coram judice laico in causa civili. IV. 1305. N. 12.
— qua heres, an privilegio sui fori uti possit. IV. 1210. 4. 5. & N. 3.
— falsum testimonium dicens coram judice laico, an puniri ab eo possit. VII. 1175. 2. & N. *
— post præventionem factus clericus an laicam jurisdictionem defugiat. IV. 1295. N. 2.
— fugitivus an possit capi a judice laico. IV. 1046. N. 13.
Clerici filiifamilias testamentum an subjaceat inofficiosi querelæ. V. 492. & 493. 13. & N. 4.
Clerici filiifamilias de bonis undecunque acquisitis testari possunt, tanquam de Castrensibus, dum legitimam reservent filiis, aut eorum loco parentibus. V. 492. 13.
— quomodo manumittere possint in ultima voluntate. I. 271. 5.
— nec testamento, neque a magistratu tutores dari possunt. I. 395. N. 5.
— tutelam legitimam jure accipiunt, ubi velint. *ibid.*
— conducere prohibentur res alienas. III. 654. 21. 655. 23. 656.
— domicilium habent in loco beneficii residentiam vel assiduitatem requirentis. IV. 1217. N. 7.
— pro se & pro ecclesia advocare possunt, etiam in sæculari foro. V. 57. N. 40.
— in ecclesiastico foro possunt & civilium causarum suscipere patrocinium. V. 58. N. 40.
— non tamen capitalium. *ibid.*
— scripto causas in foro laico defendere non prohibentur. *ibid.*
— in causis ecclesiæ suæ aut monasterii admittuntur sine mandato. V. 204. N. 10.
— jurare non coguntur coram judice laico. X. 802. N. 25.
— non numerandi inter plebejos. X. 825. N. 12.
— gaudent beneficio, quod vocant, competentiæ ex receptiori sententia. XI. 259. N. 15. 280. N. 1.
— quare huic privilegio renunciare nequeant. XI. 259. N. 15.
— ab jurisdictione politici magistratus exempti ex jure canonico. IV. 1198. 13.
— & nec volentes possunt se politico judici subjicere. *ibid.*
Clericorum immunitas a foro politico juri naturali atque divino consentanea. IV. 1199. N. *
— & quam recte multis juris canonici decretis constabilita. IV. 1200. N. *
An delatum jusjurandum clerici recusare possint, & nec illud referre. X. 813. 20. & N. 32.
Clericis calumniæ juramentum remittitur: imo & interdictum est jure canonico. VI. 220. 10. & N. 12.
— quid si ipsi per se litigent; an & jurare cogantur. VI. 221. N. 12.
— an de dicenda veritate jurare debeant. *ibid.*
Contra Clericos assidere potest episcopo laicus etiam in criminalibus. V. 8. N. 10.
Clientes qui. I. 275. N. 1.
Cloaca jurisconsultis quo sensu, & unde dicta. III. 245. 9.
— quid sit. IV. 315. 10.
Cloacæ servitus quid. *ibid.*
— immittendæ jus quare prædii servitus. III. 245. 9.
— refectionem qui sibi concedi postulat, damni infecti cavere jubetur. IV. 316. 11.
Cloacæ publicæ Romæ fuere magna molè extructæ & immodicis sumptibus. IV. 317. N. 10.
de Cloacarum privatarum usu cur nullum proditum interdictum, sed de refectione duntaxat. IV. 316. 11.
Cloacam privatam purgare, & reficere permissum omnibus, quorum ex ædibus in vicini ædes pertinet, sive jure, sive injuria in alienum immiserit. *ibid.*

de-

de Cloacis publicis interdictum quo spectet, & adversus quos detur. IV. 317. 12.
— quæ ejus potestas, atque exitus. *ibid.*
Coactus *velle*, & *nolle* retinet; & principium ejus quod geritur, in se habet. IV. 357. 1. & N. 1.
in eo quod quis Coactus vult, duplex distinguenda voluntas. IV. 357. N. 1.
Codex Justinianeus quid contineat. I. 73. 4.
Codicilli unde appellati. II. 545. 13. & N. 8. 557. N. 12. IX. 455. 1.
— quid sint, & quid habeant commune cum testamentis, aut proprium. II. 541. 2. & N. 1. IX. 455. 1. 2. & 488. 3.
— sunt testatio voluntatis imperfecta cum quoad res, tum quoad solemnitates; & quare, aut quomodo. II. 542. 4. 5.
ut Codicilli valeant, necesse est; ut is, qui facit, codicillos facere velit, non testamentum. II. 542. 6. 545. 12.
— Voluntas hujusmodi unde appareat. II. 542. 7. 543. 8. 9.
Codicilli aut scripto fiunt: aut sine scripto. Hi codicilli improprie dicti. II. 545. 13. & N. 7.
Codicilli sine scripto, seu per nuncupationem valent non minus, quam scripti. Quænam juris loca de hac specie accipienda sint. II. 545. 14.
Codicillis jure ac rite faciendis duo necessaria, & quæ &c. II. 548. 2. *seqq.* 552. 13. *seqq.* IX. 456. 4.
Codicilli infirmantur aut per se, & principaliter: aut per consequentiam testamenti. II. 552. 13. IX. 468. 1.
— per se, contraria, eaque nuda defuncti voluntate quomodocunque declarata. II. 552. 14. 553. 15.
Codicilli, secus ac testamenta, nullo modo infirmantur nisi contraria voluntate. II. 553. 16. 554. 19. & N. 10. IX. 469. 2.
— quæ sit ejus differentiæ ratio. II. 554. 17. 555. 20. 552. N. 8. IX. 469. 2. 3.
— ex testamento facti ad testamentum pertinent, ejusque conditionem sequuntur. II. 555. 21. 22. IX. 458. 2. 459. *seqq.*
— facti ab intestato, vel post ruptum testamentum per se consistunt. IX. 459. 5. 6. 462. 8.
— an posthumi agnatione rumpantur. IX. 462. 9.
Codicilli quare agnatione posthumi non rumpantur ut testamenta. IX. 470. 4.
— quomodo testamento confirmentur in præteritum, & in futurum. IX. 473. 1.
Codicilli fieri possunt, & ante, & post testamentum, ut valeant etiamsi testamento confirmati non sint. II. 552. 11. 12.
— posteriori testamento non rumpuntur. II. 554. 18.
— codicillos facere is tantum potest, qui & condere testamentum. II. 540. 4. 549.
— an facere possit minor, qui per jus municipale testari nequeat. II. 547. N. 1.
Codicillos & intestatus decedens facere potest. II. 551. 10. IX. 365. 7.
Codicillos an confirmari necesse sit testamento postea secuto. II. 552. 12. 554. 18. 553. N. 9. IX. 487. 2.
— qui facere non possint. IX. 471. 1.
Sanæ mentis fuisse qui codicillos fecit, aut non fuisse quis probare debeat. IX. 473. 2.
Codicillos subnotare quid sit. II. 550. 7.
Codicillis relicta debentur. IX. 456. 3.
— quænam solemnitates in codicillis adhibendæ. II. 549. 5. 6. & 550. *seq.*
Testes in Codicillis rogatos esse oportet. II. 549. 6.
in Codicillis testamento nominatim confirmatis an sint necessariæ solemnitates. II. 551. 9. IX. 487. 2.
Codicillis hereditas dari verbis directis non potest. II. 557. 23. *seq.* IX. 456. 3.
— nisi a milite. II. 558. N. 13.
— & cur directo dari non possit. II. 557. 24. *seq.*
— item nec potest directo adimi. II. 559. 28.
— per fideicommissum dari & adimi potest. II. 559. 26.
— & quid intersit utrum directo detur, vel adimatur hereditas: an vero per fideicommissum. II. 558. 27.
Codicillis conditio heredi instituto nec adjici, neque detrahi potest. II. 560. 28. IX. 465. 4.
de Codicillis factis post ruptum testamentum, quibus præcedens judicium confirmatur. IX. 457. *seqq.*
Codicillaris clausula quæ, & unde nata. II. 543. 8. 9. & N. 3. *seqq.* IX. 479. 3.
ex Codicillari clausula imperfecto testamento adjecta hereditatem quasi ex fideicommisso an petere possit, qui directo petiit tamquam ex testamento. II. 544. 70. *seq.* IX. 477. *seqq.*
— Vide *Clausula.*
Cœmeteria quid, & quam apte ita appellata. I. 641. 24.
Coercere, coercitio quid proprie significent. VI. 216. N. 5.
Coercitio Jurisconsultis quid sit. IV. 1088. 6. 1089.
— absolute, & sine adjuncto posita, quam vim habeat. IV. 189. N. 11.
— modica quid, & an semper cum imperio conjuncta. IV. 1089. 6.
— non eadem in omnibus magistratibus, sed amplior in his, quam in illis. IV. 1089. N. 11.
— an & ad verbera non atrocia porrigatur. *ibid.*
Cognatio quid sit, & unde dicta. I. 79. 6. XI. 93. 2.
— directa, & transversalis, ut vocant. III. 941. 8. 9. & 942.
— interdum pro cognatis usurpatur. XI. 93. 2.
— nullo jure civili admittitur, ne servitute quidem. I. 79. 6.
— an per juramentum suppletorium probari possit. X. 763. N. 22.
Differentia inter cognationem, & jus cognationis. I. 78. 6.

BIU Cujas

Jura sanguinis an idem sint atque cognationis jura. I. 79. 7.
An jure civili tolli possit cognatio; an jura cognationis. I. 78. 6. 79. *seqq.*
Cognationi qui legat, idem cognatis legare intelligitur, & quomodo. XI. 93. 1. 2.
Cognatus idemque creditor an extraneo creditori præferatur in bonis debitoris distrahendis. VI. 151. N. 4.
Cognatus ad quem usque gradum recusetur, ut suspectus judex. IV. 1385. N. 6.
Cognati natura quinam, & unde dicti. XI. 93. 2.
— hi nullo modo cognati esse desinunt. XI. 90. 7.
Cognati quinam desinant esse. *ibid.*
— quomodo in successionibus olim distincti ab agnatis. VIII. 1239. 4.
— olim jure prætorio duntaxat ad successionem vocati. VIII. 1240. 5.
— jure novissimo agnatis exæquati in legitima successione. VIII. 1240. 6.
— quando, & quo ordine succedant. II. 1139. 10.
— utrum succedant in capita, an in stirpes. II. 1139. 11.
— ad quem usque gradum vocentur ad successionem. II. 1147. 25. *seq.* & N. 13. *seq.*
de Cognatorum successione ex Novel. 118. II. 1113. 21. 22. VIII. 1240. 8.
— omnium quæ ad cognatorum successionem pertinent, decisio ex ea Nov. petenda. II. 1114. N. 23.
— cognatis relictum an debeatur iis, qui postea vel desierint, vel per adoptionem cœperint esse cognati. XI. 87. 1. 88. *seqq.*
— utrum ad proximos, an ad omnes cognatos pertineat. XI. 94. 23. 24.
Cognitio causæ quid sit; & quibus in rebus posita. VI. 233. 1. & N. 1. 234. *seqq.* XI. 164. 3. 165.
— quibus notata appellationibus. VI. 233. d. N. 1.
— plena, aut summaria. Posterior hæc qualis. VI. 234. 2. & N. 2.
— summaria non admittitur in pleno judicio. VI. 234. 3.
— quare plena dicta. VI. 235. 4. & N. 3.
— plena interdum dicta, cum nihil ab actore probatum, & rei allegatio repudiata, & quomodo. VI. 237. 7.
— qua forma, atque ordine causa a judice cognoscenda. V. 236. 6.
Cognitio prætoria quæ, & unde dicta. V. 809. 9.
Cognitio criminum sæpe delegata cum jure animadvertendi in reos. IV. 1148. N. 44.
— interdum cognitio sola sine exequendi facultate mandata. *ibid.*
Cognitio ordinaria, & extraordinaria quæ. II. 693. 4. IX. 574. 4.
Extraordinariæ cognitiones quæ, & cur ita appellatæ. III. 548. 11. & 549. *seq* IV. 1351. 10. & N. 8. 1352. V. 986. 8. 987.
Cognitiones quid in L. 1. de D. *de offic. assess.* V. 15. 16.
Cognitionum dies olim diversi a diebus postulationum. VI. 39. N. 25.
— in his nec in jus vocatio, nec editio fieri poterat. *ibid.*
Cognitor causæ quis. IV. 1357. 15.
Cognitoris munus quod. *ibid.*
Cognitores an iidem atque judices dati. IV. 1339. N. 6.
— dicti qui præsenti aderant in judicio, ejusque causam tuebantur, ut suam. V. 38. 3.
— interdum formularii, legulei, pragmatici appellati; & quatenus. V. 38. N. 9.
— in causis status præcipue interveniebant. V. 39. 3.
Cognitorum usus quo ex tempore invaluerit. V. 38. N. 9.
— quando obsolevit. V. 38. 3. 39.
— eorum in Pandectis deleta vestigia. V. 39. 3.
Cognoscere de plano quid sit. IV. 1342. N. 10.
Cognitio de plano fieri solet & in diebus feriatis. *ibid.*
— an sit idem, ac cognitio summaria. *ibid.*
Cohabitatio conjugum jure divino sancita. III. 969. 3.
— ad eam quomodo compellendi qui divertunt. III. 969. 3. & N. 1.
Cohærentia contractus quæ dicatur vulgaribus interpretibus. III. 518. 9. VII. 476. 20.
— & an recte. III. 519. 9. VII. 476. 21.
— est eorum contractuum, qui re fieri dicuntur. VII. 478. 25.
Coheres ea lege institutus, ut sibi debitum cum hereditate penset, an dimidiam debiti partem petere a coherede possit. IX. 131. 1. 2.
Qua actione coheres, qui pecuniam hereditariam exegit, teneatur coheredi. X. 540. 6.
— negotium coheredum quoque gerit, cum pecunias hereditarias exigit, etsi non exegit eorum nomine. X. 547. 7.
Si coheredes commune prædium indivisum reliquerint, ut qui partem suam alienare vellet, coheredibus certo pretio venderet: an post primam denuntiationem vendere liceat extraneo. XI. 1515. 5.
— an valeat hæc conventio. XI. 1516. 9.
an Coheres emere teneatur partem, quam Coheres vendere velit. XI. 1515. 6.
An, si coheredi denuntiavero, ut vel partem meam emeret, vel suam mihi venderet: tutores ejus vendere possint absque decreto. XI. 1516. 7.
— quid, si coheres extraneo partem suam vendiderit. XI. 1513. 1. & 1516. 8.
— quid, si non fuerit expressum, quo pretio alter alteri vendere deberet. XI. 1514. 4.
Collatio bonorum quid sit; & quid conferre bona. VI. 990. 12. VIII. 1260. 6.
— quorsum a prætore introducta. VIII. 1257. 2. *seqq.*
— a quibus facienda. VIII. 1257. 1.

BIU Cujas

— & inter quos. VI. 985. 2. VIII. 1257. 3.
— cessat inter emancipatos. VIII. 1269. 4.
— & inter extraneum, & suum heredem simul institutos. VI. 986. 3.
Collationis æquitas. VIII. 1258. 4.
Collationi bonorum locus olim fuit duntaxat in successione contra tabulas, vel ab intestato. VI. 990. 10. VIII. 1261. *in princ.*
— postea & in successione testamentaria, si de eo testator nominatim cavisset ex jure veteri, & quare. VIII. 1261. 1.
— jure novo semper ei locus, nisi eam nominatim inhibuerit testator. VIII. 1263. 3. VI. 990. 11.
— cur aliud Justiniano ac veteribus ea in re placuerit. VIII. 1263. 4.
— quando locus non sit in successione testamentaria ex jure novo. VIII. 1264. 5. 6.
in Collationem non veniunt bona castrensia, aut quasi. VIII. 1276. 3.
— nec adventitia. VIII. 1277. 4.
— nec post mortem patris quæsita. VIII. 1278. 6.
— veniunt bona profectitia, & quatenus. VI. 988. 6. *seqq.* VIII. 1277. 4.
— venit dos profectitia, sive accepta, sive promissa duntaxat, & quomodo. VIII. 1267. *seqq.*
— sive filia sit emancipata, sive in potestate patris. VI. 987. 4. VIII. 1268. 3.
— quid si dotem maritus possidet, an ea, & quomodo conferenda. VIII. 1270. 6.
— Vide *Dotis Collatio.*
in Collationem venit donatio propter nuptias profectitia duntaxat, non adventitia. VIII. 1277. 4.
Collationes pensitationum publicarum quæ; & cur ita dictæ. VIII. 953. 1. 2. 3.
— Vide *Pensitationes.*
Emancipatus quænam conferre debeat fratribus, qui in potestate manserunt, cum venit ad hereditatem patris. VIII. 1275. *seqq.*
pro Bullarum expeditione quæ fiunt impensæ in ecclesiastico beneficio, an sint conferendæ. V. 477. N. 44.
Collectarius quis. VII. 626. 8.
— si pretium honoris ambienti dederit, ex illi pœna coercetur. VII. 625. 6.
Ut in collectario pœna hæc locum habeat, tria concurrere oportet, & quæ. VII. 625. 7.
Collega quis. XI. 258. N. 8.
— fratris loco est alteri collegæ. *ibid.*
— unus adversus alterum beneficio competentiæ gaudet. *ibid.*
Collegis relictum, videtur collegio relictum. XI. 10. 23.
Collegium non minus quam tribus personis ab initio coalescere potest. V. 223. 17.
— incertos homines significat. XI. 95. 3.
— totum recusari potest, ut suspectum. IV. 1394. N. 16.
Collegio licito legari potest: illicito non potest; singulis tamen ex hoc collegio potest. XI. 95. 1.
Singuli ex collegio non sunt collegium. XI. 95. 2.
Collegia an hereditatem capere possint, & quæ. IX. 135. 1.
Collegia licita quæ. IX. 136. 3. XI. 96. 4.
— an omnia in successione collegarum fisco præferantur. II. 1112. N. 19.
— non alio modo obligantur quam civitas. X. 419. 7.
— non item ut civitas in integrum restituuntur. X. 420. 9.
— per edicta citantur, & quomodo. VI. 16. 6.
Collegatarius conjunctus, qui non concurrit, an faciat partem. XI. 22. *seqq.*
Colludere quid sit. I. 247. 9. IX. 931. 4.
Collusio quid sit, & quibus ex rebus arguatur. IX. 1026. 2.
— quo ex tempore detegenda. *ibid.*
— in publicis venditionibus quomodo fiat. VIII. 956. 11.
Colonus quis. III. 814. 3.
— ab agro colendo specialiter dictus. III. 815. 3.
— expelli potest ab emptore. III. 834. 19. & 833. N. 9.
— partiarius vero non potest, antequam fructus collegerit. *ibid.*
— partiarius non conductor est, sed socius. III. 828. 9.
Colonus, vi de possessione dejectus agit interdicto nomine domini sine mandato. V. 218. 12.
— non possidet, & quare. I. 960. 4.
An colono dejecto, vel fundi possessionem alteri tradente, dominus possessionem amittat. I. 1020. 26. & N. 10.
Colonus censitus vindicatur a civitate, & quatenus. V. 809. 7.
Colono qui mutuam dedit pecuniam, habet illum obligatum, non dominum. VII. 849. 1.
— secus si in rem domini pecunia data, & versa sit. VII. 450. 2.
Per colonum dominus non obligatur in iis, quæ non pendent ex mandato domini. VIII. 101. 5. & 102.
Comites dicti olim assessores. V. 7. 5. & N. 8.
— apud Francos, & Germanos, atque in libris Feudorum ita dicti judices ordinarii. V. 7. N. 8.
— rerum privatarum vendere prohibentur Palatinis. VIII. 937. 1.
— Vide *Res privatæ*, *Princeps.*
Comitum dignitas hodie effecta hereditaria. V. 7. N. 8.
Comitatus. Vide *Ducatus.*
Comitiorum tria genera, & quæ. II. 38. N. 2.
Commeatus eundi, & redeundi tempora continet. V. 1063. N. 7.
Commendare quid. III. 1000. 9.
— & quando idem ac deponere significet. *ibid.*
Commendandi causa dicta non præstat venditor. III. 790. 19. 789. N. 2.
Commendatio non obligat. III. 857. 7. & N. 5. VIII. 545. 11. & 592.
Commendatum a deposito quid differat. III. 1000. 9.

BIU Cujas

In Commentarium Principis delati, quinam dicantur. V. 1063. N. 7.
Commercium quid. II. 758. 10.
— quibus interdictum. II. 1166. 30.
Commercii origo, & necessitas. I. 50. 12.
— Vide *Res.*
Committi merces fisco quid significet. IV. 896. 1. & N. 2. VI. 931. 3. XI. 486. 6.
— edictum quid sit. XI. 486. 6.
— pœnam quid significet. *ibid.*
— stipulationem quid sit, & unde hæc locutio. XI. 486. 6. 487.
in Commissum quænam cadant, & quomodo. II. 1244. 13. & 1243. N. 2.
ad Conditionem committi obligationem quid significet. IV. 72. N. 3.
Commissarius idem vulgo quod delegatus: sed tamen ab eo differt. IV. 1117. N. 2.
— munus suscipere cogitur. VI. 279. N. 2.
— ex causa absentiæ in integrum restituitur. V. 1063. N. 7.
Commissarii ab Imp. impetrati vigore ordinationis Cameræ an jurisdictio prorogari possit. IV. 1196. N. 15.
Commissoria lex. Vide *Lex commissoria.*
Commixtio rerum quid sit. I. 860. 2.
— non mutat dominium, si casu facta sit, vel mala fide. I. 861. 3. 864. 8.
Commixto duorum frumento sine ipsorum voluntate, quid, qua actione peti possit, & adjudicari cuique debeat. I. 862. 6. 7.
Commixta dominorum voluntate fiunt communia, & pro qua parte. I. 775. 4. 778. 7.
— communionis hujus quæ sit causa, & utilitas. I. 776. 5.
Commoda hereditaria quæ, & quotuplicia sint. II. 451. 5. *seqq.* & 452. *seqq.*
— Vide *Accrescendi jus.*
Commoda quot, & quæ veniant in restitutionem dotis, aut secus. III. 1055. 9. *seqq.* & 1063. 19. *seq.*
Commoda *ex casu*, seu simpliciter *ex casu*, quæ dicantur Justiniano. IX. 1073. 16.
Commoda possessionis plura. IV. 295. 10. 296. N. 11.
Secundum naturam est, commoda cujusque rei eum sequi, quem sequuntur incommoda. VII. 573. 4.
Commodare quid sit, & unde dictum. VIII. 3. 2. *seq.*
Commodatum quid. VIII. 3. 4. *seqq.*
— non conventione sola, sed re contrahitur. III. 996. 3. & N. 2. 999. 7. VIII. 3. 5.
— quomodo differat a mutuo. III. 997. 4. VIII. 4. 10. 11.
— quomodo a locato. VIII. 4. 12.
— debet esse gratuitum. III. 997. 5.
— differt a precario, & quomodo. III. 997. 6. VIII. 5. 13.
Commodati duplex etymon. III. 995. N. 1.
— definitio, ejus explicatio. III. 995. 2. *seqq.*
— obligatio tria habet cum depositi, ac pignoris obligatione communia, & quæ. III. 1003. 1.
Obligatio in commodato unde nascatur. VIII. 6. 16.
— commodatarii continetur pura, & tempestiva restitutione rei commodatæ. III. 1005. 3. VIII. 6. 16. 17.
Commodatarius semper præstat dolum. An, & quando culpam. III. 1005. 3.
— quando restituere teneatur rem commodatam. III. 1005. 4. VIII. 7. 20.
— an & accessiones, & fructus, & lucra, quæ rei commodatæ causa percepit, restituere debeat. III. 1006. 5. *seqq.* & 1007. *seqq.* VIII. 7. 18. *seq.*
Commodatario quid præstare debeat, qui commodatum dedit. III. 1011. 17. *seqq.* 1012. *seqq.* VIII. 7. 21.
— an damna. III. 1011. 19.
— an impensas. III. 1013. 20. VIII. 8. 22.
Commodati actio duplex, directa, & contraria. III. 1003. 1. VIII. 9. 23. *seqq.*
— directa commodanti adversus eum, qui commodatum accepit, si tamen obligare se potuit. VIII. 6. 14. 15.
— quid persequatur. VIII. 6. 16. & 7. 18. *seqq.* III. 1003. 1. 1004. 2. 1005. *seqq.*
— quando competat. VIII. 7. 20.
— contraria datur commodatario in eum, qui commodavit. VIII. 7. 21. & 80. 25.
— quas ob causas. VIII. 8. 21. 22. & 10. 25. III. 1011. 17. *seqq.* & 1012. *seqq.*
in Commodato interdum & levissima culpa præstanda. IV. 705. 36.
— interdum dolus tantummodo. IV. 690. 25.
Commodatarius an possit rem commodatam retinere compensationis jure. VIII. 11. *seqq.*
— retentionis jure uti non potest in re commodata. VIII. 14. 5. 6.
— nisi propter impensas retineat. VIII. 14. 7.
Commodatario ob rem amissam condemnato actiones suas qui commodavit, cedere cogitur. XI. 199 *seqq.*
Commodum rei venditæ quid. VIII. 993. 16. 994. 17.
Commonitorium quid. VII. 639. 10.
Commorientium quis prior decessisse intelligatur XI. 34. 3. 4. 37. 3.
Commorientes extranei ambo simul decessisse creduntur, & quare. XI. 42. 2. *seqq.*
Si pater, vel mater cum filio filiave impubere commoriantur in eodem loco: filius, filiave prius decessisse existimantur. XI. 43. 6. 9. 44. 10.
— contra pater aut mater prius obiisse, si alteruter cum filio filiave pubere commoriatur, & quare XI. 43. 6. 7. 49. 8.
Commorienti uxori non debetur marito relictum. XI. 42. 3.
Commorientibus fratribus invicem substitutis, unus alteri non erit heres. XI. 42 4.

BIU Cujas

Commorientibus patre, & filio, an mater in bona filii, quæ prius habuit, succedat duntaxat; an in omnia bona patris simul, & filii tanquam postea mortui succedat, exclusis agnatis. XI. 44. 11. 45. *seqq.*
Commorientibus duobus impuberibus, heres erit utrique, qui substitutus fuit alteri impuberum, qui *moreretur supremus*. XI. 36. 1. & 21. 12. *seqq.*
Si duo impuberes invicem substituti commoriantur, neuter heres erit. XI. 42. 4.
Filio impubere, & patre commorientibus, pater filio supervixisse creditur etiam in contractibus. XI. 45. 1.
Communis jurisdictio, quam singuli separatim non exercent. IV. 1175. N. 13.
Communis error jus facit. IX. 10. ad L. 1.
Communis res quæ sit. VIII. 1122. 3.
— servus quomodo, & quatenus acquirat dominium. II. 1179. 23.
Communis opinio. Vide *Opinio*.
Communes res. Vide *Res communes*.
Communes heredibus res quæ dicantur. II. 456. 20.
Communicatio quid. I. 773. 1. *seq.*
— aperta vel tacita. I. 775. 2.
Communio rerum quibus contingat modis. II. 1232. 4.
— duarum rerum obligationem parit; & quæ sint hæ. IV. 191. 2. 3.
Communionis incommoda quæ. II. 1233. 5. & N. 2. 3.
ex Communione nascitur obligatio personalium præstationum, quæ versantur in commodis, & incommodis; & quænam species his generibus contineantur. IV. 195. 5. *seqq.*
Communi dividundo actio quid. VI. 739. 4.
— differt ab actione pro socio tribus in rebus; & quæ illæ sint. III. 925. 2. *seqq.*
Rei communis partem distrahere licet, invito socio. VIII. 1123. 4.
— sed ante, non postquam socius cœperit agere familiæ erciscundæ, aut communi dividundo. VIII. 1124. 8.
in parte rei Communis pro indiviso vendenda licet extraneum socio præferre. VIII. 1123. 5. *seqq.*
Quid juris, si rem communem, quasi suam unus ex sociis vendiderit. VIII. 1125. 9. *seq.*
Comparatio literarum quid sit. VII. 1343. 1.
— quando utilis vel necessaria. VII. 1343. 2. 3. & 1356. 6.
— quare suspecta prudentibus semper fuit. VII. 629. 3. 4. & 1343. 3. & 1355. 5.
per Comparationem literarum probatio quas conditiones requirat. VII. 1343. 4. & 1344. *seqq.* 1355. *seq.* IX. 1115. 2.
— ex tribus duntaxat instrumentorum generibus sumi potest, & quæ ista sint. VII. 1344. 6. *seqq.*
— non ex chirographo, quod careat trium testium subscriptione, etiamsi adversarius a se scriptum fateatur. VII. 1345. 9. 1346. 10.
— & licet ipsi ad comparationem proferenti noceat. VII. 1347. 11.
— nisi tamen adversarius ipse consentiat. VII. 1347. 12.
— sed Jure Novissimo probatio per comparationem literarum sumi potest ex privatis instrumentis, quibus utitur adversarius, etiamsi non habeant subscriptionem trium testium. VII. 1348. 13.
— item ex instrumentis, & scripturis prolatis ex archivio publico. VII. 1348. 14.
Comparationem literarum petens tria jurare debet, & quæ. VII. 1349. 15. 1350. 16.
— jurare debet qui petit; non periti, qui faciunt literarum comparationem. VII. 1350. 17. *seq.* & 1351. *seq.*
Comparationem literarum non admitti ad probandum instrumentum quam sententiam habeat. VII. 1357. 7.
Comparatione literarum quænam instrumenta probari possint. VII. 1353. *seqq.*
— probari potest instrumentum in urbe confectum non excedens auri libram. VII. 1353. 2.
— item instrumentum cujuslibet summæ confectum in agro. VII. 1354. 3.
— non tamen instrumentum in urbe confectum, si libram auri excedat, nec testes intervenerint. VII. 1355. *seq.*
Comparativus interdum usurpatur a latinis non solum pro positivo, sed etiam positivi minuendi causa. IV. 666. 6. & N. 11.
Amica debitoris compellatio præmittenda, antequam judicio contendatur. IV. 1034. 2. & N 2.
— an necessario facienda. IV. 1036. N. 3.
Compensatio. Vide *Civitas*.
Compensatio quid sit, & unde dicta. IV. 839. 1. VI. 796. 3. 808. 14. VIII. 310. 2. IX. 1370. 4.
— quælibet inter volentes rata. IV. 840. 2. & N. 5.
— nonnisi certis conditionibus contra invitum admittitur, & quæ illæ sint. IV. 840. 3.
— admittitur cum in actionibus in rem, tum in personam. IV. 841. 4. & N. 6. VIII. 322. 2.
— etiam ex maleficio, si pecunia petatur. IV. 841. 5. & N. 7.
— datur adversus quemcumque creditorem privatum. IV. 842. 7.
— item adversus civitatem, & fiscum quibusdam causis exceptis, & quænam illæ sint. IV. 842. 7. *seqq.* 843. *seqq.* VIII. 322. 2.
— Vide *Fiscus*.
— admittitur, si pecunia utrinque debeatur. IV. 851. 20. 852. *seqq.*
— speciei cum alia specie non admittitur, & quare. IV. 851. 20. & N. 17.
— admittitur tamen, si utrinque debeatur ea species rerum, quæ functionem recipiunt in genere suo. IV. 851. N. 17. VIII. 350. *in fin.*
— admittitur etiam in partem. IV. 860. 32.
Quid intersit, ex eadem, an ex alia causa debeatur quod quis compensare velit. VI. 853. 7.

— an

BIU Cujas

— an fideicommissum petenti opponi queat; & an usuræ peti possint ejus summæ, quæ compensatur. VIII. 333. 1. 334.
Compensatio, si creditum cum quo reus compensare vult, liquidum sit, objici potest quovis tempore, etiam post rem judicatam, cum ejus executio petitur. IV. 860. 33. VIII. 351. 7.
— si liquidum non sit: objici potest ante, & post litem contestatam, priusquam adversarius intentionem suam probaverit: postea objici non potest. IV. 861. 34. VI. 892. 9. VIII. 353. 10. 11.
— sed si initio fuerit opposita: quandocumque is qui opposuit, creditum suum probaverit, admittitur. VIII. 355. 12.
— etiamsi hic debitum suum negaverit. VIII. 355. 13. IV. 861. N. 23. VI. 802. 9.
— perinde est initio, an ante disceptationem causæ opponatur. VIII. 358. 14.
— cessat in actione depositi, & in actione, qua petitur res vi occupata. VI. 803. 10. VIII. 358. 15.
— Jure Veteri admittebatur ipso jure in bonæ fidei judiciis. VI. 797. 4.
— ex rescripto D. Marci inducta est etiam in judiciis stricti juris, sed opposita initio doli mali exceptione. *ibid.*
— inducta est ab Justiniano ipso jure in omnibus judiciis cum in rem, tum in personam. VI. 799. 6. & 797. 5.
— & quibus hanc induxerit conditionibus. VI. 800. 7. *seqq.*
Compensationis jus merum quod sit. IV. 864. 37.
— causa quæ vocetur a Justiniano. VI. 801. 8.
— vis & effectus quadruplex. I. ut compensatio habeatur pro solutione. VIII. 326. 5. IV. 863. 36. *seq.*
— & quidem II. ipso jure. IV. 864. 38. & N. 27. *seqq.* VIII. 326. 6. *seq.* & 327. 9. *seqq.*
— & III. statim atque utrinque cœperit deberi. IV. 866. 39. VIII. 329. 13. *seq.*
— & IV. usque ad concurrentem quantitatem. VIII. 331. 15. IV. 860. 32.
Compensationi locum esse in actionibus cum in rem tum in personam quomodo debeat intelligi. IV. 852. 21. 853. N. 19. VIII. 349. 4. 350.
Compensationem non admittit quod Reipublicæ ex Calendario debetur. IV. 846. 11. VIII. 318. 4.
Compensationem opponere potest qui ex causa judicati convenitur. VIII. 315. 2. 3. & 316.
— solutum tamen judicati causa non compensatur, licet judicatum fuerit iniquum. VIII. 314. 1. & 315.
— Vide *Solutio. Solutum.*
in Compensationem venit pecunia utrinque debita. IV. 853. 22. VIII. 322. 3.
— etiamsi natura tantum debeatur. IV. 854. 23. & N. 21. VIII. 323. 3.
— non tamen ex mere civili obligatione debetur. IV. 855. 24. VIII. 323. 3.
— neque si alter alteri pure debeat, alter in diem. IV. 856. 25. VIII. 324. 3.
— secus, si exactio differatur die qui judicatis datur. IV. 856. 26. 27. VIII. 324. 3. 325.
— neque compensatio admittitur pecuniæ, quæ tertio debeatur, etiamsi hic assentiatur compensationi. IV. 858. 28. VIII. 325. 3. 339. 1.
— nisi tamen ei debeatur, cujus jure potest uti qui compensationem objicit; & qui tales sint. VIII. 340. 1. 2. 3. IV. 858. 29. *seq.*
— Vide *Filiusfamilias*, *Fidejussor*, *Procurator.*
ut locus sit compensationi, oportet ab eo deberi pecuniam cui objicitur compensatio. IV. 859. 31. VIII. 325. 3.
Compensatione qui non est usus, an uti pristina actione possit. IV. 869. 40.
An reo, quem judex, compensatione opposita condemnavit, salva sit actio pristina. IV. 870. 41.
— An detur adversus fiscum. IV. 848. 17. 849. *seqq.* VIII. 311. *seqq.*
— Vide *Fiscus*, *Statio.*
Competentiæ beneficium quid sit. XI. 255. 1. & N. 1.
— quot personarum generibus tributum sit, & quamobrem. VI. 849. 3. XI. 256. 3. & N. 2. *seqq.*
— & quibus conditionibus tribuatur. VI. 851. 4. XI. 262. 10. & N. 18. *seq.*
— durat etiam conditione personarum mutata, si de eo conveniantur, quod stante priore illa contraxerunt. XI. 259. 4. & N. 13.
— est personale, nec transit ad heredes; tamen datur filiis mulieris, quæ dotem repetit, heredibus patris, itemque defensori. XI. 260. 5. 259. N. 14. 289. 1. 290.
— quare defensori potius detur quam fidejussori. XI. 290. 2. 3. & 289. N. 1.
— tribuitur nonnullis ex certis duntaxat contractibus, & quinam hi. XI. 261. 8.
— cæteris ex omnibus causis. XI. 261. 9. & N. 17.
— marito quibus in causis, & quatenus tribuatur. XI. 261. 9.
Competentiæ beneficio qui inutiliter renuncient. XI. 260. 6.
Competentiæ beneficium in eo positum est, ut qui eo potitur, in id tantum quod facere potest, condemnetur. Facere posse quid sit. VI. 852. 6. XI. 262. 11. *seqq.*
— facere potest qui habet, deducto ne egeat, quod præstet. XI. 263. 13.
— quæ mensura in hac deductione adhibenda. XI. 263. N. 20. 271. 21.
— an cum æstimatur, quantum facere possit qui hoc beneficio potitur, deduci debeat, id quo ei opus est, ne egeat. XI. 263. 14. & 264. *seq.*
— an æs alienum. Differentia inter donatorem, & cæteros. XI. 266. 15. & 267. *seqq.* & 363. 2. 3.
Competentiæ beneficium qui habet, conveniri non potest ultra id, quod facere potest. XI. 273. 24. 25.

BIU Cujas

— sæpius conveniri, auctis facultatibus, potest. XI. 273. 25.
Beneficii competentiæ exceptio dilatoria est, non peremptoria. XI. 273. 26.
Quantum facere possit, qui utitur beneficio competentiæ, spectandum rei judicatæ tempore. XI. 274. 27.
— cur hoc tempore potius, quam litis contestatæ. XI. 275. 28. *seqq.*
Competentiæ beneficio non utitur qui ex dolo suo convenitur, quibusdam personis exceptis, & quæ istæ sint. VI. 851. 4. XI. 260. 7.
Amica compositio quam utilis. IV. 1033. N. 1. 2.
Compromissum quid sit, & unde dictum. VI. 471. 1.
— sine mutua pœnæ stipulatione non constituitur. VI. 482. 22.
— & quare. VI. 488. 8.
— solvitur, pœna semel commissa. VI. 488. 6.
— & quomodo committatur pœna. VI. 482. 22. & 493. 2. *seqq.*
Compromissi forma quæ. VI. 494. 3.
ex Compromisso, an pœna committatur, si, reo absoluto, idem petat non actor, sed alter reus: an, si actor petat ab alio, a quo non peti interest rei: an evitetur pœna, si is, qui arbitri sententiæ parere noluit, nunc pareat. VI. 494. 3. 4. 495. *seq.*
Compromissa quatenus redacta ad similitudinem judiciorum. VI. 500. 3.
in Compromisso pœna ab utraque parte debet promitti. VI. 487. 4. *seqq.*
Pœna ex compromisso non committitur, si reus pecuniam ab arbitro dare jussus obtulerit creditori, & hic accipere noluerit. XI. 1288. 5.
— Vide *Arbiter ex compromisso.*
Computari, & imputari differunt. II. 238. N. 8.
Civiliter anni, vel menses quomodo computentur. I. 1074. 2. & 1075. N. 5.
ex Conatu delinquendi non nascitur actio, tamquam ex delicto patrato. IV. 203. 5.
— excipitur tamen calumniæ faciendæ, ac alieni servi corrumpendi conatus. IV. 203. 6.
Concessione generali non continentur ea, quæ specialiter non concederentur. V. 236. 32.
Concinnatores causarum quinam vocentur. V. 63. N. 48.
— hi lites faciunt immortales. *ibid.*
— Ciceroni moratores dicti. *ibid.*
Conclusio causæ quid sit. V. 819. 20.
Conclusum in causa quando dicatur. VI. 238. N. 5.
Concubina quæ. VI. 150. 3.
— non veniebat in venditione bonorum. *ibid.*
in Concubinæ consuetudine manens jure Romano maritus, divortii causam uxori dedisse non videbatur. XI. 1496. 4.
Concubinam habere constante matrimonio, an turpe Romanis habitum, & an legibus fuerit prohibitum. XI. 1495. 3.
Promissum mulieri sub conditione, si constante matrimonio, concubinam maritus repetiisset, an debeatur. XI. 1495. 2.
Concubina nati quare, superstite legitima uxore, a succcessione naturalis patris removeantur. II. 1120. 9.
de Concursu actionum. V. 1001. 1. & 1002. 1003. *seqq.*
Concursus actionum admissus ex interpretatione prudentum. V. 1005. N. 1.
— abusive dictus qui. V. 1004. N. 1. & 1008. *seqq.* N. 4.
— proprie dictus quinam. V. 1004. N. 1.
— quando detur, & quibus ex causis. V. 1010. N. 4.
Actiones de eadem re veteri lege, ac nova proditæ concurrunt. V. 1005. 2.
— nisi tamen posteriore lege veteres actiones sublatæ. V. 1006. 3.
Pluribus actionibus ex eodem facto concurrentibus, licet omnibus experiri & simul, & separatim, si non idem petatur: una duntaxat, si idem omnibus petatur. V. 1008. 4. 5. & 1009. *seqq.*
— quando pluribus actionibus, quæ ex eadem causa concurrunt, idem; quando aliud, atque aliud peti videatur. V. 1021. 11. *seq.* & 1022. *seq.*
Concussio species vis, ac metus. IV. 387. 1.
— quatenus a vi, & metu differat. IV. 389. 5.
— quid sit, & unde dicta. IV. 387. 2. 388. *seq.* VII. 770. 5.
— qualis in ea interveniat metus. *ibid.*
de Concussione agitur civili, & criminali actione. IV. 390. 6.
— civilis quæ. *ibid.*
— criminalis duplex, & quæ. IV. 390. 7. & N. 4.
Condemnatio in æstimationem rei judicio petitæ in quibus causis facienda sit. X. 347. & 348. 4.
Condemnatio certa efficitur, aut re propriis nominibus expressa, aut idonea demonstratione. XI. 167. 2. & N. 2.
— quibus verbis recte exprimatur. XI. 120. 2.
— an & his verbis: Pronuntio ut in consilio sapientis. XI. 120. N. 4.
— An qui condemnare, idem & absolvere possit. XI. 137. 1. *seq.*
Sine certa condemnatione nullius est momenti sententia. XI. 167. 1. & N. 1.
in Condemnationem deducere quid sit. IX. 1231. 9.
Condemnatus solvere debet. An ex causa satisfactio admittatur. XI. 145. *seqq.*
Condicere quam vim habeat. VI. 723. 5. V. 984. N. 10.
— chirographum quid sit. VIII. 242. 6. *seqq.*
— rem suam nemo potest. X. 182. 2.
Condici quid significet. V. 984. N. 10.
Condictio. Vid. *Datum ob causam.*
Condicere potest legatarius quoque ab herede rem sibi legatam. X. 181. 1.
Condictio quid sit. V. 984. N. 10.

BIU Cujas

— unde dicta. VI. 723. 5. VI. 984. N. 10.
— usurpata, ut & denuntiatio vetus, etiam in actionibus in rem; & cur proprie dicta de actionibus in personam. VI. 725. 7.
Condictiones hodie per abusionem dicuntur actiones in personam. VI. 726. 8.
Condictio certi quid sit, & unde dicta. X. 60. 6. 61. *seqq.* VII. 566. 2. 3. & 567.
— Vide *Certi Condictio.*
Condictio indebiti unde. III. 1093. 3.
— actio est in personam adeoque ex obligatione nascitur. An obligatio hæc ex contractu sit; an ex quasi contractu. III. 1143. *seqq.* VII. 650. *seqq.* & 672. 42. *seqq.* 673. *seqq.*
— introducta ex bono & æquo. III. 1174. 19. & 1159. N. 3.
— & an sit actio bonæ fidei. VI. 782. 44. 45. 783. *seq.*
— quatuor desiderat. I. ut quid solutum sit. III. 1094. 4. 5.
II. ut indebitum sit quod solutum fuit. III. 1095. 6.
III. ut solutum sit per errorem. III. 1123. 1. 2. VII. 668. 31.
— nisi tamen convenerit, ut, si appareret indebitum, redderetur. III. 1124. 3. VII. 668. 32.
IV. ut indebitum per errorem facti, non juris fuerit solutum. III. 1125. 5. *seqq.* VII. 695. 1. 2. 696. *seqq.*
— quibus permittatur indebitum per errorem juris solutum repetere. III. 1130. 10.
— quis per errorem solvere dicatur. VII. 670. 36.
— Vide *Error*, *Ignorantia.*
Condictio indebiti an danda sit ei, qui dubitans solvit. III. 1125. 4. & N. 3. VII. 669. 33.
— competit ei, qui solvit, vel cujus nomine solutum est indebitum. III. 1162. 2. 3. VII. 703. 12.
— alio tamen solvente meo nomine, condictio mihi datur, si vel ille tutor fuerit, vel ego mandavero, aut ratum habuero. III. 1163. 3. & 1164. 5. VIII. 703. 12. *seq.*
— transit in heredem. III. 1161. N. 1.
— an iis detur, qui ei renunciaverint. *ibid.*
— utri competat, si ex duobus, qui idem debebant, uterque solverit. III. 1165. 8. 1166. 9.
— datur adversus eum, qui sive per se, sive per alium accepit indebitum. III. 1167. 10. VII. 713. 5.
Condici solutum quasi indebitum non potest, si quacunque ex causa, vel obligatione debebatur. III. 1094. 5. & 1095. *seqq.*
— potest, si vel nulla sit obligatio, vel exceptione perpetua infirmetur. III. 1097. 12. 1098. 13. VII. 665. 24. *seqq.*
— si tamen exceptio comparata sit in gratiam debitoris, vel non in odium creditoris. III. 1098. 14. & 1099. *seqq.* VII. 666. 28. 667. 29. *seq.*
Condictionem indebiti non habet, qui sciens solvit. III. 1123. 2. VII. 668. 31.
— an habeat qui dubitans indebitum solvit. VII. 715. 716.
Indebiti condictione repetitur res cum accessionibus. III. 1167. 11.
— si tamen extet, neque casu perierit, vel is qui accepit, locupletior factus fuerit. III. 1167. 12. VII. 677. 55. 678. *seqq.*
Pars indebita repetitur, si plus debito solutum. III. 1171. 17.
— cum non eadem in specie reddi potest, tantundem reddi debet. III. 1168. 13. & N. 4.
in Condictionem indebiti veniunt etiam accessiones, & quænam, & quatenus. III. 1172. 18. VII. 678. 55.
— veniunt & fructus etiam ante moram. III. 1173. 19. VII. 679. 56. *seqq.*
— sed quatenus locupletior factus est, qui bona fide accepit indebitum. III. 1174. 20.
— non tamen usuræ. VII. 675. 47. *seqq.*
Si is qui illud, vel illud debebat, utrumque solverit per errorem, utrum restitui debeat, & utri detur electio. III. 1170. 15. *seq.* & N. 6. VII. 711. 1. 2. 712. *seqq.*
Condictio ob causam quid sit. VII. 718. 4.
— cui detur, adversus quem, & quid petat. III. 1239. 14. 1240. 15.
Condictioni ob causam locum facit conventio partium tacita. Unde hæc arguatur. VII. 720. 7. 8. & 721. *seqq.*
— Vide *Casus.*
An condicere quis possit actionem, quam acceptilatione remisit, vel eo animo, vel nominatim ob eam causam ut heres institueretur. VII. 381. 4. 5. 382.
— quid si pacto nudo remissa sit actio; an quis possit, si non condictione dati, saltem vetere actione experiri. VII. 382.
— quid inter condictionem dati, & veterem actionem intersit. *ibid.*
Condictio furtiva proprie ex delicto. IV. 253. 11.
— datur domino subreptæ rei, ejusque heredi. IV. 253. 12. & N. 11.
— quare non detur ei, cujus interest. VII. 782. 13.
— datur adversus furem, ejusque heredes. IV. 254. 13. & N. 12. VII. 783. 17. *seq.*
— an detur, & quatenus adversus eum, cujus ope, consilio furtum factum est. VII. 783. 17.
— an adversus singulos in solidum, si plures furtum fecerint. VII. 784. 17.
— quandiu duret. VII. 785. 19.
in Condictionem furtivam quæ veniant. VII. 786. 20.
in Condictione furtiva damnatus, an fiat infamis. V. 103. N. 2. 104.
Condictio ex lege quid sit, & quid proprie sit agere ex lege. VII. 787. 1. X. 952. 4.
— locum non habet, quoties lege veteri, non nova est obligatio constituta. VII. 787. 1. X. 959. 13.
— datur, quoties ex *LL 12. tabb.* sed lege aliqua, qua posteriore obligatio est introducta; neque

BIU Cujas

que lege nova cautum, qua actione experiamur. VII. 787. 1. 788. *seqq.* X. 953. 6. 954. *seqq.*
— cur non detur ex *LL.* 12. *tabb.* X. 459. 13.
Utrum condictio ex lege, an alia actio detur, quid intersit. VII. 792. 1.
— nec ex jure gentium, neque ex prætorio jure datur, & quare. X. 955. 10.
— & cur ex utroque condictio *ex jure* non detur, si *ex lege* non datur. X. 956. 11.
— qua ex causa, quibus, adversus quos, & qua de re competat. VII. 792. 2. 3. 793. *seq.* X. 964. 18.
Condictionis ex lege quinam sit usus. X. 965. 19.
Condictio sine causa quando detur. VII. 795. 1.
— quando necessaria. VII. 798. 5.
— cur proposita sit generaliter a prætore iis quoque de causis, de quibus speciales condictiones antea propositæ. VII. 798. 6.
Condictione sine causa repetitur chirographum, quod apud creditorem mansit, post solutionem. VII. 796. 2.
Conditio quid sit, & unde dicta. II. 790. 2. & 1013. 19. 20. & N. 2. XI. 866. 17.
— ejus significatio multiplex. V. 1286. N. 10.
— interdum & pro causa accipitur, ob quam aliquid datur; & quid inter utramque intersit. VII. 736. 15.
— a casu qui differat. XI. 866. 18.
— potest adjici legatis, & quatenus. II. 792. 17.
— aut inest, aut adjicitur a testatore. II. 1017. 1.
— inest, vel potestate juris, vel natura rei. II. 1017. 2.
— adjicitur a testatore expressa voluntate, vel tacita. II. 1018. 3.
— quomodo expresse. II. 1018. 4. & 1019. *seqq.*
— quomodo tacite. II. 1027. 13. *seqq.* & 1028. *seqq.*
Conditio an repetita intelligatur, si ei, cui quid sub conditione relictum erat, aliquid amplius pure relinquatur. II. 1029. 16.
Conditio, *Si sine liberis decesserit*, tacite adjecta censetur, cum pater a filio herede instituto petit, ut hereditatem, cum morietur, restituat. II. 1032. *seqq.*
Conditio quæ tacite inest, conditionale legatum non facit. II. 1034. 1. 1035. 2.
— quare conditio appelletur. II. 1035. 3.
— an si fuerit expressa, legatum faciat conditionale. II. 1037. 4.
— Vide *Legatum.*
Conditionem in testamento facit incertus dies, & qui. II. 1019. 5. *seqq.* & 1020. *seq.*
— Vide *Dies, Legatum.*
— quæ expressa vitiat, si tacite adjiciatur, non nocet. II. 1021. 8. & 1039. 4. & N. 3.
— potestativa in non faciendo adscripta si fuerit heredi, aut legatario: statim ad hereditatem, aut legatum admittitur, præstita cautione Mutiana. II. 1075. 20.
— Vide *Cautio Mutiana.*
— ex persona heredum, nequaquam scinditur. II. 1070. 13.
— etiam in contractibus inducitur verbis, aut inest sua sponte. IV. 93. 3.
— verbis exprimitur, vel particulis: *si*, *nisi*, *sive*, *dummodo*, *alioquin*, *alias*. IV. 93. 4.
— vel significatur, adjecto die incerto, vel demonstratione rei promissæ in futurum collata. IV. 94. 5. XI. 869. 26. *seqq.*
— incerto die, quonam, & quando. IV. 94. 6. & 95. *seq.* XI. 867. 22. *seqq.*
— demonstratione in futurum collata, quando, aut quomodo. IV. 99. 11. XI. 862. 6. II. 1024. 11. & 1025. *seq.*
Conditio quæ inest sua sponte, vel inest ex natura promissi, vel ex persona stipulantis. IV. 101. 12.
— Priore modo inest in promissione fructuum percipiendorum, operarum, & dotis. IV. 101. 13.
— Posteriore, in stipulatione servi hereditarii, vel ejus, qui dominum apud hostes habeat. IV. 102. 14.
Conditio quævis, sive in dando, sive in faciendo, si in certam personam collata sit, eam non egreditur. XI. 953. 5.
Conditionem duæ res faciunt, figura orationis, & casus. XI. 867. 19. 21.
Conditionem in contractibus non facit adjectio eventus certo extituri, licet dies incertus sit. XI. 92. 2.
— an habeat hæc stipulatio; decem mihi dabis, *cum moriar*, *aut cum morieris*. IV. 95. 7. & N. 4.
Conditionem non facit hæc adjectio, *cum petiero*: facit autem hæc, *si petiero*. IV. 96. 8.
Conditio existens retrotrahitur ad tempus contractus, ut perinde sit ac si pure initus fuisset. XI. 893. 54.
Quod sub conditione datur, aut accipitur, sub contraria conditione ademptum, aut recusatum videtur. III. 1285. 3. & 1288. 6. VII. 651. 5.
Conditio, *si hominem*, *aut fundum non dederis*, significat utrumque dandum. XI. 71. *seqq.*
Conditio hæc stipulationis, *si opus arbitratu stipulatoris effectum non fuerit*, quid contineat; & quot modis ea stipulatio commitatur. XI. 1455. 12.
Conditio *si sine liberis decesserit*, quando ex affectu patris in jure tacite inesse relicto intelligatur. II. 131. 18. & 132. IX. 183. 1. 184. *seqq.*
Conditio, *si sine liberis*, *aut filiis decesserit*, an, uno superstite filio, deficiat. II. 1061. 3. 1063. 5. IX. 723. 1.
— an & uno ex filia nepote. IX. 724. 2.
— an, & susceptis naturalibus liberis. IX. 187. *seq.* II. 1060. N. 7. 1061.
Conditio, *si liberos habuerit*, *vel sine liberis decesserit*, *vel si nuptias contraxerit*, per ingressum monasterii remittitur; & quare. IX. 727. 1. 728. *seq.*

BIU Cujas

— utraque tamen conditio non remittitur, cum vel facta sub altera substitutio, vel facienda restitutio cedit in captivorum redemptionem, vel in pauperum alimenta. IX. 730.
Conditio ; *si Mævius Capitolium ascenderit*, an sit in potestate nostra : an a casu pendeat. II. 1086. 6.
— legatum non vitiat, nec testamentum. II. 802. 3. *seqq.*
— an hæc, *Si heres Capitolium ascenderit*, legatum vitiet. II. 809. 9. & N. 11.
Casualis conditio quocunque modo defecerit, institutio nulla, legatum item nullum. IX. 157. 2.
— quandocunque ea extiterit sive mortuo testatore, sive vivo, habetur pro impleta. IX. 189. 1.
Conditio impossibilis quæ, & quotuplex. II. 175. 13. *seqq.* & N. 8. & 1041. 8. 1042. *seqq.*
— adjecta legatis, & testamentis pro non scripta habetur: stipulationibus adjecta, & contractibus eos vitiat. Quæ differentiæ ratio. II. 176. 16. 177. *seq.* & 1040. 5. 6. XI. 586. 3. 587. 4. & 588. *seqq.* IX. 156. 8. 9.
Conditio quæ de re impossibili negative concipitur, an sit impossibilis. XI. 595. *seq.*
Conditio captatoria vitiat institutionem heredis, & legata. IX. 154. 5.
Conditio, *si uxor a marito diverterit*, pro non adjecta habetur in testamento. IX. 181. 1. 2.
Ancillæ cum libertas data, *Si marem pariat*, an libera erit, si marem simul, & fœminam ediderit uno partu. XI. 59. 1. *seqq.*
Conditio, *si volueris*, aut *cum volueris*, *si pubes factus erit*, aut *cum pubes erit*, eadem vi ipsa conditio est ; & quo juris effectu diversa. II. 1021. 7. 8.
Conditio, *Si vir uxorem non duxerit*, vel *si mulier non nupserit*, quandonam rata sit, adjecta legato, aut & quando habeatur pro non scripta. IX. 562. *seqq.* II. 1045. 13. 14. & 1049. 20.
Conditio, *si pecunia sua die non solvatur*, quam vim habeat. X. 1389. 35.
Conditiones in præsens vel in præteritum conceptæ figura verborum tales sunt: non autem reipsa, & quare. II. 1014. 19. X. 486. 3. XI. 867. 21.
— si falsæ, obligatio nulla contrahitur: si veræ statim debetur promissum, etiamsi contrahentes ignorent, utrum extiterint, an secus. X. 481. 1. & 482. *seqq.*
Quæ vitient institutionem. II. 188. 9. *seqq.*
— Vide *Institutio heredis*.
— contrariæ legibus, aut bonis moribus habentur in testamento pro non adjectis; & quare. II. 1043. 10. & 1044. 11. IX. 181. 1.
— quænam contra bonos mores esse dicantur. In his duæ obscuriores, & quæ. II. 1043. 10. 1044. *seqq.* & 1045. N. 8.
— non nubendi an remittantur a legibus. II. 1045. 13. *seqq.*
— Vide *Nuptiæ*.
— jurisjurandi quæ, & quatenus remittatur edicto Prætoris. II. 1049. 21. & 1050. *seqq.*
— derisoriæ quænam. Quando habeantur pro non scriptis. II. 1051. 24. & N. 15.
Conditiones sunt, aut casuales, aut potestativæ: sive arbitrariæ, aut mixtæ. II. 1079. N. 1.
— quænam vocentur promiscuæ, & quæ non promiscuæ. II. 1071. 16. & N. 13.
Conditiones quæ ex natura rei tacite insunt, pro conditionibus non habentur, nec reddunt conditionalia legata, vel stipulationes, quamvis exprimantur. X. 440. 3.
Conditionum formulæ quæ. II. 1013. 19.
— cur iisdem plerumque exemplis usurpatæ a Jurisconsultis. II. 1013. N. 3.
— variarum exempla. II. 1060. 2.
in Conditionibus voluntas potius attenditur, quam verba. II. 1059. 2. 1060. *seqq.*
— voluntas unde intelligatur. II. 1061. 3. & 1062. *seq.*
— si voluntas contraria non appareat: verbis inhærendum. II. 1064. 7. & 1065. *seq.*
Conditio quando impleta videatur. II. 1059. 1.
— implenda est eo modo, quem testator præscripsit. II. 1064. 7. 8. IX. 169. 1.
— saltem ita, ut fieri potest, vel quemadmodum testator sensisse videtur. II. 1054. 27. & 1055. *seq.*
Conditionem pro parte implendo an legati partem consequi posset legatarius. II. 1066. 9. & 1067. *seqq.*
Conditio dandi an compensando impleatur. II. 1059. N. 2.
— dandi domino non impletur, si detur servo ; nec versa vice. II. 1064. 7.
— dandi pupillo, aut furioso impleri potest in persona tutoris, vel curatoris. II. 1063. 6.
Conditio dandi in persona quoque deportati implenda est traditione. II. 1054. 27. & N. 18.
— quo tempore debeat impleri. II. 1070. 14. *seq.* & 1071. *seqq.*
— implenda tempore a testatore præscripto. II. 1070. 15.
— an, & quænam impleri, tam vivo, quam mortuo testatore possint. II. 1070. 15. & 1071. 16. IX. 189. *seqq.*
— potestativa quo tempore impleri debeat. II. 1072. 17. 18. & 1073. 19. IX. 190. 3.
— pro impleta an habeatur, cum per eum cujus interest non impleri, factum sit, quominus impleatur. XI. 1356. 2. & 1357. 3. 4.
— quando habeatur pro impleta. II. 1079. 1. 1080. 2. 1081. *seqq.* IX. 157. *seqq.*
— quæ ex casu pendet, nunquam habetur pro impleta. II. 1079. 1. XI. 157. 2.
— potestativa habetur pro impleta, cum per eum cujus interest non impleri, stat quominus impleatur. II. 1080. 2. IX. 159. 5.

— item

BIU Cujas

— item si per eum stet, in cujus persona impleri debebat. II. 1081. 2. IX. 157. 3. & 158. 5.
— secus, si impleri non potuit propter mortem, vel casum, qui ei contigerit, in cujus persona implenda erat. II. 1082. 3. & 1083. 4. 1084. *seqq.* & 1088. 8. IX. 157. 4.
— excipiuntur tres species, & quænam. II. 1089. 9. *seqq.* & 1090. IX. 159. 6. *seqq.*
— quid si heres institutus sit hac conditione, si Stichum manumiserit; & servus ante decedat. II. 1083. 4. 5. & 1084. *seqq.*
— eo mortuo in cujus persona implenda conditio, interest utrum mors contigerit, cum potuit impleri conditio, aut cum non potuit. IX. 160. 11.
— Priore casu omnino defecisse intelligitur. IX. 160. 12.
— Posteriore habetur pro impleta. IX. 161. 13.
— Exempla generis utriusque. IX. 161. 13.
— impleri debet in conventionibus ita, quemadmodum in legatis. IV. 103. 2. 105. *seqq.*
Conditio potestativa impleri potest, etiam ab herede stipulatoris. IV. 109. N. 3. & 107. N. 2.
— nisi tamen consistat in facto, quod personæ cohæreat. IV. 109. N. 3. & 111. 5. 6. & N. 5.
— in Conditionis implendæ tempore aliud circa contractus, aliud circa legata observatur. IV. 113. 8. & 114. *seqq.*
in Contractibus quando impleri debeat conditio faciendi. IV. 114. 9.
— quando conditio non faciendi videatur impleta. IV. 115. 10. & 116. *seqq.*
Inter conditionem faciendi, & conditionem non faciendi, num quid intersit, quoad modum, & tempus implendi. II. 1074. 20. & 1075. *seq.*
Conditionis impletæ quinam effectus. II. 1059. N. 1. X. 1436. 17.
Conditione ad præscriptum impleta, reus ex conventione statim tenetur. IV. 112. 7.
An si jam factum sit, quod in conditione positum est, ut fieret, conditio impleta videatur: an vero expectandum sit, ut iterum fiat. II. 1053. 26. & 1054.
Conditiones heredi fiduciario quænam remittantur. II. 583. 13.
Conditiones injunctas heredi fiduciario an heres fideicommissarius implere possit, si ille nolit implere. II. 583. 13. & N. 9.
ex pluribus conditionibus, si disjunctim appositæ, satis est unam impleri: si conjunctim, omnes impleri oportet. XI. 1161. *seqq.* IX. 183. 1. 184. *seqq.*
Conditiones in non faciendo positæ, utrum impletæ videantur, statim ac quis facere potuit, nec fecit: an cum adversus illas fieri posse desierit. IV. 116. 11. & 117. *seqq.* XI. 1472. 25. & 1473. *seqq.*
— quid in conditione, *si reus non solverit*, adjecta stipulationi fidejussoriæ. IV. 118. 14. XI. 1474. 27.
— quid, si duo eamdem rem ab eodem separatim stipulati fuerint ita, *si alteri non dederis* IV. 119. 15. XI. 1474. 27.
— quid in manumissione testamentaria, *Stichus, si in Capitolium non ascenderit, liber esto.* IV. 119. 16. XI. 1475. 27.
Conditio illa, *cum quis ad annum sextumdecimum pervenerit*, an impleta habeatur, cum quis annum 16. est ingressus, an cum compleverit. II. 1060. 2. & N. 6.
— *si servus liber esse jussus, si heredi uno anno servierit*, per totum annum ægrotaverit, conditio pro impleta habebitur. IX. 497. 4. 5.
— Vide *Fideicommissum, Fideicommissarius, Fiduciarius, Institutio, Legatum, Conventio, Stipulatio.*
Conducere, Conductio quid. III. 814. 3. & 815.
Conductor qui. III. 814.
Conductor tria locatori præstare debet. I. Custodiam rei. III. 839. 1. *seq.* & 845. *seqq.*
II. Mercedem, nisi deseruit rem conductam justa de causa. III. 841. 3. & 847. 7.
III. Restitutionem conductæ rei, & accessiones, finita locatione, modo res extet. III. 841. 4. & N. 4.
— si res perierit, vel sit facta deterior: interest, utrum casu, vel culpa. III. 841. 5.
— qui conductam rem non restituit, dolo, vel contumacia, damnatur quanti juratum sit in litem. III. 842. 6.
— si res culpa ipsius conductoris perierit, aut deterior facta sit: tenetur in id, quod locatoris interest. III. 842. 6.
— si rem æstimatam acceperit, quidnam restituere debet. III. 842. 7.
— quid, cum res inæstimatas accepit. III. 842. 8.
in Conductione ædium obligatur cum persona, tum res invectæ, illatæ. III. 844. 4.
Conductor operarum mercedem pro opera debet, si hæc ex lege locationis præstita fuerit. III. 845. 2.
— opera non præstita, cum quæritur, an merces debeatur, interest, utrum casus obstiterit, an per ipsum conductorem factum sit, quominus opera uteretur. III. 845. 2. 3. & 849. 9. 10.
Conductor præstat casum, si ei culpa ipsius causam dederit. Quibus modis id contingere possit. III. 845. 4.
— casum incendi fortuitum præstare debet, qui ædes ea lege conduxit, ut innocentem ignem haberet. III. 761. N. 4.
— quam culpam præstet. III. 846. 5.
— præstat culpam in re locata. III. 845. 4.
— & in juribus ipsius rei. III. 846. 5.
— si pensionem debitam non solvat, expelli potest. III. 847. 7.
— quo tempore mercedem, aut pensionem solvere debent. III. 848. 8.
— debet mercedem, etiamsi domus conducta vitium fecerit, si eam inhabitarit. *ibid.*

BIU Cujas

— si casu uti non potuit re conducta : merces remittenda pro rata temporis. III. 848. 9.
— rem sibi locatam potest alii locare, & mercedem locationis secundæ percipere. III. 828. 10.
— an mercedem debeat, si timoris causa deseruit rem conductam. *ibid.*
Qui mulierem navi vehendam conduxit, pro infante nato in itinere, vecturæ nomine nihil petere potest. III. 849. 11.
Conductor, si re locata male utatur, tenetur in id quod interest, & expelli potest. III. 847. 6.
in locatione, & conductione operis faciendi duæ species distinguendæ, & quæ. III. 850. 13.
Qui opus faciendum conduxit, in re, quam accepit, custodiam, & culpam præstat, quemadmodum in re conducta. III. 850. 12.
— an, & casum. III. 850. 13.
in Locatione operis faciendi quando materiæ dominium transeat in conductorem. *ibid.*
— si opus perierit, antequam probaretur, utrius sit damnum, locatoris, an conductoris. III. 851. 14.
Aversione opus faciendum locare aut conducere quid sit. III. 852. 14.
Conductor, qui rem reposcenti locatori non restituit, non potest dici rem invasisse. IX. 947. 1.
— si sine justa causa recuset usque ad sententiam definitivam restituere fundum locatum, qua pœna afficiatur. IX. 948. 1. 949. 2. *seqq.*
— utrum uno eodemque judicio rem, & pœnam præstare cogatur: an pluribus judiciis opus sit. III. 950. 6.
Conductoris expellendi justæ causæ quæ sint. III. 847. N. 3.
Conductio tacite renovata intelligitur, si conductor finita locatione, maneat in fundo, sciente, & patiente locatore. VIII. 584. 14.
Confessio in jure facta adversus confitentem probat. VII. 1111. 22. *seqq.* & 1243. *seqq.*
— extrajudicium facta confitenti an noceat. VII. 1111. 24. & 1245. 9.
Confessio debitoris quando ei noceat. VIII. 265. 1. *seqq.*
— creditoris eamdem, quam confessio debitoris, vim habet contra confitentem. VIII. 266. 3.
— si tamen causam explicet, ex qua debitor liberatus fuerit. VIII. 271. 9. *seq.*
Confessio creditoris, *pecuniam debitam sibi fuisse solutam*, ei nocet. VII. 1197. 4.
— facta sine scripto probanda est a debitore quinque testibus rogatis, si per scripturam debitor obligaverat. VII. 1195. 1. 1197. 4. 1198. 6. 7.
— si vero sine scripto: duobus testibus rogatis. VII. 1199. 8. 9.
— revocari potest intra triginta dies ab ipso creditore, & quomodo. VII. 1198. 4.
Confessio debitoris, *se debere*, probanda testibus rogatis. VII. 1202. 20.
— Vide *Creditor.*
Confessio criminis, etiam non dicta sententia, notat infamia. V. 133. N. 18.
Qui confitetur se debere, confessioni suæ stare debet, si scripto & se debere, & causam debendi expresserit. III. 1357. 8. VIII. 265. 1. 266. 2. *seq.* 267. 4. 269. 7. XI. 384. 8.
— an & confessioni suæ stare debeat extra judicium factæ. VIII. 275. 18.
— an, & facte sine scripto, & extra judicium. VIII. 267. 4. *seq.*
— an, & factæ absente debitore. VIII. 268. 6.
An quis confessioni in instrumento factæ, nulla adjecta causa debendi, stare teneatur. XI. 711. 4.
Confessioni suæ, vel in confecto publice instrumento factæ stare non tenetur in mutuo debitor intra biennium, & quare. VIII. 277. 22. VII. 1302. 32. III. 1361. 13. & 1366. 19. & 1367. *seq.*
— post biennium stare cogitur, & contraria non admittitur probatio. VIII. 278. 22. III. 1370. 4. & 1371. *seqq.* ubi satis fuse.
— contraria tamen opinio usu fori recepta. III. 1369. N. 1. & 1370.
— in cæteris contractibus, excepto mutuo, tenet confessio; sed contra illam probatio admittitur, & quare. VIII. 278. 22. 23. III. 1359. 11. & 1360. & 1366. 19. & 1367.
Quare confessioni Notarii stari debeat in mutuo, non autem confessioni debitoris. VIII. 217. 12. 13. & 218.
Confessio debiti infirmari potest instrumentis solis, non testibus. VIII. 277. 19. *seq.* & 278. 21. III. 1359. 10.
— an facta coram quinque testibus rogatis infirmari valeat. XI. 384. 10.
Confessioni in testamento emissæ testator stare non cogitur, quandiu vivit. VIII. 279. 24.
— heredes autem stare cogendi, etiamsi testator nec juraverit se debere, neque scripserit se daturum jurasse. VIII. 279. 24. *seq.*
Confessus sibi numeratam fuisse pecuniam ex causa mutui, an confessioni stare cogatur. III. 1360. 12. & 1361. & 1366. 19. 1367. & 1387. 10. 1388. *seqq.* & VIII. 273. 15. *seqq.*
— Vide *Literarum obligatio.*
Confessus majorem summam quam accepit, an cogendus sit hanc summam restituere. VIII. 209. 1.
— an ipse probare debeat se partem, quam negat, non accepisse: an creditor se numerasse. VIII. 209. 2. 203. *seqq.*
Confessus quinam dicatur. XI. 383. 3.
Confessio tutoris, curatoris, procuratoris, nisi speciale mandatum habeat, dominis non nocet. XI. 383. 5.
Confessus in jure habetur pro judicato. XI. 383. 6.
— quare pro judicato habetur ille duntaxat, qui in jure confessus est. XI. 384. 11.
Quibus in rebus confessio cum judicato conveniat, aut differat. XI. 385. 12. & 386. 13. *seqq.*

BIU Cujas

Confessus in jure ad solvendum compelli non potest, nisi condemnatus. XI. 386. 15. & 387. 16.
Confessos haberi pro judicatis quam sententiam habeat. XI. 188. 17. & 389. *seqq.*
Confessio falsa nocet confitenti, si sciens, vel per errorem juris falsum confessus fuerit: secus, si per errorem facti. XI. 393. 1. *seqq.* & 395. 6. *seq.*
Qui errans in facto se debere fideicommissum confessus est, errore comperto, a prætore debet absolvi. XI. 397. 1. 4.
— & quando a judice ad restituendum dato, possit absolvi. XI. 397. 1. 398. 5.
Falsa confessio debiti persoluti an, & quando noceat creditori. IX. 1417. 1. 1418. *seqq.*
Quando confessus de re, quæ an sit in rerum natura, incertum est, condemnari debeat, aut secus. XI. 399. 1.
Confiteri, & in jure confiteri, quid sit. XI. 382. 2. & 384. 7.
in Confitentem nullæ sunt partes judicantis. X. 326. 11.
Confessiones reorum pro exploratis criminibus non sunt habendæ, si nulla probatio religionem cognoscentis instruat. XI. 399. 3.
Quare in criminum confessione aliud juris obtineat, ac in confessione rei pecuniariæ. XI. 400. 4. 5.
Confirmatio actionis quando utilis. VI. 55. N. 4.
Confiscationis bonorum pœna quando transeat in heredes. VII. 971. 52. 973. *seqq.*
Confusio pro compensatione accipitur. III. 1059. N. 4.
Confusio duarum, sive plurium materiarum quid sit. I. 865. 1. IX. 1372. 10.
— differt a commixtione. I. 865. 2.
— voluntate dominorum facta dominium transfert. I. 866. 3. & 775. 4.
— citra voluntatem dominorum facta, an, & quando dominium mutet. I. 866. 4.
— casu facta rem utriusque domini communem efficit pro rata. I. 778. 7.
Confusæ duorum materiæ quomodo fiant communes. I. 776. 5. & 868. 7.
Confusio obligationis quæ, & unde dicta. IV. 629. 2. 630. *seqq.*
— fit vel aditione hereditatis, vel acquisitione peculii. IV. 629. N. 1. VII. 141. 2.
— vel, cum ad fiscum debitoris, & creditoris bona, vel ad tertium utriusque hereditas pervenit. IV. 631. N. 3.
— item cum creditor debitori succedit. IV. 332. 5. 6.
— cedit pro solutione; ideoque, & debitor, & accessiones liberantur. IV. 631. 5. IX. 1372. 10.
An uno ex pluribus reis debendi per confusionem liberato, cæteri quoque liberentur. IV. 632. 7. 633.
Reo per confusionem liberato, etiam fidejussor liberatur. IV. 633. 8.
Si fidejussor confusione liberetur: non idcirco liberatur reus. IV. 634. 8.
Cum fidejussor successit principali debitori, vel contra, confusione tollitur obligatio fidejussoria, sed manet principalis. IV. 634 9. & 635. 11.
— si tamen obligationi naturali fidejussor accessit: obligatio fidejussoria non tollitur. IV. 634. 10.
— fidejussor cum debitori succedit, exceptionem amittit, si quam ex persona sua habuit. IV. 635. 11.
— retinet autem auxilium quod habuit debitor, cui successit. IV. 636. 11.
An confusio obligationum fiat inter duos reos stipulandi, vel promittendi. IV. 637. 14. *seq.*
Confusionis duæ species distinguendæ. IV. 631. 4. *seqq.* & 634. 9. *seqq.*
Confusione tollitur in totum, aut pro parte obligatio; & quomodo, aut quatenus. IV. 637. 13. & N. 7. VII. 929. 2.
— tollitur pro ea parte, qua creditor debitori succedit. VII. 930. 4. & 951. 2. 3.
— in reliquum salva est adversus coheredes. IV. 637. 13. VII. 930. 5. *seqq.*
— item pro ea parte tollitur, qua debitor creditori successit, quia pro reliqua parte tenetur coheredibus. IV. 637. 13.
An confusione, quæ pro parte contingat, in totum tollatur obligatio individua: an propter redemptionem partis tota retineatur. VII. 932. 8.
— quid juris in faciendi obligationibus, quid in servitutibus. VII. 932. 9 10.
Conjecturæ locus non est in re certa, sed dubia. V. 1152. 3. XI. 1151. 2.
— Vide *Voluntas.*
an hodie novatio tacite fiat, & probetur per conjecturas. IV. 927. N. 16.
an per conjecturas fideicommissum induci possit. II. 705. N. 1.
— quibusnam locus sit in dominii probatione. V. 778. N. 18. 779.
Conjugum obligatio mutua quæ sit. III. 968. 2.
— perpetua vitæ conjunctio, naturali, & divino jure inter eos constituta, & quatenus ad eam inviti cogantur. III. 969. 3. & N. 1.
— alter si ab altero divertat, & alii se conjungat: adulterii crimen, & pœnam incurrit. III. 970. 4.
Mutua officii præstatio inter conjuges in corporibus præsertim, atque etiam in rebus posita est. III. 970. 5.
— corporum conjunctio divino nuptiarum instituto maxime consentanea, quomodo fovenda. III. 971. 6.
Conjugibus quænam fuit apud Romanos communicatio sacrorum. III. 972. 7. & N. 2.
— quænam debeat esse inter conjuges Christianos. III. 972. 7. & N. 4.
Rerum inter conjuges communio, vel in dignitate mariti posita est, vel in externis conjugum bonis. III. 973. 8. 9. & N. 5. *seqq.*

— be-

BIU Cujas

— bonorum externorum communio inter conjuges qualis. III. 974. 10. 11. & 975. N. 8.
ex L. Papia Conjux ex testamento conjugis capere non poterat ultra decimam bonorum partem præterquam certis in casibus. IX. 132. 2.
— hodie capere potest quantumcumque relictum est. *ibid.*
Conjunctio rerum quid sit, & quid differat a commixtione. I. 869. 1.
— quando transferat dominium, & in quem. I. 870. 2. 3.
Conjunctionis rerum genera duo. Priori quatuor species subjectæ, & quæ. I. 871. 4. 5.
in rerum Conjunctione utra res alteri prævaleat. I. 871. 5. & 903. 1.
Conjunctio inter heredes non est efficiens causa juris accrescendi. II. 468. N. 2.
— an sit conjunctio aliqua inter plures communis servi dominos, & quæ. II. 483. N. 2.
Heredum conjunctio alia legis, alia hominis. II. 483. N. 2.
Conjunctæ personæ quænam dicuntur. II. 769. 40. & 770. N. 16.
Conjunctæ personæ debetur legatum alienæ rei. *ibid.*
Conjuncti sive heredes, sive legatarii qui sint. II. 481. N. 1. 483. 4. & 890. 3. 891. 4. 5.
— ex his alii re tantum conjuncti; alii re, & verbis; alii verbis tantum. II. 483. 5. & N. 3.
— re conjuncti quinam sint, & quare disjuncti appellentur. II. 484. 6. & N. 4. 5.
— conjuncti re & verbis, aliis conjunctiores, & quibus præferendi. II. 485. 7. & N. 6.
— conjuncti verbis tantum quinam. II. 485. 8. & N. 7. 8.
— & quomodo conjungantur verbis. II. 214. 215. 4. IX. 275. *seq.*
— conjuncti verbis permixti disjunctis, qua verborum forma habeantur. IX. 277. *seq.*
— a conjunctis re & verbis quomodo differant. II. 486. 9. & N. 8. 495. N. 15.
Conjuncti verbis tantum, an sint reipsa conjuncti, & aliis disjunctis in portione conjuncti dificientis præferri debeant. II. 489. 16. *seqq.* & 491. N. 14.
— interdum pro disjunctis habentur. II. 215. 5.
— magis conjuncti, minus conjunctis potiores in portione deficientium. IV. 1074. *seqq.*
Conjuncti, si concurrant cum disjunctis, unius personæ vice funguntur. II. 498. 27. & 500. 29. IX. 275. 1.
Quinam conjuncti aut disjuncti habeantur in hereditate legitima. II. 499. 28.
Conjuncti quando solidum ab initio habeant, & quando partem. II. 885. *seqq.* XI. 21. 3. *seqq.*
— ubi conjuncti cum disjunctis permixti, quodnam in singulorum sit in jure accrescendi. II. 487. 12. *seqq.*
— Vide *Collegatarius, Jus accrescendi, Legatum,*
Conjuncta pro disjunctis accipiuntur in cautione damni infecti. IV. 530. 22.
Conjuncta judicia quæ. IV. 1302. 8.
Conjunctus quinam. V. 213 N. 10.
— audiendus in judicio pro alio conjuncto, etiam sine mandato. V. 214. 10. & 213. N. 8. *seqq.*
— excipiuntur quæ speciale mandatum exigunt. V. 216. N. 12.
— an & audiendus in criminalibus. V. 178. N. 5.
— an æque contra conjunctum. V. 214. N. 10.
— deferre non potest jusjurandum sine mandato. X. 642. N. 7.
— rem conjuncti vendendo, non potest ei præjudicium inferre. V. 769. 5. & N. 10.
Consanguineus aliquis non fit confessione nostra; sed tamen ex ea est in quasi possessione consanguinitatis. VII. 1049. 1. *seqq.* 1052. 8.
Consanguinea soror. Vide *Soror.*
Consanguinea filia. Vide *Filia.*
Consanguinei fratres. Vide *Fratres.*
Conscientia legibus adversa nunquam sequenda. VI. 304. N. 6. 305.
An conscientiam sequi judex possit contra acta, & probata: an potius acta sequi debeat contra conscientiam. VI. 307. 2. & N. 1.
per conscientiam suam jurare licet. X. 649. N. 5.
Conscius ejusdem criminis non est idoneus pro reo testis. VII. 1149. 5. & 1157. 14.
Consensus quid sit, & unde dictus. III. 475. N. 1. & 502. N. 5.
— in omni contractu necessarius. III. 475. 1. 2.
— colligitur ex judiciis, re, aut facto. III. 519. 15. 16.
— quomodo ex judiciis, & quibus. III. 510. 17.
— quomodo ex re arguatur, aut facto. III. 511. 18.
— explicatur inter præsentes, vel absentes; & quibus modis inter utrosque. III. 512. 19.
— apertus, & tacitus. IV. 904. 14.
— tacitus ex quibus factis arguatur. IV. 904. 15. *seqq.*
— partis utriusque in traditione requiritur, & qualis. I. 749. 2. *seqq.*
— solus non facit ut dos restitui possit, constante matrimonio. III. 1029. 4.
— obligationes quas, & quomodo tollat. IV. 871. 1. *seqq.* 875. 1. *seqq.*
— an sit vestimentum pactorum, ut vulgo vocant Interpretes. III. 517. 7. 8.
Consensum quænam excludant. III. 477. 3. *seqq.*
Consensu solo quinam contractus constent. III. 501. 1. *seqq.*
Consensu obligationem contrahi quid sit. III. 510. 15. *seqq.*
Non ex consensu solo æstimanda naturalis obligatio, sed præterea ex æquitate. III. 425. 3. & N. 2.
Quomodo consensus suppleatur interdum in alterutro. II. 602. 2. *seqq.*
Consensu solo quinam contractus iniri non possint. III. 513. N. 1. *seqq.* & 515. 4.
Quando pro consensu habeatur silentium. III. 697. N. 1.

BIU Cujas

Consentire censetur qui scit, neque contradicit. VIII. 579. 4. *seqq.* & 133. 2.
Consentire quando non videatur qui scit, neque contradicit. VIII. 580. 4. *seqq.*
Consentire videtur, si non contradicat filius patri; qui eum dedit in adoptionem. VIII. 583. 11.
— item filiafamilias, si patri non contradicat, qui actionem dotis utrique communem exercet, soluto matrimonio. VIII. 583. 11.
Re trium fratrum communi ab uno donata alterius uxori, consentire donationi censentur fratres alii, qui scientes non contradicunt. VIII. 584. 14. 585.
Qui vult consequens, velle intelligitur & antecedens. I. 415. 35. 416. IV. 1179. N. 21.
Cum lege vetatur consequens, omne pariter antecedens, per quod ad illud pervenitur, prohiberi intelligitur. I. 108. 5.
Consilium non est obligatorium. III. 860. 12. VIII. 546. 17.
— fraudulenti quænam sit obligatio. III. 860. 13.
— nemo mutare potest in alterius injuriam. VII. 542. 2.
— exerceri quid sit. IV. 1137. 17. & N. 31.
Consilii exercitio in manumissione ad prætorem pertinet. IV. 1137. 17.
Consilium jurisperiti expeditum est imi subsellii judicibus remedium. VI. 283. N. 7.
— negari non potest. *ibid.*
— an edi debeat. VI. 94. N. 2.
— an sententia ex eo dicta transeat in rem judicatam. IV. 283. N. 1.
— ex Eo, qui male judicat, litem suam non facit. IV. 396. N. 2.
An jurisconsulto liceat utrique parti consilium præbere. V. 63. N. 46.
Consulentibus imperite respondentis de jure quænam sit pœna. V. 26. 31.
Consiliarii iidem, atque assessores; & vicissim. V. 3. 1. & 9. 5. & 5. N. 2.
Consiliarii Principum liberi a patria potestate. I. 360. 33. & N. 10.
Consistoria quæ, & unde dicta. V. 7 N. 5.
Consolidatio quid sit, & unde dicta. III. 169. 1. & N. 2.
— quot & quibus modis contingat in fructuarii vel in proprietarii persona. III. 170. 2.
Consors criminis. Vide *Conscius.*
Consors litis sine mandato admittitur. V. 217. 11. & N. 14.
— cavet judicatum solvi. V. 217. 11.
— an & in causa admittatur, quæ requirat speciale mandatum. V. 218. N. 14.
— quid si inhabilis sit ad agendum pro alio. V. 218. N. 14.
Consortis appellatio quando prosit consorti. V. 1267. N. 16. VI. 408. 3. & N. 2.
Cur in integrum restitutio non prosit consorti. V. 1267. N. 16.
Constans voluntas in justitiæ definitione quid sit. I. 183. 3. & N. 2.
Constituta pecunia quid sit, & unde dicatur. III. 507. 9. & 983. 2. VI. 679. 1. VII. 977. 4. *seqq.*
— constituitur nudo pacto. VII. 977. 6. *seqq.*
— hujusmodi pactum jure prætorio vim habet legitimæ conventionis. VI. 680. 2. VII. 978. 11. *seqq.* III. 983. N. 1.
— pecuniæ constitutæ solvendæ adstringit. VII. 978. 15. *seqq.* VI. 682. 7.
— & quidem pecuniæ, quocunque jure debita fuerit pecunia constituta. III. 984. 2. VI. 681. 3. *seq.* VII. 979. 21. *seq.*
— nisi tamen debita fuerit mero jure civili. VII. 980. 27. *seq.*
Pecuniæ constitutæ obligatio locum habet, sive a nobis, sive ab alio debitam promiserimus, sive creditori promittamus, sive alteri mandato ejus. III. 985. 2. VI. 681. 4. VII. 981. 29.
— & sive pure deberetur. VII. 982. 30.
— sive in diem. VII. 982. 31.
— quid si pecunia debita fuerit sub conditione. VII. 982. 32.
— ex iis, quæ præcesserunt, interpretationem accipit. VII. 985. 40.
— nullius momenti est, si promissio impersonaliter concipiatur. VII. 985. 41. & 987. 2.
— a fidejussione quid differat. VII. 984. 37. 38.
Constitutæ pecuniæ obligationem quænam res conficiant. VII. 977. 5. *seq.* 978. 15. *seq.*
Constitutæ pecuniæ insunt jure decem dies, quibus differtur solutio. IV. 82. 12. & 81. N. 4.
Constitui quænam res possint. VII. 979. 20.
Pecuniæ alteri constitutæ nomine, quibus detur utilis actio. VIII. 114. 11.
Constitutæ pecuniæ actio ex pacto nudo introducta jure Prætorio. VI. 680. 2.
— cui detur, & adversus quem. VI. 681. 6.
— & qua de re. VI. 682. 7.
— & quibus conditionibus. VI. 683. 10.
Actio de constituta pecunia quid habeat peculiare. VII. 996. 12.
Constituens pure quod alius in diem debet, non obligatur. VII. 983. 33. 34.
— secus si quis pure constituat quod ipse debet in diem. VII. 982. 31.
An aliud pro alio constitui possit. VII. 983. 35. *seq.*
— quid si alius aliud a re debita constituat. VII. 984. 37. 38.
de Constituta pecunia quando pro parte teneatur qui solidum promisit. VII. 989. 6.
Qui pecuniam cum aliis constituit, pro virili parte duntaxat obligatur. VII. 990. 7.
— qui disjunctim cum alio constituit, ipse obligatur in solidum. VII. 990. 8.
Cum duo sunt de constituta pecunia disjunctim obligati, uter conveniatur, est in arbitrio creditoris. VII. 990. 9.

BIU Cujas

— lite cum uno contestata, solus hic tenetur, nec ab altero offerente pecuniam, creditor accipere cogitur. VII. 990. 10.
Ubi plures pecuniam pro alio constituunt, an D. Hadriani beneficio potiantur. VII. 1003. 4.
Constitutum possessorium quid sit, & an legibus cognitum. I. 996. 3. & 995. N. 2.
Constitutio pro lege generatim accepta quid, & unde dicta. I. 23. 1. 2.
— Vide *Principum Constitutiones.*
— complectitur omnes juris constituti species. I. 23. 2.
— per antonomasiam solas Principum constitutiones significat. *ibid.*
Constitutum possessorium quid sit. I. 995. & 996. 3. & N. 2. & 997.
— usu forensi receptum; & an recte. I. 995. N. 2. & 996.
Constituti possessori duplex species, & quæ. I. 998. 4.
Consuetudo quid sit. I. 65. 1.
— a moribus & observantia quid differat. I. 65. N. 1.
— non est opus ut introducatur tanto tempore, cujus initii non extet memoria. I. 65. 2. & N. 2.
— introducitur decennio, frequenti, & constanti usu. I. 65. 2. 67. 3. & 68. N. 6.
— necesse non est, ut contradicto judicio sit confirmata. I. 67. 4. 68.
— quatenus legem vincat, aut secus. I. 69. 5. & 70. 6. & N. 9. *seq.*
— an possit ejus allegatio a judice suppleri. V. 78. 5.
Consuetudo an facere possit, ut quis judicet in sua causa. IV. 1040. N. 2.
— dat jurisdictionem, quæ differt a quæsita per præscriptionem. IV. 1106. N. 15.
Consuetudo erroris quamvis communis pro jure habenda. X. 193. 4.
Consuetudinem loci judex sequi debet in judicando. VI. 291. N. 1.
— & quidem notoriam, etiamsi non fuerit allegata. VI. 291. N. 1.
An jurisconsulto, qui testatur de consuetudine, fides sit habenda. *ibid.*
Consulere, verbum mediæ significationis. III. 719. N. 1.
Consul poterat servum suum apud se manumittere. I. 269. 3. & N. 2.
— an, & apud collegam manumittere potuerit. I. 269. N. 2.
— tutor dari testamento poterat. I. 403. 10.
— sed & poterat excusari. I. 403. N. 4.
Consules edicebant, sive dabant dicta. I. 57. N. 8.
— summam habebant jurisdictionem. IV. 1150. 22.
— excepto tamen jure gravius animadvertendi in civem Romanum. IV. 1150. 22. &. 1149. N. 45.
— ante L. Valeriam utebantur jure regio. IV. 1149. N. 45.
Consules hodierni abusive dicti, vix duumviris veterum similes. IV. 1111. N. 21.
Consulum alternum erat imperium. I. 269. N. 2.
— concurrens jurisdictio. IV. 1176. N. 13.
Consulatus olim non liberabat a patria potestate. I. 360. 32.
Consultatio dicta, ubi Princeps appellatur. VI. 417. N. 19. & 446. 14.
Consultationi ex facto propositæ consentaneum debet esse responsum. VI. 313. 2.
a Consultoribus sæpe multa narrantur quæ a re sunt aliena. XI. 1612. 13.
Consumptio rei donatæ non impedit revocationem donationis ex ingratitudinis causa. III. 1309. 3. *seqq.*
— Vide *Donationis revocatio.*
Consumptione an fructus naturales bonæ fidei possessor lucretur. I. 817. 3. *seqq.*
— Vide *Bonæ fidei possessor.*
Consumptio nummorum in mutuo dominium transfert. X. 305. 1. & 306. *seq.* & 238. 6. 239.
Consumptione nummorum quando confirmetur mutuum; & quomodo nascatur ex mutuo conditio danti mutuos alienos nummos adversus accipientem. X. 218. 5. 219. *seqq.*
— Vide *Mutuum, Nummi pecunia.*
Consumpta non videtur pecunia, quæ casu periit. X. 307. 2.
ex consumpta pecunia condictio ex mutui causa acquiritur etiam furioso, & quibus in casibus. X. 225. 1. 226. *seq.*
Contestari idem est atque aperte, palamve quid dicere, testibus præsentibus. VII. 1244. 3.
Contestari apud acta, sive in jure quid. VII. 1244. 4. *seqq.*
Contestatio litis. Vide *Litis contestatio.*
Continentia causæ quid sit. IV. 1302. 8.
— quibus rebus inducitur. IV. 1302. N. 8.
— dividi non debet, & quare. IV. 1302. 8. & N. 10.
Judex de incidenti quæstione potest cognoscere. ne causæ continentia dividatur. IV. 1179. 1180, 15. & N. 21. & 1181. *seqq.*
— quando dividi possit. IV. 1302. N. 10. & 1180. N. 21.
Continentia urbi ædificia quæ. XI. 1673. 3.
Continuum quid. V. 811. N. 12.
Contractus quid sit. III. 472. 3. *seqq.* & 489. 3. VII. 471. 10. X. 74. 6. *seqq.*
— sine obligatione nullus. X. 74. 6. & 68. 9.
— quam recte dicatur conventio. X. 74. 7.
— tribus partibus constat. III. 474. 8.
— an contra leges initus peccatum contineat. V. 1224. N. 4.
Contractus nomen quot significationes habeat. III. 471. N. 1. IV. 1237. 3. & N. 1. XI. 1705. 3.

— ex

BIU Cujas

— ex appellatione partis desumi solet aliquando. VII. 472. 11. *seqq.*
Contractus appellatione maleficia non continentur. X. 37. 17.
Contractus natura quæ. III. 759. 2.
Propria cujusque contractus natura quomodo cognoscatur. III. 759. 2. 760.
Contractus forma vel substantialis, vel accidentalis, vel naturalis, vel conventionalis. IV. 1. N. 1.
Contrahentes formam dare contractui quam sententiam habet. XI. 975. 4. 6. 976. 7.
Contractus obscuritas unde explicetur. IV. 6. 10.
Contractui nocet dissensus. III. 478. 5. 6.
— item vis, & dolus. III. 481. 11. 12.
— item propositum contrahentium rebus iis, quæ aut verbis, aut reipsa in speciem geruntur, contrarium; & quibus rebus declaretur. III. 483. 13.
— item simulatio. III. 484. 14.
— an, & quatenus officere dicatur conditio. III. 485. 15.
Consensus ad contrahendum necessarius debet esse a jure comprobatus. III. 491. 5.
Contractum vitiat conditio impossibilis, item conditio, *si voluerit* promissor. III. 485. 16. & 486. *seqq.*
— si tamen posterior conditio fuerit expressa. III. 486. 17.
— Vide *Conditio.*
ad contractum perficiendum necessaria persona duplex, rogantis, & promittentis. III. 629. 1. 2.
ad Contrahendum quinam inhabiles conditione personæ. III. 630. 3. 631.
— quinam inhabiles propter ademptam, vel denegatam consentiendi, promittendive, aut administrandi potestatem. III. 633. 6. *seqq.*
— Vide *Furiosus*, *Infans*, *Mentecaptus*, *Prodigus*, *Impubes.*
in omni Contractu necessarius consensus legitimus. III. 475. 1. 477. 3. & 491. 4. VII. 468. 9.
— & quidem præsens. III. 512. N. 5.
— item necessaria conventio, ut alter contrahentium alteri quid det, aut faciat. III. 487. 1.
— an mutua contrahentium obligatio necessaria. III. 488. 2. 487. N. 2. X. 78. 10.
ex contractu obligationem acquirere qui natura prohibeantur. III. 645. 3.
— quinam, etsi contrahere naturaliter possunt, quibusdam tamen in causis, vel inter aliquas personas obligationem acquirere prohibeantur a jure. III. 646. 6. *seqq.*
in omni contractu initium ejus, aut causam spectari semper oportet. VIII. 142. 5. *seqq.*
Ubi contractum infirmari volumus, spectandum, quid vitii inciderit, cum contraheretur. VIII. 880. 10.
Contractus conditionalis qui. IV. 91. 1. *seqq.* & 103. 1. *seqq.*
— vere perfectus non est, tametsi pœnitere invito altero non liceat. IV. 92. N. 1.
— obligatio in eo præsens non est, sed in suspenso. IV. 91. N. 1.
— ante conditionis eventum non tribuit actionem. IV. 93. N. 1.
Contractus, vel solo consensu perficiuntur; vel præter consensum requirunt rem, verba, aut literas. IV. 498. 10. 499.
— vel sunt juris gentium, vel juris civilis. III. 501. *seqq.* 1. & 551. 2. & 552. 4.
— alii nominati, alii sine nomine. III. 495. 5. 6. & 506. N. 2. & 523. 1.
Qua nota discerni possit, utrum contractus habeant an non habeant proprium nomen. X. 1217. *seq.* & 1219. *seqq.*
— qui solo consensu constant, nec verba, nec rei traditionem, neque factum, nec instrumentum per se requirunt. III. 512. 20. & N. 5.
Contractuum qui solo consensu perficiuntur, species sex. VIII. 543. 3.
— ipsorum origo. I. 50. 2. VII. 466. 4.
Dolo, aut vi interveniente, contractus bonæ fidei sunt ipso jure nulli. III. 481. 11. *seq.* & N. 4. *seqq.*
— stricti juris per exceptionem infirmantur. III. 482. 12. VII. 831. 17.
In Contractibus bonæ fidei quædam, de quibus nihil cautum est, præstari debent ex bono & æquo, vel per se, vel sub conditione, si quis contrahentium alteri facto suo nocuit. VI. 768. 21. 22. 769. *seqq.*
— quædam & si cauta sint & promissa, præstari æquum non est, & quibus de causis. VI. 770. 27. 771. *seqq.*
Contractuum, qui re fiunt, genera duo: unum in quo idem, quod datum est; alterum, in quo aliud restituitur. III. 533. 2.
— prioris generis duæ species, & quænam istæ. III. 533. 3. *seq.* & 535. 5. 6.
— in His traditio rei aperta: conventio restituendi tacita, quæ vel ex nomine, vel ex intentione contrahentium colligitur. III. 533. 3. 4. & 534. 5. 535. 6. & 1335. 1.
— Contractus posterioris generis omnes fere perficiuntur re, idest traditione, aut facto interveniente, atque expressa conventione. III. 537. 1. & 1336. 3.
Contractus sine nomine, qui aperta rei traditione & expressa conventione de alia re præstanda perficiuntur, communem habent civilem obligationem, & actionem, præscriptis in factum verbis. III. 1337. 4. *seqq.*
ad Contractuum genus, qui re perficiuntur, & sunt sine nomine, quinam pertineant. III. 537. 2. *seqq.*
Contractus omnes dolum semper, & latam culpam recipiunt. IV. 683. 19. 684. & 649. 6. 650.
Contractus bonæ fidei quinam sint. IV. 649. 4. VI. 778. 37. 779. *seqq.*

BIU Cujas

— quinam stricti juris. VI. 782. 43. *seqq.*
Bonæ fidei contractus alii in quibus alterutrius; alii, in quibus utriusque Contrahentium versatur utilitas. IV. 692. 26. VIII. 34. 21.
— dolum duntaxat & latam culpam recipiunt jure communi depositum, & commodatum, sui honoris causa factum a commodante. IV. 686. 22.
— dolum recipiunt jure proprio agrimensoris opera, & precarium. IV. 689. 25. 690. *seq.*
Quare dolum, & culpam levem recipiant depositum interdum, negotia gesta, mandatum, tutela, & cura. IV. 687. 23. 688. 24. & 692. 26.
Recipiunt culpam levem, quæ in faciendo est, non quæ in negligendo, societas, dos, tutela, cura, rerum communio. IV. 692. 27. 28.
— & quare. IV. 696. 29. 30.
— & quomodo, in ea parte qua levem culpam, quæ in faciendo est, recipiunt, differant a deposito. IV. 699. 31. 700.
— & cur in his non præstetur culpa, quæ in negligendo consistit. IV. 701. 32.
— culpam, & diligentiam recipiunt depositum, cui se quis obtulit; commodatum, emptio venditio, locatio conductio, pignus. IV. 703. 35. 704. *seqq.*
Contractus, in quibus diligentia præstatur, omnes eamdem recipiunt. IV. 704. 36.
— Vide *Culpa.*
Contractus alii bonæ fidei contractibus similes dolum, aut culpam, vel utrumque recipiunt, prout alterutrius, vel utriusque ex contrahentibus in illis quoque versatur utilitas. IV. 705. 37.
In Contractibus bonæ fidei nulli casus fortuiti præstantur. IV. 648. 3. 649. 4. 654. 11.
— an, & in Contractibus stricti juris. IV. 648. 3. 647. N. 1. VIII. 34. 20. 21. 35.
— in utrisque præstantur nihilominus, si vel propter debitoris moram, aut culpam casus contigerit; vel de eo præstando initio convenerit. IV. 655. 13. 14. 656. *seq.* VIII. 36. 37. *seq.*
— quid dissimile in utrisque quoad culpam debitoris, quæ fortuitum casum præcessit. IV. 657. 15. 658. 16.
— Vide *Casus fortuitus, Culpa, et Mora.*
datum in Contractibus, qui transeunt in proprium nomen, puta emptionis, locationis, non potest ex pœnitentia revocari; & certa est actio constituta ad id petendum, de quo præstando convenit. X. 1220. 3. 1221. *seq.*
Contractus simulati quinam sint, & unde dicti; & quatenus valeant. III. 484. 14.
— de Istis illud in jure dictum, plus valere quod agitur, quam quod simulate concipitur. VIII. 1365. 2. 3. & 1366. *seqq.* VIII. 740. 4.
Contradictor legitimus in causa libertatis quinam. I. 246. 8.
Contradictores legitimi quinam sint. XI. 378. 13.
a Contrario sensu argumentum in jure fortissimum. XI. 1090. 7. & 1091.
Argumentum a contrario fere non deducitur in LL. Codicis. I. 63. N. 4.
Contrectare, Contrectatio quid. IV. 245. 2.
— alia vera, alia interpretativa. IV. 245. N. 3.
Alienam rem contrectare qui dicatur. IV. 246. 2. & N. 4.
Contributio relictorum testamento ad rationem Falcidiæ fit, cum ex una parte quantum sit legatum, & ex altera quantum sit defuncti patrimonium, exquiritur. II. 933. 1. *seqq.*
Legatorum ab impubere, & ab ejus substituto relictorum omnium simul fit contributio, ut ex illis una quarta Falcidia detrahatur. II. 915. 9. *seqq.*
in Contributione relictorum testamento pro habenda quartæ Falcidiæ ratione, veniunt legata, fideicommissa, donationes mortis causa, & quæ fiunt inter virum, & uxorem. II. 934. 3.
— an, & mortis causa capiones veniant. II. 935. 4. *seqq.* & 936. N. 5. *seq.*
Contumacia doli species. X. 911. 9.
— vera, vel ficta, aut præsumpta. VI. 116. N. 2.
Contumacia litis damno, vel pœnali judicio coercetur arbitrio judicis. XI. 355. 1. 2. & 356. 3.
Contumax pœnali actione mulctari potest, etiam parte non instante XI. 255. N. 1.
Qui per contumaciam a judicio abfuit, appellationis remedio uti prohibetur. VI. 413. 9. & 401. 7.
— secus si quid in judicio non fecerit per contumaciam. VI. 413. 9. & N. 9.
— si bonam causam habeat, vincere debet etiam absens. VI. 401. 6.
a contumacia quænam excusent in cautione, *judicio sisti.* VI. 106. 17.
Contumax quis, & unde dictus. VI. 116. 2. & N. 2. 400. 5. XI. 357. 4.
— an sit, qui post citationem generalem non adfuit in sequentibus judicii actibus, quia denuo vocatus. VI. 12. N. 2.
Contumax in toto judicii processu citandus ad sententiam. XI. 349. N. 1.
An sit contumax, qui citatus ad domum, non venit. VI. 15. N. 5.
— an & qui citatus per edictum non adfuit. VI. 15. N. 6.
Contumax habetur pro confesso in criminalibus ex generali consuetudine. V. 180. N. 5.
— infamis efficitur in judiciis criminalibus, non in civilibus. V. 134. N. 19.
— non potest satisdactionem ab alio petere, licet præstare cogatur. VI. 99. N. 7.
— mulctatur ex causa a judice. VI. 116. 2.
— non mulctatur, nisi accusetur contumaciæ. VI. 116. N. 4.
— nisi tamen ipso jure inducatur contumacia. *ibid.*
An & quando contumax, qui non est ex jurisdictione judicis ad quem vocatur, mulctari possit. VI. 117. 3. & N. 5.
Contumax immissionem bonorum patitur, sed fructus non amittit, nisi in causa hereditatis ex ni-

BIU Cujas

mia contumacia, vel ex secundo decreto, cui causam dedit. VI. 121. 2. *seqq.* & 137. 2. & N. 4.
— non auditur, nisi damna & impensas adversario restituerit. VI. 400. 6. & N. 4. & 134. N. 20.
Contumax non est, qui aut adesse non potuit, aut non subest jubentis jurisdictioni. XI. 357. 5. 358.
Contumelia quid sit, & unde dicta. IV. 205. 1.
Convenire aliquem quid sit. IV. 1208. *seq.*
Convenire aliquem, & in jus vocare differunt; & quatenus. IV. 1209.
Conveniri nemo potest ex alterius persona. VII. 865. 4. 5.
— etiamsi cognatione, vel affinitate, vel obsequio debitori conjunctus sit. VII. 866. 6.
— excipiuntur septem genera personarum, & quæ istæ sint. VII. 867. 7. *seqq.*
Conventio. Vide *Alienare*, *Alienatio.*
Conventum, Conventio quid, & unde dicta. III. 475. N. 1. VII. 93. 9.
— Conventio, & pactum, synonima. III. 472. 4. & N. 3. VII. 90. 3.
— sine consensu esse non potest. III. 477. 2.
— duplex, juris gentium, & legitima. III. 494. 3.
Conventio omnis juris gentium non nuda parit actionem. III. 495. 4.
— non nuda quænam sit. III. 495. 5. 6.
Conventio nuda jure civili nec obligationem, neque actionem parit. III. 496. 7.
Quæ obligationem parit conventio, aut solo consensu actionem parit; aut cum consensui res, aut verba accessere, vel literæ. III. 499. 11. 500.
Conventio nulla potest consistere sine re, quæ dari, vel fieri debet. III. 591. 1. 592. *seq.*
— quæ contractui accedit, sive sit contra leges, & contra bonos mores, sive dolo malo facta sit, non valet. IV. 3. 2.
— etiam ea inutilis, quæ adiicit contractui aliquid ex intervallo, si ad aliquid præstandum ea sit interposita. IV. 4. 3.
— secus si ad rei liberationem pertineat. IV. 623. N. 2.
Quare sit efficax conventio, quæ contractui aliquid adiicit in continenti. IV. 4. 4. & 5.
Conventio in diem quid. IV. 75. 1.
Conventionis verbum generale. VII. 94. 10.
— latius patet, quam contractus appellatio. III. 471. N. 2. 3. 472.
— divisio a Cajo I. C. & Justiniano tradita, quæ. III. 498. 10. 11.
in Re quæ conventione promittitur, spectandum est quid, & quantum ex conventione debeatur, ut peti possit, & præstari debeat. IV. 5. 5. *seq.* & 6. *seqq.*
in Conventionem deducuntur res, vel facta. III. 593. 2.
— utrumque promittitur utiliter, si tale sit, ut dari, fierive possit. III. 593. 3.
in quibus causis sola conventione contrahatur obligatio. III. 501. 1.
Conventiones juris gentium quatuor; & quare nudo consensu obligationem & actionem pariant. III. 503. 2. 504. 4. 505. 6.
Conventiones legitimæ an omnes actionem pariant. III. 507. 8. 9. 508. *seqq.* & N. 3.
Conventiones in quibus traditione id agitur, ut res eadem restituatur; in his re contrahitur obligatio, statim ac secuta rei traditio. III. 527. 10. 528.
An si dem tibi, ut aliud quid des, aut facias, conventio sit inita, ubi re contrahatur obligatio. *ibid.*
— an & si feci tibi aliquid, ut vicissim mihi dares vel faceres. III. 529. 11.
Conventiones contra bonos mores quæ sint. III. 618. 7.
Eæ sunt inutiles. *ibid.*
Conventiones quæ jure civili turpes habentur, inutiles, & quæ sint. III. 618. 7. & 619.
Conventio, *ne Servus manumittatur*, interposita in servi venditione rata est, & quare. XI. 1627. 9.
Conventio, ne rem suam domino vendere, alienare liceat, an rata, & quatenus. XI. 1618. 4. 1619. *seqq.* & 1628. 10.
Conventio, *ut me heredem facias* jure improbatur. VII. 382. & 383. 6. 384.
Convicium quid. IV. 208. 5.
— acerbum justa causa est revocandæ donationis. III. 1261. N. 1.
— sæpissime in bonam partem accipitur. IV. 208. N. 3.
Convicii etymon duplex. IV. 208. 3. & N. 3.
Convicium facere quinam dicatur. IV. 209. 3.
Convictus & confessus in criminali judicio non appellat. VI. 414. 11.
— Vide *Confessus.*
Convitium plurium simul ædificii partium labes, & vitium. IV. 208. N. 3.
Convivia latinis dicta dominia. II. 1193. N. 1.
Copiæ pro annona. IV. 843. 9.
Copia. Vide *Exemplum.*
Corbis an mensura vini apud veteres. IV. 836. 18.
Corona donati Athletæ in certaminibus sacris. IV. 910. 9.
Coronæ Sacræ. IV. 911. 9.
Corporum tria genera. V. 802. 12.
— alterum quod uno spiritu constat, & est natura unum, ut homo, bos, lignum, lapis. V. 812. 12. X. 1362. 14.
— alterum quod pluribus corporibus opera hominum junctis constat, ut domus, navis. V. 812. 12. & N. 12.
— tertium quod pluribus corporibus distantibus constat, ut grex, populus. V. 812. 12. & N. 13. Corpus pro collegio. V. 812. N. 13.
— interdum pro familia. *ibid.*
in Corpore luit, qui non habet in ære. XI. 260. N. 16.
Qui luit in corpore, ditior postea effectus non tenetur. XI. 273. N. 26.

BIU Cujas

Corporalis actus in acquirenda possessione duplex, naturalis, & adscititius. I. 988. 2.
Corporalis, seu naturalis prehensionis modus; qui, ubi & quatenus adhiberi debeat. I. 989. 3. 4.
— Vide *Possessio.*
Res corporales quæ. I. 912. 4. 5.
— quænam jure gentium acquiri possint, aut secus. I. 681. 1. 2. *seqq.* & 683. 1. 684. *seqq.*
— quænam, & quibus modis singulæ acquirantur nobis jure civili. I. 919. *seqq.*
— quæ nobis acquirantur, & quomodo per universitatem jure civili. II. 1. *seqq.*
Corporalia proprie vindicantur. V. 762. cap. 1. & 761. N. 6.
Correctio legum particularium, ex generalibus earum verbis non est deducenda. I. 102. N. 11.
— vitanda, quoad fieri potest. VI. 595. 28.
Correus credendi & debendi an procurator possit esse pro correo. V. 203. N. 18.
Credendi generale verbum; contractus omnes complectitur. VII. 466. 5. 6. X. 83. 15. *seqq.*
— quam vim habeat. X. 83. 16. 17. & 634. N. 6.
— non patet latius, quam contrahere. VII. 472. 10.
Creditor quis. IX. 1392. 4. X. 84. 17. 85.
— an eo nomine contineatur cessionarius. IV. 462. 18. & N. 11.
— an is, cui sub conditione debetur. IV. 93. N. 1.
— an cui debetur in diem. IV. 72. 4. 5.
— an cui debetur ex delicto. IV. 197. N. 1.
— an debitum sibi oblatum cogatur accipere. III. 488. N. 1.
— agendo nunquam conditionem suam reddit deteriorem; sed obligationem pristinam novando, potius in meliorem certioremque mutat. IV. 937. N. 21. & 942. 41.
— agens ex privato chirographo, de cujus fide constet, actione personali adversus debitorem, æquali est conditione cum eo, qui in personam agit ex publico instrumento. IX. 1113. 1. 2.
Creditor qui prior agit judicati actione, potior est creditore, cui priori debitor condemnatus fuit. XI. 363. 1. 3. & 364. 4.
— nisi tamen ei, qui prior agit judicati, debeatur ex causa donationis. XI. 363. 2.
Creditor partem debiti oblatam accipere non cogitur ab eo, qui totum se debere fatetur. IV. 781. & 782. 16.
an Creditor, debitore partem debiti offerente, & partem negante, recte postulet actionem sibi dari adversus eum de toto: an vero cogendus sit accipere quod offertur, & reliquum duntaxat judicio persequi. X. 316. 1. 317. & 319. 4. 320. *seqq.* IV. 782. 17.
— debiti partem accipere sine judicio a debitore ultro offerente qua ratione cogatur, & a quo. X. 320. 6. 321. *seqq.* & 335. 15.
— quid si creditori totum quod debet fateatur debitor, & partem tantum offerat. X. 329. 13. & 330.
Creditori non nocet partis debiti solutionem aut confessionem admisisse, nisi transactionis causa id actum fuerit. VII. 353. 1.
— Vide *Solutio.*
Creditor an solutum imputare possit in usuras prius, & deinde in sortem. IV. 801. & 802. 17. VIII. 447. 5. 448. *seqq.* IX. 1403. 16. 17.
— potest, & in sortem imputare prius, si velit. IV. 802. & 803. 18.
— an, si cavendo debitori dixerit accipere solutam sibi pecuniam in sortem, & in usuras: prius in sortem accepisse intelligatur. IV. 803. 19.
— utrum accipere possit in usuras, quæ pacto debentur. IV. 803. & 804. 20.
— an si eas per retentionem pignoris servare velit, possit distracto pignore, retinere pecuniam pro usuris, quæ ex stipulatione, & quæ ex pacto debentur. IV. 804. 21. & 22.
Creditor debitores sui debitoris quando convenire possit. VII. 915. 2. 916. 3. 919. 1. 923. 1. 2. 925. 2. IX. 1383. 2. *seq.*
Creditor debitoris sui conventi, & condemnati debitores quare convenire possit. VII. 920. 2. 921.
— debitoris sui condemnati debitores convenire potest. I. cum pignoribus captis sententiam executioni mandavit adversus condemnatum. VII. 921. 3. 4.
II. Cum nihil est in bonis condemnati, quod pignori capi possit præter nomina debitorum. VII. 921. 5. 922.
— condemnati debitoris debitores qui debitum inficiantur, prius convenire, & convincere debet antequam solutionem urgeat pignoribus captis VII. 922. 6.
— qua actione debitores condemnati sui debitoris conveniat. VII. 922. 7.
— item cujus auctoritate, & quomodo debitoris condemnati debitores ad solutionem compellat. VII. 923. 7. 924. 8.
Creditor confessus se pecuniam accepisse a debitore, confessioni suæ stare cogendus. VIII. 266. 3.
Creditor, qui confitetur debitorem non teneri, causam exprimere debet, cur debitor sit liberatus. VIII. 271. *seq.* 9. 10. 12.
— quid si nullam liberationis causam creditor exprimat in confessione facta debitori. VII. 971. *seq.* 11.
Creditor an admittatur ad debitorem defendendum in criminali judicio. V. 178. N. 5.
Quænam sint jura creditoris in pignore. II. 1314. 3. & 1315. *seqq.* IV. 572. 12. 573. 13. VI. 913. 1. & 917. *seqq.*
— Vide *Pignus.*
Creditores etiam chirographarii præferuntur legatariis, ubi legantis hereditas non est solvendo. IX. 1100. 13.

BIU Cujas

Creditores conditionales an mittantur in possessione bonorum debitoris. VI. 126. 8. & N. 8.
inter Creditores chirographarios nihil valet prærogativa temporis. IX. 1095. 2.
Creditum strictiore sensu mutuam pecuniam, latiore significatu contractus omnes comprehendit. XI. 1691. 6.
Creditum, & debitum mutuo sibi respondent, & sunt correlativa. VII. 473. 13.
Creditarum rerum vocabulo nec maleficia, nec quasi contractus continentur. X. 39. 19. & 81. 14.
Cretæ eximendæ servitus quomodo constituatur. III. 55. N. 1.
— quando sit urbana, vel rustica. III. 287. 3. & N. 2.
Cretio hereditatis quid sit, & an differat ab aditione. II. 424. 6. & N. 7.
— unde dicta. II. 425. 6. & N. 8.
Cretio, & aditio unum idemque apud veteres. II. 426. 8.
Cretionis verbum nusquam apparet in Digestis. II. 425. 7.
— hodie de nuda aditione dicitur. II. 425. 8.
Cretionum solemnitas quatenus sublata. II. 425. 7.
— Vide *Aditio*.
Crimen sæpius pro criminatione, seu accusatione accipitur. IV. 199. 2. & 1267. 1.
— quid sit. IV. 199. 2.
— omne aut est judicii publici, aut privati. V. 176. 8.
— Vide *Delictum*.
— morte rei extinguitur, nisi præcesserit condemnatio. VII. 972. 52
— quando nec ipsa rei morte extinguatur. VII. 972. 54.
— Vide *Reus Criminis*, *Majestas*.
Crimen capitale quodnam dicatur. VII. 323. 2.
de Crimine transigere, & pacisci quomodo differant. VII. 323. 1.
de Crimine capitali transigere, vel pacisci licet, cum accusatori, tum reo. VII. 324. 3. 325. *seqq*.
— excepto adulterio. VII. 328. 6. 7.
— an etiam de stupro. VII. 329. 8.
— an de raptu. VII. 329. 9.
de publicis criminibus, quæ morte non puniuntur, an liceat transigere. VII. 330. *seqq*.
Criminum cognitio. Vide *Cognitio*.
Criminales causæ. Vide *Causæ criminales*.
Criminalis jurisdictio. Vide *Jurisdictio*
Culpa quid sit. IV. 661. 1. 662. *seqq*. VIII. 490. 10. & 636. *seqq*.
— ejus vocabuli vis & significatio in jure diligenter observanda. VIII. 644. 35. *seqq*.
— accepta latiore sensu dolum continet. IV. 662. N. 4. VIII. 492. 18. 19. & 635. 14.
— lata vel levis, & quænam utraque. IV. 663. 3. & N. 6. VIII. 490. 10. & 637. 18.
— an alia sint culpæ genera præter ista duo. VIII. 641. 29. *seqq*. 642. *seq*.
an culpa latior a lata differat. IV. 665. 6.
— lata quid differat a dolo. VIII. 492. 15. *seqq*.
— hæc unius generis, non triplex. IV. 671. 10. & 665. N. 10. VIII. 490. 11. 12.
— unde æstimanda. IV. 673. 11. & N. 15. VIII. 491. 14.
— ejus exempla. VIII. 640. 27.
— præstatur in omni contractu pariter, ac dolus. IV. 683. 19.
— nisi constet leges aliud statuisse de dolo, ac de culpa lata. IV. 685. 20. VIII. 493. 20.
— ejus nota duplex. IV. 665. 5. & 667. 7. 8.
Culpæ nomine sine adjuncto levis in jure intelligitur. IV. 674. 12.
Culpa levis quid sit. IV. 671. 11. VIII. 637. 20.
Culpa vel in faciendo, vel in omittendo posita. IV. 675. 13. VIII. 643. 33. *seqq*.
— levis eadem ac levissima. IV. 678. 15. *seq*.
Præter culpam levem recipienda etiam levissima. IV. 683. N. 19.
Culpa levis quibus in contractibus præstetur, & an semper ad eamdem regulam æstimetur. IV. 691. 26. 692. *seqq*.
Præstari culpam, diligentiam, custodiam, quam habeat sententiam. IV. 676. 14.
Culpæ levis exempla. VIII. 641. 28.
Culpa in non faciendo præstatur in bonæ fidei contractibus, non in stricti juris. IV. 610. 20. 21.
Culpa nulla est id fecisse quod jura permittunt. XI. 1367. 6.
ob Culpam damnatus famoso judicio an efficiatur infamis. IV. 110. 8. & N. 10.
ob culpam non juratur in litem. VI. 353. 1. & N. 1. & 354. 2.
Idem culpa, & sine culpa factum esse recte dicitur diverso respectu. XI. 1376. 10.
a Culpa quænam excusent. VIII. 636. 17.
Cura, curatio unde appellata. I. 577. 1. & N. 1.
— plena, & minus plena. I. 577. 2.
— plena quid sit, & quid commune habeat cum tutela, quid proprium. I. 578. 3. 579. & 577. N. 2. 3.
— hodiernis moribus cum tutela continuatur. I. 578. N. 3.
— necessario suscipienda, nisi excuset justa causa, vel obstet justa suspicio, vel satisdationis omissio. I. 601. 1.
— finitur quacunque ejus, qui in cura est, capitis deminutione. I. 610. 4.
— item capitis deminutione maxima, & media, non minima ipsius curatoris. I. 611. 5.
— finitur tempore, & quo tempore. I. 611. 6.
— excusatione curatorum, & remotione. I. 611. 7.
— impuberis finitur pubertate. I. 609. 3.

— mi-

BIU Cujas

— minoris finitur. XXV. anno ætatis exacto. I. 613. 8.
— furiosi, dementis, prodigi cessante causa. I. 614. 8.
An decretò judicis opus sit, ut prodigi cura finiatur. I. 613. N. 1.
Cura prodigi quatenus legitima. I. 597. N. 4.
Quæ inter tutorem, & pupillum, eædem sunt inter curatorem, & eum qui in curatione est, obligationes. IV. 187. 1. 189. 4.
Administrandi necessitas ac norma eadem in curatoribus, ac tutoribus. IV. 188. 2.
Officium in administratione, ac periculum idem tutorum, atque curatorum. IV. 189. 3.
ex Curæ administratione quænam actio detur curatori, & adversus curatorem. IV. 190. 5.
— an, cura durante, exerceri possit. IV. 190. 5.
a Cura eædem causæ, quæ a tutela, excusant. I. 601. 2.
Cura bonorum quid sit. I. 577. 2.
Cura, seu curatio bonorum an necessario suscipienda. I. 619. 16.
Curæ bonorum removendæ, vel minuendæ triplex causa, & quæ. I. 619. 16.
Cura bonorum quibus modis finiatur. I. 621. 19. 20. & 622.
Curæ bonorum species, quæ publicam causam habent, quænam. I. 623. 22.
Curator datur solis civibus romanis, & quidem sui juris. I. 581. 2.
— datur puberi minori. I. 581. 3. & 582.
— impuberi furioso non datur. I. 582. 4. & 583.
— interdum datur habenti tutorem. I. 583. 5. 6. & 585. 8. 9.
— datur ventri. I. 586. 10.
— minori furioso datur, ut minori: non ut furioso. I. 587. 12.
— datur furiosis, mentecaptis, prodigis. I. 588. 16.
— impuberibus ex causa adjungitur, etiam invitis. I. 589. 16.
— minoribus sanæ mentis invitis. non datur, nisi in litem. I. 589. 17. & 591. N. 6.
— majoribus perpetuo morbo laborantibus, & sanæ mentis nunquam datur invitis. I. 591. 18.
— curatorem habenti non datur nisi causa cognita; nec in alterius locum substituitur, nisi eo remoto. I. 592. 20.
— alter in litem, priore manente, dari non potest. I. 593. 21.
— patri filius curator dandus potius quam extraneus. I. 595. 3. & N. 1.
— testamento non datur jure, sed datus confirmatur decreto. I. 595. 4. & N. 2.
— testamento datus confirmatur sine inquisitione si pater; cum inquisitione, si mater dederit. I. 595. 5.
— antequam confirmetur, periculo negligentiæ, vel contumaciæ non adstringitur. I. 596. 6.
— dare potest, & ad certam rem, vel causam. I. 599. 11.
— qui tutelam gessit invitus, eidem curator dari non potest. I. 602. 3.
Curator bona sua ante redditam administrationis rationem, obligare, atque alienare potest. VIII. 1129. 1. 1131. *seqq.*
— sed nec obligando, neque alienando minori nocet. VIII. 1129. 1. & 1132. 4.
Curator furiosi, prodigi, minoris novare potest. IV. 918. 15. & 950. 8.
— acceptum facere non potest. IV. 950. 8. & N. 5.
— minoris nomine agere potest. V. 219. 13.
— an res minoris pignori obligare possit. VI. 895. 6.
— debita minoris exigere potest, & transigere, nec tamen debitum remittere potest. VII. 213. 1.
Curator, qui datus est loco tutoris absentis, censetur datus & jam ad mores pupilli regendos, & ejus personam tuendam. XI. 1681. 3.
Curatoris nulla in personam potestas. I. 605. 2.
— longe minor est quam tutoris. I. 605. 2. & N. 5.
— par utrique in administratione rerum. I. 607. 3.
— auctoritas quatenus necessaria minori. I. 608. 4.
Curatoris pactum debitum remittentis non obest minori. VII. 2015. 2. 2016.
Curatorem an quis alteri petere debeat. I. 600. 13.
Curatorem suum minor suspectum facere potest de consilio propinquorum. I. 640. 6.
Cum uno ex curatoribus inita pactio, vel transactio cæteris non prodest. VII. 273. 1 & 274. *seqq.*
— sive cum uno pro parte ejus transactum fuerit, sive in solidum. VII. 274. 2. *seqq.*
— at si uni solidum accepto feratur, cæteri quoque liberantur. VII. 275. 4.
— quid juris; si ex curatoribus alii gesserint, alii curæ se non immiscuerint. VII. 276. 6.
Qui possint esse curatores. I. 594. 2.
Furiosis, & prodigis curatores legitimi olim agnati. I. 596. 7. *seqq.* & 597. N. 4.
— hodie etiam cognati proximi. I. 598. 10.
Deficientibus curatoribus legitimis, curator datur a magistratu. I. 799. 10.
— hodie curatores omnes a magisiratu dari, nonnulli opinantur. I. 598. N. 5.
Curatores a quibus magistratibus dentur, vel confirmentur. I. 599. 12.
— suspecti rejici & removeri possunt. I. 603. 5. & 604. N. 3.
— quando, & quale jusjurandum præstare cogantur. X. 625. 1.
— jusjurandum deferre possunt. X. 642. 1. & N. 5.
de Curatorum satisdatione jus idem ac de satisdatione tutorum. I. 604. 7.
— in rerum administratione par curatorum, ac tutorum potestas. I. 607. 3. 608.

BIU Cujas

Quod gestum ab uno ex curatoribus, ratum habetur. I. 608. 5.
Curator bonorum quis. I. 614. 1.
Curator bonis datus quid commune habeat cum tutoribus, & curatoribus minorum, & similium: & quid proprium. I. 620. 17.
ut Curator bonis jure detur, quænam concurrere oporteat. I. 615. 2. *seqq.* 616. *seqq.*
Curator bonis quibus ex causis detur. I. 615. 4.
— datur hereditati jacenti. I. 616. 5.
— quando detur bonis, quorum in possessionem missus est pupillus ex edicto Carboniano. I. 616. 5.
— datur bonis, ventre in possessionem misso. I. 616. 6.
— datur bonis capti ab hostibus, donec revertendi spes est. I. 617. 7.
— datur bonis tutoris, pupillo misso in eorum possessionem. I. 617. 9.
— datur bonis claræ personæ, si distrahi ob æs alienum oporteat. I. 617. 10.
Curator bonis nec lege datur, neque testamento; præterquam ventri, cui si a patre detur, confirmatur; & an ex inquisitione. I. 618. 12.
— dandus pure, non ex die, vel ex conditione: neque ad diem, vel conditionem. I. 618. 13.
Potestas curatoris bonorum quousque porrigatur. I. 620. 17. *seq.* VI. 172. 6.
— an actiones omnes exerceat. I. 621. N. 4. VI. 172. 6. & N. 5.
Curator bonis possessis a creditoribus datur, & quare. I. 617. 8. VI. 169. 1.
— quando *curator*, quando *magister bonorum* appelletur. VI. 169. 1.
Curatorem bonis quinam petant. VI. 170. 2.
— quis constituat. VI. 171. 2. 3.
— an etiamsi non petatur. VI. 170. N. 2.
— an cognita causa. VI. 171. 2.
— an privato creditorum consilio possit constitui. VI. 171. 3. & N. 4.
— datur is in quem major pars creditorum consenserit, sive unus, sive plures. VI. 171. 4.
— & hic voluntarius, non invitus, nisi ex magna necessitate. VI. 171. 5.
— si plures, ab agere, & conveniri in solidum singuli possint. VI. 172. 6.
— non est loco tutoris, ut competat jus prælationis in ejus bonis. VI. 172. N. 6.
Curatores bonorum idonei soli cives Romani, masculi, sanæ mentis, majores XXV. annis. I. 615. 3.
— a quibus magistratibus dentur. I. 617. 11.
— an dentur inviti. I. 619. 15. 16.
— an satisdare debeant. I. 618. 14. & 619. 16.
Curatoribus bonorum communis est cum tutoribus excusatio, satisdatio, suspecti accusatio. I. 619. 16.
Curia Principis an etiam contra leges judicet ex bono, & æquo. VI. 296. 2. & N. 2.
— ferias rusticas an servet. VI. 260. N. 15.
— nullitates processus non attendit, ubi liqueat de meritis causæ. V. 4. N. 4.
in Curia Principis nulla juris quæstio altioris indaginis reputatur. V. 1404. N. 8.
— ab ea non appellatur. VI. 418. N. 22.
Curia in municipiis quæ. I. 305. 6. & N. 5.
Curiæ dari nemo potest invitus. I. 305. N. 5.
Curiæ Populi Romani a quo institutæ, a Tribubus distinctæ. II. 45. N. 6.
Curiæ Regnorum supremæ Senatui Romano non bene comparantur. VI. 418. N. 22.
— an recte comparentur cum Præfectis prætorio. VI. 418. N. 22.
— jurisditionem habent ordinariam. *ibid.*
— adversus curiarum sententias supplicare Principi licet. *ibid.*
Curiales qui. I. 305. 6. IV. 1047. 11. & N. 15. VIII. 935. 1.
— obnoxii muneribus publicis. I. 306. 6.
— res immobiles, vel mancipia rustica vendere non possunt sine decreto Magistratus. II. 1226. 30. & 1227. 33. VIII. 937. 4. & 856. 75.
— permutare tamen, donare, & alios de iis contractus inire, venditione excepta, possunt. II. 1226. 31.
— conducere res alienas prohibentur. III. 656. 44.
— prohibentur repudiare hereditates, & donationes paternas, vel eas in fraudem curiæ alienare. II. 1226. 32. 1227.
— quomodo differant a cæteris municipibus. VIII. 935. 3.
in Curiales habent manus injectionem corpora, quibus sunt obnoxii. IV. 1048. 11. & N. 15.
Custodiæ causa res positæ in horreis, aut hortis apud veteres. II. 864. N. 7.

BIU Cujas

D

DAmnare quid, & unde dictum. XI. 119. 120. 2.
Damnati ad remos institui non possunt heredes. II. 154. 24.
Damnatorum bona liberis, aut parentibus eorum addicuntur ex jure novissimo. II. 135. 28. & 1228. 34.
— quo nomine. II. 1227. N. 14.
Damnum quid, & unde dictum. IV. 219. 2. & 504. 4.
— omne dupliciter infertur, & quomodo. IV. 220. 2.
— infertur corruptione animi, vel corporis. IV. 220. 3.
Damni futuri, quod ex opere alieno metuimus, avertendi causa quænam comparata remedia. IV. 478. 2.
Damnum passi juramento creditur quoad modum, & quantitatem. VI. 337. 4. 338.
— quod & sancitum jure municipali plerarumque Italiæ civitatum. VI. 337. N. 3.
— quando locus sit huic juramento. *ibid.*
— & quando contraria probatio non admittatur. *ibid.*
Quatenus de damno teneamur à rebus nostris inanimatis dato. IV. 476. 9.
Damnum infectum quid sit. IV. 508. 4.
Damni infecti cautio quando necessaria. IV. 505. 1. & 508. 4. & N. 4.
— de omni damno, quod ex opere aut re aliena metuimus, præstanda est, publico opere excepto. IV. 508. 4. 5.
Qui damni infecti cautionem postulat, jurare debet de calumnia; & præterea si alieno nomine petat, cavere debet de rato. IV. 509. 5.
Damni infecti cautionem quinam præter dominum petere possint. IV. 509. 5. & N. 5.
— petere non potest, qui damnum timet ex monumenti ruina, sive is ædificaverit juxta monumentum, sive monumentum extrui juxta ædificium suum passus fuerit. IV. 510. 6.
— nec qui earum ædium nomine cautionem petit, de quibus ipse noluit cavere. IV. 510. 6.
— nec inquilinus a Domino ædium, nec fructuarius, aut superficiarius a Domino proprietatis, neque dominus a fructuario, aut superficiario. IV. 511. 7.
— an petere possit emptor a venditore. *ibid.*
— an socius a socio. *ibid.*
— quinam præstare debeant. IV. 512. 8. 513. 514. 10. & 519. 15.
Damni infecti cautio quid continere debeat. IV. 512. 9. 513. 10.
— ad quæ damna pertineat, & de quibus promittendum sit. IV. 513. 10.
— an continere debeat heredes. An & successores singulares. IV. 515. 11.
— an & diem continere debeat. Quid, si non fuerit adjectus. IV. 516. 12. *seq.*
— an, & quando fidejussores requirat. IV. 517. 14. 518. 15.
Damni infecti cautio si non præstetur, primum actor mittitur in possessionem rei, cujus nomine sibi caveri postulavit. IV. 519. 16.
— quid, si plures postulent. IV. 520. 17.
— an is, cui non cavetur, mittatur in possessionem totius prædii, an vero partis duntaxat, ex qua damnum timetur. *ibid.*
— missionis in possessionem effectus quinam. IV. 521. 17.
— finis quinam. *ibid.*
— missus in possessionem quandiu detineat. IV. 521. 522. 17.
— an fulcire teneatur. IV. 522. 17.
— deinde in possessionem missus jubetur possidere, & quando. IV. 522. 18.
— jussus possidere quid juris, aut commodi adipiscatur. IV. 524. *seqq.* 527. 20. 21. 520. *seqq.*
— quid si non admittatur, vel in possessione esse, aut possidere prohibitus fuerit. IV. 530. 23.
Si damnum, cujus metu cautio damni infecti postulari potuit, contigerit ante cautionem petitam, vel antequam is, qui petiit, in possessionem mitteretur, vel postea; quid juris. IV. 531. 24.
Damni infecti stipulatio quando committatur. IV. 532. 533. 25. & 534. 26.
— quid ex ea petatur. IV. 534. 535. 26. & 536. 27.
— damnum quomodo æstimetur. IV. 536. 29.
— cui, & adversus quem actio detur ex ea stipulatione. Quid, si plures sint stipulatores, aut promissores. IV. 537. 30.
Damni infecti nomine quinam magistratus jubere cavere, aut in possessionem mittere possint. IV. 538. 31.
de Damno infecto summa edicti. IV. 505. 2.
Cautionis damni infecti petitio instar actionis obtinet. IV. 506. 3. 507.
Dandi verbum absolute positum dominii translationem significat. VI. 715. 3.
— cum adjuncto traditionem designat. *ibid.*
Dandi significatio naturalis, vel civilis. III. 679. 7.
Dandi, faciendi verbo in pacti definitione etiam non dare, non facere continetur. X. 647. N. 2.
Datio in solutum quid sit. IV. 737. N. 12.
— Vide *Solutio*, *Solutum*.

BIU Cujas

Datum ob causam. Vide *Casus*.
Datum ob causam, & datum ob rem quid significent, & quatenus differant. III. 1083. 3. 1203. 10. VII. 717. 2.
Datum ob causam præteritam repeti non potest, si vera sit causa. III. 1085. 4.
— nec item, si falsa, modo sit voluntaria. III. 1086. 5. *seqq*. VII. 655. 12. *seqq*.
— nisi tamen appareat, eum qui dedit, non fuisse daturum, nisi errasset in causa. III. 1091. 11. VII. 656. 14. 15.
— neque repeti potest datum ob causam necessariam, & veram. III. 1093. 2. VII. 655. 10.
— datum vero ob causam necessariam, sed falsam, si per errorem facti solutum sit: indebiti condictione repeti potest. III. 1093. 3. VII. 657. 16.
Datum ob causam non finalem, sed impulsivam tantummodo, causa non secuta, non repetitur. VII. 743. 4. 5. 744.
— dandi causa utrum finalis, an impulsiva fuerit, unde intelligatur. VII. 743. 51. & 744. 6.
Datum fuisse ob rem sive ob causam futuram id, quod datum est, unde intelligatur, aut quomodo probetur. III. 1201. 8. 1202. 9.
Datum ob rem, sive ob causam futuram honestam, causa secuta, repeti non potest; nisi eum qui dedit, re integra pœnituerit, & contrariam voluntatem accipienti denuntiaverit. III. 1198. 3. & 1199. 4.
— causa vero non secuta, repeti potest, si quatuor concurrant: & quæ. III. 1199. 5. *seq*. & N. 1. *seqq*. & 1200. *seqq*. 1207. *seqq*.
— repeti potest causa non secuta ex culpa accipientis. III. 1208. 4.
— an repeti possit, causa non secuta, ob casum fortuitum. III. 1208. 5. & 1209. *seqq*. VII. 751. *seqq*. X. 1227. & 1228.
— quid, si per accipientem non steterit quominus causa impleretur, sed per naturæ aut rerum conditionem. VII. 743. 3.
Datum ob causam futuram repetere licet ex pœnitentia, re integra. III. 1219. 1. & 1220. 2. VII. 758. 11. & 760. 12.
— an etiam, si juramentum contractui accesserit. III. 1219. N. 1.
— an & heredi dantis liceat repetere. III. 1221. 3 & 1222. 4.
Totius ob rem dati species quatuor, & quæ. X. 1218. cap. 1. & 1221. cap. 3. 3. *seq*.
Datum ob causam impossibilem repeti a sciente non potest, ab ignorante potest. III. 1224. 3. 4. & 1225. 5. & 1226. 6. VII. 747. 1. 2. & 748.
Datum ob causam repeti non potest, si causa secuta non sit culpa dantis. III. 1228. 8. & 1230. 12.
— nec repeti potest in contractibus nominatis. III. 1229. 9. *seqq*. VIII. 755. 10. 756. X. 1221. 4. & 1222.
— neque cum res integra esse desiit. III. 1230. 13.
— quibus modis, quibusve ex causis res integra esse desinat. III. 1231. 14. *seqq*. & 1234. 17.
Dati ob causam repetitio unde nascatur. III. 1233. 2. 1234. *seqq*.
Datum ob causam qua actione repetatur. Cui detur hæc actio, & adversus quem; & quid ea petatur. III. 1239. 14. & 1240. 15.
Debendi verbum generaliter acceptum quid contineat. IV. 73. 4. VI. 524. 9. XI. 872. 31. IX. 1020. 5.
— proprie significat quod est in obligatione. V. 396. 7. 397. VII. 466. 4. & 810. 35.
Debere an dici possit, a quo res vindicatur. VI. 525. 10.
Debitor. Vide *Deterior*.
Debitor is a quo invito pecunia exigi potest. III. 414. 3. VII. 661. 6.
— an proprie dicatur, cui sub conditione, vel in diem debetur. III. 73. 5. 74. & 93. N. 1.
Debitor non potest creditori suo invito alium dare debitorem, in quem obligationem suam transferat, & quare. IV. 454. 13. VIII. 811. 13. 14.
Debitor solvere compellitur non temere, nec pro arbitrio judicis, sed ordine, ac modis legitimis. VII. 1232. 3. 4.
— quisnam ordo juris. VII. 845. 1. 846. 2. 847. *seq*.
Pactionibus debitorum creditoris petitio nec tolli, nec mutari potest. VII. 221. 1.
Pactum inter debitoris heredes ut unus solvat omne æs alienum, & nomina hereditaria solus exigat, non tollit creditori actionem contra alios. VII. 223. 2.
Debitor cum solvendo non est, conjicitur in carcerem. VII. 851. 5.
— nisi bonis cedat. VII. 851. 6.
— addici in servitutem creditori non potest. VII. 851. 1. 2. & 853. 1.
— ante diem conveniri potest, ubi facultatibus dilabatur, & fugæ metus, aut dilapidationis adest. IV. 69. N. 1.
— fugitivus, & secum ferens, pecuniam, potest, injecta manu, a creditore capi. IV. 1046. 10. & N. 13.
— etiam feriato die. IV. 1046. N. 13.
a fugiente Debitore an species debita, sive id quod functionem in genere suo recipit; an & aliud pro alio quod debet, auferri possit pro modo debiti
Proprii singulorum debiti obligationis probatio uno instrumento comprehensa exactionem adversus singulos debitores non prohibet. VII. 605. 1. 606. *seqq*.
Debitores debitoris mei mihi non tenentur. VII. 853. 1.
Vide *Solvere*, *Solutio*.
Debitum quid. VII. 661. 6.
— naturale, & civile. VII. 661. 6. 7. III. 1095. 8. *seqq*.
Debiti remissio facta illi qui nihil debet, cum ipsi, tum debitori est inutilis. VII. 220. 4.

BIU Cujas

Decem dies insunt ipso jure in constituto. IV. 82. 2. & 81. N. 4.
Decem homines cœtum, & turbam faciunt. V. 813. N. 15.
Decemviri plerasque LL. XII. tabb. ab Atheniensibus transcripsere. VI. 22. N. 4.
Decendium appellationis computandum adversus præsentem. VI. 427. 26.
— a die scientiæ adversus absentem. *ibid.*
— nisi tamen aut procurator adfuit, aut ipse citatus ad publicationem sententiæ venerit. VI. 427. N. 41.
— currit de momento ad momentum, ipso appellationis die computato. *ibid.*
— consensu partium ultra protendi non potest. *ibid.*
An intra decendium appellans declarare debeat, apud quem velit prosequi appellationem. *ibid.*
Decennio an inducatur consuetudo. Vide *Consuetudo.*
Decennio quando fiat irritum testamentum. II. 128. 14. & 127. N. 6.
— Vide *Testamentum.*
Decernere quid. XI. 351. 1.
Decidere pro transigere. V. 1333. N. 17.
Decisio *in terminis*, ut vocant, admodum rara. VI. 296. N. 1.
Decipere unde translatum. IV. 405. 13.
Decipi quis intelligatur. VII. 495. 14.
Deceptis jura subveniunt. XI. 262. 10.
Decoctores post proscriptionem, & venditionem bonorum sub hasta infames. V. 101. N. 13.
Decoctoribus negantur induciæ V. 1416. N. 7.
Decoctores cessio bonorum carcere non liberat. XI. 261. N. 18.
Decretum quid. I. 62. 5. & N. 2.
— latiori significatione dictum est quidquid prætor jusdicens pronuntiat. VI. 121. N. 3.
Decreta Principum legis vim habent. I. 63. 9.
— Vide *Princeps.*
Decreta de missione in possessionem duo, non tria. IV. 529. 22. & N. 13.
Decuria quænam, & unde dicta. IV. 1379. N. 21.
Decuriæ judicum quando sensim auctæ, & quibus ex Ordinibus descriptæ. IV. 1379. N. 21. & 1380. N. 22.
Decuriarum album ubi asservaretur. IV. 1379. N. 21.
ex Decuriis delecti judices omnes, etiam privatarum litium; & quomodo. IV. 1380. N. 21.
Decurio in jus vocari nequit. VI. 27. N. 20.
Decurio non potest advocati munere fungi adversus patriam. V. 53. 19. & N. 34.
Decurio procurationem suscipiens, vel advocatum agens pro perduellionis reo efficitur infamis. V. 100. N. 13.
Decuriones qui. I. 305. 6. IV. 1103. 6.
Decuriones novi aliquid modicum erogant collegis, tribulibus, suffragatoribus, a quibus cooptantur. V. 478. N. 44.
Decurionum munia quæ. I. 305. 6. & N. 4.
Decurionum filiis pro legitima portione dodrans tribuitur. V. 457. N. 23.
Decurionum ordo simulacrum quoddam Romani Senatus. I. 306. N. 4. IV. 1110. N. 21.
Decurionatus est honos, non magistratus. IV. 1103. 6.
Decurionatus ordo corpus unum constituit. Quibus partibus constet; & quot ex his necessariæ ad statuendum aliquid, quod obliget universos. V. 225. 21. 226.
Beneficium, *deducto ne egeat.* Vide *Competentiæ beneficium.*
Defendi arbitratu boni viri, quam vim habeat. V. 242. 4. & N. 2.
— tria continet ab actoris procuratore præstanda reo. V. 243. 5.
a quibus arbitratu boni viri defensio exigatur. V. 245. 7. *seqq.* & N. 6. *seqq.*
Defendendi honoris sui causa an impune quis alterum occidat. V. 1042. N. 6.
Defensio sui an sit juris naturalis, & gentium. I. 45. 5. 46. *seqq.*
— omni jure permissa, si inculpatæ tutelæ modum non excedat. IV. 1043. 6. & N. 7. *seqq.* 1044. 7. X. 4. 8.
Inculpata sui defensio æstimatur ex personis, & loco; & quomodo. IV. 1044. 8. 1045. 9. & N. 11. 12. IX. 917. 6. & 918.
— in continenti fieri debet. IV. 1043. N. 7.
— armorum æqualitatem non requirit. IV. 1044. 8. & N. 11.
— percussionem expectare non debet, sed potest antevertere. IV. 1041. N. 5. IX. 916. 3.
Armis licet se defendere etiam adversus inermem, si invadentem aliter prohibere non possumus. IX. 918. 7.
An quis potius fuga salutem quærere debeat, quam se armis defendere adversus aggressorem. IX. 919. 8.
Defensio propinqui licita, imo & extranei. IV. 1041. N. 5. 1042.
— nemini deneganda, nec excommunicato, nec exuli. V. 1283. N. 8.
— Nec Diabolo. *ibid.*
— a Principe tolli non potest. IV. 1041. N. 4.
Probatio defensionis causa factum fuisse, quæ habeat singularia. IV. 1045. N. 11.
Quando ob rerum suarum defensionem liceat hominem occidere. IV. 1048. N. 14.
Qui defendendi sui causa hominem occidisset, expiari solebat cum apud Hebræos, tum apud Romanos. IV. 1045. N. 11.
An si quis defendere se possit arrepta fuga, teneatur fugere. IV. 1044. N. 11.
Defensiones passim pro exceptionibus usurpantur. V. 1279. 3. & N. 3.
— Vide *Exceptio.*
Defendere judicio quid. IV. 1214. 8.

BIU Cujas

Defendi quis dicatur, aut secus in causa missionis in possessionem. VI. 125. 6. *seqq.*
— Vide *in Possessionem missio.*
Defensor quis. IV. 1213. 8.
— voluntarius. V. 207. N. 1.
— necessarius. *ibid.*
— quid differat a procuratore. V. 165. N. 3.
— quomodo differat a tutore. V. 164. 2. & N. 2.
— forum ejus sequi debet, quem defendit. IV. 1213. 8. & N. 4. 1214.
— an etiam defensor clericus. IV. 1214. N. 4.
Defensor admittitur sine mandato. V. 206. N. 2.
— sine mandato non admittitur in causa famosa; & quare. V. 208. 3. & N. 3.
— satisdare debet judicatum solvi, licet conjunctus, aut litis consors. V. 276. 34. & N. 31.
— etiamsi locuples, & in dignitate constitutus. V. 277. 35. & N. 33.
— item licet mandatum a domino habeat. V. 279. 36. *seqq.*
— satisdatio tamen exigi ab eo potest in exordio litis, non post litem contestatam. V. 281. 39.
— non satisdant tutor, nec curator defensores pupilli, vel minoris. V. 280. 38.
a Defensore cur satisdatio, *judicatum solvi* exigatur. V. 280. 39.
Defensor quando præter satisdationem, *judicatum solvi*, cavere debeat etiam de rato. V. 281. 40. & 41. & 282. *seq.*
Defensor obligari solet domino semper: adversario interdum. V. 356. 18.
— qua obligatione teneatur domino, a quo mandatum accepit. V. 356. 19. & 360. 23.
— quando, & quatenus obligetur adversario. V. 357. 20. 21. & 358. *seqq.*
— an cogi possit judicium accipere V. 360. 361. 24.
— ejus est satisdare judicatum solvi. V. 287. 1.
— Vide *Cautio judicatum solvi.*
Defensor, postea quam satisdedit *judicatum solvi*, judicium accipere non cogitur, interveniente justa causa recusandi. V. 362. 26.
— justæ causæ recusandi, capitales inimicitiæ cum domino. V. 362. 28.
— cessatio causæ, ob quam suscepta defensio V. 363. 28.
— si defensionem aut omnino obire non possit, aut non possit sine dispendio dignitatis, aut damno rei familiaris. V. 363. 29. & N. 19. *seqq.*
— quæ tamen excusationes non admittuntur, si actori dies actionis exeat. V. 364. 30. & N. 22.
— justa item causa, si actoris non intersit judicium accipi a defensore. V. 364. 31. & 365. N. 23.
— an justa causa, si reus solvendo non sit. V. 365. 32.
Alius defendere potest, ne stipulatio de re defendenda committatur; & qua conditione. V. 300. 15.
Defensor innocentiæ admittitur in criminali judicio; & quodnam ejus officium. V. 180. N.
— auditur si probare velit negativam, veluti ab accusato reo non fuisse occisum, vel jure occisum illum, de quo inquiritur. V. 181. N.
— non vero, si ut procurator pro affirmativa probationes ab accusante, vel inquirente exigere, & probatas diluere velit. *ibid.*
Defensores civitatum quot fuerint in singulis civitatibus. IV. 1109. 12.
— an differrent a Duumviris. IV. 1109. 12. & N. 20.
— similes tribunis plebis deligebantur e plebe. IV. 1110. N. 21.
— ad quam usque summam causas cognoscerent. IV. 1173. N. 10.
— an sententia ab his pronunciata in causa majoris summæ tota rescinderetur. IV. 1173. N. 10.
Defensores civitatum appellati syndici, vel actores. VIII. 385. 7.
an Defensores civitatum possint tacita conventione remittere majores usuras civitati promissas. VIII. 385. 8. 386. 9.
— Vide *Actor*, *Syndicus.*
Defensorum civitatis munus quodnam. IV. 1111. 12. & N. 22.
Deficere quando dicatur heres, bonorum possessor, vel legatarius. II. 472. 14. & 805. 14. IX. 203. 12.
— Vide *Heres*, *Legatarius.*
Deficiendi modus triplex ex L. Papia. II. 476. N. 12.
Deficientis portio cui accrescat. II. 472. 15.
— Vide *Accrescendi jus.*
Deficientium portiones cur non acquirantur legitimis heredibus, sed coheredibus. IX. 231. 1.
— Vide *Portio*, *Coheres.*
Definitio idem ac regula. Definire idem ac regula complecti. X. 1445. 47.
Plures veterum definitiones de eadem re, & in eamdem sententiam sub uno titulo collectæ fuere, quæ diversis verbis ita proponuntur, ut una alteram explicet. IV. 1226. 11.
Definitiva sententia. Vide *Sententia.*
Defunctorie suscipere tutelam an idem, atque tutelam affectare. I. 487. N. 8.
Vi dejectus quis dicatur. IV. 270. 4. & N. 3.
Dejicitur aliquis de re soli, vel de rebus solo cohærentibus. IV. 273. 5. & N. 6.
— proprie nemo dejicitur de mobilibus rebus, aut de quasi possessione jurium. IV. 273. 5. & N. 7.
Dejici quis intelligitur tribus modis. IV. 273. 6. & N. 8.
Dejectus quis non dicitur, nisi possessionem omnino amiserit. IV. 275. 7.
Dejecti juramento fides habetur de rebus, quas habuit cum dejiceretur, earum æstimatione. IX. 945. 1. 2.

BIU Cujas

Qui dejicientem in continenti dejicit, magis possessionem suam retinere, quam novam occupare intelligitur. IV. 274. 6.
— ideo nec in pœnam incidit. IV. 274. N. 9.
Non dejicitur, qui vi compulsus alii rerum possessionem tradit. IV. 274. 6. 275.
— Vide *Spoliatio*, *Spoliatus*.
de Dejectis, & effusis. Vide *Actio de dejectis et effusis*.
Delatores qui. V. 121. N. 14.
— dicti quadruplatores, & quare. V. 121. N. 14.
— quibus obnoxii pœnis, nisi delata probaverint. V. 121. N. 14.
ad Delectum qui non responderent, servi fiebant. I. 236. N. 14.
Delegare, delegatio quid sit. IV. 922. 19. VII. 681. 1. & 825. 12. IX. 1378. 7.
Delegari debitor dicitur, non creditor. IV. 922. 11.
— Vide *Debitor*.
Delegari neque invitus potest aliquis, neque invito. IV. 922. 20. & 923. VIII. 812. 15. 16.
Delegatio requirit consensum delegantis, delegati, & ejus cui debitor delegatur. IV. 922. 20. & N. 12. 13. IX. 1378. 7. & 1383. 1.
Delegatio inchoatur mandato, perficitur stipulatione vel litis contestatione. IV. 922. N. 11. 910. N. 3.
— novationi semper conjuncta; & quatenus ab ea differat. IV. 921. N. 11. & 923. 20. & N. 13.
Delegationis quæ vis, & effectus. VII. 826. 14.
An delegatus adversus eum, cui delegatus est, uti possit exceptionibus, quæ ei competebant adversus delegantem. IV. 930. 27. & 932. 28. 929. N. 17.
Delegatus si pecuniam indebitam per errorem ex delegatione promiserit, ac solverit, a delegante condicere potest. VII. 681. *seqq*.
— si nondum solverit, errore comperto, consequi poterit a delegante ut eum liberet. VII. 682. 4.
— secus, si transigendi causa se delegari passus est. VII. 683. 5.
Delegatus judex quis. IV. 1116. 1. & N. 2. 1117.
— subdelegare non potest. IV. 1120. 4. & N. 11. 1121.
— præterquam si sit delegatus a Principe, & an hic perpetuo subdelegare possit. IV. 1121. N. 11.
Adversus sententiam delegati a Principe solus Princeps in integrum restituit. IV. 1157. N. 55.
Delegatus a Principe superior est in causa sibi commissa quolibet ordinario. *ibid*.
Delegatus quomodo differat ab ordinario. IV. 1121. 11.
Delegatus exhibere debet literas mandati, sine quibus fides illi non habetur. IV. 1155. N. 52.
Delegatus ad universitatem causarum, quas causas delegare possit. IV. 1121. N. 11.
Delegatus omnis ex persona delegantis æstimandus. IV. 1122. N. 13.
— dignitatem habet. IV. 1085. N. 4.
— olim assessorem habuit, an & hodie. V. 5. 2.
— an differat a commissario. IV. 1117. N. 2.
— citare quomodo possit. VI. 17. N. 8.
— citare non potest per edictum, nisi delegatus a Principe. VI. 17. N. 8. & 18.
— nec potest in exilium mittere, sive, ut vulgo ajunt, bannire. VI. 18. N. 8.
Delegati jurisdictio, citatione decreta, cum viveret delegatus, etiamsi eo mortuo insinuetur, efficitur perpetua. *ibid*.
a Delegato sententia quis appelletur. VI. 436. 3. & N. 2.
a Delegato differt qui vices præsidis agit, vel proconsulis. Non omnis Vicarius delegatus. IV. 1119. N. 9.
Delegata jurisdictio. Vide *Jurisdictio*.
Delibatio in definitione legati quid sit. II. 689. N. 9.
Deliberandi jus intra certa temporum intervalla conclusum, a prætore inventum, & ab eo impetrari solitum. II. 372. 4.
ad Deliberandum quantum temporis spatium tribuatur. II. 373. 4. & N. 3.
— quare hoc beneficium heredi tribuatur, & quando necessarium. II. 371. 3.
Deliberandi spatium heredi extraneo datum nullum jus illi attribuit in defuncti bonis. II. 374. 5.
Deliberanti heredi, an, & quatenus permittatur instrumenta hereditaria inspicere, & bona hereditaria diminuere, aut distrahere. II. 374. 6. 7. 375. 8. 9.
Deliberandi jure impetrato, quis rei exitus sit, quæ commoda, aut incommoda. II. 376. 10. 382. 26.
Cur post inventum beneficium inventarii jus deliberandi relictum. II. 381. 24. 25.
Delicta manere non debent impunita. VII. 1138. 6.
Paria delicta mutua pensatione tolluntur. IV. 419. Not.
Quis delicti locus. IV. 1267. N. 4. 5.
Delictorum, quibus peccatur in alium, duo genera. IV. 201. 1. 4.
Delictum quid sit, & unde nomen traxerit. IV. 200. 1.
— a maleficio, & a crimine quid differit. IV. 199. 1. 200.
Non omne delictum vindicatur legibus, & quodnam delictorum genus vindicetur. IV. 201. 4. 202.
Delictum militare quod sit. VIII. 1326. 7.
in Delictis afficitur pœna verus dolus, non culpa lata, quæ pro dolo in jure habetur. IV. 685. 20. & N. 22.
— Vide *Ignorantia*, *Obligatio*, *Dominus*, *Parens*, *Pœna*.

BIU Cujas

Delinquendo res nostras non amittimus, sed amittendi periculum subimus. I. 167. 1.
Demonstratio quid. II. 789. 8.
— a conditione differt, & causa, & quomodo. II. 789. N. 3. 790.
— Vide *Conditio*, *Causa*.
Demonstratio interdum vice nominis fungitur. II. 791. 14. X. 141. 4. XI. 14. 4.
Demonstratio falsa nec institutioni obest, neque legato. II. 205. 15. & N. 5. 791. 14. IX. 17. 1.
— Vide *Legatum*.
— neque stipulationi. XI. 659. 2.
— nisi vice nominis adhibita certam rem indicet, quæ non sit in rerum natura. II. 793. 20. *seqq*. & 794. *seqq*.
— vel exeat in conditionem, quæ deficiat. II. 793. 20. 796. 24. *seqq*.
— vel turpi signo legatarius demonstretur. II. 796. 27.
Demonstratio ex futuro sumpta habet simul conditionem. II. 1023. 11. & N. 5. & 1024. *seq*.
Demonstrationes, seu argumenta, quæ evidentiam habeant, non dantur in jure. I. 136. N. 2.
Denicales feriæ. VI. 30. N. 21.
Denuntiatione ad domum, prædiumve facta investigatur, an debitor latitet, & quomodo faciendа. VI. 143. N. 3.
Denuntiationis extrajudicialis quis usus. VI. 55. N. 4.
Denuntiationes dictæ tria edicta, quibus sive actor sive reus absens in jus vocatur. VI. 399. 3.
Dei quænam sint. I. 200. 4. 201. *seqq*.
Deo quæ debeantur; quæve a nobis exigat. I. 201. 7. 8.
ad invocationem Dei actualis justitia, & bona opera desiderantur. I. 202. N.**
ad Tribunal Dei appellatio. VI. 416. N. 18.
Deo herede instituto, competit inofficiosi querela. V. 533. N. 5.
— Vide *Jusjurandum*.
Dependere proprie quid. X. 1425. 59.
Deportati qui sint; & quomodo distinguantur a relegatis. IX. 118. 10.
— testari non possunt. II. 28. 5. & N. 7. VIII. 1335. 5. 6.
— nec possunt heredes instituі. II. 154. 24. IX. 118. 10.
— si pure instituantur, pro non scriptis habentur; & hereditas illa redit ad legitimos, non ad Fiscum. II. 159. 33. 160. *seqq*. IX. 120. 13.
Deportati servo relictum an Fiscus consequatur. II. 160. 35. 161. 36.
— ex testamento militis capere possunt hereditates, & legata. II. 314. 11. & 724. 8.
— secus si quid illis a pagano relictum. II. 724. 8.
— an agere prohibeantur jure civili. IV. 1063. N. 9.
— arcentur a procuratione in judiciis. V. 192. N. 2.
— quando pro mortuis habeantur. XI. 1498. 2.
— patriam potestatem amittunt. I. 349. 8.
Deportati juris civilis expertes, ideoque nec ex jure civili acquirere possunt. II. 1166. 30.
Deponere, Depositum, quid; & unde dicta. III. 999. 8. & N. 6. VIII. 48. 3. 4.
Deponere, & commendare, depositum, & commendatum an idem sint; & quatenus inter se differant. VIII. 484. 6. 7.
In re deposita mutui nomine, desiderante eo, qui accepit periculum, accipientis est, non dantis. X. 125. 1. & 126. *seqq*.
Depositum quid a mutuo, commodato, & pignore differat. VIII. 483. 5.
— debet esse gratuitum. III. 1000. 8. VIII. 483. 5.
— rei mobilis est, non soli. III. 999. N. 7.
— rem depositam, & contractum depositi significat. VIII. 481. 2.
Depositi inficiatio turpissima. V. 119. N. 13.
Depositum pecuniæ apud Mensularium, an prius sit; an posterius jure creditorum privilegiariorum. VI. 159. 18. & N. 9.
Depositum rei individuæ uni ex heredibus deponentis repetenti restitui potest. IV. 754. 17.
Depositum rerum, quæ pondere, numero, mensurave constant, singulis pro parte hereditaria reddendum. VIII. 535. 1.
— reddita uni heredum portione sua, si reliquum casu perierit: utrum proprium cæterorum, an commune omnibus coheredibus damnum esse debeat. VIII. 536. 2. 537. *seq*.
Depositum quovis tempore potest repeti, etiamsi aliud convenerit. IV. 81. 10. VIII. 523. 4.
Depositi actio directa cui detur; & cui contraria. VIII. 484. 8. & 487. 1. 2.
— utraque qua de re competat, & quandiu. VIII. 489. 3. *seqq*.
Actio depositi an detur in heredem ex defuncti dolo. VIII. 515. 1. VII. 960. 8. 9.
— an adversus illum, cui pecunia mutuo tradita a depositario. VIII. 516. 2.
— an domino, si servus deposuerit. VIII. 517. 1.
— quid, si deposuerit servus hereditarius. VIII. 517. 2. 518.
Depositi actione directa damnatus notatur infamia. V. 108. 6.
Depositi in rem suam versi, aut abnegati quæ pœna apud Pisidas olim, & hodie apud Turcas. V. 119. N. 13.
Deposito repetendo induciæ moratoriæ non obstant. V. 1419. N. 11.
in Deposito quid alter alteri præstare debeat. III. 1003. 1. 1004. *seqq*.
in deposito dolus præstatur. I. 686. 22.
— quando levis culpa præstetur. IV. 687. 24.
— non habet locum compensatio. IV. 842. 6.
— nec reconventio. IV. 1307. N. 14.
ex Deposito ruinæ, tumultus, incendii, naufragii causa facto depositarius, si fidem fallat, duplum: heres ejus in simplum tenetur. VII. 961. 13. XI. 1499. 3.

De-

BIU Cujas

Depositio pecuniæ creditori frustra oblatæ, & obsignatæ fiebat olim in ædibus sacris: hodie quibus in locis fieri debeat, aut possit. IV. 821. 4. & N. 3. 4.
Depositarius fructus rei restituere tenetur; & mora facta, tenetur quoque in usuras. VIII. 489. 4.
— ex natura contractus præstat dolum, & culpam latam. IV. 686. 22. VIII. 489. 7. 490. *seqq.*
— culpam levem præstat, si ita convenerit, vel deposito se obtulerit, vel mercedem pactus fuerit, vel ei usus depositæ pecuniæ permissus. VIII. 493. 21. & 494. *seqq.*
Depositarius tenetur depositæ rei nomine, si vel possideat, vel dolo possidere desierit. VIII. 495. 26.
— quando moram faciat, & præstet usuras. VIII. 497. 1. 498. 2. 3. 499. *seq.*
— Depositam pecuniam in usus suos convertens furtum facit, ac usuras præstat. VIII. 499. 1.
— nisi tamen domini voluntate utatur. VIII. 500. 2.
— depositam pecuniam mutuo dando depositi actione non liberatur. VIII. 513. 1.
— an etiam heredes ejus eo nomine teneantur. VIII. 515. 1.
Depositum an reddendum etiam fuerit prædoni. VIII. 521. 1. 523. 2.
Depositarius repetenti depositum illico restituere debet, si possit; neque dolo malo sit factum, quominus posset. VIII. 523. 3.
— non potest uti exceptione compensationis, etiamsi ab utraque parte depositum debeatur. VIII. 524. 5. *seqq.* & 532. 13.
— neque retentione uti. VIII. 525. 8. 9.
— neque spoliationis exceptione. VIII. 526. 10.
— quid si extraneus dicat, se dominum esse rei depositæ, eamque vindicare velle, ideoque depositario denuntiet, ne deponenti restituat. VIII. 526. 11. 527. *seq.*
in Depositi actione quænam exceptiones admittantur. VIII. 527. 12. 528. *seqq.*
Depositi actione quatenus teneantur heredes depositarii. VIII. 495. 27.
Depositarii heredes, si depositam dolo malo non restituant, quibus actionibus teneantur. VIII. 497. 29.
Si res deposita casu periisse dicatur, utrum depositarius probare debeat casu deperditam, an vero deponens rem adhuc existere. VIII. 495. 28. & 496.
Quomodo rei depositæ amissio fortuita probetur. VIII. 496. 28.
pro Derelicto habere quid sit. I. 717. 4. & 1054. 11.
Pars rei non potest haberi pro derelicto. I. 1055. 12.
Res quæ imprudenti exciderunt, vel sunt fortuito casu amissæ, non habentur pro derelictis. I. 717. N. 12.
— nec res in mare naufragii metu projectæ. I. 717. N. 3.
An rei pro derelicto habitæ dominium amittatur, antequam ab alio sit occupata. I. 717. N. 1.
Res pro derelicto habitæ fiunt nullius, & occupanti cedunt. I. 717. 3.
Derogatoria clausula. Vide *Clausula*.
Desertorem militiæ deferens ex servo liber efficitur. I. 255. 2.
Designatores quinam. V. 95. N. 1.
Quibus modis habere quis desinat res, actiones, exceptiones. VI. 177. 3. *seqq.*
Desuetudo quid. I. 68. 5. & 69. N. 8.
Detentio corporalis quid sit. V. 787. N. 6.
Deterioratio pars quædam est interitus. IV. 626. 4.
Deterior fit res debita creditoris damno, nisi culpa, aut mora debitoris, vel contraria conventio intercesserit. IV. 626. 4. X. 1041. 27.
— secus, si debitor in culpa sit, vel in mora, vel periculum rei susceperit. IV. 626. 5. 6. & 627. 9.
— sed, hic debitor a præstatione damni liberatur, si creditor rem deteriorem sciens acceperit. IV. 627. 10. 11. X. 1043. 28.
— præterea, si rem, quæ ex contractu stricti juris debebatur, sine ejus dolo deteriorem factam debitor ignorans ignoranti creditori solverit, liberatur. IV. 628. 12. X. 1045. 29. 1046. *seq.*
Qui rem dolo, aut culpa sua deteriorem solvit ignoranti creditori, an liberetur; & qua actione teneatur. Differentia inter judicia bonæ fidei, & stricti juris. IV. 628. 12. 629. *seq.* VI. 770. 24. X. 1048. 32. 33. 1049. *seqq.*
Deterior facta res eadem esse quæ prius, & alia diversis rationibus dici potest. X. 1050. 34.
Dicere non est loqui id, quod animo non sentias. XI. 11. 3.
Nemo dicit quod vult, nisi exprimat. XI. 11. 8.
Nemo dicit, quod nolit, etiamsi verbis exprimat. XI. 10. 1. & 11. 7.
Dicit, qui verbis, scripto, vel nutu declarat, quod vult. XI. 106. 5.
in omni dicto, scriptove, voluntas & sententia dicentis potissimum spectanda. XI. 11. 4.
Dictator quot mensibus Romæ gerebat Imperium. IV. 1076. N. 20.
— magister, sive moderator populi dictus. IV. 1104. N. 12.
Dictatura an sit a magistratu distinguenda. IV. 1076. N. 20.
Dictiones, quæ sparsim in suis in jus civile commentariis ab auctore illustrantur, aut explicantur. Accedunt aliæ in Notis expositæ ab Hilligero.
Dictio *A* pro *Post* usurpata. VII. 1259. 8.
— *Ad* pro *quoad*. XI. 602. 5. IV. 72. N. 3.
— Adnotare quid. IX. 317. 9.
— *Aliquandiu* quantum temporis designet. IV. 523. 18. & N. 10.
— *Amplius* superiora repetit. II. 1029. 16.
— *Amplius* eodem sensu quo *nihil* usurpata.

BIU Cujas

— *Citra*, non excipit aliquid, sed privat. VII. 332. 15.
— *Civiliter*, idem significat, ac bono more, sine dolo, non malitiose. III. 370. 15.
— *Contrahere*, quid ex notatione verbi significet. III. 490. 3.
— *Cuilibet*, accipitur distributive. II. 1053. N. 16.
— *Cum* pro *si*, promiscue usurpatur in conditionibus. IV. 333. 16.
— aliquando tamen differunt; & quatenus. II. 809. 10. & 810. 13. 14. III. 486. 17. & N. 8.
— *Cum*, quando conjunctionem significet, non autem immixtionem. XI. 68. 2.
— *Dumtaxat* pro *saltem*. II. 30. N. 9.
— quandoque taxative accipitur. V. 1327. N. 11.
— *Ex* aliquando idem ac *Post*. VIII. 686. 2.
— *Exinanire* quid sit. V. 573. N. 10.
— *Exulare* quid. IV. 1064. N. 9.
— *Facere posse* quid sit. XI. 266. 14.
— *Haud*, *Haut*, utraque a veteribus in scribendo usurpatur; & quænam rectius. IV. 797. 10.
— *Habere* ambigua; quotuplex ejus significatio. XI. 755. 756. 757. 1. & 758. 759. 760. 1.
— *Idest* exponendi, sive interpretandi nota. N. 11. 12. 48. 4.
— interdum exempli ostendendi causa accipitur. X. 134. 6.
— *In* privationem fere significat, vel etiam diminutionem. V. 85. 4. & N. 4.
— quas alias habeat significationes. VI. 546. 10.
— *Inciviliter*, idem ac malitiose. III. 370. 15.
— *Inops*, *Inopia* quid significent. X. 757. N. 18.
— *Item* præcedentia repetit. II. 1029. 16.
— *Magis* aliquando electionis vim habet, non comparationis. III. 928. 4.
— *Maxime* continet comparationem, & casum utrumque contrarium complectitur. VIII. 874. 22.
— *Meum* quando denotet dominium. V. 760. N. 4.
— tempus non recipit, aut significat, nisi ex loquentis sententia. XI. 91. 15. 16. & 92.
— *Minus* interdum significat *Nihil*. XI. 1694. 4.
— *Millies* quam pecuniæ summam indicet. II. 1042. 8.
— *Mox* accipitur pro postea. X. 83. 16.
— significat idem ac *Statim*. *ibid*.
— *Nam* rationem subjicit, & præcedentia confirmat. XI. 1341. 7. VII. 608. 5. 6.
— interdum accipitur pro *Autem*. VII. 608. 6.
— *Omittere* quam vim habeat. V. 1403. 5.
— *Oportere*, necessitatem præsefert. VII. 508. 9.
— in formulis actionum in personam significat rei veritatem, non judicis facultatem. XI. 1687. 4. 5. & 1688. 6.
— *Orare* quid significet apud veteres. V. 36. 3. & 35. N. 2.
— *Pecunia* quid significet. II. 637. 23.
Pene in rebus, quæ periculose definiuntur, solet usurpari. XI. 513. 18.
— *Perire* quam vim habeat. XI. 1689. I.
— *Pervenire* quid significet. IV. 640. 2. & 641. 5.
— *Petere* quid proprie significet. V. 414. 7. X. 318. 3.
— *Plane* inservit correctioni præcedentium. X. 912. 11.
— excipiendi & corrigendi vim habet. X. 1108. 2. XI. 59. 2.
— *Plerumque* regulam indicat. V. 1327. N. 11.
— *Plus* quantitatem designat, & qualem. VIII. 883. 22.
— *Posse* quam vim habeat. X. 1188. 4. XI. 884. 47. & 262. 263. 12.
— *Præsertim* valet idem quod *Maxime*. V. 1017. 9. 8.
— *Præterea* repetitionis vim habet. II. 1029. 16.
— *Profiteri* quid significet. V. 1328. N. 11. VII. 1052. 2.
— *Promiscue* quid valeat. X. 572. 15.
— *Quamvis*, contrarium ei quod dictum est, aliquando significat. I. 483. 9.
— *Quasi* interdum exprimit rei veritatem. X. 433. 1.
— *Volam* tractum futuri temporis habet. IV. 21. 8.
— *Voluero*, præteriti temporis significationem habet. *ibid*.
Dictio *Videri*, Romanis frequenter usurpata in pronuncianda sententia, præsertim in Capitalibus. VI. 297. N. 3.
— *Vix* quid significet in oratione affirmante, & quid in negante. I. 942. N. 1.
— *Utique* quam vim habeat in oratione affirmante; & quam in oratione negante. V. 837. 12. XI. 856. 2.
— interdum significat idem, ac *Non omnino*, *non indistincte*, *non semper*. VIII. 581. 6.
— Vide *Verba*.
— *Quis*, *qui* conditionalem efficiunt totam orationem. II. 1025. N. 6.
— *Quis* fœminas non continet in odiosis. VIII. 848. 17. 18.
— aliquando tamen & pro fœminino genere accipitur. XI. 1670. 1.
— *Quoad* pro *cum*, vel pro *quousque*. XI. 606. 6.
— *Quam* certam habet affirmationem. XI. 419. 2.
— *Quisquis* distributive accipitur. IX. 276. 1.
— *Quod* relativum substantiæ. X. 345. 2.
— *Quodammodo* quam vim habeat. III. 1136. N. 6.
— *Redintegrare* quid sit. V. 1048. 2.
— *Recte quid* significet. VIII. 960. 3.
— *Residuum* quid significet. IX. 124. 3. 4.
— rite & recte differunt, & quomodo. II. 87. N. 7.
— *Seu*, vel *Sive* quando conjunctive, & quando disjunctive sint accipiendæ. XI. 1166. 6. & 1167. *seq*.

BIU Cujas

— *Si* pro *quia*, vel *quoniam*. VII. 372. 9. 373. 10. XI. 1511. 1. & 1517. 1. & 1522. 4.
— *Si* pro *quamvis*. VII. 1237. 1.
— *Si* quando dubitationem habeat juncta verbo, vel non habeat. V. 1395. N. 1.
— *Siquidem*, pro *quandoquidem*. VII. 318. 3.
— *Siquis*, an, & quando significet masculos, & fœminas. VIII. 848. 17. 18. & 849. 19. XI. 1671. *seqq*.
— *Solet*, non inducit necessitatem, sed præsefert liberam voluntatem VI. 305. & 306. 8.
— *Statim* aliquod temporis spatium continet. IV. 68. N. 1. & 899. N. 4.
— *Stipulari* aliquando passive usurpatur. XI. 540. 2. & 1345. 3. & 1348. 6.
— *Sufficit*, illud unum, de quo affirmatur, ponit, & nihil amplius. IX. 1248. & 1249. 6.
— *Vel* habet vim conjunctivæ, sæpius etiam disjunctivæ. VI. 69. 5. & N. 8.
— *Velut* pro tamquam. III. 545. 8.
— Vide *Verba*.
Dies artificialis XII. horis constabat apud Romanos, modo longioribus, modo brevioribus. XI. 1675. 1.
— major pars ejus diei censetur horarum septem primarum, non postremarum, & quare. XI. 1675. 2. 1676. 3.
Dies contractibus utiliter adjicitur: heredum institutioni inutiliter. II. 170. 6.
Dies certus adjici nequit heredis institutioni. II. 167. 3. & N. 2. 3.
Dies institutioni addita habetur pro non adjecta. II. 172. 10. 173. *seq*.
Dies fideicommisso heredis gratia censetur adjectus. II 638. 24.
Dies quomodo a conditione differat. II. 790. 10.
Dies & conditio quatenus adjici legatis possint. II. 792. 17.
Dies legatis inest aperte, vel tacite. II. 1012. 13. *seqq*.
Dies legati ad varios effectus cedit. II. 995. N. 7.
Dies legatorum, & fideicommissorum quando cedat, aut veniat. II. 609. 1. & 996. 9. 10.
Quando Dies cedat fideicommissi conditionalis. IX. 644. 4.
— quando dies usus fructus legati. III. 179. 9. *seqq*.
— quando dies habitationis legatæ, vel operarum. III. 183. 3. 184. 4.
— quando in annuis, vel menstruis præstationibus, legatis, aut promissis. IV. 77. 6.
— quando in obligationibus in diem. IV. 72. 4.
— quando in obligatione pura. IV. 67. 3.
Dies an servituti constituendæ adjici possit ad inchoandum, vel finiendam servitutem. Et quid juris si adjiciatur. III. 315. 4. 316. *seqq*.
in Diem promissum an interim debeatur. II. 437. 14. IV. 73. 5.
Diei adjectio pro reo est, non pro stipulatore. IV. 74. 5.
— interdum tamen, & pro stipulatore. XI. 890. 50. 891. 51.
Dies, ut obligatio *in diem* dicatur, certus esse debet. II. 75. 2.
Dies certus, & incertus qui. II. 1019. 5. 6. & N. 2.
— quomodo alter ab altero distinguatur. IV. 75. 2. 76.
— incertus duplici modo. XI. 868. 24.
Dies incertus conditionem facit, & in testamentis, & in contractibus. II. 168. & 1019. 4. 1020. *seqq*. XI. 864. 13. & 867. 23.
— nisi sicubi appareat aliter sensisse testatorem. II. 1021. 9.
— Dies incertus quinam in contractibus conditionem faciat. II. 1019. 7. & 1020. *seq*. IV. 94. & 95. 6.
Dies conventioni adjicitur finiendæ, vel multiplicandæ obligationis, vel conditionis temperandæ causa. IV. 77. 4. *seqq*.
— qui solutionis & actionis differendæ causa conventioni adjicitur, solus differt obligationem. IV. 80. 8. XI. 880. 40.
— hodiernus non suspendit obligationem. IV. 80. 9.
— non qui est deposito adjectus. IV. 80. 10. 81.
Dies adjicitur conventioni aperte, vel tacite. IV. 81. 11. XI. 871. 30.
— tacite quomodo. IV. 82. 12. *seqq*. X. 1436. 18.
an Dies ita stipulationi adjectus, *Dabis hoc anno, hoc mense*, sit primus, vel postremus mensis, & anni, quo peti possit. IV. 85. 2. 86. XI. 895. 1. & 896. *seqq*.
an dies ita adjectus, *Dabis ante Kalendas Martias*, diem Kalendarum inceptum demonstret; an integrum diem designet. IV. 87. 3. 88.
— Vide *stipulatio*.
Dies in æstimanda re non propter moram, sed propter conventionem spectandus. X. 369. 20.
— interpellat pro homine. X. 1434. 13.
— testamentis & conventionibus adjectus habetur in re dubia debitoris gratia, non creditoris; nisi tamen aliud actum inter contrahentes. XI. 890. 50
— quando creditoris causa adjectus intelligatur, & quinam dies intelligendus. XI. 891. 51. & 892. 52.
Dies a media nocte incipit more Romano. VI. 252. N. 6.
Dies tutelæ testamentariæ quando cedat. I. 404. 14. & N. 6.
— adjectus ex conventione partium damni infecti stipulationi est omnino servandus. IV. 516. 12.
— quomodo hic statuendus a prætore, nisi partes de eo convenerint. IV. 516. 12. 13.
Diei adjectio in præstanda, vel restituenda re aliqua quam vim habeat. VI. 359. 7.

Cum

BIU Cujas

Cum stipulatus sum, *si opus arbitratu meo ante Kal. Iun. effectum non sit*, pœnam, & protuli Diem : an possim dicere opus arbitratu meo factum non esse, ut pœna committatur. Quæ I. C. Proculi distintio. XI. 1449. 1. 2. 1450. 4. 1451. *seqq.*

Quoties dies in obligationibus non ponitur a contrahentibus, nec inest tacite ex adjectione loci, vel conditione promissi, statim debetur pecunia & peti potest. IV. 67. 3. & 68. XI. 871. 29. 30. & 872. 31.

Quod in diem debetur, ante diem peti non potest : sed nec integro die peti, in quem dilata solutio. IV. 69. 2.

— an & quod debetur sub conditione, & in diem. IV. 71. 3. & N. 2. & 72.

Quod in diem debetur, vere debetur, & ante diem ; licet peti non possit. IV. 72. 4. XI. 880. 41. & 882. 44.

— an die ad solvendum constituto nondum exacto, pecunia peti possit. XI. 881. 43.

Quod in diem certum debetur, non potest repeti solutum per errorem ; potest constitui, potest ejus obligatio novari. XI. 883. 45.

An solvi statim possit invito creditore quod debetur in diem. XI. 883. 46. 884. *seqq.* & 890. 50. & 891. *seq.*

Solutum ante diem repeti non potest, etiam si promissum sit in tempus mortis. VII. 662. 11. 12.

Die certo nominatim solutioni adjecto, an liceat debitori, pecuniam ante offerendo, usurarum præstationem evitare. XI. 1503. 5.

— an creditoris, an vero debitoris causa adjectus censeatur, usuris intervenientibus. XI. 1503. 6.

in Diem relictum quodnam dicatur. II. 1012. 12.

Dies stipulationi adjectus solutionem differt, donec dies præterierit, nisi constet adjectum non esse. differendæ obligationis causa. XI. 1489. 1.

ante Diem nulla actio nascitur ipso jure. X. 176. 20.

ante Diem qui agit, perperam & male agit. VI. 832. 2. X. 1104. 4.

Dicere Diem quid sit. VI. 38. 8. & 724. 6.

Die certo solutioni dicto nominatim, an liceat debitori præstationem usurarum evitare, offerendo antea pecuniam. XI. 1503. 5.

Dies usuris intervenientibus creditoris, an debitoris causa adjiciatur. IV. 1503. 6.

— Vide *Usura.*

— Vide *Compromissum, Debitor, Fideicommissum, Fructus, Obligatio, Legatum, Solutio, Stipulatio, Tutor, Ususfructus.*

Difficultas conveniendi reum ex ejus conditione, moribus, fortunis, & privilegiis æstimatur. VI. 104. N. 12.

Diffindi diem quid sit. VI. 106. N. 17.

Diffamationis remedium longa consuetudine, atque usu fere omnium gentium recipitur ; & qua de causa introductum. V. 803. N. 1.

— quando locum habeat. IV. 295. N. 10.

— an tollat electionem actoris. IV. 1316. N. 1.

Sententia in judicio diffamationis definitiva ne sit, an interlocutoria. XI. 116. N. 3.

Digesta. Vide *Pandectæ.*

Digitus in auctione sublatus emptionis est argumentum. VI. 150. N. 3.

Digitorum percussio symbolum aditionis. II. 424. N. 7.

Dignitas quæ existimationem cujusque viri sequitur, quid sit. V. 87. 4. & N. 6.

Dignitas a magistratu distinguitur. IV. 1102. N. 9.

— tribuitur adoptione. I. 320. 25. & 319. N. 11.

— Vide *Adoptio.*

— quænam liberet a patria potestate. I. 360. 33.

Dignitas liberat a procurationis munere. V. 364. 29. & 363. N. 19.

Dii gentilitii. Quæ illorum nomina, & munia. I. 195. N. 3.

Diis gentilitiis relicta. II. 986. N. 9.

Digressio in libello an utilis, & quæ. VI. 50. N. 3.

Dilapidatio bonorum quot modis fieri consuevit. VIII. 605. 9.

Dilatio omnis judiciaria fere æstimationi & religioni judicis permissa. VI. 242. 2. & 243. N. 1. 2.

— initio dari non debet, nisi necessaria de causa. VI. 243. 3.

— quibus in causis sit absolute deneganda. VI. 243. 4.

— datur sæpius in capitalibus causis, vel denegatur interdum, cognita causa. VI. 246. 7. 247.

— non datur in pecuniariis causis plusquam semel. VI. 246. 7.

— in quibusnam pecuniariis iterari debeat. VI. 247. 9.

Dilatio omnis non nisi pro tribunali potest expediri. VI. 249. 12.

Dilatio singulorum mensium ter repetita parti datur allegationes adhuc proferre volenti, postea quam altera pars allegationibus renunciavit. VI. 241. 1.

— Quæ dilatio danda sit testes aut instrumenta, poscenti ex eadem vel continenti, vel transmarina provincia. VI. 245. 5.

— potest a judice ex causa coarctari. VI. 245. 6.

Dilationem iterum petens non auditur, cum per eum stetit quominus jam data uteretur. VI. 249. 11.

in Dilatione danda, vel neganda si judex fecerit injuriam, quæ adversus illum proposita remedia. VI. 249. 13.

— quid si peccaverit judex in loco dandæ dilationis. VI. 251. 14. 252.

in data Dilatione quinam dies enumerentur. VI. 252. 15. & 251. N. 6.

Dilationes ex quo tempore dentur a judice litigatoribus. VI. 253. 1.

Dilatoriæ exceptiones. Vide *Exceptiones dilatoriæ.*

Diligens an idem atque diligentissimus. IV. 680. 17. VIII. 638. 21. 22.

Quid

Quid præstandum sit, ubi diligentia exigatur. IV. 676. 14.
Dimensum quid. XI. 313. 1. & N. 3.
Diœcesis quid. IV. 1169. N. 3.
Diploma quid. XI. 1642. 10.
Principalium diplomatum auctoritas unde agnoscatur. VII. 1254. 10.
Directarii fures quinam. IV. 246. N. 3.
Directa actio. Vide *Actio directa.*
Directa substitutio. Vide *Substitutio.*
Discussio bonorum quomodo fiat. X. 606. 8.
I. Disjuncta pro conjunctis in jure sæpe accipiuntur. III. 384. 12. VII. 32. 16. IX. 1003. 3. & 1004.
II. Disjuncti iidem atque re conjuncti. II. 484. 6.
— diversi tamen ab his, qui sunt omnino disjuncti; & quinam hi. II. 484. N. 5.
Disjuncti omnimodo an habeant jus accrescendi, & quid ea re inter coheredes & legatarios intersit. *ibid.*
— Vide *Conjuncti.*
Disjunctim promittuntur res plures, vel una, vel diversa oratione. IV. 15. 1.
in Dispositione num sint, qui in conditione sunt positi. II. 1032. N. 10.
Dispensator testamento liber & heres pro parte scriptus, si quæ status sui adhuc ignarus hereditaria nomina exegit, an liberet debitores. X. 531. *seqq.*
— quibus actionibus coheredes possint exacta nomina pro parte sua ab illo repetere. X. 534. 535. *seqq.*
— an quas credidit hereditarias pecunias, pro parte sua alienarit; & quomodo. X. 547. *seqq.*
— an & pro parte coheredum. X. 556. *seq.*
— si credita pecunia bona fide consumpta sit, vel coheredes re cognita extantem adhuc pro parte sua velint debitoribus esse creditam; an ea condici possit a coheredibus, aut vindicari. X. 579. *seqq.*
— si stipuletur pecuniam quam credidit, quomodo stipulationem quæsisse dicatur hereditati. X. 584. 585. *seqq.*
— & quomodo coheredibus post aditam ab illis hereditatem acquirat. X. 589. *seq.*
Disputatio fori quid sit, quomodo indicetur in libris juris. V. 1005. N. 1.
Dissensus plurium judicum, vel peritorum quomodo exitum habeat. XI. 323. 1. 2. 324. *seqq.*
— Vide *Judex, Peritus.*
Dissensus in contractibus, quibus ex rebus arguatur. III. 478. 5. 6. 479. *seq.* XI. 1331. 3.
— vitiat omnes contractus. X. 287. 1. 288. *seqq.* XI. 1331. 2.
Qui in corpore rei dissentiunt, contrahendo nihil agunt. XI. 669. 1.
— Vide *Contractus.*
Dissimulatio non omnis reprehendenda. IV. 403. N. 8.
Dissimulatio abolet, seu tollit injuriam. V. 1114. N. C.
— quando per hanc inofficiosi quærelæ renuntietur a minore. V. 1114. 9.
Distractus ejusdem fere naturæ, atque contractus. IV. 743. N. 1.
— sic appellatur indebiti condictio. III. 1145. N. 2. & 1153. 1. 1154. *seq.*
— confirmatur jurejurando, veluti contractus. V. 1215. N. 10.
Distractio pignoris. Vide *Pignus.*
Districtus quid sit, & quæ complectatur loca. IV. 1170. N. 4.
Ditio quid, & unde dicta. IV. 1088. N. 7.
Diversorium quid. VI. 870. 3.
Divinum jus. Vide *Jus.*
Divisio communium rerum fit consensu sociorum, sive dominorum rei communis. II. 1234. 7. 8. VI. 965. 2.
— dummodo tamen hanc divisionis conventionem stipulatio sequatur, vel rerum traditio. II. 1234. 8. VI. 966. 3.
— fit divisoriis judiciis in id comparatis, & quæ ea sint. II. 1234. 9. IV. 193. 4. VI. 966. 4.
Divisio corporum vel generum quæ; & quem in obligatione dividenda inter plures usum habeat. XI. 1017. 4. *seqq.* & 1018. *seq.* & 1025. 19. & 1026. *seqq.*
— Vide *Stipulatio.*
Divisionis beneficium quale, & quibusnam a jure tributum. IV. 47. 3. & 184. 11. & 562. 10. 11. IX. 1316. 1. 1317. *seqq.*
— Vide *Fidejussor, Reus promittendi, Tutor.*
Quædam res dividuntur numero, uti quæ pondere, numero, mensurave constant, & genera plura. XI. 448. 10.
— quædam corpore dividuntur; uti certa corpora, quæ partes habent, sed indivisas; & intellectu magis quam corpore. XI. 448. 449. 10. IV. 52. 4.
Divisionis exceptio an dilatoria. V. 1298. N. 4.
Divisio bonorum per sortes propter læsionem non retractatur causa ætatis. V. 1127. N. 2.
Divortium adimit conjugi successionem. II. 1109. 13.
Desertio quandonam sit causa divortii. III. 970. 1.
Divortii pœnam quatenus stipulari liceat. XI. 655. 2.
Pœna cur in divortio exigi supra modum a legibus constitutum non possit. XI. 657. 5.
Diu an significet perpetuo decennium. I. 67. 2. & N. 5.
Diuturnum quid sit. I. 67. 2.
Do ut des quodnam certi contractus genus, & quando ineatur. X. 1223. 1. 1224.
— Vide *Contractus sine nomine.*
Doctor, nonnisi quinquennio studiorum exacto, creari debet. V. 55. 19. & N. 35.
— Egregius habetur, & quatenus. X. 825. N. 13.
— Nobilis. *ibid.*

— im-

BIU Cujas

— immunitatum privilegio fruitur, & quatenus. X. 826. N. 13.
— a carcere pro debito immunis. XI. 312. N. 1.
— ad judicem venire non cogitur, sed domi jurat. X. 827. 6. & 829. 7.
— de consuetudine si testetur, an sit fide dignus. VI. 291. N. 1.
— lege destitutus fidem non facit, etiamsi insignis. VI. 295. N. 1.
— ob scripta celebris alteri præferendus. X. 827. N. 13.
— cum minor est, non restituitur in integrum læsus errore juris: secus errore facti. V. 1151. 3. & N. 2.
— scripto citandus. VI. 26. N. 19.
— in jus vocari non potest, dum capit insignia suæ inaugurationis. VI. 29. N. 21.
— non luit in corpore, cum non habet in ære. VI. 36. N. 22.
Celebris opinio doctoris relevat actorem ab expensis. VI. 311. N. 8.
Doctori minime præferendus miles armatus. XI. 280. N. 2.
Doctores vetustissimo more munusculis donant honoris causa suos promotores. V. 477. N. 44.
Documenta pro instrumentis, & pro quovis probationum genere usurpantur. VII. 1230. 25.
Dolia veterum an vasa vinaria. IV. 836. 18. II. 865. N. 7.
Doliare vinum quid. IV. 836. 18.
Dolus quid sit. IV. 396. *seqq.* & 397. *seqq.*
— unde æstimetur. VIII. 926. 7.
— bonus quinam, & quibus in rebus versetur. IV. 395. N. 3.
— negocialis qui. IV. *ibid.*
— simpliciter positus, & sine addito pro dolo malo usurpatur. *ibid.*
Dolus quando admissus significetur ex genere pœnæ. V. 144. 40. 41.
— juramento in litem coercetur. V. 354. 1.
— quando præsumatur. V. 795. N. 17.
— an præsumatur in eo, qui majorem se dixit. V. 1134. 11. & N. 9.
— simulatione nunquam caret. IV. 405. 14. 406. *seqq.*
— a vi quomodo differat; & an illi semper adjunctus. IV. 406. 14. & N. 11.
— verus a præsumpto differt, & quomodo. IV. 396. N. 4.
— qui differat a fraude. IV. 397. N. 5.
— quomodo differat a culpa. IV. 662. 2. & N. 4.
— in generali pacto semper excipitur. IV. 651. 9. 652. *seqq.*
— quomodo consensum impediat; & quando contractum vitiet. III. 481. 11. & N. 4.
— allegatus probari debet. VII. 832. 22.
— probatur indiciis, & his apertioribus. IV. 296. 6. & N. 4.
— non tantum in eo est, qui aliquid fallendi causa mentitur; sed & in eo, qui malitiose aliquid dissimulat ad suum ipsius lucrum, & fraudem adversarii. IV. 401. 11. VII. 145. 2.
Dolus compensatur dolo. V. 1135. N. 11.
— minoris restitutionem excludit. V. 1133. 9. 1134. *seq.*
— quid si dolus sit ex utraque parte. V. 1135. 12. 13. & N. 12. 13.
— an sit, & quomodo, causa restitutionis majorum. V. 1058. 9.
Doli acceptio duplex, generalis, & specialis. IV. 405. N. 11.
Doli Clausula. Vid. *Clausula.*
Doli probatio cuinam incumbat. IV. 395. 6.
— in ea non est locus jurijurando suppletorio. X. 762. N. 22.
Dolum contractus omnes recipiunt. IV. 650. 6.
Dolum tantummodo quinam recipiant. IV. 686. 22.
— Vide *Contractus.*
Damnatus ob dolum num efficiatur infamis. V. 110. 8. *seqq.* & 147. 42.
Datur restitutio adversus dolum præsumptum, si tamen de præterito sit, non de futuro. V. 1138. N. 14.
Quid contineat edictum de dolo. IV. 393. 3.
Actionum de dolo genera duo. Prioris una generalis: posterioris duæ speciales. IV. 392. 2. 393.
Causa actionis de dolo quatuor desiderat, & quæ. IV. 394. 4. *seq.*
Generalis actio de dolo datur, ubi alia non suppetit. IV. 410. 16. *seq.* & N. 17.
— Ea excluditur interdicto, exceptione, & in integrum restitutione, & quare. IV. 411. *seq.*
— excluditur quocunque alio remedio, quo res æque salva potest esse decepto. IV. 414. 21. & 417. 24.
— ubi alia actio remediumve suppetit, ne adversus eum quidem datur, qui decipit. IV. 415. 22.
— an detur, si, cum alia fuit actio, hanc amisit deceptus suo facto, & negligentia. IV. 416. 23.
An interdum actio de dolo cum alia concurrat. IV. 417. 24. *seqq.* & N. 18. *seq.*
— pro modica quantitate non datur. IV. 427. 31. & N. 26.
— non datur liberis, libertis, non plebejo, non prodigo, non flagitioso adversus parentes, patronos, magistratus, & homines honestos, & probos. IV. 427. 31.
— datur tamen adversus superiores actio in factum, doli mentione detracta. IV. 428. 31.
Actio de dolo est actio in personam, cujus obligatio ex maleficio. IV. 428. 32.
— actio est arbitraria. IV. 428. 33. 429.
— est etiam famosa. IV. 430. 35.
— quibus detur, & adversus quos. IV. 429. 34. 35.
— adversus quos non detur, nisi in quantum facti sunt locupletiores. IV. 430. 36.

BIU Cujas

— potest agitari intra continuum biennium duntaxat. IV. 430. 37.
— quod biennium cedit ex eo die, quo dolus admissus dicitur. IV. 431. 38.
— an in eo absentiæ tempora computentur. IV. 431. 39. 432. & N. 33.
An detur actio de dolo post biennium saltem in simplum. IV. 433. 41. 434.
— non perpetuatur litis contestatione. IV. 433. 40.
— in ea an juretur in litem. IV. 429. 33. & N. 29.
Doli exceptio specialis, & generalis. V. 1365. 2. 3.
— specialis an duplex. V. 1365. N. 2.
— cur prodita specialis. V. 1365. 2.
— cur generalis. V. 1365. 3.
— utraque num sit perpetua. III. 1376. 11. & 1375. N. 3.
— specialis æque odiosa atque actio de dolo. V. 1365. N. 4.
— generalis non semper ei datur, qui dolum est passus; sed & datur interdum, ne quis patiatur. V. 1366. N. 5.
— temperat asperitatem juris civilis, & nititur æquitate. V. 1366. 4. & N. 6.
— an possit judicis officio suppleri. V. 1366. N. 6.
— an detur possessori malæ fidei. V. 1367. N. 6.
— an sit odiosa. V. 1368. N. 8. III. 1102. 3. *seqq.*
— quomodo concurrat cum metus, doli, erroris, & pecuniæ non numeratæ exceptione. V. 1367. 6. *seqq.* & N. 8. *seqq.*
— quibus de causis competat ex quodam liberationis genere postea secutæ. V. 1372. 9. *seqq.*
— competit ex simplici remissione debiti secuta ex pacto etiam tacito. V. 1373. 11. *seq.*
— vel ex suprema voluntate. V. 1375. 13.
— competit interdum ex solutione non jure facta. V. 1377. 14.
— ex debitæ pecuniæ oblatæ, quam creditor recusavit, amissione. V. 1378. 15.
— ex impedimento necessario, propter quod debitor facere non potuerit quod promisit. V. 1379. 16.
— ex stipulandi causa non secuta in iis stipulationibus, quæ justam causam habuere, sed futuram, quæ deinde non sit secuta. V. 1379. 17. 1380.
— competit, una actione sublata ex pluribus, quæ ejusdem rei nomine competebant; si quæ est reliqua, sit stricti juris. V. 1380. 18.
Doli exceptio inducitur, exceptione pacti, jurisjurandi, rei judicatæ postea reo quæsitæ. V. 1381. 19.
Doli exceptio reo nascitur ex mutua præstatione vel alterius, vel ejusdem rei quæ petitur, denegata, & quibus ex causis in utroque mutuæ præstationis genere. V. 1382. 21. & 1383. *seqq.*
— Vide *Præstatio mutua.*
Doli exceptio competit habenti unam ex superioribus causis, qua reus defendatur. V. 1386. 6. 29.
— competit heredi, & fidejussori. V. 1387. 29.
— competit adversus omnem petentem contra superiores æquitatis, & exceptionis doli causas. V. 1387. 30. & N. 23.
— præterquam adversus parentes, patronos eorumque heredes. V. 1388. 31.
— quæ adversus hos actio detur. *ibid.*
Exceptio doli non datur nec parochiano, nec studioso, nec vassallo adversus parochum, Rectorem, & dominum. V. 1387. N. 24. & 1388.
— an jure objiciatur fideicommissario, qui post repudiationem fideicommissum petit. IX. 653. 4. *seqq.*
An adversus quos competit exceptio doli, competat ex omnium dolo, quorum ob factum actio nunc instituitur. V. 1389. 32.
— non competit ex auctorum persona adversus eos, qui in rem successere titulo oneroso, cum hi auctoris accessione non utuntur. V. 1391. 34.
— præterquam si vili pretio rem magni valoris emerint, permutarint, in solutum acceperint. V. 1391. N. 29.
in Rem succedenti ex causa lucrativa obstat eadem doli exceptio, quæ obstaret auctori. V. 1392. 35.
— quando creditori detur adversus debitorem rem suam petentem, & quibus in causis. VI. 891. 14.
— competit de ea ipsa re, quæ petitur. V. 1394. 36.
— an, & quando necessaria sit in deductione quartæ Falcidiæ. II. 978. 2. & 977. N. 2.
— an indebiti soluti repetitionem tribuat. III. 1101. 3. *seqq.*
— quomodo necessaria sit in obligatione ad diem. IV. 77. 5. & N. 1.
Doli replicatio quid sit; & ab actione in factum quid differat. VII. 357. 2.
— adversus exceptionem jurisjurandi non datur. V. 1439. 5.
— nec adversus exceptionem doli specialem. V. 1440. 6. 7. & N. 11.
— secus adversus generalem. V. 1442. 8.
Domicilium quid sit. IV. 1216. 3.
— commune Romanis, & privatum. IV. 1215. 2.
— Vide *Caput Regni.*
— aliud vulgo habitationis, aliud originis. IV. 1215. N. 2.
— illud ex habitatione ipsa, & animo ibi consistendi æstimatur. IV. 1216. 3. 4.
— an contrahatur decennio. IV. 1217. N. 5.
Sola domus possessio domicilium non facit. IV. 1216. 3. & N. 3.

BIU Cujas

Domicilium in loco originis quisquis habere præsumitur. IV. 1216. N. 2.
— est immutabile ex jure Romano. IV. 1220. N. 12.
Domicilium pluribus in locis quinam habeant. IV. 1218. 4. & N. 9.
— quinam nullibi habeant. IV. 1218. 4.
— Vide *Fugitivus*, & *Vagabundus*.
— quinam illud habeant ex alterius persona. IV. 1218. 5.
Appellatione domicilii venit in re dubia domicilium habitationis, non nativitatis. IV. 1216. N. 2.
Quo quisque loco domicilium habet, potest ibi conveniri; & illic se defendere debet. IV. 1215. 2. & 1219. 6.
— Vide *Forum*.
Domicilium quomodo excuset a tutela. I. 495. 40. & 557. 3. 558.
Mariti, domicilium fit commune uxori. III. 974. 9.
Domicilii mutatione, mutatur & forum. IV. 1219. 6. 7.
Dominium idem, atque proprietas. Unde deducta sit utriusque vocabuli ratio. II. 1195. 8. 1196.
Dominium proprietatis, ususfructus, servitutis abusive dictum. II. 1196. 9.
— proprie dictum quid sit. II. 1196. 10. *seqq*. VIII. 669. 8.
— quiritarium. I. 762. N. 2.
— bonitarium. I. 762. N. 2.
— directum. II. 1277. 28.
— utile, & an hoc sit verum dominium. II. 1277. 28.
— directum, & utile an veteres agnoverint. II. 1277. N. 16.
— an utilis sit ista dominii *directi*, atque *utilis*, distinctio. I. 1156. N. 1.
Dominium acquiritur, vel jure gentium, vel jure civili. I. 679. 7. 8.
— utraque dominii acquisitio quot, & quas habeat species sibi subjectas. I. 680. 9. & 679. N. 4.
Dominium ex jure gentium incipit a naturali possessione. II. 453. 8.
— quot modis, & quibus acquiratur ex jure gentium. I. 684. 1. & 685. N. 2.
— transfertur voluntate domini per traditionem. I. 731. 2.
Tria ad dominium transferendum necessaria, & quæ. I. 731. 3. VII. 1043. 2. & 1045. 10. & 1048. 21.
Dominium quinam transferre possint. I. 732. 4. 733. *seqq*.
— ad illud transferendum necessaria domini voluntas. I. 737. 1. 7. 673. 45.
Qui rem suam errans quasi alienam tradit, non transfert dominium. I. 737. 3. 738. *seqq*. VII. 674. 46. 675. 47.
— non transfertur, nisi accedet justa causa ad transferendum idonea. I. 741. 7. 8. VII. 673. 45.
— causa tamen utrum vera sit, an opinione talis habeatur, nihil interest. I. 742. 9. 743. VII. 674. 45. X. 451. 3.
— cur pactis alioquin legitimis, sive traditione non transferatur. I. 748. 3. VII. 209. 4.
— nuda domini voluntate transfertur in legatis, & fideicommissis. I. 921. 6. II. 850. 17.
— si tamen legata res certa sit, & testatoris propria. II. 850. 17. & N. 4.
An hodie dominium transferatur mancipatione, & in jure cessione. I. 922. 8.
— sine traditione acquiritur Civitati, Ecclesiæ, Religiosis locis. I. 922. 9. VII. 210. 5.
Dominium transfertur ipso jure in causa hereditaria, & in adjudicatione. VII. 210. 7. 211.
— transfertur statim, cum quid emptum est a fisco vel a Principe. VII. 1023. 11.
An lege commissoria, addictione in diem, conventione iniciendæ manus in venditam ancillam, *si prostituatur*, dominium fiat venditoris, extante conditione, sine traditione emptoris. VII. 209. 4.
Dominium non transfertur, ne traditione quidem, in donatione immodica, sine insinuatione. I. 923. 10. 924. *seq*.
Invito domino quæritur ipso jure possessori dominium, si rem dominus vi eripiat, vel invadat. I. 926. 12.
— quæritur liberalitatis Imperialis consorti, si ejus consors sine herede decesserit. I. 926. 13.
Emptæ rei dominium tribuitur interdum ipso jure ei, cujus pecunia empta res est. I. 927. 15. 16.
— an & mulieri quæratur ipso jure in rebus pecunia dotali comparatis. I. 928. 17. *seqq*. & 927. N. 3.
— quæritur ipso jure conjugibus in re, quam alter emit pecunia donata sibi ab altero. I. 931. 23.
— quæritur ipso jure pupillo, vel minori in re, quam ejus pecunia tutor, vel curator emerit. I. 931. 24. 932.
— statim quæritur Reipublicæ, Civitati, Ecclesiæ, si res pecunia illarum empta sit a syndico, curatore, administratore, vel œconomo. I. 932. 25.
Quæritur ipso jure dominium, etiam dominis invitis, Fisco in bonis vacantibus, & aliis quæ propter delictum auferuntur indignis. VII. 211. 7.
Dominium, invito domino, transferre possunt ex causa Princeps magistratus, fiscus, judex. I. 933. 1.
Dominium qui transferre debet ex legati causa, vel ex stipulatu, retinere sibi non potest, tradito fundo, fructuum emolumentum. XI. 1081. 4.
ad Acquirendum dominium an tradere necesse sit vacuam fundi possessionem. I. 763. 4. *seqq*. VII. 1045. 9. *seqq*.
Dominium non potest esse duorum in solidum. I. 1158. 4. & N. 2.
— pluribus ex causis nequit acquiri. I. 1060. 2.
— transferendum est omnino in venditione generis. III. 810. 3.

BIU Cujas

In pretio solvendo dominium nummorum in accipientem transferri debet. *ibid.*
— secus venditæ rei dominium; & quare III. 809. 3. & N. 1.
Quodnam usucapione acquiratur dominium. I. 1155. 2. & N. 1.
An dominium acquiratur per bonorum possessionem. II. 505. N. 4.
— Vide *Bonorum possessio.*
An in possessionem missus ex secundo decreto dominium acquirat. IV. 524. *seqq.* 19. & N. 11.
— Vide *in possessionem Missio.*
Ex ingratitudinis causa non recedit jure ipso a donatario dominium. III. 1276. 3. *seqq.*
— recedit tamen ipso jure, susceptis a donante postea liberis. IX. 1539. 14. *seq.*
— Vide *Donatarius.*
Dominium rerum dotalium maritine sit, an uxoris; III. 1020. 10. *seq.* & 1023. N. 6.
Dominium per sententiam nec acquiritur, nec adimitur. V. 876. N. 4.
Dominium amittitur, aut volente domino, aut eo ignorante, & invito. II. 1241. 2.
— amittitur, volente domino, rei alienatione. II. 1241. 3.
— Vide *Alienatio.*
— quot modis amittatur invito domino. II. 1249. 9. *seqq.*
Dominii genera duo summa apud veteres. II. 1212. *seqq.* 7.
Dominii partes, & jura quæ. II. 1199. 1. 2. & 1200. *seqq.* XI. 1081. 3. & 5.
Dominii jura quædam in totum detrahuntur dominis: quædam quoad usum rerum duntaxat imminuuntur. II. 1215. 2. *seqq.*
Dominii translatio quæ sit, & quibus modis fiat. II. 1241. 5.
Dominii probatio difficilis. V. 777. 11. & N. 17. *seqq.*
Dominii probatio in rei vindicatione fieri necessario debet, etiam adversus depositarium, & commodatarium. V. 774. 10. & N. 15. *seq.*
Dominii probatio per testes qualis esse debeat. V. 778. N. 18. VII. 1024. 15
— an satis idonea dominii probatio per instrumenta; an, & quando fiat per antiquam famam. V. 777. N. 17. VII. 1023. 8. *seqq.*
Dominium instrumento emptionis probari numquam potest. VII. 1023. 9.
— Vide *Instrumentum.*
Accuratior exigitur dominii probatio in judicio petitorio, quam ubi in exceptionis modum objicitur, vel cum de dominio incidit quæstio. V. 779. N. 18.
Dominium semper apud illum fuisse præsumitur, qui semel dominum se fuisse probavit. VII. 1062. 8.
Dominii sui causam unusquisque dicere debet. VII. 1062. 7.
Immobilium dominium probari sine præscriptionis subsidio non potest. V. 777. N. 17.
Dominii probationis declinandæ, reive suæ nihilominus obtinendæ duplex ratio, & qualis. V. 779. 12. *seqq.* & 782. 14.
Dominii exceptio. Vide *Exceptio.*
Dominia rerum nudis pactis non transferuntur. VII. 207. 1. & 208 *seqq.*
Dominiorum origo. I. 49. 11. & 48. N. 13.
— eorum distinctio necessaria. I. 49. 11.
Dominus rei quis, & unde ita appellatus. II. 1193. *seqq.* 5. & N. 1. XI. 143. 10.
— solus ex sua persona recte dominium transfert. I. 732. 5. *seqq.* VII. 1022. 7.
— solus agit confessoria. III. 381. 4.
— solus servitute constituit. III. 302. 14.
— dictus interdum qui est heres. II. 11. & N. 5
— mala fide possidere potest. I. 806. N. 4.
— rem suam recte vindicat, & aufert, etiam non oblato pretio. IX. 1488. 2.
— in quibus casibus facto suo amittat propriæ rei possessionem. XI. 1699. 7.
— ex servi maleficio quando obligetur in solidum, vel noxali actione. IV. 577. 3. *seqq.* & 578. *seq.*
— ex servi contractibus, vel quasi contractibus quibus modis obligetur, & quibus actionibus teneatur. IV. 580. 8. *seqq.* & 581. *seqq.* & 584. 15. 16. 585. VIII. 75. 2. 76. *seqq.*
— non obligatur actione *Quod jussu* ex contractu servi coloni, conductoris, procuratoris, ideoque nec ex pecunia mutuo illi data, nisi dominus jusserit generaliter aut specialiter cum servo contrahi, vel mutuum dari. VIII. 76. 3. 4. *seqq.* 99. *seqq.* & 104. 10. 12.
— tenetur tamen de peculio dominus, etiamsi nullus ejus jussus intervenerit. VIII. 104. 11.
— imò & si nominatim vetuerit cum servo contrahi; & quam hoc non sit iniquum. VIII. 78. 11. 12. & 79.
— tenetur, quatenus est in peculio, deducto prius eo, quod eidem domino debetur. VIII. 79. 14. 80. 15.
— quibus modis seu causis non teneatur de peculio. VIII. 80. 16. 17. 81.
— & quando intra annum dumtaxat de peculio teneatur. VIII. 81. 20. 21.
— non obligatur de peculio ex sententia adversus servum pronuntiata. IV. 1077. 2.
— nec obligatur ex servi compromisso, neque ex jurejurando per servum delato. IV. 1078. 3.
— servo promittens quare civiliter non obligetur. III. 646. 8.
— solvens manumisso id, quod cum illo adhuc servo contraxerat, non repetit. VII. 663. 16.
Dominus servi communis a socio manumissi partem suam manumittenti vendere cogitur favore libertatis. VIII. 165. 7.

BIU Cujas

— in servum sæviens illum vendere cogitur. VIII. 165. 6.
— Vide *Servus*.
Dominus litis quinam sit. XI. 143. 144.
— Vide *Lis*.
Domini appellatio olim invisa Romanis. I. 1193. N. 1.
— hodie honoris testificatio est cuique communis. *ibid.*
Cuique domino rem tenendi, possidendive jus est. II. 1799. 2.
Quænam possidenti domino prodita remedia ad tuendam possessionem. II. 1200. & *seq.*
— non possidenti domino ad rem suam recipiendam quæ a jure constitutæ sint actiones. II. 1202. 10. & 1203. *seq.*
Quodnam Domini jus in fundo vectigali. II. 1276. 27.
Domino acquiritur, quidquid servus acquirit. II. 1177. 19.
— nonnisi volenti hereditas acquiritur. II. 1176. 16.
— volenti acquiritur hereditas, si vel jussus præcedat, vel sequatur ratihabitio. II. 1176. 17.
— Vide *Servus*.
Res domino suo perit; quam sententiam habeat. VIII. 47. 13. *seq.*
Domino proprietatis non officit amissio instrumenti ex persona fructuarii, si aliter de illius dominio constiterit. VII. 1266. 5.
— quando damnum eidem afferri possit ex fructuarii persona. VII. 1264. 4.
Dominum quænam res casu habere desinant. I. 718. 5.
Domini quomodo teneantur ex delicto servorum. IV. 576. 2. *seqq.*
— Vide *Servus*.
Domus tutissimum cuique refugium. VI. 108. N. 20.
Domus quoad citationem quænam intelligatur. VI. 15. N. 5.
Domus areæ legatæ imposita simul cum area legatario debetur. II. 829. *seq.* 19.
— nisi contrarium ex mutata voluntate testatoris appareat. II. 829. 19. 20.
Domus in genere promittitur inutiliter. IV. 13. 21.
— legatur item inutiliter. II. 867. *seq.* 15. & N. 8.
— Vide *Legatum*.
Domus partes quæ. X. 1355. 4. & 1362. 15.
Sola domus possessio non constituit domicilium. IV. 1016. 3. & N. 3.
Jus domum revocandi quinam habeant. IV. 1229. 4.
Jure domum revocandi qua conditione, & quo temperamento uterentur. IV. 1230. 5. *seqq.* & 1232. *seqq.* 10.
— Vide *Legati*.
Jus domum revocandi latius usurpant juris interpretes. IV. 1229. N. 5.
Domum ingredi non licet in civili causa ad reum in jus vocandum; sed ante fores domus fit denuntiatio. VI. 109. N. 21.
Ex domo quemquam in jus educere non licet. VI. 108. 8. & N. 20.
Ad domum citatio. Vide *Citatio*.
Domum creditori vice usurarum locari, an sit iniquum, si pensio domus usuras excedat. VIII. 407. 3.
— quid si creditor ipse non habitet, sed ex locata alteri domo majorem usuris pensionem accipiat. VIII. 408. 3.
Donaria, & mobilia sacra quibus ex causis alienari possint. I. 646. 34.
Donatio est juris gentium; & quando sit etiam juris civilis. I. 923. *seqq.* 10. & N. 2.
Donum, donatio quid. III. 1253. 2. & N. 2.
— differt a munere. III. 1253. N. 2.
— alia simplex, propria, vera, & communis. III. 1253. & 1254. N. 2. & 1255. 3.
— alia negotialis, relata, sub causa, ob causam. III. 1254. 3. & N. 3.
— posterior hæc dicitur, alia mortis causa, alia non mortis causa. III. 1254. *seq.* 3. & N. 3.
Donatio olim non valebat ex nudo consensu, sed ubi esset traditione, vel stipulatione firmata. III. 989. N. 3.
— inter parentes tamen, & liberos rata erat sola donatio sine traditione. III. 989. & 990. d. N.
— hodie sola conventione consistit; dummodo verbis constet in præsens conceptis. III. 989. 7. & N. 3. & 508. 11.
— secus, si verba habeat concepta in futurum. III. 990. 8. & N. 4. & 508. 11.
An, & quomodo donasse mihi pecuniam intelligatur, qui mihi permisit accipere illam a procuratore suo. VII. 845. 846.
— quare non sit in hac specie donationis pactum. *ibid.*
— & cur minime rata sit donatio, ubi eam donatore adhuc vivo, non acceperim. VII. 846.
Donatio ob causam non est contractus nominatus. III. 505. N. 2.
— nec tamen est in ea pœnitentiæ locus, quandiu donatarius potest, & vult conditioni parere. III. 1229. *seq.* 11. & N. 3.
Error in causa dandi, si ea necessaria non sit, non officit donationi ob causam. III. 1055. 4. *seqq.* & N. 2.
Donata ob causam, causa non secuta, condici debent; & qua actione. VII. 723. *seqq.*
— Vide *Pater*.
Donatio mortis causa quid sit. III. 1320. 2.
— detracta mentione mortis, donatio est inter vivos, etiamsi a moriente fiat. III. 1320. 2. N. 4.
Si, facta mentione mortis, non valet, ut donatio mortis causa; censetur donatio inter vivos, & vicissim. III. 1320. N. 4.

— com-

BIU Cujas

— comparatur datis ob causam, itemque legatis. Quibus in rebus conveniat, aut differat. III. 1321. 3. 4. & N. 5. *seqq.*
— revocatur ex tribus causis; nisi quid aliud in donando convenerit, & an hoc modo in aliquo casu revocari possit. III. 1324. 5. *seqq.* & 1326. 9. & N. 11.
An si aliqua ex tribus causis intervenerit, donatio infirmetur ipso jure: an donatori sit actio in personam duntaxat ad res donatas repetendas. III. 1326. 10. *seqq.*
Si donatio mortis causa facta sit ita, ut donatum accipientis non fiat, nisi secuta morte; quæ inde actio sit adversus heredes. III. 1328. 11. & N. 13.
In donatione mortis causa quando sit locus Falcidiæ. II. 934. 3. & N. 2. IX. 791. 7.
Donatio filiofamilias a patre facta, rata non est. II. 1156. 17. *seq.* VI. 979. 1.
— an rata sit, si juramentum accesserit. II. 1156. N. 5.
— cur patris emancipantis silentio, & non morte donantis confirmetur. II. 1159. 20. VI. 982. 5. 7.
— collata in patrem a filiofamilias ex castrensibus, & adventitiis bonis est rata. III. 564. 10.
Contra donationem patris an filio detur restitutio. V. 1190. 24.
An detur filio restitutio, si procurator ad donandum a patre constitutus, mortuo illo, donaverit. V. 1093. *seq.* N. 9.
Donatio omnium bonorum an rata; & num ad futura extendatur. III. 1268. N. 8.
— an obliget ad alimenta donatario præstanda. III. 1268. 20. *seqq.*
Donatio inter conjuges prohibita. II. 1222. 21. XI. 33. 1.
— ea tamen confirmatur morte, si vel donans prior, non mutata voluntate, decesserit, vel uterque, & quomodo confirmetur eventu. XI. 33. 2. *seqq.* & 36. 6. IX. 523. 1.
Quare donatio inter virum & uxorem facta, morte confirmetur. VI. 983. 8. *seq.*
Donatio conjugum morte confirmata an computetur in quartam. II. 667. N. 2. & 934. *seq.* 3.
in Donatione inter conjuges est Falcidiæ locus. II. 934. 3. & N. 2.
— eam licet onerare relicto. II. 736. 13. & 735. N. 7.
Donatum alteri ex conjugibus ab altero an possideatur. II. 962. 5.
— & an bona fide possideatur. II. 821. N. 8.
Stipulationes initæ donationis causas inter virum & uxorem vetitæ. XI. 1401. 1. *seq.*
— secus si alia, quam donationis causa initæ sint. XI. 1403. 2.
— utri conjugum incumbat onus causam probandi. XI. 1404. 3.
Donatio emphyteuseos an licita sit, inscio domino. II. 1268. *seq.* 17. & N. 7.
An licita sit Curialium donatio. II. 1227. 33.
Donatio propter nuptias quid sit; & cur ita dicta. III. 175. 1. & 176. 5.
— doti est affinis, & quomodo. III. 1075. 2. *seqq.*
— quid tribuat mulieri cum in rei dominio, tum in fructibus. III. 1077. 6. *seq.* & N. 3.
— an per omnia dotis quantitati respondere debeat. III. 1079. 9. *seq.* & N. 4.
— privilegia dotis non habet. III. 1082. 11.
— an restitutionem admittat. V. 1130. 7.
— hodie num sit in usu. III. 1081. 10. N. 5.
Donatio quænam Præsidi fieri nequeat. III. 650. *seq.* 14.
— remuneratoria proprie non est donatio. III. 434. 14.
— remuneratoria an filiofamilias a patre fieri possit. II. 1155. N. 4.
Donatio remuneratoria ob ingratitudinem non revocatur. III. 1268. 18.
Donatio communicatur in societate bonorum omnium: secus in societate contracta simpliciter. III. 912. 4. & 915. 9.
Donatio sponsalitia quæ. III. 1075. N. 1.
— sponsæ facta an revocetur, nuptiis postea non secutis. III. 1227. 7. & N. 2.
Donatio superficiei rata. II. 1296. 19. & N. 7.
Donatio tutoris nulla. II. 528. 20.
Donatio in definitione legati quid significet. II. 11. N. 4.
— μονομερῶς quando valeat. II. 921. N. 1.
Donatio an naturalem obligationem pariat. III. 430. *seq.* 10. & N. 14.
Donatio inofficiosa quid sit, unde dicta; quibus notetur appellationibus. V. 366. *seq.* 3.
— ejus origo, atque auctor. V. 561. 1. 562. *seq.* & N. 1.
— an talis sit, unde, & quo tempore æstimetur. V. 569. 5. & N. 7.
— quo adhibito temperamento revocetur, & quibus in casibus. V. 567. *seq.* 4. & N. 4. 5.
— ab initio recte facta ex eventu non infirmatur. V. 569. 5. & N. 6.
— an pro modo legitimæ portionis revocetur; an tota. V. 572. 9. *seqq.* & N. 9. *seqq.*
— quid si in extraneos collata, & re atque consilio fuerit inofficiosa donatio. V. 573. 9. & N. 10.
— quid si inofficiosa re, & consilio; sed fuerit aliquid in patrimonio relictum. V. 573. N. 10.
— quid si fuerit re duntaxat inofficiosa. V. 573. 4. & N. 10.
Si prior non fuerit inofficiosa donatio, sed posterior: sola hæc revocatur. V. 570. 6. & 571. *seq.* 8.
— an revocetur ipso jure; an proposita in id actione rescindatur. V. 580. 14. *seq.* & N. 17.
Querela inofficiosæ donationis actio est in rem subsidiaria. V. 582. 16. & 584. *seqq.* 19. & N. 19.
— datur, actione alia deficiente. V. 582. 16.

— do-

BIU Cujas

— donatori non competit. V. 587. 21. *seqq.*
— competit liberis, parentibus, fratribus, consanguineis. V. 590. 23.
— iisdem denegatur ingratis, aliisve de causis. V. 59. 24. & N. 23.
— Vide *Ingrati. Ingratitudo.*
— nonnisi heredi datur, & nunquam contra heredem. V. 563. N. 2.
— quando detur exheredato. *ibid.*
— quot, & quibus modis amittatur. V. 592. 25.
— excluditur, quocumque titulo legitima portio habeatur. V. 567. N. 3.
— cessat, si postea tantundem acquisierit donator. V. 568. 4. & N. 5.
— adversus quos instituatur, qua de re, & cujus rei gratia. V. 592. 26.
— an detur contra singulares successores. V. 592. N. 25.
— datur contra omnes, ad quos titulo lucrativo res pervenere. *ibid.*
— non pertinet ad alienata contractu oneroso. V. 567. N. 4.
— in ea jusjurandum reo deferri potest. V. 570. N. 7.
— & est locus successorio edicto, & juri accrescendi. V. 590. N. 22.

Donatio quæ legitimam summam excedit, insinuari debet. I. 761. 2.

Donatio facta censetur, & simul traditio donatæ rei, ubi traditur donationis instrumentum. I. 993. 12. & 994. N. 6. VII. 1024. 13. & 1067. 3.

An contra donationis instrumentum admittatur probatio; & quæ in id actio prodita. VII. 1067. 4. & 1068. 6.

Simplicis donationis revocatio genera duo summa continet, & quæ. III. 1255. 5. *seqq.*

Donationis ob ingratitudinem revocandæ causæ quædam communes, quædam propriæ. III. 1260. 3.

Donatio revocatur ob atroces injurias re aut verbo donanti factas. III. 1261. 6. & N. 1.
— Vide *Injuria.*
— ob impias manus in donantem illatas. III. 1261. 7. & N. 2.
— ob ingentem patrimonii donantis jacturam, donatarii dolo secutam. III. 1262. 8. *seqq.* & 1263. N. 4.
— ob insidias vitæ donatoris a donatario factas. III. 1264. *seq.* 11.
— ob pactiones impositas, quas donatarius implere noluerit. III. 1265. 12. *seq.* & N. 5.

An ob id revocetur donatio, quod donantem accusaverit donatarius, & qua in specie. III. 1262. 8. & N. 3.
— an ob alimenta donatori denegata. III. 1268. 20. *seqq.*

Proprie parentum & patroni revocandæ donationis causæ adversus libertum & liberos quæ sint. III. 1273. *seq.* 24.

Donatio ex ingratitudinis causa non ipso jure infirmatur; sed revocatur ipso jure ex pœnitentia, & repetitione donantis. III. 1276. 3. *seqq.*

Donationis revocatio ex pœnitentia donatoribus omnibus tribuitur, & quinam excipiantur. III. 1278. 7. *seqq.*
— tribuitur adversus donatarium omnem ingratum. III. 1278. 7.

Non revocante donatore, denegatur revocatio donationis omnibus ejus heredibus: at illo revocante, transit ad heredes. III. 1283. 1. 2. & 1284. *seqq.*

Qualis esse debeat revocatio donationis in donante, ut hanc ad heredes transmittat. III. 1289. 7. *seqq.* & 1293. *seq.* 12.
— non transmittitur ad heredes a matre donatrice, nisi ea prius litem fuerit contestata. III. 1292. *seq.* 11.

Donationis revocatio donatori competit adversus donatarium, & illius heredes. III. 1296. 3. *seqq.*
— datur ab initio cum donatori, tum ejus heredibus adversus heredes donatarii, si donatum fuit ob causam nominatim, causa non secuta. III. 1305. 16. *seq.*
— si tamen causa ob quam donatum fuit, ad heredes etiam donantis pertineat: secus ubi donantis personæ soli cohæreat. III. 1305. N. 3.

Semper est donatori revocatio adversus ingratos, rebus etiam a donatario ante notam litem alienatis. III. 1307. 2. *seqq.*
— præterquam matri donatrici adversus ingratos liberos. III. 1311. 6.
— quid si donator non revocaturum se donationem ob ingratitudinem jurejurando adfirmarit. III. 1307. N. 1.

Quæ actio donatori prodita ad revocandam donationem ex ingratitudinis causa. III. 1312. 7. *seqq.*
— ea donatori quæsita cum ipsi competit, tum ejus heredibus adversus donatarium, ejusque heredes. III. 1316. 15.

An & donatio alienæ rei, quam quis bona fide capiens usucepit, revocari ob ingratitudinem possit. III. 1315. N. 3.

Quid in hanc donatæ rei repetitionem ex ingratitudine veniat. III. 1317. *seq.* 17.

Donatio inter vivos facta revocatur, liberis postea susceptis. III. 1259. 1. & 1317. 1. IX. 1529. 1.

Donationis revocatio ob susceptos liberos nominatim tributa patrono, non aliis. III. 1317. 2. IX. 1529. 3. & 1543. *seqq.* 17. *seqq.*
— minime tributa patrono liberos habenti, cum donat, ne eorum quidem respectu, quos postea susceperit. IX. 1530. 4. *seq.*
— donanti tribuitur, non aliter contrahenti. IX. 1533. 7.
— & quidem cujuscunque donatæ rei nomine tribuitur. IX. 1534. 8.

Revocata donatio non convalescit, etiamsi liberi postea decesserint, vivo donatore, qui nec donata vivens repetierit. IX. 1534. 9. *seqq.*

BIU Cujas

Donationis revocatio ob susceptos liberos donatori parenti competit, non ejus liberis. IX. 1538. 12.
Revocatur ob susceptos liberos tota donatio ipso jure, & quomodo. IX. 1538. 13. *seqq.*
Ex revocata donatione competit in rem actio donatori adversus donatarum rerum possessores, & condictio possessionis adversus donatarium, vel ejus heredes; & hæc quomodo. IX. 1540. *seqq.* 16. *seq.*
Qui plus donavit quam voluit, an totum repetat; an illud duntaxat quod amplius dedit. VIII. 897. 2.
Quando donator amplius donasse videatur, quam voluit, ut possit quod noluit donatum, repetere. VIII. 898. 3.
Donator supra quam facere possit, non condemnatur, cum ex donatione convenitur. VI. 849. 3. XI. 258. 3.
— non condemnatur in id quod facere potest, nisi prius ære alieno deducto. VI. 853. 6. XI. 269. 18.
— & quare. IX. 267. N. 23.
— an æs alienum, quo aliis obstrictus est, ex donationis causa, vel simili, deducere possit. XI. 267. *seq.* 17. & N. 24. & 282. 2.
— Vide *Æs alienum.*
Hoc beneficio utitur donator adversus donatarium duntaxat, non adversus alium cui donatarii nomine promiserit titulo sive oneroso, sive lucrativo. XI. 331. 1. *seq.*
— an & quando adversus alium, cui donatari nomine promisit, possit uti eo beneficio. XI. 332. 3.
— an eo utatur adversus donatarium, si actione in rem conveniatur ab isto. XI. 335. 2. & N. 2. & 336. 4.
— actione in rem conventus a donatario tenetur in solidum de re & fructibus, illis exceptis, quos bona fide consumpsit. XI. 335. 3.
Donator, etiam condemnatus in solidum, actione judicati convenitur, in quantum facere potest. XI. 337. 1. 2.
— si tamen exceptione de facultatibus in judicio non opposuit. XI. 338. 3.
— quid si hanc opponens fuit in solidum condemnatus. XI. 338. 4. *seq.* & N. 5.
Donator non obligatur de evictione donatario, si dolo careat. XI. 1564. 4.
— an aliquando donatæ rei evictionem præstare teneatur; & quomodo. IX. 1453. 1. *seqq.* & 1454. *seqq.*
Donatio minoris quomodo firmetur juramento. III. 1213. 8.
Dos. Vide *Athenienses.*
Dos quid sit, & an sit jus universum. III. 1015. 2. & N. 1.
— quando & quomodo constituatur. III. 1017. 3.
— constituenda est pro modo facultatum. III. 453. N. 3.
Dotis quantitate constituta lege municipali, spectatur in eo mariti domicilium. III. 453. N. 3.
— illius dandæ necessitas ad quos pertineat. III. 453. N. 3.
Dos dicitur nudo pacto, promittitur stipulatione. III. 540. N. 3.
— promissa an sit vera dos. III. 1016. 3. & N. 2.
Promissa dos legitimi pacti vim habet. III. 539. 3. & N. 1. VII. 156. 11.
Cum hac adjectione: *quodcunque arbitratus fuero*: dotis promissio valet. XI. 647. 10.
— promittitur ea conditione, *si nuptiæ sequantur.* III. 540. 3.
— quando naturaliter data marito videatur, & quando civiliter. III. 1017. 4.
— non potest esse sine matrimonio. III. 1018. 6. & N. 4.
— data ab alio uxoris nomine efficitur uxoris propria, quasi ipsa dedisset. III. 1018. 5.
— datur pro matrimonii oneribus. III. 1019. 8.
— est in dominio mariti. III. 1019. 7. & 1024. N. 6.
Dos esse desinit, soluto matrimonio. III. 1025. 13.
Dotis restituendæ obligatio unde nascatur. III. 1026. 13.
— nunquam contrahitur reddendæ dotis obbligatio, nisi cum ea data est marito. III. 1026. 14.
Intervenisse fingitur in dote danda stipulatio, cum in ea restituenda datur actio ex stipulatu. III. 1025. *seq.* 14. & N. 7.
Stipulatus dotem sibi reddi, si in matrimonio mulier decesserit: potest illam repetere, viro atque uxore simul pereuntibus, nisi uxor viro superstes fuisse probetur. XI. 49. 1.
Dos constante matrimonio peti non potest, nisi ubi vergat ad inopiam maritus. III. 1028. 3. & N. 2.
— nec recte solvitur a marito volenti uxori, nisi justæ sint reddendi causæ; & quæ sint. III. 1029. 4.
— soluto per divortium matrimonio reddi debet mulieri, etiamsi res aliena sit, quæ in dotem data fuit. III. 1029. *seq.* 5. VII. 481. 31.
— nisi tamen, aut ex conventione, aut ex lege municipali, aut culpa mulieris, manere debeat apud maritum. III. 1030. 7. & N. 4. *seq.*
Quando nam lucro dotis sit locus ex lege municipali. III. 1029. N. 4.
In dotis lucro servanda lex municipalis mariti domicilii. III. 1030. N. 4.
— an in proposita specie viro legatum ab uxore computetur in dotem. III. 1030. N. 4.
Inæstimatæ dotis restituendæ quodnam tempus præstitutum jure veteri; & quod jure Justinianeo. III. 1031. *seq.* 9. & N. 6.
— quid si ea de re partes aliter convenerint. III. 1032. 10.
Dotis actio acquiritur mulieri, sive ipsa per se dedit, sive extraneus ejus nomine. III. 1033. 2.
An, & quando dotem repetat extraneus. III. 1034. 3. *seq.* & 1039. 10. *seqq.* VII. 149. 1. *seqq.*

BIU Cujas

Dotem profectitiam, mortua in matrimonio filia, pater repetit, etsi extraneus, quamvis nihil sibi de ea caverit. III. 1035. 5. *seqq.*
Quando dos censeatur profectitia. III. 1036. 6.
Quot, & quæ desiderentur, ut dos profectitia ad patrem redeat. III. 1036. 6. *seqq.*
— an redeat ad patrem, si filia decesserit, liberis relictis. III. 1036. 5. & 1037. N. 3.
— a peculio profectitio quid differat. III. 1035. N. 1.
Ejus petitio, patris est, dum accedat voluntas, & consensus filiæ. III. 1041. 14. & 1042. *seqq.*
— qualis hic consensus filiæ, & quonam tempore desideretur. III. 1043. 17. & 1044. *seq.*
— quid si in exigenda, aut solvenda dote patris aut filiæ consensus desit. III. 1045. 21. & 1046.
— & quibus de causis dos recte soluta videatur patri sine consensu filiæ; vel dos filiæ recte solvatur absque consensu patris. III. 1046. 22. & 1047. 24.
Dos adventitia quæ. III. 1035. N. 1.
— de ejus repetitione. III. 1036. N. 2.
Dos adventitia etiamsi a patre data, mortua in matrimonio filia, retinetur a marito. III. 1036. 6. & N. 2.
Dos filiæ heredis fiduciariæ in restitutionem non venit. II. 618. 12.
Dos uxori legata in Falcidiam non imputatur. II. 980. 6.
Quid in repetitionem, & restitutionem dotis veniat. III. 1051. 1. *seq.* & 1054. 8. *seqq.*
An datum in dotem repetere liceat, matrimonio non secuto. VII. 759. 12.
Quæ pondere, aut mensura constant, & quæ æstimato data sunt in dotem, non eadem redduntur; sed, vel tantundem, vel eorum æstimatio. III. 1052. 3. *seq.* & 1054. 6.
Cum aliæ res generis ejusdem dotis causa restitui debent, eæ perpetuo debentur, donec solutæ fuerint, aut earum nomine satisfactum. III. 1053. 5.
Quando æstimatio dotalium rerum constituat emptionem. III. 1053. N. 1.
— quid si convenerit ut res æstimatæ in dotem datæ, extantes redderentur. III. 1054. 7.
— quid si perierint, antequam redderentur. III. 1054. 7.
— quid si convenerit, ut vel præstetur æstimatio vel res: cujus sit electio. *ibid.*
Res inæstimatæ, datæ in dotem, deberi desinunt, si pereant; sin extent, res datæ debentur, & earum commoda, exceptis fructibus. III. 1054. 8. *seqq.*
Dotis fructus ad maritum pertinent. III. 1056. 13.
— quando tales esse incipiant, vel desinant. III. 1056. 3. 14.
Dotis fructus quando, & quomodo dividendi sint inter virum, & uxorem. III. 1058. 15. *seqq.*
— pro illorum divisione unde computandum sit initium postremi anni, quo matrimonium stetit. III. 1058. 16.
Species certa, quæ dotis causa debebatur, si perierit, vel sit facta deterior: an, & quando restitui debeat. III. 1064. 23. *seqq.*
— Vide *Maritus.*
Actio, dotis petendæ causa, duplex extraneo constituta. III. 1066. 25.
Dotis repetendæ causa, triplex actio mulieri prodita, & quæ cujusque privilegia. III. 1066. 26. *seq.* VI. 789. 1. *seqq.*
In repetenda dote defunctæ matris filii duntaxat præferuntur novercæ; non alii ejus heredes. VI. 160. 19. 20.
An quid vice mutua, dotis causa, marito præstandum sit; & qua actione petatur. III. 1069. 1. *seqq.*
Impensæ factæ in rem dotalem, vel necessariæ sunt, vel utiles, aut voluptuariæ. III. 1071. 4.
— necessariæ olim dotem minuebant, & quomodo. III. 1073. 7. & N. 2.
Dotis retentio ob impensas etiam necessarias a Justiniano sublata. Compensatio impensarum cum pecunia, quæ dotis nomine debebatur, retenta. III. 1073. *seqq.* 8. & N. 3. VIII. 337. 3. *seqq.*
Dotis retentio, & compensatio quid differant. VIII. 338. 6.
Mandatum dotis tradendæ, licet morte mandantis finitum, exequitur mandatarius, dominio translato ipso jure in maritum, etiam invito mandantis herede. IV. 988. 10.
Dos imputatur in legitimam, sive a patre, sive a matre, vel ab avo, vel etiamsi ab extraneo patris contemplatione sit constituta. V. 476. 37. & N. 43.
— imputatur etiam dos data monasterio pro filia quæ se religioni devoverit. V. 477. N. 43.
— quando succedit loco legitimæ, etiam innubæ debetur, & transmittitur. V. 470. N. 36.
— habet rationem alimentorum; & quatenus ab eis differat. V. 455. N. 20. & 477. N. 43.
Quæ, dote accepta, per jus municipale removetur a reliqua successione, partem non facit hereditatem petenti per actionem inofficiosi. V. 540. N. 3.
Dotis, vel acceptæ, vel promissæ quando sit facienda collatio ex veteri jure, & quid amplius ex jure novo. VIII. 1267. 1. *seq.*
Dos ab emancipato conferri debet cum fratribus, qui sunt in potestate, non cum emancipatis. VIII. 1268. 3. *seqq.*
An dos conferri debeat cum emancipatis a filia, quæ est in potestate. VIII. 1269. 5.
Adversus sororem quæ dotem non contulit, qua actione possit agere deceptus frater; & quæ judicis partes. V. 1279. 1. *seqq.* & 1282. 3.
Fidejussio dotis conservandæ causa non potest exigi, sed potest in eam rem pignus accipi. IV. 557. *seqq.* 7.
— Vide *Silentium.*

Quan-

BIU Cujas

Quando prædium incipiat esse dotale. III. 1057. 13. VII. 1047. 18.
Non omnia uxoris bona dotalia censentur a jure civili, ne illata quidem. III. 1016. N. 1.
Dotalis fundus utrumque conjugem satisdatione liberat. VI. 100. N. 8.
Dotalis fundi inæstimato dati interdicta alienatio. II. 1223. 23. VIII. 850. 37.
— æstimato dati quatenus interdicta sit, vel permissa alienatio. II. 1223. N. 5. *seqq.*
Dotalis fundi alienatio jurejurando firmata valet ex jure Canonico. II. 1224. N. 6.
— item facta ab uxore, soluto matrimonio, valet in ejus damnum. *ibid.*
Dotalitium quid sit, & quando invaluerit. III. 1081. N. 5.
— Vide *Collatio, Commoda, Extraneus, Filia, Fructus, Fundus, Legitima, Maritus, Pater, Prædium.*
Dubia causa. Vide *Causa.*
Dubiæ res. Vide *Res.*
In dubiis benigniora sunt præferenda. XI. 40. 20.
In dubiis media via eligenda. II. 253. & 254. 16.
Dubitandi rationes quænam veræ sint, & bene, aut male applicatæ. II. 926. N. 8.
An, & quando qui dubitat, in bona sit, vel mala fide. II. 1061. N. 1.
Qui Ducatus possessionem obtinere velit, an oppida, & castella omnia, quæ limites habent distinctos, ingredi debeat. I. 989. N. 1.
Ducatus olim dignitates erant temporariæ; hodie perpetuæ sunt; & a quo tales effectæ. IV. 1170. N. 7.
Duo rei. Vide *Reus.*
Ducenarii dicti qui ducenta sestertia habebant in censu. IV. 1379. N. 21.
— quartam judicantium curam ab Augusto introductam explebant. IV. 1379. N. 21.
Duella an licita. IV. 1045. N. 12.
Dupla & duplum quid in repromissione duplæ. III. 804. 11. & 803. N. 6.
Duplæ stipulatio. Vide *Stipulatio duplæ.*
Duplum quid sit. Excedi nequit in eo quod interest. IX. 832. *seqq.* 2. & 828. 5. 829.
Duplum, in eo quod interest, qua ratione æstimetur. IX. 828. 5. 829.
Quibus in causis actio, condemnatione in duplum aut triplum statuitur, vel in quadruplum: in his semper in duplo triplove simplum id, quod duplatur, continetur; nisi aliter sit expresse constitutum. IX. 842. 843. *seqq.*
Duplicatio quid sit, & unde dicta. V. 1434. 2. & N. 3.
— replicationem excludit. V. 1434. 2.
— excluditur triplicatione, & quatenus. V. 1434. 2.
— in modum exceptionis concipitur. V. 1434. N. 3.
Duplicia judicia. Vide *Judicium.*
Dupondium quid. II. 220. 11.
Duumviri magistratus sunt municipales; & quare ita dicti. IV. 1109. 12. & N. 18.
— an sint duo semper: an interdum plures in singulis municipiis. IV. 1109. N. 19.
— delecti ex ordine decurionum speciem consulum habebant; & nomen aliquando sibi arrogabant. IV. 1110. *seqq.* N. 21.

BIU Cujas

E

EAdem agendi causa, res & quantitas, quæ dicatur. V. 1342. *seqq.* 6. *seqq.*
Eadem res diverso jure censeri non debet. V. 466. N. 28.
Eadem res quæ sit, ut jurisjurandi exceptioni sit locus. X. 681. *seqq.* 10.
De eadem re, in eamdem rem, atque ejusdem rei nomine actiones quo sensu dictæ. V. 1003. *seqq.* N. 1. & 1008. 5. *seqq.* & 1007. N. 4.
Ejusdem rei actiones quæ. V. 1021. 11. *seqq.* & N. 12. *seqq.*
— Vide *Concursus actionum.*
Ebrius ad contrahendum inhabilis. III. 634. N. 3.
Ecclesia heres olim institui non potuit, nec ei legari. II. 164. N. 24.
— alienare prohibetur. II. 122. *seqq.* 19. & N. 3.
— ab inofficiosi querela non est immunis. V. 533. N. 3.
— gaudet omnibus Fisci privilegiis. VI. 154. N. 4.
— restitutionem petit adversus venditionem, etiam post quadriennii lapsum. V. 1124. N. 16. & 1141. N. 18.
— restituitur adversus juratos Prælati, sive Episcopi contractus. V. 1214. N. 9.
— restituitur jure minorum in contractibus, & in judiciis. V. 1092. N. 8.
— sine curatoribus & œconomis suis conveniri non potest. IV. 1081. N. 3.
Ecclesiæ causa sine contestatione litis absolvitur. VI. 111. N. 22.
In ecclesiæ causa reus edere cogitur instrumenta. VI. 85. N. 5.
— Ejus favore mandatum, morte mandantis secuta, non finitur. IV. 987. N. 5.
Ecclesiæ dominium acquiritur sine traditione. I. 922. 9. VII. 210. 5.
Ecclesiæ relictum intelligitur, cum legatur ejus ministris. II. 723. N. 3. & 998. N. 11.
— relictus ususfructus 100. annorum spatio finitur. III. 149. N. 2.
— quivis stipulari potest. III. 569. N. 8.
— an noceant debitorum induciæ. V. 1419. 11.
Quæ Ecclesiæ competit exceptio non numeratæ pecuniæ, non finitur biennio. III. 1370. N. 1.
Ecclesiasticæ personæ. Vide *Clericus.*
Ecclesiasticæ res. Vide *Res.*
Ecclesiastica emphyteusis. Vide *Emphyteusis.*
Edictum. Vide *Ædilitium Edictum.*
Edictum perpetuum quodnam sit. VII. 308. 5.
— causa extitit ordinis Pandectarum minus exacti. I. 10. N. 7.
Edicti perpetui auctor Hadrianus Imp. IV. 562. N. 16.
— cujus opera usus sit in eo ordinando. *ibid.*
Edicta olim erant annua, & quando perpetua esse cæperint. VII. 308. 4.
— quomodo publice olim proponerentur. X. 71. 4.
Edicta Principum juris perpetui vim habent, atque omnes obligant. I. 63. 8.
— Vide *Principum Constitutiones.*
Edicta monitoria quæ, & cur publice in albo proposita. V. 746. 1.
Quæ edictorum usitata conceptio. X. 59. 5.
Edicere quid. VI. 399. 3. per Edictum citatio. Vide *Citatio.*
Edere. Vide *Argentarii.*
Edere quid in Tit. *de edendo* significet. VI. 47. *seqq.* 1.
Alius quomodo edere rationes compellatur. VI. 88. N. 9.
Editio actionis olim qualis. Hodie quænam. VII. 24. 4.
— Vide *Actionem edere, et Actio edita.*
Editio alia judicium præparat, alia causam instruit. VI. 75. N. 1.
Quarum rerum editio postuletur in judicio. VII. 1. 2.
Editio instrumentorum & rationum quando fieri debeat, & num possit ante litem contestatam. VI. 75. *seqq.* 1. & N. 2. & 77. N. 3.
— dissimilis utrorumque editio, & qualis. VI. 77. *seqq.* 2. *seqq.*
— Vide *Instrumenta, Actiones, Acta judicialia, Argentarii.*
Educatio liberorum est juris naturæ. I. 44. 5.
Edulitas quid. IV. 844. *seqq.* 10. & N. 13.
Egregiæ personæ quæ sint & unde dictæ. X. 824. *seqq.* 6. & N. 10. *seqq.*
Egregios tria faciunt, & quæ. X. 825. 6. & 824. N. 10.
Egregiæ personæ ad judicem accedere non coguntur jurisjurandi, vel testimonii causa. X. 829. 7.
— an judex ad illas accedere debeat; an aliquem mittere possit, qui vices ejus agat. X. 829. *seqq.* 7. & N. 18.
— cujus ille mittendus sumptibus. X. 830. 7. & N. 19.
Electio. Vid. *Alternativa.*
Electio in legato generis quando legatarii, & quando heredis. II. 868. 17. 869. *seqq.* & N. 10.
— an omnino libera detur electio legatario. II. 873. 20.
In pluribus speciebus disjunctim legatis, cujus sit electio. II. 873. 21. 874. & 876. 26.
Ex duabus rebus disjunctim legatis, si in altera sit ambiguitas, interpretatio voluntatis ex alterius rei æsti-

æstimatio est capienda. XI. 3. 3. *seqq.* II. 873. N. 13.
In specie & quantitate disjunctim legatis heredis est electio. II. 874. 22.
— item in pluribus summis disjunctim legatis. II. 875. 23. IV. 17. 13. XI. 5. 6. *seq.*
— quare ut in pluribus rebus, sic in pluribus summis disjunctim legatis electio non datur legatario. II. 875. 25.
Cum ex pluribus servis aut rebus unam simpliciter legavit testator, cur electio sit heredis. II. 863. 26. 877.
In alternativa obligatione electio plerunque est debitoris. IV. 20. 7. & N. 5. XI. 1429. 5.
— quando sit creditoris. IV. 18. 6. XI. 1429. 4.
In obligatione alternativa debitor, quoad solverit, potest electionem mutare. IV. 22. 9. XI. 1430. 6. 8. 1431. *seqq.* XI. 28. 9.
— Vide *Alternativa.*
— creditor qui electionem sibi recepit, quandiu mutare illam possit. IV. 21. 8. XI. 1443. 2. 3.
Quare qui semel elegit, sive heres, sive legatarius, mutare amplius voluntatem non possit in rebus disjunctim legatis. IV. 23. 10. XI. 1430. 7. & 1444. 4. *seqq.* & 28. 7. 8. 29. *seq.*
In condictione indebiti electio an sit debitoris, qui utrumque per errorem solvit. III. 1170. 15. 1171. 16.
Electio in creditore personalis est, nec ad eum transit, cui quæritur obligatio, nec ad heredes. IV. 19. 6. & N. 4.
Electionem mutare potest debitor in contractibus usque ad executionem judicati. IV. 22. 9.
— creditor variare potest quandoque usque ad litis contestationem, quandoque semel factam mutare non potest. IV. 21. 8.
Electio mutari non potest in legatis. IV. 23. 10. XI. 1430. 7. &. 1444. 4. *seqq.*
— mutari non potest in lege commissoria. IV. 899. 5.
— item in servitutibus. III. 366. 11. & 370. *seq.* 16.
Electio in servitutibus cujus sit, & qualis. III. 367. 12. *seqq.* & N. 2.
Electio in alternativa loci, ubi aliquid dari oporteat, creditoris est, lite jam contestata. X. 1088. *seq.* 3. & 1092. *seqq.* 7. *seq.*
Electio item creditoris, cum locorum alternationi mixta est alternatio rerum. X. 1094. *seqq.* 8. 9. *seqq.*
Ubi electio, ibi non potest esse actionum concursus. V. 1003. *seqq.* 1.
Electione unius quando altera actio tollatur, vel secus. V. 1008. *seqq.* N. 4. IX. 1327. *seq.* 1. *seq.*
Actoris electio est, ubi reus habet multiplex forum. IV. 1316. 3. & 1315. *seq.* N. 1.
— nisi reus illud habeat ex privilegio. IV. 1316. N. 1.
Ab electione alicujus ad munus aliquod publicum an detur alteri appellatio. VI. 408. N. 1.
Emancipatio quid sit, & quomodo a manumissione distinguatur. I. 350. *seq.* 10.
Emancipatio est liberorum. Unde nata hæc appellatio. I. 351. 11. VII. 1271. 2.
Quæ sint ad emancipationem necessaria. I. 352. 12. *seqq.*
Emancipare nemo cogitur invitus, ne ex pacto quidem, vel ex principis rescripto. I. 352. *seq.* 13. *seqq.*
— ex causa nihilominus invitus aliquis emancipare cogitur. Causa ex quorum facto nascatur. I. 353. 16. *seqq.*
Emancipatio quando fiat, & quomodo ex Principis rescripto. I. 356. 24.
— quando, & quomodo auctoritate magistratus. I. 357. 25.
— quæ fit auctoritate magistratus, requirit acta. I. 357. 26.
— fieri debet apud judicem competentem. I. 358. 27.
— an fieri possit apud magistratus municipales. I. 358. 28.
Emancipatio quænam jura liberis adimat. I. 371. 16. 372.
— quid patri adimat, quid filio adoptivo. I. 372. 18. VII. 1271. 3.
— olim capite deminuebat, & testamentum emancipati infirmabat. Hodie neutrum efficit. II. 135. *seq.* 30. & N. 12. *seq.*
— testamento juberi nequit. II. 774. 4.
— an solvendi Adjecto potestatem tollat. IV. 763. *seq.* 35. & N. 17.
— est actus jurisdictionis voluntariæ. I. 357. 26.
— recte probatur ex actis; vel iis non extantibus, aliis legitimis modis. VII. 1273. 6.
— an sine scripto coram magistratu queat expediri. VII. 1273. 7. *seq.*
— præter acta probatur testibus, & instrumentis; & quomodo testibus. VII. 1275. 9. *seqq.*
— quomodo, actis emancipationis amissis, aliis probetur non dubiis instrumentis. VII. 1276. 13.
Forma emancipationis duplex. I. 356. 23.
An patri accipere liceat pecuniam emancipationis causa. XI. 1433. 1. 2. & 1434.
Emancipatus habet inofficiosi querelam. V. 432. 2. & N. 3.
— fratri testis esse potest. VII. 1121. *seq.* 15.
— adoptari potest. I. 311. 2.
— agnationem, & familiam amittit. I. 371. *seq.* 16.
— quomodo differat a liberto. I. 370. *seq.* 14.
— habet juspatronatus. I. 293. 5. & N. 2.
— patri non stipulatur. III. 571. 17.
— S. C. Macedoniani beneficio non utitur. III. 666. 14.
— an testis esse possit in testamento patris. II. 50. *seq.* 18. *seq.*
— an, & quomodo conveniri nequeat supra quam facere possit. XI. 258. *seq.* 3.

BIU Cujas

Emancipato datur bonorum possessio contra tabulas. II. 507. 8.
Emancipati non rediguntur inviti in patris potestatem. I. 364. 2.
— sed tamen revocantur ingrati. I. 333. 1. & 366. 3
— & quidem judicis sententia, non ipso jure. I. 334. 3.
— an hodie suis exæquati ad quoscumque transmittant paternam hereditatem. II. 394. N. 5.
Differentia suorum, & emancipatorum an fuerit per omnia sublata a Justiniano. II. 1117. *seq.* 3. & N. 3. VII. 693. 4.
Prædia quæ *Sui* possident tanquam hereditaria, num a patre, vivo sibi donata fuisse emancipati probare debeant: an *Sui* potius ea perpetuo mansisse in bonis patris. VII. 1059. *seqq.* 1. 2. *seqq.*
— quid si ea possideant emancipati; & *Sui*, vel coheredes hereditario jure petant. VII. 1061. 3. *seqq.*
Emendatio minorum propinquis, & discentium magistris concessa, & quo jure. I. 623. *seq.* 2.
— differt a tutela, & cura. I. 624. *seq.* 3.
Domesticæ emendationis jus quibus, in quos, & quibus in causis tributum. I. 625. *seq.* 4. *seqq.*
— quis ejus modus. I. 626. 7.
Emendatio libelli quid sit. VI. 68. 4. & 841. 1.
— a mutatione quid differat. VI. 68. 4. & N. 3.
— an utrumque facere liceat; & quibus conditionibus. VI. 68. 4. & 841. 1.
Emendatio libelli an post litis contestationem permissa, & an ei novo judicio sit opus. VI. 71. *seq.* 7. & 842. 3. *seq.* VII. 32. *seq.* 17. & 34. 18. *seqq.*
Emendatio post litem contestatam inducta an, & quando editionem novam, & damnorum prioris litis restitutionem desideret. VI. 844. 5. VII. 30. 14.
Emendationi libelli quando non sit locus. VI. 61. N. 9.
Summa eorum quæ in emendatione libelli exiguntur. VII. 32. 16.
Emolumenti vox quam vim habeat. VII. 942. 20.
Emolumenti partes quomodo distinguantur a portionibus hereditariis. VII. 942. 20.
Emphyteusis græca vox, latine reddita idem est atque cultura, seu implantatio. II. 1248. 3.
— Ejus origo, & conjugata. II. 1247. *seq.* 3. & N. 2.
— nomen an fuerit ante Zenonem usurpatum. II. 1247. N. 4.
Emphyteusis quid sit; & an tradita definitio ecclesiasticæ emphyteusi quadret. II. 1247. 3. & N. 1.
— in locis incultis & sterilibus olim fere versabatur: hodie potest & in agris fertilibus consistere. II. 1247. N. 2. *seq.*
Jus emphyteuseos in prædio solus recte constituit agri dominus, sive Civitas sit, sive privatus. II. 1249. *seq.* 8. *seqq.*
— non potest esse in rebus mobilibus. II. 1251. 11. & N. 5.
— an in ædibus consistere possit. II. 1251. 11. & N. 6.
— constituitur testamento. Quare ita relictum jus emphiteuticum recta non transeat in legatarium. II. 1251. *seq.* 13.
— constituitur contractu, in quo scriptura intervenerit, & prædii traditio secuta fuerit. II. 1252. *seq.* 14. 15.
— quid si dominus post initum contractum, fundo nondum tradito futuro emphyteutæ, eundem alii vendiderit. II. 1253. *seq.* 15. *seqq.*
Jus emphyteuticum vel est perpetuum, vel ad tempus non modicum. II. 1256. 20.
— quodnam in perpetuum vel ad longum tempus datum intelligatur. II. 1257. *seq.* 22.
— conceditur ab ecclesia ad tertiam usque generationem. II. 1262. N. 2.
Contractus emphyteuticus est bonæ fidei. VI. 781. 42.
— a locatione atque emptione differt. II. 1254. *seqq.* 17. & 1258. 23.
— differt a jure censitico. II. 1258. N. 14.
Emphyteuticaria nominatio in testamento an legati naturam habeat. II. 1252. *seq.* N. 7.
An fundus ad breve tempus a civitate locatus efficiatur emphyteuticarius. II. 1256. *seq.* 21. & N. 12.
Emphyteutæ commodo cedit jus habendæ, & possidendæ rei; actio in rem utilis, & exceptio. II. 1261. 4.
— jus habendi rem incolumem; actio pluviæ arcendæ, operis novi nunciatio, damni infecti stipulatio. II. 1262. 5.
— jus utendi fruendi perpetuum, negatoria in rem actio, interdictum *Utipossidetis*, actio injuriarum. II. 1262. *seq.* 6.
— jus alienandi, oppignorandi, servitutes imponendi. II. 1263. 7. III. 311. 26.
— jus alienandi olim liberum. Hodie a Justiniano imminutum in quas personas transferri non possit. II. 1264. 8. *seqq.*
— quibus conditionibus transferatur. II. 1265. 11. *seqq.*
Quibus in causis emphyteutæ vendere liceat jus emphyteuticum. II. 1266. *seq.* 15. & 1275. 25.
An in donatione, vel permutatione juris emphyteutici domini consensus necessario requiratur, quemadmodum in venditione. II. 1267. *seq.* 16. *seq.*
— & quid in ecclesiastica emphyteusi. II. 1267. N. 7.
Translatio juris emphyteutici domini consensum postulat in donatione, & permutatione, uti & inductionem emphyteutæ in possessionem. II. 1269. *seqq.* 18. *seq.*
An dominus si nolit emere, prohibere possit, quominus emphyteuta rusticus nobili vendat emphyteusim. II. 1265. N. 4.

BIU Cujas

Domini consensus necessarius est in meliorationibus emphyteutici fundi vendendis, & transferendis. II. 1271. *seq.* 20. & 1275. 25.
Ad constitutionem servitutum, vel oppignorationem agri in emphyteusim dati non est consensus domini necessarius. II. 1272. 20.
Emphyteuta præstare domino tria debet. I. Ne rem deteriorem data opera faciat. II. 1272. 21.
II. Pensionem statutam. II. 1273. 23.
III. Publicas pensitationes, vectigalia, tributa, publicæ viæ refectiones, collationes in aggerum refectione. II. 1273. 24.
— quam in rem apocham publicam accipere debet domini causa a quæstore. II. 1274. 24.
Quæ sint domino prodita remedia, nisi præstentur hæc ab emphyteuta. II. 1274. *seq.* 24.
Dominus fundi emphyteutici semper est is qui rem dedit in emphyteusim. Quibus in rebus cernatur ejus dominium. II. 1276. 27.
Emphyteuta non est fundi dominus. II. 1277. 28.
— jus tamen habet dominio proximum, quod utile dominium vocant Interpretes. II. 1278. 30.
Qui fundos ad patrimonium Principis pertinentes beneficio illius acceperunt in emphyteusim, Domini dicuntur, & quare. II. 1278. 29.
Emphyteuta toto tempore emphyteuseos a domino expelli non potest, dummodo pensionem solvat. II. 1256. 19.
— ea solvitur ab emphyteuta in recognitionem dominii. II. 1258. 23. & N. 14.
— quibus in rebus consistat. II. 1272. N. 11.
— an præscribatur triginta, vel quadraginta annorum intervallo. *ibid.*
— an pro illa dominus habeat in prædio emphyteuticario tacitam hypothecam. *ibid.*
Emphyteuta jus amittit, vel ex constituentis persona, vel conventione, vel culpa. II. 1279. *seqq.* 1. *seqq.*
— si frugiferas arbores incidat, vel aliter data opera rem deteriorem faciat, ejici potest. II. 1263. 6. & 1281. 5.
— an possit fundi formam mutare, si fructuosiorem efficiat. II. 1281. N. 2.
— cadit statim jure emphyteutico, si domino tria præstare negligat, vel eorum singula, & quæ. II. 1281. 4. 6.
— ob pensionem non solutam, vel ob apochas publicarum functionum non præstitas cadit jure suo, si cessaverit per triennium; nisi tamen aliter convenerit. II. 1281. *seq.* 6. *seq.*
— vel nisi exacto nondum triennio pensionem obtulerit, & domino accipere recusante, obsignarit. II. 1281. *seq.* 6.
— quid si pro parte pensionem non solvat, vel quod sibi debetur a domino compensare velit. II. 1282. N. 3.
— quid si unus e pluribus heredibus solvere cesset. *ibid.*
Post triennii cessationem an nulla sit emphyteute defensio, quominus expellatur, conventione partium excepta. II. 1282. *seqq.* 8. *seqq.* & 1286. 15.
An expulsus emphyteuta meliorationes cum re amittat. II. 1283. 9. & N. 5.
An si canonem se soluturum emphyteuta jurejurando promiserit, ob unius anni cessationem sit expellendus. II. 1281. 3.
— an expelli queat, si post cessationem triennii pensionem ab illo dominus acceperit. Et quid ex jure canonico. II. 1284. *seqq.* 12. *seq.* & N. 6.
Finito jure domini, vel tempore, ad quod constituta est emphyteusis, finitur jus emphyteuticum ipso jure. II. 1287. 16.
— sin illud culpa emphyteute in commissum cadat; nonnisi volente domino amittitur. II. 1288. 17.
— quod jus obtinet, & cum emphyteuta non præstat, quæ in venditione vel translatione juris emphyteutici domino illum præstare oportet. II. 1288. *seq.* 18.
Emphyteusis in commissum cadit, si emptor verum pretium mentiatur, quo dominum ab emptione deterreat. II. 1287. N. 8.
— si dicat emphyteuta se vendere, reservato domini consensu. Secus si vendat sub conditione, *Si domino placuerit.* II. 1287. N. 8.
— quid si nulla sit emphyteuseos venditio solemnitatis defectu. II. 1287. *seq.* N. 8.
An traditione nondum secuta, cadat in commissum ex sola venditione, jus emphyteutæ. II. 1288. N. 8.
Parte fundi alienata, illius jure duntaxat, non totius fundi cadit emphyteuta. *ibid.*
Num alienationi emphyteuseos decennii patientia renuntiasse dominus censeatur. II. 1289. N. 8.
An emphyteutam, qui exciderit jure suo, invitum deminus vi possit ejicere: an cum illo agere debeat, & spectare judicis sententiam. II. 1289. *seq.* 19.
An si dominus possessionem ingressus vim faciat, quominus emphyteuta fundo libere utatur, id faciat impune. II. 1290. 20.
Rei in emphyteusim datæ fructus ad quem spectent, antequam dominus jus emphiteutæ velit amissum. II. 1287. N. 7.
An emphyteusis, finito tempore, silentio cum emphyteutæ, tum domini renovata videatur. II. 1179. N. 1.
Emere unde dictum; & quo sensu a veteribus usurpatum. III. 760. 3. & N. 2.
Emptio venditio quid sit. III. 760. 3. VIII. 725. 1.
— non duplex, sed unus contractus. VIII. 725. 2.
— & quidem bonæ fidei contractus. VIII. 871. 9.
— distinguitur a venditione, verbi significatione duntaxat. III. 761. *seq.* 4. VIII. 726. 3.
— alterutra quomodo promiscue usurpatur pro utraquæ. III. 762. *seqq.* 4. & N. 4. VIII. 726. *seq.* 3. 4.
Emptio a permutatione quid differat. III. 765. *seq.* 7. & N. 10. VIII. 728. 9.
— bonam fidem duobus temporibus in usucapione requirit. I. 1066. *seq.* 11. & N. 4.

— ver-

BIU Cujas

— verbi significatione apud veteres omnem contractum continebat, quo dominium transfertur in alterum. III. 762. N. 4.
Emptio constat consensu, re, & pretio. III. 763. 5. & N. 5. VIII. 727. 5.
Res emptionis propriæ quæ sint. III. 763. 5. VIII. 726. 6.
Emptio nulla est sine re quæ veneat, nisi ematur alea, uti jactus piscium, vel avium captura. III. 763. *seq.* 5. VIII. 727. 7.
Nulla est emptio sine pretio. III. 764. 6. VIII. 727. 7.
Emptio facta uno nummo non valet. III. 764. *seq.* 6. & N. 9.
Emptio nulla est, nisi pretium ab initio sit certum, & in pecunia numerata consistat. III. 765. 7. & 766. *seq.* 8. VIII. 728. 8. & 757. 1.
Emptio donationis causa contracta nulla est, sed ex ea perficitur donatio. III. 764. 6. VIII. 757. *seq.* 3.
Emptio valet, si quis donationis causa minoris vendat. III. 764. 6.
Emptio nulla est, si pignoris causa fuerit contracta, licet pignus valeat. VII. 1375. 1.
Emptio simulata revocatur inofficiosi querela. V. 567. N. 4.
Valet hæc emptio : *fundus ille mihi emptus esto, quanti tu emisti, quantum in arca habeo.* III. 767. 8.
— item hæc; *fundus ille tibi emptus esto, quanti Titius æstimaverit.* III. 767. *seq.* 9. 10.
Emptio nulla est, cum pretium generaliter alieno est arbitrio permissum. III. 768. 11.
An conventio, ut res empta sit justo pretio, sit rata. III. 768. N. 15.
An emptio sit rata, si pretium collatum sit in arbitrium unius ex contrahentibus. III. 768. *seq.* 12. & N. 16.
Emptio venditio statim perfecta est, ubi de re tradenda, & pretio certo numerando convenit; licet nec res tradita sit, nec pretium numeratum. III. 770. 15. VIII. 767. 1. 2.
— quo casu tamen perfecta non est, si placuerit ut in scriptis conficeretur. III. 771. 16.
Emptio rei dominium non transfert, si vel pretium non fuerit numeratum, vel non fuerit satisfactum venditori, vel si fides habita non sit emptori de pretio. I. 744. 10. 11. & 745. *seq.*
— quinam inde consequantur effectus in utroque contrahentium. I. 743. N. 4. & 744.
Emptio nulla est, si convenerit, vel ne res ad emptorem transeat, vel ut non modo res tradatur, sed & ut dominium fiat accipientis. III. 769. *seq.* 13. 14.
Quibus in rebus partis utriusque consensus requiratur, ut rata sit emptio. VIII. 734. 4.
Emptio contrahenda vitiatur tribus modis. VIII. 735. 5. *seqq.*
Si contrahentes in pretio dissentiant; emptio nulla. VIII. 735. 9.
Emptio vi aut metu aut dolo interveniente nulla. VIII. 735. 7. 8.
— vi metuque facta an sit ipso jure nulla. VIII. 869. 1. *seqq.* & 871. 6. *seqq.*
— contracta dolo malo an ipso jure valeat. VIII. 871. 10.
— contracta dolo malo rescindi quo sensu dicatur. VIII. 872. *seq.* 19.
Vitiatur emptio, si in corpore, vel in materia, vel in sexu error intervenerit. VIII. 736. *seq.* 10.
Emptio rata, si in nomine, vel in qualitate rei venditæ sit erratum. VIII. 737. 11.
Nulla est emptio mensæ argenteæ pro solida venditæ, quæ tamen cooperta erat argento. VIII. 738. 12.
Emptio perfecta dicitur, vel ratione obligationis, vel secuta traditione, vel etiam ratione periculi. III. 803. N. 5.
Emptio facta sub conditione perficitur, postquam extitit conditio; & tum perinde habetur ac si fuisset pure contracta. III. 803. 8. VIII. 729. *seq.* 12.
Emptio olei, vini, tritici, & gregis in singulas mensuras, pondera, & capita est conditionalis; & cujus sit periculum ante res ad mensas appensas, numeratas. IV. 99. *seq.* 11. & N. 6.
— nullius momenti ex contracta sub impossibili conditione. VIII. 769. 1.
Emptio nulla est, si emendi conditio in voluntatem ementis, aut vendentis aperte conferatur. VIII. 770. 2. & 771. *seq.* 4. *seqq.*
— rata tamen hæc emptio : Fundus ille tibi emptus erit decem, *cum volueris.* VIII. 772. 6.
— item illa: Fundus ille tibi emptus est 10. Si me apud illum commendaveris, vel si illud meo nomine scripseris. VIII. 773. 11.
— item illa: Stichus tibi emptus est 10. Si intra decem dies tibi placeat. VIII. 774. 12.
In re obscura semper id agendum est, ut emptio potius consistat, quam ut pereat. VIII. 776. 14.
Emptio rei nostræ non consistit, sive a scientibus sive ab ignorantibus nobis facta sit. VIII. 743. 2. *seqq.* & 744. 10. *seqq.*
— rata nihilominus emptio rei nostræ, quæ, vel possidetur ab alio, vel nobis avocari potest, vel ea conditione facta est, si nostra esse desierit. VIII. 744. 10. *seqq.*
Emptio rei, vel sacræ, vel religiosæ, vel publicæ valet ab ignaro facta. VIII. 744. 13. *seq.*
— Vide. *Publicæ res.*
Emptio alienæ rei rata; & quo juris effectu. VII. 1380. 6.
— dummodo tamen facta non sit ab eo, qui sciverit esse alienam. I. 1067. 12.
Emptio, venditio rei furtivæ nulla, sive uterque, sive solus emptor furtivam esse non ignoret. III. 612. & 613. 31.
Emptio jure perfecta dissolvi non potest, alterutro invito. VIII. 864. *seq.* 3. 6. *seq.*
— nisi res vendita sit ea lege, ut certis conditionibus rediret ad venditorem. VIII. 1136. 3.
Conventio de re venditori restituenda, si emptori pretium reddiderit, an pars emptionis censeatur. X. 1219. 2. 1220.

In

BIU Cujas

In emptione, cum id quod interest præstandum est, quando duplum æstimationis tradendæ rei, & quando totum quod interest, præstari oporteat. IX. 835. *seqq.*

Emptio consensu mutuo dissolvi potest, si contrahentes possint se mutuo liberare. IV. 903. 12. VIII. 947. 12.

— item dissolvi potest tacito partis utriusque consensu; & hic quibus ex factis arguatur. IV. 904. 15. *seq.* VIII. 941. 2.

Finis emptionis proprius quinam sit. III. 769. 13. VIII. 728. 11.

Quænam concurrere oporteat, ut dominium transferatur in emptione. VII. 1021. *seq.* 1. *seqq.*

— illud statim transfertur cum quid emptum est a Principe, vel Fisco. VII. 1023. 11.

An ut transferatur in emptione dominium, necesse sit emptorem in fundi vacuam possessionem induci. VII. 1045. 9. *seqq.* VIII. 1055. 6. *seqq.*

Liceat in emptione contrahentibus se mutuo decipere, dummodo dolus absit. VIII. 877. 1.

— emptio nihilominus rescinditur, cum nec dimidia pars veri pretii est soluta. VIII. 877. *seq.* 3. & 879. 5.

Emptio casus certus in præstatione ejus quod interest. IX. 835. *seq.* 1.

Emptio, translatumque ex ea dominium testibus probari potest, & quomodo. VII. 1024. 15. *seqq.*

Emptæ rei dominium sola instrumenti detentio non probat, nec possidentem adjuvat, & quare. VII. 1087. 1. 2. & 1089. 4.

Quod ex mea pecunia emptum est ab alio, meum non est, sed ejus qui emit, atque emptum accepit. VII. 1088. 3.

— quinam a superiore definitione excipiantur. *ibid.*

Emptor ab eo qui in solutum accepit, cur distinguatur. IX. 1463. 4.

Emptor præstare debet venditori pretium, & illud facere venditoris. III. 807. *seqq.* 2. *seq.* & N. 1. VIII. 1013. 2.

— quid si pretium non faciat venditoris. III. 810. *seq.* 4. & N. 2.

Re ante pretium tradita, & fide de pretio non habita, tenetur in usuras emptor pro valore fructuum rei venditæ. III. 811. N. 3. VIII. 1047. 6.

— præstare debet id de quo nominatim convenit, præter prætium, inter emptorem & venditorem. VIII. 1014. *seq.* 3.

— item fructus quos ante venditionem perceptos occupavit per occasionem rei venditæ. III. 811. 5. VIII. 1015. 5. *seqq.*

— item sumptus utiles & necessarios, quos in re vendita ante traditionem venditor fecit. III. 811. *seq.* 6. VIII. 1015. 4.

— item pretii usuras ex mora. VIII. 1016. 8. & 1046. *seq.* 4. 5. & 367. 1. & 370. 5.

— vel etiam sine mora, ubi minor XXV. annis rem vendiderit, aut venditori successerit. VIII. 1046. 2. 3.

— quo jure pretii usuras præstare cogatur. VIII. 371. *seq.* 6.

— usuras pretii præstare non debet, si vel res tradita non sit, vel pretium obtulit atque obsignavit. VIII. 367. *seqq.* 1. *seqq.*

Emptor dominii quæstionem sibi motam renuntiare debet opportune venditori præsenti, & petere ut ad agendam causam adsit. III. 780. 12. VIII. 1473. *seqq.* 7. *seqq.*

— absente venditore, vel defensionem fugiente causam agere debet, & defensionibus uti, quas habet, sive ex persona sua, sive venditoris. III. 780. 13. VIII. 1517. 1.

— quomodo pacto cum venditore interposito, & rei cum venditore judicatæ exceptione uti queat. VIII. 1518. *seqq.* 2.

— actione ob evictionem non utitur adversus venditorem, si exceptione aliqua, quæ ei ex facto suo obstaret, remotus sit ab actore. III. 781. 14.

Emptor re accepta solvere pretium non cogitur, ubi imminet evictionis periculum. III. 779. 9. & 811. N. 3. VIII. 1503. 1. 2. & 1504. 5.

— nisi ei satis a venditore offeratur. III. 779. 9. VIII. 1503. *seq.* 3. *seqq.*

Emptor re vendita, & nondum sibi tradita, habet actionem ad rem venditam ex empto petendam; re tradita, habet exceptionem ad eam retinendam. VII. 756. 11. VIII. 1053. 1. & 1056. 8.

— dummodo tamen pretium offerat, vel fides illi de pretio sit habita. III. 810. *seq.* 4. & N. 2.

Emptor utitur beneficio *L.* 2. *Cod. de rescind. vend.* dummodo ipsius causa sit eadem, quæ venditoris. Et quando sit eadem. VIII. 892. 48. *seq.*

Emptor duplo pluris emendo fraudatus pretium repetit, quod supra justam pretii æstimationem dedit. VIII. 893. 50. 51.

— an possit suppleri quod ad justam æstimationem pretii deest, rebus aliis emptori datis. VIII. 893. 52.

Actionem ex empto habet emptor evicta re, etiamsi nihil convenerit. X. 1333. 2.

— imo habet, etiamsi venditor aperte pronuntiaverit se nolle teneri evictione, si ab alio res evincatur, quam a se, heredeve suo. X. 1333. 3.

Emptor stipulatus a venditore ut indemnis præstaretur, an quod solvit creditoribus, eventum judicii metuens, possit a venditore repetere. IX. 1499. *seq.* 1.

Emptor locationi stare non tenetur a venditore factæ. III. 833. *seq.* 19. & N. 8.

— nisi emerit ea lege; vel quid aliud coloni expulsionem prohibeat. III. 834. 20. & N. 9.

Emptori victo in rei vindicatione, donec Publiciana superest, non committitur stipulatio, *Rem habere licere*; nec competit actio ob evictionem. X. 1342. 6.

Pe-

BIU Cujas

Periculum rei venditæ pertinet ad emptorem. Quale sit; quæ inde juris effecta. VIII. 990. 3. & 991. 4. & 992. 9. & 993. 10. *seqq.*
ad Emptorem pertinet commodum rei venditæ. Hoc quibus in rebus consistat. III. 789. 2. & 800. *seqq.* 3. *seqq.* VIII. 993. 15. 16. & 994. 17.
— utrumque ita pertinet ad emptorem, si fuerit emptio venditio perfecta. Et quando talis. VIII. 994. 18. 19. & 995. *seqq.*
Si pendente emptionis conditione, res sit facta deterior sine venditoris culpa: extante conditione, periculum fit emptoris. VIII. 995. 19. 20. & 996. 21.
— Vide *Venditor.*
Emptorem quærere, & probare quisque potest suo arbitratu, nisi lex specialiter quasdam personas facere hoc prohibeat. Et quæ sint. VIII. 779. *seq.* 7. *seqq.*
Emere quidam natura prohibentur. VIII. 853. 63. *seq.*
— quidam jure. Horum duo genera. VIII. 853. *seqq.* 64. 65. *seqq.*
Emere alienam rem nemo cogitur. VIII. 763. 1.
Quare qui partem unius socii emit, etiamsi cogatur emere alterius partem, quæ communi dividundo adjudicata est socio venditori, non dicatur invitus. VIII. 764. 3. *seq.*
Non emit invitus heres, qui emere jubetur a testatore. Et quare. VIII. 763. *seq.* 2.
Emens alteri nihil agit, nisi sequatur traditio, qua dominus alter ille constituitur. VIII. 1084. 4.
Emens suo nomine, possessione tradita, dominus efficitur, licet in instrumento sit alterius nomen adscriptum. VIII. 1091. 9.
— si tamen se vere emisse quis probet, & scriptum illud esse simulatum. VIII. 1091. 4.
Si quis aliena pecunia rem emit, actio acquiritur emptori, & secuta traditione dominium; non vero illi, cujus fuit pecunia. VIII. 1088. 3. 5.
— idem juris, si quis emat aliquid communi pecunia. Et quomodo pecuniæ domino consulatur. VIII. 1088. 4. & 1089. 7. *seq.*
Res emptæ a marito ex pecunia dotali dotales efficiuntur. VIII. 1090. 8.
Emptor quando utatur Publiciana. VII. 1024. 18.
Utrum quis emat sibi, vel alteri, ex verbis ementis spectandum est, non ex ejus affectu. VIII. 1092 13.
Quis sibi emere ex verbis intelligatur. VIII. 1092. 13. *seq.*
Quod jus sit emptoris in re sibi vendita & tradita. Et quomodo conventione minuatur. VIII. 1137. *seq.* 7. 8.
Emptori an prosit personale pactum. V. 1329. N. 11.
Empti actio ambigua. VIII. 690. 7.
— quæ sit, & unde dicta. III. 808. 15. VIII. 1056. 8.
— quatenus emptori competat adversus venditorem. VIII. 1056. 9.
— datur emptori, si ex nova causa alia, quam venditionis, domino sit acquisita res, vel titulo hereditatis, vel legati, vel donationis. X. 1342. 7.
— Vide *Actio empti.*
Emptor hereditatis actiones hereditarias nomine venditoris suscipiendo, eum exceptione taciti pacti liberat. VII. 107. 3.
— an liberet ipso jure, an ope exceptionis. VII. 108. 4.
— unde taciti pacti vis æstimetur. VII. 108. &. 109. 5. 6.
— an Emptor hereditatis actiones pro venditore suscipiens eum liberet, tametsi ipse non sit solvendo. VII. 109. 7. & 110.
An emptor hereditatis mandatas sibi actiones exercens, dominum, eumdemque heredem defendere teneatur. V. 254. *seq.* 14. & N. 12.
— tenetur utili hereditatis petitione, si res aliter a venditore petitori salva esse non possit. V. 628. 32. 33.
— an non aliter teneatur, sive bonæ sit, sive malæ fidei hereditatis emptor. V. 629. 33. 34. & 635. 37.
— an & ejus heres utili hereditatis petitione teneatur duntaxat. V. 638. 40. & N. 26.
Ad hereditatis emptorem num transeat jus accrescendi. II. 475. *seq.* N. 11.
— quid si de eo cautum inter contrahentes. II. 475. N. 11.
Emptor rei hereditariæ inofficiosi querelam amittit. V. 501. 8.
Enallages exempla. II. 1323. 8.
Enormis enormissima læsio. Vide *Læsio.*
In enunciatione universali si quid falsum est, totam enunciationem falsam efficit. VIII. 45. 5.
Enunciativa verba. Vide *Verba.*
Episcopalis audientia, sive jurisdictio probatur jure divino. I. 205. N. * ***
— defenditur. I. 205. N. * III. 957. N. * & 961. N. ***.
Episcopus an pro clerico audiatur in criminalibus. V. 178. N. 5.
— non est nudus administrator Ecclesiæ suæ, sed jus plenius habet. V. 221. N. 17.
— in rebus Ecclesiæ suæ procurator est in rem suam. *ibid.*
— pro nulla causa cautionem præstat. VI. 103. N. 10.
— potest procuratorem dare. V. 221. N. 17.
— an admittatur ad testimonium dicendum injuratus. VII. 1141. 5. *seqq.*
— jurat, propositis Evangeliis. X. 799. N. 23.
— an jurare cogi, decidendæ litis causa, possit, X. 813. 20.
— ad judicium invitus testimonii causa non trahitur. X. 826. 6.
— quando sit judex studiosi. IV. 1331. N. 9.
— judici ordinario suspecto adjungitur ex jure novissimo. IV. 1394. 8.

— an

BIU Cujas

— an ex consuetudine causam propriam alteri judicandam demandare possit. IV. 1040. N. 2.
Episcopi Vicarius. Vide *Vicarius.*
Episcopi illustres personæ, nedum egregiæ. X. 825. N. 12.
— habent territorium non temporale, vulgo diœcesim. IV. 1169. N. 4.
— ab auctoris insectatione vindicantur. IV. 1393. *seqq.* N.*
Episcoporum constitutiones Prætorum edictis pares habentur. IV. 1158. N. 55.
Episcoporum edicta præ foribus Ecclesiæ posita qui corrumpunt, qua pœna afficiantur. IV. 218. N. 17.
Episcopis potest assidere laicus in criminalibus causis, etiam adversus clericos. V. 8. N. 10.
Epistola proprie dicta, quæ ad absentem mittitur. X. 268. 24. & 269.
— Ea cautio dicta, ubi aliquid in ea caveatur. X. 268. 269.
Epistola species ultimæ voluntatis an pro codicillis habeatur. II. 546. N. 9. & 788. 4. IX. 643. 2.
Epistola D. Hadriani an prior illa beneficium divisionis decreverit: an edicto prætoris constitutum confirmaverit. IV. 562. 10. & N. 16.
Epistola accipitur, & pro cautione interposita inter præsentes. XI. 413. *seq.* 10. X. 269.
Epistolæ fidem faciunt adversus scribentem in re dubia. VII. 1276. 13.
Eques ire dicitur. III. 2764. & 275. N. 2.
Equestri dignitate ornati nisi militent, testamentum militare non condunt. II. 325. N. 17.
Equestris ordinis insigne. Vide *Annulus.*
Equus venditus tradi debet cum ornamentis, cum quibus productus est. III. 798. 22.
Equum militarem ducere non licuit extra provinciam. III. 653. N. 7.
Equi duo uni, vel duobus separatim, denis in diem addicti an fiant inempti, si extiterit unus qui pro utroque triginta daret. IV. 891. 11.
— Vide *Addictio in diem.*
Error quis dicatur. X. 1305. 2.
Error. Vide *condictio indebiti, Ignorantia; Indebitum.*
Error an jus faciat. I. 23. N. 1.
— ab ignorantia quid differat. I. 152. 5.
— consensum quis impediat, vel excludat. I. 739. *seq.* 3. *seqq.* & N. 1. *seq.* III. 479. 7. *seq.* & N. 2. *seq.* & 1087. *seq.* 6. VIII. 1308. 6.
— dominii translationem quis impediat. I. 737. 3. 738. *seqq.* & N. 1. *seq.*
— nemo in dominio rei suæ errans rei suæ dominium amittit. XI. 549. 8. 550. *seqq.*
— licet probabilis, non excusat alii solventem. IV. 766. 41.
— vitiat juramentum. V. 1236. *seqq.* & N. 22.
— jurisdictionis prorogationem quis impediat, & quando ille præsumatur. IV. 1191. 8. & N. 11.
— quando sit causa restitutionis in integrum. V. 1059. *seq.* 11. & N. 4.
Error absolute positus, & sine, addito facti, non juris intelligitur. III. 1127. *seq* 8.
Quid error facti, & juris. I. 150. *seq.* 4. III. 1130. *seqq.* 11. VII. 700. 10. 11.
Error perplexi juris errori facti comparatur. XI. 298. N. 3.
Error facti, non juris prodest ad indebiti repetitionem. III. 1125. *seqq.* 5. *seqq.*
Error juris minoribus, fœminis, militibus, rusticis non nocet. Et an æque singulis prosit in damno, vel lucro. I. 178. 4. *seqq.* III. 1130. 10.
— in damnis amittendæ rei nulli nocet extra delictum. I. 178. 7. *seq.*
Error in persona heredis institutionem vitiat. II. 204. 11. *seq.*
— item in conjunctione sanguinis. II. 204. 13.
Error in corpore sive legatæ rei, sive legatarii, & in hujus consanguinitate officit legato. II. 713. 5. *seqq.*
Error in *proprio* nomine legato officit: secus in *appellativo.* II. 714. *seqq.* 14. *seq.* & N. 1. *seqq.*
Error in consanguinitate legatarii nocet legato. II. 713. 7.
Error in rei dominio quando noceat legato. II. 715. *seq.* 16.
Error in causa an vitiet promissionem. XI. 666. 9.
Error in materia, non in corpore promissæ rei interveniens emptionem vitiat, sed non stipulationem. Et quare. III. 479. *seq.* 8. & N. 3. XI. 669. *seq.* 4.
Error in nomine proprio personæ, vel rei de qua agitur, non nocet, si aliunde de re constet, vel de persona. III. 480. 9. XI. 669. 2.
Qui status sui ignarus pecunias ex parte suas credidit, nec pro parte sua eas alienat: nisi de errore, & de jure suo admonitus, velit esse creditas. X. 554. *seqq.*
Qui alii solvit per errorem, sciens cum quo contraxit, nonnisi secuta domini ratihabitione liberatur. IV. 768. 44.
An quod quis alii per errorem solvit, condici possit statim, vel tum demum cum fuerit negata ratihabitio. IV. 768. 45. *seq.*
— Vide *Indebiti solutio.*
Evangeliorum tactus in juramento quorsum adhibitus. X. 799. N. 23.
— Vide *Jusjurandum.*
Evectionis diploma ad quos pertinebat. VI. 29. N. 21.
Evincere, evictio quid. III. 778. *seq.* 8. IX. 1447. *seq.* 2. X. 1339. 1.
Evictio præstari debet emptori, evicta re; etiamsi de eo nihil aperte convenerit. IX. 1466. 1. X. 1333. 2.
Evictio non præstatur emptori scienti vendi rem alienam, vel pignori obligatam. III. 783. 19. IX. 1466. 2. X. 1335. *seq.* 6. & 1338. 13.

BIU Cujas

— emptori præstatur, si de eo convenerit, etiam scienti rem alienam, vel obligatam. IX. 1467. 3. & 1515. 1.
Quando scienti præstetur evictio, & paciscenti duplam reddatur solum rei pretium. IX. 1515. *seq.* 2.
Qui rem alienam ignaro vendidit ignarus, & pactus est ne quid præstaret ob evictionem: an evicta re saltem pretium reddere teneatur. IX. 1468. *seqq.* 5. X. 1334. *seq.* 3. *seqq.* & 1338. 14.
ob Evictionem actio tribus rebus continetur. I. Ut res emptori sit ablata. III. 779. 8. *seq.* IX. 1449. *seq.* 5. X. 1339. *seq.* 2.
II. Ut res ablata sit sententia judicis, qua pronuntietur rem venditam petitoris esse, vel illi obligatam. III. 779. 10. IX. 1448. 3. X. 1339. *seq.* 2.
III. Ut res auferatur jure petitoris, vel quia res ejus fuerit, vel illi obligata pignori. III. 779. *seq.* 11. IX. 1471. 1. X. 1345. *seq.* 1. *seq.*
Cessat ob evictionem actio quocunque modo fiat, ut res emptori non auferatur, etiamsi lis de proprietate mota fuerit, & condemnatio judicis secuta. III. 339. 9. IX. 1457. 1. X. 1340. *seqq.* 3. *seq.* & 1342. 7.
— cessat, si vel aliena vis, sine judicio rem auferat emptori, vel emptoris ipsius voluntas. Et quomodo utrumque. III. 779. 10. X. 1341. *seqq.* 1.
— cessat, si causam evictioni dederint emptoris culpa, judicis injuria, vel publicatio rei venditæ. III. 780. 11. IX. 1471. 1. *seq.* X. 1346. *seq.* 3. & 1350. 13.
Quot modis culpa imputari queat emptori: ut nulla sit illi evictæ rei nomine actio. III. 780. *seq.* 12. *seqq.* IX. 1472. *seq.* 3. *seqq.* X. 1347. *seqq.* 4. *seqq.*
Qui motam sibi litem non denuntiat venditori, actionem non habet evictionis nomine. Cui & quando denuntiari debeat. III. 780. 12. IX. 1473. *seqq.* 7. *seqq.* X. 1348. *seqq.* 5. *seqq.*
— Vide *Emptor*, *Venditor*.
Quomodo judicis injuria actionem quæ ob evictionem datur, inhibeat emptori. III. 781. 15. IX. 1477. *seq.* 17. *seq.* X. 1350. *seq.* 13. *seqq.*
Adversus quos emptor culpa victus, vel judicis injuria, actionem habeat evictionis nomine. IX. 1481. *seq.* 1. *seqq.* & 1485. *seq.* 1. X. 1351. *seq.* 16.
Quomodo fundi venditi publicatione denegetur ob evictionem actio. III. 781. *seq.* 16.
Parte rei evicta, datur actio ob evictionem; præterquam in homine vendito. III. 782. 17. X. 1353. *seqq.* 1. *seq.*
Evictio singularum rerum sive quæ in hereditate sunt, sive quæ in peculio, grege, vel armento, non præstatur; etiamsi hoc modo sint omnes evictæ. IX. 1451. *seq.* 3. *seqq.* X. 1360. 12.
— nisi tamen convenerit ut evictio singularum rerum præstaretur. IX. 1452. 5. *seq.*
Integrantibus domus vel navis partibus evictis, præstatur evictio: non ita singulis cæmentis, vel tabulis evictis. X. 1355. *seq.* 4. & 1362. 15. *seq.*
Evicto eo quod accessit emptioni, ancillæ partu, pecorum fœtu, fructu rei venditæ, actio est ob evictionem. III. 782. 17. X. 1356. *seq.* 5. 6.
— præstatur item, evicto usufructu. III. 782. 17. X. 1357. 7.
Servitutis prædiorum nomine non præstatur evictio, nisi fundus traditus sit, uti liber, vel uti optimus maximusque esset. X. 1358. 8. *seqq.*
Evicta re donata, quod esset aliena, non præstatur evictio; nisi de eo caverit per stipulationem donator. IX. 1453. 1. & 1455. 4. X. 1364. 7.
— quid si evictionem sibi præstari pactus sit donatarius. IX. 1455. *seqq.* 4. *seqq.*
Evicta re in solutum data, vel permutata, competit actio utilis ex empto: sed & vetus actio creditori manet, & quare. IX. 1461. *seqq.* 1. *seqq.* & 1463. *seq.* 5.
Si jactus retis emptus sit, vel missilium captus, ubi quid ex his sit evictum: non præstatur evictio. III. 783. 21.
de Evictione non tenetur qui rem vendidit, non ut suam, sed ut vectigalem, superficiariam, vel pignoris jure sibi obligatam. III. 783. 20.
Finibus fundi certis demonstratis, si quid ex his evincatur: an & quando præstanda sit evictio. IX. 1479. *seq.* 1.
Evictis pignoribus distractis ex causa judicati, tenetur de evictione debitor, non magistratus, non apparitores, non creditor. IX. 1483. *seq.* 1. X. 1365 10.
In lite Evictionis, re secundum emptorem judicata, nulla ne de sumptibus quidem litis actio est emptori adversus venditorem. IX. 1491. *seq.* 1.
Præscriptione temporis emptori semel quæsita, venditor liberatur omni periculo evictionis. IX. 1493. *seq.* 1.
Actio ob evictionem nulla præscriptione temporis quamvis longissimi evictionem præcedentis excluditur. IX. 1497. *seq.* 1.
Quomodo emptor diu possidendo actionem ob evictionem amittat. IX. 1498. *seqq.* 2.
Actio evictionis nomine duplex; ex Empto, & Stipulatione duplæ. IX. 1506. 2. X. 1361. *seq.* 1.
Evicta re competit actio ex empto, non ad pretium dumtaxat recipiendum; sed ad id quod emptoris interest rem non esse evictam. IX. 1507. *seq.* 3. *seqq.* X. 1363. 2. *seq.* III. 782. *seq.* 18.
Quanti intersit rem non fuisse evictam, spectandum eo tempore quo res evincitur, non quo vendita est. IX. 1508. 6.
Sumptus in evictam rem factos consequi non aliter potest emptor a venditore, quam si eos a domino qui rem evincit, servare non potuerit, & re ipsa meliorem rem fecerit. IX. 1507. 5. & 1487. 1. & 1489. *seq.* 3.
Actio ob evictionem cui competat, & adversus quem. IX. 1506. 3. X. 1363. 4. & 1364. 8.

BIU Cujas

— an uxori competat, evicto fundo, quem a se emptum dederat in dotem. X. 1364. 5. *seq.* & 1365. *seq.* 10.
— an patri, evicto fundo, quem filiæ dotis nomine dederat. X. 1364. 6.
An cum heres ex parte institutus vendidit universa prædia, & coheredes pretium acceperunt: hi ob evicta prædia teneantur. X. 1364. *seq.* 9.
Evicta re competit emptori actio ex stipulatione duplæ, cum hæc fuit interposita, adversus venditorem ejusque heredes. IX. 1508. 7.
— ea persequitur vel pretii duplum, ubi certum dictum sit, vel rei æstimationem. Et ex quo tempore res æstimetur. IX. 1509. *seq.* 8. *seq.* X. 1366. *seq.* 12. *seq.*
An cum evicta re, agere liceat ex empto, agat quis utiliter ex stipulatione simplæ; & quomodo. IX. 1510. *seq.* 11. X. 1367. *seq.* 16. *seq.*
— Vide *Stipulatio simplæ, et duplæ.*
Fundi parte evicta pro indiviso, nihil amplius evictionis nomine præstandum, quam quod evictum est ex eo, quod fuerat antea venditum. X. 1369. *seqq.* 19. *seqq.*
Si totus fundus quem flumen antea deminuerat, evincatur: fundi integri, qualis in venditione fuerat, præstatur evictio. X. 1372. 21.
Fundi venditi, & deinde aucti per alluvionem parte pro indiviso evicta: fundi tantum venditi, non aucti præstatur evictio. X. 1373. *seq.* 23.
— quid si venditus fundus ex una parte deminutus, ex parte altera æqualiter auctus evincatur ex parte pro indiviso. X. 1374. 24. 1375. *seq.*
Fundi venditi publicatio ante traditionem secuta non obligat evictionis nomine venditorem. III. 781. 16.
— Vide *Publicatio.*
Qui fundum promisit, etiamsi donationis causa, cavere debet stipulanti de evictione. XI 1561. 1562. 2.
Qui promittit stipulanti, *fundum Sibi dari, vel Titio*, fundo huic tradito, non liberatur, nisi caverit præterea Titio de evictione. XI. 1562. 1563. 3.
— sola tamen traditione Titio facta, liberatur a stipulatore, cum hic Titium interposuit ex sola donationis causa. XI. 1564. 3.
Donator non obligatur de evictione donatario, etiamsi remunerandi animo donaverit. XI. 1564. 4.
An, & quando teneatur evictione, qui statuliberum vendidit, non celata ejus conditione. X. 1336. 7. *seqq.* & 1337. 10.
Eunuchi qui. II. 33. N. 15.
— eorum duo genera alienari vetita; & quæ. II. 1229. 35. VIII. 851. 50.
— conditione viles. V. 90. 9.
— facti ex barbaris, & apud barbaros impune vendi possunt. VIII. 852. 52.
— an possint condere testamentum. II. 32. *seq.* N. 15. VIII. 1353. 1.
— Vide *Castrati.*
Exactores dicti, qui a Fisco præfecti sunt tributis, alisque præstationibus publicis exigendis. III. 935. 4.
— quodnam sit illorum officium, cum tributa non persolvuntur. VIII. 935. 5.
— quando cavent se pecunias a collatoribus accepisse, tenentur stare confessioni suæ; nec habent actionem non numeratæ pecuniæ. VIII. 289. 3.
An cautio ab exactore tributorum & publicarum functionum emissa, quemadmodum exactori, ita etiam fisco noceat. VIII. 290. 4.
Examinatio testium. Vide. *Testis.*
Exauctoratio militum qualis. V. 125. 22. & N. 16.
— realis & verbalis. Prior cum ignominia. V. 125. N. 16.
II. Exceptio regulæ quid sit. III. 1139. 7. 1140.
III Exceptio actioni contraria & unde dicta; & cur appellata conditio. V. 1279. *seqq.* 3. & N. 4. *seq.* & 1286. *seqq.* 4. & N. 10. *seq.* VI. 202. *seqq.* 4. IX. 1230. *seq.* 3. *seqq.* & 1231. *seq.* 11.
— differt nomine duntaxat a præscriptione, & cum illa promiscue usurpatur. V. 1289 *seqq.* 5. *seq.* & N. 13. *seq.* VI. 204. 4. VIII. 1235. *seq.* 15. *seq.* IX. 1235. 15.
— nititur æquitate. V. 1283. *seqq.* 3. & N. 8.
— quomodo sit juris naturalis. V. 1283. N. 8.
— generaliter pacisci nemo potest, ne quis ea utatur. V. 1283. N. 8.
Omnis exceptio actioni opposita quam excludit, opponi, objici, obstare agenti dicitur. V. 1285. 3.
— ejus definitio & dilatoriis exceptionibus recte convenit, & item declinatoriis. V. 1285. N. 9.
Omnem in universum exceptionem Princeps, vel lex municipalis adimere non possunt. V. 1283. *seq.* N. 8.
— omnem generatim adimens lex municipalis, frivolas duntaxat exceptiones excludit. V. 1284. N. 8.
— si tamen lex municipalis omnem exceptionem, aliquibus nominatim exceptis rejiciat: alias quascumque etiam similes excludit. V. 1284. N. 8.
Per Exceptionem non jure ipso liberatur reus, sed facto suo. V. 1286. 3.
— Vide *Liberatio.*
Exceptio dominii quid sit, & cui competat. I. 1200. 5.
— objici nequit in possessorio retinendæ, nec recuperandæ. II. 1201. 6. *seq.* & N. 1. IV. 283. N. 22.
— admissa tamen facit ne spoliatus ante omnia restituatur. IV. 282. N. 21.
Exceptio doli mali cui, adversus quem competat, qua de re, & quorsum. IV. 1363. 1.
— Vide *Dolus.*
Exceptio jurisjurandi quid sit, & quibus juris regulis comprehendatur. IV. 1335. *seq.* 16.
— Vide *Jusjurandum.*
Exceptio rei judicatæ quorsum prodita; cui, adversus quem competat, & quam ob rem. IV. 1337. *seqq.* 11. *seqq.*
— Vide *Judicatæ rei exceptio.*

BIU Cujas

Exceptio pacti conventi quid sit; cui competat; per quos acquiratur; quando ad heredem transeat; & adversus quem detur. IV. 1319. *seqq.* 1. *seqq.* & 1327. *seqq.* 7. *seqq.*
Exceptio, quod metus causa, cui competat, & adversus quem. V. 1317. 11. & 1369. 7. & N. 9.
Exceptio S. C. Macedoniani quibus competat; & quandiu. III. 679. *seqq.* 8. *seqq.* & 683. *seq.* 11.
— objici potest, etiam post rem judicatam. III. 685. *seq.* 12.
— est perpetua. III. 683. 11. & 684. *seqq.*
— non potest illi renuntiari. Et quare. III. 686. 12. & 685. N. 3.
— Vide *Sen. C. Macedonianum.*
Exceptio S. C. Vellejani quibus competat. III. 733. *seqq.* 1. *seqq* & 739. 1. *seqq.*
— Vide *Sen. C. Vellejanum.*
Exceptio erroris quid; & cui competat. V. 1317. 11. IX. 740. 4.
Exceptio non numeratæ pecuniæ quæ; cui, & adversus quem competat; & quandiu. III. 1362. *seqq.* 14. *seq.* & N. 6. VIII. 199. 8. *seqq.* & 245. *seqq.* 2. *seqq.*
— Vide *Non numeratæ pecuniæ exceptio.*
Exceptio præscriptionis quotuplex. V. 1299. *seqq.* 9. *seqq.*
Exceptio moratoria quæ. V. 1415. *seqq.* 2. & N. 4. *seqq.*
— ad heredes non porrigitur. V. 1426. *seq.* 7.
Exceptio procuratoria quotuplex. V. 1420 *seq.* 4.
— initio litis opponenda; semel omissa post litem contestatam repeti non potest. V. 203. 17. & 259. 19. & 276. 33.
— omissa in primo judicio repeti non potest in judicio appellationis. V. 204. N. 19.
— post litis contestationem nata, vel prius ignorata admittitur, etiam post litem contestatam. V. 204. N. 19. & 275. N. 30.
— an si non objecta sit minori, valeat judicii processus. V. 204. N. 20.
Exceptio falsi procuratoris opponi potest, etiam in executione judicati; & quare. V. 209 N. 6. & 210.
— sed opposita post litis contestationem est ab excipiente probanda. V. 211. N. 7.
Exceptio fori, seu præscriptio duplex, incompetentiæ, & recusationis. V. 1421. *seq.* 4. & N. 16.
— opponi debet ante litem contestatam. IV. 1189. 6.
— & quidem ante alias omnes dilatorias exceptiones. V. 1427. N. 25.
— quando, & post sententiam, imo & post tres conformes opponi queat. IV. 1343. N. 2.
— Vid. *Forum.*
Valent acta judicii, ubi reus exceptione incompetentiæ objecta, & a judice rejecta sententiæ acquievit. IV. 1344. 2.
Exceptio feriarum ad præscriptionem fori, & similium revocatur. VI. 254. 1.
— opponi tamen potest, etiam post litem contestatam. VI. 25. N. 6.
Exceptio solutionis differendæ causa quæ sit, & unde nascatur. VII. 1071. 11.
— in lite contestanda opponi debet, non postea. VII. 1071. 12. 13. 14.
— hanc reus probare non cogitur, priusquam actor de intentione sua docuerit. VII. 1072. 16. & 1073. 18. & 1074. 19.
An sit vera exceptio solutionis allegatio. V. 1280. & 1281. N. 4.
Exceptio dividendæ obligationis inter fidejussores an peremptoria sit, an dilatoria; & quo tempore opponenda. IV. 563. 10. & N. 19. IX. 1331. *seq.* 3. & 4.
Arma reorum dicuntur exceptiones. V. 1279. N. 3.
Exceptiones aliæ sunt juris, sive actionis; aliæ sunt facti, sive intentionis. An constet vulgaris hæc divisio. V. 1379. *seqq.* N. 4. IX. 1230. 7.
— quædam peremptoriæ sunt, quæ & perpetuæ dicuntur, & quo sensu: quædam dilatoriæ, quæ & temporales dictæ. V. 1295. *seq.* 2. & 1309. N. 14. IX. 1232. 12.
— anomalæ, mixtæ, dubiæ, quasi peremptoriæ ad vere peremptorias, vel dilatorias revocandæ. V. 1295. N. 1.
— aliæ sunt civiles, aut prætoriæ: aliæ nominatæ, vel innominatæ. V. 1296. N. 1.
— justæ, vel frivolæ, emergentes, incidentes sunt ab interpretibus excogitatæ, & I. Ctis ignotæ. V. 1296. N. 1.
— præjudiciales quæ. V. 1281. N. 4.
Exceptiones quæ causæ competunt, & in rem dictæ, quæ sint. V. 1312. *seqq.* 3. 4. *seqq.*
— quæ cohærent personæ, & in personam sunt; quænam sint. V. 1415. 3. & 1426. *seqq.* 7.
— mixtæ quæ sint. V. 1313. 4. & N. 1. & 1253. N. 8.
Exceptiones peremptoriæ in duo genera dividuntur; & quomodo distinguantur ex certis & constitutis a jure causis. V. 1296. *seqq.* 3. *seqq.* IX. 1232. *seqq.* 13. *seqq.*
Exceptiones sive præscriptiones temporis variæ, prout tempora sunt actionibus præfinita; & quæ. V. 1299. *seqq.* 10. *seqq.*
— Vide *Præscriptiones temporales.*
Exceptiones peremptoriæ aliæ simplices: aliæ litis finitæ, quæ & dictæ privilegiatæ. V. 1296. N. 2.
Exceptiones litis finitæ an tres duntaxat: an plures; & quæ. V. 1402. *seq.* N. 8.
Exceptiones peremptoriæ actionem & obligationem sic excludunt, ut perimant. V. 1304. *seq.* 20.
— actionem & obligationem perpetuo perimunt, etiamsi natæ ex ea causa, ex qua si actio aliqua nata sit, est temporalis; quare. V. 1308. *seqq.* 24. & 1307. *seq.* N. 13. IX. 1243. 1.
Exceptiones peremptoriæ competunt heredibus, singularum rerum successoribus, fidejussoribus, & aliis accessionibus. V. 1313. *seqq.* 5. *seqq.*

— item

BIU Cujas

— item competunt adversus heredes & alios successores. V. 1315. *seq.* 9.
Exceptiones peremptoriæ, metus, doli, erroris, non numeratæ pecuniæ, S. C. Macedoniani, Vellejani, quibus & adversus quos principaliter, & quibus de rebus competant. V. 1316. *seq.* 10. 11.
Exceptiones peremptoriæ pacti conventi, jurisjurandi, rei judicatæ, doli postea secuti quid proprii juris habeant quoad principales personas, & res earum proprias, quibus, & adversus quas competunt. V. 1318. 13. *seq.* & 1319 *seqq.* 1. *seqq.* & 1337. *seqq.* 1. *seqq.* & 1363. *seqq.* 1. *seqq.*
— Vide *Singula suis locis.*
Plures & diversæ exceptiones quando reo competunt de eadem re; omnibus experiri reus potest. V. 1394. *seqq.* 2. & 1393. N. 1.
— item diverso tempore atque judicio objici reo possunt. V. 1398. N. 3.
— contrarias licet reo sine alternatione conjungere, dummodo hæ in facto sibi conveniant; nec fidem sibi invicem derogent: & quomodo. V. 1394. *seq.* N. 1.
— contrariæ omnino audiri nunquam debent, sive eodem vel diverso tempore; sive conjuncta, vel disjuncta, vel soluta oratione proferantur. V. 1396. N. 1.
Exceptiones peremptorias initio contestari necesse non est in bonæ fidei judiciis: sed eas objicere quandocumque satis est ante rem judicatam. V. 1398. *seq.* 3. & N. 5. IX. 1252. 10.
— eas inesse bonæ fidei judiciis quam sententiam habeat. V. 1398. *seq.* 3. VI. 206. *seq.* 6.
— an eas initio contestari oporteat in strictis judiciis. V. 1399. *seqq.* 4 *seq.* & N. 6. *seq.* VI. 204. *seqq.* 5. *seqq.* VII. 1075. *seqq.* 21. *seqq.* IX. 1248. *seqq.* 6. *seqq.*
— initio si contestatæ fuerint in strictis judiciis, opponi quandocumque & disceptari possunt ante rem judicatam. V. 1404. *seq.* 6.
Post acceptum judicium termini reo statuuntur petente actore ad omnes exceptiones opponendas. V. 1401. N. 7.
Exceptiones peremptoriæ litis contestationem impediunt, cum eæ opponuntur in vim dilatoriarum. V. 1401. N. 8.
— aliter eæ non impediunt litis contestationem, nisi vel notoriæ sint, vel plane liquidæ, vel litis finitæ, vel peremptoriæ sint intentionis. V. 1401. *seq.* N. 8.
Exceptiones peremptoriæ litis finitæ tres litis contestationem retardant, etiamsi paulo pleniorem disquisitionem exigant; & quæ sint. V. 1402. *seq.* N. 8.
Exceptiones litis finitæ, in vim dilatoriarum oppositæ disceptari debent, antequam judex procedat ad ulteriora, nisi altiorem indaginem requirant. V. 1403. N. 8.
Exceptiones altioris disquisitionis quæ. V. 1403. *seq.* N. 8.
— quando peremptoriæ in vim dilatoriarum opponi queant: & quomodo. V. 1404. N. 8.
— an sint oppositæ uti dilatoriæ; an vero ut peremptoriæ, unde dignosci queat. Et quæ ex utroque opponendi modo juris effecta consequantur. V. 1404. *seq.* N. 8.
Exceptiones post sententiam non admittuntur, etiamsi alias, ubi legitima offeratur probatio, audirentur. V. 1410. N. 10.
— non oppositæ ante rem judicatam in executione objici nequeunt. V. 1405. 6. & N. 9.
— a militæ tamen armatæ militiæ opponi possunt in executione, sive peremptoriæ sint, sive dilatoriæ, & quatenus: non autem declinatoriæ fori, & procuratoriæ. V. 1405. *seq.* N. 10.
— opponi possunt ab omnibus post rem judicatam, quæ post judicatum natæ, & post conclusionem causæ. V. 1407. N. 10.
— item quæ judicatum non impugnant, etiamsi antea natæ; sed executionem, & vires sententiæ inhibent, aut sententiam moderantur, non infirmant. V. 1407. *seqq.* N. 10.
Post sententiam objici queunt exceptiones vulgo dictæ, solutionis, novationis, compensationis, si ante sententiam non fuerint rejectæ. V. 1407. N. 10.
— exceptiones usurarii contractus, excommunicationis, proscriptionis, S. C. Macedoniani, & Vellejani. V. 1408. N. 10. & 1406. *seqq.* 7. & 1410. N. 11.
— exceptiones competentiæ, inventarii, collationis a coherede faciendæ, cedendarum actionum, & exceptio ad sumptus in rem factos. V. 1408. *seq.* N. 10.
— exceptiones pretii non soluti, mercis non traditæ, impletionis tandem ex parte agentis non secutæ. V. 1409. N. 10.
An & post sententiam objici queat, & quatenus exceptio ordinis, quando principalis solvendo non esse cæpit post sententiam. V. 1409. N. 10.
Post sententiam opponuntur exceptiones, quæ sententiam nullitatis arguunt. V. 1409. *seq.* N. 10. IV. 1343. N. 2.
Quas conditiones requirant superiores exceptiones, ut objici queant post sententiam. V. 1410. N. 10.
Exceptiones peremptoriæ quo tempore probari debeant. V. 1401. N. 1. IX. 1247. *seq.* 4.
Exceptiones dilatoriæ quæ, & unde dictæ. V. 1413. 1. VII. 1069. 1.
— earum genera duo; & quæ. V. 1414. *seqq.* 2. *seqq.* VII. 1069. 2.
— vulgaris alia divisio. V. 1413. *seq.* N. 2. IX. 1233. 13.
— judicii detrectandi causa comparatæ, vulgo judicii declinatoriæ quæ sint; & unde sumantur. V. 1419. *seqq.* 4. & 1420. N. 13. *seqq.* VII. 1069. 3. *seqq.* 1070. 6. *seqq.*
— procuratoriæ quæ. V. 1421. 4. & N. 15. & 203. 17.

— ad-

BIU Cujas

— adversus solidi petitionem comparatæ cur dilatoriæ appellentur. V. 1423. 5. & N. 20.
— dilatoriæ, quæ causæ potius coherent, quam personæ, quæ sint. V. 1421. *seq.* N. 17.
— dictæ per obreptionem & subreptionem quæ. V. 1421. N. 17. & 1422.
Quandiu actionem excludant dilatoriæ exceptiones. Quæ singularum tempora. V. 1424. *seq.* 6. & 1308. N. 13.
— dilatoriæ quibus competant, & adversus quos. V. 1425. 7.
— ante litem contestatam, vel in ipsa litis contestatione opponi debent. V. 1428. 8. & 1427. N. 25. VII. 1071. 12.
— an disceptari debeant atque decidi ante litem contestatam. V. 1430. 8. & 1429. N. 26.
— quando post litem contestatam, modo ante rem judicatam objici queant. V. 1431. 9. & N. 28.
— quænam opponi queant etiam post rem judicatam. V. 1431. 10. & N. 29.
— quo tempore probandæ sint, quomodo, & a quo. V. 1430. 8. VII. 1072. 15. *seqq.*
— certo ordine & gradatim opponendæ. V. 1429. N. 23.
— opponi possunt in criminali causa a procutore. V. 180. N. 5.
— rejectæ videntur, si post eas objectas jubeat judex litem contestari. V. 1427. N. 25.
— item rejectæ videntur, cum judex ad ulteriora processit, non adjecta clausula, *salvo jure exceptionis.* V. 1427. N. 25.
— quas ex dilatoriis Princeps rejicere possit. V. 1428. N. 25.
— quas judex arbiter insuper habere queat. *ibid.*
— potest terminus statui ad eas opponendas. *ibid.*
Exceptionum formulæ sublatæ. Earum exempla. V. 1410. *seqq.* 8. *seq.* & 1412. N. 13.
Exceptiones hodie nuda facti narratione proponuntur: & an viva voce proponi possint. V. 1410. *seq.* 12.
Exceptio certarum specierum nominatim expressarum firmat regulam in aliis omnibus non exceptis. VI. 804. 10. VII. 1182. *seq.* 8.
Cui damus actionem, eidem multo magis exceptionem competere dicimus. V. 1314. 6. & 1283. N. 8.
— si tamen utraque ad idem tendat, ejusdemque rei causa sit prodita. V. 1313. N. 3.
Excommunicatio an sit justi metus causa. IV. 362. N. 9.
— nonnisi ex causa famosa, vel contumacia irrogat infamiam. V. 134. N. 19.
Excommunicationis exceptio generali Franciæ consuetudine rejicitur in foro politico. IV. 1065. N. 9.
Excommunicatus habet utranque testamenti factionem. II. 34. N. 18.
— potest uti compensatione, potest excipere, atque se defendere. IV. 841. N. 6.
— non potest agere, nec agentem reconvenire, nec uti remedio diffamationis. IV. 1063. N. 9.
— non potest intervenire in jure pro alio. V. 192. N. 2.
— omnis ejus sententia ipso jure nulla, etiamsi alias sit ordinarius. IV. 1378. N. 18.
— an, etiamsi toto judicii tempore non sit habitus pro excommunicato. IV. 1378. N. 18.
— utitur remedio appellationis. VI. 413. N. 8.
Exconsules qui. X. 828. 6. & N. 16.
— habentur inter egregios, eorumque privilegiis & immunitate donantur cum ipsi, tum uxores & liberi. X. 828. 6.
Excusatio tutorum & curatorum quotuplex: ex quinque causarum generibus nascitur. I. 481. *seqq.* 4. *seqq.* & 601. *seqq.* 2. *seqq.*
— liberat a tutela & cura jure delata. I. 481. 1. 2. & 601. 1.
— quibus ex causis non admittatur. I. 499. 47.
— Justa excusatio apud magistratum legitimo modo, loco & tempore proponenda. I. 500. 49.
— proponenda apud acta & pro tribunali cognoscenda. I. 502. 53.
— Vide *Tutor*, *Tutela*, *Cura*, *Curator.*
Excusationes judicum quæ. VI. 279. *seqq.* 3. & N. 3.
Excussionis beneficium. Vide *Beneficium excussionis.*
Excussio bonorum quomodo fiat, & quorsum. X. 606. 8.
— semper præire debet Paulianæ. VI. 185. *seq.* 13. & N. 20.
Excussus quinam habeatur. X. 606. 8.
Executio quæ creditori tribuitur, eadem cessionario parata. IV. 461. N. 11.
— item syngraphæ possessori ex usu judiciorum. III. 577. N. 3.
Executio legatorum. II. 1093. *seqq.* 1. *seqq.*
— an parata. II. 1100. N. 6.
Executio citationis. VI. 27. N. 19.
Executio sententiæ. XI. 227. *seqq.* 1. *seqq.* N. 4. *seqq.*
— in alieno territorio. XI. 228. 3. & N. 3.
— quot modis petatur. XI. 175. N. 1.
— a procuratore an recte petatur. V. 341. N. 5.
— parti victrici non committenda. XI. 173. 1. & N. 1.
— an impediatur pignoribus oblatis. XI. 149. 1. & 151. *seq.* 4. & N. 1. *seq.*
— an & quando fiat, cum est in integrum restitutio petita. V. 1245. *seq.* N. 4.
— quomodo suspendatur querela nullitatis. XI. 158. 4. & N. 2.
— contra quos non fiat in solidum. XI. 255. *seqq.* 1. *seqq.*
— fere perficitur sine vi. V. 877. N. 7.
— feriis profanis recte fit. VI. 265. N. 27.
— sed non ita sacris. VI. 260. N. 20.
Executio militaris quæ fit a magistratu, probata legibus. Et quando facienda. V. 879. 8. & 877. N. 7.

BIU Cujas

Executio rei judicatæ a quo facienda; & quibus rebus perficiatur. XI. 223. *seqq.* & 248. 2.
Executionis ordo. XI. 231. *seqq.* N. 8. *seqq.*
— perverti nequit. XI. 232. *seqq.* 11. *seqq.* & N. 12.
— *Vide Judicatæ rei Executio.*
Executionis quæ exceptiones modum statuant. V. 1408. *seqq.* N. 10.
— quæ illam inhibeant. V. 1406. *seqq.* 7. & 1405. *seqq.* N. 10.
Executionem non inhibet moratoria prescriptio. V. 1418. N. 10.
— Vide *Exceptio*, *Præscriptio.*
Ab Executione appellare an liceat. VI. 420. *seq.* 18. & N. 25. & 230. 6.
Cujus sit executio in appellatione, ubi prior sententia confirmatur. VI. 465. 4. & N. 3.
— quid si infirmatur. VI. 465. 5. & 467. N. 8.
— quid, cum appellatio deserta. V. 460. 9. & N. 7.
Executio obligationis quibus in rebus consistat. XI. 1356. 2.
Adversus executorem quando sit actio negotiorum gestorum. III. 135. 9. & N. 10.
Executores testamentorum. II. 1001. N. 2.
— illa tantum debita solvere debent, quæ habent exactionem. IV. 746. N. 3.
Causæ executivæ. XI. 243. 4. & N. 20.
— illis non obstat exceptio litis pendentis, quominus actori variare liceat. IV. 1301. N. 7.
— nec reconventio locum habet in illis. IV. 1312. N. 21.
An post ordinariam viam intentatam redire liceat ad executivam. XI. 244. N. 21.
Exemplum quid sit; & cur *calumniosa scriptura* I. C. Paulo dictum. VII. 59. 1.
— quare fidem non obtineat. VII. 60. 1.
— an fidem faciat exemplum privati instrumenti, si illud descripsit debitor, vel alius ejus mandato. VII. 60. *seqq.* 2. *seqq.*
Exemplum instrumenti & actorum mandato debitoris a notario descriptum & creditori datum an, & quatenus debitori noceat. VII. 61. *seq.* 3. *seq.*
Exemplum rationum argentarii datum petenti debitori, an fidem faciat adversus argentarium. VII. 62. 5. & 63.
Exemplum tabularum non aperitur, sed authenticum. II. 403. 8.
Exemplo quatenus fides habeatur. VI. 1041. 6. IX. 15. *seq.* 11.
— ex illo nemo conveniri debet, sed ex authentico. VII. 59. 1.
Exempla publicata quando vim habeant authentici. VII. 64. 6.
Exempla plura unius testamenti. II. 42. N. 2.
Exempla non restringunt regulam. II. 497. 24. & 1127. N. 18.
Multa propter exemplum rejiciuntur in Republica, quæ per se non videntur iniqua. VII. 1032. 2.
— Exemplaris substitutio. Vide *Substitutio.*
Exemptio rei disjunctim debitæ quid. IV. 17. 4.
— certam facit promissionem sub disjunctione factam. IV. 17. 4.
Exemptæ res. Vide *Res.*
Exercitor navis qui. IV. 565. 13. VIII. 67. 6.
Qualis exercitoris obligatio; & adversus illum actio. IV. 564. 13. VIII. 67. 3. *seqq.*
Exercitoria actio unde vim habeat. IV. 566. 15.
— quare ita dicta. V. 993. 18.
Exercitoria qui teneantur. IV. 580. 10. VIII. 69. *seqq.* 15. *seq.* & 89. 52.
Quam recte exercitoria atque institoria proditæ sint ex contractu liberi hominis a prætore. VIII. 70. 17. *seq.*
Exheredare nominatim quid sit. II. 88. 13. IX. 289. 6.
Exheredatio quid sit, & unde dicta. II. 87. *seq.* 11. & N. 6. & 95. N. 1.
— proprie nonnisi in suos cadit. II. 95. N. 1.
— quomodo recte fiat. II. 88. 12. *seqq.*
— non rite facta pro præteritione habetur. II. 103. 17.
— ejus formula veteribus usurpata quæ. IX. 297. 1. *seq.*
— hodie facta quibuscumque verbis rata est. X. 297. 2.
Exheredationis liberorum causæ olim quæ. Eæ quatuordecim a Justiniano præscriptæ. II. 90. 17.
— inseri debent testamento, & ab herede probari, si negentur a filio. II. 90. *seq.* 17.
— an similes, gravioresque præter a Justiniano præscriptas locum faciant exheredationi. II. 90. N. 12.
Exheredatio facta eo animo ut liberis consulatur, rata est etiam sine justa causa. II. 91. *seq.* 18.
Exheredatio parentum qualis. II. 112. 8.
Quæ exheredationis parentum causæ. II. 112. *seq.* 9.
Qualis exheredatio fratrum; & quibus de causis constet. II. 115. *seqq.* 1. *seqq.* I. 402. N. 3.
Exheredatio nulla sine hereditatis aditione. II. 342. N. 3. & 1040. N. 3.
— per conditionem quæ tacite inest, vitiatur. II. 1019 4. & N. 3.
— non admittit jus accrescendi. II. 476. N. 11.
— an perimat suitatem. II. 341. *seq.* N. 3.
— turpi demonstratione non vitiatur. II. 186. 4. & N. 3.
Injustæ exheredationis pœnæ quæ sint. II. 103. *seq.* 17. *seqq.*
Exheredatio facta his verbis; *cæteri omnes filii, filiæquæ exheredes sunto*, rata. II. 88. N. 8.
Quæ olim fuerit in exheredatione differentia filiorum a filiabus, filiorum a nepotibus, natorum a postumis. IX. 301. 1. & 302. 3.
— hodie sublata; & quomodo. IX. 301. 2.
Exheredatus a patre utrum ab omnibus heredum gradibus institutorum, & substitutorum exheredatus esse intelligatur: an ab uno gradu duntaxat. IX. 291. *seqq.* 1. *seqq.*

BIU Cujas

Exheredatus intelligitur ab omni gradu qui, vel ante heredis institutionem, vel post omnes heredum gradus est exheredatus. IX. 292. *seq.* 2. 3.
Exheredatus inter duos gradus, ab utroque exheredatus intelligitur. IX. 293. 4.
Exheredatus inter medias heredum institutiones a toto institutorum gradu exheredatus intelligitur. IX. 294. 5.
Exheredatus an ab herede patris alendus. III. 461. N. 17.
Exheredatus an æs alienum deducat. XI. 270. *seq.* 19. *seq.*
— non est infamis. V. 100. N. 13.
Exheredatus quomodo partem faciat in querela. V. 539. *seq.* 3. & N. 2.
— in definienda legitima numerum auget. V. 457. N. 23.
— an & quando non teneatur in solidum. XI. 259. 3. & 261. 8.
Exheredato pupillariter substitui potest. II. 268. *seq.* 10.
— quasi pupillariter substitui non potest. II. 301. 16.
Exheredato tutor dari potest; & quomodo. II. 401. *seq.* 9. & N. 3.
ab Exheredato an, & quando legari possit. II. 732. 6.
— ab ejus substituto legari nunquam potest. II. 732. 6.
Exheredatis quando competat querela inofficiosi. V. 432. *seq.* 2. & 437. 9.
— quando querela donationis inofficiosæ. V. 563. *seq.* 2.
Actio ad exhibendum utrum actio in rem sit: an personalis in rem scripta. V. 931. *seqq.* 2. *seqq.* N. 1. *seqq.* VI. 549. 14.
— actionibus principalibus inservit, & ad eas fundandas vel utiliter exercendas pertinet. V. 935. *seq.* 5. & N. 8. & 929. *seq.* 1. & N. 1.
— competit omni, cujus quacunque de causa interest rem exhiberi. V. 936. 6. *seq.*
— competit acturo in rem, sive vindicatione, sive Publiciana, sive confessoria, sive hypothecaria, & vel nomine suo, vel alieno. V. 937. 9.
— quomodo horum intersit rem prius exhiberi, quam agant. V. 938. *seq.* 10.
Actio ad exhibendum competit ex interdictis, quæ de possessione restituenda competunt acturo. V. 940. *seq.* 11.
— competit ex maleficio servorum agere volenti, vel noxali actione, vel criminaliter agenti de maleficio plurium. V. 941. *seq.* 12.
— datur condicturo chirographum, vel pignus, vel rem furtivam. V. 941. *seq.* N. 15. & 945. N. 18.
Actio ad exhibendum necessaria in rebus nostris, quæ alienis junctæ cedunt iis per prevalentiam V. 942. *seq.* 14.
— necessaria item in plurium rerum optione legata. V. 943. 14.
ad Exhibendum agere illius interest, qui in justa, vel probabili dominii aut alterius juris asserti, vel prætensi causa fundatus est. V. 936. N. 9.
ad Exhibendum, an agere possit ille cujus interest, si non habet aliquam actionem præcedentem, vel præsentem, vel ab exhibitione speratam, quam exequi velit. V. 943. *seqq.* 15. *seq.*
— quid si habeat præcedentem actionem: sed illius non intersit pecuniariter, licet intersit alio modo. V. 946. *seqq.* 18. & N. 19. *seq.*
Ejus qui agat ad exhibendum, interesse debet utroque tempore, & quo lis contestatur, & quo fit condemnatio. V. 948. 19.
ad Exhibendum agere non potest prædo, vel fur, ut rem recuperent, quam domino restituant. V. 944. 15.
— nec agere potest ad exhibendum actor rationes adversarii exhiberi sibi postulans ad fidem intentionis suæ faciendam. V. 944. 15.
— nec potest agere, qui conventus ad exhibendum inter moras judicii possidere desiit. V. 944. 15.
— agere possum ad exhibendum rationes meas mandato meo & in charta mea scriptas adversus eas possidentem. V. 946. 17.
— & utili ad exhibendum actione experiri, cum in charta non mea scriptæ sunt. V. 946. 17. & 945. N. 18.
— item utili ad exhibendum agere propter instrumenta, sive ea sint mei dominii, sive ad jus meum pertineant. V. 945. N. 18.
Agenti ad exhibendum an, & qualis dominii probatio necessaria. V. 948. *seqq.* 20. & N. 21. *seq.*
Actio ad exhibendum suspenditur & removetur exceptione pacti, jurisjurandi, rei judicatæ, doli mali. V. 950. *seq.* 21.
— Datur adversus eum, qui utcumque possidet, vel dolo possidere desiit, & habet restituendi facultatem. V. 952. 22.
Quibus de causis in rem agitur, si res extant; ex iis ad exhibendum agitur, si vel celentur, vel sint mala fide consumptæ. V. 952. N. 24.
Actio ad exhibendum non datur heredi, nec adversus heredem, qua tales. V. 953. *seq.* 23.
— competit de re mobili, eaque certa & designanda, non de re soli. V. 954. 24.
— nec res ipsa tamen designanda, cum agitur ex noxali causa. V. 954. *seq.* 25.
Actio ad exhibendum proposita ut res exhibeatur actori, & simul illi restituatur omnis causa; aut in id quod interest condemnetur illi reus, si non pareat. V. 955. 26.
An reus semper rem exhibere debeat, & quo tempore, & quo loco. V. 955. *seq.* 27. *seqq.*
Res exhiberi debet eadem, quæ tum fuit cum petita est. V. 957. *seq.* 31.
— quid si deterior exhibeatur. V. 958. 31. & N. 27.
— exhiberi debet petitori eodem jure, quo fuit, cum acciperetur judicium. V. 958. *seq.* 32.

Quan-

BIU Cujas

Quandonam fructus animalium & ancillarum partus veniant cum re exhibita in restitutionem actionis ad exhibendum. V. 959. *seq.* 33.
Qualis fiat in id quod interest, condemnatio adversus eum qui rem exhibere recusat. V. 960. 34.
Qui exhibere debet, restituere paratus, indemnis præstari debet ab impensis quas in rem fecit, & a damnis quæ a re illi contigerunt. V. 961. *seq.* 35. *seq.*
Exhibere, in actione ad exhibendum, quid sit. V. 935. 5. & 957. 30. & N. 26.
Exhibere, exhibitio frequenter idem, atque alere, & alimentorum præbitionem significat. V. 71. 40.
Exigendi verbum quid proprie significet. IV. 368. 16.
Existimatio quid. V. 87. 4. & N. 6.
— minuitur aut verbis, aut scriptis, aut factis. IV. 208. 4.
— minuitur verbis, ingerendo convicia. IV. 208. 5.
— scriptis, divulgando libellos, historias, epigrammata famosa; vel sine scripto picturis minuitur. IV. 209. *seq.* 6. & N. 4.
— factis minuitur, cum quid dolo malo fit adversus aliquem, quod probri & turpitudinis suspicionem moveat. IV. 210. *seq.* 7.
Expectati quinam sint. III. 665. N. 6.
Expeditio militum quæ, & unde dicta. II. 326. 41. & N. 18. VIII. 1331. 2.
In expeditione occupati milites qui sint. Et quorsum de illis in jure quæratur. II. 325. *seq.* 40. & N. 17.
Expensæ. Vide *Sententia.*
Expensæ an petendæ nominatim: an judex ex officio illas adjudicare possit, etiamsi non petitas. VI. 319. *seqq.* 9. & N. 6.
Condemnatio in expensas quando facienda, & quomodo. VI. 319. *seqq.* 6. *seqq.* & N. 5. *seqq.*
Expensæ quomodo taxandæ. VI. 312. N. 8.
— an prærogandæ actori evocato ad jurandum in judicio. X. 821. 3.
— reddendæ, cum missus creditor possessione decessit. VI. 134. 19. & N. 20.
Expensæ libelli editionis ad quem pertineant. VI. 49. N. 2.
Clausulæ cum expensis quæ vis. VI. 56. *seq.* N. 4.
— Vide *Litis impensæ.*
Expilatores qui. IV. 246. N. 3.
— fures atrociores dicti. V. 105. N. 4.
Actio expilatæ hereditatis famosa. V. 105. 2.
Expressum an sit, quod apparet ex conjecturis. IV. 927. *seq.* N. 16.
— Vide *Tacitum.*
Expressa nocent, non expressa non nocent. II. 189. 11. & 802. 3. 4. 803. XI. 27. 6.
Expromissor qui. XI. 146. 2.
— idem reus principalis. XI. 1181. 3.
— quomodo a fidejussore differat. XI. 146. 2.
Expulsiva vis quotuplex. IV. 269. *seq.* N. 2.
— Vide *Vis.*
Exquæstor egregia persona. X. 828. 6.
— immunitate munerum gaudet cum uxore & liberis. X. 828. 6.
Extensio legum quid; & quibus finibus contineatur. III. 762. N. 4.
— fit ex legis mente atque sententia; numquam præter legem. V. 980. N. 8.
Exteri an legibus obligentur. I. 39. N. 9.
Extraneus ambiguum verbum. Quotuplex illius significatio. II. 331. *seq.* N. 2.
Extraneus heres qui. IX. 336. 6.
— quibus conditionibus hereditatem acquirat. IX. 337. 9.
— Vide *Heres, Hereditas.*
Extraneus, stipulando alteri, quomodo illi utilem condictionem acquirat. III. 574. 23.
Extraneus dotem non repetit, quam dedit sine ulla ipsius reddendæ conventione. III. 1034. 4.
— repetit, cum pactum & stipulationem interposuit incontinenti de ea restituenda. III. 1039. 10.
— quid si ex intervallo. III. 1040. 12.
Extraneus quomodo recte caveat de dote sibi reddenda. III. 1041. 13.
— Vide *Dos.*
Exul idem atque deportatus. IV. 1064. N. 9.
Exules hodie non deportatorum, sed relegatorum loco habendi. IX. 119. 11.
— jura libertatis & civitatis retinent. Ideoque testamentum facere, & ex testamento capere possunt. *ibid.*
— nisi, sententia a Principe comprobata, jus civitatis nominatim eis fuerit ademptum. *ibid.*

BIU Cujas

F

FAbricenses qui sint. Conducere res alienas prohibentur. III. 654. 24.
Fabri excusantur a tutela. I. 496. 43.
Facere idem atque *sacrificare* apud latinos. VI. 28. N. 21.
Facere atque *agere* differunt; & quomodo. III. 593. N. 1.
Facere verbum quam multa significet. XI. 1181. *seq.* 5. & 1706. 6.
Facere posse quid sit, quid reo tribuat; quibus item deductis æstimetur. XI. 266. *seqq.* 14. 15. *seqq.*
An faciendi reus debeat in id quod interest condemnari, cum non facit quod promisit: an in id condemnari ut factum præstet, si modo possit. IV. 29. *seqq.* VIII. 1033. 14. 1035. *seqq.* XI. 205. *seqq.* & 1212. 25. 1213. *seqq.*
Cum faciendi reus in id quod interest condemnari debet, ex quo tempore æstimetur id, quod interest. XI. 191. 3. 4. 192. *seq.* 194. 8. 10. & 195.
Facti vocabulo continetur, non tantum ut aliquid fiat: sed etiam ne quid fiat. IV. 661. 2.
— continetur item & id quod fit, & utilitas quæ ex facto percipitur. XI. 1232. 45.
Facti æstimatio quid. VIII. 1030. 9.
Quæ facti sunt, eadem non sunt animi; sed potius contra. II. 429. 11.
Facta res sunt, & solo loquentis instituto distinguuntur a rebus. III. 529. *seq.* 11.
Facta legari possunt. II. 771. 1.
— non tamen illa quæ sunt legibus, & honestati contraria. II. 771. *seq.* 2.
— non illa quæ sunt inutilia, vel quæ nihil in se habent præter nudum præceptum. II. 773. 3.
— non illa quæ æstimari non possunt; & quæ sint. II. 773. *seq.* 4.
— quænam locari possint. XI. 1223. 1.
Facta quædam dividua, quædam individua. XI. 103. 7. & 9.
— dividua quomodo dignoscantur ab individuis. XI. 1203. *seq.* 10.
— individua quæ sint. XI. 1204. *seqq.* 11. *seqq.*
— quomodo definiantur. XI. 1208. 16.
— dividua quid sint, & quare ita nuncupentur. XI. 1209. *seq.* 17. 18. *seq.* & 1211. 21.
Facta omnia si per se spectentur, sunt individua. XI. 1203. 8. & 1211. 22.
Facta æstimantur utilitate, eaque varia pro rerum & temporum adjunctis. XI. 195. 11.
Facta certa, & incerta quæ sint. IX. 830. 6.
Facta non transeunt ad dominum. XI. 1171. *seq.* 8. & N. 3.
— ea stipulando quatenus sibi, vel domino servus acquirat. II. 1172. 8.
Facta turpia juberi nequeunt in testamento. II. 811. *seqq.* 1. *seqq.*
— nec illa juberi queunt, quæ testator ipse facere non potuit. II. 817. 10.
— facta impossibilia jure, vel natura quæ. III. 616. 2. 3. & 617. 5. 6.
Facta illa ad heredes transeunt, quæ opus aliquod post se relinquunt: secus quæ nullum. IV. 109. N. 3.
Factum defuncti videtur heredis factum: sed non e contra. III. 110. N. 4. XI. 1519. 3.
Factum alienum promittitur inutiliter. III. 583. *seqq.* XI. 1325. *seqq.*
Factum alienum utiliter promittitur in stipulatione, *Rem ratam habere*; & in alia qua quis promittit certam personam pro se fidejussuram. XI. 1327. 4. 5. *seqq.*
— utiliter promittitur, cum promissa est pœna, vel id quod interest, si factum non fuerit. XI. 743. 4. & 745. 6.
Facti alieni justam quis habet ignorantiam. VI. 1056. 17. & 1058. 18.
de Facto alieno nemo jurare cogitur. X. 797. 9. & N. 19.
— nisi de eo, quod quis scire ac perquirere debet, vel de eo quod publice fit, vel dicitur. X. 797. N. 19.
in Facto alieno respondere cogitur juratus quisque de credulitate. X. 797. N. 20.
Nemo ex alieno facto potest obligari, & conveniri, herede excepto, & alio qui habet obligatum in potestate. IV. 597. 1.
Cum feci aliquid, ut dares vel faceres, potest agi, si non feceris, in id quod mea interest esse factum. X. 1229. 1.
Quæ actio sit prodita propter id, quod factum non esse mea interest; & in quod tempus. X. 1230. 2. & 1231. 4.
In factum actio. Vide *Actio.*
Facti error. Vide *Error.*
In factum exceptio. Vide *Exceptio.*
Facti ignorantia. Vide *Ignorantia.*
Facti quæstio. Vide *Quæstio.*
Falcidia lex a quo dicta; quando lata. Quæ illius ferendæ occasio. II. 897. 2. 89. 8. *seqq.* & N. 2.
— aucta est dumtaxat in persona liberorum ad modum legitimæ. II. 965. N. 1. 966.
— legatis modum imponit intra dodrantem. II. 898. 2.
— prospicit cum heredibus, tum legatariis, tum etiam testamento. II. 898. *seq.* 3. & N. 4.
— per Hanc uni heredi sive ex toto asse, sive ex parte instituto quarta pars hereditatis integra remanere & sufficere debet. II. 905. 3. 906.
Falcidiæ ratio, duobus vel pluribus institutis heredibus, ita ponitur in singulis, ut quisque suæ partis oneratæ quartam capiat. II. 906. 4 907.

BIU Cujas

Falcidiæ ratio ponitur in parte legatis onerata vel exhausta, quandocumque hæc, vel substitutionis, vel accretionis jure accesserit non oneratæ: non contra si pars delibata, vel integra accrescat exhaustæ. Et quare. II. 907. 5. 908. *seq.*
— quæ tamen Falcidia a coherede, qui ex sua parte quartam totius hereditatis habet, non detrahitur ex portione deficientis exhausta, si is vivo testatore decessit. II. 911. 7. *seq.*
Suæ portionis quartam retinere potest coheres oneratus, etiamsi ad eum pars non onerata pervenerit, ubi alter cui delata, heres extitit. II. 914. 8. & N. 5.
Quarta Falcidia locum habet, etiam in legato coheredi relicto. IX. 801. 1.
Ratio Falcidiæ ponitur in singulis heredibus. IX. 802. 2.
In tabulis patris & filii servatur una quarta Falcidia; & quomodo. II. 915. 9. *seqq.* 916. *seqq.*
Quarta Falcidiæ producta est ad singularia fideicommissa, & ad donationes quæ morte confirmantur. II. 933. 3. & N. 1. 934. *seq.*
— an & ad ea quæ mortis causa capiuntur. II. 935. 4. 936. *seq.* & 969. 8.
Non imputantur in Falcidiam legata inutilia: utilia imputantur pro commodo dumtaxat, quod ex illis percipitur. II. 938. 7. 939. 8.
Imputatur in Falcidiam debitum creditori legatum & quatenus. II. 939. 9.
— imputatur fundus vendi aut emi certo pretio jussus a testatore. II. 839. 10. 940. *seq.*
— legatum in diem, vel sub conditione relictum. II. 941. 13.
Quanti æstimetur unumquodque legatum, quod venit in Falcidiæ computationem. II. 941. *seq.* 942. *seq.*
— Vide *Annua legata*, *Alimenta*, *Ususfructus*.
Detrahuntur ante Falcidiam in æstimanda patrimonii quantitate æs alienum, funeris impensa, pretia servorum manumissorum. II. 951. 952. & 955. 11. 12. & 956. 13.
Æs alienum soli ex heredibus detrahunt ante Falcidiæ rationem, qui eo tenentur. II. 955. 10.
Si quid defunctus debuit instituto heredi, id quoque deducitur in ære alieno. II. 952. 6.
— quid si heres rogatus sit, ne creditum suum reputet legatariis. II. 952. 7. 953. *seq.*
An si heres, supra quam funeris causa necesse esset, impenderit, jubente testatore; possit eam quantitatem in ære saltem alieno deducere. II. 955. 12. 956.
— Vide *Æs alienum*, *Funeris impensa*.
Quænam in bonis defuncti numerentur, & quomodo æstimentur in computanda Falcidia. II 956. 14. 957. *seqq.* & 960. 22.
— Vide *Bona*.
— patrimonii quantitas, ad quam reduci debet Falcidiæ ratio, ex tempore mortis æstimanda. II. 960. 23. 961.
Ejus incrementa vel damna post mortem insecuta nec augent legata, nec minuunt, & heredi prosunt, vel nocent, non legatariis. II. 961. 23. 24. & 962. 28. 964. 30.
— damna tamen secuta circa res legatas non heredi nocent, sed legatariis. II. 963. 29.
Fructus post testatoris mortem percepti, vel partus editi quinam in Falcidiam imputentur, vel secus. II. 961. 25. 26. 962. 27.
Imputantur in quartam Falcidiam quæ capiuntur jure hereditario: non quæ jure legati, aut fideicommissi. II. 967. 3.
Quibus in casibus quæstio fit, jure ne hereditario res capiantur, an jure legati, ut imputentur in quartam. II. 967. 4. 968. 5.
Imputatur in Quartam legatum heredi datum ut integra legata, vel fideicommissa præstet. II. 968. 6.
— imputatur quidquid in eam causam accepit futurus heres a viro testatore. Et an in dubio videatur dedisse testator, ut in quartam imputaret. II. 968. 6. & N. 4.
Cum Quarta compensatur quod heres vice mutua accepit a legatario. II. 968. 7. 969.
Conditionis implendæ causa quæ dantur a legatario, non imputantur in Quartam Falcidiam. II. 940. 11. 12. & 969. 8. 9. & 970.
— quare aliter sit in eo, quod datur a legatario, & accipitur ab herede pro pretio rei legatæ. II. 941. 12. & N. 10.
Quod conditionis implendæ causa præstatur ab herede, Falcidiam minuit, & quare. IX. 804. 1.
Cum creditor habuit heredem, quocum poterat agi de peculio, cujus temporis peculium computari oporteat in Falcidia. II. 970. 10.
Quarta Falcidiæ an, & quomodo differat a quarta Trebelliana. II. 971. 11. 12. 972. *seqq.*
— detrahitur ipso jure pro rata portione ex singulis rebus legatis. II. 977. 1. & N. 1. 2.
Quartæ Falcidiæ detentio competit heredi, si possidet: non possidenti datur vindicatio. II. 977. 1. & N. 2.
Quomodo Falcidia deducatur ex rebus legatis, quæ divisionem non recipiunt. II. 977. 2. & 978.
— quomodo deducatur ex fundo, & via legatis. Et quid si Falcidia amplius, vel minus aliquid desideret, quam sit viæ pretium. II. 978. 3. 4. & 979.
Cum fundus, & ad eum via per alium fundum legata est, an fundo legato integre acquisito, viæ legatum pereat, si tanti Falcidiæ ratio habeatur, quanti via æstimatur. II. 978. 4. & N. 3.
— an fundus solus legatario præstandus, & præterea quod amplius est in æstimatione viæ, si Falcidiæ ratio minoris habeatur, quam viæ: an utrumque; & heredi supplendum quod deest Falcidiæ. II. 978. 4. & N. 3. & 979.
Quarta Falcidia deducitur ex legato usufructu. II. 980. 5.
— deducitur ex usufructu omnium bonorum conjugi donato mortis causa. II. 934. N. 2.

BIU Cujas

— quandonam ex eventu minuat solida legata ab initio præstita. II. 981. 9. 10. 982.
Quare æstimatio legati usufructus ratione Falcidiæ fiat, habita computatione triginta annorum dumtaxat. II. 948. 23. & N. 17.
Falcidiæ beneficio non utuntur legatarii, nec fideicommissarii in eo quod ab ipsis legatum est, nisi per consequentiam interdum; & quomodo. II. 983. 12. 13. 984.
Falcidiæ beneficio pater non utitur in castrensi peculio per fideicommissum relicto. II. 984. 12. & 983. N. 6.
Falcidia cessat in testamento militis. II. 985. 16.
— in dote mulieri prælegata, & in rebus mulieris causa emptis, paratisve. II. 980. 6. & 985. 17.
— in relictis ad pias causas. II. 985. 17.
— an adversus Principem retineri possit. IX. 761. 2.
— cessat, si testator expresse prohibuerit. II. 986. 18. & N. 10.
— si pacto, vel stipulatione recepit, se integra legata soluturum. II. 986. 18. & N. 11
— si heres inventarium non fecerit. II. 987. 20.
— si testamentum celavit, vel codicillos, ut fideicommissum intercideret. II. 987. 23.
— si rogatus incapaci restituere, secutus est voluntatem testatoris. II. 987. 24.
— si legata præstitit integra ex errore juris: & quæ inde consectaria. II. 988. 25. 26.
— si autem in facto errans solida legata solvit, habet quartæ Falcidiæ repetitionem. II. 988. 25.
Quarta Falcidia quibus in rebus differat a legitima. V. 456. 22.
An qui, omissa consulto Falcidia, præstitit integra legata, repetere possit, ut indebitum, quod ex Falcidia debebatur. IX. 751. 1. *seqq.* 752. *seqq.*
An quod ex Falcidiæ ratione detrahitur legatariis, naturaliter illis debeatur. IX. 653. 2.
Falcidiam qui non detrahit, in fraudem creditorum non facit. VI. 182. 20.
Fallacia quid sit, & unde dicta. IV. 399. N. 9.
Fallaciæ admissæ exempla. *ibid.*
Falsi pœna quæ sit. VII. 1171. 1.
In falsi crimine negativa a reo minime probanda. VII. 1099. 13.
De falsi crimine an transigere liceat. VII. 331. 14. *seqq.* 332. *seqq.*
Fama hominis quæ. V. 87. 4. & N. 6.
— absolute dicta quid sit. VII. 1112. 31.
Famæ bonæ studio nihil antiquius honesto viro. IV. 366. N. 15.
— jactura honesto viro gravis, improbo levis. 14. 83. N. 1.
Fama non est legitima dominii probatio. VII. 1024. 19.
— per se fidem non facit; sed legitimam probationem, quæ obscura sit & incerta, confirmat. VII. 1112. 30. *seqq.* 1113.
— an faciat semiplenam probationem, & quæ juramento suppleri queat. X. 748. N. 6.
— unico teste non probatur semiplene. X. 747. N. 5.
Fames furem excusat. IV. 251. N. 9.
Famis pellendæ causa filius vendi potest. I. 341. 16.
Familiæ emptor alius ab herede. II. 39. N. 2.
Familiæ appellatione qui contineantur in fideicommisso familiæ relicto. II. 901. 4.
— & quandonam in Familia mansisse, vel ab ea exisse, familiæ relictum intelligatur. II. 991. 5. 992. *seqq.*
Familiæ relictum an excedat quartum gradum. II. 991. N. 2.
— Vide *Fideicommissum.*
Si familia dejecerit: datur adversus dominum interdictum, *Unde vi*, etiamsi non jusserit. Quinam familiæ verbo contineantur. IV. 285. 19. & N. 25.
Familia funesta. VI. 30. N. 21.
Familiarum feriæ. VI. 255. N. 5.
De jure Familiæ quæ actiones, & quorsum proditæ. V. 919. 4. *seqq.* 920. *seqq.*
Erciscundæ familiæ actio quid, & unde nomen traxit. V. 738. 2. & 967. *cap.* 2. N. 1.
Erciscundæ familiæ judicium competit heredi ad divisionem provocanti. VI. 968. 2.
— quid si negetur esse coheres ab adversario, an erciscundæ agat judicio, & quatenus. VI. 969. 3.
— competit in coheredes. VI. 970. 5.
in Judicio erciscundæ agitur de hereditatis sive unius, sive plurium communione dirimenda. VI. 971. 1.
— de hereditate dividenda recte agitur interdum cum illo coherede, quocum non est illa hereditas communis; & quomodo. VI. 972. 2.
Erciscundæ familiæ judicium plusquam semel agitari non potest. Et quonam judicio agatur de rebus vel casu, vel errore adhuc indivisis. VI. 973. 1.
— causa tamen cognita, semel atque iterum potest agitari. VI. 975. 976. 6.
— & quare de rebus in commune relictis agi possit erciscundæ familiæ, ubi hereditas privato consensu non fuit integre divisa. VI. 973. 2.
— quid si privatim diviserint hereditatem coheredes hoc animo, ut nihil indivisum relinquerent. VI. 973. 3. 974.
Familiæ erciscundæ judicium quomodo differat ab aliis universalibus. VI. 974. 4. 5.
in Erciscundæ familiæ judicium venit id totum quod est hereditarium. VI. 975. 1. 2. 976. *seqq.*
— an veniant res defuncto traditæ, & usucapione quæsitæ ab heredibus. VI. 977. 2. *seqq.* 78.
— an peculia filiorum familias, & quæ. VI. 977. 1. *seqq.* 978. *seq.*
— an donatio filiofamilias a patre facta. VI. 979. 1. *seqq.* 980. *seqq.*
in Judicium familiæ erciscundæ venit etiam quod non

BIU Cujas

non est hereditarium, si ejusmodi sit quod recte conferri possit. VI. 985. 1. *seqq.* 986. *seqq.*
— non tamen venit, quod commune non est, quamvis sit hereditarium. Hoc quibus modis contingat. VI. 991. 1. *seqq.* 992. *seqq.*
— non veniunt nomina hereditaria. VI. 993. 5. 994.
Nomen hereditarium solidum si solvat unus heredum, repetit a cæteris judicio familiæ erciscundæ. VI. 999. 7.
— non veniunt stipulationes & promissiones individuæ. VI. 994. 6.
In judicium erciscundæ familiæ an pecuniæ veniant, quas institor servus liber esse jussus, & heres ex parte scriptus exegit, adhuc ignarus sui status, a creditoribus hereditariis. X. 534. 535. *seqq.*
— non veniunt, si sint ab illo consumptæ. X. 540. 6. 541. *seqq.*
— consumptæ qua actione condici possint a coheredibus. X. 545. 7. 546. *seq.*
In Judicium erciscundæ familiæ non veniunt quæ noxia sunt, & ad nocendum parata. VI. 993. 1. 994. *seqq.*
— nec ea quæ sunt scelere & malis artibus quæsita. VI. 995. 3.
— non ea quæ sunt uni heredum prælegata. VI. 995. 4. 5. 996.
— vel uni heredum ab altero coherede data testatoris judicio. VI. 995. 4.
— Vide *Filiusfamilias*, *Prælegatum*.
Familiæ erciscundæ judicium habet præstationes personales. Quæ sint, & cur ita dictæ. VI. 997. 1. & 1003. 19. 1004.
— versantur in tribus. I. in eo, quod coheredi de suo abest per causam hereditariam. VI. 997. 1.
— heres a coherede exigit quod ei abest ex facto coheredis, vel suo, dum negotium hereditarium gerit. Quibus utrumque modis contingat. VI. 997. 2. 3. 998. *seqq.*
II. Præstationes versantur in eo, quod uni abfuturum est ex causa hereditaria. Et quæ hic præstari debeant a cæteris coheredibus. VI. 1001. 10.
III. In eo, ut præstetur a coherede quidquid de rebus hereditariis ad eum pervenerit; vel quod per eum damni datum factumve est; vel si per eum factum sit; quominus quæreretur aliquid coheredi. VI. 1001. 11. 12. & 1002. 16. & 1003. 17.
An pretium hereditariæ rei ab uno venditæ præstetur judicio familiæ erciscundæ. VI. 1001. 13. & 1002.
in Judicio familiæ erciscundæ dolus, & culpa præstantur. VI. 1003. 18.
Judicium familiæ erciscundæ mixtum est, tam in rem quam in personam. VI. 1004. 20.
in judicio familiæ erciscundæ quodnam sit judicis officium. VI. 1005. 1. 1006. *seqq.*
Si non convenerit de divisione rerum inter coheredes: primo testatoris voluntas sequenda. VI. 1006. 2. *seqq.* 1007. *seqq.*
— ubi voluntas testatoris nulla erit, judex divisionem sequetur, quæ illi videbitur commodissima. VI. 1006. 2. & 1009. 8. 1010. *seqq.*
Quam divisionem tenere debeat judex in actione familiæ erciscundæ, in partibus a testatore non divisis. VI. 1008. 7. & 1009
Familiaritas quænam suspectum judicem faciat. IV. 1384. N. 6. & 1385.
— a testimonio dicendo repellit. VII. 1120. 7. *seqq.* 1121.
Famosæ actiones. Vide *Actiones famosæ*, *Judicia famosa*.
Famosus, verbum ambiguum. V. 85. N. 3.
Famuli studiosorum an gaudeant dominorum privilegiis. IV. 1330. N. 9.
Famulis militum an detur in integrum restitutio. V. 1063. N. 7.
de Damnis per famulos illatis, quando teneamur. IV. 444. N. 5.
Fari quid ex Varrone significet. II. 439. N. 3.
— quam significationem habeat apud juris auctores. II. 440. N. 3.
Fasti, & nefasti dies qui. VI. 265. N. 4.
Fatum quid, & unde dictum. II. 440. N. 3.
— pro morte usurpatum. VI. 451. 19. & N. 19.
Fatum, & fatale damnum pro casu fortuito. IV. 655. 12. & N. 8.
Fatalia appellationis. Vide *Appellatio*.
Fatuus unde dictus. II. 440. N. 3.
Quod introductum est ob quorundam favorem, non debet contra ipsorum commodum produci. I. 93. 10.
Ob favorem nulli concedendum est, quod redeat in alterius injuriam. VIII. 779. 6.
Fenestras in pariete nostro aperire licet vel invito vicino. III. 263. 7. *seqq.* 264. *seqq.*
Fenestris an uterentur veteres ad prospectum. III. 268. N. 7.
Feræ quænam, & unde dictæ. I. 689. 3. 690.
— an sint apes, columbi, pavones. I. 690. 4.
— non sunt, quæ in vivariis & in caveis clausæ. I. 691. 4. 5.
Feræ nullius sunt, & occupanti cedunt. I. 691. 5. *seqq.*
— non persequentis, aut vulnerantis fiunt, sed capientis. 1. 691. 8. 692.
— quando fiant ejus qui venandi causa laqueum posuit, cui fera bestia inhæsit. I. 692. 10. 693.
Feræ capientis fiunt, sive quis in suo capiat, sive in alieno. I. 694. 11.
Feræ quæ a custodia nostra se receperunt in libertatem, nostræ esse desinunt, & occupanti acquiruntur. I. 718. 6.
— quando videantur se recepisse in naturalem libertatem. I. 719. 7.
Feræ quomodo possideantur, & quando possideri desinant. I. 1016. 21. 1017. 22.
— an sint in dominio nostro, licet non possideantur. I. 691. 5. & N. 3.

BIU Cujas

Quæ illius pœna qui feras alit, si hæ nocuerint. IV. 473. N. 3.
Feriæ quid sint, & unde dictæ. VI. 256. 3. & 255. N. 4.
— Aliæ extraordinariæ, seu repentinæ. Et quæ sint, & quas ob causas indici soleant. VI. 256. 3. & N. 6. 7. 257. N. 8.
— aliæ solemnes, & perpetuæ. Quatuor illarum genera. VI. 257. 3. 4. & N. 9. 258. *seq.*
I. Dies festi sive a Deo, sive ab ecclesia instituti. VI. 258. 4. & N. 10.
II. Dies natalitii urbium Romæ, Constantinopolis, & ipsius Imperatoris. VI. 258.
III. Feriæ messium, & vindemiarum. VI. 258. 259.
— hæ postremæ uno & tricesimo die finiuntur: prosunt iis etiam, qui occupari non solent in re rustica. VI. 258. N. 14. 259.
— a domino cujusque ditionis ex consuetudine loci cujusque statuendæ. VI. 259. N. 15. 260.
IV. Feriæ nundinarum, & publicorum mercatuum. VI. 259. 260. 4. & N. 16. 17.
Feriæ sive extraordinariæ, sive solemnes, festis diebus exceptis, a Principe constituuntur. VI. 256. 3.
— an ab judice vel a magistratu. VI. 256. 3. & 255. N. 5.
— indicuntur ob publicam calamitatem. VI. 256. N. 8.
— vacationem tribuunt a foro & judiciis. VI. 260. 5. 261. *seqq.*
Etiam in feriis sacris peragi licet quidquid facit ad concordiam & ad lites consensu dirimendas, uti & quidquid est beneficii, atque liberalitatis. VI. 260. 5. 261.
Quot, & quæ fieri prohibeantur in sacris feriis. VI. 261. 262. 5. & N. 19. 20
— vide *Festi*, *Dies*.
Feriis sacris sive perpetuis, sive repentinis, sive in Principis honorem indictis renunciari non potest. VI. 263. 6. & N. 23.
An derogari possit feriis in honorem Dei constitutis a Principe, a Statuto, vel a consuetudine. Quibus ex his derogari possit, & quatenus. VI. 263. N. 23.
Feriis messium, vindemiarum, nundinarum renunciari potest voluntate partium & judicis. VI. 263. 7. & N. 24. & 264.
Quænam genera causarum expediri queant, etiam adversus invitos in feriis vindemiarum, messium, & nundinarum. VI. 264. 8. & N. 26. 27. 266. 9. & 260. N. 17.
Feriæ nundinarum inhibent exactionem privati debiti adversus eos duntaxat, qui concurrunt ad nundinas. VI. 260. 4. & N. 17. & 265. 9.
Festi dies quinam, & unde dicti. VI. 257. 4. & N. 10. 258.
— omnes qui a Deo, vel ab Ecclesia sunt instituti. VI. 258. N. 10.
Rati sunt diebus Festis quicunque actus, qui causæ cognitionem non requirunt. VI. 261. N. 19.
Vetantur festis diebus opificia & opera, quæ servilia dicuntur. VI. 261. N. 20. 262.
— scænæ theatrales, publica spectacula, ebrietates, & commessationes. VI. 262. N. 20.
Excusantur ex necessitate serviles operæ diebus festis. *ibid.*
Opera non servilia licet facere festis diebus. *ibid.*
Quibus operibus vacare oporteat festo die. *ibid.*
Causæ civiles quænam festis diebus agitari queant. VI. 262. N. 21. 263. & 264. N. 26.
Cognitionem causæ quæ non requirunt, an valeant festis diebus. VI. 261. N. 19.
Festa feralia quæ. I. 643. N. 13.
Festuca in manumissionibus adhibita. I. 270. N. 3.
Festucaria vis quænam. IV. 269. N. 2. V. 759. N. 1.
Festucaria prohibitio quæ. IV. 489. N. 5.
Feudi legati an præstanda sit æstimatio. II. 758. N. 4.
Feudi filiofamilias constituti ususfructus an patri acquiratur. III. 21. N. 1.
Feudi dominus est judex feudalium causarum. IV. 1172. N. 9.
— non habet subditum vasallum, excepta feudali causa. IV. 1172. N. 9.
— an possit in jus vocari non petita venia. VI. 34. N. 22.
Feuda olim temporaria, hodie perpetua. IV. 1170. N. 7.
— an sint hereditaria. V. 659 N. 10.
— empta in fraudem legitimæ filiabus debitæ, an sint obnoxia querelæ inofficiosæ donationis. V. 568. N. 4.
— an satisdatione relevent in jus vocatum. VI. 100. N. 8.
An & quomodo fiat executio in re feudali. XI. 234. N. 13.
Sententia in feudalibus an descendenti noceat, aliive successori. XI. 175. N. 1.
— Vide *Calumniæ juramentum*.
Fictio juris quid sit. III. 1175. N. 1.
— tantumdem valet in jure, quantum veritas. I. 983. N. 1. III. 540. N. 1
— an facti esse possit, & quatenus, & quo effectu. I. 983. N. 1. X. 272. 28.
Fictio unionis inter patrem, & filium, inter fratres ejusdem familiæ non est juris naturæ, sed civilis juris. III. 648. N. 2. & 1175. N. 1.
— impedit obligationem civilem, non naturalem. III. 1175. N. 1. 1176.
Fictionis in hereditate, quæ habetur loco defuncti, quinam sit effectus, atque usus. II. 12. 4. & N. 6.
Fictionem non agnoscit jus naturæ. III. 1175. N. 1.
Fictio brevis manus quænam. III. 1200. 6.
Fictio L. Corneliæ qualis. I. 350. 9. & N. 2.
— Publicianæ quæ sit. VI. 639. N. 11.

BIU Cujas

Ficuum furta capitalia apud Græcos. IV. 255. N. 13.
Fides hosti servanda. IV. 395. N. 3.
Quando habita fides de pretio censeatur. I. 745. 11. 746.
Fidei præstatio an juramenti loco habeatur. X. 650. N. 5.
Fides quæ fit judici, plena est, vel minus plena, vulgo semiplena. Aliter perfecta, & imperfecta. X. 745. N. 4. 746.
— imperfecta plures habet probationis gradus, qui per se consistunt, licet probationem nondum plenam effecerint. X. 746. N. 4. & 747. 3.
Fides rupta quid sit. V. 118. N. 13. 119.
Fidem habere alicui quamvis jurato in re sua iniquum est. VII. 493. 5.
Nihil indignius Principe, vel Republica, quam fidem rumpere. IV. 395. N. 3.
Fides bona, vel mala. Vide *Bonæ fidei possessor, Mala fides, et Possessor.*
Fideicommissum, & fideicommittere quid sit. II. 690. 1. & N. 1. 691. IX. 573. 1. 3.
— ejus origo, atque etymologia. II. 522. 3. & N. 3. 523. N. 5. 691. 1. IX. 573. 2.
— olim necessario non præstabatur. II. 522. 4. & N. 4. 5. 523. *seq.*
— vim & necessitatem juris ex quo tempore habuit. II. 522. 4. & N. 5. & 523. 691. 3. 692.
— re mutata, nomen vetus mansit; & quam rectæ. II. 523. 4. 524.
Quot modis, etiam postquam legati vim habuit a jure, differebat a legato ante Justinianum. II. 692. 4. *seqq.* 693. *seqq.* IX. 575. 6. 576.
— qua in re præcipua hodie differat a legato. II. 691. 2. & N. 2. IX. 573. 4.
Singulare fideicommissum quomodo exæquatum legatis a Justiniano. II. 695. 9. & N. 8. 9. & 697. 13. & N. 10. 698. *seq.* IX. 669. 2. 3. 670.
Fideicommissum relinquitur expresse verbis, veluti; *Peto, rogo, volo, mando, fidei tuæ committo, cupio, opto, exigo, desidero heres ut des*, vel *credo te daturum.* II. 705. 9. 10.
— sine verbis fideicommissi propriis relinquitur demonstratione aliqua, quæ indicet testatoris voluntatem de fideicommisso. II. 706. 11. & N. 3.
Verborum quæ ex sola voluntatis conjectura fideicommissum judicant, genera quinque, & quæ; & an plura II. 706. 13. 707. *seqq.*
Fideicomissum relictum iis intelligitur, quibus testator prospectum voluit, sive scriptis coheredibus, sive heredibus legitimis. II. 710. 19.
Fideicommissum quomodo familiæ relictum intelligatur ex prohibita rei alienatione. II. 990. 3. 991. IX. 601. 1. 602. *seqq.*
Quid inter hæc fideicommissa differat. *Rogo fundum cui voles, ex familia relinquas. Peto ne fundus de familia exeat.* II. 993. N. 5. 994.
Fideicommissum familiæ relictum an excedat quartum gradum. II. 991. N. 2.
Fideicommissum etiam nutu relinqui potest. A quo, & quibus præsentibus, & quomodo. II. 710. 20. 711. 21. IX. 644. 4. 5.
Fideicommissum valet, etiam cum testator interrogatus, an vellet illud, vel illud Titio dari, respondet, *Maxime.* II. 711. 22. & N. 6. 712.
Fideicommissum nullum est, si vel scripto, vel dicto, vel nutu non constet de voluntate fideicommittentis. Et quando id contingat. II. 712. 2. 713. *seqq.*
— Vide *Error.*
Fideicommissum non integre scriptum, ratum est, si modo possit ex eo voluntas fideicommittentis intelligi. IX. 601. 1. & 602. 2.
Fideicommissum quinam possint relinquere. Et quibus relinqui possit. II. 720. 3. 4. 721. *seqq.*
A quibus possit fideicommissum relinqui. II. 729. 1. & 730. *seqq.* & 737. 1. 738. *seqq.* IX. 597. *seqq.*
Fideicommissum a filio emancipato, & postea exheredato an relinqui possit. IX. 659. 1. 660. *seqq.*
ab Exheredati substituto fideicommissum non potest relinqui. II. 731. 6. 732.
ab Herede legitimo fideicommissum potest relinqui. II. 738. 2. 739.
— non tamen ab alio, quam rogato. II. 739. N. 2. & 740.
— potest relinqui a legitimo herede impuberis a patre instituti. II. 739. 3.
— potest a fisco relinqui, bonis vacantibus. II. 739. 4.
— patre relinquere potest filiusfam. miles decedens intestatus. *ibid.*
A postumo alieno an possit fideicommissum relinqui. II. 739. 5. 740.
An a postumo fratris filio legitimo herede futuro fideicommissum relinqui possit. II. 739. 5. 740. & 741. & N. 3. X. 1461. 4.
Quando fideicommissum inutiliter relinquatur ab herede legitimo. II. 741. 6.
— recte relinquitur & ab illis qui mortis causa capiunt. II. 741. 7. & 742.
Filiofamilias herede instituto, relinqui potest fideicommissum a patre, cui hereditas per filium acquiritur. II. 745. 1. 746. *seqq.*
— fideicommissum hoc utrum pater præstet ex persona sua, an ex persona filii, quid intersit. II. 748. 4. 749. *seqq.*
Fideicommissum relinquere potest creditor a debitore suo. II. 736. 14. 737. *seqq.*
— & contra debitorem agere poterit fideicommissarius ex testamento. II. 735. N. 8.
— an & contra heredem ad cedendas actiones in debitorem. II. 733. N. 8. 734. *seqq.*
Quantum ab his relinqui possit, a quibus fideicommissum relinqui potest. Et quomodo fideicommissum sit æstimandum. II. 743. 1. *seqq.* 744. *seqq.*
Qui mortis causa aliquid capiunt, quantum est quod capiunt, in tantum possunt onerari fideicommisso. II. 741. 7. 742.

Quæ

BIU Cujas

Quæ res, aut facta in fideicommissum deduci queant. II. 735. *seqq.* & 771. 1. 772. *seqq.*
Res heredis relinquuntur recta per fideicommissum IX. 651. 1.
Fideicommissum relinqui potest testamento, vel codicillis. II. 693. 6. 694. & 787. 2. IX. 575. 6.
Fideicommissum ex imperfecto testamento, aut imperfectis codicillis relictum non debetur. II. 787. 2. & 823. 6. & 824. 7. IX. 578. 1. 579.
— voluntate heredis confirmatur, postquam ab illo agnoscente defuncti voluntatem, integro triennio fuerit præstitum. IX. 579. 2. 3. 580.
An fideicommissum agnoscere videatur aliquis nudo pacto, quo quis se fideicommissum præstaturum pollicetur. IX. 646. 4. 647. *seqq.*
Quare debeatur etiam in posterum quoad pensiones cum futuras, tum præteritas, annuum fideicommissum, si triennio præstitum fuerit. IX. 580. 4. 581. *seqq.* VIII 389. 3.
Fideicommissum relinquitur, etiam per epistolam. II. 788. 4. IX. 643. 2.
Fideicommissum sine ulla scriptura relictum debetur ex sola heredis confessione, vel etiam jurisjurandi recusatione; & quatenus. II. 788. 4. 787. N. 1. IX. 663. 1. 2. 664. *seqq.*
Fideicommissum, neque ab heredibus debetur, nec ab aliis, pœnitentia fideicommittentis probata. Quomodo pœnitentia probetur. IX. 655. 1. 2. 656.
Fideicommissum confusis actionibus non præstatur. IX. 585. *seqq.*
Ubi nam fideicommissum præstari debeat. II. 1091. 1. 2. 1092. IV. 1255. *seqq.*
Quibus actionibus petatur. II. 109. 3. *seqq.* IX. 670. 5. 671. *seqq.*
Quibus modis infirmetur & intercidat. II. 823. 2. *seqq.* 824. *seqq.* & 835. 28. 29. 836 *seqq.*
Fideicommissum singulare qua in re differat ab universali. IX. 693. 4.
Fideicommissi persecutio datur iis quos testator ad fideicommissum vocavit, & quibus prospectum voluit. II. 989. 2. 990.
Fideicommissi familiæ relicti quando, & quibus ex familia detur persecutio. II. 990. 3. 991. 5. 992. IX. 603. 2. 3. 604.
ex Fideicommisso singulari detrahitur quarta Falcida, non Trebelliana. II. 933. N. 1.
in Fideicommissis & legatis usuræ debentur ex mora. VIII. 404. 8.
Fideicommissi pure, aut in diem relicti differentia. II. 629. 8.
Res pure, vel in diem fideicommissa nec potest alienari, nec obligari pignori; neque si servus est, potest manumitti. IX. 687. 2.
— quid si heres ignarus, ignaro vendiderit rem fideicommissam. IX. 688. 2.
— Vide *legatum.*
Fideicommissum hereditatis, seu universale quid sit. II. 521. 1. 2. 522.
— an differat a substitutione fideicommissaria. II. 524. 5. & N. 8. IX. 613. 1.
— legatis non fuit exæquatum. II. 697. N. 11.
Fideicommissum hereditatis relinquere potest, qui testandi jus habet; relinqui potest ei, quocum testamenti factio est. II. 527. 7.
— relinqui potest ab herede scripto, vel legitimo, & a fideicommissario. Quomodo ab herede legitimo. II. 527. 8. 528. *seq.*
— relictum ab herede debetur, etiam ab ejus substituto. IX. 711. 2.
— potest relinqui codicillis, tam a scriptis, quam a legitimis heredibus. II. 529. 10. & N. 6.
— testamento relinquitur a solis institutis. Et quando etiam a ligitimis. II. 529. 11. 530. 12.
Heres heredis appellativo nomine potest onerari fideicommisso. II. 735. N. 6.
Quandonam fideicommissum universale totam hereditatem, vel partem ejus contineat. II. 530. 15.
— relinquitur verbis fideicommissi propriis. II. 532. 2.
— sine verbis relinquitur, cum fideicommissum inutile directo relictum utile fit ex mente testatoris. II. 533. 3. *seqq.* & N. 3.
Fit utile fideicommissum. I. cum quis heredem codicillis directo instituit, vel substituit. II. 534. 9.
— item, cum mater substituit impuberi; vel pater naturali, aut emancipato. II. 734. N. 4.
— an, & cum pater substituit impuberi filio, si intra XXV. annum decesserit. II. 534. 10. 535. & N. 5.
II. Cum testator, vel heredem suum rogat, ut Titium faciat heredem. II. 536. 11. 537.
— vel ut hereditatis propriæ ipsius heredis partem aliquam Titio post mortem restituat. II. 535. N. 6. 536.
III. Cum testator mandat heredi, ne testamentum faciat. II. 537. 12.
IV. Cum duo condens testamenta cavet posteriore, ut prius quoque valeat. II. 538. 13.
Fideicommissum universale intercidit, non adita hereditate. Et quodnam sit huic damno remedium. II. 571. *seqq.* 575. *seqq.*
Semper id agendum ne fideicommissum intercidat. XI. 48. 6.
Quomodo fideicommissum recte petant duo filiifamilias, qui post aditam ab illis hereditatem emancipati sunt a patre secuto voluntatem testatoris. IX. 625. 1. 2.
Fideicommissum quando jure dicatur relictum. IX. 695. 7.
Fideicommissum quando debeat restitui. IX. 697. 9.
— delatum quomodo acquiratur fideicommissario. II. 563. 2. *seqq.*
— quibus casibus acquiratur fideicommissario ipso jure. IX. 741. *seqq.*
Quid, quantumve sit fideicommissum ab herede relictum, quomodo cognosci possit. II. 563. 5. 564. 6. *seqq.*
— uni relictum, solidum illi debetur. IX. 564. 8.

Cum

Cum fideicommissum relictum est, partibus adscriptis in persona singulorum, tantum quisque habiturus est, quantum cuique testator attribuit. II. 564. 9.
Si fideicommissum ab herede relictum sit aliis non coheredibus, partibus non adscriptis: restitui debet pro æquis partibus. II. 564. 10.
— sin coheredibus relictum sit ab herede, creditur relictum singulis pro ea parte, qua quisque vocatus est ad hereditatem. II. 564. 10.
— nisi proclivior conjectura sit, voluisse testatorem æquas partes fieri inter coheredes. Unde hæc conjectura sumatur. II. 564. 10. *seqq.* 565.
Fideicommissum ei relictum intelligitur, & soli præstandum est, quem testator designavit nominatim, vel si alio modo appareat de quo senserit. II. 565. 14. *seqq.*
Fideicommissum acquisitum ei quem designavit testator, transit ad ejus heredes. II. 566. 17.
Fideicommissum censetur ab herede relictum, cum testator alium a quo relinqueret, non designavit. II. 565. 566. 19. & N. 3.
Quare nullum sit fideicommissum, non expressa fideicommissarii persona. II. 566. 20.
— peti non potest ante diem qui adscriptus est a testatore; sed tamen ad heredes transmittitur. II. 567. 21.
— potest ante diem certum restitui: non potest ante incertum diem. II. 567. 22. 568. & 609. 1. 610.
— non potest deberi, nec peti, antequam extiterit conditio, sub qua relictum fuit. II. 569. 23.
— quandonam repræsentari possit, pendente adhuc conditione. II. 569. 24. & 610. 2. 611.
Fideicommissum certo loco restitui jussum, intelligitur ita relictum ut insit in illo dies. II. 569. 26.
Conditionalis fideicommissi spes remitti potest, licet fideicommissum repudiari non possit. Quæ differentiæ ratio. VII. 100. 7.
Fructus ex re fideicommissa percepti, conditione pendente, ad quem pertineant. II. 629. 8.
Fideicommissum an tacite conditionem habeat, quomodo intelligatur ex fideicommissi verbis, aut ex voluntatis conjectura. II. 569. 27. 570. 28.
Restitutio fideicommissi perficitur solo consensu, re, aut verbis declarato. Et quomodo. II. 601. 1. 605. 9. 606. *seqq.*
Nihil interest, per quem fiat restitutio, dummodo fiat herede, & fideicommissario volentibus, vel ratum habentibus. II. 607. 13. 608. 14. *seqq.*
Quænam veniant in fideicommissi restitutionem. II. 615. 5. 6. 616. *seqq.* & 622. 16. *seq.* & 625. *seqq.*
Res Fideicommisso obnoxiæ quibus casibus possint alienari. IX. 691. 1. 692.
An bona subjecta fideicommisso possint alienari ex causa dotis. II. 994. 6.
— Vide *Fideicommissarius*, & *Fiduciarius*.
Fideicommissarius quando, & quomodo tota hereditate sibi restituta, heredi quartam restituere teneatur una cum fructibus. IX. 707. 3. & 709. 6. 710.
Fideicommissarius quod sibi relictum est ab uno heredum qui coactus adire decessit, potest illud a substituto, & coherede petere sine ulla quartæ detractione. IX. 711. 2. 712. *seq.*
Fideicommissarius tenetur creditoribus hereditariis pro ea parte, quæ illi est restituta. II. 649. 1. IX. 701.
— restituere tenetur heredi pro dodrante ea, quæ ille solvit creditoribus ante restitutam hereditatem. II. 649. N. 1. IX. 701. 2.
— legata, & fideicommissa præstat pro ea portione quæ est illi restituta. II. 650. 3.
— in eum transeunt onera hereditaria omnia, cum heres, qui coactus adivit, quartam non retinet. II. 677. 20. 678. 23.
— pro parte restitutæ hereditatis transeunt, herede sponte adeunte. II. 678. 21. 22.
— pro portione dividuntur inter eum & heredem, cum hic quartam retinet jure hereditario: secus si certum aliquid retineat jure prælegati. II. 678. 24. & 679. *seq.* IX. 700. 14. & 706. 7.
— jure heredis utitur in legatis præstandis, sive solidis, sive delibatis ab herede relictis. II. 651. 5. & 652. 7.
— nisi tamen heres quartam remiserit, neque id fecerit, ut haberet illam fideicommissarius. II. 652. 6.
— quartæ Falcidiæ beneficio non utitur in eo, quod relictum est a se ipso. II. 652. 8.
— minus aliquid præstare potest de eo quod a se ipso relictum est, ubi heres sibi quartam retinuit. II. 653. 9.
Fructus qui post acquisitum ex causa fideicommissi dominium ex fundo percipiuntur, ad fideicommissarium pertinent; licet major anni pars ante diem fideicommissi cedentem præteriisse dicatur. I. 797. IX. 1415. 32.
Res, jura, actiones, exceptiones, quæ defuncti fuerunt cum moreretur, sunt in fideicommissarii bonis, restitutione hereditatis in eum facta. II. 615. 5.
— an sint in fideicommissarii dominio. II. 615. N. 4. 616. & 622. 16. 623. *seq.*
Quænam res, licet factæ sint hereditariæ, non veniant in fideicommissi restitutionem. II. 616. 8. & 617. *seqq.*
in Fideicommissarii dominium non transeunt jus personale defuncti, nec aliena res a defuncto juste possessa. II. 615. 6. 616. 7.
Acquisitæ, hereditati nondum aditæ, sive res sint, sive actiones, transeunt in fideicommissarium. II. 622. 16. & 623. *seq.*
Veniunt in fideicommissi restitutionem debita soluta heredi, ubi sors fuerit soluta: non autem usuræ dumtaxat, sive pensiones. II. 628. 6. & 7.
— veniunt partus ancillarum hereditariarum, & partuum partus, sive ante hereditatem editi sint, sive postea. II. 629. 8. & 630.

BIU Cujas

—cætera quæ percipiuntur ab herede ex rebus singulis hereditariis non veniunt in fideicommissi restitutionem. II. 630. 9. & 631.
— quare ista fiant heredis, nec transeant in fideicommissarium. II. 631. 10. & 632. *seqq.*
In restitutionem fideicommissi veniunt fructus post aditam hereditatem, & ante eam restitutam percepti, cum vel mora facta est, vel testator ea de re suam voluntatem declaravit; & quomodo. II. 633. 13. 14. 15. 634. *seqq.*
in Fideicommissarium transit cum jure accrescendi onus etiam accrescentis portionis. II. 626. 21. & 627. 3. & 653. 10.
Ex qua actione fideicommissarius petere possit ab herede portionem quæ illi accrevit. III. 627. 3.
— & an ei opus sit nova restitutione partis accrescentis. II. 627. 4. & 628.
— in eum transeunt actiones omnes, quæ heredi & in heredem dantur; vel quæ sunt heredis aditione confusæ. II. 653. 11. 654. *seq.*
Fidejussio quid sit. Cur vocetur accessio. IV. 553. 3. & N. 1. & 555. N. 3.
— contractus est stricti juris. IV. 556. N. 3.
— non fit nudo pacto apposito contractui, etiam in continenti. *ibid.*
— non contrahitur inter absentes, nec per epistolam. IV. 555. N. 3.
— hodiernis tamen moribus, & per epistolam, & per procuratorem interponitur. IV. 556. N. 3.
— debet esse gratuita. IV. 554. N. 1.
— an sit improbanda, & quatenus. IV. 554. N. 1.
— præcedere potest obligationem principalem. IV. 555. 2. & 558. N. 6.
— verba, sive stipulationem requirit, & alienæ obligationis susceptionem. II. 555. N. 3. IX. 1307. 4.
Cum aliquem fidejussisse cautum est, omnia recte & solemniter acta fuisse videntur. XI. 709. 1. 3.
Fidejussor quis. IV. 554. 2. IX. 1309. 7.
— dictus adpromissor, vindex, sponsor, & intercessor. IV. 554. 2. & N. 2. 555. IX. 1308. 4.
— ab expromissore quomodo differat. IV. 553. N. 1. IX. 1308. 5. 1309.
— nonnisi per stipulationem obligatur. IX. 1339. 1.
— accedit omni obligationi, etiam naturali, & sive principali, sive accessoriæ, sive contractæ, sive contrahendæ. IV. 557. 4. & N. 7. 558.
— potest accipi in leviorem causam; at non in duriorem. Et quomodo causa fidejussoris durior. IV. 558. 5. & N. 8. 9. 559.
— acceptus in majorem summam num saltem pro ea parte teneatur, qua obligatur principalis. IV. 558. N. 9.
— utitur beneficio ordinis, seu excussionis; & quare. IV. 560. 7. & N. 11. 12. 561. 9.
— quibus in casibus careat excussionis beneficio. IV. 560. 8. 561. & N. 13.
— & quare vulgo dictus *indemnitatis*, etiamsi renuntiaverit beneficio excussionis conveniri, non possit ante principalem. IV. 561. 9. & N. 14. 562.
— utitur, beneficio divisionis & quatenus. IV. 562. 10. VII. 1001. 2. 1003.
— liberatur solutione, vel satisfactione, vel liberatione principalis quomodocunque secuta. IV. 559. 6.
Fidejussor qui nondum solvit, vel satisfecit, mandati adversus debitorem agere non potest, ne in id quidem ut liberetur. III. 887 3.4. & N. 1. VIII. 599. 2. & 600. *seq.*
— nisi tamen, vel ea lege fidejusserit, ut posset & ante solutionem convenire debitorem. III. 888. 5. VIII. 606. 11. & 12.
— vel ipse condemnatus fuerit. Et quare hic, & quatenus ante solutionem mandati agere possit adversus debitorem. III. 888. 6. 889. VIII. 603. 5. 6. & 604. 7.
— potest agere mandati, antequam solvit, si bona sua dilapidare cœperit debitor, & probet fidejussor dilapidationem. III. 889. 7. VIII. 605. 9. 10.
— item si debitor per decennium in solutione cessaverit. Et quare possit hic agere fidejussor ante solutionem. III. 890. 8. VIII. 606. 13. 14. 607.
— an possit agere mandati ante solutionem, cum capitales inimicitiæ intervenere, quibus debitor ipse causam dedit. III. 890. 9. VIII. 607. 16. 17. 608. *seqq.*
— ideo agit mandati ante solutionem, ut obligatione liberetur. VIII. 610. 25. & 611.
— quomodo ab ea obligatione liberetur. *ibid.*
Qui fidejussit sine mandato domini, an, & qua actione agere possit ante solutionem; & quo jure. VII. 611. 26. & 612. *seqq.*
An qui tutelæ nomine fidejussit, agere possit, ut liberetur, tutela nondum finita. VIII. 613. 28. 614.
— tutorem qui bona pupilli dilapidet, suspectum facere potest, & sic agere ut liberetur. VIII. 614. 28. & 615.
Qui pro tutore fidejussit, D. Hadriani beneficio non fruitur. VII. 1003. 3.
Quibus ex causis qui fidejussit judicio sistendi causa, possit agere, ut liberetur adversus eum qui non stetit. VIII. 615. 29.
Fidejussor adversus quos mandati agere possit. III. 890. 9. 10. 891. & 896. 22. VIII. 615. 30. *seq.* 616.
— an si debitorem qui sit non solvendo delegaverit, mandati agere possit adversus principalem. III. 896. 23. VIII. 617. 37.
— mandati agit adversus principalem, etiam cum alius debitum solvit, vel remisit fidejussoris causa. III. 897. 24. VIII. 617. 618. 39.
— item cum creditor remunerandi animo, vel donatione mortis causa fidejussori actionem remi-

BIU Cujas

sit, aut legavit testamento liberationem. III. 897. 25. 898. 26. VIII. 618. 39. & 619.
Fidejussor a creditore heres institutus hereditatem adeundo liberatur. VIII. 619. 40.
— & quam actionem habeat adversus principalem VIII. 41.
— salvam habet mandati actionem, ubi fuerit creditori cui successit, antea condemnatus. Et quare. VIII. 620. 41.
Fidejussor non habet actionem mandati adversus debitorem, cum sciens omisit exceptionem, qua reus tutus esse poterat adversus creditorem. III. 891. 12. 13. VIII. 625. 47. 626. 48.
— secus si omisit exceptiones quæ, vel ex ritu agendi nascuntur, vel fidejussori soli competunt, non debitori. III. 893. 18. & 894. 19. 895. VIII. 621. 42. 43: 622. *seqq.*
— quid si ignorans omisit exceptiones, quas allegare debebat. III. 892. 17. VIII. 626. 48.
— si omiserit minus honestas exceptiones, habet actionem mandati nihilominus, postquam solvit, adversus debitorem. VIII. 626. 48. 627.
— ubi allegavit in judicio exceptiones, & condemnatus fuit judicis injuria, appellare debet, & litis appellationem prosequi. III. 892. 15. VIII. 627. 48. & 628. 49.
— excusatur quominus prosequatur appellationem, si pauper sit; item si dives, dummodo mature debitori denuntiet ut interponat appellationem. III. 892. 16. VIII. 627. 38. 628.
Quoties fidejussor reo, vel reus fidejussori, vel alter utrique heres extitit, confusione facta, extinguitur obligatio fidejussoris, manetque principalis. IX. 1361. 1. 1362.
Fidejussor non repetit a debitore, ubi ignarus debitor iterum solverit, nisi solutionem a se factam illi denuntiaverit. III. 900. 29.
— repetit tamen a creditore quod ei solvit, condictione indebiti, vel condictione sine causa. III. 900. 29.
— olim conveniri poterat, semper omisso reo principali: hodie non prius quam, vel reus abiisse probetur, vel non esse solvendo. IX. 1313. 1. & 1321. 1. 1322.
— & quam recte posterius illud præter condictionem obligationis sit constitutum. IX. 1321. 1. 1322.
Fidejussor judicio conventus solvere non cogitur, antequam creditor illi pignora cesserit, & actiones. IX. 1314. 2. 1315. *seq.* & 1343. 1. 1344. 2.
— an & quando pignora cedi debeant fidejussori. IX. 1315. 3. 1316.
Fidejussor utiliter convenitur a creditoribus, omissis possessoribus pignorum, nisi acceptus fuerit in id tantum quod minus ex venditis pignoribus redactum esset. IX. 1347. 1. & 1348.
— non tenetur creditori de residua debiti quantitate, quam ex districtione pignoris creditor servare potuit. IX. 1347. 1348.
— convenitur coram suo judice, non autem coram judice debitoris principalis. IV. 1214. N. 4.
Fidejussor desiderare potest a creditore, ut sibi cedantur actiones adversus debitorem, confidejussores, & pignorum possessores, tempore solutionis duntaxat. IX. 1336. 5.
— recte agit ut sibi cedantur actiones post solutionem, si fidejussor ea lege solverit, ut sibi cederentur. IX. 1336. 5.
Qui creditori se obligavit per errorem pro debitore, tanquam alienæ fidejussionis nomine obstrictus, potest uti doli mali exceptione, si ab eo petatur; vel etiam condicere, ut obligatio sibi feratur accepta. IX. 1345. 1. 1346.
Fidejussor, qui de re danda interpellatus, moram fecit, tenetur ipse de re debita amissa, etiam principali obligatione extincta, si reus in mora non fuerit. Et qua actione, & quare teneatur. XI. 958. 6. 959. *seqq.*
Cur fidejussori solius principalis rei mora noceat. XI. 961. 11. 12. 962.
— qua in re, & quomodo noceat. X. 1164. 11. 1165.
Fidejussor, etiam moram faciente reo, non tenetur, si ipse in mora non fuit, & rem debitam obtulit creditori, qui accipere recusaverit. XI. 960. 10.
Fidejussor stipulationi, *per te non fieri quominus mihi ire agere liceat*, quomodo utiliter accedat. XI. 963. 1.
Fidejussor qui stipulatorem ire, agere prohibuit, an ex pacto suo teneatur. XI. 964. 4. 965. *seq.*
Fidejussor usuras sortis recusare potest, nisi fidem suam in eas obstrinxerit nominatim. IX. 1329. 1.
— compensare potest quod sibi invicem debetur a creditore, & quod a creditore etiam debetur reo principali. VIII. 342. 7.
Cum Fidejussore ejus, qui centum se Capuæ dare promisit, agi potest alibi arbitraria, in qua æstimetur id, quod interest fidejussoris. X. 1155. 4.
— & quando alibi possit agi arbitraria cum fidejussore. X. 1. 156. 5. & 1157. *seq.*
si Fidejussor una cum promissore, vel solus in pecunia certo loco solvenda moram fecerit: conveniri potest arbitraria, in qua æstimetur id quod actoris interest, eo loci potius quam alibi pecuniam fuisse solutam. X. 1158. 7. 1159.
— fidejussor extra moram suam nunquam obligatur in aliud, quam in id tantum, in quod fidejussit. X. 1154.
Fidejussor stipulationis, *centum Capuæ dari*, ex mora rei seu promissoris non tenetur in id quod actoris interest, si conveniatur arbitraria. X. 1164. 10. 11.
Qui fidejussit in bonæ fidei contractum, puta in conductionem, usuras debet ex mora rei prinpalis. Et quare. X. 1183. 26.
Qui fidejussit pro stipulatione, *centum Capuæ dari*, & si in omnem causam se obligaverit nominatim;

BIU Cujas

tamen ex mora rei non tenetur in id quod actoris interest, ibi potius quam alibi solvi. Et quare. X. 1183. 26. & 1184. *seqq.*

Fidejussor acceptus actionis arbitrariæ nomine, vel post moram a reo factam, vel antea, tenetur in id quod actoris interest pecuniam suo loco fuisse solutam, etiam ipso fidejussionis nomine. X. 1197. 1198. *seqq.*

Fidejussores ejusdem rei, seu pecuniæ singuli tenentur in solidum, sive nominatim de eo convenerit, sive non; & sive omnes solvendo sint, sive minus. IX. 1316. 1.

— cum omnes solvendo sunt, obligatio dividitur inter illos ex epistola D. Hadriani. Et quomodo. IX. 1317. 2.

— an omnes solvendo sint, cum de actione dividenda agitur, spectatur tempore litis contestatæ. IX. 1318. 5.

An si convenerit inter creditorem, & fidejussores, ut singuli in solidum teneantur: possint ex hac conventione singuli in solidum conveniri. IX. 1319. 7. & 1320.

— si unus in solidum conveniatur, qui vel non sit solvendo, vel integrum solvere non possit: cæteri non liberantur. IX. 1353. 1.

— qui solidum debet, si partem solvat, pro parte reliqua non liberatur. IX. 1354. 4. & 1355. *seqq.* VII. 203. 6.

Unus ex fidejussoribus ultro solidum solvens, non mandatis sibi actionibus a creditore, nullam habet actionem adversus confidejussores. IX. 1333. 1. 1334. *seqq.*

— an is pignorum possessores habeat obligatos. IX. 1335. 4. 1336.

Unus ex fidejussoribus partem solvendo quando liberetur; aut secus. XI. 470. 9.

Quomodo actio dividatur inter fidejussores. Et quæ hujus divisionis effecta. IX. 1356. 7. 1357. *seqq.*

— Vide *Beneficium divisionis.*

Bonis rei principalis ad fiscum devolutis, liberantur fidejussores. IX. 1312. *seqq.*

An beneficium competentiæ transeat in fidejussores. XI. 289. *seqq.*

Recepta vulgo sententia Bartoli, fidejussorem competentiæ beneficio posse uti, si desideret ut suscipiat judicium reus principalis. XI. 292. 4.

— Vide *Competentiæ beneficium.*

Fides quid sit, & unde dicta. VI. 765. 18. VII. 830. 8.

Bona fides duo significat, & quæ. I. 803. N. 2. VII. 829. 2. *seqq.*

Bona fide agere, se gerere, præstare aliquid, quam habeat sententiam. VI. 765. 18. 766. *seq.* VII. 829. 3. 5. 830. 9. *seqq.*

Omnia ex bona fide præstari debent in bonæ fidei contractibus; & quomodo. VI. 766. 19. VII. 831. 14.

Eorum quæ ex fide bona præstantur in judiciis bonæ fidei, genera duo; & quæ. VI. 768. 21. 769. *seqq.*

— Vide *Contractus, Judicia bonæ fidei.*

Bona fides dolo & fraudi contraria in omnibus contractibus, etiam stricti juris omnino desideratur. VII. 831. 15.

Quæ contra bonam fidem gesta & contracta sunt in bonæ fidei & stricti juris contractibus, irrita sunt, sed diverso modo in utrisque. VII. 831. 15. *seqq.* 832. *seqq.*

Mala fides quid sit. Ea commode definitur, & quomodo. I. 805. 11. & N. 4.

— probari debet evidentibus indiciis. I. 803. N. 2. 804. V. 695. N. 14.

Possidere mala fide, ac sine titulo quid differant. I. 805. N. 4.

Mala fides superveniens non impedit usucapionem aliarum rerum quam mobilium; sed fructuum acquisitionem. Quæ differentiæ ratio. I. 1065. 8. 9. & 1066. N. 3.

— an impediat ex jure canonico usucapionem. I. 1066. N. 3.

Re principali bona fide semel quæsita, non officit usucapioni accessionum, quæ ex re natæ fuerint, mala fides superveniens. I. 1068. 13.

Bonæ fidei possessor quinam. I. 802. 7. 803.

— an fructus faciat suos, & quatenus. I. 801. 3.

An qui cœpit rem possidere bona fide, deinde cognovit esse alienam, queat facere suos fructus. I. 806. 11. 807. *seqq.*

— Vide *Bona fides.*

Malæ fidei possessor quinam dicatur. I. 805. 11. & N. 4. 806.

Quisnam bonæ, vel malæ fidei possessor habeatur in hereditate. V. 674. 13. 675. *seqq.*

— Vide *Possessor hereditatis.*

Fiduciarius quinam & cur ita dictus. II. 527. 6. & N. 3.

— fideicommissum non transfert, nisi adeat hereditatem. II. 571. 2. 573.

— quibus modis, & præmiis invitetur ad adeundum. II. 572. 3. 4. 573. *seqq.*

— adire cogitur & restituere, desiderante fideicommissario, sive ex testamento sit heres ab intestato; sive sit bonorum possessor. II. 578. 3.

— & sive sit persona singularis, cujuscumque dignitatis, sive sit municipium, civitas, vel Fiscus. II. 578. 4. 5. 579.

— an & suus, idemque fiduciarius hereditati vere immiscere cogatur. II. 577. N. 1. 578.

Fiduciarius res singulas restituere rogatus, etiam desiderantibus legatariis, adire non cogitur, licet hi periculo suo velint adiri. II. 579. 7. 580. *seqq.*

— adire non cogitur hereditatem, quam nondum adivit testator, a quo rogatus est eam restituere. II. 580. 10. 581.

— nec adire cogitur, neque potest si velit, pendente conditione, quæ non sit in ejus potestate. II. 581. 12. 582.

Conditiones potestativas quas, & quomodo debeat implere fiduciarius, priusquam adeat hereditatem. II. 582. 13. 583.

BIU Cujas

— hereditatem adire cogitur, & restituere, postquam repudiavit, nisi repudiaverit consentiente fideicommissario. II. 583. 14. 584.
— si intra præstitutum tempus bonorum possessionem non agnoverit; cogi potest eam postea agnoscere, & restituere, fideicommissario postulante; & quatenus. II. 584. 15. & 585.
— jure recusat adire, cum in præsentia constat fideicommissum non deberi. II. 585. 16.
— quid si de fideicommisso dubitetur. II. 585. 17. 586. 18.
— an, pendente conditione fideicommissi, cogi possit hereditatem adire, & restituere. II. 587. 19. & N. 11. & 588. *seqq.*
Fiduciarius jussus in diem restituere, desiderante fideicommissario, cogitur hereditatem adire, & restituere, vel ante diem. II. 589. 23. 590.
Fiduciarius cogi non potest adire, & restituere, desiderante fideicommissario, si nihil ejus intersit. Et quando fideicommissarii intersit, aut secus. II. 590. 24. 591.
An fiduciarius hereditatem adire & restituere cogatur, si fideicommissarius, vel jure substitutionis, vel ab intestato, vel per bonorum possessionem obtinere possit hereditatem. II. 591. 25.
— jure recusat hereditatem adire & restituere, si id facere non possit sine incommodo personæ, damno pecuniæ, reive legatæ, vel sine metu æris alieni. II. 592. 26. & 593. *seqq.*
An & quando, desiderante fideicommissario, cui relicta sit libertas pure, hereditas sub conditione, cogi possit fiduciarius hereditatem adire, & restituere. II. 594. 32. 33. & 595. *seqq.*
— an & adire cogi possit, petente fideicommissarii procuratore. II. 596. 37.
Fiduciarius adire cogitur per prætorem, sive judicem, a quo postuletur aditio per extraordinariam fideicommissi persecutionem. II. 597. 1. 2. 598. 4. 599.
Si jussus adire fiduciarius renuat, officio judicis cogendus. II. 599. 5. & N. 2. & 600. 6.
— sin adiit & restituere neget: actione directa, vel utili ex testamento cogetur. II. 599. N. 2. 600.
Si fiduciarius sit prætor sive judex: a quo ille adire cogendus. II. 598. 3.
Fiduciarius in hereditate fideicommisso obnoxia casus fortuitos non præstat, nisi illis culpa, vel mora sua causam dederit. II. 641. 3. 4. 642. 5.
— nomina debitorum exacta tenetur restituere. II. 628. 7.
— tenetur restituere partus ancillarum ex fideicommisso, quod præsenti die debebatur, perceptos: non autem perceptos, pendente conditione fideicommissi. II. 629. 8.
— proprias sibi facit actiones omnes post aditam hereditatem quæsitas ex rebus hereditariis. II. 630. 9.
— item fructus rerum hereditariarum post aditam hereditatem perceptos, non antea. II. 631. 9. 10. & 632. *seq.*
— quos tamen fructus restituere debet, etiam antea perceptos, si vel moram fecerit in restitutione fideicommissi. II. 633. 14.
— vel ubi voluit testator fructus cum hereditate restitui. Quibus modis appareat voluisse testatorem. II. 633. 15. & 634. 16. *seqq.* 635. *seqq.*
Fiduciarius restituere post mortem rogatus *quod supererit ex hereditate*, olim poterat alienare, & consumere quidlibet ex hereditate, dummodo restitueret, si quid superesset. IX. 731. 1.
— hodie dodrantem hereditatis consumere, vel alienare potest; Quartam duntaxat servare cogitur, & de ea cavere fideicommissario. IX. 732.
— an, & filius cavere debeat eodem modo. IX. 732. & 733.
— an, & qua actione Quartam consequi possit fideicommissarius, ubi dodrantem, & Quartam consumpserit fiduciarius. IX. 733. 2.
— an totum, retenta Quarta, cogatur restituere, ubi nihil ex hereditate consumpserit. IX. 734. 3. & 735. *seq.*
— Vide *Heres rogatus.*
Fiduciarius qui moram fecit, si postea fideicommissario successerit, confusis actionibus, fideicommisso liberatur. IX. 585. 1.
— si duo fiduciarii successerint fideicommissario: an, & pro qua parte restituere debeant fideicommissum. IX. 585. *seq.*
Fiduciarius pretium, & æstimationem restituere tenetur illarum rerum, quæ facto suo perierunt ex hereditate, vel factæ sunt deteriores; nisi earum diminutionem illi jus concesserit, vel testator. II. 642. 6. 7. & 644. 16.
— & quando diminutionem rerum hereditariarum fiduciario concessisse sive lex, sive testator intelligatur. Et quibus finibus contineatur diminuendi potestas. II. 642. 7. *seqq.* & N. 2. 643. 13. 14.
Fiduciarius jure veteri poterat alienare, oppignorare res hereditarias, servos manumittere. Et quomodo jus illud a Justiniano emendatum. II. 644. 16. 17.
— præstare debet in curandis rebus hereditariis eam diligentiam, quam adhibet in suis. Quid ex eo consequens. II. 645. 18. *seqq.*
— rogatus portionem suam restituere coheredibus, utrum ex æquis partibus, an hereditariis restituere debeat. XI. 31. 1. *seqq.* 32. 7. *seqq.*
— rogatus hereditatem restituere, deductis legatis, Quartam detrahit tam ex fideicommisso, quam ex legatis. II. 651. 3. 4. & N. 13.
Actiones, & servitutes aditione confusæ fiduciario heredi restituuntur ipso jure adversus fideicommissarium. II. 653. 11. 12.
— quare servitus quæ fiduciarii heredis fundo debebatur, confusa per aditionem non restituatur, postquam heres fundum, qui serviebat, extante conditione, præstitit legatario. II. 655. *seq.*
Figulinæ exercendæ jus quando reale, vel personale. III. 55. N. 1.

BIU Cujas

Filia dotem obtinere debet a patre. III. 453. 8.
— & quidem, etiamsi locuples sit. III. 453. N. 3.
— an, etiamsi nupsit indigno, vel nupsit inscio patre. *ibid.*
— an, etiamsi ingrata sit, vel a Christiana religione desciverit. *ibid.*
— recte paciscitur de dote in id tempus, in quo uni sibi competat dotis actio, quæ fuit patri communis. V. 1330. N. 12.
— eam patri consentire oportet in repetitione dotis. III. 1042. 15. 16.
— consentit, agente patre, ubi illa aperte non contradicat, vel injuste contradicat. III. 1043. 17. *seqq.*
— consensus illius in repetitione dotis tempore litis contestatæ necessarius. III. 1045. 20.
Dotis actio non adjungitur filiæ, dote patri citra voluntatem ejus soluta, præterquam in duobus casibus. III. 1045. 21. 22.
Quare filia sibi relictum a patre compensare debeat cum dote patri soluta: non autem sibi relictum a marito, nisi fuerit in causam dotis legatum. III. 1046. 22. 23.
Filia sui juris facta, dotem, ejusque actionem sibi vindicat, uti proprium patrimonium. III. 1047. 25. II. 1162. & 1163. 24.
Si pater lite de dote contestata ex voluntate filiæ, & re secundum eum judicata decesserit: actio judicati inde quæsita filiæ danda est, non heredibus patris. III. 1048. 25.
Filia intercedens pro patre juvatur S. C. Vellejano. VIII. 173. 2. & 186. 2.
Filia sub conditione, *si consobrino nupserit*, instituta, an ubi conditioni non paruerit, hereditatem possit obtinere, conditione rejecta. IX. 165. 1.
Filia a patre instituta, & rogata portionem suam fratribus restituere, potuit olim retinere quartam etiam vetante testatore. IX. 789. 1.
— hodie quid juris ex Justiniani constitutione. IX. 790. 2. 791. *seq.*
Filiafamilias, quæ divortio facto, dotem patri reddi jusserat, si parte dotis soluta, pater decesserit: illa sui juris facta partem dotis reliquam recte petit. III. 1048. 26.
Filiafamilias olim fratribus, sororibus, filiisfamilias erat, non autem patri, vel matri consanguinea. II. 1117. N. 2.
— Vide *Dos. Pater.*
Qui nec natura, nec adoptione filius est, nuda adseveratione, vel professione talis non efficitur. VII. 1051. 1.
In re dubia filius aliquis esse creditor ex professione parentum, nisi id contraria probatione revincatur. VII. 1051. 1. 1052. *seqq.*
Filius qui manibus, operisve suis victum sibi parare potest, non est alendus, nisi ea sit generis nobilitate, quem dedeceant operæ serviles. III. 454. N. 9.
Filius, omnium maxime, & proprie heres dicitur. II. 352. N. 15. 353.
Filius qui est sui juris, & nepotes, quamvis sint in avi potestate, sub quavis conditione possunt institui. II. 86. 8. IX. 179. 12. 180.
— an & filia pari modo institui possit, quamvis sit in potestate. II. 86. 8. 85. N. 4.
Filiusfamilias, qui a patre tantum accepit, quantum ei sufficit ad Quartam naturæ debitam ea lege, ne judicia patris inquietaret, excluditur ab inofficiosi querela. VII. 245.
— emancipatus autem doli exceptione repellitur. *ibid.*
An filius heres a patre institutus, & rogatus hereditatis portionem alteri restituere, possit duplicem Quartam, Legitimam scilicet, & Trebellianam deducere. IX. 783. 2. 3. 784. *seqq.*
— sententia affirmans ubique fere recepta. IX. 788. 3.
— utramque deducere potest, sive pure rogatus, sive sub conditione, *si decesserit sine liberis.* IX. 788. 4.
— quantum pro utraque deducere debeat. IX. 789. *seq.*
Filius vel legitimus, vel naturalis portionem hereditatis restituere rogatus post mortem, non tenetur fideicommisso, si liberos susceperit. IX. 185. 1. 186. *seqq.* & 657. 1. 658. *seqq.*
— quid si naturales liberos susceperit duntaxat. IX. 187. *seq.*
Filius institutus, cui pater aliquem substituit, non censetur substitutione oneratus, *Si liberos habuerit.* VIII. 185. 1. 186. *seq.*
— factum defuncti patris ignorare censetur. X. 797. N. 10.
— de facto patris jurare non cogitur. X. 797. N. 9.
— non tenetur pro patre, administratione primipilari excepta. IV. 598. 1. & N. 3.
— quando conveniri possit ex persona patris, vel secus. VII. 882. 2. 883. 1. 2.
— auditur in criminali patris causa ratione legitimæ. V. 178. N. 5.
— invitus testimonium dicere non cogitur adversus patrem, neque volens admittitur. VII. 1129. 1.
— fidejubere tenetur pro captivo patre; vel carceri mancipato, si impietatis notam, & exheredationis injuriam evitare velit. IX. 598. N. 3.
Filii appellatione an, & quando veniat naturalis. II. 374. N. 4.
Si quid alicui sit tamquam filio relictum, qui filius non sit: an debeatur. IX. 22. 4.
Filio relictum, utrum nam debeatur filio naturali, an extraneo, quem testator habeat loco filii. XI. 14. 22.
Filium non esse eum, qui natus est ex uxore, quomodo probetur. I. 301. 10.
— Vide *Adultera, Pater.*

BIU Cujas

Filiorum appellatione continentur etiam filiæ. I. 411. 28.
— etiam nepotes & alii descendentes, nisi constet de contraria testatoris voluntate. VIII. 153. 3. 154. 4. 5. I. 410. 26. 27. & N. 11.
Filiusfamilias, & paterfamilias civilia nomina. III. 648. N. 2.
Filiusfamilias quinam. VIII. 1175.
— patri obedire necessario debet, & ibi esse & morari, ubi pater jubet, dummodo honesto in loco. I. 338. 6.
Filiusfamilias liberorum hominum & civium numero continetur. I. 340. 14.
— non est in dominio patris; & habetur pro patrefamilias in publicis causis, civilibusque negotiis, nisi cum patre contrahat. I. 340. 15. 341. 17. VIII. 1343. 3. XI. 1659. 1.
Filius patri per omnia acquirit, excepto castrensi, vel quasi castrensi peculio, & adventitiorum proprietate. II. 1170. 4. & N. 2. & 1171. 5.
— an vendi possit a patre. Et quid juris, si venditus fuerit propter nimiam patris egestatem. II. 140. 16. 141.
Patri acquiritur quidquid ei filius stipulatur, etiamsi ex causa castrensis peculii. III. 564. 10. & 565.
an filiusfamilias qui res patri subtraxit, furti teneatur, si habeat castrense peculium. IV. 261. 21. & N. 20.
inter Filiusfamilias & patrem obligatio & actio potest esse ex causa castrensis peculii. III. 649. 9. IV. 1065. 9. & N. 10.
— an patri acquirat, si stipuletur eo tempore, quo pater captus fuerat ab hostibus. XI. 618. 2.
— stipulatus impersonaliter, vel sibi nominatim, stipulari videtur patri, & si de patre nihil adjiciat. XI. 937. 1.
— quibus in causis consistere judicio possit adversus patrem. IX. 1065. 9.
— an indistincte agere possit adversus patrem ex jure canonico. IV. 1065. N. 10.
— potest in judicio stare cum in sua causa, tum in aliena. I. 342. 18.
Filiusfamilias nullo auctore recte gerit ea, quæ paterfamilias sine auctoritate alterius administrat. XI. 1659. 2. & 1660.
— nihil eorum gerere potest in quibus patrifamilias tutore, vel curatore est opus. *ibid.*
— obligatur tanquam paterfamilias sive suo, sive alieno nomine; & cum eo agi potest ex omnibus causis, excepta mutui datione, patre etiam invito. IV. 1079. 4. VIII. 90. 52. *seqq.* XI. 1659. 1.
— quare conveniri potest ex omnibus causis, licet ex omnibus agere non possit. IV. 1080. 5.
— recte stipulatur nullo auctore, etiamsi impubes. XI. 1660. 3.
— pubes factus nullo auctore recte promittit, & promittendo obligatur. XI. 1661. 4.
Filiusfamilias impubes, ne patre quidem auctore, potest obligari. Cur aliud in pupillo impubere, qui auctore tutore obligatur. XI. 1661. 5. 6.
— auctore patre tamen, obligatur etiam impubes, si de hereditate quæ illi acquiritur adeunda, agatur. XI. 1661. 7. & 1662.
— an si pro parte fidejusserit, obligetur. Et quid si in venditione fidejusserit. IX. 1325. 1. & 1326. *seqq.*
— si magistratum gerat: etiam patri, in cujus est potestate, jubere, & imperare potest. I. 342. 19. & 343.
— emancipari non potest, nisi consentiat, excepto infante. I. 355. 22. & 356.
— deportatus & deinde restitutus an redeat in patris potestatem. I. 368. 8. *seqq.*
Filiusfamilias institui potest sub conditione potestativa. IX. 173. 2. & 178. 10.
— non potest institui, etiam ex Justinianeo jure sub conditione impossibili. IX. 174. 3. 175. 5. & 176. *seq.* II. 175. 12.
— nisi sub contraria conditione fuerit exheredatus. IX. 179. 11.
— quando sub impossibili, vel potestativa conditione institutus censeatur. IX. 177. 6. 178. 8. *seqq.*
— quare impossibilis conditio adjecta testamento, in quo filiusfamilias est heres, vitiet ipsum testamentum. IX. 177. 6. 7.
— hodie ita potest institui heres, ut patri per illum hereditas non acquiratur. II. 1164. N. 16.
— item potest illi ea lege donari, ut ad patrem non perveniat ususfructus. II. 1164. 27.
— testari potest de bonis castrensibus & quasi castrensibus, non de profectitiis, neque de adventitiis. II. 29. 8 30. & 25. N. 2. 26.
— ne consentiente quidem patre. II. 31. 9. & N. 11. VIII. 1346. 8.
— an, si testetur de castrensibus & quasi castrensibus, possit testamentum ejus rescindi querela inofficiosi. V. 487. 6. 7. 488. *seqq.*
Quando nam filiusfamilias qui de peculio quasi castrensi sine querelæ metu testatur, hoc ipsum privilegium amittat. V. 496. 15.
Filiusfamilias potest donare causa mortis, volente patre. II. 31. 9. & N. 10. VIII. 1346.
— vivo etiam patre bonorum paternorum dominus existimatur. Et quomodo. II. 353. 14. 15. & 354. N. 16. IX. 1328.
— jussum patris expectare debet in adeunda, vel repudianda hereditate: non item in bonorum possessione agnoscenda. Differentiæ ratio. II. 408. 4. 5. 409. 6.
— Justinianeo jure potest ignorante, & vel invito patre adire, vel repudiare hereditatem adventitiam. II. 409. 7. & 410.
Qui se filiumfamilias falso putat, vel de eo dubitat, hereditatem acquirit adeundo, etiam sine jussu patris; & quare. II. 410. 8. 411. N. 8.
Qui per errorem putat se fuisse filiumfamilias, hereditatem patris neque adire potest, neque repudiare. II. 412. 9.

An

BIU Cujas

An filiusfamilias a patre institutus hereditati se immiscere cogatur, ut hanc alteri restituat. II. 577. N. 1.
— hereditatem sibi ex fideicommisso restitutam, & bonorum possessionem sibi delatam recte sine jussu patris admittit, modo sequatur patris ratihabitio. II. 608. 15. 1178. 6. *seqq.*
— quando bonorum possessionem sibi acquirat, vel patri. VIII. 1180. 12. & 1184. 15.
— ejus consensus, & opera non desideratur in acquirendo patri fideicommisso bonorum; secus in acquirenda hereditate, & bonorum possessione. II. 608. 16.
— potest legatum, fideicommissum sibi relictum acquirere, & repudiare, ignorante etiam, aut invito patre. IX. 651. & 652. *seq.*
— eidem postea facto sui juris repudiatum fideicommissum petenti obstat exceptio doli; & an recte. IX. 653. 2. 4. & 654. *seqq.*
— quare illi non obstet exceptio doli, si pater relictum filiofamilias fideicommissum repudiaverit. IX. 653. 3.
Filiusfamilias in iis omnibus quæ, vivo eo, patri non acquiruntur, habet heredes ab intestato suos liberos, excluso patre. II. 1123. 14. 1124. 15.
— cur aliter jure veteri, & quare. *ibid.*
In peculio profectitio patrem habet heredem, non liberos. II. 1124. 16.
Quænam Filiusfamilias acquirere possit, ex cujusque peculii genere æstimandum. II. 1153. 7.
— in peculio castrensi, & quasi castrensi pro patrefamilias habetur, & quare. II. 1154. 11. & N. 2. 3.
Quare nec filiusfamilias patri, nec filio pater obligari possit in profectitio peculio jure civili. Quid ex jure naturali. III. 647. 9. 10.
An filiusfamilias ex adventitio peculio patri civiliter obligari possit. III. 649. 9.
— de castrensi, vel quasi castrensi peculio, & de omni causa inde nata recte agit, & suo nomine, adversus omnes, ignorante etiam, & invito patre, imo & adversus patrem. IV. 1065. 9.
— an ex causa peculii castrensis, vel quasi castrensis furti agat adversus patrem. IV. 1065. N. 10.
— agere potest de bonis adventitiis, consentiente patre. IV. 1067. 11. 12.
— an ignorante patre, & invito. IV. 1067. N. 13. & 1068. 13. *seqq.*
— quid si pater absit, vel sit furiosus. IV. 1067. 10.
— an, & quando agere possit de castrensi peculio. IV. 1070. 16.
— si peregre absit, studiorum, puta, vel legationis causa, patre, ejusque procuratore absentibus: de profectitio peculio potest agere, ne fraudem patiatur. IV. 1070. 16. X. 284. 2. 285.
— & quidem agere potest, sive ex maleficio, sive ex contractu patiatur fraudem. IV. 1070. 17. 1071. 18. X. 285. 2.
— potest in eadem causa procuratorem dare. V. 173. 3.
— quare de peculio profectitio, quod ipse negotiando occupavit, agere non possit suo nomine. IV. 1071. 18.
— patris nomine potest agere ex omnibus causis, dummodo caveat patrem rem ratam habiturum. IV. 1072. 18. V. 213. N. 9.
— ex causa profectitii peculii, vel alia, ex qua patri actio competit, quandocumque agit suo nomine: utili actione, non directa experitur. IV. 1072. 19. X. 285. 3.
— bona profectitia alienare non potest; sed neque adventitia bona, in quibus patri quæsitus est ususfructus. VIII. 89. 5. IV. 1068. 14.
Filiusfamilias neque ex credita pecunia, neque ex publico voto obligatur. III. 657. 2. 3.
— quare contrahere possit, & testari nequeat. III. 657. N. 1. VIII. 1341. 2.
Filiusfamilias hereditatem sibi antea delatam si adeat, factus sui juris: an acquirat eam sibi, vel patri. IX. 363. 1. 2.
Cum filiusfamilias quid stipulatur, & contrahit sub conditione, patri acquirit obligationem; etiamsi conditio extiterit, filio jam emancipato. IX. 363. 3. 364. XI. 1291. 1. *seqq.*
Filiusfamilias qui fidejussorem accepit ejus pecuniæ, quam postea emancipatus credidit, an sibi obliget fidejussorem. Et quam adversus illum habeat actionem. XI. 1581. 1. *seqq.* & 1582. 4.
— quare quod stipulatus est sub conditione, acquirat patri, etiamsi conditio stipulationis extiterit, eo emancipato. IX. 363. 364.
Si filiusfamilias contra Senatusconsultum mutuatus pecuniam solverit; nec extantem vindicare potest, neque condicere consumptam. X. 234. *seq.*
— Vide *Pater.*
— quandonam pactum inire queat, ne agat ipse, sive petat. V. 1330. N. 12.
— recte paciscitur de eo, quod illi est sub conditione legatum. *ibid.*
— an detrahere paciscendo queat patris obligationi. VII. 113. 2.
Filiusfamilias sui juris factus de rebus antea contractus in id tenetur duntaxat quod facere potest. Et quare hoc utatur beneficio factus paterfamilias, & non antea. VIII. 91. 55. 56. 92. 57.
— eo tamen beneficio non utitur, si, vel patremfamilias se esse mentitus est dum contrahebat; vel post decem annos conveniatur, ex quo fuit patria potestate solutus. VIII. 93. 59. 94. 60.
Filiusfamilias quacunque conveniatur ex causa, potest ea compensare, quæ patri debentur ex eadem causa ab actore; si modo caveat patrem rem ratam habiturum. IV. 858. 29. VIII. 343. 9. 344.
— quare filiusfamilias, secus ac procurator, caveat de rato. VIII. 344. 10.
Filiusfamilias in re peculiari recte defert jusjurandum. X. 641. 1.

BIU Cujas

virum nondum eluxit, notatur infamia, nisi illum jussus patris excuset. V. 96. 1. & N. 4.
Filio familias recte solvitur in re peculiari. IV. 758. 25.
— quæ competant bonorum possessiones. VIII. 1175. 1. 1176.
Quænam per filiumfamilias quæsita patri acquirantur in totum; & quæ duntaxat quoad usumfructum. VIII. 1176. 1. 2.
Filiifamilias alienare vetantur a lege; quæ bona, & quatenus. II. 1222. 20.
Fines regere quid sit. II. 1237. 14.
in Actione finium regundorum quodnam sit judicis officium. *ibid.*
— Vide *Actio finium regundorum.*
Qui fines agri demonstravit, cum fundum venditit, quando præstet illorum evictionem, vel secus. IX. 1479. 1. & 1480.
— Vide *Evictio.*
Fiscus olim pro ærario Reipublicæ; hodie ita dictus pro ærario Principis. IV. 848. 16.
Fiscus rem sibi cum alio communem potest totam vendere, & dominium transfert in emptorem jure proprio, & suo. VIII. 1126. 12. IX. 1134. 1.
— rem alienam quavis ex causa tradendo, dominium transfert. Et quænam iis, ad quos ea res pertinet, tribuatur actio adversus Fiscum, & intra quod tempus. I. 939. 12. 13. & 1174. 6.
— si pecuniam communem mutuam dederit; mutuam facit duntaxat pro sua parte; nisi tamen socii mutuo dato consenserint. X. 282. 1. 283. *seqq.*
— non licet ei ab emptione, venditione, invito adversario, discedere. Et quare in ea re utatur jure communi. VIII. 867. 19. *seqq.*
— si res debitoris alienaverit ob cessationem tributorum, & præstationum publicarum: vendita res emptori non potest avocari, etiam oblato a debitore pretio. VIII. 949. *seqq.*
— neque alii creditores qui hypothecam accepere, antequam dies tributorum cesserit, rem a Fisco venditam avocare possunt emptori, si pignus persequantur. VIII. 951. *seq.*
Quæ concurrere oporteat, ut a Fisco facta venditio revocari non possit. VIII. 953. *seqq.*
Fiscus, vindicata sibi hereditate indigno ablata, legatis ab indigno relictis tenetur; & simili modo, atque heres Falcidiam detrahit. II. 1007. 19. 1008.
An Quartam Fiscus retinere possit, cum sibi vindicavit hereditatem ab indigno, qui totam incapaci restituerat. IX. 760. 2.
— heres institutus, aut alio nomine obtinens bona, cautionem non præstat legatorum nomine. II. 1099. N. 6.
— succedit ex Lege Julia caducaria in bona vacantia. II. 1112. 17. & 1111. N. 18.
— non tamen succedit in rem duobus a Principe donatam. II. 1112. 19.
— an, & quatenus succedat in bona quæ proscribuntur ob alicujus delictum. II. 1112. N. 18.
— item in res quæ indigno auferuntur. *ibid.*
Fisco acquiritur sine ulla traditione dominium illarum rerum, quæ vel ob delictum, vel tanquam vacantes ad illum deferuntur. VII. 211. 7.
Fiscus potior creditoribus omnibus chirographariis, etiam privilegiariis, excepta muliere in causa dotis. IV. 1212. 6. VI. 158. 15. 16.
— non tamen potior in petenda pœna; & quare. VI. 154. 5. & N. 4.
— habet tacitam hypothecam in bonis debitoris, quæ debitor habet, habiturusve est. IV. 1212. 6. VI. 877. 13.
— creditoribus hypothecariis tempore posterioribus præfertur jure tacite hypothecæ. *ibid.*
— cum privato succedit, utitur jure privati. *ibid.*
— si concurrat cum creditoribus hypothecariis; potior non est jure, nisi tempore prior, etiam in bonis, quæ Fisci debitor postea acquisivit. VI. 937. 8. 938. 9. & 939.
— potest convenire statim debitores sui debitoris, etiam ante judicis condemnationem, aliter ac privatus. Differentiæ ratio. VII 923. 1. 2.
— prius tamen illos convenire non potest, quam facultates proprii debitoris excusserit; & quare. VII. 925. 5. 926. 6.
— in publicata damnati bona succedens obligatur ipsius creditoribus. IX. 1309. 1. & 1310. *seq.*
— non tenetur creditoribus hereditariis, propter venditam a se hereditatem, & quare. IX. 791. 1. 2. & 793. *seqq.* 794. 10.
— an & quando obligetur creditoribus hereditariis, si hereditatis emptor non sit solvendo. IX. 794. 10. 11. 795. 12. 796. 14. 15.
— cum tenetur creditoribus hereditariis, conveniri non potest supra facultates hereditatis. IX. 795. 13. & 796.
— tenetur inofficiosi querela. V. 534. 5.
Adversus Fiscum agere non possunt creditores, qui hereditatis emptorem convenire cessant, putantes per errorem integras sibi esse adversus Fiscum actiones. IX. 796. 13.
— item agere non possunt, cum vendita a Fisco hereditas fuit ab initio damnosa, & solvendo non est hereditatis emptor in suis bonis. IX. 796. 14.
— agere non possunt, ne ad eam quidem pretii summam, quam consecutus est Fiscus ex venditione hereditatis, & quare. IX. 796. 15.
— utitur jure privatorum in contractibus, & præstationibus. VII. 51. 1.
— rationes publicas adversus se exhibere cogitur petenti reo. VII. 51. *seq.* & 1250. 8.
— communia instrumenta petenti actori edere tenetur. VII. 55. 4.
— quomodo cogendus, & a quo, si ea edere recuset. VII. 55. 5. & 56. *seqq.*
— ejus instrumenta domestica fidem faciunt duntaxat contra ipsum. VII. 1250. 9. & 1031. *seq.*
Fiscus, & Respublica procurationem alienæ litis suscipere prohibentur adversus privatum. Et cur

BIU Cujas

privati impune dent Fiscum procuratorem, & illæ causæ patrocinium suscipiat impune. V. 200. 11. 12.
Major Fisci favor, quam Reipublicæ apud Romanos; & quare. VI. 153. N. 3.
Fisco ex omnibus causis usuræ debentur, & sine ulla conventione, si mora intercesserit. VIII. 374. 6. 793. 7. X. 1384. 17.
— semisses debentur, etiamsi alias dentur ex more regionis minores. VIII. 470. 12.
ad Fiscum quibus modis propter delictum res privatorum transferantur. II. 1244. 13.
Adversus Fiscum admittitur compensatio. IV. 842. 7. VIII. 309. 1.
Compensatio non objicitur Fisco petenti vectigalia stipendia, tributa. IV. 842. 8. VIII. 318. 7. 319. 10.
— nec objicitur petenti pretium rei a se venditæ. IV. 847. 15. VIII. 319. 7. 8. & 320. 13.
— opponi non potest ab eo, qui Fisco tenetur ob annonam male administratam. IV. 843. 9. VIII. 319. 9.
— non ab eo qui mutuam pecuniam fœnori acceperit a civitate. IV. 846. 11. VIII. 318. 4. 6.
— neque ab eo qui pecuniam debet ad pauperum alimoniam in venerabilibus locis degentium destinatam. IV. 846. 12. & N. 14. VIII. 319. 11.
— neque ab eo qui debitor est pecuniæ, ex qua militibus, magistratibus, professoribus publicis, & aliis Principis, vel Civitatis ministris stipendia solvi debent. IV. 847. 13. VIII. 320. 11.
— non ab eo qui debet fideicommissum civitati relictum. IV. 847. 14. VIII. 320. 12.
Compensatio non admittitur adversus Fiscum, cum illi debetur emptæ rei pretium. IV. 847. 15. VIII. 320. 13.
An quatuor, an plures sint causæ, in quibus non admittitur compensatio adversus Fiscum. IV. 847. 16. 848.
Quod ab una Fisci statione petitur, etiamsi ex causa non excepta petatur, compensari non potest cum illo, quod ab alia Fisci statione debetur, & quare. IV. 848. 17. 849.
Fisci advocatorum quæ extat in jure Romano notitia, quem habeat usum moribus hodiernis. V. 79. 1.
Quinam Fisci advocatorum numerus. V. 79. 2.
— Eorum officii tempus in diebus prætorianis annuum; in cæteris biennio durabat. V. 79. 2. & N. 1.
Advocatis Fisci salaria ad summam 600. aureorum in singulos annos ex ærario publico constituta. V. 79. 2.
— salarium totius anni etiam non perceptum ad heredes transmittunt, si in ea functione decesserint. V. 80. 2.
Fisci advocatorum præmia quædam communia, quædam propria. *ibid.*
Fisci advocatorum numerus, dignitas, salarium moribus nostris pro cujusque Principis, & populi voluntate constitutum. V. 81. 3.
Quodnam Fisci advocatorum munus. V. 81. 4. 82.
Quæ horum pœnæ, si vel in necem Fisci colludant cum adversariis, vel si, ut bona vindicent Fisco, calumnias moveant privatis. V. 82. 4.
Fisci causa, nonnisi præsente advocato Fisci agitari potest, licet possit absente illo decidi. V. 82. 5. & N. 2.
Fisci procuratori juramentum calumniæ remittitur in Camera imperiali. VI. 220. N. 11.
Fisci dispensator quinam; & quodnam ejus officium. VII. 1249. 2. 3.
— a Principe, vel a Procuratore Cæsaris deligitur ad id munus. VII. 1249. 4. 5.
— qui differat a Fisci procuratore. VII. 1249. 6.
Fisci procurator solus cognoscebat de Fiscalibus causis. IV. 1173. 9. & 1177. 12. & N. 15. & 1178.
Fisci causæ sex mentium spatio finiendæ. 287. 10.
— an ab illis aliquando appelletur. VI. 422. 20. & N. 29.
Fisci res habent in singulis territoriis homines idoneos, a quibus administrantur. VIII. 311. 1.
Cautio Fisci solemnis securum facit fiscalium rerum emptorem. VIII. 293. 13. & 294.
Flagella adhibebantur in servos. I. 230. N. 19.
Cædi non poterant homines liberi flagellis. V. 134. N. 19.
Flagitare, flagitatio quid in jure significent. III. 619. N. 3.
Flamines Diales exempti a patria potestate. II. 361. N. 11.
— in jus vocari non poterant. VI. 28. N. 20.
— neque jurare cogebantur. X. 812. 19.
Floreni non sunt ejusdem æstimationis apud Belgas, atque apud Germanos. V. 7. 11. & 8.
— accipiuntur in contractibus pro florenis ejus æstimationis, quæ habetur in loco contractus. V. 8. 11.
— Vide *Nummus*.
Florentini Pandectæ. Vide *Pandectæ*.
Flumen quid sit, & unde dictum. I. 661. 2.
— ab aqua profluente quomodo differat. I. 662. 7.
— proprietate est in bonis nullius. I. 663. 8.
Fluminis usus publicus est omnibus his duntaxat, qui sunt ex eo populo seu gente, cujus fines flumen alluit. I. 662. 6. 663. 8.
— licet cuique ex populo navigare in flumine publico, & in eo piscari ex jure gentium. I. 663. 8.
Proditum est interdictum adversus illum qui aliquid facit, immittitve in flumine publico, ex quo statio, vel iter navigio deterius fiat. I. 663. 9.
— adversus illum, qui factum, immissumve quid habet in flumine publico, ut opus restituat, seu tollat. *ibid.*
— adversus illum per quem aliquid fit, aut factum est, quo aliter aqua fluat, atque priore æstate fluxerat. I. 664. 9.
Proditum interdictum, *Ne vis fiat*, quominus navigare liceat in flumine publico. *ibid.*

Publi-

BIU Cujas

Publici fluminis publicus est alveus, quandiu tenetur a flumine. I. 664. 11.
An liceat ædificare in flumine pubblico ; & cui acquiratur ædificium. I. 665. 12. 702. *seqq.*
Nata in flumine publico cujus sint. I. 701. 1.
Mobilia nata in flumine publico, veluti arena, conchæ, quatenus occupari possint. I. 701. 2.
Translata vi fluminis ex alieno prædio in nostrum, an, & quando nostra fiant. I. 837. 4.
Fluminis immittendi servitus quæ. III. 274. 19.
— in ea flumen quo sensu usurpetur. III. 274. 19. & 345. 14. & N. 10.
An & quando flumen publicum intermedium itineris aut viæ servitutem impediat. III. 239. 12.
Flumina publica quænam sint. I. 660. 2. & 661.
Fœminæ qua parte sint conditionis deterioris, quam masculi. I. 629. 12. & N. 4. & 630.
— non poterant institui, quamvis filiæ, supra quadrantem; & hereditatem nummis centummilibus majorem adire vetitæ ex lege Voconia. II. 155. N. 15.
— ex lege Voconia excludebantur, etiam paterna hereditate. II. 1116. N. 2. & 1117.
— ad paternam hereditatem simul cum maribus vocantur jure Justinianeo. II. 1117. N. 2.
Hodie Jura municipalia fœminas & liberos ex illis descendentes fere excludunt a paterna hereditate, extantibus masculis. *ibid.*
— raro admodum donant. III. 727. N. 7.
— judicandi munere fungi vetabantur apud Romanos. IV. 1377. 11. & N. 17.
— apud aliquas gentes & de republica consulebantur, & præerant judiciis. IV. 1377. N. 17.
— contrario more, atque usu judicant alicubi. *ibid.*
An, ubi jurisdictio obvenit hereditaria, fœminæ possint exercere per se ordinariam jurisdictionem. *ibid.*
Fœminas regno potiri neque jus naturæ, neque jus divinum prohibent. *ibid.*
Fœminarum exempla, quæ sceptra tenuere. *ibid.*
Nihil interest ex Aristotelis sententia, utrum fœminæ rempublicam administrent; an viri, qui pendeant ex nutu fæminarum. *ibid.*
— postulare pro aliis non possunt. V. 46. 9. & N. 20.
— nec procurationem alienarum rerum, nec alienam defensionem suscipere, nisi procurationem in rem suam ex honesta causa suscipiant. V. 192. 3. & 194. 5. 195. 6. VII. 1036. 5.
— vel nisi pro parentibus agant, quos morbus aut ætas impediat; nec alium habent, qui pro illis agat. V. 195. 7. 196. *seq.*
— vel nisi agant pro liberis, qui, vel morbo impediantur, vel sint pupilli; & quatenus hoc posteriori casu. V. 197. 8. & N. 8.
— an & pro conjuge absente, vel ægroto, vel captivo agere possint. V. 197. 8. & N. 9.
Quibus aliis de causis fœminæ pro aliis agere permittantur. V. 197. N. 9. & 198.
— olim erant in perpetua tutela, nec obligari poterant sine tutore. XI. 1417. N. 4.
— jure municipali plurimarum Italiæ civitatum sine consensu propinquorum non obligantur. XI. 1418. N. 4.
— non obligantur ex causa promissæ dotis, nisi in quantum facere possunt. XI. 312. N. 1.
— cui tamen beneficio renunciare possunt. XI. 313. N. 1.
— obæratæ non possunt carceri mancipari. XI. 311. N. 1.
— ad judicem venire, jurandi causa, quænam cogi nequeant. X. 823. 5. & N. 7.
Fœminis non prodest ignorantia juris in compendiis. I. 159. 5. 162. 11.
— non prodest in bonorum possessione, nec in hereditate, quæ certa conditione defertur. I. 160. 7.
In quibus causis delicti venia datur fœminis, ignorantia juris prodest illis ad pœnam vitandam, non ad lucrum faciendum. I. 160. 8. 161. & 172. 10. 173.
Quare ignorantiæ juris excusatio communis sit fœminis cum minoribus, & militibus in nonnullis; non tamen in omnibus. I. 178. 5.
Cur ignorantia juris prosit fœminis in damnis, non in lucris. I. 178. 6.
Fœnus quid sit, & unde dictum. I. 1380. 2. 1381.
Fœnus improbum quodnam dicatur. VIII. 472. 14.
— illud exercentibus irrogatur infamia. *ibid.*
Fœnus exercere turpe est, atque indignum honesto viro, nedum magistratui. X. 464. 2. 466. 3.
— interdictum Rectoribus provinciarum. *ibid.*
— item omnibus, qui officia administrant in provincia. X. 467. 4.
— etiam magistratibus urbanis, sed aliter, & quomodo. X. 467. 5.
— item domesticis, & consiliariis magistratuum sive urbanorum, sive provincialium. X. 467. 6. & 468.
Fœnus exercendi prohibitio pertinet ad magistratus temporales, & eos qui temporalia officia administrant; non ad præsidis officiales, qui sunt perpetui. X. 468. 7.
Quænam adversus magistratus fœnus exercentes, & adversus eorum officiales pœna sit constituta. X. 468. 8.
Fœnebres pecuniæ solvebantur idibus apud Romanos. X. 528. 1.
Fœtura quid sit. I. 793. 1.
Fœtus qui sunt in utero, animalia esse negarunt Stoici. II. 961. N. 9.
— quando sint furtivi; & quomodo hi semper & statim acquirantur bonæ fidei possessori. I. 1142. 3.
— quid differant a furtivo partu in acquisitione facienda per bonæ fidei possessorem. I. 1141. 2. & 1142. *seq.*
— Vide *Pecus*.

BIU Cujas

Fœtus pecorum apud debitorem concepti causam pignoris sequuntur, etiamsi, distracto pignore, apud emptorem editi fuerint. VI. 888. 8.
Foramen in pariete proluendi pavimenti causa quare prædii servitus esse nequeat. III. 243. 6. 244. & 345. 14.
Forma. Vide *Contractus*, *Ædificium*.
Formulæ actionum unde natæ, & quare compositæ. X. 978. 11. & 979. 12.
Fornicariæ quæ sint: & unde dictæ. V. 97. N. 8.
Fortunarum appellatione quid contineatur. I. 330. 19.
Forum unde dictum. IV. 1165. N. 1. & 1166.
— duplex judiciale, & negotiatorium. IV. 1166. N. 1.
— judiciale quid sit. IV. 1165. N. 1.
— masculino genere an usurpatum fuerit apud latinos. *ibid.*
— *causarum officina* dictum, & quoddam veluti juris diribitorium. *ibid.*
— competens est, & incompetens. IV. 1166. N. 1.
Forum agere dicuntur magistratus provinciales. IV. 1165. N. 1.
— indicere autem magistratus urbani. *ibid.*
Fori disputatio, præscriptio quid sit. IV. 1166. N. 1. I. 57. N. 9. V. 1005. N. 1.
— Vide *Exceptio*, *Præscriptio*.
Fori privilegium, vel privatum est, vel publicum. IV. 1210. 4.
— privatum quodnam sit. IV. 1210. 4.
— non mutat forum heredi, qui convenitur ex persona defuncti. IV. 1210. 5.
— publicum quodnam sit. IV. 1210. 4.
— an si clausum in corpore juris sit, forum mutet heredi convento ex defuncti persona. IV. 1210. 5. & 1211. *seq.*
— Vide *Heres*.
Fori privilegium pupillis, viduis, aliisque miserabilibus personis, & Fisco tributum est. IV. 1323. 1. & N. 1. *seqq.* & 1324. *seqq.*
— tributum est etiam magistratibus, militibus, studiosis, ecclesiasticis. IV. 1328. 3. *seqq.* & 1323. 1.
Communi foro utuntur personæ æque privilegiatæ, cum lis inter eos agitatur. IV. 1326. N. 3.
Fori privilegio an, & quando renunciari possit. IV. 1326. 4. & 1198. *seq.*
Forum quatuor res tribuunt domicilium, contractus, delictum, & res eo loci sita. IV. 1213. 1. & N. 1. & 1214. *seqq.*
Fori præscriptio quando sit opponenda. IV. 1343. N. 2. & 1344. V. 1427. N. 25.
— opponi potest a procuratore in criminali judicio. V. 180. Not.
— de ea cognoscit judex, cui opponitur. IV. 1390. N. 12.
— Vide *Exceptio fori*.
Forum ibi habet unusquisque, ubi habet domicilium. IV. 1215.
— cujus mutatione forum quoque mutatur. IV 1219. 6. & 1220.
In causa liberali, & in duplicibus judiciis quomodo dignosci possit, uter ex litigantibus forum alterius sequi debeat. IV. 1221. 8. & 1222. *seqq.*
Locus initi contractus quoad forum tribuendum intelligitur, vel ille, ubi negotium gestum est, nisi aliud convenerit. IV. 1235. 1. 1286. & 1241. 6. & 1249. 14. & 1250. *seqq.*
— vel ille, ubi ex conventione contrahentium præstanda est res promissa. IV. 1236. 1. & 1241. 6. & 1242. *seqq.*
— non ille, ubi contractus jam perfecti instrumentum probationis causa confectum est; nec ubi contractum initum partes confirmarunt. IV. 1242. N. 4.
Quinam forum ex loco destinatæ solutionis distinguant a foro ex loco contractus. IV. 1241. N. 3.
Quando in loco, ubi contraxit, si conveniatur reus, conveniri possit cum effectu, etiamsi inde absit. IV. 1243. 9. & N. 6. 1244. *seqq.*
— an ibi citandus reus a judice loci contractus; an per subsidium judicis domicilii. IV. 1247. N. 9.
Quibus in casibus forum reus habeat in loco contractus, etiamsi nec ibi versetur, neque bona possideat. IV. 1247. N. 10. & 1248.
Forum, in quo legata, & fideicommissa peti possunt, quotuplex sit. IV. 1255. 1. & 1256. *seqq.*
Forum rei, cum de criminibus agitur, quod sit. IV. 1265. *seqq.*
Sitæ rei locus, ubi de rei possessione, vel proprietate agitur, forum reo tribuit, in quo se defendere cogitur, etiam invitus. IV. 1275. 2. 1276. *seqq.* & 1280. 7. 1281. *seqq.*
An forum quod aliquis sortitur ex loco sitæ rei, jurisdictionem tribuat in rem dumtaxat: an & in personam. V. 1275. N. 1.
— receptior vulgo sententia, de re alibi sita posse agi adversus rei possessorem & dominum, etiam in foro domicilii. IV. 1280. 6.
Si quis, posteaquam in jus vocatus est, ubi domicilium habebat, vel ubi contraxerat, cœperit esse alterius fori, vel domicilio mutato, vel novo ex proprii judicis privilegio quæsito: jus revocandi forum non habet tamquam præventus. IV. 1294. 3. & 1295. *seqq.*
— Quando aliquis ita præveniatur, ut jure revocandi forum ex novo privilegio quæsitum uti non possit. IV. 1296. 4.
Privilegio revocandi forum reus utitur, licet præventus, vel ubi Princeps forum illi nominatim tribuit ad futuras, & præteritas causas. IV. 1298.
— vel etiam, cum Princeps motu proprio tale privilegium concessit. IV. 1295. N. 2. & 1296.
— quid si laicus per in jus vocationem præventus in foro politico, monachorum habitum, vel sacerdotii ordinem mox obtinuerit. IV. 1295. N. 2.
Fossæ purgatio cujus sumptibus fiat. IV. 546. 9.

Fra-

BIU Cujas

Frater fratri non est necessarius heres, sed voluntarius. XI. 40. 23.
Frater consanguineus injuria præteritus, & exheredatus a fratre agere potest de inofficioso. II. 115. 2.
Frater consangnineus qui nam sit. II. 115. N. 1. V. 434. 4.
— quando admittatur ad inofficiosi querelam. II. 119. 10.
— immerito præteritus, aut exheredatus habetur, quando turpis persona heres instituitur. Turpis persona quæ. V. 438. 11. 439. *seq.* II. 119. *seq.*
— juræ præteritus & exheredatus habetur, etiam turpi persona instituta, si vel ipse fuerit ingratus. Quænam hic ingratitudinis causæ. V. 438. 11.
— vel si pari, atque institutus, turpitudine laboret. V. 439. 11.
— vel etiamsi frater ejus decesserit, servo necessario herede instituto. *ibid.*
Frater ingratus præteriri, vel exheredari potest, non expressa ingratitudinis causa. III. 115. 2. 116.
— etiamsi non ingratus, queri non potest de inofficioso, honesta persona herede instituta. II. 117. 3. *seqq.* V. 438. 11.
— non potest agere de inofficioso, si quid ei quovis titulo relictum sit a fratre. II. 118. 9.
— duobus a fratre institutis heredibus, altero honesta, altero turpi persona, potest agere adversus turpem personam de inofficioso. V. 440. 13. & 441.
— quid si turpis persona instituta ex parte heres repudiet hereditatem. V. 440. N. 11.
Frater locuplex inopem sororem alere debet. III. 456. N. 14.
— debet utrinque conjunctam dotare, si ea pauper sit. III. 453. N. 3.
Frater fratri stipulari non potest. III. 572. N. 11.
— an testis esse possit in testamento fratris. III. 50. N. 13.
— emancipatus potest esse testis in causa fratris, si aliud nihil quam consanguinitas impediat. Et quare. VII. 1121. 15.
Fratres utroque parente conjuncti defuncto fratri vocantur in capite ad ejus successionem simul cum proximis ascendentibus; & in eorum portionibus patri non acquiritur ususfructus. II. 1132. 6.
— olim præferebantur in fratris successione parentibus. II. 1131. N. 7.
— Burgensium moribus excludunt in fratris successione parentes; & quam recte. *ibid.*
— concurrentes in successione fratris cum paternis, & maternis ascendentibus habent partes viriles. Quid si soli essent. II. 1131. N. 8. & 1132.
Fratrum mortuorum filii cum parentibus & fratribus defuncti vocantur ad successionem in stirpes. II. 1132. 7. 1133. *seq.*
Filii duorum fratrum demortuorum an in stirpes succedant, an in capita, cum soli vocantur ad patrui successionem, non extantibus patrui defuncti fratribus. II. 1139. 12. 1140. *seqq.*
Fratrum demortuorum filii vocantur ad successionem cum patruis in stirpes. II. 1136. 5. & 1137.
— præferuntur defuncti fratribus ex patre duntaxat conjunctis, vel tantum ex matre. II. 1137. 6.
Fratres ex altero parente duntaxat in successione defuncti fratris excluduntur a parentibus. II. 1134. 7.
— item a fratribus utroque parente conjunctis. Et an recte. II. 1136. 4. & 1135. N. 2.
Fratres ex utroque parente succedunt apud Venetos cum fratribus ex altero parente conjunctis communi fratri. II. 1135. N. 2.
Si defuncto fratres sint, alii ex patre, alii conjuncti tantum ex matre, succedunt in paterna bona paterni; in materna bona materni: in bona defuncto aliunde quæsita succedunt utrique. II. 1138. 8.
— Vide *Parentes.*
Fratres admittuntur in judicio pro fratribus, & sororibus sine mandato. V. 214. 10.
Societas inter fratres quando tacite contracta intelligatur. III. 908. 7.
inter Fratres qui sunt in patris ejusdem potestate, non potest consistere civilis obligatio ex causa profectitii peculi. III. 649. 11. & N. 4.
Fratres ubi conveniantur judicio, non tenentur nisi in quantum facere possunt. VI. 850. XI. 257. 3. & N. 5.
Fratres uterini præteriti, aut exheredati olim de inofficioso agere poterant. V. 434. N. 8.
— hodie non possunt. II. 115. 1 V. 434. 4.
Franciæ Rex a Senatu Parisiensi jus sibi dici patitur. IX. 1039. N. 2.
Mortuo Franciæ Rege, omnium Curiarum jurisdictio, omnia regia officia confirmari solent a successore. IV. 1162. N. 61.
Franciæ regni Proceres coram Paribus præsente Rege judicantur. IV. 1328. N. 7.
Fraudis appellatione aliquando pœna, & animadversio significatur. II. 902. X. 1305. 3.
— latius patet quam dolus ex opinione quorumdam; & omne dictum factumve culpabile comprehendit. IV. 397. N. 5.
— Fraus aliis doli species est, & nunquam est sine dolo. *ibid.*
— ut coerceatur legibus, eventum simul exigit & consilium. *ibid.*
in Fraudem legis relicta non valent. II. 807. 10.
in Fraudem creditorum alienata revocantur. VI. 173. 1. 174. *seqq.* & 177. 6. 178. *seqq.*
Hereditatis aut legati repudiatio, uti & manumissio, & emancipatio eorum, quibus legatum, vel hereditas delata est, non habentur, uti in fraudem creditorum factæ. VI. 176. 2. & 175. N. 3.
— legitimæ renunciatio vivo patre facta revocari non potest, uti facta in creditorum fraudem. VI. 176. N. 3.
an in Fraudem creditorum repudiare possit heres legatum nondum agnitum a defuncto. VI. 177. N. 3.

BIU Cujas

in Fraudem creditorum non est renunciatio lucri dotalis a municipali jure concessi. *ibid.*
in Fraudem creditorum non facit, qui sororem, quam ex Statuto poterat excludere, admittit ad successionem. *ibid.*
— nec qui rogatus hereditatem restituere post mortem, statim illam restituit. *ibid.*
in Fraudem creditorum alienantur, vel res & jura vel actiones, & exceptiones. VI. 176. 2. 177.
— quomodo res, & jura seu servitutes. VI. 177. 3.
— quomodo actiones, & exceptiones. VI. 177. 4. 5.
in Fraudem alienata revocantur, quæ uni creditorum soluta fuere, posteaquam missi sunt creditores in possessionem. VI. 178.
— an & ea revocentur quæ alienata fuerunt ante missionem creditorum in possessionem. VI. 173. N. 1. 174. & 178. & 667. 9.
Quænam fraudandi causa gesta seu alienata esse dicantur, ut sit revocationi locus. VI. 178. 7. 179. *seqq.*
Fraudandi consilium in debitore, & fraudis eventus desiderantur. VI. 180. 8. 181. *seq.*
Fraudandi animum in debitore fuisse quinam probare debeat; & ex quibus judiciis colligatur. VI. 182. 9.
Non videtur in fraudem fecisse, qui a fraudatore, vel aliquid emit, vel quid aliud cum eo contraxit, si creditores consenserint, vel fidem alterius debitoris fuerint secuti. VI. 181.
Fraudis causa gesta restituuntur, si qua gesta sunt cum eo, qui particeps fraudis rem accepit in Fraudem alienatam. VI. 182. 10. 183. & 184. 12.
Quid si fraudis inscius initio contractus rem accepit, fraude comperta. VI. 183. N. 14.
Cum pupillo gesta sive sciente, sive ignaro, omnimodo revocantur, fraude creditorum secuta. VI. 183. 11.
— revocantur item quæ donationis causa in fraudem creditorum sunt alienata, donatario sive sciente, sive ignaro. VI. 183. 11. & 184.
— Vide *Pauliana actio.*
Rei in fraudem creditorum alienatæ possessionem & dominium restitui oportet. VI. 188. 16.
— & quando pretium alienatæ rei in fraudem sit restituendum. *ibid.*
Fraudulentus emptor, qui alii bona fide ementi rem vendidit, integrum rei pretium quod accepit, restituere tenetur. VI. 188. N. 24.
Obligatio sive pura, sive conditionalis in fraudem alienata, item actio per fraudationem quæsita quomodo restituantur. VI. 188. 17. & 189. 18.
In restitutionem veniunt fructus, & partus, & omnis accessio rei in fraudem alienatæ. VI. 189. 19.
— & quinam fructus in fraudem alienatæ rei sint restituendi. *ibid.*
Fructus unde dicatur. III. 61. 1. X. 1407. 1.
— in latiore significatione fructuum nomine quæ res veniant. III. 61. 1. X. 1407. 4. & 1408. 5.
— proprie quid sit. III. 61. 1. X. 1407. 1.
Quæ res sint, quæve non sint in fructu. III. 63. 5. 6. I. 817. 1. 818. V. 844. 20. X. 1407. 4. & 1408. 5.
Fructus, vel sponte naturæ proveniunt, vel hominis facto & diligentia. Illi *naturales*, hi *industriales* appellati. I. 817. 2. III. 63. 3. 4. V. 844. 20.
— quidam & *civiles* appellati. Et quinam hi; & an proprie sint fructus. III. 63. 3. V. 844. 20. 845.
Fructus prædiorum causam pignoris sequuntur, etiamsi de eo nihil expresse convenerit. VI. 886. 6. 888. 8.
Fructus pendentes pars fundi dicuntur; & quo sensu. I. 792. 10. & N. 2. & 824. 13. VII. 800. 5. X. 1415. 32. XI. 1314. 11. & 1315.
Fructus non jure seminis, sed jure soli percipiuntur. X. 1415. 33.
— quando percepti intelligantur. I. 823. 12. X. 1416. 35.
— industriales an ita fiant bonæ fidei possessoris, ut illos restituere non teneatur sive extantes, sive consumptos. II. 829. 4. 830. *seqq.* X. 1418. 43. 1419. *seqq.*
Fructus *extantes* auctori sunt fructus pendentes. X. 1422. 46.
— Vide *Bona fides*, & *Bonæ fidei possessor.*
Fructus conditionem rei, ex qua nati sunt, atque editi, sequuntur. I. 794. 2.
— perceptione acquiruntur, & quidem potestate & beneficio rei nostræ. I. 795. 3. *seqq.*
Fructus percipiendo suos faciunt invito domino fructuarius, usuarius, & bonæ fidei possessor. I. 799. 1.
— Vide *Usufructuarius*, & *Usuarius.*
Fructus rerum hereditariarum semel percepti fiunt hereditarii; atque augent hereditatem, etiam non honeste percepti. V. 648. 13. & 749.
— restitui debent a bonæ fidei possessore etiam percepti ante litem contestatam. Et quare. V. 649. 14. 650. & N. 4.
— Vide *Hereditatis petitio.*
— quinam augeant hereditatis æstimationem, vel secus in computatione Falcidiæ. II. 961. 24. 25.
— a fiduciario percepti, posteaquam adivit hereditatem, eidem acquiruntur, nec repeti possunt a fideicommissario. II. 631. *seq.*
— nisi tamen fideicommisso moram fecerit fiduciarius, aut testator fructus cum hereditate restitui voluerit. II. 633. 13. 634. *seqq.*
— Vide *Fiduciarius.*
— quinam præstandi legatario, & ex quo tempore. II. 1095. N. 3.
Nascituri fructus an obligari possint. III. 595. 7. & N. 2.
— petiti an designari debeant in rei vindicatione. V. 817. N. 20.

BIU Cujas

— restitui debent omnes ante litem contestatam, vel percepti, vel qui percipi potuere. V. 845. 21. 846. 22.
— percepti an restitui debeant a quocunque sive bonæ, sive malæ fidei possessore. V. 848. 24. 849. *seqq.*
— Vide *Rei vindicatio.*
In omnibus judiciis fructus cum repetita restituendi sunt post litem contestatam, etiam qui percipi potuere, licet nulla mora intervenerit. X. 1409. 8. 9. *seq.* & 1424. 51. XI. 184. 3. & 1306. 1. 1307. & 1309. 4.
Non computantur fructus nudæ proprietatis petitæ, neque petiti usufructus. X. 1409. 11.
Fructus ante litem contestatam percepti an veniant in restitutionem. Ac primum an restituendi in actionibus in personam. X. 1409. 1410. 12.
— veniunt, si convenerit, ut cum re etiam fructus præstarentur. X. 1410. 13.
— aliter non veniunt. XI. 1308. 23.
— & quare fructus ante litem contestatam percepti in fundi stipulationem non veniant, si de illis nihil expresse cautum fuit. XI. 1308. 2. 3. 1309. 5. 6. 1310. *seqq.*
— debitæ rei fructus debentur in bonæ fidei judiciis, in legatis, & fideicommissis post moram. X. 1411. 17. VI. 770. 26.
— non tamen in aliis judiciis stricti juris. X. 1411. 17. *seqq.* 1412. IX. 1452. 73.
Fructus in strictis judiciis debentur ex eo die, quo primum condictio nata est, ubi rem nostram petimus, quæ sine causa sit apud alium. X. 1413. 21. *seq.*
In condictione ob causam dati, causa non secuta, quorum fructuum ratio habeatur. X. 1413. 23. & 1414. 24.
Fructus ex quo tempore sint restituendi in condictionibus ex maleficio. X. 1414. 25.
— ex quo tempore in actione Pauliana, & Faviana. X. 1414. 26.
de Fructibus restituendis in actionibus in rem. X. 1414. 27. & 1415 *seqq.*
— Vide *Bonæ fidei possessor, Fides,* & ibi *Malæ fidei possessor, Rei vindicatio.*
Fructus restituendi sunt post rem judicatam in bonæ fidei judiciis, & in arbitrariis, si mora ante sententiam intervenerit. X. 1424. 52. & 1425. 54. 55.
— restituendi non sunt post rem judicatam in strictis judiciis, etiamsi antea mora intervenerit; & quare. X. 1425. 57.
— utrobique fructus intelliguntur, non quidem percepti, sed qui percipi potuere. X. 1425. 58. 59.
Dependere fructus quid sit. X. 1425. 59. & 1426.
Fructus intelliguntur deductis impensis. III. 1063. 18. X. 1426. 62.
ex Fructibus restituendis deducuntur impensæ fructuum causa factæ, etiam a malæ fidei possessore. X. 1426. 60. 61.
Condemnatus, aut absolutus de re principali, fructuum nomine etiam condemnari, vel absolvi debet. VI. 309. 5.
— reus etiamsi de re principali absolutus fuerit; condemnari tamen debet ratione fructuum, qui amissionem principalis rei præcessere. V. 871. XI. 184. 3.
Non jus seminis, sed corporis, unde percipiuntur spectatur in fructibus. I. 796. 4.
— quorsum, & quare. XI. 186. 6.
— quando sublata actione de re principali, superesse possit actio de fructibus. XI. 186. 5.
Frumentum alienum qui bona fide suo miscet, facit suum. I. 789. 4. *seqq.*
— alienum manet, si quis mala fide miscuerit. *ibid.*
de Frumenti mixtione an idem juris constituendum sit, quod de mixtione nummorum fuit constitutum. I. 789. 4. 790. 7. 791. 8. & N. 1.
Prior frumenti commixti dominus contra quos, & quo ordine agere debeat. I. 792. 9.
An usuræ frumenti debeantur. VIII. 397. 1.
— cur ex pacto etiam nudo debeantur aliter, atque usuræ pecuniæ. VIII. 397. 2. 398. 3.
— ad quem modum præstari debeant. VIII. 413. 1. 414. & 416. 6. 7.
Frumento mutuo dato, accessiones ejusdem generis præstantur pro usuris; & quare. VIII. 451. 3. 452. *seqq.*
Quæ tempora spectari oporteat in æstimatione frumenti, quod alteri debetur. XI. 1119. 1. 1120. *seqq.*
— Vide *Æstimatio.*
Frumentaria pecunia eadem, quæ annonaria I. C. Papiniano. IV. 844. 9.
Frustrari, frustratio quid sit. X. 1431. 4.
Fugæ si metus adsit, debitum peti potest ante diem. IV. 69. 2.
Fugæ suspectus an propria auctoritate capi possit: an judicis auctoritas imploranda. IV. 1046. N. 13.
— potest sequestratione mobilium coerceri, si non possideat res immobiles. *ibid.*
— solet moribus quarumdam gentium arrestari. *ibid.*
de Fugitivorum conditione, & fugæ requisitis, atque suspicionibus quinam scripserint. IV. 1046. N. 13.
Fumum immittere citra servitutem quando liceat. III. 273. N. 12.
Fumi immittendi servitus. Vide *Servitus.*
Funambuli ipso jure infames. V. 93. N. 1.
Functionem publicarum debitum omne ad emptoris onus pertinet, etiam præteritorum annorum; & quare. VIII. 1069. 2. 3.
Publicarum functionum nomine quandonam venditor emptori teneatur. VIII. 1069. 4. & 1070.
Functionem recipere quid sit. X. 98. 4.
Functionem quæ res in genere suo recipiant. X. 95. 1. 96. *seqq.*

BIU Cujas

Quæ res functionem recipiunt, non eædem numero, sed aliæ ejusdem generis, & bonitatis reddi debent. III. 1053. 4. X. 98. 6.
— nonnisi ad pompam, & ostentationem commodari queunt. III. 997. 4. & N. 4.
— numero dividuntur, non corporibus inter heredes. II. 455. 17. 18.
— in dotem datæ soluto matrimonio reddi possunt æquis portionibus in tres annos divisis. III. 1031. 9. & 1032.
— Vide *Dos*, *æstimatio*.
— in his rebus nihil refert, utrum res ipsæ, an illarum æstimatio petatur. X. 1438. 22.
Fundus nomen juris. Et quid significet. I. 913. N. 3. XI. 1116. 7. & 1117. 8.
Fundus sine adjuncto possitus inutiliter promittitur, & quare. IV. 11. 20. & 12. XI. 1465. 13. & 1468. 19.
Fundo promisso, nulli fructus postea nati, & percepti ante litem contestatam etiam sine mora præstandi sunt; & quare. XI. 1308. 2. 3. 1309. 5. 1310. *seqq*. & 1316. 12. 1317. *seqq*.
An præstandi pendentes fructus fundi promissi. XI. 1313. 10. 1314. *seqq*.
— Vide *Stipulatio fundi*.
Fundo promisso, non veniunt fundi accessiones. Et quare aliud in fundo pignori obligato. XI. 1310. 7. 8. & 1311. 9.
Fundi instructi, & fundi cum instrumento legati differentia. II. 833. 24. & 835. N. 13.
Fundi usufructu legato quid contineatur. III. 58. 8. & 59.
— Vide *Ususfructus*.
Fundi usus quibus in rebus versetur. III. 215. 8. *seqq*. 216. *seqq*.
— Vide *Usuarius*.
in Fundi venditionem an veniant fructus, vaccæ, vituli, silvæ, ligna incisa. III. 798. N. 4.
— Vide *Legatum*, *Evictio*, *Fines*.
An fundi furtum fieri possit. IV. 246. 2. & N. 5.
Adversus ingredientem fundum invito domino licet uti vi cum moderamine inculpatæ tutelæ; & adversus ingressum vi factum dominus agere potest injuriarum. II. 1210. 24.
Qui fundum promisit, non liberatur, nisi fundi proprietatem tradat conjunctam cum usufructu. XI. 1081. 4. & 1085. 5. 6. & 1086. & 1533. 1. & 1534.
— qui primo fundum, detracto usufructu, promisit, deinde ejusdem fundi usumfructum, si dederit usumfructum, & postea fundum tradiderit, detracto usufructu, liberatur. XI. 1533. 1534. 2.
Funeris impensa facienda est ab herede. II. 462. 11.
Quænam funeris causa factæ dicantur impensæ. II. 955. 11.
Qui in funus impendit, creditum suum repetit ante creditores omnes chirographarios. IX. 1107. 4.
— non tamen præfertur creditoribus hypothecaris *ibid*.
— præterquam iis, qui habent tacitas hypothecas invectorum, illatorum ab inquilino, & item legatorum. Et quare. IX. 1107. 4. & 1108.
Funeris causa an privilegio Fisci sit potior. VI. 157. N. 6.
Furiosus an, & quatenus detur utiliter tutor. I. 391. 3.
— an tutelam gerere possit illo tempore, quo habet lucida intervalla. I. 392. N. 2.
— inhabilis est ad contrahendum, etiam cum de acquirendo agitur. ~~III. 634. 7. & 645. 3.~~
— non obligatur, etiam auctore tutore, vel curatore. ~~*ibid.*~~
— nisi contraxerit, quando habet dilucida intervalla. Et quandonam habere intelligatur. ~~III. 634. N. 3.~~
— etiam cum rem detinet, possessionem tamen non acquirit. ~~I. 983. 4. 5.~~
— an possessionem acquirere valeat auctore tutore, vel curatore. ~~I. 1001. 1. & N. 1.~~
— testamentum facere non potest. II. 32. 10.
— nisi facere cœperit, perfeceritque, cum habuit lucida intervalla. II. 32. N. 13. VIII. 1359. 1.
— potest heres institui. I. 162. 37.
— hereditatem sive testamentariam, sive legitimam acquirere non potest, nec auctore tutore, vel curatore. ~~II. 438. 2.~~
Furiosus infans, vel per parentes masculos, vel per tutorem hereditatem acquirit; quæ & ipso mortuo transmittitur ad heredes. ~~II. 438. 2. 440. 4. & 441. *seq*.~~
Puberis furiosi curator hereditatem furioso delatam potest admittere Et quatenus furioso proficiat hereditatis agnitio per curatorem facta. ~~II. 438. 2.~~
— codicillos facere non potest. IX. 471. 1.
Si rogatus fuerit restituere hereditatem, curator ejus nomine, accepta bonorum possessione, transfert actiones. ~~II. 603. 2.~~ IX. 737. 1.
Si hereditas sit restituenda furioso: ea per curatorem administratur, & quandiu, & quatenus. II. ~~604. 6.~~
— restituta hereditas ad quos perveniat, si furiosus in furore decesserit. ~~II. 604. 2.~~ IX. 739. 3.
— jusjurandum deferre non potest, etiam auctore tutore, vel curatore. X. 643.
— judex dari non potest, etiamsi non sit perpetuo furiosus. IV. 1368. 3.
— non potest esse procurator. V. 202. 15.
— non potest esse testis. VII. 1119. 2. 3.
Societati cum homine sanæ mentis, qui postea in furorem inciderit, contractæ renuntiare potest curator furiosi. An & possint renuntiare socii ejusdem furiosi. VIII. 721. *seqq*.
Furioso substitui potest, exemplo impuberis. IX. 264. 4.
Furioso solvi non potest, neque soli, neque auctore tutore, vel curatore. IV. 748. 9.
— tutori tamen, vel curatori furiosi, recte solvitur. IV. 755. 19.
~~Furioso alienatio bonorum interdicta. II. 1218. 10.~~
Furciferi qui dicantur. IV. 256. N. 13.

BIU Cujas

Fur manifestus quinam. IV. 257. 16. & N. 15.
— nocturnus impune necari potest, uti diurnus etiam, si se cum telo defendat. IV. 1047. N. 14.
— potest capi a privato. *ibid.*
— est perpetuo in mora. X. 1451. 71.
Fur non est, qui tantillum furatur famis pellendæ causa, facile alioquin periturus. IV. 251. N. 9.
Rem suam a fure dominus stipulatur inutiliter. XI. 705. 1. 707. 2.
Quomodo fur post stipulationem rei suæ a domino factam interitu furtivæ rei liberetur. XI. 707. 3. 708.
— furtivæ rei quando moram quis facere desinat. XI. 708. 4.
Quo jure, & quomodo rem nostram persequi, & condicere possimus adversus furem. VI. 716. 6. 717. *seq.*
Fures quibus non tentur appellationibus. IV. 245. N. 3. & 246.
— quibus afficerentur pœnis apud Romanos, & apud alias gentes. IV. 255. N. 13.
— hodie suspendio fere necantur apud omnes. *ibid.*
Furtum quid sit; & unde nomen suum derivet. IV. 243. 1. & N. 1. 244. N. 2. 245. 2.
— natura turpe, & probrosum. IV. 244. N. 2.
— an minus natura turpe, quod moribus quarundam gentium permissum fuerit. *ibid.*
Furtum tria constituunt, & quæ. IV. 245. 3. 246. *seq.*
in Furto contractatio rei fraudulosa requiritur. Et quibus rebus efficiatur talis. IV. 246. 3. 247. *seqq.*
— sine affectu furandi non committitur. IV. 249. 7.
Furtum facit debitor, qui rem suam, quam pignori obligavit, subtrahit creditori. IV. 247. 4.
Etiam liberi hominis qui sit in alterius potestate, furtum fieri potest. IV. 248. 4.
Furtum committit, qui invito domino rem contrectat: non qui probabiliter putat, se volente domino rem contrectare. IV. 249. 6. 7. & 250.
Furti non obligatur infans, sive infantiæ proximus. IV. 250. 7.
— nec obligatur, qui rem contrectat ut frangat, vel perdat; sed qui contrectat, ut inde lucrum faciat. IV. 250. 8. & 251.
Furti tenetur, non tantum qui rem contrectat, sed & qui opem dederit aut consilium. IV. 245. 2.
Furtum rei hereditariæ committi non potest; & quare. IV. 249. N. 8.
in Furto levissima culpa præstatur, furto domestico excepto. IV. 656. 12. & N. 12.
Conceptum furtum aliud ab oblato quodnam sit. IV. 256. N. 14.
Concipere rem furtivam quid sit, & an hodie liceat. *ibid.*
Conceptio rei furtivæ nec furtum probat, neque per eam quæstioni datur ipse, apud quem furtum est inventum, nisi sit vilis homo. *ibid.*
Furtivæ rei recuperandæ causa quotuplex actio prodita. IV. 252. 9. 10.
Furti coercendi causa duplex actio constituta, criminalis, & civilis. IV. 255. 15.
— criminalis quid persequatur. *ibid.*
— furti actio civilis pœnam furti privatam, quadrupli, vel dupli persequitur, præter æstimationem rei furtivæ. IV. 256. 16.
— pœnam quadrupli in furto manifesto; dupli in furto nec manifesto constitutam. IV. 256. 16. & N. 14. VII. 781. 2.
— quadrupli proposita est adversus eum qui aliquid abstulit, vel amovit ex incendio ruina, naufragio, & ex nave expugnata. IV. 257. 16.
Furti sive manifesti, sive nec manifesti damnatus, suo nomine notatur infamia. IV. 257. 17.
— item qui de furto transigit. *ibid.*
Furti actio quibus rebus differat a condictione furtiva. IV. 257. 18. 258. *seqq.* VII. 781. 3. *seqq.* 782. *seqq.*
— Vide *Condictio furtiva.*
— datur domino rei furto ablatæ. IV. 257. 18. VII. 781. 5.
— quando detur commodatario, creditori, fullonì; & quatenus. IV. 258. 18. VII. 781. 5.
— non datur malæ fidei possessori. IV. 258. 18.
— datur adversus furem, & adversus illos, qui opem, consiliumve dedere. IV. 258. 19. & 259. VII. 781. 6.
— datur adversus nautas, caupones, stabularios, sive hi aliquid subripuerint hospitibus suis, vel opem consiliumve dederint; sive operæ ipsorum furtum fecerint. IV. 259. 20.
— quatenus detur parentibus, & dominis adversus filiosfamilias, & servos. IV. 260. 21. 261. 22.
Actio furti famosa non permittitur adversus familias. I. 261. N. 20.
Quare furti actio viro negetur adversus uxorem, & vicissim, cum quid alter alteri amovit constante matrimonio. IV. 262. 23.
Furti actio an negetur adversus socium. IV. 262. N. 21.
Furti actio an competat de tabulis, & instrumentis furto subtractis ante, vel post transactionem de illis factam. VII. 343. & 344. 7.
Furtivæ res quænam sint. I. 1131. 6.
— Vide *Res furtivæ.*
Fustigatio non est atrox pœna. V. 134. N. 19.
— nec inurit infamiam, nisi inferatur ex causa famosa. V. 133. 27. & N. 19.

BIU Cujas

G

Galli quomodo utantur Romanorum legibus. IV. 258. N. 16.
Gallorum moribus recepta est bonorum universorum communio inter virum & uxorem. Et ad quas ea sit dimetienda regulas. III. 914. 8. 915. & 918. 14. 919. 15.
— an eadem sit apud omnes Gallos. III. 913. N. 5. & 914.
in Gallia frumentorum, quæ adhuc in herba sunt, vetita venditio. III. 595. N. 2.
Gallus Aquilius. Vide *Aquilius*.
Gemma nostro annulo inclusa cedit annulo. I. 905. 1.
— possidetur una cum annulo. I. 993. 11.
— inventa in littore maris primo occupanti acquiritur. I. 701. 4.
Gener, & nurus an competentiæ beneficio gaudeant. XI. 257. N. 7.
Quodnam sit legatum Generis. II. 866. 15.
Generis obligatio quando valeat, aut secus. IV. 9. 14. 15. & 10. *seqq.*
Generi per speciem non derogatur. V. 489. 11. 490. XI. 1012. 6.
Genera rerum, vel ipsa per se talia, vel ex hominum constitutione. IV. 9. 15. & 10. 20. & 12. *seq.*
Generosus a nobili quid differat. X. 828. N. 17.
Genii fatales quinam. III. 971. N. 3. & 972. 7.
Gentiles pro ethnicis cur ita dicti. V. 100. N. 13.
Gentilium idola, & eorum cultus proscriptus. I. 196. 197. & N. 3.
Gentium jus. Vide *Jus gentium.*
Genus quid apud Jurisconsultos significet. IV. 9. 13. XI. 1021. 15.
— a specie quomodo differat. XI. 1023. 16.
— perire non potest. IV. 604. VII. 611. 6. 7.
Geometræ a tutela immunes. I. 492. N. 13.
Germani lites duello dirimere soliti. V. 759. N. 1.
— raro faciunt testamenta. II. 225. N. 1.
— rarus apud illos usus substitutionum. *ibid.*
Germaniæ Imperator in propria causa Comitis Palatini judicium subit, & in Curia sua convenitur. IV. 1039. N. 2.
— Principes in causa proscriptionis coram Imperatore conveniuntur. IV. 1328. N. 7.
— Princeps inferior si litem habeat cum subdito, in camera Imperiali convenitur. IV. 1039. N. 2.
Gerere pro herede quid sit. II. 422. 4. & 423.
— pro *adire* quando usurpetur. *ibid.*
— & quomodo differat. *ibid.*
Cur sit ambiguum, quando aliquis pro herede gessisse intelligatur. II. 428. 11. 429.
Animus pro herede gerendi, quibus rebus deprehendatur. II. 429. 12. 13. & 430. *seqq.*
— quibus item rebus appareat animus non gerendi pro herede. II. 434. 21. 22. 435. *seq.*
Ille solum fit heres, pro herede gerendo, qui vocatur ad successionem jure civili, non jure prætorio. IX. 341. 3. 4.
— Vide *Heres.*
In eo quod geritur semper ita affectus esse quisque putatur, ut velit valere quod agitur. II. 431.
Gesticulatores quinam, & quare infames. V. 93. N. 1.
Gladiatores quinam sint, & quomodo differant ab athletis. V. 94. N. 1.
Gladiatorum venditio cur dicta auctoratio. I. 236. N. 14.
Gladius justitia index, & superioris potestatis insigne. IV. 1143. N. 39.
Gladii appellatio quamcumque coercictionem graviorem, pœnamve significat. IV. 1143. N. 39.
— item quælibet pœnarum genera, quibus vita adimitur, comprehendit: non autem pœnas supplicio mitiores. *ibid.*
Glans latiore significatione fructus omnes complectitur; & quare in eo sensu usurpetur. IV. 345. 8. & N. 5.
— proprie dicta, ex quibus arboribus nascatur. IV. 345. N. 5.
de Glande legenda proditum interdictum, quidnam persequatur; & cui competat. IV. 345. 8.
Gnaruisse quo sensu T. Livius usurpaverit. II. 621. N. 2.
Gradus vox quid significet. IX. 201. 8.
Quinam sint gradus, intra quos prohibeantur nuptiæ inter cognatos, & affines. III. 941. 6. *seqq.* & 942.
Civilis graduum computatio probatur etiam a jure canonico in successionibus. II. 1148. N. 15.
Gradus heredum quinam sint, & quare ita dicti. II. 227. & 228.
Græca fide mercari quid sit. 5. 743. N. 4.
Grammatici sunt immunes a tutela. I. 492. 36. 493.
— decreto sui ordinis probari debent, priusquam recipiantur. V. 57. 21.
Gratiæ tres quomodo dipingerentur; & quorsum. III. 434. N. 14.
Gravamen est necessario explicandum in appellatione ab interlocutoria, non a definitiva. VI. 424. N. 34.
— Vide *Appellatio.*
Gregis vocabulum non solum fœtus, sed & familiam significat. II. 629. N. 4.
Grex, ut minimum, decem ovibus constat. III. 163. 5. V. 813. N. 15.

BIU Cujas

— vindicari potest, si capita gregis singula, vel major eorum pars, nostra sint. V. 812. 13.
— noster dici potest, etiamsi nova capita omnia sint substituta veteribus. V. 813. 13.
Grex, in quo parem duo domini habent ovium numerum, a neutro vindicari potest in totum, aut in partem, & quare. V. 813. 13. & N. 16.
— singula tamen gregis capita vindicari possunt. IV. 813. N. 16.
Grex, ubi sit vere communis duorum dominorum, potest ab uno vindicari pars ejus dimidia. V. 813. N. 16.
Gregis legati perit ususfructus, ubi grex ad novem capita redigatur. III. 163. 5.
Grege pignori obligato, illa etiam capita obligantur, quæ sunt in demortuorum locum substituta. VI. 885. 5.
Guaranda quid sit; quæ illius præstandæ necessitas. VI. 114. N. 22.
Guarantizare quid sit. *ibid.*
de viribus instrumenti liquidi vulgo guarantigiati. XI. 244. N. 21.
Gymnasii verbum num academiæ conveniat. IV. 1332. N. 9.

BIU Cujas

H

HAbere, significat, vel rem tenere jure dominii, vel nudam rei possessionem. XI. 755. 1. 756. *seq.* & 759. 1.
Habere licere. Vide *Stipulatio.*
Habitare quid sit, & unde dictum. III. 183. 3.
Habitatio an species personalis servitutis. III. 4. 5. & 3. N. 3.
— constituitur testamento, & pactionibus. III. 181. 1. & 182. & 4. 5.
— veteribus erat idem atque usus : hodie habetur pro usufructu. III. 4. 5. & 181. 1.
— cujus tamen dies cedat in dies singulos. III. 183. 3.
Habitatio ab usu, & ab usufructu quid differat. III. 3. N. 3. & 181. 1. 182.
— amittitur morte fructuari, rei mutatione, non utendo, capitis deminutione. III. 182. 2. & 183. 3.
D. Hadriani beneficium quodnam sit. VII. 1001. 2.
— Vide *Beneficium, Epistola.*
Hæresis reus libros suos edere tenetur. VI. 87. N.
Hæretici quinam sint. V. 100. 3. & N. 13.
— ipso jure notantur infamia. V. 100. 3.
— excommunicatione separandi a veris ecclesiæ membris. *ibid.*
— advocationis officio fungi non possunt. Et quæ illorum pœna, si contra fecerint. V. 54.
— ab judicandi munere arcentur. *ibid.*
— damnari possunt absentes. V. 180.
— num a gravamine appellare possint. VI. 413. N. 10.
— quinam institui prohibeantur heredes. II. 154. 24. IX. 119. 12.
Hastæ publicæ auctoritas facile convelli non debet. V. 1122. 14. & N. 13. *seq.*
— quinam ejus usus apud Romanos. VI. 149. N. 3. VIII. 956. 10
Hastæ appellatione quidnam hodie contineatur. VIII. 956. 10.
sub Hasta vendere quid sit. *ibid.*
Heliasticum vulgo dictum, Atheniensium judicium. VI. 214. N. 3.
Qui in Heliasticum allegebatur, jurabat quotannis in leges. *ibid.*
Heredem instituere quid sit. II. 200. 201. 1.
Heredes institui qui possint. II. 148. 11.
— possunt institui soli cives Romani. II. 148. 11. 149.
— non omnes tamen. Et quinam ex his excipiantur, & quatenus. II. 155. 25. 26. 156. *seqq.*
— Vide *Adulter, Liberi naturales, Incestuosi.*
Heredes institui non possunt peregrini. Duo peregrinorum genera, & quæ. II. 149. 12. 13. 150. *seqq.*
— Vide *Captivus, Deportatus, Hæreticus, Servus.*
Heredes institui possunt furiosus, prodigus, pupillus, Filiusfam. licet hi testamentum facere non possint. II. 162. 37.
— an possint institui incertæ personæ. II. 163. 39. 40. & N. 21.
— an Civitates, Municipia, Vici, Collegia. II. 163. 41. & 164. N. 24.
Heredes possunt institui, unus, vel plures. II. 195. 1.
— nec plures numero tantum, sed etiam gradu. II. 196. 2.
— & quidem tam ex æquis partibus, quam disparibus. II. 197. 3.
Heredes quomodo instituantur. II. 201. 2. & 204. 9. *seqq.*
— debent esse scripti, vel nuncupati in testamento. II. 202. 4. 203. 8.
— designantur verbis, vel nomine proprio, vel demonstratione, quæ nominis vice fungatur. II. 202. 5. 6. & 203.
— etiam indicio digiti, ubi præsentes sint, demonstrantur. II. 203. 7.
Heredes non sunt, etiamsi in testamento scripti, vel nuncupati fuerint, quos testator heredes esse noluerit, sive errore, sive incogitantia. II. 204. 9. 10.
— errore, quibus modis. II. 204. 11. *seqq.*
— incogitantia, quomodo. II. 205. 16. & 206.
Heredes plures instituti, nullis adscriptis partibus, instituti videntur ex æquis partibus; & quomodo. II. 210. 23.
— si ita sint instituti; *ex partibus, quas adscripsero*, partibus deinde non adscriptis, ex partibus instituti censentur. II. 211. & 212. 25.
Quando heredes instituti sunt ex partibus, ea necessario exprimi debent a testatore. II. 210. 24.
Heredes plures instituti non censentur ex æquis partibus, si quidam illorum conjunctim, quidam disjunctim sint instituti; & quare. II. 213. 2. 214. 3.
— Vide *Conjuncti, Disjuncti.*
Heredum extraneorum habilitas ex tempore facti testamenti, mortis testatoris, & aditionis hereditatis æstimatur. II. 164. 42. 165.
— suorum autem, & necessariorum habilitas ex tempore facti testamenti, & mortis testatoris duntaxat. II. 166. 43.
Heredibus institutis ex certis partibus, quæ tamen assem non æquent, residuæ partes pro qua portione singulis accrescant. II. 215. & 216. 6.
— quomodo decrescant singulis, vel accrescant, cum partes adscriptæ assem superant. II. 216. & 217. 7. & N. 2.

BIU Cujas

Cum sunt heredes quidam prius ex asse instituti: quam partem hereditatis ferat alter, qui vel ex dimidia simpliciter, vel ex ejusdem hereditatis dimidia posterius sit institutus. II. 217. & 218. 8.
Cum heredes quidam ex parte certa sunt instituti, & alter scriptus sine parte: quando hic, vel partem assis ferat, vel nullam. Et quando alterum assem solus consequatur. II. 218. 9. & 219. *seq.*
Heredes obligantur ex persona defuncti. IV. 589. 1. VII. 929. 1.
— interdum habentur pro possessoribus, etiam non apprehensa possessione. X. 592. 25. 593.
Heredes sunt, vel necessarii, vel voluntarii. II. 332. 2.
— quidam sunt absolute necessarii; quidam sui & necessarii. II. 333. 3.
— quinam necessarii, & non sui. II. 333. 4. 334. *seq.*
Heredes fieri necessarios, quam habeat sententiam. II. 335. 14. 336.
— heredes necessarii obstringuntur ære alieno, etiamsi hereditas non sit solvendo; & veneunt illorum bona, non testatoris; & quænam. II. 336. 15. 337. *seq.*
— quomodo adhuc ignari sui status sibi invicem acquirant. X. 593. *seq.*
Sui heredes quinam sint. II. 341. *seq.*
— Vide *Suus*, & *Sui*.
Heredes voluntarii sive extranei quinam sint. II. 369. *seq.*
— quibus conditionibus hereditatem acquirant. II. 387. 2. 3. 388. *seqq.* & 397. 1. 398. *seqq.* & 405. 1. 406.
— item quibus modis. II. 419. 1. 420. *seqq.*
Quandonam in solidum, vel pro parte heredes agere, aut conveniri possunt in dandi obligationibus, seu stipulationibus. XI. 454. 1. & 455. *seqq.*
Ex stipulationibus, in quibus res promissa natura divisionem non recipit, heredes promissoris singuli tenentur in solidum. XI. 460. 5.
Quomodo ab uno ex promissoris heredibus solida servitus utiliter peti possit. Et quis hujus petitionis exitus. XI. 460. 6.
Singuli heredes stipulatoris solidam servitutem petunt. Et quæ hujus juris ratio. XI. 461. 8.
— Cur diversum jus obtineat in promissoris & stipulatoris heredibus circa æstimationem servitutis præstandam & auferendam. XI. 462. 9. 10. 11.
Si promissor hominis decesserit, pluribus heredibus relictis; singuli heredes pro parte solvendo liberari non possunt. XI. 454. 1. & 455. *seqq.* & 463. 1. 2. & 464. *seqq.*
— Si tamen ii sponte solverint, non autem si sint judicio condemnati. XI. 465. 5. 6. & 466. *seqq.*
Facto unius ex promissoris heredibus quando cæteri coheredes teneantur, & quomodo. XI. 470. 1. & 471. *seqq.*
Re individua promissa, singuli cum in rei præstationem, tum in ejus rei æstimationem tenentur in solidum. XI. 474. 6.
— facto individuo promisso, si contrafactum sit: singuli pro hereditaria portione præstant æstimationem facti. *ibid.*
— quænam differentiæ ratio. XI. 474. 7.
Uno ex heredibus stipulatoris ire agere prohibito contra quam cautum erat, solus ipse non cæteri, agit in id quod sua interest. XI. 475. 1.
— cur secus in heredibus promissoris. XI. 475. 2. 476. *seq.*
— quare pœna in solidum committatur, tametsi non omnium stipulatoris heredum intersit; & ejus petitio omnibus heredibus acquiratur ex stipulatione hereditaria. XI. 477. 3. 4. & 475.
— quinam illam petentes doli mali exceptione repellantur; & quare. XI. 478.
Actiones ex contractu, vel quasi, quæ rem persequuntur, dantur in heredes in solidum ex defuncti dolo, etiamsi nihil ad eos pervenerit. IV. 592. 7. VII. 960. 8. *seqq.* 962. 15. XI. 1499. 2. 1500. 4.
— rei persecutoriæ actiones quæ sint. VII. 959. 6. IV. 594. 9.
— quatenus pœnam persequuntur, non dantur adversus heredes. IV. 592. 7. VII. 961. 12. *seqq.*
Actiones pœnales ex maleficio, vel quasi non dantur in heredes, ad quos nihil pervenerit ante litem cum defuncto contestatam. IV. 591. 6. & 971. 49. 50. VII. 962. 17.
— transmittuntur adversus heredes, lite cum defuncto contestata; & ubi aliquid ex defuncti maleficio ad eos pervenerit. IV. 594. 10. 595. VII. 966. 34. *seqq.* 967. *seqq.*
Quando nam heredes pœna defuncti teneantur ante litem cum defuncto contestatam. VII. 967. 37. *seq.* & 968. 39. & 970. 46.
Actiones pœnales, an veteres, an aliæ competant adversus heredes ante litem contestatam de eo quod pervenit ad illos. VII 968. 969. 39 40. *seq.*
Alia de causa non dantur in heredes actiones pœnales quæ nascuntur ex maleficio: alia non dantur quæ veniunt ex contractu. VII. 962. 18. & 963.
— quænam sint ex maleficio pœnales. IV. 594. 9. VII. 964. 27. & 965. 28. 29.
— competunt adversus heredes quæ nascuntur ex maleficio, si habeant rei persecutionem. IV. 591. 5. VII. 963. 19. *seqq.*
Cum agitur adversus heredes actione in rem, sive hypothecaria, quinam ex heredibus in solidum conveniatur. VII. 942. 22.
— quid tamen si is, adversus quem agi cœperat lite jam contestata, decesserit pluribus heredibus relictis. VII. 942. 23.
Quomodo actiones ab heredibus, & contra heredes incipere possint, quæ neque a defuncto, neque adversus defunctum incipere potuerunt. IV. 595. 11. & 596. VII. 859. *seqq.*
Pro herede gerere quandonam pro *adire* usurpetur; & quatenus ab illo differat. II. 422. 4. & N. 10. 423.

Pro

Pro herede gerere quid sit. *ibid.*
An quis pro herede gesserit, non tam ex certo aliquo facto, quam ab animo æstimandum est. II. 428. 11. 429.
— quibus ex rebus deprehendatur animus gerendi pro herede. II. 429. 12.
Pro herede gerere intelligitur, cum heres accipit quod ei tanquam heredi dari præceptum est a testatore. II. 429. 13. 430.
Pro herede gerere videri non potest heres, qui aliquid facit, quod facere potuit, etiamsi non esset heres; puta si defunctum funeraverit. II. 430. 14.
An pro herede gessisse videatur, si servos hereditarios manumiserit. II. 430. 16. 431.
— an, si res hereditarias distraxerit, vel pecuniam hereditariam sumpserit, vel ædes inhabitarit, locarit, vel fructus ex his rebus perceperit. II. 431. 17. 432.
— an pro herede gerat, si tractet res hereditarias ut illas tueatur, veluti, si agros colat, ædes reficiat, pascat pecora, vel jumenta. II. 433. 18.
Pro herede gessisse, non videtur, si rem hereditariam, quam nunc tenet, prius quasi subripiens subduxerit. II. 434. 22.
— gessisse non videtur si veniam distrahendi, vel gerendi res hereditarias a prætore impetrarit. II. 435. 23.
— item si rem hereditariam quidem possideat; sed per errorem putet esse suam jure alio, quam hereditario. II. 435. 436. 24.
— si aperte testatus sit, se non gerere hoc animo ut sit heres. II. 436. 25.
Pro herede quis possidere dicatur. II. 616. 24. 617. *seq.*
Heredis appellatio personæ qualitatem designat. XI. 31. 4.
Heredis appellatione non primus tantum, sed & heres heredis, & ulteriores deinceps continentur. V. 603. 10.
Heredis heres, quantumcunque remotus, heres quoque testatoris dicitur. V. 603. 10. & N. 5.
— licet non proprie, sed per successionis consequentiam. II. 1066. 8.
Conditio implenda in herede an in heredis herede recte impleatur. II. 1066. 8.
Heredis heres habet jus accrescendi. II. 475. 23. & 471. 472. N. 9.
Heredi acquiruntur quæ sunt jacenti hereditati quæsita, etiamsi diu postea ille adierit hereditatem. II. 457. 26. 27. & N. 7.
— non tamen illi acquiruntur hereditas servo delata, ususfructus, & possessio rerum non ex causa peculiari quæsitarum. II. 457. 26. & 458. 28.
Heredi dantur actiones eædem, quæ defuncti fuere. IV. 590. 3.
— nec interest utrum ex contractu sint, an ex maleficio, etiam pœnales. *ibid.*
— excipitur actio injuriarum, & similes. IV. 590. 4. 591.
Heredibus per errorem institutis non aufertur hereditas ut indignis; sed quasi scripti non essent. II. 205. 14.
Hereditas quid sit, & unde dicta. II. 7. 1. & 8. *seqq.* & 11. N. 5. V. 600. 5.
— definitio Tullii, & aliorum notatur. II. 9. N. 1. 2. 3.
— pro domina habetur, & defuncti locum sustinet, & quandiu, & quare. II. 12. 4. & 13. 6. & 14. 7. V. 600. 5.
— in jure consistit, & quomodo. II. 12. 5. & 13.
— acquiritur, cum nobis delata est, unde oportet, & suscepta est ut oportet. II. 15. 2. & 387. 2. 3. V. 600. 6. & 601.
— deferre hereditatem quid sit. II. 15. 3. 16.
— delata jure dicitur, cum & defunctus est ille, de cujus bonis agitur; & justo testamento vel ab intestato defertur; & necdum quæsita est, sed tamen spes illius acquirendæ non est amissa. II. 17. 4. 5. & 18. & 388. 4. 5. 389. 6. 7. & 390. 8. 9. V. 601. 7. 602. 8.
— delata amittitur repudiatione heredis, vel ejus morte, vel tempore. II. 391. 10. *seqq.*
— tempore nulla hereditas amittitur jure civili, secus jure Prætorio. II. 396. 21. 397.
— Vide *Repudiatio.*
Hereditas, vel testamentaria est, vel legitima. II. 17. 5.
— testamentaria defertur, vel directo, vel per fideicommissum. Quæ directo, aliter civili acquiritur, ac prætorio jure. II. 18. 6.
— acquiritur, vel ipso jure suis heredibus & necessariis; vel adeundo, aut pro herede gerendo extraneis. II. 332. 2. 333. *seqq.* & 341. *seqq.* & 369. *seqq.* V. 602. 9.
— acquiritur nobis per servos, aut per liberos nostros, quos habemus in potestate. Et quomodo per hos, aut illos acquiratur. II. 333. 3. *seqq.* 334. *seqq.* & 341. *seqq.* V. 603. 10.
— acquiritur jure singulari per masculum parentem gradu proximiorem, sive per tutorem infanti. II. 440. 441. & 442. 1.
— Vide *Infans.*
ad Acquirendam hereditatem tria desiderantur, & quæ. II. 387. 2. 3. & 397. 1. 398. *seqq.* & 405. 1. 406. *seqq.*
Hereditas non adita habetur pro possessore, cum agitur de jure acquirendi per servos, quos defunctus possedit. X. 588. 22. & 592. 25.
Hereditas codicillis nec dari, neque adimi potest, sed testamento duntaxat. II. 19. 1.
Hereditas a testatore in quot ipse velit partes, dividi potest. II. 197. 4. & 215. 6. 216. *seqq.*
Hereditas in universum considerata juris auctoribus, *As* dicitur. II. 197. 5.
— partes assis duodecim, singulæ nominantur unciæ. *ibid.*
— plures ex his collective sumptæ, puta, tres quatuor, quinque, & deinceps, proprias habent appellationes, quæ vel unciarum numerum signi-

ficant

BIU Cujas

ficant, vel numerum partium assis totius. II. 197. 5. 6.
— partium assis numerum significant hæ quatuor; sextans, quadrans, triens, semis. Et quam singulæ assis partem designent. II. 198. 6.
— unciarum numerum monstrant hæ; quincunx septunx, & deinceps. *ibid.*
Hereditas est individua; & quo sensu dividi dicatur. II. 221. N. 4. 222. & 407. N. 1.
— quomodo dividatur inter heredes. II. 455. 17. *seqq.* & 456.
Si qua est in hereditate pecunia; numero, non corporibus, dividitur inter heredes. II. 455. 17.
— eadem divisio rerum, quæ, pondere, numero, mensurave constant. II. 455. 18.
— eadem quoque nominum hereditariorum divisio. II. 455. 19.
— quæ in nominibus sunt, divisionem non recipere, quam habeat sententiam. II. 456. 19.
— corpora hereditaria quomodo dividantur singula, inter heredes. II. 456. 20.
Cur legitima hereditas dividenda sit inter liberos jam natos, & ventrem prægnantem ita, ut trium numerum faciant, qui sunt in ventre. I. 129. 15. 16. & 130.
Divisione hereditatis facta per transactionem, remissum non intelligitur fideicommissum, quod ab uno heredum relictum erat; etiamsi, pœna promissa, cautum, ut divisioni staretur; ideo nec pœna committitur, si petatur fideicommissum. XI. 1529. 2. 3.
— cur, si pronuntiatum sit, contra divisionem hereditatis *fecisse videri* illum, qui petiit fideicommissum; pœna committatur, etiamsi male judicatum fuerit. XI. 1529. 4. 1530.
— an reus, cui propter fideicommissi petitionem nihil abest, exceptione doli mali repellatur, pœnam petens. XI. 1530. 5.
Hereditas alteri tradita dicitur per abusionem; & quomodo. VII. 142. 5.
— eam qui tradit alteri, cum omnibus commodis & incommodis hereditariis tradidisse intelligitur. VII. 143. *seq.*
Hereditatis commodorum genera tria, & quæ sint. II. 451. 5. 452. *seqq.* VIII. 799. 6. 7.
— Vide *Commoda.*
— tria etiam genera incommodorum. II. 459. 1. & 951. 4. VIII. 799. 8. *seqq.*
— quæ alia hereditatis onera. II. 974. 14.
Hereditatis sibi delatæ nemo partem agnoscere, partem repudiare potest. IX. 381. *seq.*
Qui partem hereditatis adivit, reliquas ejus partes, vel jure accrescendi, vel ex substitutione vulgari, aut pupillari sibi delatas invitus admittere cogitur. VIII. 383. *seqq.*
Hereditatem qui longo tempore possedit pro herede, vel possessore, non juvatur longi temporis præscriptione adversus heredem. VIII. 357. *seq.*
— nisi ubi triginta annis hereditatem possederit. VIII. 358. 2.
Hereditas fideicommissaria quæ. II. 521. *seqq.*
— Vide *Fideicommissum hereditatis.*
Hereditatis emptor a Fisco venditæ creditoribus hereditariis & legatariis respondere tenetur. Et quare. VIII. 791. 2. 792. 3. 793. 4. 6.
— convenitur pro Fisco a creditoribus, & legatariis, utilibus, non autem directis actionibus. Et quare. VIII. 794. 9.
In venditione hereditatis id agitur, ut commoda omnia, atque onera hereditaria ad emptorem pertineant. VIII. 800. 12. VII. 105. 1.
— tantum ex hereditate transire debet in emptorem, quantum in ea est venditionis tempore. VIII. 799. 3. 4.
in Hereditatis emptorem res hereditariæ non transeunt, nisi traditione secuta; & quando utiles transeant, & quando directæ. VIII. 800. 13. 14.
Venditor hereditatis, etiam post venditam hereditatem tenetur creditoribus, & legatariis. VIII. 800. 14. 15. & 801. 16. *seqq.*
— Emptor autem hereditatis illorum actiones excipere non cogitur invitus, etiamsi nominatim convenerit, ut illis satisfaceret. VIII. 803. 25. 804. *seqq.*
Venditor hereditatis agere non potest cum emptore, priusquam solverit creditoribus, & legatariis. VIII. 801. 20. 802. 21. 22.
An venditor hereditatis petere possit ab emptore, ut sibi satisdet, antequam solvat creditoribus, & legatariis. VIII. 802. 23.
— an petere possit, ut nude caveat emptor se venditori præstiturum, quod venditor postea creditoribus præstiterit. VIII. 802. 24. & 803
Emptor hereditatis debitores hereditarios judicio convenire potest actionibus directis, & utilibus. VIII. 817. 1. 2. 818. *seq.*
— & quidem utilibus statim, & suo nomine. VIII. 819. 4. 5.
— directis, sive mandatis nonnisi ex persona mandantis agere potest, posteaquam illi mandatæ fuerint a venditore. VIII. 817. 2. 818. & 819. 5. 7.
— utrasque habere cujus sit utilitatis hereditatis emptori. VIII. 819. 6. *seqq.*
Emptor hereditatis potest uti privilegio mandantis venditoris, quoties mandatis actionibus experitur. VIII. 819. 8. 820. *seqq.*
— si tamen, adhuc vivo venditore hereditatis, utatur mandatis actionibus. VIII. 822. 17.
Hereditate vendita, transeunt in emptorem actiones utiles hereditariæ sive quæ in personam, sive quæ in rem sunt. VIII. 823. 18. 19 & 824. 20.
— Si emptor hereditatem alii rursus vendiderit: utrum habeat utiles actiones primus; an secundus emptor. VIII. 824. 21.
Emptor hereditatis utiles actiones habere desinit, si venditor hereditatis eas inhibuit. Et quando id contingat. VIII. 824. 22.
Quando actiones in rem directas venditor hereditatis adimat emptori. *ibid.*

BIU Cujas

Emptor hereditatis suscipiendo actiones hereditarias nomine venditoris, eum liberat taciti pacti exceptione. VII. 107. 3.
Quidnam tacite paciscatur facto ejusmodi cum creditoribus hereditariis emptor hereditatis. VII. 108. 5. 109.
— quomodo pactum hoc emptoris cum creditoribus interpositum prosit venditori hereditatis. VII. 109. 6.
— an ea pacti exceptione venditor hereditatis liberetur a creditoribus, etiamsi emptor non sit solvendo. VII. 109. 7. & 110.
Hereditatis venditio, cui dolus emptoris causam dedit, nulla est. VIII. 813. 1. 2. & 814. 3. & 816. 8.
— nec ex ea venditor compellitur emptori tradere res hereditarias, vel actiones mandare. VIII. 814. 4.
— sed & habet, emptore excluso, persecutionem rerum hereditariarum, & actionum. VIII. 814. 5. & 815.
Hereditatis venditio emptoris dolo secuta valet, non invito, sed volente venditore. VIII. 815. 7. 816.
Hereditatis venditor, etiam post venditam hereditatem dominus esse perseverat. VIII. 825. 2. 826. 4.
— rerum hereditariarum, quas vendidit, nec tamen tradidit emptori, dominium transferre potest in alium, cui illas postea vendidit & tradidit. VIII. 826. 5.
An, & quam habeat actionem emptor hereditatis primus adversus venditorem, qui fidem fregit, vendita traditave secundo emptori hereditate. VIII. 826. 6. & 827. 7. & 828.
Hereditate vendita, quare transeunt actiones utiles in emptorem sine cessione: dominium autem non transeat sine traditione. VIII. 827. 8. *seqq.*
Hereditatis petitio quid sit. V. 596. 597. 2.
— prætoria est, & civilis. V. 746.
— quare habeat præstationes personales. V. 598. 3.
— aditionem hereditatis prævium requirit. Quando necessaria sit aditionis probatio; & cuinam incumbat. V. 599. N. 2.
— competit heredi; & quibusnam conditionibus. V. 599. 4.
— competit heredi ab intestato, tametsi legatum acceperit a scripto herede, cui statim reddidit. V. 599. 4.
— quæ tamen petitio denegatur, ubi manifesta sit petentis calumnia. *ibid.*
Qui ignorans testamenti vires, hereditatem petit ex testamento, & victus est; non prohibetur hereditatem postea vindicare, uti legitimam. V. 600. N. 3.
Hereditatem petenti quænam incumbat probatio; & quando illi non sit necessaria. V. 604. 11.
Hereditatis petitio directa competit adversus eum, qui rem hereditariam unam vel plures pro herede possidet, vel pro possessore. V. 605. 12. & 616. *seqq.* & 626. 28.
— pro herede, prove possessore possidere quid sit. V. 616. 24. 617. *seq.*
— quinam possideant, habeanturve pro possessoribus in petitione hereditatis. V. 615. 13. 616. *seqq.* & 619. *seqq.*
Hereditatis petitor non potest agere adversus illum, qui dolo possidere desiit, si prius obtinuerit a possessore rem hereditariam, vel ab eo litis æstimationem sit consecutus. V. 608. 17. 609.
An petitor hereditatis possit a possessore, vel rem petere, vel aliam litis æstimationem, cum litis æstimationem antea consecutus fuit ab illo, qui dolo possidere desiit. V. 608. 17. & 609. *seqq.*
— venditore qui dolo rem alienavit, litis æstimationem præstante, inhibetur hereditatis petitio adversus emptorem. V. 613. 21.
Agi non potest hereditatis petitione cum eo, qui nihil possidet hereditarium, etiamsi pro herede se gerat. V. 613. 22. 614.
— eadem vero tenetur, qui hereditarium aliquid vel minimum possideat. V. 614. 615.
Petitio hereditatis datur adversus illos duntaxat, qui pro herede, prove possessore possident: non autem adversus illum, qui possidet singulari titulo ad acquisitionem idoneo, licet quæsito post mortem ejus, cujus petitur hereditas. V. 622. 623. 26. & 621. *seqq.* N. 20.
Quare interrogandus sit is, qui pro herede, aut possessore possidet, ante litis contestationem: an, & qua ex causa possideat. V. 624. 27.
An reus cogi possit, ut explicet titulum ex quo possidet, in hereditatis petitione. Et quid in actionibus in rem specialibus. V. 624. 27. & 625. *seq.*
Utilis petitio hereditatis datur adversus bonorum possessorem. V. 627. 30.
— item adversus fideicommissarium, cui restituta sit hereditas a falso herede. V. 627. 31.
— adversus emptorem hereditatis, sive bonæ, sive malæ fidei, ubi aliter petitori salva res esse non possit a venditore. V. 628. 32. 33. & 629. *seqq.* & 635. 37. 636.
An adversus eum qui emit a Fisco, detur petitio utilis. V. 636. 38.
— an adversus heredem ejus, qui possedit pro herede, aut pro possessore. V. 637. 40. 638.
Petitio hereditatis persequitur res hereditarias, cum corpora, tum jura. V. 639. 640. 1. 2.
— & quidem corpora, vel habita, possessave a testatore, dum viveret, vel eo defuncto quæsita hereditati. V. 640. 2.
— sive ea habuit in dominio testator, sive pignori obligata; sive ad illa retinenda habuit exceptionem. V. 640. 3. 641. *seq.*
— persequitur res defuncto commodatas, vel apud eum depositas. V. 642. 5.
— item accessiones rebus hereditariis factas, sive per alluvionem, sive per consolidationem ususfructus. V. 643. 6. 7.

— res

BIU Cujas

— res per servos hereditarios hereditati quæsitas. V. 643. 8.
— pretia rerum ex hereditate distractarum, si tamen eæ in hereditate manserint, & quatenus. V. 644. 9.
— persequitur pænam pretii tardius soluti, si ea sit vice pretii; non autem loco ejus quod interest. *ibid.*
— item pecuniam a debitoribus hereditariis exactam. *ibid.*
— non eam tamen pecuniam, quam possessor pœnæ causa stipulatus est per occassionem rei hereditariæ. V. 645. 646. 10.
— res hereditatis causa comparatas, sive jumenta sint, sive instrumenta agro colendo necessaria V. 646. 647. 11.
— non eas tamen res quas possessor emit, non hereditatis causa, sed sua; vel res inutiles hereditati, licet emptas ex hereditaria pecunia. V. 647. 12.
— persequitur fructus rerum hereditariarum etiam minus honeste perceptos: item fructus illarum rerum quas pignori defunctus accepit, uti & partus ancillarum V. 648. 13. 649.
— & quidem fructus omnes perceptos ante rem petitam, etiam a bonæ fidei possessore. V. 649. 650. 14.
— actiones aut defuncto, aut hereditati quæsitas. V. 650. 651. 15.
— petimus autem non actionem, sed quidquid speciali in personam actione debetur ab hereditario debitore. V. 651. 16. 652. *seq.*
Actiones in rem speciales, & hereditatis petitio licet competant de eadem re, differunt inter se tamen; & quibus modis. V. 653. 17. *seqq.*
Petitio hereditatis est inutilis adversus eum, qui ideo nolit solvere, quod neget, vel dubitet, an sit heres qui petit: non tamen inutilis actio specialis in personam. V. 653. 654. 18.
Hereditatis petitione simplum consequimur duntaxat, etiam cum de damno agitur. V. 654. 19.
— quid si agatur adversus infitiantem ex. L. Aquilia. *ibid.*
Cum eo qui debet in diem, vel sub conditione agi non potest, ante quam dies venerit, aut extiterit conditio, speciali actione in personam; potest agi tamen petitione hereditatis. Quæ differentiæ ratio. V. 654. 20. 655. *seq.*
Quæcunque sunt actiones ex contractu, aut ex maleficio possessori quæsitæ de rebus hereditariis: earum nomine datur petitio hereditatis adversus possessorem ut eas cedat heredi. V. 656. 21. 657. *seq.*
Petitione hereditatis vindicari possunt servitutes hereditariæ, quæ debentur personæ: non illæ quæ debentur prædiis hereditariis. Ratio differentiæ. V. 658. 22.
in Petitionem hereditatis non venit res a defuncto bona fide possideri cœpta, cujus usucapio impleta fuerit ab illo, qui possidet pro herede. V. 660. 23. 661. *seq.*
— non venit actio de rebus hereditariis heredi, non tamquam heredi, sed proprio quodam jure personæ ipsi delata; uti neque actio eidem post aditionem hereditatis quæsita. V. 662.
Petitio hereditatis instituitur primo, ut sententia judicis aliquis heres esse pronuntietur. V. 665. 1. 666. 2.
— deinde, ut hereditas ex bono, & æquo heredi restituatur. V. 665. 1. 666. 3
Petitori hereditatis restitui debent hereditariæ res omnes, quas reus possidet tempore judicatæ rei; & illæ quas post litem contestatam possidere cæpit. V. 667. 5. 668. *seqq.*
— res quæ post litem contestatam cœptæ sunt possideri, debent etiam restitui, cum agitur speciali, sive in rem, sive in personam, actione. V. 672. 9.
— & quomodo deductæ dicantur in petitionem hereditatis. V. 669. 7. 670. 671. 8.
An qui res certas hereditarias expressit in libello petitionis hereditatis, opus habeat alio libello propter eas res, quas postea possidere cœpit. V. 671. N. 2. 672.
Quare caute faciat qui in libello petitionis res singulas hereditarias designat. V. 672. N. 2.
— & an rerum hereditariarum inventarium exhibere teneatur actori reus, & juramentum præstare. *ibid.*
Qui hereditariam rem venditam, accepto jam pretio, postea redemit; an rem simul & pretium: an alterutrum duntaxat debeat restituere. V. 673. 11.
An victus possessor restituere debeat res, quas tempore judicatæ rei non possidet; sed vel habuit antea, vel habere potuit. Et quid intersit, utrum bona, vel mala fide possideat. V. 674. 12.
Quisnam sit bonæ, vel malæ fidei possessor in hereditate. V. 674. 13. 675. *seqq.*
Possessor malæ fidei tenetur restituere res etiam, quas non possidet ex hereditate; sed dolo, vel culpa non possidet, vel possidere desiit. Et quot modis quis possidere desinat. V. 677. 15. 678. 16. *seqq.*
— non tenetur restituere res quas possidere desiit, si vel eas antea petitori restituit, vel casu periere, perituræ etiam apud auctorem; vel si judicio evictæ aut distractæ fuerint in commodum hereditatis. V. 679. 17. 680. *seq.*
— tenetur nomine rerum hereditariarum, quæ suo ipsius dolo, vel culpa factæ sunt deteriores. V. 681. 18.
— restituere tenetur pecunias a debitoribus hereditariis non exactas, ubi illas exigere potuit. V. 682. 20.
— fructus omnes perceptos, etiam qui minus honeste percepti fuerint: non perceptos ita, si honeste percipi potuerunt. V. 683. 21. 684.
— usuras pretii rerum ex hereditate distractarum. V. 684. 22.

BIU Cujas

— usuras pæcuniæ hereditariæ, quam tractavit, & in usus suos convertit. V. 685. *seqq.*
— æstimationem rerum apud possessorem malæ fidei amissarum, uti & fructuum ex die quo sunt amissæ ad tempus usque rei judicatæ. V. 688. 26. 689. *seq.*
An res hereditarias distractas præstari sibi una cum fructibus actor petere debeat: an vero illarum pretia cum usuris petere possit; & quid hoc, aut illud petitoris intersit. V. 691. 27. 692.
Bonæ fidei possessor post litem contestatam tenetur in petitione hereditatis, uti possessor malæ fidei. V. 693. 28.
— in eo tamen differt, quod interitum rei fortuitum non præstat. V. 694. 29. 695. *seq.* & N. 14.
— quid si rupto, vel inofficioso testamento scriptus heres bona fide diminuat hereditatem post litis contestationem, ut defuncti voluntatem exequatur. V. 696. 38. 697. *seq.*
Ante litem contestatam non tenetur bonæ fidei possessor de rebus ex hereditate distractis, nisi in eo in quo factus est locupletior. V. 698. 31.
— quibus ex rebus locupletior factus intelligatur, ut eas restituere teneatur petitione hereditatis. V. 698. 32. 699. *seqq.*
— non tenetur de rebus hereditariis, quas nunquam possedit, tametsi possidere potuit; nec de rebus quas etiam malo more dilapidavit aut perdidit ante litis contestationem. V. 701. 33.
— an nec pretia rerum ex hereditate distractarum teneatur restituere; ubi ea perdiderit, vel consumpserit. V. 702. 34. 703.
— integre restituere debet res hereditatis salvas, etiamsi illarum contemplatione perdiderit suas. V. 706. 36.
— si consumpserit partem ejus hereditatis dimidiam, quæ cum alio dividenda erat: dimidium reliquæ dumtaxat debet restituere. V. 707. 37. 708. *seq.*
— quo tempore debeat esse factus locupletior, ut restituere teneatur. V. 709. 38. 710. *seq.* N. 21.
Res a possessore bonæ fidei distractas petitor hereditatis an possit ab illarum emptoribus vindicare; & quando non possit. V. 704. 35.
— Quænam tempora spectanda sint in utroque malæ, vel bonæ fidei possessore, in quibus uterque conventus petitione hereditatis restituere teneatur, non modo si factus, sed & si fieri potuit locupletior. V. 713. & 714. 40.
Quas res tenetur restituere victus judicio possessor, illas consequitur officio judicis actor; & quale hic judicis officium. V. 714. 41. 42. 715. *seq.*
Petitio hereditatis quidnam tribuat, vel deneget hereditatis possessori. V. 717. *seqq.*
Petitio hereditatis genere & substantia rei una est, eademque, sive de tota hereditate, sive de parte vindicanda agatur; & quibus rebus petitio partis differat a petitione totius. V. 745. 1. 746. & 747. 2.
Partem hereditatis petere potest, & solam petere cogitur heres ex parte: & quando etiam petere cogatur ille qui totius est heres. V. 747. 2. 748.
Partem hereditatis etiam petere licet, ab eo qui totam possidet pro herede; & possunt invicem petere, qui invicem possident. V. 748. 3. & 749.
Cum duo possident hereditatem, & duo partem hereditatis petunt; non singuli a singulis, sed ambo ab utroque petere debent, sive illi pro diviso sive pro indiviso possideant res hereditarias. V. 749. 4. 750.
— secus, si hereditatem possideant extraneus & coheres; & quare pars ab extraneo peti possit, coherede relicto. V. 750. 5.
— cur ab extraneo qui trientem hereditatis possidet, ambo coheredes simul, & possessores petere sextantem possint. V. 751. 6.
— petenda tamen est hereditatis pars a coherede simul, & ab extraneo, ubi illam pro diviso possideant. V. 751. 7. 752.
Heres ex triente partem petere potest duntaxat sibi aditione quæsitam, non autem reliquas duas partes, nisi eæ sibi accreverint. V. 752. 8.
— pars hereditatis quæsita, etiamsi incerta, peti potest, dummodo certa fiat ex juris interpretatione. V. 752. 9. 753. *seqq.*
— pars hereditatis pro indiviso restitui jubetur officio judicis. V. 756. 11.
Hereditatis petitio fideicommissaria quæ sit. V. 924. 10. & 923. N. 3. VI. 781. 41.
Hereditatis petitio possessoria qualis. V. 924. 10.
Hereditatis nondum aditæ transmissio recepta est in omnibus heredibus, qui decedunt intra annum, ex quo delatam agnovere. II. 393. 14.
— recepta est in liberis, licet delatæ hereditatis ignaris sine ulla præscriptione temporis. II. 394. 17. & 393. N. 5. IX. 356. 4.
An in suis proprie recepta dicatur hereditatis nondum aditæ transmissio: an in liberis duntaxat emancipatis, vel heredibus matris. II. 393. N. 4. 5. & 394.
— an, & in infante herede, cui post hereditatem delatam mortuo pater sit heres. II. 394. 18. & 393. N. 4.
— Vide *Infans.*
— an, & in heredibus S. C. Sillaniano, vel Carboniano edicto, aut ventre impeditis, quominus adire possint. II. 395. 19. & 393. N. 4. IX. 356. 5.
— an, & in eo recepta sit proprie transmissio qui ventris causa adire non potuit, & in eo qui si non ex testamento extitit heres, tamen esse potuit ab intestato. II. 396. 20.
Heres eadem persona dicitur esse cum defuncto. II. 461. 6. & 469. N. 3.
— ejus instituto heredes caput est, & fundamentum testamenti. IX. 92. 4. & 111. 2.
— non potest institui, ex die certo, sed ex incerto die potest; & quare. II. 167. 3. 168. & 169. *seqq.*

BIU Cujas

— non potest institui ad diem certum, vel incertum, neque ad condictionem. II. 167. 168. & 172. 9.
An lex ferri possit, ut heres instituatur ad certum tempus. II. 611. N. 1. & 612. *seqq.*
— quare sub conditione, & non ex die possit institui. II. 171. 7. 172. 8.
— Vide *Dies*, *Institutio*.
Qui semel heres extitit, nunquam heres esse desinit. II. 172. 9. & 612. 3.
— etiamsi judicis injuria, vel probationum inopia quem non esse heredem fuerit pronuntiatum. II. 611. N. 1.
— frustra instituitur ex certo fundo; & quando heres maneat, mentione fundi detracta. II. 178. 18. 179. 19.
Si duo sint ex certis rebus instituti: heredes sunt ambo, veluti partibus non adscriptis: res tamen, in quibus sunt instituti, pro modo quo singulis relictæ sunt, dividentur. II. 180.
— institutus ex re certa habetur legatarii loco, cum alter institutus est simpliciter, aut ex aliqua parte hereditatis. II. 180. 20.
— quomodo triplex superior heredum institutorum species sibi constet ex voluntate testatoris. II. 181. 21. 22. & 182.
Heres succedit in omnia quæ defunctus habuit, sive corpora, sive jura; uti, & ad eum pertinent commoda omnia, & onera hereditaria. II. 451. 3. *seqq.* 452. *seqq.* & 459. *seqq.*
— succedit in dominium rerum omnium hereditariarum. II. 452. 8.
— item in jura dominio finitima; & quæ illa sint. II. 453. 9.
— in actiones tam in rem, quam in personam. II. 453. 10.
— in exceptiones hereditarias. II. 453. 11.
— non succedit in usumfructum. II. 453. 13.
— non in eas exceptiones, quæ certæ personæ, veluti parenti, patrono, marito tribuuntur. II. 454. 14.
An in cætera jura defuncti succedant heredes singuli in solidum; an pro parte duntaxat. II. 454. 15.
— singuli succedunt in solidam petitionem viæ, itineris, & similium: uti, & in retentionem pignoris. II. 454. 15. & 455.
— in cœtera jura quæ divisionem recipiunt, singuli pro parte actionem habent, aut exceptionem. II. 455. 16.
Heres sive unus, sive plures, succedit in ea quæ per alluvionem accrevere rebus hereditariis. II. 456. 22.
— in ea etiam quæ nata, editave sunt ex rebus hereditariis, uti in fructus prædiorum, fœtus animalium, item in pensiones ædium locatarum, & similium. II. 456. 23.
— item in ea, quæ, usucapione a defuncto cœpta, hereditati sunt ante illius aditionem quæsita. II. 456. 24.
— succedit in negotiorum gestorum actionem, cum quis hereditaria negotia gessit. II. 456. 25.
— in res per servos hereditarios quæsitas. II. 457. 26. 27. 458. 28.
— in jus accrescendi, seu accessiones aliquarum partium hereditatis, quæ parti jam quæsitæ accedunt. II. 458. 29.
Heres in omne æs alienum defuncti succedit, sive hereditas sit solvendo, sive non sit. II. 460. 5. 6. VII. 953. 1. VIII. 801. 16.
— nisi tamen, cum solvendo non est hereditas, defunctus ex operis inchoati pollicitatione debuerit. VII. 953. 2.
Heres tenetur ære alieno hæreditario, vel ex negotiorum hereditariorum administratione, vel ex funeratione defuncti contracto. II. 462 9 *seqq.*
Ære alieno defuncti tenentur omnes, & singuli heredes pro hereditariis portionibus. II. 461. 8. VII. 572. *seqq.* & 933. 2. 935. *seqq.*
— pro hereditariis portionibus teneri, quam vim habeat. VII. 940. 15. 941. *seq.*
Cum præstare debent heredes iter, & viam, & id genus servitutes, aut facta, quæ defunctus promiserat: non omnes tantum, sed & singuli tenentur in solidum. VII. 936. 6. 937. 7.
Servitutes a defuncto promissas, nisi præstent heredes: singuli damnantur in solidam æstimationem servitutis; qui tamen damnantur pro ea parte, qua sunt heredes, si factum præstare nolint a defuncto promissum. VII. 937. 8.
Cum inter plures heredes unum testator damnat, ut solus æs alienum agnoscat: solus tenetur. VII. 938. 11.
Quinam heredes teneantur, & quatenus, ubi creditor defuncti adversus eos hypothecam persequitur. VII. 942. 22.
— quid si fuerit lis com defuncto contestata de ea re. VII. 942. 23.
— & quare aliud juris in actione personali adversus heredes. VII. 942. 22.
Heres tenetur legatariis, & fideicommissariis, uti etiam creditoribus; & qua inter utrosque differentia. II. 463. 12. 13. IX. 515. 1. & 516. 2.
An ab herede satisdatio legatorum nomine sit exigenda. IX. 721. 2.
— solida legata præstare tenetur, non confecto inventario. II. 464. 14. VII. 953. 1.
Cum plures sunt heredes, quam varie legata præstare soleant pro varia legandi ratione, & legatarum rerum natura. II. 464. 15. 465. *seq.* & 1001. 3. 1002. 4. VII. 938. 11. 941. 18. 19.
— an pro his, qui solvendo non sunt, cæteri coheredes teneantur legatariis. II. 1002. 5.
Heres sive suus, sive extraneus, sive institutus, sive legitimus habet jus accrescendi, ubi vel aliqua ex parte heres extitit. II. 465. 1. 466. *seqq.*
— Vide *Accrescendi jus*.
Qui ex asse heres est, sive ex testamento, sive ab intestato, partem hereditatis agnoscendo, statim heres efficitur in axem. II. 469. 8.

BIU Cujas

— Nec interest, utrum heres semel sit ex asse institutus, an sæpius ex diversis partibus. *ibid.*
— Et in diversis partibus, utrum ex omnibus institutus sit pure: an vero ex quibusdam pure, ex quibusdam sub conditione. II. 469. & 470 8.
— ex dimidia parte institutus pure, ex altera dimidia sub conditione, si adierit ex pura institutione: fit heres etiam ex altera dimidia, conditione pendente; & quare. II. 470. 8.
— Nisi tamen hic heres substitutum habeat in partem conditionalem, cujus extiterit conditio. II. 470. 9.
— aliud tamen juris est, si institutus pure, & ex pluribus partibus, habeat substitutum. II. 470. 10.
Heres, qui suam partem agnovit, portionem coheredis necessarii, abstinentis, item minoris extranei in integrum restituti recipere non cogitur invitus, si velit suam repudiare. II. 479. 28. 29. & 480. 30. IX. 232. 2.
Heres, qui aliquid facere, vel præstare jussus est a testatore, lucrum hereditatis amittit, vel legatum ea conditione sibi relictum, nisi paruerit. IX. 665. 1. 2.
Heres testamento institutus, amissa hereditate, non repetit indebiti condictione legata suo nomine soluta. III. 1164. 6.
— repetit tamen æs alienum hereditatis indebite solutum; & cur tam varie. III. 1165. 7.
An qui falso heredem se putans, solvit creditoribus heredis, condicere possit indebitum errore comperto. VII. 691. *seqq.*
Heres præstat factum defuncti. V. 773. N. 13.
— sequitur forum defuncti, etiamsi fuerit privato, vel publico judicis sibi proprii privilegio munitus. IV. 1207. 3. 1208. *seqq.*
— absens quando possit in foro defuncti conveniri. IV. 1208. N. 2.
— an ob juramentum defuncti conveniri possit in ecclesiastico foro, uti defunctus. IV. 1209. N. 3.
Heres rogatus hereditatem restituere, non tenetur legatariis, & fideicommissariis, si totam restituat. IX. 745. 1.
— an legatariis non teneatur, paratus restituere, cum non restituit. IX. 747. 2.
— rogatus restituere, *si decesserit asque liberis*, fideicommissum non debet, si monasterium ingrediatur. IX. 727. *seqq.*
— debet fideicommissum tamen, si in captivorum redemptionem, vel in alimenta egenorum restituere rogatus sit hereditatem. IX. 730. 3.
— rogatus restituere post mortem, potest, quarta detracta, vivus etiam restituere. IX. 605. 1.
— nisi facta ante mortem hereditatis restitutio noceat aliis. Et quibus hoc casibus contingat. IX. 605. 1.
— Vide *Fiduciarius*.
Heres exonerare defuncti conscentiam tenetur. I. 1097. N. 12. & 1098.
— jurare non tenetur factum defuncti. X. 797. 9. & N. 20.
— tenetur nihilominus, prævio juramento, de credulitate respondere in facto defuncti. *ibid.*
— quando jurare debeat defuncti factum. X. 798. N. 20.
Heres an institutus sit primo, vel secundo loco, non ex ordine scripturæ, sed successionis, est dignoscendum. IX. 201. 9. & 202.
Hereditaria res quibus modis communis esse desinat inter heredes. VI. 991. 2. 3. & 992. *seqq.*
Hermarphroditi quinam. II. 1118. Not.
— pro monstris habiti a veteribus, & veluti ominosi in mare projecti. *ibid.*
— ad successionem non admittuntur jure Saxonum, secus jure civili. *ibid.*
Hidalgi ab Hispanis dicti, qui nobiles a Latinis. X. 830. N. 17.
Hippocentaurus an sit in rerum natura. II. 757. N. 2.
— ejus stipulatio, vel legatum an utile. *ibid.*
Hispani an recipiant leges Romanas. I. 137. N. 5.
Curia Regis commune Hispanis omnibus forum, & tribunal. IV. 1228. N. 2.
Histriones quomodo comædias egerint. V. 93. N.
— an moribus nostris infames. V. 93. 94. N.
Homicidæ damnati non appellant. VI. 414. 10.
Homicidium quibus ex causis permittatur. I. 239. 9.
Homo non juris civilis, sed naturæ vocabulum. I. 231. N. 1.
Homines, vel liberi, vel servi. I. 232. 3.
Homines proprii quinam; & an servi, vel liberi. I. 240. 12. 241. *seqq.* & N. 20.
Quinam populi homines immolarint. I. 217. N. 2.
Hominum affectus communis hic, ut quisque sibi bene esse malit, quam alteri. II. 433. 18.
— & ut magis diligat sibi propinquiores. II. 1104. N. 4.
Honesta & recta quæ sint. I. 26. 6.
Honestas omnium virtutum fons. I. 187. 188. N. 8.
Honeste vivere, primum juris præceptum. I. 185. 4.
— omnia virtutum officia complectitur, quatenus ad justitiam referuntur. I. 185. 6. & 186. *seqq.*
Honor virtutis comes est individuus, ejusve præmium. V. 50. N. 26.
— pro mercede interdum usurpatur. *ibid.*
Honorarium quid sit, & unde dictum. V. 50. N. 26. III. 547. 10. & N. 7. & 548.
Qualis honorarii præstandi obligatio. III. 547. 10. & N. 7. & 548.
Horæ primæ agendis negotiis opportunissimæ. XI. 1676. 3.
Horreum quid sit. VI. 870.
— dictum J. Ctis locus, in quo res quæque pretiosissime custodiuntur. *ibid.*
ex Hospitio in jus trahere non licet in civilibus causis. VI. 110. N. 21.
Hostes quinam sint. I. 779. 3. II. 154. 24. & N. 12. IX. 118. 7. 8.
— institui nequeunt heredes. II. 154. 24.

BIU Cujas

apud Hostes quinam esse dicantur; & quonam utantur jure. XI. 1677. 1. *seqq.* & 1678. *seqq.*
Hostium locus quinam sit. VIII. 1330. 4.
— in eo deprehendi qui dicantur. VIII. 1330. 5.
An Hostium fundus in stipulatum deduci queat. XI. 1423. 1.
— an legari possit. XI. 1423. 2. & 1424. 4.
Quæcunque ex hostibus capiuntur, capientium fiunt, dummodo in bello justo capiantur. I. 778. 2. & N. 1. 779. 5.
Capta ex hostibus, utrum capientibus, an Principi, vel Reipublicæ acquirantur. I. 780. 6. *seqq.*
Recepta ex hostibus in pristinum jus & conditionem postliminio revertuntur. I. 784. 13.
In Hostes quænam res alienari nequeant. II. 1225. 29.
Quarum rerum cum hostibus commercium possit haberi. II. 1225. N. 11.
Hypotheca quid sit, & unde dicta. IV. 569. 3. VI. 675. 4. & 859. 1.
— a pignore qui differat. VI. 675. 4. & 859. 2. IX. 1009. 2. 1010. *seq.*
— quibus modis constituatur. IV. 569. 4. 570. *seq.* VI. 863. 1.
— tacita quænam sit. IV. 570. 6. VI. 865. 2. 866. *seqq.*
— privilegiata quotuplex. IV. 570. 7. VI. 876. 11. 12. & 877. *seqq.*
— publica præfertur privatæ. VI. 946. 16.
Hyptoheca mulieris ex causa dotis potior hypothecis tempore prioribus, quæ dantur ex privilegio legis; non tamen illis potior quæ conventione constituuntur. VI. 944. 16. 945. *seq.*
Hypothecarii quam ordinis prærogativam habeant in creditorum concursu. VI. 933. 1. 934. *seqq.*
— omnes in hypotheca concurrunt data uno tempore omnibus; & quam varie concurrant. VI. 934. 3. 935.
— tempore priores potiores jure. VI. 935. 4. 936. *seqq.*
— quinam priores tempore. VI. 940. 10. *seqq.* 941. *seqq.*
— quandonam tempore posteriores sint jure potiores. VI. 943. 15. & 944.
— Vide *Pignus.*
Hypothecaria actio quæ sit, & unde dicta. VI. 913. 2. 914.
— quibus de rebus constituatur. *ibid.*
— est actio arbitraria. VI. 915. 4.
— adversus quos detur. VI. 914. 3. 915.
— quid persequatur. VI. 915. 3. 4.
— in ea juratur in litem adversus extraneum. VI. 915. 5.
— & adversus debitorem tanti lis æstimatur, quantum debet, & non pluris. VI. 915. 916. 5.
— an distracto, alienatove pignore extinguatur. VI. 916. 6. & 928.

BIU Cujas

I

JActare, jactatio quid sit. I. 718. Not.
Jactare suum nemo facile existimatur. VIII. 885. 28.
Jactura bonorum non levis quæ sit. III. 1263. 10. & N. 4.
Jactus lapilli in novi operis nunciatione quid significet. IV. 490. 15. & 489. N. 15.
Jactus retis, & missilium an emi possit. III. 764. 5. 763. 7.
— quid si, jactu retis empto, pretiosi aliquid inciderit. III. 401. N. 3.
Ignominia quid sit, & unde dicta. V. 85. 4. & N. 4.
— pro infamia usurpatur. *ibid.*
Ignorantia duplex; juris, & facti. I. 143. 1.
— facti quid sit. I. 150. 4. 151.
— juris quid sit. *ibid.*
Juris ignorantia ab errore quid differat; & quare usurpentur promiscue. I. 152. 5.
Ignorantia facti non excusat, ubi lex lata est adversus omnes, etiam ignorantes. I. 143. 2. & 154. 2.
— supina non excusat. Et quænam ignoratia facti supina. I. 154. 3. & N. 2. 155. 4.
Ubi non prodest ignorantia facti, nec ignorantia juris prodest. I. 146. 4. & 147.
Ignorantia facti excusat, ubi lex lata sit in scientes. I. 147. 5. 148.
Ignorantia ubi a lege non distinguitur, accipi debet ignorantia facti, non juris. I. 149. 1.
Ignorantia facti fere prodest; juris fere nocet. I. 149. 1. & 153. 1.
— quare prosit ignorantia facti; & noceat ignorantia juris. I. 175. 2. 176. *seqq.*
Ignorantia juris non nocet fœminis, minoribus, militibus, rusticis; & quare. I. 153. 1. & 178. 4.
— nocet imperitis, qui juris prudentes consulere potuerunt. I. 157. 3. 158.
— in compendiis nemini prodest. I. 159. 5.
— nulli possessori prodest in usucapionibus. I. 159. 6.
— jure tamen singulari receptum, ut prosit minoribus, & militibus in usucapione. I. 162. 10.
Juris ignorantia nec fœminis prodest in bonorum possessione, & hereditate, quæ certa conditione defertur. I. 160. 7.
in quibus causis delicti venia datur ignorantiæ ætatis, vel sexus; in iis juris ignorantia prodest ad pœnam vitandam, non ad lucrum faciendum. I. 160. 8. & 161.
Minoribus, & militibus lucrum quærentibus ignorantia juris non nocet, præterquam in delictis. I. 161. 9.
— nec mulieribus, nec rusticis prodest in compendiis. I. 162. 11.
Quare ignorantiæ juris excusatio in quibusdam causis communis sit minoribus, & militibus cum fœminis, & rusticis. I. 178. 5.
Juris ignorantia in damnis amissæ rei non minus nocet, quam in lucro. I. 162. 12.
— ea tamen in damnis prodest minoribus, militibus, fœminis, & rusticis. I. 163. 13. & 164.
— cur in damnis prosit fœminis, & rusticis, & non in lucris. I. 178. 6.
— in damnis amittendæ rei suæ nulli nocet extra delictum. Et quænam facta, ob quæ vocatur aliquis in damnum rei suæ, excuset ignorantia juris. I. 164. 14. 165. *seqq.* & 169. 2.
— qua de causa in damnis amittendæ rei suæ nulli noceat extra delictum: in damnis autem amissæ rei, & in lucris non prosit, nisi certis quibusdam personis. I. 178. 7. & 179.
— cur non idem in delictis observetur atque in aliis causis amittendæ rei nostræ. I. 179. 8. & 180.
An ignorantia juris noceat in delictis, ex personis causisque æstimandum est. I. 169. 3.
Exceptis furiosis, infantibus, & infantiæ proximis, cæteros ignorantia juris raro excusat a crimine. I. 169. 5. 170. 6. 7.
In iis quæ jure gentium prohibentur, ignorantia juris nec crimen excludit, nec pœnam. I. 170. 8. & 171.
— pœna tamen propter ætatem minuitur judicis arbitrio. I. 172. 9.
In delictis quæ civili tantum jure prohibentur, prodest ignorantia juris ad impunitatem fœminis, minoribus, militibus. I. 172. 10. 173.
— an & rusticis. I. 173. 10.
Quæ ita prohibentur, *si dolo malo fiant*: in iis ignorantia juris excusat a crimine. I. 173. 11. & 174.
Ignota persona potest heres institui, dummodo designetur ea demonstratione, quæ nominis vice fungatur. IX. 141. 1.
Illustres quinam fuerint. IV. 1328. N. 7. VIII. 469. 9.
Illustrium nomine an potirentur Nobiles, Magistratus, Senatores, Patritii civitatis alicujus, seu municipii. VIII. 469. 9.
Immittere quid sit. III. 253. 7. 254.
Immittere in alienum invito domino nihil licet. III. 262. 6.
Immiscere se hereditati dicuntur sui. Et quando se immiscuisse intelligantur. II. 361. 31. III. 362. IX. 359. 1. & 420. 22. 423. *seqq.*
Immixtio an præsumatur. II. 361. N. 20.
Immixtionem quisnam probare debeat. *ibid.*

Vide

BIU Cujas

— Vide *Suus*.
Immobilium possessor quisnam sit. VI. 100. 4. & N. 8.
— non est de fuga suspectus. VI. 99. N. 6.
— satisdare non compellitur. VI. 100. 4. & 99. N. 6.
— quam cautionem præstet. VI. 102. N. 9.
— quid si rem ipsam, de qua disceptatur, unice possideat. VI. 101. N.
— quid si res æstimationi litis non respondeat. *ibid.*
— quid si pretium illius necdum solverit. *ibid.*
— vel res quam possidet, sita sit alio loco, & in alieno foro. *ibid.*
Impedimentum naturale quodnam sit. VII. 613. 10.
Quodnam sit impedimentum personæ. *ibid.*
— unum ab altero quid differat. *ibid.*
Impensæ vel necessariæ, vel utiles, vel voluptuariæ. III. 1071. 4. V. 886. 4.
— Necessariæ quænam. V. 886. 5.
— Utiles quæ sint. *ibid.*
— Voluptariæ quæ. V. 886. 5. 887.
Impensæ in rem petitam factæ ante omnia a possessore deducendæ. V. 886. 3.
— Necessariæ in rem petitam factæ deducuntur ab omni bonæ, vel malæ fidei possessore. V. 888. 7. 889. *seqq.*
— an deducantur, etiamsi res perierint, in quas factæ sunt. V. 890. 9. 891. 10.
Utiles impensas adversus pauperem petitorem non deducit bonæ fidei possessor. V. 896. 17.
— quando nec adversus divitem petitorem deducat. V. 892. 11. *seqq.* 893. *seqq.*
Quibus in causis utiles impensæ deducantur adversus omnem petitorem a possessore bonæ fidei. V. 896. 18. 897. *seq.*
Utiles impensæ retineri, deducive non possunt a malæ fidei possessore adversus petitorem singularum rerum. V. 898. 20. 899. *seqq.*
Impensæ voluptariæ nec a bonæ fidei possessore deduci possunt, quatenus voluptariæ. V. 902. 24. & 903.
— secus, si vel petitor illas facturus erat, vel pluris rem vendidit propter impensas voluptarias. V. 903. 25.
Impensæ quæ a possessore deduci possunt, quare cum fructibus sint compensandæ. V. 904. 27. & 905.
Quænam impensæ restituendæ sint hereditatis possessori. V. 736 18. 737. *seq.*
— quænam restituendæ marito. III. 1071. 4. & 1072. *seqq.*
Imperator utitur jure fisci in transferendo alienæ rei dominio. I. 940. 12.
— abdicare se potest imperio. IV. 1114. N.
— jura majestatis alienare non potest. *ibid.*
— institutus heres utitur jure privatorum. VII. 1355. 1. & 1356.
Imperitia an culpæ adnumeretur. X. 5. 11. 12.
Imperium quid sit. IV. 1089. 7. & 1090. N. 12.
— latiore significatione acceptum quid sit. IV. 1090. N. 12.
— angustiore sensu quam vim habeat. *ibid.*
— pro ditione & summa Principis potestate usurpatur. *ibid.*
Imperium mixtum quid sit. IV. 1090. 7. & N. 14.
— cur ita dictum. IV. 1090. 7. & 1132. N. 23. & 1149. 21.
— jurisdictioni an semper adjunctum. IV. 1090. 7. & N. 13.
— non omne in coercendo positum. IV. 1088. N. 9.
— aliud quod cohærere dicitur jurisdictioni, aliud cui inest jurisdictio. IV. 1130. N. 22.
— utrumque mandari potest, dummodo competat jure magistratus. IV. 1129. N. 21.
Imperium merum quid sit; & an recte definiatur ab I. C. Ulpiano. IV. 1142. 20. & N. 30. & 1143. *seqq.*
— & an Ulpiani definitio contineat jus absolvendi reos postulatos, neque tamen convictos. IV. 1143. N. 40.
— cur merum appelletur. IV. 1146. 21. & N. 43. & 1147. *seqq.*
— potestas & imperium per excellentiam dictum. IV. 1146. 21.
— non transit cum jurisdictione, sed a lege specialiter tribuitur. IV. 1140. 19. 1141. *seqq.*
— aliis magistratibus plenius, aliis per partes tributum, & causis, loco, personis, & pœnarum gradibus definitum. IV. 1144. N. 40.
Imperii meri distinctio per gradus juris auctoribus ignota, & quatenus possit admitti. *ibid.*
— an criminis cognitionem necessario habeat adjunctam. IV. 1146. 20. & 1147. *seqq.* & N. 44.
— initio fuit apud Romanos sejunctum ab omni jurisdictione; & ex quo tempore. IV. 1149. 22. & N. 45. & 1150.
— postea magistratibus, qui jurisdictioni præerant fuit jure ordinario tributum. IV. 1151. 23. & 1152.
— mandari non potest a magistratu, sed a Principe duntaxat. IV. 1151. 23. & 1152. *seq.* & N. 49. 50.
— quid ex jure canonico. IV. 1152. N. 50.
— hodie solet ex consuetudine mandari. *ibid.*
— an concessum intelligatur cum jurisdictione. IV. 1151. N. 48.
Qui unam speciem meri imperii competere sibi probat, eodem jure asserit sibi reliquas. IV. 1152. N. 50.
Cui Princeps imperium merum mandavit, an ipse possit alteri mandare. IV. 1158. 27. & N. 56.
Cuinam merum imperium constitutione Principis tributum intelligatur. *ibid.*

BIU Cujas

Imperium merum moribus hodiernis effectum est hereditarium, & gentilitium. IV. 1142. N. 37.
— ejus præscriptio moribus introducta est. Et quo fiat temporis intervallo. IV. 1106. N. 15.
An merum imperium absentiæ causa, magistratus mandare possit : an vero solam criminis cognitionem. IV. 1153. 23. & N. 51.
— an mandari possit absentiæ causa, cum de vi agitur duntaxat: an vero & ad alia publica judicia, & ad omnes causas, & species meri imperii mandari possit. IV. 1154. N. 51.
— quid si non absentiæ, sed infirmitatis causa mandetur. *ibid.*
Implantatio qualis sit acquirendi modus. I. 889. 1. 890. *seqq.*
Impossibile dicitur, quod, vel natura fieri non patitur, vel leges, & boni mores fieri vetant. XI. 735. 2. & 736.
Impossibilium nulla est obligatio. XI. 735. 1.
Impossibilis rei promissæ quando debeatur æstimatio. XI. 726. 6. 727. *seqq.* & 736. 3.
Impostor, & imposturam faciens quinam sit. V. 128. 24.
— damnatus imposturæ nomine efficitur infamis. *ibid.*
Impubes arrogatus emancipandus est ab arrogatore etiam invito, si pubes jam factus istud desideraverit. I. 353. 17.
— Vide *Arrogatus.*
— testari non potest, etiam ex gratia Principis. II. 32. 10. & N. 15. VIII. 1347. 1.
— olim testari poterat; & quatenus. II. 32. N. 15.
— non potest hereditatem acquirere, nisi consentiente patre, si sit infante major; vel auctore tutore, & judicis decreto, si sit pupillus. II. 438. 439. 3.
— num auctore patri obligetur. III. 635. 10. 636.
— judex dari naturæ lege prohibetur, adeoque nec locus in eo dispensationi. IV. 1367. 3.
— patrimoniali jurisdictione potitur; & jus dicit per ministros & consiliarios. IV. 1374. N. 11.
Ab impuberis substituto, vel ab ejus herede legitimo quando pater legare possit. II. 730. & 731. 6. & 739. 3.
— Vide *Impubes.*
Impuberi suspectum facere tutorem suum non licet; & quare. I. 604. 6. & N. 4.
— nulla præscriptio nocet. I. 1177. 14.
Impuberum juramenta retractari possunt, etiamsi pubertati sint proximi, cum jurant. V. 1205. 1206.
Imputari, & computari quatenus differant. II. 938. N. 8.
Quæ imputentur, vel secus in quartam Falcidiam. II. 938. 3. 934. *seqq.*
In continenti quid significet. IV. 4. N. 3.
In continenti, ex continenti pacisci idem est, ac initio contractus pacisci. VII. 173. 1. 175. 3. & 186. 15.
Incapax. Vide *Capax.*
Incendium an, & quando sit casus fortuitus. VIII. 30. 7. IV. 655. N. 12.
— tribus modis accidere potest absque inhabitantium culpa. VIII. 30. 8.
— an præstetur a conductore. III. 840. N. 2. XI. 631. 2.
in Incendio, ruina, naufragio si quid rapiatur: quænam sit actio prodita. VII. 961. 13. XI. 1499. 3. 1500.
Incerta. Vide *Persona, Conventio, Dies, Legatum, Pars, Stipulatio.*
Incertæ res natura suæ quæ sint, & unde æstimentur. XI. 1259. 6. 7. 1260. *seqq.*
Incerti condictio nulla, quæ ita appelletur, proposita est a prætore; & quare. X. 177. 21. 180. 22.
Incertitudo quænam legatum vitiet. II. 788. 6. 789.
— quænam conventionem efficiat inutilem. IV. 9. 14. 15. & 10. *seqq.* VII. 988. 4. & 989.
Incestus, Incesti crimen, neque in fœminis, neque in minoribus, neque in pubertati proximis excusatur, ita ut impunitum sit; sed tamen punitur in illis mitius. I. 170. 8. 171. 9. & 172.
Incesti crimine notatus in conjugio, nec virum mulierem, neque mulier virum potest heredem instituere, vel ei legare. II. 156. 26.
— neuter liberis ex incestu natis relinquere quidquam potest testamento. *ibid.*
ex Incestu nati an sint alendi. II. 726. N 6. & 1120. N. 9. III. 454. N. 8.
— non succedunt matri. II. 1120. 10. 1121.
— pro suis parentibus non agunt sine mandato, & quare. V. 213. N. 9.
Inchoatio operis an conventionem seu pactum confirmet. VII. 476. 21. & 477. 22.
Incidens quæstio in examen deduci potest a judice, licet de ea principaliter cognoscere non possit. IV. 1179. 15. & N. 21. & 1180. *seqq.*
— Vide *Continentia causæ.*
Inclusio qualis sit acquirendi modus. I. 904. 905. 2.
Incolæ non cives an novum opus nunciare possint, ex publica causa. IV. 486. 9.
Incolas vindicandi jus habet civitas. V. 809. N. 7.
Incolumitas corporis ad personæ jura pertinet; & quomodo. I. 229. 3.
Incolumitas rei nostræ pertinet ad jura dominii. Et quæ in eam rem proposita sint a jure remedia. II. 1204. 14. 15. 1205. *seq.*
Incommoda hereditaria quæ sint. II. 459. *seqq.*
Quem incommoda sequuntur, illum sequuntur & commoda. XI. 34. 11.
Incompetens, incompetentia. Vide *Exceptio, Forum, Iudex.*
Incorporales res quænam sint. I. 912. 4. 5. V. 761. N. 6. & 762.
— proprie non vindicantur. V. 761. N. 6.
— Vide *Res.*
Inculpata sui tutela quænam. IV. 1044. 7. & 1045. 8. IX. 917. 6.

BIU Cujas

— Vide *Defensio*.
Indebitum quotuplex sit. III. 1097. 12. & N. 5. 1098. 13. & 1117. 1.
Indebiti promissio per errorem facta non obligat. Et petenti doli mali nocebit exceptio. V. 1370. 8. 1371.
— quid si aliquis per errorem promisit ei, cui sciebat se non debere. V. 1371. *seq.*
— quid si promissum per errorem indebitum chirographo cavit. VII. 683. *seqq.*
Indebitum per errorem solutum repeti potest. III. 1097. 12. & 1098. *seqq.*
— an repeti possit solutum per juris errorem. III. 1125. 5. 1126. *seqq.* VII. 695. 2. 696. *seqq.*
— solutum per errorem facti, non juris repeti potest. *ibid.*
— & quando per errorem facti solutum dicatur. III. 1130. 11. 1131. *seqq.*
— excipitur solutum per errorem facti ex causis, ex quibus lis inficiando crescit; & quare. III. 1133. *seqq.* VII. 685. 1. 2. & 686. *seq.*
— an hæc una causarum species, an alia multiplex excipiatur. III. 1139. 7. & 1140. *seqq.*
— repeti tamen potest indebitum per errorem solutum ex actionibus, quæ constitutam habent ab initio dupli pœnam, vel quadrupli. Et quæ differentiæ ratio. III. 1138. 6. & 1139. VII. 687. 4. & 688. *seq.*
— an teneatur, qui debitum per errorem cavit ex causis, quæ inficiando crescunt. Et an petenti exceptio doli mali possit opponi. VII. 689. 8. & 690.
Indebitum solutum per juris errorem repeti potest a fœminis, militibus, minoribus, rusticis. III. 1130. 10.
— an per errorem facti solutum creditori qui suum recepit, possit ab eo repeti. III. 1117. 2. & 1118. *seqq.*
Indebiti per errorem soluti traditio an transferat dominium. VII. 672. 43. 673. *seqq.*
Indebiti per errorem soluti obligatio an ex contractu sit; an potius ex quasi contractu. III. 1143. *seqq.* VII. 650. *seqq.*
— Vide *Conditio indebiti, Error, Ignorantia.*
Index pro scriptura. VII. 59. 1.
ex Indice nemo conveniri debet, sed ex authentico. *ibid.*
Indicia indubitata quæ sint. VII. 1110. 15.
— quænam sint luce clariora. VII. 1106. 4.
Quandonam vim probationis habeant indicia. VII. 1037. 4. 5. & 1038. 1. & 1106. 4.
Indignis relicta auferuntur a fisco. II. 840. 34. *seqq.* & 841. 39. 842.
— quædam tamen indignis ablata subsidunt in hereditate. II. 840. 37. 841. 38. 842. 39.
— etiam quæ sunt per causam inofficiosi ablata. V. 557. 19. & 560. 22.
Individuæ res quænam sint. IV. 51. 3. 52.
Individuæ obligationes, stipulationes, servitutes, & facta quæ sint. IA. 51. 2. 3. & 53. *seqq.* VII. 936. 6. & 937. *seqq.* XI. 449. 12.
— Vide *Singula suo loco.*
Induciæ unde dictæ. V. 1420. N. 12.
— impetrandæ sunt a Principe. V. 1415. N. 5.
— vel a majore creditorum numero concedendæ. V. 1415. N. 5. & 1425. N. 23.
— quinquennales frequenter indulgeri solent ex gravi causa. V. 1423. N. 21.
— an quinquennio majores indulgeri possint a Principe. *ibid.*
— an creditores in eas consentire debeant. V. 1425. N. 23.
Inducias non admittunt debitæ pensiones ædium, eduliorum pretia, debita jurata. *ibid.*
Induciæ prosunt etiam fidejussoribus. *ibid.*
— adversus quos duplicentur. V. 1424. 6. & N. 22.
— reo quam recte tribuantur ad defensionem. VI. 46. 4.
Inducta dicuntur, quæ etiam ex legibus, nedum ex moribus descendunt. V. 446. Not.
Indulgentia an tollat criminis infamiam. V. 162. 53. & N. 46.
Infames quinam. V. 85. 3. 86.
Quinam, & quibus de causis ipso jure fiant infames. V. 93. 1. 94. *seqq.*
Infames efficiuntur judicis sententia omnes damnati suo nomine in civilibus judiciis ex delicto famosis. Et quæ sint id genus judicia. V. 104. 2. 105. *seqq.*
— & cur sola hæc ex delicto civilia judicia sint famosa præ cæteris. V. 105. 3.
Infames sunt ex judicis sententia damnati directo ob dolum actione pro socio, tutelæ, mandati, depositi. V. 107. 5. 6. 108. *seqq.*
— an, & damnati ob culpam in quatuor superioribus judiciis fiant infames. V. 110. 8. & 111. *seqq.*
— quare in illis quatuor, & non in aliis ob dolum perfidiamve damnati, fiant infames. V. 117. 14. 15. 118. *seqq.*
Quandonam infames fiant contrario mandati judicio damnati. V. 108. 7. & 109.
Infames ex omni crimine, quod sit publici judicii, efficit judicis sententia. Et quæ sint publica judicia. V. 122. 18. 19.
Infames fiunt, qui calumniæ, prævaricationis, vel tergiversationis causa quid fecerint in publico judicio; etiamsi in judicio non publico damnati fuerint. V. 122. 20. 123. *seq.*
— ab exercitu ignominiæ causa dimitti solent. Et quinam sit missionis ignominiosæ ritus. V. 124. 22. & 125. N. 16.
Damnati ex superioribus causis, quibus conditionibus fiant infames. V. 132. 27. 133. *seqq.*
Ex quo tempore infamiam contraxisse existimentur, qui vel a sententia injuste appellarunt, vel in integrum restitutionem postularunt a magistratu postea repudiatam. V. 136. 31.

BIU Cujas

— quid si ultro cesserint appellationi, vel in integrum restitutionis postulationi; vel in illis utrique tempora lapsa fuerint. V. 137.
Infames fiunt, qui de criminibus paciscuntur ex sententia famosis; & quænam illa sint. V. 257. 50. 158.
— dummodo tamen illa crimina non inferant mortis pœnam. *ibid.*
Qui pretio de crimine paciscuntur judicis jussu, non sunt infames. V. 159. 51. & 160.
— neque illi, qui precibus impetrant ab adversario, ne secum de crimine agatur. V. 160. 51. & N. 42.
— neque illi, qui, delato sibi jurejurando, se delictum non admisisse jurarunt. V. 160. *ibid.*
Infames sunt, qui transigunt de damno delicti. V. *ibid.* 51.
Litigatores quibus de causis fiant infames. V. 121. N. 14.
Ex quibus causis judices notentur infamia. V. 122. N. 14.
Quando infames fiant procuratores, & advocati. *ibid.*
Infamia quid sit, & unde dicta. V. 86. 4. 87. & N. 7.
— nascitur ex turpi facto, quod a jure notetur infamia. V. 88. 5.
Infamia juris an sola sit, ut auctor sentit. VIII. 88. 6.
— an alia sit, quæ facti dicitur. V. 90. 7. & 91.
Infamia facti defenditur. V. 89. & 90. N. 9.
— cur facti dicta. *ibid.*
— quid sit; quibus ex factis nascatur; & quos habeat juris effectus. V. 89. N. 9. & 91. N. 10. VII. 503. 8. 9.
— a Principe tolli non potest. V. 90. N. 9.
— an ea notentur, qui sordidum vitæ genus, vel quæstum illiberalem exercent. *ibid.*
Infamiæ juris tria genera. V. 91. 8. 92. 9.
— ex quibus factis, sive causis irrogetur ipso jure. V. 93. 1. 94. *seqq.*
— quibus irrogetur per judicis sententiam. V. 103. *seqq.*
— quibus ex pacto irrogetur. V. 157. 50. 158. *seqq.*
Quæ incommoda afferat infamia. V. 84. 2. 85. & 83. N. 1. *seqq.*
Infamia juris semel irrogata est perpetua, nisi per restitutionem in integrum aboleatur a Principe. V. 161. 162. 52.
— an aboleatur, si facta sit a Principe criminis gratia. V. 162. 53.
Quando Princeps infamiam tacite remittere videatur. V. 162. N. 46.
— extinguebatur olim etiam a Senatu per in integrum restitutionem. V. 162. 53. 163.
— aboletur a magistratu per in integrum restitutionem, quæ sit ordinariæ jurisdictionis. V. 162. 53. 163.
Infamiæ abolitio inter jura supremæ majestatis annumeratur. V. 162. N. 45.
post Infamiæ abolitionem remanet infamia, quæ facti vulgo dicitur. *ibid.*
Infamia neque facti pœnitentia, neque morte extinguitur. V. 161. N. 44.
— præterquam in crimine heresis. *ibid.*
— defuncti tamen parentis infamia liberos, & heredes non onerat, nisi in perduellionis crimine. *ibid.*
An hodie paterna infamia comitetur liberos in crimine perduellionis. d. N. 44.
Infamia alicubi contracta ex judicis sententia ubique gentium onerat infamem. V. 162. N. 46.
Quibus modis infamia vitetur irrogata per judicis sententiam. V. 155. 49. 156. *seq.*
Infamia per judicis sententiam remittitur, cum judex reo corporalem pœnam imponit graviorem legitima. V. 137. 32. 33. 138. *seqq.*
An & quando per judicis sententiam remittatur infamia, mitiore, quam leges permittunt, pœna damnato reo imposita. V. 142. 37. 143. *seqq.*
Infamis efficitur aliquis a jure, & suo ipsius facto; non aliena opera. IV. 366. 13. & N. 13.
Infamis an testari queat; & quatenus. II. 33. 12. & N. 18.
— honores ambire non potest. V. 85. 2.
— sed & quæsitos amittit. V. 85. N. 2.
— non potest esse judex. IV. 1377. N. 18.
— judicandi munere privatur, opposita illi exceptione infamiæ. *ibid.*
— non tamen a judicando removetur, ubi eum Princeps ex certa scientia dederit judicem. *ibid.*
— an si datus sit judex, se excusare possit. *ibid.*
— fungi non potest munere assessoris. V. 8. 6. & 84. 2.
— postulare prohibetur pro aliis. V. 48. 12. 51. 14. 52. 16. & 84. 2.
— nisi tamen fuerit in integrum restitutus. V. 51. 15. 52.
— non rejicitur a testimonio ob crimen publici judicii, nisi damnatus. VII. 1193. 13. 14.
— quando a testimonio dicendo ipso jure repellatur, & ante judicis sententiam. VII. 1193. 15.
— quid si affinis fuerit infami. VII. 1193. 11. 12. 13.
— an possit jusjurandum deferre. X. 812. 19. & N. 31.
Infans quisnam, & unde dictus. II. 439. 440. N. 3. XI. 412. 5.
Verbum, *Infans*, quam multas habeat significationes. II. 441. d. N.
Infans ex usu juris dicitur, qui est septennio minor, etiamsi expeditius loqui possit. II. 440. 4. 441. Not. XI. 412. 6.
— adoptari potest. I. 312. 7.
— arrogari non potest. I. 323. 3.
— potest emancipari. I. 356. 22.
— acquirere possessionem non potest, nisi auctore tutore. I. 1002. 3. & 1003. *seqq.*

Licet

BIU Cujas

Licet parenti masculo, qui infanti gradu proximus sit, nomine infantis bonorum possessionem petere, & hereditatem infanti delatam adire. II. 441. 442. 4. IX. 373. 1.
— nullo extante parente masculo hereditatem infanti acquirit tutor, adeundo nomine infantis. II. 442. 4. IX. 375. 4. 376.
— utroque casu pleno, jure acquiritur infanti hereditas, & transmittitur ad ejus heredes, eo mortuo. *ibid.*
Quomodo hereditas, quam pater adire neglexit infantis nomine, transmittatur ad patrem, licet nondum adita, infante mortuo. II. 442. 4. IX. 374. & 375. 2.
Hereditas infanti delata non transmittitur ad ejus heredes, si tutor eam non adierit. Et ad quos tunc pertineat. IX. 376. 6.
— quare transmittatur ad heredes infantis hereditas parentis, in cujus potestate erat infans. IX. 376. 7. & 377.
Infante major hereditatem acquirit auctore, vel patre, vel tutore, vel per judicem; quæsitamve transmittit ad heredes. IX. 378. 8.
Infans pupillus transmittit ad heredes hereditatem illis nomine tutori restitutam. Et cur ea soli tutori recte restituatur. II. 604. 8. & 605. IX. 737. 1. 738. *seq.*
Infans natura contrahere non potest, nec alium sibi, nec alteri se obligare. III. 634. 7. & 645. 2. 3. XI. 412. 5. 6.
— vetatur alienare; & quam recte. II 1218. 10.
— an possit naturaliter obligari. XI. 1544. 5. & 1545.
— non recte stipulatur per servum, qui tamen stipulando acquirit infanti. XI. 414. 12.
— nec obligari potest per servum promittentem. XI. 415. 13.
Infantiæ proximus loco est infantis. I. 170. 5.
— qua ratione a proximo pubertati distinguatur. XI. 1546. 10. & N. 1.
— tutore auctore alios sibi recte obligat, & ipse obligatur aliis. XI. 1545. 8. & 1546.
— sine tutoris auctoritate ne naturaliter quidem obligatur. *ibid.*
Infantes Hispaniarum cur ita appellati. II. 441. N.
Infantia unde æstimetur. XI. 412. 5.
— quandiu duret. II. 441. 442. N.
per Inficiationem quando res crescere dicantur. VII. 683. 1.
Quibus in causis lis per inficiationem crescat. III. 1133. 1. 1134. VII. 685. 2. & 686.
Inficiatione ubi lis crescit, errore facti solutum non condicitur. III. 1133. *seqq.* VII. 686. 3. 687. *seqq.*
— Vide *Indebitum.*
Infidelis an obligetur jurejurando, quod per falsos Deos juravit. X. 652. N. 7.
Infinitum in jure quid significet. II. 195. N. 1.
Infinitum & immensum an idem sint, in litem jurando. VI. 371. 4. & N. 2. & 372.
Non infirmatur negotium ab initio recte gestum, perfectumve, quamvis casus extiterit, a quo incipere non poterat. V. 569. 5.
— Vide *Negotium.*
Infitiatio intentionis duplex; & quæ. V. 1278. 2. & N. 2.
Ingenui quinam sint & unde dicti. I. 243. N. 2.
Natura ingenui quinam sint. I. 243. 3. & 244.
— quinam jure. I. 243. 2. & 246. 6. VII. 1066. 10.
Ingenuus omnis, qui matre libera natus est. I. 244. 245. 4. VII. 1037. 1. 2.
— quibus temporibus mater libera esse debeat, ut quis nascatur ingenuus. I. 246. 5.
Ingenuum quando faciat allectio in clerum. I. 246. 7.
— quando judicis sententia. I. 246. 8. & 247.
Beneficio Principis habetur pro ingenuo, qui vel jus aureorum annulorum, vel restitutionem natalium habuit a Principe. I. 248. 9.
— & quomodo duo hæc conveniant, aut differant. I. 248. 10. 11. & 249.
— Vide *Annulus*, *Natales.*
Ingenui sola manumissione, salvo semper jure patroni, fiunt ex jure novissimo. I. 250. 12.
Ingenuitas jure sanguinis constat, non literis, & asseveratione. V. 1255. 3.
— quibusnam legitimis modis probetur. VII. 1118. 8.
Idonea ad probandam ingenuitatem instrumenta quæ sint. VII. 1118. 10.
— quandonam probetur ingenuitas professione parentum. VII. 1118. 11.
— quandonam testamento, vel actis judiciariis. VII. 1118. 12.
— probatur testibus. VII. 1118. 13.
— probatur argumentis; & quibus. VII. 1118. 14.
Ingrati liberi quinam sint. I. 333. 2. & 334.
Ingrati actio quæ sit. I. 334. 4.
Ingratitudo liberorum adversus parentes cur sit maxime detestabilis. III. 1280.
Ingratitudinis causæ, & liberorum in parentes, & parentum in liberos quæ sint. V. 437. 9. 10. & 438.
Causæ ingratitudinis ad revocandam donationem idoneæ, quænam communes sint omnibus donatariis; & quæ propriæ sint parentum, & patroni. III. 1260. 3. 4. 1261. *seqq.* & 1273. 24. 1274.
— Vide *Donatio inofficiosa*, *Inofficiosi querela.*
Inimicitiæ capitales quæ sint. I. 489. N. 9. VII. 1161. 5.
— ex quibus rebus & factis æstimentur. VII. 1160. 2.
— legatum adimunt. II. 827. 13.
— etiamsi acciderint sine culpa legatarii; & quare. II. 827. N. 3.
— quid si postea testator & legatarius mutuo in gratiam redierint. II. 827. 13. & N. 4.
— si inter pupilli patrem, & tutorem intervenerint: justam tutori excusationem tribuunt a tutela. I. 489. 26.

BIU Cujas

— pœnitentiam donantis non probant, ubi inter donantem & donatarium acciderint. III. 1294. 12. & 1293. N. 3.
— quare secus in legatis. III. 1294. 12.
— quæ inter dominum & procuratorem interveniunt, solvunt mandatum. V. 362. 28. & N. 18.
Inimicus capitalis habendus, qui accusationem de crimine instituit adversus reum. VII. 1160. 4.
— item qui vitam, libertatem, incolumitatem, existimationem alterius oppugnat. VII. 1161. 6.
— desinit esse, inita reconciliatione. VII. 1161. 8.
An qui accusavit alium de crimine, tunc desinat esse inimicus, cum de crimine fuerit judicatum. VII. 1161. 7. 8. & 1162.
An ille arguatur inimicus, qui litem instituit pecuniariam. VII. 1162. 9.
An quivis privatus inimicus mature possit interfici ab illo, cui ipse mortem minitatus fuerat. IV. 104. N. 14.
Injuria pro graviore castigatione, vel pro damno usurpatur. IV. 206. N. 1.
— generatim accepta quid sit, & unde dicta. IV. 205. 1.
— specialiter accepta quid sit. *ibid.*
— privata & popularis quæ. IV. 205. 1.
— realis & verbalis quæ. IV. 207. 2. 3. & 208. *seq.*
Re infertur injuria, cum vel corpus cædendo lædi tur, vel jus faciendi quod nobis licet, & libet, ab alio non permittitur. IV. 207. 3. 208.
— vel, cum facto doloso minuitur alterius existimatio. Et quotuplex id genus factum. IV. 210. 7. & 211.
— verbis infertur, cum quis alicui convicium facit, aut scripto lædit ejus existimationem. IV. 208. 5. 209. *seq.*
Injuria sine affectu eam facientis non potest consistere. IV. 211. 9. 212.
— quibus modis affectus inferendæ injuriæ abesse probetur. IV. 212. 9. 213.
Injuria non est, nisi sit cum immerentis læsione conjuncta. IV. 213. 10. & 214.
— & nisi læsus eam statim ad animum suum revocet. IV. 214. 11.
— dissimulatione aboletur. *ibid.*
— crescit pro dignitate patientis injuriam. IV. 216. N. 12.
— facta uni de familia quatenus afficiat consanguineos, affines, & heredes. IV. 216. 14.
— etiamsi infamandi causa fuerit illata, opinionem tamen & famam per se non minuit. V. 88. N. 8.
Injuria reali remissa, damna, & expensæ non censentur remissæ. IV. 214. N. 9.
Si filius injuriam remiserit: pater nihilominus agere potest injuriarum. IV. 216. N. 13.
Actio injuriarum duplex, civilis, & criminalis. IV. 214. 12. 215.
— criminalis quæ sit. *ibid.*
— civilis quæ, & unde dicta. *ibid.*
Civilis & privata injuriarum actio quid persequatur. IV. 215. 13.
Prodita est injuriam passo, propinquis, & aliis, ad quos pertinet injuria. IV. 215. 14. 216.
— adversus eum, qui injuriam fecit, vel in eam rem mandatum, aut consilium dedit. IV. 217. 15.
— an, & quando sit in bonis nostris. V. 400. VI. 530. 13. VIII. 837. 9. *seqq.*
— non est in bonæ fidei. VI. 782. 783. 45. 784. 48.
— pacto sublata novo pacto instaurari non potest. VII. 128. 9.
— an vendi possit. VIII. 836. 8. 837.
— heredi, & in heredem non datur. IV. 215. N. 10. VIII. 837. 13.
— anni spatio finitur. IV. 215. N. 10.
Injuriarum non tenetur, qui nocentem infamavit publici boni causa. IV. 214. 10. & N. 8.
— an teneatur, qui naturale vitium alteri objecit per contumeliam. IV. 213. N. 8. & 214.
Injuriarum damnatus notatur infamia IV. 217. 16. V. 104. N. 3.
Hodie in actione injuriarium ex stylo judiciorum recepto, salva servatur ex judicis sententia existimatio. V. 105. d. N.
Infamia non notatur ejus injuria, qui alium, quem non oportuit, vocavit in jus sine venia; & quare. IV. 217. 16.
Injuriarum actio semel omissa, aut remissa repeti non potest. IV. 1176. 8.
Injuriæ remissione, vel morte injuriam passi actio injuriarum extinguitur. V. 400.
Injuriarum crimen persequi, aut adversus illud se defendere per procuratorem quibus concessum sit. V. 190. 12.
Popularis injuria quæ sit. IV. 217. 17. & 218.
Innocentiæ defensor. Vide *Defensor.*
Satius est impunitum relinqui facinus nocentis, quam innocentem damnari. V. 44. 7.
Innominati contractus quinam sint. III. 495. 6. & N. 2. & 496. & 1336. 2. 3. 1337. *seqq.* VII. 478. 27. 28. 479. *seq.* X. 1221. cap. 3. 4. *seqq.*
— Vide *Contractus.*
Inofficiosi querela quid sit. V. 421. 2. 422. *seqq.*
— quibus notetur appellationibus. V. 425. 6.
— an sit petitio hereditatis. V. 422. *seqq.* & 426. *seqq.*
— quomodo differat a generali hereditatis petitione. V. 419. *seq.*
— competit primo liberis omnibus, etiam spuriis, si de testamento matris agatur, non patris. V. 432. 2. 433.
— deinde parentibus, & his etiam omnibus. V. 433. 3. & 434.
— tertio fratribus germanis, vel consanguineis, non uterinis. V. 434. 4.
— competit ex causa inofficiosi testamenti. Et quibus rebus testamentum efficiatur inofficiosum. V. 434. 5. & 435. *seqq.*
Habent inofficiosi querelam liberi, parentes, fratres, si modo in testamento indigne præteriti sint, vel exheredati. V. 436. 7. & 437. *seqq.*

Olim

BIU Cujas

Olim queri poterant inofficiosi, qui instituti erant in partem legitima minorem: hodie in id agunt, ut legitima suppleatur. V. 436. 7. 437. 435. N. 10. & 479. 39. 480.
Inofficiosi querela est subsidiarium remedium ad hereditatem auferendam adversus testamentum, quod jure civili & prætorio consistat. V. 441. 14. & 442.
— cessat, si alia via testamento infirmari, aut rescindi possit; & quare. V. 441. 442. 14. 443. 15. 444. 17.
Non nascitur inofficiosi querela ante aditam hereditatem. V. 443. 16. 444.
— an scripto jure aliquo, an moribus inducta sit; & quo pietatis in parentes, liberos inofficiosæ colore. V. 445. *seqq.*
— semper competit immerito exheredatis sive liberis, sive parentibus. V. 447. 19.
— item præteritis omnibus, quorum præteritio pro exheredatione habetur. V. 449. 21. & 450. *seqq.*
— cessat in liberis præteritis sive suis, sive emancipatis. V. 448. 20. & 452. 24.
— cessat, si præteritis, vel exheredatis relicta sit quarta legitima. Et quota pars hereditatis hæc sit, & quibus in rebus consistat. V. 452. 25. 453. *seqq.* & 477. 38. & 478. *seq.*
— non cessat autem, si nihil iisdem institutionis jure, legati, vel donationis causa, mortis titulo relictum sit. V. 467. 33. & 481. 39.
— excluditur etiam donatione inter vivos, modo facta sit ea lege, ut donatæ res in quartam imputentur. V. 475. 37.
An querelam inofficiosi excludat facta donatio liberis inter vivos ea lege, ut querelæ renuntiarent. V. 481. 40. & 482.
— quid si parentibus eadem lege donatum sit inter vivos. *ibid.*
Inofficiosi querela neque matri competit, neque fratribus adversus testamentum impuberis inofficiosum, vel adversus pupillarem substitutionem. V. 485. 4. & N. 1.
— an ea neque adversus substitutionem quasi pupillarem, vulgo exemplarem competat. V. 485. N. 1.
— an competat impuberis patruo adversus testamentum, in quo turpis persona substituta est impuberi a fratre suo. V. 486. 5.
— nulli parentum, fratrum, sed neque liberorum datur adversus militis testamentum. V. 487. 6.
— non datur adversus testamentum filiifamilias, qui reipublicæ militat in toga, quandiu manet in potestate patris. V. 487. 7. 488.
An privilegium in causa inofficiosi concessum filiisfamilias, militibus pro peculio castrensi, vel quasi castrensi integrum illis maneat ex jure novissimo. V. 488. 8. 489. *seqq.*
Quænam ex causa inofficiosi differentia sit inter milites veros, & togatos. V. 487. 7. 488. & 494. 14. 495.
— an idem sit privilegium filiisfamilias, qui Ecclesiæ militant, de bonis propriis, tanquam de peculio quasi castrensi, testantibus. V. 492. 13. 493. *seq.*
— quænam ecclesiasticorum, & militum differentia in causa inofficiosi. *ibid.*
Inofficiosi querela datur adversus superiores militia sua functos. V. 495. 15. 496.
Inofficiosi querela amittitur repudiatione; cui tamen causam non dederit scripti heredis dolus. V. 497. 2. 498. *seq.*
Querela inofficiosi quæ decepto est integra, ejus heredi non datur, nisi deceptus querela repetita decesserit. V. 499 3.
— amittitur agnitione judicii defuncti. V. 499. 4.
— & quidem quacunque in parte testamenti judicium defuncti agnitum fuerit jure veteri. V. 499. 4. 5. & 500.
— amittitur Justinianeo jure quacunque heredis scripti agnitione. V. 501. 6. *seqq.* & 502.
— non amittitur sola legati agnitione; sed tamen vel minima re legata agi potest, ut portio legitima suppleatur. V. 502. & 503. 9.
Quotuplex de inofficiosi querela sit novi juris, ac veteris differentia. V. 503. & 504. 10.
Excludebatur jure veteri querela inofficiosi, si legatum alii relictum agnosceret exheredatus: secus jure novo, & quare. V. 504. 11. 505. *seqq.*
— nec jure novo querela excluditur exheredatus, si quid capiat mortis causa ex inofficioso. V. 507. 13.
Inofficiosi querela amittitur, si quis non egerit de inofficioso intra quinquennium a die aditionis. V. 507. 14. 508. *seq.*
— amittitur morte ejus qui decessit, nondum præparata querela. V. 509 15.
— preparata dicitur inofficiosi querela, denuntiata, vel contestata lite de inofficioso, vel agnita bonorum possessione. V. 509. 16.
— qualis sit hæc bonorum possessio, ex qua agnita præparatur querela. V. 509. 17. 510. *seqq.*
Inofficiosi querela nondum præparata non transmittitur ad heredes. V. 513. 20.
— non præparata transmittitur a filio exheredato, qui decesserit ante heredis scripti aditionem, relictis liberis. V. 513. 21. 514.
Vocatur ad inofficiosi querelam unusquisque eo ordine vel gradu quo vocatur ad hereditatem ab intestato. V. 516. 2. 517.
— sequens ordo, vel gradus in prioris deficientis locum succedit ex causa inofficiosi. V. 517. *seqq.*
An, decedente exheredato filio ante aditionem hereditatis, nondum præparata querela, sequens ordine nepos præteritus admitti debeat ad querelam inofficiosi. V. 520. 6. & 521. *seqq.*
Datur inofficiosi querela adversus heredem scriptum, ejusve heredem, & adversus fideicommissarium. V. 531. 1.

— qua-

BIU Cujas

— quare adversus hos duntaxat, & non alios.
Et quomodo hi pro herede, vel quasi pro herede possidere dicantur. V. 531. 2. 532. *seq.*
— & cur ita possidere debeant ex testamento. V. 533. 4. & 534.
— competit adversus Imperatorem, Regem, adversus civitatem, & municipem. V. 534. 5.
— item adversus Ecclesiam, vel piam causam. V. 533. N. 5.
— immo, & adversus liberos, uno ex illis indigne exheredato. V. 534. 5.
— & an exheredato filio, reliquis liberis institutis, detur inofficiosi querela exheredato, si alio quam institutionis titulo aliquid illi relictum fuerit. V. 534. N. 6.
— competit adversus heredem scriptum fratrem; nisi tamen cum eo simul extraneus sit institutus, a quo suam partem consequi possit exheredatus. V. 535. 6. 7. & 536.
Inofficiosi querela quidnam persequatur. V. 537. *seqq.*
Qui agit inofficiosi tantum ex hereditate vindicat, quantum habiturus esset, succedens ab intestato. V. 537. 1.
uno ex duobus exheredatis querelam repudiante, aut excluso, pars ejus alteri accrescit. V. 537. 2. & 538.
— portio deficientis exheredati non accrescit alteri, cui fuerit aliquid legitimæ nomine relictum. V. 540. *seqq.*
Finis inofficiosi querelæ duplex; & qui. V. 541. 1. 542. *seqq.*
— effectum juris habuit uterque consentientem in omni parte testamenti ex jure veteri: secus ex jure novo. V. 542. 1. 543. 2. & 552. 13. 553.
Testamentum rescinditur per inofficiosi querelam quoad heredum institutiones ex jure veteri, & novo. V. 543. 3.
— & quare rescindatur ex causa inofficiosi. V. 543. 4.
— rescinditur ipso jure totum, vel pro parte, prout, vel tota hereditas, vel ejus pars vindicatur per querelam inofficiosi; & ex parte, vel in totum testator fit intestatus. V. 543. 5. 544. *seqq.*
— quibus modis pars hereditatis sola petatur per querelam inofficiosi, & rescindatur pro parte duntaxat quoad institutiones testamentum. V. 544. 6.
— quare rescindatur interdum per inofficiosi querelam duntaxat pro parte testamentum, & pro altera parte consistat. V. 546. 7. 547. *seq.*
— rescisso testamento per inofficiosi querelam, obtinetur hereditas adversus scriptum heredem; sed non adversus alios, qui & ipsi successionem habent ab intestato. V. 548. 8.
— & hi quomodo soli obtineant hereditatem adversus eum, qui antea vicerat in causa inofficiosi. V. 549. 9. 550.
Qui pro parte heres est ab intestato, & solus egit de inofficioso, an evincat pro parte duntaxat hereditatem; & an reliqua hereditas perveniat ad coheredes legitimos. V. 550. 10.
— quid si coheredes legitimi prius facto suo exciderint a querela. V. 551. 11.
Filia præterita, quæ egit de inofficioso adversus extraneum & sororem, & obtinuit adversus utrunque, partem dimidiæ hereditatis debet sorori restituere. V. 552. 12.
Rescisso testamento per inofficiosi querelam, legata etiam, fideicommissa, & libertates in eo relictæ non debebantur jure veteri. V. 553. 14. 554.
— quænam poterant jure veteri legata & libertates servari, rescisso testamento. V. 554. 15. 16. & 555. *seq.*
— rata manent jure novo legata, & libertates, etiam rescisso testamento per inoficiosi querelam. V. 553. 14. 554.
Qui testamentum accusavit, tanquam inofficiosum, amittit quod illi relictum est in testamento. Et quænam ad hanc amissionis pœnam desiderentur. V. 556. 19. 557. 20.
— non tamen ille legatum amittit, quod rogatus est alteri restituere. V. 557. 21. 558.
— neque amittit quartam D. Pii, & donationes inter vivos. V. 558.
Donationes causa mortis non amittit, qui improbe egit de inofficioso. V. 558. 559.
Inofficiosi, & falsi testamenti differentia quæ sit. XI. 1633. 1.
Inquilinus quinam sit, & unde dictus. III. 814 815.
Inquisitionis generalis quis sit actor, & quis reus. IV. 1062. N. 6.
in Judicio inquisitionis non admittitur procurator. V. 178. Not.
Quomodo in crimen se inscriberet, qui olim accusabat. VII. 1238. 17. 18.
Inscriptio in crimen ab usu recessit. V. 176. N. 5.
Inscriptio Tituli, de *Rebus creditis*; *Si Certum petatur*; & de *Condictione*, duplicem Titulum indicat. X. 17. *seqq.*
—, Vide *Titulus*.
— Insinuatio citationis quæ sit, & quomodo facienda. VI. 27. N. 19
Insinuare actis quid sit. IX. 13. 6. & 429. 10.
Insinuatio testamenti quæ. IX. 13. 4. & 429. 8. 9.
— apud quem fiat. IX. 11. 2. 3.
— an sit volontariæ jurisdictionis. IV. 1126. N. 17.
Facultas inspiciendi tabulas testamenti datur omnibus, qui jurent sua interesse. IX. 430. 1.
— item facultas inspiciendi codicillos, & tabulas pupillares. Et quare diem & consulem testamento adscriptum inspicere vetitum sit a prætore. IX. 431.
— etiam illa testamenti pars inspici vetita, quam noluit aperiri testator. *ibid.*
Facultas inspiciendi tabulas testamenti, ejusque petitio conceditur adversus possessorem duntaxat, qui eas apud se esse non negavit. IX. 432.

BIU Cujas

— adversus negantem quomodo aliquis impetrare possit, ut tabulas testamenti inspicere sibi liceat. IX. 432.
Quid intersit, utrum aliquis experiatur hoc edicto; an interdicto, *de Tabulis exhibendis*. IX. 432. *seqq.*
Instantia judicii duplex. VI. 3. N. 2.
— quomodo currat, vel perimatur. VI. 288. N. 16.
— an illa perempta, maneat effectus litis contestationis quoad perpetuitatem actionis. VI. 289. N. 17. & 290.
Quodnam tempus instantiæ præfinitum sit a Justiniano. VI. 286. 10. & 287.
Quam incommode ubique locorum tempus instantiæ a jure præstitutum negligatur. VI. 287. N. 16. & 288.
— cur præfinitum sit brevius tempus in criminali judicio. Et an recte. VI. 285. N. 13.
Instantia consensu partis utriusque prorogari potest. VI. 289. N. 17.
Instantia omnis est jure canonico perpetua. VI. 287. N. 16.
— Vide *Absolutio*.
Institor proprie quisnam sit, & unde dictus. IV. 565. 13. & N. 23. VIII. 68. 11. 12. & 69. XI. 431. & 569.
— præponitur vel calendario, seu fœnerandis pecuniis, vel mercibus emendis, vendendisve. X. 566. & 573.
— præpositus calendario, mortuo domino, nec potest liberare debitores, qui scientes illi solvunt; neque defuncti pecunias credere, creditasve alienare. X. 565. 12. 566. *seqq.*
— an mortuo domino, veterem debitoris liberandi potestatem retineat, & simul alienandi facultatem. X. 558.
— utilitatis tamen causa receptum est, ut debitores domini voluntatem aut mutatam, aut finitam esse ignorantes, si solvant institori, liberentur. X. 531. *seqq.*
Quare promiscuæ utilitatis causa institor calendario præpositus pecunias post mortem domini creditas alienare non possit. X. 577. *seq.*
— merci exercendæ præpositus ex quibus causis emendo, vendendove, heredes obliget. X. 571. *seqq.*
Institor, qui ignorans domini mortem, ignorantibus quoque creditoribus pecunias credidit, non transfert illarum dominium. X. 556. 557.
Institor procuratori comparatur; & quam recte. X. 557. 10. 558. *seq.* & 567. *seqq.*
Institor quivis morte domini talis esse desinit, nisi aut heres eodem utatur, aut promiscuæ utilitatis causa habeatur pro institore; & quibus in causis. X. 569. *seqq.*
— Vide *Dispensator*.
ab Institore actio dicta institoria; & quare. IV. 565. 13. VIII. 68. 9.
Institoria actio quid sit. V. 993. 18.
— qua de re competat. VIII. 69. 14.
— adversus quem detur. IV. 565. 13.
— ex contractu Institoris obligatur dominus, qui eum negotiationi præposuit, etiam si mulier sit. V. 68. 8. 69. 15.
ex contractu servi Institoris dominus potest, quasi ex contractu suo, etiam principaliter conveniri. X. 431. 1. 432. *seqq.*
— quid intersit, utrum dominus quasi ex contractu suo & principaliter, condictione directa teneatur: an institoria, & ex contractu servi duntaxat. X. 434. 3. 435. *seq.*
Dominus obligatur ex contractu institoris, nedum servi, sed & liberi hominis. VIII. 70. 16.
Quam recte proposita sit actio institoria a prætore ex contractu liberi hominis. VIII. 70. 17.
Instituere, verbum ambiguum, & quam multa significet. II. 199. *seqq.* N. 1
Heredem instituere quid sit. II. 199. 1. 200. *seq.* IX. 114. 8.
Institutio heredis in quolibet testamento necessaria. II. 71. 2. IX. 114. 6.
— an sit testamenti forma. II. 71. N. 1.
— perficitur verbis voluntatem testatoris de institutione declarantibus, & sententia verbis congruente. II. 201. 2. 202. *seqq.*
— quibusnam declaranda verbis heredis institutio. II. 206. 17. 18. 207. *seq.* IX. 22. 1. & 23. *seq.*
— an unico verbo explicari queat. II. 207. 19. & 208. & 72. N. 3. IX. 23. 2.
— potest explicari verbis, sive scriptis, sive nuncupatis. II. 202. 4.
— olim fieri non potuit, nisi directis verbis. II. 147. 7. 8.
— hodie fieri potest quibuscumque verbis, ex quibus voluntas testatoris appareat. II. 148. 9. & N. 3.
Institutio quatuor in rebus versatur; & quænam sint. II. 148. 10. 11. 149. *seqq.*
— diem non recepit, & quatenus. Et quare dies apposita habeatur pro non adjecta. II. 167. 3. 168. 4. & N. 2. & 169. *seqq.*
— non recipit impossibilem conditionem, quæ pro non scripta habetur, instititutione filii excepta. II. 175. *seqq.*
— non potest aliquis ex re certa, heres institui. Et quomodo, mentione rei detracta, valeat institutio. II. 178. 18. 179. *seqq.* IX. 143. 1. 2. 144. *seq.*
Pluribus ex re certa institutis, certæ rei adjectio valet ad rerum divisionem; & quomodo. II. 179. 19. & 180. N. 11. IX. 145. 5.
Si unus institutus sit ex re certa, alter vero simpliciter, aut ex parte: prior legatarii loco habetur; & quatenus. II. 180. 20. & N. 12. IX. 146. 6.
Institutus ex re certa quomodo, deficientibus aliis, solus sit heres. IX. 147. 8. 9.
Quæ conditiones institutionem vitient. II. 188. 9. 153. 4. 5.
Heredis institutio, conditione apposita, in alienam voluntatem conferri non potest expresse, sed tacite. IX. 153. 4.

Con-

BIU Cujas

Conditio institutioni adjecta illam suspendit. IX. 154. 6. & 155.
An conditio, sub qua facta est institutio, sit expectanda. Et quare conditio, & non dies institutioni utiliter adjiciatur. IX. 154. 6. & 155. 7. II. 171. 7.
— an ita sit expectanda conditio, ut nisi extiterit, nulla sit institutio. IX. 156. 9.
Institutus sub conditione, *si Stichum manumiserit*, Sticho decedente, antequam manumitteretur, conditione deficitur. II. 1083. 4.
Sui sub potestativa dumtaxat, extranei sub quavis conditione possunt institui. II. 187. 6. 7. & 188. IX. 153. 3.
— Vide *Suus, et Sui.*
Quinam possint institui. II. 148. 11. 12.
— & qui non possint. II. 149. 13. 14. & 154. 24. IX. 115. 1. *seqq.* 116. *seqq.*
Qui pure institui nequeunt, recte instituuntur sub conditione, *si quando capere poterunt.* II. 158. 30. 159.
— quid si iidem pure instituantur. II. 159. 31. *seqq.*
Instituti, & substituti quinam dicantur, & quomodo distinguantur. IX. 201. 6.
Relicta ab instituto, repetita videntur a substituto. II. 1003. 7.
— Vide *Repetita.*
Instructor veritatis qui sit; & quodnam ejus officium. V. 180. N. 5.
Instrumenti verbum ambiguum; & quot habeat significationes. VII. 1225. *seqq.*
— Ejus etymon. VII. 1225. 3.
Instrumentum generatim acceptum quid sit. VII. 1225. 4.
— aliud est instrumentum fundi: aliud quo utimur in judiciis. VII. 1225. 6. & 1226.
Instrumentum fundi quid sit; & quæ illius species. VII. 1226. 7. 8.
— Ejus quo utimur in judiciis, appellatio generalis, & specialis. VII. 1226. 10.
— generaliter dictum quid sit. Et quæ generali instrumenti appellatione contineantur. VII. 1226. 11. & 1227. 12. 13.
— specialiter dictum quid sit. VII. 1227. 14. & 1228. 16.
— distinguitur a testibus, & argumentis. VII. 1227. 15.
Quare scripturæ continentes alicujus rei testimonium & fidem, dicantur proprio vocabulo instrumenta. VII. 1228. 16. 17.
— horum instrumentorum quot, & quænam sint species. VII. 1228. 18.
Instrumenta vel ad substantiam negotii, de quo contrahitur, pertinent; vel ad fidem, et probationem rei gestæ. VII. 1228. 19.
— an necessario ad fidem, & probationem rei gestæ pertineant. Et quid rei gestæ nomine contineatur. VII. 1228. 20. 1229. & 1044. 5. & 1045. 6. 7. 8.
— quibus modis probari possit, quod gestum est, amissis instrumentis. VII. 1231. & 1232.
Instrumenti amissio non nocet, si creditor probet casu amissum fuisse sibi instrumentum. VII. 1251. 1. & 1252. 3. & 1254. 11. & 1269. 1. 1270. 2.
— quomodo probetur testibus instrumentum penes creditorem fuisse, & casu fuisse amissum. VII. 1253. 4. 8. & 1254. 13.
— duobus testibus probatur amissio instrumenti fortuita. VII. 1254. 13.
An contestatio amissorum instrumentorum a creditore habita probet illum vel habuisse instrumenta, vel amisisse. VII. 1277. *seqq.*
Instrumentorum eadem est vis, quæ testium in exercendis litibus. XI. 1229. & 1304. 36. 37.
Instrumenta vel publica sunt, vel privata, vel media. VII. 1288. 2.
— publica quæ sint, & quam fidem habeant. VII. 1288. 3. 4.
— ea nec privatis instrumentis refelli, nec testibus infirmari possunt. VII. 1289. 5.
— privata quæ sint. VII. 1289. 6.
— scripta a proferente, seu producente nullam fidem faciunt; & quare. VII. 1289. 7. 8.
— scripta ab illo, adversus quem proferuntur, eum obligant, si proferatur authenticum: & non exemplum duntaxat ab authentico scriptum. VII. 1289. 9.
— instrumenti privati etiam authentici fidem elevant tria; & quæ. VII. 1290. 10. *seqq.* & 1291. 13. 14.
Instrumentum privatum authenticum adversarium non obligat, nisi vel ab eo scriptum sit, vel ejus mandato. VII. 1290. 11. IX. 1115. 1.
— vel nisi causa debendi in chirographo exprimatur. VII. 1290. 12. & 1291. IX. 1115. 5.
— non obligat confitentem, si agatur de numerata pecunia. VII. 1291. 13.
— secus vero, cum agitur de aliis debendi causis. VII. 1291. 14. IX. 1115. 1.
— si negetur ab adversario; probatur, vel testibus, vel comparatione literarum. VII. 1292. 15. 2. & 1116.
— Vide *Comparatio.*
— quando duobus, & quando tribus testibus probari debeat. *ibid.*
— testibus, vel comparatione literarum si probetur; fidem facit, tanquam si esset publicum. VII. 1293. 16.
— an refelli possit; & quomodo. *ibid.*
Instrumentum testibus confirmatum qui negat a se, aut suo mandato fuisse scriptum, cur probare debeat se, quo die, & loco scriptum fuit, alibi fuisse *ibid.*
— probare autem debeat testibus, vel instrumentis; & quot testibus, & qualibus instrumentis. VII. 1293. 16. 17. & 1294. 18.
Privatum instrumentum confessione scribentis confirmatum quomodo refellatur. VII. 1295. 19.
Media instrumenta quæ sint; & quomodo differant a privatis, & publicis. VII. 1296. 21. 22.

BIU Cujas

— forensia dicuntur, quæ sunt in foro publicæ confecta. VII. 1297. 23.
— valent, si ea rite facta sint, & testibus qui interfuere, probentur. VII. 1297. 24.
Ritus instrumentorum publice confectorum per tabularios in tribus rebus versatur;& quænam sint. VII. 1297. 25. 26. & 1298. 27. 28.
Instrumentorum forma, tempus, & locum rei geste, & testium præsentium nomina requirit. VII. 1298. 27.
— ea debent esse a publico tabellione conscripta. VII. 1297. 25.
Quomodo fides instrumento constabit, ubi negetur verum esse instrumentum. VII. 1299.
An instrumentum a tabellione scriptum reddatur suspectum, si testes in illo descripti, aut omnes, aut aliqui dicant se non interfuisse. VII. 1299. 29. & 1300.
— quid si testes dicant se interfuisse, sed rem non esse ita gestam, ut in instrumento scriptum est. VII. 1301. 30.
Instrumenti a tabulario publico scripta,quando majorem vim habeant, quam privata. VII. 1301. 31. & 1302.
— quando eadem sit fides instrumenti privati, ac publici. IX. 1113. 1.
Adversus instrumenta a tabellione confecta, admittitur probatio. VII. 1302. 33. & 1303.
— ea refelluntur testibus, & instrumentis. VII. 1303. 34.
— quid si testes, & instrumenta inter se confligant. VII. 1304. 36. 37.
Si instrumenta ab eadem parte proferantur inter se contraria; neutra valent. VII. 1279. 1. & 1280. *seqq.*
— si contraria proferantur a diversis partibus instrumenta, quæ sint ab eodem auctore profecta; an valere debeat, quod pro reo facit. VII. 1285. 5.
— si contraria, & quæ sint a diverso auctore profecta proferantur instrumenta: illud erit potius, ui fides præ altero constabit. VII. 1285. 5.
— quæ si ab uno contraria proferantur instrumenti, neutrum valeat. VII. 1283. *seqq.*
— quidsi eadem pars proferat unum instrumentum ublice a notario confectum,& alterum huic contrium privatum. VII. 1283. 8.
Ubi contrariæ sunt instrumenti scripturæ,seu clausulæ, neutra valet, sive proferantur ab eadem parte sive a diversis. VII. 1285. 1. 1286. & 1279 1. 2. & 1280. *seq.*
Instrumento in aliena provincia publice confecto si fide a parte derogetur; illius inspectio & approbao cui committenda, & quibus præsentibus. II. 1321. 6. & 1322.
— quomodo sit instrumenti illius fides exploranda. VII.1322. 7.
Quænam sint, quæ in falsi suspicionem instrumentumdducunt. VI. 1040. *seqq.*
Instrumentis falsis non creditur. VII. 1233. 2.
Instrumentum falsum quid sit. VII. 1233.2.1234. 3.
Quandonam stetur instrumento in re dubia. VII. 1234. 4.
— falsum esse instrumentum unde nam constet, & quomodo probetur. VII. 1234. 5. & 1235.
Instrumento, quod pronuntiatum est sententia judicis falsum, uti alius potest adversus alium. VII. 1235. 6. & 1236. *seq.*
— Vide *Sententia.*
Adversus instrumentum, quod reus falsum dicit, potest is agere civiliter, & criminaliter. VII. 1237. 12.
L. Cornelia de falsis tenetur, qui falsum instrumentum fecit, vel faciendum curavit; & qui eo utitur. VII. 1237. 13.
— qui fecit, vel faciendum curavit, L. Cornelia perpetuo tenetur: qui autem illo utitur, tenetur, donec ab usu instrumenti se abstineat. VII. 1237. 14.
Falsis utens instrumentis pro modo delicti puniendus est. Et intra quos fines pœna irroganda contineri debeat. VII. 1174. 1175. 1.
Actorem, qui utitur instrumento, reus accusare falsi non potest, nisi subscribat in crimen; & quomodo. VII. 1237. 15. & 1238. 16. 17.
— an nominatim dicere debeat in accusationis libello, se paratum esse periculi discrimen subire; & quodnam sit periculi discrimen. VII. 1238. 18.
Qui falsum esse instrumentum confessus est in jure, non potest illo uti, nec in eodem, neque in alio judicio, de eadem re, inter easdem personas. VII. 1243. 1.
Cum quis contestatus est extra jus, se aliquo instrumento non usurum, poterit illo uti; nisi tamen contra promiserit. VII. 1245. 9.
— si vero eo se non usurum contestatus sit apud acta, cum de instrumenti fide nulla erat concertatio: potest eo uti instrumento, non in eodem, sed in alio judicio. VII. 1246. 13. & 1247. 15. 16.
— sin eo tempore se non usurum contestatus sit apud acta, cum de fide instrumenti contendebatur inter partes: illo non potest uti, nec in eodem, nec in alio judicio inter easdem personas. Differentiæ ratio. VII. 1244. 2. & 1245. 1246. 14. & 1247.
An instrumentum in judicio ante prolatum ad faciendam fidem, approbatum, & in actis descriptum si reus falsi convincere velit: actor iterum proferre cogatur, reo petente; & quibus conditionibus. VII. 1359. *seqq.*
— peti potest authenticum, causa nondum finita. Et quænam causæ nondum finitæ tempora. VII. 1361. 9. *seq.* & 1362.
— illi petere jus est, qui de falso criminaliter agat, & in crimen se inscribat. Et quare criminaliter potius, quam civiliter acturo petere permittatur. VII. 1362. 11. 1363. 12.

BIU Cujas

— dummodo tamen qui petit, juret existimare se falsi instrumentum convincere posse. VII. 1363. 13.
Qui semel instrumentum protulit, iterum proferre cogitur, sive illud habeat, sive dolo fecit quominus haberet: secus ubi juret a se fuisse deperditum casu, non dolo. VII. 1363. 14.
— in quo casu a se amissum fuisse probare teneatur. VII. 1363. 15. & 1364.
Qua pœna afficiatur actor, si quod habet, & proferre debet authenticum, neget se habere, vel nolit proferre. VII. 1364. 16.
Instrumentum, in quo aliud de contrahentium sententia scriptum, & simulatum est: aliud vero reipsa gestum, fidem non facit. VII. 1365. *seqq.*
Instrumenta fiunt communia tribus modis; & quinam sint. VII. 53. 2.
Instrumenta Fisco cum privatis communia apud Fiscum deponi, & ab eo servari solent. VII. 54. 3.
— Vide *Fiscus*.
Instrumenta communia deponi debent apud digniorem. VII. 54. 3.
Instrumenta pertinentia ad causam Fisci edere cogitur delatori reus in causa civili, non in capitali judicio. VII. 54. 3. VI. 85. *seq.* & N. 5.
Quænam instrumenta edere debeat actor reo. VI. 76. 2. 77. *seqq.* & N. 6.
— & an antea, vel post litis contestationem. VI. 75. 1. & N. 2. 76. & 77. N. 3.
— quibus in casibus ante litis contestationem. VI. 75. N. 2.
Instrumenta edi possunt sine die, vel consule. VI. 80. 5.
— cum die tamen edi debent, quæ petuntur, vel ad faciendam fidem, vel ut falsi convincantur, vel ut de die faciendæ solutionis constet. VI. 81. N. 12.
— edita reo ante litis contestationem debent iterum in judicio produci probationis causa. VI. 82. N. 13.
— tota edi debent, nisi habeant plura capitula, quorum aliqua describere parti sufficiat ad instructionem causæ. *ibid.*
Quænam instrumenta reus edere actori teneatur. VII. 39. 2. 40.
Instrumenta sibi propria reus postulanti actori edere non tenetur; & quare. VII. 40. *seqq.* 2. 3.
Instrumenti possessio, seu detentio sola emptæ rei dominium non probat, neque possidentem adjuvat; & quare. VII. 1087. 1. 2.
Instrumentum emptionis quandonam traditionem emptæ rei probet. VII. 1023. 8.
— plenum dominium nunquam probat. VII. 1023. 9.
— quando sufficiat ad probationem dominii. VII. 1023. 10.
Instrumento pignori dato, res in illo comprehensæ pignori datæ videntur. IX. 1077. 1.
Cum in instrumento scriptum est, aliquod factum esse, quod certis solemnibus constet; omnia rite gesta esse censentur. XI. 709. 2.
— Vide *Edere*, *Editio*, *Res judicata*, *Transactio*.
Insula verbum ambiguum. Ejus significatio duplex, & quæ. I. 853. 1.
Insula in mari nata nullius est; ideo cedit occupanti. I. 699. 2.
— quomodo occupetur. I. 700. 3.
Insula nata in flumine publico quandonam occupanti, & quando vicinis acquiratur. I. 701. 3. & 702.
— & quandonam sit publica. I. 704.
Insula in flumine si alvo cohæreat, proximis prædiis acquiritur. Acquisitionis ratio. I. 853. *seqq.*
— pro qua parte vicinis unius, vel utriusque ripæ prædiis acquiratur. I. 856. 8. 857. & 858. 11.
— quando unius, vel utriusque ripæ vicinis accedat. I. 856. 8. & 857.
— utri ripæ proprior sit insula, quomodo dignoscatur. I. 857. 9.
Insula in medio flumine posita quo sensu dicatur communis. I. 857. 10. & 858.
Insulæ vicinitas ex quo tempore spectanda sit. I. 858. 12.
Quæcunque insulæ vicino prædio quæsitæ facta sit accessio, ejusdem juris habetur, atque accessio facta prædio ipsi vicino. I. 856. 6.
Insulæ in flumine quibus modis fiant. I. 855. 6.
Insulæ natantes in flumine publico sunt publicæ. I. 856. 7.
Cujus sit insula nata prope limitatos agros. I. 859. 14. 860. 16.
Insula pro ædibus. I. 853. N. 1.
Qui pecuniam mutuatus est ad refectionem insulæ, habet tacitum in ea pignus. VI. 878. 7. 879.
An habeat is etiam, qui ad emptionem insulæ dedit mutuam pecuniam. VI. 880. 19.
— Vide *Ædes*.
Res in contractu integra quænam sit. IV. 878.
Intendere, intentio quid, & unde dicta. V. 1281. 3. & 1282. N. 5. IX. 1231. 8.
— quomodo ab actione differat. V. 1282. N. 5.
— pro ipsa rei defensione usurpatur. *ibid.*
Intentionem implere idem est ac probare; & unde verbi translatio. VII. 1007. & 1008.
Intentionem implere actor debet. Et quando eam implevisse dicatur. VII. 506. 5.
Intercedere quid sit in S. C. Vellejano. II. 722. 4. & 723. N. 4.
Intercedit mulier, cum obligat seipsam, vel res suas pignori pro alio. V. 722. 4. & 723.
— obligat se pro alio, cum alienam obligationem novando in se transfert. V. 723. 5. 6.
— cum alterius obligationi se ream adjungit, fidejubendo, mandando, constituendo, aut defensionem debitoris suscipiendo. V. 724. 7.
— cum solam se ream constituit pro alio, quem obligari oportebat. V. 724. 8.

BIU Cujas

Omnis mulierum intercessio, seu verbis, seu re, seu alio contractu secuta prohibetur S. C. Vellejano. V. 725. 9. 10.
— quomodo verbis, re, vel alio contractu mulier intercedere dicatur. V. 725. 9.
Quæ intercessit mulier, si solvat ex ignorantia juris: solutum repetit cum fructibus. V. 737. 8. & N. 2,
Intercessio non tollitur ipso jure, sed Vellejani exceptione infirmatur ex jure veteri. V. 738. 9.
In quibus causis mulier intercedendo, nec ipso jure teneatur ex jure novo. V. 738. 10.
Intercidere, & perire quid differant. II. 979. N. 3.
Intercisi dies quinam dicebantur apud Romanos. VI. 258. N. 10.
Interdicere bonis quid sit. XI. 581. 12.
Cui bonis interdictum est, is neque testamentum condere, neque obligari, neque patrimonium diminuere ullo modo potest. XI. 565. 1.
Cuinam possit interdici bonis. XI. 566. 2.
Per quos bonis interdicatur. XI. 568. 4.
Quandonam bonis interdictum a lege intelligatur. XI. 568. 5. 6.
An injuste bonis interdicti noceat. XI. 567. 3.
Nullam esse voluntatem ejus, cui bonis interdictum sit, quam habeat sententiam. XI. 583. 14.
An ne naturaliter quidem obligetur si velit, cui bonis est interdictum XI. 583. 15.
— & cur qui bonis interdicitur, furioso similis sit, non pupillo. *ibid.*
— Vide *Bonis interdicere*, *Prodigus*.
Interdicere, interdictum quid sit, & unde dictum. V. 985. 7. 986. N. 12. IX. 872. 3. 873.
Interdicta an sint actiones; & quatenus ab eis differant. IV. 353. 354. N. 3. V. 986. N. 12. IX 873. 4. 874. *seqq.*
— quomodo differant a prætorum edictis. V. 986. N. 12. IX. 876. 8.
— ea sunt in personam, & de possessione, vel quasi possessione, & de usu rei sunt constituta; dicta vulgo Possessoria. V. 985. N. 12. IX. 874. 5. 875. & 876. 9. 877. *seq.*
— quædam proprietatis causam continere dicuntur; & quomodo. IX. 875. 6. 7. & 876.
— omnia præter interdictum de precario, & de migrando, sunt ex maleficio. IV. 351. *seqq.*
— dividuntur I. in exhibitoria, prohibitoria, restitutoria. IX. 872. 2. 873. 3. V. 986. N. 12.
II. in Interdicta adipiscendæ, recuperandæ, & retinendæ possessionis. IV. 353. 4.
— adipiscendæ possessionis quænam sint. IV. 353. 4.
— quodnam sit interdictum recuperandæ. IV. 354.
— quot, & quænam sint retinendæ. *ibid.*
Interdicta hodie ex usu abjere; & quomodo interdictorum exemplo quisque per actionem petat, ut posssessio sibi defendatur, restituatur, acquiratur. IX. 893. 14. 15. 894.
Interdictum de *Aqua quotidiana*, & *æstiva* duplex. IV. 312. 7.
— *de Aqua quotidiana* cui, & qua de re, competat; Aqua quotidiana quæ sit. *ibid.*
— de *Aqua æstiva* simile est superiori fere per omnia; qua in re differat. Aqua æstiva quæ sit. *ibid.*
— de *Arboribus cedendis* duplex; & quam in rem utrumque vicino sit comparatum. IV. 340. 3. 344. *seq.* IX. 877. 1. 878. & 880. 4. 5.
— Vide *Arbor*.
— de *Cloacis* quale sit; quibus, & adversus quos proditum. IV. 315. 11. 316. *seq.*
— & quare de cloacis non competat interdictum, *Uti possidetis*. IV. 305. 18.
— de *Fluminibus*; & *Ne quid in flumine publico fiat*. I. 663. 9. 664.
— Vide *Flumen*.
— de *Fonte* qua de re sit, & cui proditum. IV. 314. 9.
Fraudatorium quid sit, & quibus proditum. VI. 173. 1. 174. *seqq.* & 186. 14. & N. 21.
— de *Glande legenda*. IV. 345. 8.
— Vide *Glans*.
— de *Itinere*, *actuque privato* duplex; & quodnam. IV. 309. 4. & 310.
— alterum de Usu itineris, actusque privati, & viæ, cuinam detur, & qua de re. IV. 309. 4. & 310.
— qui conveniat, aut differat cum interdictis, *Uti possidetis*, & *Utrubi*. IV. 310.
— alterum de itineris refectione quid contineat. IV. 311. 5.
— tria ad hoc obtinendum desiderantur, & quæ. *ibid.*
— de *Liberis exhibendis*, & *deducendis*, quodnam sit; cui, & adversus quos constitutum. IV. 350. 15. IX. 999. 4. & 1000. 6.
— de *Libero homine exhibendo*, quid sit, cui, & adversus quem competat. IV. 346. 10. IX. 998. 2. & 999.
— de *Locis*, & *itineribus publicis*. IV. 346. 11.
— de *Loco publico fruendo*. *ibid.*
— de *Migrando* quale sit, & cui detur. IV. 351. 352. 2. & N. 1.
— de *Mortuo inferendo*. IV. 346. 11.
— ne *Quid in flumine publico fiat*. I. 663. 9. 664. IV. 347. 12.
— ne *Quid in loco publico fiat*. IV. 347. 12.
— ne *Quid in loco sacro fiat*. *ibid.*
— ne *Vis fiat ei qui in possessionem missus est*. IV. 343. 344. 6. & N. 3. VI. 135. 1.
— de *Precario*, quid sit; qua de re, cui, & adversus quem propositum sit. IX. 1007. 2. 3.
— *quasi Salvianum* quid sit. VI. 674. 3. & 675. *seq.* & 913. 2. 914. *seqq.*
— *Quod legatorum* quid sit, qua de re, cui, & adversus quem proditum. IX. 907. *seqq.* IV. 344. 5.
— *Quod vi, aut clam* quale sit. IV. 321. 2.

BIU Cujas

— illi locus est I. si quis opus fecerit, quo facies, & natura rei in qua factum est opus, mutari solet. Et quibus id modis contingat. IV. 321. 2. 322.
II. Si opus fecerit in solo. Quot modis opus in solo fecisse quis intelligatur. IV. 322. 3. 323.
III. Si opus in solo factum alteri noceat. IV. 324. 5.
IV. Si vi, aut clam factum sit. IV. 324. 6.
— vi fecisse intelligitur, qui quomodocunque prohibitus fecit; nisi fecerit ex justa causa, quæ prohibitionem amoverit. IV. 324. 7. & 325. 8.
— item qui per vim, dolove malo consecutus est, ne prohiberetur. IV. 326. 9.
— vi fecisse non videtur, qui vel prohibitus revera non est, quominus faceret; vel, succedens ei, qui recte prohibitus fuit, opus fecit, prohibitionis ignarus. IV. 326. 10.
— clam fecisse quinam videatur. Quatuor in id concurrere oportet, & quæ. IV. 327. *seqq.*
— *Quod vi, aut clam factum est*, locum habet, sive alterutrum duntaxat, sive utrumque quis fecerit. IV. 329. 13. 330.
Quibus de causis locum non habeat interdictum, *Quod vi, aut clam*. IV. 330. 14. 331.
— Vide *Ædes*.
— est in id comparatum, ut restituatur quod vi, aut clam factum est; vel ut quidquid ex eo opere damni fuerit, sarciatur; & quomodo. IV. 332. 15.
— datur intra annum in id, quod interest: post annum in id solum quod ex eo opere ad aliquem pervenit. Annus ex quo tempore cedere incipiat. IV. 332. 16. & 333.
— pœnam duntaxat, non rem persequitur. *ibid.*
— competit ei, cujus interest opus factum non esse, sive uni, sive pluribus, sive possidenti, sive non possidenti. IV. 333. 17. 334. 18.
— si vi, aut clam factum sit opus in fundo vendito; utri competat, venditori ne, an emptori. IV. 334. 18. 335.
— datur adversus eum qui fecit, vel jussit, vel ratum habuit factum opus. IV. 335. 20. 336.
— datur, & adversus eum, qui opus factum possidet, licet invito eo factum fuerit; & quomodo. IV. 335. 20. & 337. 21. 22. 338.
— uterque tenetur hoc interdicto, licet dissimili modo; & quomodo. IV. 337. 21.
— oritur ex maleficio, in quo vis inest facta possidenti, sive utenti re aliqua soli, ne ea utatur, fruatur. IV. 338.
— *Quorum bonorum* quid sit; cui competat, & quibus conditionibus. IX. 899. 2. 900. *seq.*
— quibus de rebus competat. IX. 901. 6. 902. *seqq.*
— datur adversus eum, qui pro herede, prove possessore possidet aliquid ex iis bonis, de quibus agitur in interdicto. IX. 903. 9. 904. *seq.*
— datur etiam adversus illum, qui dolo fecit, quominus pro herede possideret. Et quam recte. IX. 905. 12.
— non datur adversus illum, qui usucœperit, quod antea pro herede possidebat. IX. 905. 11.
— ejus rei gratia comparatum est, ut quod quis possidet de bonis hereditariis, id petitori restituat. IX. 905. 13. & 906.
— verbum *Restituere* hic improprie dictum; & quomodo. IX. 906. 13.
— quare utile hoc interdictum. IX. 906. 14.
— de *Remissionibus* quodnam sit, cui competat; & quibus conditionibus. IV. 492. 18. 493. 494. 20. 21. & 495.
— remissio duplex, & quæ. IV. 492. 18. 493.
— quomodo is, cui nuntiatum est opus, remissionem consequatur plenius quam extraneus, satisdatione utrinque interposita. IV. 494. 20. 21. 495.
— quando hic satisdatio necessaria; & quando sola repromissio sufficiat. IV. 495. 22.
— Quid satisdactio, vel repromissio ad remissionem nuntiationis accepta continere debeat. IV. 495. 23. & 496.
— Vide *Novi operis nuntiatio*.
— de *Ripa munienda*. IV. 347. 11.
— de *Rivis*. IV. 313. 8.
— *Salvianum*, quibus de rebus competat. IV. 345. 9. IX. 1003. 1. *seqq.* & 1004.
— quando directum detur vel utile. IX. 1003. *seqq.*
— cui competat, & adversus quem. IV. 345. 9. IX. 1004. 5. & 1005. *seq.*
— qua in re utile hoc interdictum. IX. 1006. 7.
— de *Sepulcro ædificando*. IV. 346. 11.
— de *Superficiebus*. II. 1297. 18. & 1298.
— de *Tabulis exhibendis* quodnam sit; & quibus de rebus competat. IV. 344. 7. IX. 987. 1. 988. 2. *seqq.*
— an competat de imperfecto testamento, quod signatum non fuerit. IV. 343. N. 4. IX. 889. 3. 890.
— datur adversus eum, penes quem sunt tabulæ; vel qui dolo fecit, quominus apud se essent. Et qua conditione detur. IX. 991. 5. 6. IV. 344. 7. 345.
— competit ei qui adscriptum habet aliquid in testamento, sive heredi, sive legatario. IX. 991. 7. & 992.
— si tamen se legatarium, aut heredem esse prius probet. Et quomodo probare possit. IX. 992. 8. 993. 9.
— in id comparatum, ut fiat copia videndarum tabularum, quæ & recognitis testium signis confirmetur. IX. 993. 10.
— an sit necessarium; & quomodo. IX. 995. 12. & 996.
— quodnam sit in eo judicis officium. IX. 993. 11.
Interdictum de *Vi*, & *Vi armata* quid sit, & unde appellatum. IV. 267. 2. 268. *seq.*
— momentariæ possessionis dictum; & quare. IX. 941. *seqq.*

BIU Cujas

— olim quale fuerit. IV. 268. 269. 2. & 277. 9.
— hodie ejus loco datur actio in factum. IV. 269.
— qua ex causa nascatur ; & quid contineat. IV. 270. 3. 4. 271. *seqq.*
— an sit, aliud de Vi privata, aliud de Vi publica. IV. 268. 2. 269. & N. 2. IX. 943. 5. 944.
— unum ab altero quid olim differret. IV. 281. 16. & 282. IX. 944. 5. & 945.
— Hodie unum ab altero nihil differt. *ibid.*
— pertinet ad recuperandam vi amissam possessionem. IV. 270. 3.
— & quidem primo ad recuperandas res *Soli*, sive immobiles, unde quis dejectus est. IV. 273. 5. & 277. 10.
— deinde ad recuperandas res mobiles, quas ibi habuit dejectus, sive suas, sive alienas, puta, res commodatas, pigneratas, locatas, depositas. IV. 277. 10. 11. 278.
— etiam ad res mobiles, quas ibi habebat, & casu postea habere desierit; vel quæ intra tempora judicati perierint. IV. 277. 11. & N. 13. 278. IX. 924. 6. 7. 925. *seq.*
— res mobiles quas ibi dejectus habuit, an probare possit, si juratus earum numerum atque æstimationem profiteatur; & quam recte. IV. 278. 12. 279. & N. 14. IX. 945. 1. 946. *seqq*
— pertinet etiam ad rerum mobilium fructus, & omnem causam ex die, quo aliquis dejectus est. IV. 279. 13. & N. 15. 16. IX. 927. 14.
— & quidem ad perceptos fructus omnes: item ad non perceptos, sed eos duntaxat, qui honeste percipi potuere. IX. 927. 14. 928.
— an & ad quascunque res mobiles; uti & ad recuperandam quasi possessionem jurium, seu rerum incorporalium. IV. 273. N. 7.
de rebus mobilibus & de rebus soli separatim agi potest interdicto, *Unde vi.* IV. 278. 11.
— pœnam persequitur, & non egreditur personam. IV. 283. 17. & N. 23.
Interdictum *Unde vi* de mobilibus rebus, earumque accessionibus pœnam continet aliquatenus; ideo & datur intra annum utilem duntaxat. IV. 280. 14.
— post annum datur de eo duntaxat, quod ad illum pervenerit, qui vi dejecit. *ibid.*
— competit dejecto, sive ei qui possessionem amiserit, cum antea possideret, sive juste, sive injuste; per se, vel per alios. IV. 270. 4. 271. *seq.* & 275. 7.
— quibus modis dejici quis intelligatur vel per se, vel per alios. IV. 273. 6. & 274. & 280. 281. IX. 922. 2. & 923.
— an competat omni dejecto, etiam vitiose possidenti. IV. 281. 16.
— competit perpetuo, & sine ulla exceptione dejecto, qui vi, aut clam, aut precario possederit ab alio, quam ab eo qui dejecit. *ibid.*
— competebat olim dejecto vi armata, seu publica, si vi, vel clam, vel precario possedisset ab eo qui dejecit. IV. 281. 16. 282.
— dejecto vi privata, & sine armis ita dabatur, si nec vi, nec clam, nec precario possedisset ab eo, qui dejecerat. IV. 282. 16. IX. 943. 5. 944.
— hodie datur cuicunque dejecto, etiam illi, qui vi, vel clam, vel precario possederit a reo ; & quam recte. IV. 282. 16. IX. 944. 5. *seqq.*
— & quidem datur statim, & sine ulla mora. IV. 282. IX. 943. 4.
— competit heredibus dejecti, & cæteris successoribus. IV. 280. N. 18.
— competit etiam prædoni; & quatenus. IV. 272. 4. & N. 5.
— datur Justinianeo jure colonis, inquilinis, amicis, propinquis dejectis, & agentibus. IV. 286. 20. 287. *seq.* IX. 959. *seqq.*
— non datur ei, qui culpa, factove suo exciderit possessione; præterquam minori, vel Ecclesiæ, per in integrum restitutionem. IV. 271. N. 4.
— datur directum usufructuario, & usuario; & quare. IV. 275. 276. 8. & N. 12.
— utile datur vasallo, & emphyteutæ etiam contra dominum. IV. 276. d. N.
— datur adversus eum qui dejecit, etiam dominum. IV. 283. 17. & N. 22.
— a quo neque exceptio dominii potest objici. IV. 283. N. 22.
— quid si de dominio spoliantis constet ex confessione dejecti. *ibid.*
— datur adversus dejicientem, sive spoliantem, re etiam casu perempta, & sine illius culpa. IV. 283. 17.
Quinam alterum dejecisse, sive spoliasse intelligantur. IV. 284. 18.
— non datur adversus illum, qui non dejecit, etiamsi rem, unde dejectio facta est, cœperit possidere. IV. 283. 17. & N. 23.
— quid ex jure canonico. IV. 283. N. 23.
— datur & adversus eum, cujus familia dejecit; quamvis is neque id jusserit, neque mandaverit, neque ratum habuerit. IV. 285. 19.
— quam hoc non iniquum sit, & sine domini injuria constitutum. *ibid.*
— quinam appellatione familiæ veniant in interdicto, *Unde vi.* IV. 285. 19. & N. 25.
Datur utile interdictum adversus patremfamilias de eo, quod ad eum pervenit, ex dejectione facta a filiofamilias, vel a mercenario. IV. 285. 19. 286.
Tenetur interdicto *Unde vi* jure Justinianeo, etiam qui rem alienam possessoribus vacuam sine vi occupavit. IV. 286. 20. IX. 951. 1. 952. *seqq.*
— cui detur, possessione sequestrata. *ibid.*
— Interdictum, *Uti possidetis* quodnam sit, & unde appellatum. IV. 289. 2. IX. 967. 1.
— est prohibitorium, & vocatur retinendæ possessionis. IX. 967. 1.
— quatuor res ei locum faciunt, & quæ. IV. 289. 3. 290. & 292. *seqq.*
— quænam vis huic interdicto causam præbeat; & quot modis ea possidenti fiat. IV. 294. 8. 9. 295. *seq.*

— da-

BIU Cujas

— datur, cum de possessione rerum soli, fundi, vel ædium contenditur. IV. 292. 6. IX. 974. 13.
— an detur de rebus mobilibus, & incorporalibus, sive de turbato usu servitutum, saltem utile. IV. 291. 292. 6. & N. 7. IX. 974. 14. 975.
— an detur de possessione juris percipiendi vectigal, vel alias annuas præstationes. IV. 291. 292. N. 1. IX. 975. 15. & 976.
— quid si præstatio sit mere personalis. IV. 292. N. 7.
— cujus rei gratia comparatum sit. IV. 296. 12. 297. IX. 976. 16.
— quodnam hic judicis officium, ubi agitur de uno possessore. IV. 297. 12. IX. 976. 18. 977. 19. 978. 20.
— an hic cautio præstanda, ne possidenti vis fiat in futurum. IV. 297. N. 15. IX. 977. 20
— quale in eo sit judicis officium, cum ambo litigantes possident. IV. 299. 15. 300. IX. 978. 22. 979. *seq.*
— & quam hic unus ex litigatoribus alteri satisdationem offerre debeat; & qua de causa. IV. 301. 16. & N. 19. IX. 980. 24. 981. 25. 982. & 984.
— quid si uterque satisdare paratus sit. IX. 982. & 983.
— an ab uno possessore, eodemque solo satisdatio præstanda sit. IX. 984. 28. 985. *seq.*
— datur possidenti tempore litis contestatæ, sive juste, sive injuste; si modo nec vi, nec clam, nec precario possideat ab adversario. IV. 292. 7. 293. *seq.* 298. 13. IX. 969. 4. & 970. 972. 9.
Si uterque litigantium possideat: an uterque tuendus a prætore sit interdicto. Et quomodo uterque simul possidere dicatur. IV. 299. 15. & N. 18. 300. *seqq.* IX. 970. 5. 6. 971. *seqq.* & 979. 23. & 980.
— competit usufructuario. Et an directum, an utile. IV. 290. 4. & 291. & N. 4. IX. 269. 3.
— item superficiario. IV. 291. 5.
— an etiam emphyteuta, & vasallo. IV. 291. N. 5.
— an & quando detur misso in possessionem. IV. 290. 3. & N. 3.
— non datur simplici detentori. IV. 290. N. 2.
— cui detur, sequestrata possessione. *ibid.*
Interdictum *Utrubi* unde dictum, & quibus de rebus competat. IV. 289. 2. & N. 1.
— quomodo olim differret ab interdicto, *Uti possidetis*. IV. 289. 2. & N. 1. 290.
— quo tempore unum alteri exæquatum sit; & an in omnibus & per omnia eodem tempore. IV. 289. 2. & N. 1. 290.
Interesse sive id quod *interest* quam habet ex notatione verbi significationem. IX. 813. 1. & 814. *seq.*
— quid sit. IV. 39. 1. 40. *seq.* IX. 813. 1. 814. *seqq.*
Id quod interest, vulgus interpretum dividit in singulare, Commune, & Conventum. Et an recte. IX. 815. 1. 816. *seq.* IV. 42. 3.
Ejus quod *interest* genus unum, & una æstimatio, non triplex; & qualis ea sit. IX. 817. 2. 818. *seqq.* & 826. 4.
Id quod interest in facto, & non in jure consistere, quam habeat sententiam. IV. 44. 4. IX. 816. 3.
Ubi quod *interest*, præstandum sit, æstimari debet quanti omnibus valet, & non ex privati alicujus judicio, & affectu. IX. 818. *seqq.*
in Æstimatione ejus quod interest, quatenus habenda sit affectionis ratio. IX. 822. & 823.
In quibus causis, seu obligationibus æstimetur utilitas ejus quod interest, sive illud factum fuerit, sive prætermissum. IX. 811. & 812. 2.
In quibus causis constituta sit petitio, & condemnatio in id, quod agentis interest. IX. 811. 1. 2. VI. 329. 9.
Ubi præstari debet quod interest, id non potest in *casibus certis* duplum excedere. IX. 828. 5. 829. *seqq.* & 841. 1. 842.
— quinam casus certi. IX. 827. 1. 2. & 828. 4.
— duplum hic qua ratione æstimetur. IX. 828. 5. & 829.
— quare in casibus certis duplum statuerit Justinianus pro modo ejus quod interest. IX. 843. 1.
— & an idem statuerit, quod veteribus placuit; an aliquid amplius. IX. 844. 2.
— quandonam in casibus certis præter rem, quæ continetur obligatione, præstandum sit id quod interest. IX. 811. 2. & 829. 30.
In quibus casibus in obligatione continetur solum id quod interest, in his præstandum est totum, quantumcunque erit. IX. 831. 1. 832. 2.
— continetur in obligatione duntaxat id quod interest, in contractibus, & quasi contractibus, quorum obligatio in facto consistit. IX. 833. 3. 4. 834.
— item in omnibus interdictis. IX. 833. 3. & 812. VI. 331. 3.
— an in maleficiis, & in quibus. IX. 833. 3. & 834. *seqq.*
In quibus contractibus non possit illud quod interest, excedere duplum, cum æstimatum est factum, quod in obligatione versatur. IX. 835. & 836. 1.
— Vide *Emptio*, *Locatio*.
Id quod interest æstimandum est, non ex damno solum, quod quis passus est, sed & ex lucro, quod quis juste facere potuit. IX. 845. *seqq.*
— an æstimandum sit ex omni lucro quod actor habere potuit, si quid factum esset ut oportuit. IX. 851. *seqq.*
— duo lucri genera ex æstimatione ejus quod interest removenda; & quæ sint. IX. 852. 1. 2. & 853. 3. & 854.
in Eo quod interest reputando, æstimari debet utilitas, quæ circa rem consistit; & quænam sit. IX. 855. 4. 856. 5.
— an interdum æstimanda sit, quæ circa rem non consistit; & quibus in causis ex opinione quorumdam. IX. 856. 6. 857. *seqq.*
— utilitas, quæ circa rem non consistit, æstiman-

BIU Cujas

da non est in emptione, neque in alio judicio, nondum secuta traditione speciei, vel pecuniæ, quæ præstari debuit. IX. 861. 862. 9.
— quid si appareat utilitatis habitam esse rationem a contrahentibus, solutione in certum locum, personam, vel tempus collata. IX. 862. *seqq.*
In actionibus, in quibus agitur ad rem restituendam, vel exhibendam, vel tradendam necessario, fit condemnatio in id quod interest, ubi res de qua agitur, periit. VI. 329. 9. 10. 330. *seq.*
— & quando fiat in illis condemnatio in id quod interest, etiam cum res extabit; & quatenus. *ibid.*
In omnibus faciendi, vel tradendi obligationibus, & inde natis actionibus, statim & nullo præcedente judicis jussu, fit condemnatio in id quod interest; & quare. IV. 332. 14. 15. & 333. *seq.* XI. 205. *seqq.*
Quare iis faciendi obligationibus, in quibus solum quod interest obligatione continetur, pœnæ stipulationem subjici expediat. IV. 43. 4. & 45. *seq.*
— & an modus pœnæ quærendus in eo, quod interest vel ex genere ipso, vel ex affectione. IX. 869. *seq.*
Id quod interest, in stricti juris actionibus non exigitur ab eo, qui non fecit quod debuit ex mora, sed ex natura obligationis. X. 1447. 58. & 1452. 75. 76.
Interitu rei quæ debetur, & obligatio extinguitur, & debitor ipso jure liberatur. IV. 603. 6. VIII. 47. 14. IX. 1372. 11. XI. 675. 1. & 1380. 13.
— & quidem sive naturali, sive civili interitu. IV. 603. 6. XI. 1339. 5.
Interitu rei, a re sola quæ periit, contingit liberatio debitori; non ab alia quam ille debeat ob alterius rei causam, quæ periit. IV. 608. 15.
— quid si res quæ interierat in pristinum statum redierit. IV. 608. 16. 17.
Interitu certi corporis, & speciei, non autem generis aut incertæ rei promissæ debitor liberatur. IV. 604. 7. VII. 609. *seqq.* VIII. 34. 20. XI. 676. 3. 677.
Cur interitu rei commodatæ, & inæstimato datæ non interitu rei æstimatæ, vel mutuo datæ liberatio contingat. IV. 605. 8. 9.
— quid si certæ res duæ conjunctim, vel disjunctim debeantur: an unius interitu altera quæ superest, debeatur. IV. 606. 10. 11.
Interitu debitæ certæ rei secuto, neque rei æstimatio, neque pars ejus ulla debetur. IV. 607. 13. XI. 677. 4.
— & cur aliud in interitu rerum nostrarum. IV. 607. 14. 608. XI. 677. 5.
Interitu certæ rei debitæ non liberatur debitor, sive culpa ejus res periit; sive debitoris mora intercesserit; sive conventio de casu & periculo rei præstando. IV. 609. 19. & 611. 1. IX. 1372. 11. X. 131. 1. 2. 132. 3. *seqq.* XI. 677. 6. 678. 7. 679. 8.
— & quænam hic culpa requiratur. IV. 610. 20. 21. & 611. *seq.*
— & quando mora fieri incipiat. IV. 611. 2. 612. *seqq.* X. 132. 3. 4. & 133. *seqq.* & 1440. 26. 1441. *seqq.* XI. 679. *seqq.*
— quænam conventio de casu rei præstando perpetuam efficiat obligationem. IV. 621. 1. 622. *seqq.*
— Vide *Casus.*
Interitu rei debitæ non liberantur fures, neque malæ fidei possessores. IV. 607. 14. XI. 680. 10.
Interitu naturali rei, quæ, & apud creditorem peritura esset, debitor non liberatur post moram. Et quatenus ejus æstimationem præstare debeat. XI. 681. 11. 682. *seqq.*
Interloqui, interlocutio quid sit. XI. 115. 1. & 116.
— quorsum, & quibus in rebus judex interloquatur. XI. 115. 116. & 221. 2.
Interlocutio infamiam non irrogat, tametsi rei verecundiam oneret. V. 134. 29. & N. 20.
— an sit judicis sententia, & qualis de re controversa. XI. 116.
ex Interlocutione non nascitur actio judicati. XI. 115. N. 3.
Jus municipale si de sententia aliquid statuerit, comprehendit etiam interlocutoriam. *ibid.*
Interlocutoria revocari potest a judice, & quandiu. XI. 219. 1. 220. *seq.*
— an possit a judice revocari sine causa. XI. 221. 4. 222.
— an debeat ab eo, etiam invito cum causa revocari. XI. 222. 5.
— quid si revocare nolit, an id impune faciat. Et quonam modo reo consultum sit. XI. 222. 6.
— an possit revocari, postquam fuerit executioni mandata. XI. 221. N. 2.
— an rescindi possit decendii lapsu. XI. 222. d. N 2.
— in quibus causis revocari nequeat. XI. 219. 220. N. 1.
Internicini actio adversus heredipetas quæ. II. 37. 2.
— quodnam sit internecivum testamentum. *ibid.*
Interpellare, interpellatio quid sit. X. 133. 5. & 1434. 12.
— ad moram debitoris necesssaria, sive fiat in judicio, sive extra judicium. IV. 613. 4.
— necessaria tamen non est in obligationibus in diem, neque in delictis. X. 133. 5.
— adversus quos debitores necessaria non sit. Et a quibus creditoribus; & quibus in causis non exigatur. X. 680. & 681.
Interpellatio extrajudicialis in actionibus in personam olim necessaria; hodie urbanitatis est, & officii. V. 985. N. 10.
Interpretatio legum quo ex capite ducenda sit. I. 87. *seqq.*

BIU Cujas

— duplex; restrictiva, & extensiva, ut vocant. I. 90. 5. & 105. 1.
Interpretatio restrictiva adhibenda est, cum legis sententia angustior est verbis. I. 90. 5.
— Vide *Legis sententia.*
Interpretatio restrictiva quando, & qua ratione sumatur ab alia parte ejusdem legis. I. 90. 7.
— quomodo, & qua de causa petatur a ratione legis. I. 91. 9. & 92.
— quomodo sumatur ab æquitate. I. 94. 11. & 95.
Interpretatio extensiva adhibenda est, cum legis sententia latior est verbis. I. 105. 1.
— quando & qua ratione ducatur ab alia parte ejusdem legis. I. 106. 3.
— quando a contrario sensu. I. 107. 4. & 108.
— quando a consequentibus. I. 108. 5. 109. *seq.*
— quando a ratione legis. I. 110. 6. & 111. *seq.*
Justa legis interpretatio quæ sit. VIII. 154. 4.
— benignior quæ. I. 124. 9.
— vitiosa quænam. I. 122. 7.
in Interpretatione legum retinenda est proprietas verborum, ut præcipua tamen habeatur sententiæ ratio. XI 1683. 1. & 1685. 3.
— legum sententia, ubi verbis expressa non sit, ex generali ratione legis, vel ex aliquo argumento necessario, atque evidenti colligenda. XI. 1685. 2.
in legum Interpretatione faciendâ quando a proprio verborum sensu discedi possit. III. 30. 5.
Loca juris ambigua, & obscura per alios juris locos perspicuos, & dilucide scriptos interpretationem accipere debent. IX. 1250. 7.
Lex quælibet semper ita est interpretanda, ut nequid in ea sit otiosum. VII. 582. 11.
Interrogationes in jure factæ quid sint. V. 246. N. 6.
— expediuntur judicis officio, & in limine judicii ad litem præparandam. V. 795. N. 15.
Solemnis interrogandi formula quæ. *ibid.*
— olim proditæ actiones interrogatoriæ. *ibid.*
Quare interrogari debeant latrones, & alii rei comprehensi de consciis, & de participibus sceleris. VII. 1157. 13. 14.
Interruptio præscriptioni contraria. I. 1177. 12.
Interruptionum causæ quædam communes, quædam propriæ; communes duæ, & quæ. I. 1177. 13. *seqq.*
— Vide *Præscriptio.*
Interventus rei, & res interveniens an unum, idemque sit. III. 520. 10. VII. 476. 20.
Intervenire quid sit. III. 722. N. 3.
Triplex intervenientium pro aliis species. IX. 1307. 3. 4. & 1308. *seqq.*
Intestabilis quid differat ab intestato. II. 1105. 9. & 1106.
Intestatus quinam sit, & quibus efficiatur modis. II. 1106. 7. 8. & 1107.
Intestatus quot modis quis decedere dicatur. VII. 1041. 4. *seqq.* & 1042.
An intestatorum nomine veniant in municipali lege pupilli, & furiosi. II. 1105. N. 9. & 1106.
— utrique verius intestati, quam intestabiles. II. 1106. d. N.
Invadere quid sit. IX. 933. 1.
Qui violenter invadit possessionem rei apud alios constitutæ ante eventum judicialis arbitrii, cogitur rem restituere; & si rei dominus est, amittit dominium. IX. 933. 2. 3. & 934. *seqq.*
Quis rem violenter invadere dicatur. IX. 933. 2.
ab Invasione violenta absunt domini rei depositæ, commodatæ, domus locatæ, & fundi fructuarii, qui depositario, commodatario rem vi eripiant; vel inquilinum e domo, vel fructuarium e fundo expellant. IX. 933. 3. & 934.
An pœna violentæ invasionis teneatur dominus, qui prohibet iter per suum fundum alteri, qui habet itineris servitutem. IX. 934. 4.
Qui rem suam violenter invasit, sola judicis sententia dominium amittit. IX. 935. 6.
— cui dominium adjiciatur per invasionem amissum: fiscone, an privato, qui vi dejectus fuit. IX. 936. 7.
— si invasor non sit dominus; an rei quam invasit, æstimationem præstare possessori dejecto teneatur. IX. 936. 8. 937.
— quæ actio competat possessori. Et quidnam illa persequatur adversus invasorem. IX. 937. 9.
Invasionis pœna non tenentur furiosus, infans, aut infantiæ proximus; neque parens filio, neque patronus liberto. IX. 937. 10.
— neque ea tenentur magistratus, qui possessionem reo auferunt ex officio; neque privati qui auctoritate judicis possessionem occuparint. IX. 938. 10.
— neque illi tenentur, qui fugientem furem persecuti, rem suam ab illo vi abstulere. *ibid.*
An fœminæ teneantur invasionis pœna. IX. 938. 11.
— an ii, quibus alienatio rerum suarum fuit interdicta. IX. 939. 13. 940.
— an ii, quibus errare in jure permittitur. IX. 939. 12.
— non tenentur filiifamilias qui de bonis adventitiis aliquem dejecerint. IX. 940. 14.
Intimare, an vox ignota latinis. VI. 441. 9. & N. 10.
Appellationem intimare quid sit. VI. 441. 9.
Inthronistica præstabantur ab Episcopis. V. 478. Not.
pro Introitu, ut vocant, erogari solitum est tribulibus collegiis, suffragatoribus modicum aliquid per eos qui in novum ordinem, collegium cooptantur, vel novum ineunt magistratum. V. 477. N. 44. & 478.
Invecta, & illata in urbana prædia tacito pignori, seu hypothecæ obligantur. VI. 865. 2. & 866. *seqq.*

BIU Cujas

Invecta, & illata in rustica prædia non obligantur pignori, nisi de eo cautum fuerit. VI. 873. 7. 874. *seqq.*
Invenire quid significet. I. 701. N. 2.
Inventio amissarum rerum in quam rem inventorem obliget. I. 717. N. 2.
Qui rem casu amissam inveniens non restituit, furtum facit. I. 717. N. 2. IV. 246. N. 4.
Ævretra græce, inventionis præmia, latine, peti nequeunt. IV. 246. d. N.
— pro labore tamen in re quærenda, & inveniendа tolerato merces potest exigi, vel retineri. *ibid.*
Inventio thesauri. Vide *Thesaurus.*
Inventarium quamobren fuerit a Justiniano inventum. II. 376. 11.
— cur solemne vulgo appelletur. II. 376. N. 5.
— quid sit, & unde dictum. II. 377. 13. IV. 167. 5. & 168. IX. 399. 3.
— ejus conficiendi ritus quatuor res continet, & quas. II. 377. 14. IX. 399. 5.
— intra quod tempus confici debeat; & quando intra tres menses, & quando intra annum. II. 377. 15. IX. 399. 6.
— temporis utriusque dies quandonam cedat. II. 377. 15. & N. 6. 7.
Inventarium, qui non conficit intra tempus a jure constitutum, obligatur in solidum creditoribus hereditariis. II. 377. 15. IX. 399. 7.
— an remittere, seu vetare possit testator; & quid juris si vetet. II. 377. N. 8.
— confici debet per tabularios; & an per duos, an plures. II. 378. 16.
— & quidem creditoribus, & legatariis præsentibus. II. 378. 17.
— quidnam continere debeat. II. 378. 18. 379. N. 10.
Quinam sint effectus confecti inventarii. II. 379. 19. *seqq.* 380. *seqq.*
Qui inventarium conficit, non obstringitur ære alieno supra facultates hereditarias. II. 380. 22.
— retinet impensas necessarias ob hereditatem factas. *ibid.*
— recuperat actiones confusione amissas. *ibid.*
Si de patrimonii quantitate heredem inter, & creditores, vel legatarios sit controversia: hi probare debent quod plus esse dicunt in inventario. *ibid.*
— cui tamen stari debet in re dubia. *ibid.*
Heres, creditoribus aut legatariis deferentibus jurare cogitur, nihil aliud, quam quod dicit, esse in inventario. *ibid.*
Heres si quid celaverit in conficiendo inventario, duplum res ituere tenetur, & an privetur inventarii beneficio. II. 380. 22. 381. & N. 14.
Heres, inventario confecto, potest jure solvere sive creditoribus, sive legatariis, primo petentibus, licet nihil supersit pro creditoribus jure prioribus. II. 381. 22. IX. 402.
— jure priore tamen repetere possunt quod solutum est legatariis & creditoribus, vel chirographariis, vel hypothecariis tempore posterioribus. II. 381. 23.
Incommoda inventarii quæ sint. II. 382. 25.
Qui inventarium non conficit, creditoribus tenetur in solidum, & solida legata præstare debet. II. 382. 26. 383.
— & quidem, etiamsi legata excedant patrimonii vires. II. 464. 14.
Qui inventarium non conficit, privatur beneficio quartæ Falcidiæ. II. 383. 26. & 664. 16.
— an & beneficio quartæ Trebellianæ. II. 378. N. 9. & 663. 664. 16. & N. 5.
— an jure quartæ legitimæ privetur, si filius sit. II. 378. N. 9.
Inventarium pupillarium rerum confici debet a tutoribus in administratione tutelæ. IV. 167. 5.
— nisi testator qui pupillo bona reliquit, expresse vetuerit conscribi inventarium. *ibid.*
Quam necessarius inventarii usus in administratione tutelæ. IV. 168.
Contra inventarium non admittitur probatio. VII. 1068. 7.
Inutile quid sit, & an totum actum vitiet. IX. 46. 3.
Joculatores qua sint coercendi pœna, si feram secum ducentes hominem occiderint. IV. 473. N. 3.
Ire quid sit. III. 276. 4.
Ire & ambulare qui differant. III. 277. 5. 6. & N. 2.
Ire dicitur etiam, qui equo insidet, aut in lectica gestatur. III. 276. 4.
— an & qui rheda vehitur. III. 275. N. 1.
Iter quid sit. III. 276. 3. 4. 277. *seqq.*
Qui habet iter, potest equo, aut lectica vehi. III. 276. 4.
— an & valetudinis, aut voluptatis causa spatiari possit. III. 277. 5. & N. 2.
— non potest agere jumentum. III. 277. 6. & 278.
— an possit equum manu ducere, vel agere, vel jubere a se deduci famuli opera. III. 278. 7. & N. 3.
Interdicta de itinere. Vide *Interdictum.*
Judæus Christianam fœminam ducere non potest uxorem: nec Judæam Christianus. III. 948. 23. 949.
Judæo Christianum mancipium habere non licet. II. 1166. 30. & 1167. III. 596. 10.
Judæi arcentur a munere judicandi. IV. 1377. N. 18.
— quo ex tempore infamia notati sint a legibus. V. 99. 100. N. 13.
ab Judæis legari potest Christiano homini Christianum mancipium. III. 759. 14.
Judex idoneus quinam sit; & quo sensu appelletur idoneus. IV. 1083. 1. & 1184.
— quomodo differat ab arbitro. VI. 539. 4.

BIU Cujas

— constitui debet publica auctoritate. IV. 1084. 2.
— competens esse debet. Quinam talis; & cur ita dictus. IV. 1165. 2. 1166. XI. 163. 1. & 165. 5. & 166.
Competens judex ex loco, causis, personis, quibus illius jurisdictio circumscribitur, æstimari debet. IV. 1167. 4. 1168. *seqq.*
— suspectus jure recusatur. IV. 1333. 1. 2. & 1334.
— quinam habeatur suspectus. V. 1381. 14. 1382.
— quænam justæ suspicionis causæ. IV. 1383. *seqq.*
— Vide *Suspectus, Suspicio.*
Judex extra territorium nullam habet neque jurisdictionem, neque notionem, etiam adversus volentes, & consentientes. IV. 1171. 7. & N. 8.
Privatorum consensus judicem non facit. IV. 1171. 7. & 1193. 1194.
— extra territorium jus dicenti, & præter eas causas, quibus cognoscendis præest, non paretur impune. IV. 1168. 5. 1169. *seqq.* & 1179. 15.
— non debet esse juris, legumque imperitus, nisi habeat assessores, qui illius imperitiam suppleant. IV. 1368. 4. & N. 6. & 1369.
— quanta legum peritia sit judici necessaria. IV. 1369. 4. & 1370.
Judex magnus, sive maximus quinam sit. V. 175. 176. 7. & N. 4.
Judex, vel habet solam notionem, vel etiam jurisdictionem. IV. 1085. 3. & 1091. 1092. 9.
— habens jurisdictionem, qui differat ab illo, qui solam habet notionem. IV. 1092. 10. 1093. 11. 1094.
Judex aut ordinarius est, aut delegatus; uterque quinam sit. IV. 1094. 12. 1095.
Quando incipiat esse judex; & quodnam ejus officium. XI. 507. 10.
Judex in propria causa nullus esse potest. IV. 1039. 1040. 4. & N. 2.
Judex promiscue veteribus dictus magistratus omnis, qui tribunal habebat. IV. 1334. 3. 1335. *seqq.* & N. 3. XI. 503. 5. & 504.
— accipitur & pro judice dato a magistratu. IV. 1339. 6. 1340. *seq.*
— qui & delegatus, specialis, pedaneus, selectus, addictus, arbiter jure receptus, vel recuperator est dictus. IV. 1339. 6. & N. 7. 1340. *seq.*
Judex a prætore datus nudam tantum habet notionem, habet tamen & potestatem qua causæ cognitionem expedire queat. IV. 1337. 1338. 5. & N. 5.
— vulgo confunditur cum delegato. VI. 20. N. 10.
— dari debet idoneus; & quomodo sit talis. IV. 1342. 8.
— dari non potest in illis causis, quæ ad jurisdictionem dantis non pertinent. IV. 1343. 2. & 1344. *seq.* & 1346. 5. & 1347. *seqq.*
— olim non potuit, sed nec hodie dari potest in causis criminalibus. IV. 1350. 8. & 1351.
— dari non potest in causis civilibus cognitionis prætoriæ. IV. 1351. 9. 10. & 1352.
— non in causis liberalibus. Et an olim dari potuerit. IV. 1247. 1248. N. 4.
In quibus causis dari solitus esset judex a prætore, vel præside. IV. 1249. 1250. N. 5.
Judicis dandi potestas libere tributa est hodie magistratibus in humilioribus negotiis. Et quæ sint humiliora negotia. IV. 1355. & 1356. 14.
— item in majoribus causis, quoties publicæ occupationes, vel multitudo causarum cognitionem omnium impediunt. IV. 1346. 5. & 1347. *seqq.*
Judex a Principe datus potest alium dare in omnibus causis sibi a Principe delegatis. IV. 1345. 3.
— adeoque & in criminalibus. IV. 1355. 13.
— nisi aliter de voluntate Principis constet in delegatis ab illo. IV. 1355. & 1356. N. 11.
— an judices a Principe dati in causis meri Imperii sibi delegatis, judicem dare possint. IV. 1355. N. 11. & 1158. N. 56.
— non possunt judicem dare in causis Principi reservatis, puta in tabellionum creatione, & legitimatione spuriorum. IV. 1356. N. 11.
Judex a Principe datus mandata utitur jurisdictione. IV. 1157. 27. & N. 55.
— datus a Principe ad universitatem causarum, sive in certo territorio, propriam exercet jurisdictionem. IV. 1157. N. 55.
— superior est in causa sibi a Principe commissa quovis ordinario. *ibid.*
— habet proprios apparitores, & sententiæ executionem. *ibid.*
— etiam per edictum citare potest. *ibid.*
— adversus ejus sententiam solus Princeps in integrum restituit. *ibid.*
An judex a Principe datus possit alii suam jurisdictionem mandare. IV. 1157. 1158. 27. & N. 55.
— an & causas meri Imperii subdelegare possit. IV. 1158. N. 56.
Judicis dandi licentia an sit jurisdictionis: an potius lege tribuatur, non jure magistratus. IV. 1359. 1360. 2. & N. 1. & 1361.
Judicem dare potest, quisquis jurisdictionem habet propriam, vel delegatam. IV. 1360. 2. 1361. *seqq.*
Judicem dare interpretum vulgus usurpat promiscue, atque *jurisdictionem mandare*. Quæ & quotuplex inter utrumque differentia. IV. 1362. 3. & N. 4. & 1363.
Quisquis judicem potest dare, potest etiam jubere illum, quem dedit, judicare. IV. 1363. 1364. 4.
Qui non habent jurisdictionem, non possunt neque judicem dare. Et hi quinam sint. IV. 1364. 5. 6. 1365 *seq.*
Judex esse & dari potest omnis, qui non prohibetur. Et quinam a jure prohibeantur. IV. 1365. 1. & 1366. *seqq.*

— qui-

BIU Cujas

— quinam judicandi munere fungi prohibeantur a natura. IV. 1367. 3. 1368. *seqq.*
— quinam prohibeantur vel moribus, vel legibus. IV. 1376. 11. & 1377. *seqq.*
— Vide *Singulos suis locis.*
Judex datus habet judicandi potestatem a lege, sed illam sine præsidis jussu exercere non potest. IV. 1399. N. 6. & 1400.
— datus ad certum tempus, desinit esse, ubi tempus illud præterierit. IV. 1397. 3.
— item, cum is, qui judicem dedit, jussum suum de judicando revocavit. IV. 1398. 6 1399.
Cum plures judices dati sunt, uno judicare vetito, cæteri judicare non prohibentur. IV. 1398. 7.
— si tamen unus ex illis decesserit: etiam judicum cæterorum potestas extinguitur. *ibid.*
Morte magistratus judicis datio non extinguitur; & quare. IV. 1399. 8.
Iudex datus desinit esse, si vel furere cœperit, vel ei necessaria occupatio, vel justa suspicionis causa supervenerit. IV. 1400. 9. & 1401.
Judex suspectus quinam sit. IV. 1381. 14.
— potest recusari, & rejici. IV. 1382. 14.
— quicumque ille sit, in quem cadant justæ suspicionis causæ. Et quare. IV. 1382. 14. 15. & N. 23.
— etiamsi sit delegatus Principis. IV. 1384. N. 5.
— licet fuerit delegatus cum clausula; *recusatione, vel appellatione remota. ibid.*
— an recusari possit etiam ordinarius. IV. 1393. N. 16.
— ex iisdem, quibus testis, & ex levioribus etiam rejici potest, ut suspectus. IV. 1385. 1. & N. 7.
Suspecti judicis recusatio causam requirit, & qualem. IV. 1388. & 1389. 5.
— quomodo fieri debeat; & an causas allegasse sufficiat. IV. 1389. 9. & 1390. 6. & N. 11. & 1391.
— in limine quæstionis, vel ante contestationem litis est opponenda. IV. 1392. 8. & N. 15.
— Quid si cognita fuerit post litis contestationem. IV. 1392. 8. & N. 14
Judex datus esse desinit, si paris cum illo qui dedit judicem, imperii esse cœperit. IV. 1401. 10.
Dato judice, eoque remoto vel demortuo, alius illi substituendus in eodem judicio, iisdem conditionibus. IV. 1403. 13. & 1404.
— quodnam judici substituto ad absolvendum judicium a priore incœptum debeat assignari tempus. IV. 1404. 14. 1405.
— an substitutus debeat absentem citare uno, vel tribus edictis. IV. 1406.
Quænam sint judicis partes. VI. 213. 4.
Judex sacras scripturas ante oculos positas, vel Deum præsentem, & inspectorem habere debet. VI. 213. 214. 5. & N. 1.
— olim jurabat secundum leges in singulis causis: hodie semel jurat in ingressu dignitatis, & officii. VI. 214. 6. & N. 3. & 215.
— contra hanc jurandi necessitatem, neque Statutum, nec contraria consuetudo valet. VI. 215. N. 3.
— obstringit litigatores jurejurando calumniæ. Et quænam jurati litigatores affirmare, vel promittere debeant. VI. 216. 7. 217. *seqq.*
Judex & causam cognoscere, & de ea pronuntiare cogi potest, nisi idoneam habeat detrectandi muneris excusationem. VI. 278. 2. 279. 3. & 281. 4.
— quibus modis, causisve excusetur. VI. 279. 3. & 280.
— etiam suscepto judicandi munere excusatur, ubi necessarium impedimentum, vel occupatio supervenerit. VI. 280. 4.
— an excusari queat ex privilegio. *ibid.*
— quando ad tempus, vel perpetuo excusetur. VI. 280. 4. & 281.
— judicare cogitur, qui minus idoneas affert excusationis causas. Et quæ sint. VI. 281. 5. & 282.
— an excusetur, qui jurat non liquere sibi de causa. VI. 281. 5. & N. 5. & 282.
An si unus ex tribus datis judicibus juret sibi de causa non liquere, possit judicare cogi, etiam cum alii duo judicarint, atque consenserint. VI. 282. 5.
— non excusatur a judicando, sive præses sibi de jure interroganti respondere nolit. VI. 282. 6. & 283
— sive si de facto consulenti sibi præses non respondeat. VI. 283. 6.
— cur judici de facto consulenti præses respondere non debeat. *ibid.*
Judex uni partium cognatus, vel amicus, vel etiam alteri inimicus ex honestate abstinere debet a judicando, etiamsi non ejuretur a parte. VI. 284. N. 9.
— judicare cogendus, si rem protrahat, vel a magistratu, qui judicem dedit. VI. 285. 9.
— vel a Principe, si is qui recusat jus dicere, judex sit ordinarius. VI. 286. 10
— intra quod tempus pronunciare debeat sententiam. VI. 286. 10. 287.
— quid hic inter causas pecuniarias seu civiles, & causas criminales intersit. VI. 286. 287. 10.
— quare pecuniariis longius; criminalibus brevius sententiæ ferendæ tempus sit assignatum. VI. 285. N. 13. & 286.
— quam recte tempus triennii ferendæ sententiæ fuerit assignatum, & quanto litigantium damno fere negligatur. VI. 287. N. 16.
— triennio exacto, & finita litis instantia, non potest judex definitivam ferre sententiam, nisi de partium consensu. VI. 288. *seqq.*
— nisi partes consentiant: uterque litigantium absolvitur ipso jure ab observatione judicii. *ibid*

BIU Cujas

Judex ante sententiam debet causam plene cognoscere. Et in quo causæ cognitio posita sit. VII. 809. 27. 28.
— Vide *Cognitio.*
— judicare debet, prout leges jubent, vel mores. VI. 290. 2. & N. 1. 291. *seqq.*
— non debet arbitratu suo æquitatem fingere, sed quod leges jubent, sequi debet in judicando. VI. 297. *seqq.* & 303. N. 6. & 304. *seqq.*
Judex, qui de principali re cognoscit, potest & incidentem quæstionem examinare. V. 375. 10.
— Vide *Incidens quæstio.*
An judex damnare debeat insontem contra conscientiam: an potius a judicando abstinere. VI. 284. 285. 8. & N. 10.
— an possit in judicando sequi conscientiam contra acta, & probata: an vero acta & probata sequi debeat contra conscientiam. VI. 306. 307. 2. & N. 1. & 308.
— in criminibus judicare non debet, invita conscientia. VI. 308. N. 1.
— in quæstione facti reum condemnare non potest, nisi legitime convictum. VI. 306. 2. VII. 810. 34.
— cum pares sunt utrinque probationes, delato litigantium alteri jurejurando, debet secundum illum qui juravit judicare. VI. 307. 3.
— supplere potest, & debet quæ sunt juris, non autem facti. VI. 308. 4.
— an, & ea quæ facti sunt suppleat interdum; & quomodo. VI. 309. N. 3. V. 1305. 1306. N. 11.
— an veras exceptiones ex officio suppleat. V. 1305. N. 11.
— quid si hæ appareant ex actis. V. 1306. d. N.
— supplet ex officio exceptionem deficientis actionis. VI. 199. N. 1. & 200. *seqq.*
An judex domicilii per inquisitionem procedere valeat contra reum propter delictum alibi admissum. IV. 1267. N. 3.
Judex prioris instantiæ potest præstare victori patrocinium in causa appellationis. V. 58. N 41.
Judex sententiam a se dictam mutare, vel rescindere potest. XI. 339. 1. 340.
— etiamsi dixerit perperam, & sontem absolverit, vel innocentem condemnarit. XI. 340. 2.
— & quodnam sit paratum innocenti remedium. XI. 341. 3.
— potest tamen mutare sententiam, quæ sit jure nulla. XI. 341. 5.
— an eam mutare possit, sive sit ordinarius, sive delegatus. XI. 341. N. 3.
— an mutet, cum minori tribuit restitutionem in integrum adversus illam. XI. 341. 6. & 342.
— quando possit addere sententiæ suæ; & quomodo. XI. 342. 7.
— an sententiam revocare possit in continenti. XI. 342. N. 4.
Judex dominium transfert adjudicatione in judiciis divisoriis. I. 938. 11. & 939.
Judex qui litem suam fecit, litigatoribus injusta sententia læsis damna sarcire tenetur. IV. 235. 8. 236. *seqq.*
— sive dolo, veluti per gratiam & sordes, sive ex imperitia judicaverit. IV. 236. 8. 237.
— qui per sordes judicavit, veram litis æstimationem præstare cogitur. IV. 237. 9.
— qui per imperitiam judicavit, si habuit assessores, dignus est venia. *ibid.*
— sin solus male judicavit, in tantam pecuniam damnatur, quantam habuit in patrimonio, vel in peculio. IV. 237. 9. 238. *seq.*
Judex qui per sordes judicat, vel per imperitiam, an obligetur ex maleficio, vel quasi maleficio. IV. 239. 10. & 240.
Judex accipere prohibetur a litigatore mutuam pecuniam, sive cum fœnore, sive absque fœnore. VII. 623. 1. *seqq.* 624. 4. 5.
— & quare præses provinciæ mutuam pecuniam non prohibeatur accipere.
Judex qui rejiciat exceptionem judicatæ rei, mulctatur, sive laicus sit, sive ecclesiasticus. V. 1339. 1340. N. 2.
Quando aliquid judicis officio præstari dicatur in bonæ fidei judiciis; & quando dicatur actor, vel reus judicis officio adjuvari. VIII. 1018. 11.
Judices apud Romanos aliquando delecti ex ordine senatorio, vel equestri; aliquando ex his duobus ordinibus, & plebe. IV. 1380. 1381. N. 22.
Cum pares numero judices in judicando dissentiunt, quando obtineat unius sententia, vel plurium. XI. 297. 1. & N. 1.
— si duo dissentiant; neutrius rata sententia est, nisi a competente judice confirmetur. XI. 299. 2. 3.
Duorum judicum sententia debet esse concors, ut judicate rei vim habeat. XI. 323. 1.
Tribus datis judicibus, vel pluribus, sententia duorum, vel plurium, uno absente, nulla est. XI. 323. 2.
— duo tamen ex tribus, tertio illorum præsente, neque contradicente, recte atque jure pronunciant. XI. 324 3.
An si decesserit unus judicum datorum, rata sit superstitum sententia. XI. 325. N. 1.
Cum judices sunt impares numero, & in judicando dissentiunt, plurium sententia valet. XI. 326. 5.
inter Judices numero pares cum scinduntur sententiæ, illa potior, quæ vel favorabili causæ, vel reo suffragatur. XI. 327 6.
Ubi diversæ sunt apud Gallos judicum sententiæ, pars minor tenetur in judicando consentire majori. XI. 326. N. 2.
Cum alter ex judicibus in minorem, alter in majorem summam condemnat, cujus sit sequenda sententia. XI. 328. 7.
Judices imperiti possunt acta ad collegia prudentum, & dicasteria transmittere, exquirendo illorum votum. VI. 283. N. 7.
Judicare unde dictum. IV. 1088. 5. VI. 289. 1.

BIU Cujas

Judicare quid sit. VI. 289. 1. VII. 809. 29.
Aliud est judicare, aliud est jus dicere: & quibus in rebus differant. IV. 1092. 10. & N. 16. 1093.
Judicata res ambiguum verbum. Ejus significatio duplex, & quæ. XI. 122. 6.
Judicata res quænam sit. XI. 117. *seqq.*
— & quænam proprie dicatur res judicata. XI. 123. N. 7.
— quomodo differat a sententia. *ibid.*
— non potest in partem valere, & in partem non valere, in uno judicio. XI. 117. & 437. 2. 438.
Judicatam rem dici, quæ finem controversiarum pronuntiatione judicis accepit, quam sententiam habeat. XI. 119. *seqq.* & 123. *seq.*
Judicata res per se non novat, sed perficit factam antea novationem. IV. 938. N. 22.
Res inter alios judicata non nocet aliis. VII. 1235. 6.
— judicata res tamen principaliter inter aliquos facit jus in omnibus accessionibus, & inter alios, quibus cum agatur ea de re. VII. 1239. 23. 24. 1240. *seq.*
Judicatarum rerum auctoritas quæ sit. V. 1339. 1340. & N. 2. XI. 111. N. 2.
— an jus faciat. VI. 296. N. 1.
Fortior in jure ambiguo pro rebus judicatis, quam pro communi opinione præsumptio. *ibid.*
Judicatarum rerum collectio laboriosi potius hominis est, quam eruditi. *ibid.*
Res inter privatos judicatæ retractari non possunt obtentu instrumentorum, quæ postea victus reperiit. XI. 317. 2.
— nisi præter instrumenta fraus aliqua adversarii possit argui. XI. 317. 2.
An judicata res in causa legati vel fideicommissi possit retractari, testamento reperto. XI. 318. 3. 319.
Res judicatæ in causa Fisci, Civitatis, aut Ecclesiæ possunt retractari, novis instrumentis repertis, ex duplici causa. XI. 320. 5.
Res adversus Rempub. judicata non rescinditur, ubi sit solvendo Reipub. curator, qui fuit in culpa. XI. 320. 6.
Rescindi non potest res judicata adversus minorem, ubi is a tutore servare rem possit. XI. 321.
An res adversus Fiscum judicata retractari possit, etiam sine causa. XI. 322. 7.
Res inter alios judicatæ non nocent aliis. V. 1356. 19. 1357. XI. 367. 1.
— & quidem nunquam aliis nocent ignorantibus. XI. 367. 1. 3. & 368.
— sed neque scientibus aliis, quorum res, de qua actum est, propria non fuit. XI. 367. 1. & 368. 3. & 369. 6.
— nocent vero scientibus, cum actum, & judicatum est de proprietate, & jure rei ad illos pertinentis. XI. 367. 2. 368. 4. 370. 7. 8. 371. *seq.*
— Et quare. XI. 367. 2. & 368. 4. 370. 7. 8. 371. *seqq.*
Res inter alios, puta inter legitimos contradictores judicata nocet aliis, qui de accessionibus & consequentiis judicatæ rei contendant. XI. 376. *seqq.*
Exceptio judicatæ rei quorsum prodita. V. 1337. *seqq.*
— judicatarum rerum firmitate, atque auctoritate nititur. V. 1339. 1. & N. 2.
— competit reo, secundum quem est judicatum. V. 1340. 2.
— & quidem, sive ipsi per se, sive per tutores, curatores, vel procuratorem quæsita sit. *ibid.*
— nunquam competit ei, contra quem fuit judicatum. V. 1340. N. 3.
Exceptio rei judicatæ reo quæsita pertinet ad successores, & ad accessiones ejus omnes. V. 1341. 3. & 1357. 20. 1358.
— competit adversus creditorem, contra quem judicata res est, sive creditore, sive aliis pro illo agentibus. V. 1341. 4. 1342.
— competit adversus creditoris heredes, & omnes alios ejus successores. V. 1342. 5. & 1358. 21.
— transit adversus singularem successorem, si auctor judicio superatus fuit, antequam rei dominium transferret; secus si postea. V. 1358. 22. 1359.
— quid si auctor postea agat, sciente, & patiente singulari successore. V. 1359. 23.
Judicatæ rei exceptio nunquam victori reo competit, nisi de eadem re agatur, de qua prius judicatum fuit. V. 1342. 6. 1343. *seqq.*
— Eamdem rem tria faciunt. Et quæ. *ibid.*
Judicatæ rei exceptio nocet agenti iterum de corpore eodem, de eadem quantitate, vel jure. V. 1342. 1343. 6. 7.
— & quando intelligatur petitum, vel corpus idem, vel quantitas eadem, vel jus idem. V. 1343. 7. & 1344. *seqq.* & 1347. 10. & 1348. 11. 1349.
An & quando, petito fundo, vel ancilla, agenti postea de fructibus, vel partu noceat exceptio rei judicatæ. V. 1343. 1344. 8. & N. 7.
Quare judicatæ rei exceptio non noceat tigna, lapides, & cœmenta, destructo ædificio, petenti, qui antea de ædibus agens victus fuerat. V. 1345. & 1346. 9.
An ei, qui navem ante petierat, noceat judicatæ rei exceptio, petenti singulas deinde navis tabulas. V. 1345. 9. & N. 9. & 1346.
Ei qui prius fundum petiit, & victus est, cur noceat judicatæ rei exceptio, si postea petat fundi usumfructum. V. 1348. 11. 1349.
Ei qui prius iter petierat, & victus fuit, cur non noceat judicatæ rei exceptio, si deinde *actum* petat. V. 1349. & 1350. 12.
Exceptione judicatæ rei submovetur, qui, hereditate ante petita, victus, petat deinde rem aliquam hereditariam. V. 1350. 13.

— Uti

BIU Cujas

— uti & qui, petito grege, victus, petat corpus aliquod ex eo grege. V. 1344. 8. & N. 8.
Qui sortem petierat, & victus est, non repellitur exceptione judicatæ rei, si deinde petat ejusdem sortis usuras. V. 1350. 14.
— nec ille qui interdicto de possessione prius egerat, si victus postea in rem agat. V. 1350. 1351. 14.
— nec qui in summario judicio victus, agit postea ordinario. V. 1351. N. 15.
Exceptio judicatæ rei agenti possessorio recuperandæ opponi nequit a reo, qui absolutus est in petitorio, nisi cum se dominum esse reus probavit. V. 1351. N. 15.
Judicatæ rei exceptio nocet agenti iterum de eadem re, & ex eadem causa. An eadem causa sit, an alia, unde cognoscatur. V. 1351. 15. 16. 1352. *seqq.*
— Utrum eadem causa sit, an alia, quomodo æstimetur in actionibus in rem, vel in personam. V. 1351. 16. & 1352.
Judicatæ rei exceptio agenti non obstat, ubi alia sit causa petenti. Causa aut genere alia est, aut tempore alia. V. 1353. 16. 17. & 1354. *seqq.*
— agenti ex causa tempore *alia* non nocet judicatæ rei exceptio, etiamsi antea egerit de eadem re ex causa generis ejusdem; & actum sit inter easdem personas. V. 1351. 16. 1352. *seq.*
Nocet exceptio judicatæ rei, si agatur iterum inter easdem personas: secus si inter alias. Et quando inter alias personas agi dicatur. V. 1355. 18. 1356.
— & quare cum inter alias personas agitur, cesset exceptio rei judicatæ. V. 1356 19. 1357.
An exceptio judicatæ rei perperam, & indebite soluti repetitionem tribuat. III. 1105. 6. & 1106. *seqq.*
Judicati obligatio an sit ex contractu; an vero ex quasi contractu. III. 542. 6. 543. *seqq.*
Judicati præsens obligatio, non ejus origo spectari debet. XI. 179. & 180.
Judicati actio quæ; quam recte constituta victori post rem judicatam, & quam sit illi necessaria. XI. 173. 1. 174. 2. 175. & 163. 1.
— cur ita dicta. XI. 176.
— an edi debeat adversario; & quomodo. XI. 175. 3. 176.
— an ex contractu, an ex quasi contractu nascatur. XI 178. 3. & N. 3.
— rei persecutionem continet, ideoque perpetua est, etiamsi nascatur ex delicto. XI. 177. *seqq.*
— datur heredi & in heredem. XI. 177. 1. 178. *seq.*
— directa est, non autem in factum. XI. 179. N. 4.
— Eive triginta annis, non quadraginta præscribitur. XI. 180. N. 4.
Judicati actio datur in condemnatum. Et quinam talis. XI. 155. 1. 156. *seqq.*
— datur in condemnatum, qui conveniatur suo nomine, aut alieno in rem suam. XI. 139. 1.
— datur in condemnatum aliena causa, qui se liti obtulit. Et quinam se liti obtulisse intelligatur. XI. 140. 2. 141. 5.
— non datur in tutorem, curatorem, syndicum, nec in procuratorem, quem dominus liti obtulit: sed in dominum. Et quare. XI. 140. 3. 141. 4. 6. & 142. *seq.*
— an detur in tutorem, procuratorem, & similes, saltem de impensis litis, quibus temere litigantes causam præbuere. XI. 144. 11.
Judicati actio quid persequatur. XI. 145. *seqq.* & 169. 1. & 223. 1.
An teneatur actione judicati, qui postquam condemnatus est, offert expromissorem. XI 145. *seqq.*
Judicati actio non extinguitur adversus eum, qui condemnatus noxæ dedit servum fructuarium. XI. 161. 162.
Ab eo qui decem dare, aut noxæ dedere condemnatus est, sola decem jure peti possunt actione judicati. Et quare. XI. 169. 1. 170. *seqq.*
An judicati actione peti possint intermedii temporis usuræ, de quibus judex appellationis nihil dixit, cum is ab eo, qui in sortem, & in usuras fuerat condemnatus, injuste appellatum fuisse pronuntiavit. XI. 379. & 380.
— & an directa judicati, an utili actione petantur. XI. 380. 3.
Judicati executio capione pignorum, eorumque distractione perficitur. XI. 223. 1. & 248. 2.
— executionis ordo qui. XI. 227. 1. 228. *seqq.*
— Vide *Executio.*
Quorsum res judicati pignori capi jubeantur a magistratu. XI. 228. 2. 230. 6.
— captæ res pignori in causam judicati sub hasta distrahuntur, ut ex pretio solvatur pecunia creditori. XI. 230. 7. 231. 8. 9.
In causam judicati res pignori capi, & distrahi quo ordine jubeantur. XI. 231. 10. 232. *seqq.*
An ordinem executionis judicati creditori pervertere liceat absque damno debitoris. XI. 234. 13.
Judicati executionem præcedere debet jussus, & interlocutio magistratus. XI. 234. 14.
In executione judicati si res pignori captæ emptorem non inveniant: quomodo consulatur creditori. XI. 235. 236. 1. & 237. *seqq.*
An judex qui exequitur judicatum, debeat de rei proprietate cognoscere, si aliquis rei captæ pignori faciat controversiam. XI. 241. 1. 242. *seqq.* & 252. 4.
Si in causam judicati pignori capiatur res antea pignorata: an distrahi possit. Et quomodo. XI. 245. 1. 246.
In executione judicati jubentur pignori capi, etiam nomina debitoris. Et quomodo; & quibus conditionibus. XI. 250. 1. 251. *seq.*

— quid

BIU Cujas

— quid si nomina negentur a condemnati debitore. XI. 251. 3. & 252.
In causam judicati pignori potest capi certa pecunia, quæ sit apud debitorem condemnati. XI. 253. 1. 254.
— Vide *Executio.*
Judicati tempus quodnam sit; & cur ita dictum. XI. 125. 1.
— indulgetur humanitatis causa reo condemnato. Et quare. XI. 126. 2. 127.
— Ejus origo. XI. 127. 128.
Quodnam LL 12. tabb. judicatis tempus fuerit constitutum. *ibid.*
— quomodo auctum fuerit constitutionibus; & quo mensium intervallo a Justiniano definitum. XI. 128. 4. 129.
— quare tempus quatuor mensium in actionibus non in rem, sed in personam fuerit indultum Judicatis. XI. 127. N. 3. 128.
Judicati tempus prorogare, vel arctare potest ex causa magistratus omnis vel in sententia ferenda, vel postea. XI. 129. 5. 6. 130. *seqq.*
— Judex datus prorogare potest, vel arctare in actu ferendæ sententiæ, non autem postea. XI. 130. 6.
Judicati tempus arctat, vel prorogat magistratus pro qualitate, vel quantitate causæ, & pro reorum obsequio, vel contumacia. XI. 133. 9. 10.
— causæ qualitas, & quantitas quibus in rebus consistat; & quomodo judicati tempus æstimetur in singulis. XI. 133. 10. & 134. *seq.*
— quomodo ex rei contumacia, vel obsequio temperetur. XI. 135. 17. 18.
Quibus in causis condemnato reo, licet obsequenti, tempus judicati denegetur. XI. 136. *seqq.* & 134. 11. 12. 135. 15. 16. 18.
— quid si magistratus sine causa mutet legitimum judicati tempus. XI. 133. 9. & 153. 1.
Judex qui minorem legitimo tempore diem ad solvendum sententia sua complectitur, non coarctat tempus judicati legitimum. XI. 153. 2. 154.
— quid si judex legitimum judicati tempus nominatim reo adimat. XI. 154. 3.
Condemnatus ad solvendum potest intra indicati tempus solvere si velit, licet a creditore cogi non possit. XI. 181. 1.
— & quidem solvere potest intra id tempus creditori etiam invito; & quare. XI. 181. 2. 3. & 182. *seqq.*
Judicati tempus condemnati heredibus indulgetur. XI. 299. 1.
— & quantum indulgeatur. XI. 300. 2.
Cautio *judicatum solvi*, exigitur ab omni alienæ rei defensore, nisi dominus pro illo satisdet. V. 276. 34. 277. *seqq.*
— num ab illo defensore præstari debeat, qui causas absentiæ allegat. V. 276. N. 31.
— quare a tutoribus, & curatoribus pupilli, vel minoris defensionem subeuntibus non exigatur. V. 280. 38.
Quæ cautionis, *judicatum solvi*, præstandæ necessitas. V. 280. 39. 281.
Cautionem, *judicatum solvi*, stipulari possunt actor, dominus, vel ejus procurator, tutor, curator, dummodo agendi facultatem hi duo habeant. V. 288. 3.
— & quidem sive ejus rei dumtaxat mandatum habeat, sive omnium bonorum sit procurator. *ibid.*
— facta etiam falso procuratori valet, si institutam ab illo actionem ratam dominus habeat. Et quandiu ratam habere possit. V. 287. 288. 3. & N. 1.
— conjunctæ personæ facta non aliter valet, aut committitur, quam si dominus ratum habuit, quod fuit cum conjuncta persona gestum. V. 287. 288. N. 1. 289. 290. 4. & N. 2.
— superioribus personis facta, utilis est & stipulanti, & domino, cujus nomine agitur. Et qualis utrique actio inde acquiratur. V. 290. 291. 4. & N. 3. 4.
Quare cautio, *judicatum solvi*, facta illi qui non est procurator, tutor, vel curator sit inutilis, nisi sequatur domini ratihabitio. V. 289. 290. 4. & N. 2.
Cautio, *judicatum solvi*, tres habet clausulas. Et an omnes verbis expresse contineat, an primam duntaxat. V. 291. 292. 5. & N. 6.
— Clausula prima quæ; & unde dicta; & quatenus committatur. V. 292. 6. & N. 8. 293.
— committitur statim, & contra procuratorem, & fidejussores duntaxat: at in dominum non datur actio ex stipulatu. V. 295. 10. & N. 15. 296.
— quando & quibus de causis non committatur; V. 293. 7 294. *seq*
Commissa ex prima clausula stipulatio, sive cautio, quid petat. V. 296. 11.
Altera, *Judicatum solvi*, stipulationis clausula quæ. V. 296. 12. 297.
— utrum, & quando impleatur, vel committatur; & ex quibus rebus cognosci possit. XI. 298. 13. 299. *seqq.*
— cur in id quod interest committatur. V. 302. 17.
— quando, & adversus quos agatur ex stipulatione ob rem non defensam. V. 302. 18. & 303.
— quare ex eadem stipulationis clausula commissa agatur, non in solidum, sed pro parte duntaxat adversus plures fidejussores. V. 303. 19. & 304.
— quomodo fidejussores sibi cavere debeant, prius quam ea stipulatione, *judicatum solvi*, ob rem non defensam creditori solvant. V. 304. 20.
— Vide *Defendere.*
Novissima clausula stipulationis, *Judicatum solvi*, quæ sit. V. 304. 21.
— quibus modis committatur. V. 304. 21. & 305.

— com-

BIU Cujas

— committitur in id quod interest, ubi certa pœna non sit promissa. V. 305. 22.
Cautio, Judicatum solvi, adversus unum eundemque nonnisi ex una, vel altera clausula committi potest. V. 305. 23. & 306.
— adversus plures, & diversos committi potest ex diversis clausulis. V. 307. 24.
Judicium dialecticis usurpatum, quid sit. VI. 212.
Judicium juris interpretibus dictum quidnam sit, & unde appellatum. IV. 1052. 1053. 3. & N. 2. VI. 523. 8.
— Ejus definitio multiplex. IV. 1051. N. 1. & 1052.
Judicium quorsum, sive cui bono desideretur. IV. 1051. 2. & 1052.
— quænam ejus partes; & quo ordine hæ inter se progrediantur. VI. 3. 4. & 4. *seqq.* & 523. 8. VII. 809. 25.
— Voluntarium, & Necessarium. IV. 1053. 4.
— Voluntarium judicium, sive arbitrium quid sit; & quando judicati vim habeat. IV. 1053. 4. & 1054. *seq.*
— Vide *Arbitrium.*
— Necessarium quid sit; & cur ita dictum. IV. 1053. 1054. 4.
— dicitur justum, legitimumque judicium. IV. 1056. 7.
Justum, & legitimum judicium quid sit, & ex quibus rebus, veluti partibus consurgat. IV. 1056. 8. & 1057. *seq.* VI. 1. *seqq.*
— Civile aliud, aliud Criminale. V. 103. 1. 104.
— Civile duplex; Primum, & Secundum, sive Appellationis dictum. VI. 3. 3. & 4.
Personæ, quæ ad judicium pertinent, vel Necessariæ sunt; vel Adjuvantes, vulgo Principales; vel Accessoriæ. IV. 1059. 1. & N. 1.
— necessariæ tres; Actor, Reus, Judex; & cur dicantur necessariæ. IV. 1060. 2. & 1061. 3. & 1062.
— Vide *Singulas suo loco.*
— Adjuvantes, sive utiles judicibus, & litigatoribus personæ quæ sint. IV. 1062. 4.
— Necessariæ, & Adjuvantes idoneæ sint oportet. Et quæ sint ejusmodi. IV. 1063. 5. 6. & 1064.
— quinam agere judicio prohibeantur. IV. 1064. 7. 8. & 1065. *seqq.*
— quinam conveniri judicio non possint. IV. 1077. 1. 2. & 1078. *seqq.*
Cœptum judicium quibus modis dicatur. IV. 1293. 2.
An judice remoto, vel demortuo, mutetur judicium. Et quomodo res cognosci debeat a judice substituto. IV. 1403. 13. & 1404. *seqq.*
Judicium quibus modis solvatur. IV. 1395. 1. & 1396. *seqq.*
— Vide *Judex.*
Judicii formula, *Ajo te dare oportere*, futura etiam deducit in judicium. Et quomodo. XI. 1282. 4. & 1283. 6. 1284.
in Judicium quænam deducta dicantur, & quomodo. VI. 314. 3.
— Quænam deducta in judicium actoris petitione intelligantur. VI. 315. 4. & 316.
Deductum in judicium non intelligitur quod exceptum est nominatim ab actore. VI. 316. 5. & 317.
— neque id, quod accidit post litem contestatam. VI. 317. 6.
in Judicium tacite deducti, & per consequentiam petitæ rei, fructus, & reliquæ accessiones inteliguntur. VI. 318. 7. & 319.
— Hæ quare veniant in judicium, etiam post litis contestationem. VI. 319. 8. 320.
in Judicium deducuntur ipso jure sumptus, & impensæ litis. VI. 320. 9. & 321.
Judicio contrahi quam recte dicatur. III. 544. 7. 7. 482. 34.
Judicia bonæ fidei, & stricti juris quæ sint. VI. 758. 7. 759. *seqq.*
— quibus rebus inter se differant. VI. 774. 33. 34. 775. *seqq.*
— differentiæ quædam repudiatæ. VI. 777. 34. 778.
— Vide *Actiones bonæ fidei, et Stricti juris, Arbitrariæ.*
Judicia simplicia sunt, vel duplicia; ea quænam sint, & cur ita dicta. V. 997. 23. VI. 740. 6.
— duplicia tria, & quæ sint. *ibid.*
— ea vocantur etiam mixta, alio tamen atque alio sensu. *ibid.*
— cur dicantur esse tam in rem, quam in personam. Et an tertium aliquod, mixtumque genus constituant. VI. 740. 7. 741. *seqq.* & N. 1.
Judicia quædam civilia, quædam criminalia sunt. V. 103. 1. 104.
— civilia partim sunt ex delicto, partim ex contractu, vel quasi contractu. *ibid.*
— Criminalia quædam publica sunt, quædam non publica. *ibid.*
— Civilia ex delicto septem *famosa dicuntur*; & quæ sint. V. 104. 2. & 105. *seq.*
— & quare septem duntaxat sint famosa. V. 103. N. 2. 104.
— Civilia ex contractu, vel quasi contractu famosa quatuor sunt; & quænam sint. V. 107. 5.
Judicia criminalia famosa, alia sunt publica, alia in publico judicio admissa. Posteriora hæc quare famosa. V. 122. 19. 20. 123. *seqq.*
— Criminalia, quædam, neque publica sunt, neque in judicio publico admissa. Hæc quænam sint; & quænam ex his sint etiam famosa. V. 124. 22. 125. *seqq.*
Judicia famosa quandonam, & quomodo inurant infamiam. V. 132. 27. 133. *seqq.*
Damnatus judicio famoso quomodo effugere possit infamiam. V. 135. N. 22. & 136.

BIU Cujas

in Famosis judiciis quivis deferre, & referre jusjurandum potest. X. 795. 8. & N. 16.
Cautio *judicio sisti*, utrum prior sit, an posterior actionis editione. VI. 41. 1. & N. 2. & 42.
— num ante, vel post libellum præstanda sit. VI. 95. 1. & N. 1. & 96.
— quorsum inventa; & quam reo necessitatem imponat. VI. 95. 1. 96. *seq.* & 98. 3. 97. N. 4.
— quid sit, & unde dicta. VI. 97. 2. & 98.
— quotuplex sit; & quænam ab hoc, vel illo reo exigatur. VI. 99. 4. 100. *seqq.*
— quædam, veniente primum reo in judicium, evanescit; quædam, nonnisi finita lite, resolvitur. VI. 97. N. 4.
Cautioni, *Judicio sisti* accedere debet fidejussor; & qualis. VI. 103. 5. & 104.
— ubi commissa fuerit, quatenus teneatur, qui cavit, judicio sisti. VI. 105. 6. & 106.
— non committitur, ubi aliquis legitime impeditur, quominus se judicio sistat. Et quænam legitime impediant. VI. 106. 6. & N. 17.
— finitur per sententiam, nec perseverat in appellationis judicio. VI. 107. N. 17.
— quibus appellationibus notabatur apud veteres. VI. 107. 7. & 108.
— cur sit jure civili, & pontificio necessaria. VI. 111. 11.
— Ejus usus moribus hodiernis fere exolevit. VI. 112. 12. & N. 23. & 113. *seq.*
— Vide *Cautio.*
Jumentorum appellatione an veniat omne pecudis genus. III. 281. 13.
Jura privatorum in alienis rebus quinque. Et quæ sint. II. 1247. 2. 3. & 1248. *seqq.*
— sunt in bonis nostris. I. 677. 4. & N. 2.
Jura in facto personæ solo posita, cum eodem facto nascuntur, & desinunt. I. 406. 17.
Jura cognationis quæ sint; & an perimi possint jure civili. I. 78. 79. 6.
Jura sanguinis quæ; & quare sint immutabilia. I. 79. 80. 7.
Jura servitutum mutari possunt. I. 78. 5.
Jurium est quasi possessio. II. 1193. N. 2.
— dominium improprie, & abusive dictum. II. 1193. 1194. 6. & d. N.
de Jurium quasi possessione competit remedium can. *Redintegrandæ.* IV. 273. N. 7.
— an & interdictum, *Unde vi. ibid.*
Ipso jure quid fieri, quam varia significatione usurpetur. VI. 688. 7. 689.
Opposita hæc; Perimi actionem, *Ipso jure*, & *Per exceptionem*; & quem sensum habeant. V. 1019. 10. & N. 10. & 1306. 21. 22. & 1307. *seq.* VI. 208. 8.
Cadere sua causa *Ipso jure*, quam vim habeat. VII. 897. 38. 39. 898.
Ipso jure liberationem contingere; & obligationem tolli, quid sit. IX. 1369. 1.
Jurare unde dictum. X. 648. N. 4.
Jurare tactis sacris scripturis frequens fuit; a & quo tempore usurpatum. X. 799. N. 23.
Jurare pium est, & valde religiosum, nec quidquam habet superstitionis. V. 1201. N*
Licitum est jurare per res creatas, & præcipue per Angelos, & per sanctos homines vita functos. V. 1203. N. ** X. 651. N. *
Jurare per Deum necesse est expresse, vel tacite. V. 1203. N.*
Qui per salutem suam vel Principis jurat, cur & quomodo licite juret. X. 649. N. 5.
Per majestatem imperii milites jurare consuevere sub Christianis Impp. X. 649. N. 5.
Per caput suum jurare frequens fuit apud veteres. *ibid.*
— maximum apud Turcas jusjurandum. *ibid.*
An jurare per Mahumetem Turcas expediat, quibus a Christiano deferatur jusjurandum. X. 652. N. 7.
Per cineres parentum jurabant veteres. X. 649. N. 5.
Conceptis verbis jurare quid sit. X. 662. N. 6.
Qui jurat per Idola, gravissime peccat. X. 652. N. 7.
An qui jurat per falsos Deos, quos tales agnoscit, jurejurando obligetur. *ibid.*
Jovem lapidem jurare quid sit. Et quæ talis juramenti formula. V. 1198. 31. & N. 27.
Jurare per caput Dei nefas. X. 652. N. 6.
De variis jurandi ritibus X. 799. N. 23.
Jurisconsulti veteres laudati. I. 135. 5. & 136.
— justitiæ Sacerdotes dicti. I. 21. 6. & 22.
— Stoicos secuti. I 19. N. 4.
— dicti etiam juris studiosi. I. 7. 5. & N. 7. & 8.
— an iidem atque jurisperiti. *ibid.*
— referunt in Pandectis veterum sententias, quas tamen non probant. X. 1262. 7.
— de quæstionibus facti non respondebant. I. 57. 58. N. 9.
— sed, facto supposito, secundum ea, quæ proponerentur, de jure respondebant. XI. 1608. 8. 1609. 9. IV. 107. 108. Not.
Jurisconsultorum responsa tempore Gordiani pro jure obtinebant. IX. 512.
Jurisdictio quid sit. IV. 1087. 5. & 1088. 6. 1089.
— definitio multiplex. IV. 1087. & 1088. N. 6.
— Etymon. IV. 1091. 8. & 1088. N. 7.
— sine modica coercitione esse non potest. IV. 1088. 6. & 1089.
— sejungi non potest ab imperio mixto, ut vocant. IV. 1088. N. 8 9. & 1089. 1090. 7. & N. 13. 14. & 1130. 14. & N. 22. & 1131. *seqq.*
— ea tamen ab imperio distinguitur, cui & inesse dicitur; & quomodo ab eo differat. IV. 1132. 1133. 15. & N. 25.
— an ea merum imperium contineat, ubi latissima significatione usurpetur. IV. 1097. N. 1.

BIU Cujas

— an & rerum capitalium cognitionem, & criminum omnium quæstiones comprehendat. *ibid.*
Plenissima jurisdictio quid sit; & quomodo habeat sibi conjunctum merum imperium. IV. 1098. N. 1.
— an illius nomine veniant etiam Regalia. *ibid.*
— Voluntaria quid sit. Et unde dicta. IV. 1124. 7. & N. 15.
— an competat jure magistratus. IV. 1124. N. 14. & 1125. N. 16.
— mandata vel delegata videtur a lege. IV. 1125. N. 16.
— quibus in causis explicetur a magistratu. IV. 1125. 8. & 1126. *seqq.*
— qui differat a contentiosa. IV. 1127. & 1128. N. 18.
Jurisdictionis voluntariæ actus omnes sunt mixti imperii. IV. 1126. N. 17.
— Eos quilibet magistratus apud se explicare potest. IV. 1186. N. 3.
— & an extra territorium. IV. 1172. N. 8.
Jurisdictio contentiosa quæ, & unde dicta. IV. 1125. 7.
— quibus in rebus versetur. IV. 1128. 11. & 1129. 12.
— an sit aliqua mixta, seu potius intermedia jurisdictio. IV. 1129. 13. 1130.
Jurisdictio vel propria, seu ordinaria, vel impropria, seu mandata. IV. 1096. 2. 1097. *seqq.* & 1098. N. 3.
— propria quænam sit, & quo sensu ita dicta. IV. 1098. 1099. 2. & N. 3. 1100. & 1119. N. 7.
Jurisdictio patrimonialis, hereditaria est, & vere propria. IV. 1100. N. 3.
— ea adimi non potest, nisi ex justa delicti, aut nimiæ sævitiæ causa. IV. 1100. d. N.
— vel a Principe conceditur, vel præscriptione acquiritur. IV. 1106. N. 15.
— impropria sive mandata jurisdictio quæ sit. IV. 1099. 2. 3. & 1100. & N. 3.
— dicta nonnullis extraordinaria, vulgo delegata. IV. 1116. 1117. N. 2.
— ordinaria sive propria mandari potest. Et quomodo. IV. 1117. 2. & 1118. N. 3. & 1119. 3.
— non potest tamen in alium transferri. IV. 1117. 1118. 2. & N. 4. 7. & 1120. 3.
— a quo mandari possit, vel non possit. IV. 1120. 4. & 1121. *seq.*
— cui mandari queat. IV. 1122. 5.
— jure canonico non mandatur, nisi iis qui sint aliqua dignitate honestati. IV. 1122. N. 13.
— versatur in iis rebus, quæ competunt jure magistratus. Et quænam illæ sint. IV. 1123. 1124. 6. & N. 14.
— quibus modis, seu verbis mandari intelligatur. IV. 1155. 25. & 1156. 26.
— quibus verbis propria alicui facta esse jurisdictio, vel mandata intelligatur a Principe. IV. 1156. 1157. 27.
— propria accipientis facta jurisdictio morte Principis non extinguitur. IV. 1155. N. 54. 1156. 1157. 27.
— ordinaria vel delegata quando tributa censeatur a Principe, qui in ea concedenda mandati, vel commissionis verbis usus sit. IV. 1156. N. 54.
Quando excitata intelligatur duntaxat magistratus jurisdictio. *ibid.*
Jurisdictio mandari potest, vel universa, vel ejus pars. Et quando tota, vel pars mandata esse intelligatur. IV. 1159. 28. & N. 57.
— ubi pars jurisdictionis mandata sit, mandati modum excedere non licet. IV. 1159. 28. & N. 58.
— tota jurisdictione mandata, mandata non intelliliguntur ea, quæ specialiter a lege tributa sunt. IV. 1159. 28.
Mandatæ jurisdictionis literæ exhiberi debent a delegato. IV. 1155. N. 52.
Qui mandata utitur jurisdictione, utitur aliena, non propria. IV. 1160. 29. 30. 1161. *seq.*
Superior magistratus exequitur jurisdictionem inferioris sibi mandatam. IV. 1160. 29.
— & quomodo majori magistratui possit jurisdictio mandari ab inferiore. IV. 1160. N. 59. & 1122. N. 13.
Jurisdictio finitur morte mandantis, vel revocatione ipsius jurisdictionis. IV. 1162. 31.
— morte mandantis finitur, nisi res antea geri cœperit ab eo cui mandata est jurisdictio. IV. 1162. N. 61.
— quibus aliis modis finiatur. IV. 1162. N. 61. & 1163. *seq.*
Mandatam jurisdictionem quinam cum ejus delegatione confundant. Et quomodo altera differat ab altera. IV. 1362. 3. & N. 4.
Jurisdictio ordinaria non solvitur morte Principis. IV. 1162. N. 61.
— excipitur ordinaria quæ cohæret alii, tanquam accessoria, puta quæ est in Vicario Episcopi. *ibid.*
Jurisdictio omnis loco, causis, personis definita est. IV. 1167. 4. & N. 2. 1168. *seqq.*
An quævis ordinaria jurisdictio territorium requirat, cui inhæreat. IV. 1168. 1169. N. 4.
— non potest extendi, vel prorogari extra territorium. IV. 1171. 1172. 7. & N. 8.
— nisi tamen vel judex loci consenserit, vel explicetur alibi jurisdictio voluntaria. IV. 1170. 1171. N. 8.
Intra territorium jurisdictio magistratus certis causis, vel certa quantitate circumscribitur. IV. 1172. 9. 1173.
— quænam quantitas intra modum jurisdictionis consistere, & quæ excedere videatur. IV. 1173. 10. & N. 10. & 1174.
Jurisdictio alia generalis, alia specialis. IV. 1182. N. 9.
— excipiuntur a generali jurisdictione eæ causæ, quæ non competunt jure magistratus. IV. 1174. & 1175. 11.

— item

BIU Cujas

— item quæ specialiter attributæ sunt postea magistratui in eam rem constituto. IV. 1176. 11. 12.
— an specialis jurisdictio detracta e generali, privative competat; an vero cumulative novo magistratui. IV. 1175. 1176. 12. & N. 13. & 1177. *seq.*
Jurisdictio quandonam cum Principe habeatur cumulative, & quando privative. IV. 1175. N. 13.
— quando habeatur privative, aut cumulative cum alio magistratu. IV. 1175. & 1176. N. 13.
Jurisdictio tributa pluribus, non quidem singulis, sed universis, exerceri debet ab omnibus. *ibid.*
— si collegio tributa sit; a majore parte debet exerceri. IV. 1176. N. 13.
— tributa singulis in solidum potest exerceri a singulis *ibid.*
Jurisdictionem concurrentem si habeant magistratus ejusdem, vel alterius territorii; datur in ea præventioni locus. *ibid.*
— per abrogationem concessa speciali judici, habetur ab illo privative. *ibid.*
— quando, & quibus in causis per abrogationem concessa intelligatur. IV. 1176. & 1177. N. 13.
Jurisdictio certis causis definita quando, & ad alias causas porrigatur adversus invitos. IV. 1180. *seqq.*
— Vide *Continentia causæ*, *Incidens quæstio*.
In quas personas sit jurisdictio, quomodo cognoscatur. IV. 1183. 1184. *seqq.*
Competit jurisdictio, vel auctoritate juris adversus invitos, vel partium consensu in volentes. IV. 1185. 3. & N. 2.
— & quomodo jurisdictio detur in invitos ex persona litigatorum, vel propria, vel alterius; & quibus ex causis. IV. 1207. *seqq.* & 1213. 1. 1214. *seqq.*
— Vide *Forum*, *Judex*.
Prorogatur jurisdictio in volentes, conventione partium expressa vel tacita. IV. 1186. 4. & N. 4.
— quomodo conventione partium expressa. IV. 1186. 5. 1187. & 1203. 18.
— & quomodo tacita. IV. 1188. 6. & 1189. *seq.* 1202. 17. 1203.
— an, & consensu judicis sit opus ad prorogandam jurisdictionem. IV. 1192. 8.
Prorogatio jurisdictionis partium consensu fieri non potest, nisi in illum, qui jurisdictionem habeat, sive propriam, sive mandatam. IV. 1192. 9. 1193. *seqq.*
— an, & perpetuo in illum, qui habet mandatam jurisdictionem, fieri possit prorogatio. IV. 1193. N. 15. & 1194. *seqq.*
Jurisdictio quantacumque sit, certis vel locis, vel causis circumscripta, potest ad alias causas prorogari. IV. 1197. 13. & 1198.
Vocatus ad judicem non suum, ejusque audientiam, vel vi coactus, vel per errorem secutus, jurisdictionem prorogasse non videtur. IV. 1190. 7. & 1191. *seq.*
Politici Magistratus jurisdictio an possit prorogari ad personas Ecclesiasticas. IV. 1198. 1199. 13. & N. * 1200.
— non prorogatur ad causas Ecclesiasticas. IV. 1200. 15.
Civilis, & pecuniaria jurisdictio non prorogatur ad causas criminales. IV. 1199. 15. & 1200.
— an, & ad causas liberales prorogari non possit. IV. 1201. 16.
Nostris moribus jus prorogandæ jurisdictionis valde restrictum. IV. 1192. N. 13.
Patrimonialis jurisdictio transit etiam in pupillum; & quomodo ab illo exerceatur. IV. 1374. N. 11.
Extraordinaria jurisdictio quæ sit. IV. 1116. N. 2. IX. 1344. 2.
Jurisdictio criminalis an recte dicatur, & quatenus. IV. 1148. 1149. N. 44.
Juris error semper nocet, ubi nec facti error prodest. I. 146. & 147. 4.
— uterque fere cum ignorantia juris, aut facti confunditur, & quatenus differat. I. 152. 5. & N. 1.
Juris error bonæ fidei possessori non nocet. I. 1050. 23.
— non nocet in damnis amittendæ rei. I. 164. 14. & 165. *seq.*
— a dolo semper excusat. I. 173. 174. 11.
— quare non prodest matri tutorem non petenti liberis. I. 467. 27. & N. 6.
— tolerabilis in milite. I. 310. 2.
— ad usucapionem non prodest. I. 1056. 14.
— privat quarta Falcidia. II. 988. 5.
— quando privet etiam quarta Trebelliana. II. 561. 14. 15.
An solutum ex errore juris condici possit. III. 1125. 5. & 1126. *seqq.*
— Vide *Error*, *Delictum*, *Ignorantia*.
Jurisperiti proprie dicti quinam sint. V. 8. N. 7.
— eorum consilium a quibus judicibus peti debeat. VI. 283. N. 7.
— & an ex eorum consilio dicta sententia vim obtineat rei judicatæ. *ibid.*
— imperita responsa an aliqua pœna coerceantur. V. 25. 31. 26. & N. 31.
Jurisprudentia an recte definiatur ab Ulpiano I. C. I. 133. 3. 134. *seq.*
— philosophiæ pars. I. 134.
— quorsum res divinas, & humanas investiget. I. 134. 135. 3. & N. 1.
— quomodo dividatur. d. N. 1.
Jurisprudentiæ finis universa virtus. I. 187. N. 7.
Juris objecta tria, & quæ. I. 191. 192. 3. & N. 1. & 193.
Quænam recta juris tradendi ratio, & quæ ejus partitio. I. 191. 1. & 192. *seqq.*
Quare plures methodum tradendi juris aggressi, propositum sibi finem non sint assecuti. I. 12. 13.
Juris cognitio duabus partibus constat; & quænam illæ sint. I. 13. 14. 2.
Juris præcepta tria, & quæ sint. I. 185. 4. 5.

BIU Cujas

— fusior & multiplex eorum interpretatio. I. 185. 6. 186. *seqq.*
Juris præcepta quomodo ad unicum justitiæ finem revocentur. *ibid.*
Finis juris summus quinam sit. I. 182. & 183. 1. & 187. N. 7.
Loca juris obscura, incerta, vel dubia ex aliis juris locis certis, atque perspicuis sunt interpretanda. XI. 982. 13.
— Vide *Ignorantia*, *Interpretatio.*
Quod quisque juris in alterum statuit, ut ipse eo utatur, quam habeat sententiam. X. 790.
Jus verbum ambiguum. Et quas habeat significationes. I. 15. *seqq.*
— ejus impropria significatio multiplex; & quænam. I. 15. 2. 3. & 16. *seqq.*
Jus unde dictum. I. 17. 1. 2.
Quo sensu ab justitia Jus appellatum esse dixerit Ulpianus I. Ctus. I. 18. 13. & 19. *seqq.*
— per metonymiam dictum quid sit. I. 15. 3. 16. *seqq.* VI. 521. 522. 5.
Jus proprie dictum quid sit. I. 15. 2. & 23. 1. 2.
— est idem ac lex. I. 24. 3.
Jus omne vel a natura est, vel a civili potestate. I. 39. 10. VII. 998. 14.
Jus dicere quid sit. IV. 1087. 5.
ad Jus condendum necessaria potestas; & hæc unde ducatur. I. 29. 1. 2. & 30.
Jus dicenti non obtemperans quomodo coercendus. IV. 218. & 219. *seq.*
Jus ad rem quodnam sit. I. 227. 1. III. 412. *seqq.*
Jus in re quid sit, & quæ ejus species. I. 5. 5. *seqq.* & 6. & 228. 1. II. 1193. 3. & 1194. *seqq.* & 1247. 2. 3. & 1248. *seqq.*
Jus civile in genere quid sit. I. 38. 8. & 39. 10.
— a quonam constitui possit. I. 40. 12. 13.
— innotescit scripto, vel usu, & consuetudine. I. 41. 1.
— mutabile est. I. 83. 10.
— mutare potest, qui potest constituere. I. 83. 84. 11.
Jus civile est omne quod civili rationi innititur, etiamsi fuerit ubique receptum. I. 32. N. 3.
Jus divinum quod sit. I. 199. 1. 2.
— ex quo fonte hauriendum. I. 199. 2. & Not. * & 200.
— an civile factum esse dici possit approbatione. 199. & 200. 3.
— nec episcopalem audientiam, nec spiritualem ecclesiæ potestatem repudiat. I. 205. 10. Not. **** & 206.
Qui violat jus divinum, quibus afficiatur pœnis. I. 206. 11.
Jus divinum agnovere cum veteres juris auctores, tum compositores juris Justinianei. I. 197. 5. & 198. 6.
— & quare omissum in libris Justinianei juris. I. 195. 4. & 196.
Jus gentium partim commune homini cum brutis, partim hominis proprium. I. 44. 4.
— quibus in rebus, & quatenus commune sit homini cum brutis. I. 44. 5. & 45. *seqq.*
— hominis proprium duplex; Ingenitum, quod & Primarium, seu *Primævum*; & postea natum, quod vocant *secundarium*. I. 48. 8.
Jus gentium ingenitum, seu primævum quid sit; & quibus in rebus positum. I. 48. 9.
— natum postea, sive secundarium quale sit, quomodo introductum, & quibus in rebus consistat. I. 48. 10. & 49. *seqq.*
Jus honorarium quodnam sit, & unde dictum. I. 57. 10. & 58. 13.
Jus humanum quid sit. I. 193. 1.
— publicum est, vel privatum. I. 195. 2. 3. 196. & 198. 7.
— Vide *Civitas*, *Respublica.*
Jus naturale quid sit, & quibus in rebus versetur. I. 43. 3. 44. *seqq.*
— ex quarum gentium, & populorum usu æstimandum sit. I. 41. N. 1. & 43. 3.
— quare sit obscurius. I. 42. 2.
— an in bestias cadat. I. 34. 6. & N. 4. 5.
— an recte duplex, aut triplex statuatur. I. 42. & N. 2.
— quomodo differat a jure gentium. I. 44. N. 3.
— immutabile est. I. 76. 4. 77. *seqq.*
— an & quatenus mutari possit a jure civili. I. 81. 82. 9. & N. 3.
— obligat omnes. I. 29. 9. & 39. 11.
— fictionem juris non agnoscit. III. 1175. N. 1.
Jus prætorium quid sit. I. 57. 10.
— an sit pars juris civilis; & quomodo ab eo distinguatur. I. 58. 13. III. 322. 14.
— adjuvandi, supplendi, vel corrigendi juris civilis gratia est introductum. I. 59. 13. VI. 619. 11.
— viva vox juris civilis dictum. *ibid.*
— conniventia populi Romani, atque usu juris auctoritatem obtinuit. I. 59. 13. III. 322. 14.
Jus privatum quid sit, & quomodo distinguitur a publico. I. 223. *seq.*
— maximam partem librorum Justinianei juris occupat. I. 223. 1.
Jus publicum quot modis dicatur. I. 207. & N. 1. 2.
— quid sit, & quibus in rebus positum. I. 208. 2. 209. *seqq.*
— ei derogare nulli permissum. IX. 35. 1.
— quandonam & derogari videatur, aut secus, privatorum pactis. XI. 984. 16.
— Vide *Civitas*, *Respublica.*
Jus Romanum quam recte & vere sit jus. I. 53. 1.
— ejus auctoritas unde proficiscatur. I. 54. 2. 3.
— in genere acceptum quid sit. I. 38. 8.
— in specie quid sit. VII. 791. X. 1463. 6.
— qui differat a prætorio. I. 58. 13. & N. 2.
— Vide *Prætorium.*
— partim scriptum est, partim non scriptum. I. 55. 4.
— scripti partes sex; & quæ sint. I. 55. 6. *seqq.* & 56. *seqq.*

BIU Cujas

— ab Imp. Justiniano in certa volumina rdactum. I. 71. 1.
— ab his tantum volaminibus hodie petendum; quatuor illa, & quæ sint. I. 71. 2. & 73. *seqq.*
Jus non scriptum quid sit. I. 60. 16.
— senatorium quid. I. 56. 8.
— singulare quid sit, & cur ita dictum. I. 114. 9. & 115.
— quare non sit iniquum. I. 116.
— quibus in personis, & causis constitutum. *ibid.*
— produci non potest ad similes causas, & personas. I. 117. 10. 118.
— Et quare. I. 118. 12.
— ad eosdem tamen casus produci potest; & quinam sint *hic* Casus *iidem.* X. 275. & 276.
Jus in definitione actionis quid significet. V. 389. 390. 4. & N. 1. & 391. *seqq.*
Jus durum quid sit, & unde dictum. VI. 638. 13.
Jus accrescendi. Vide *Accrescendi jus.*
Jus aureorum annulorum. Vide *Annulus.*
Jus deliberandi cur inventum. II. 371. 2. 3. & 372.
— quantum temporis ei præfigatur. II. 372. 4. & 373.
— Vide *Deliberandi jus.*
Jus non decrescendi quid sit. II. 486. N. 9.
— recentioribus usurpatum, veteribus jurisconsultis incognitum. *ibid.*
Jus offerendi competens hypothecariis quale sit, & quando locum habeat. VI. 947. 3. 952. 3. & 953. *seq.*
Jus pascendi qualis servitus. III. 287. 4.
Jus protomiseos domino emphyteuseos competens. II. 1265. 12.
— Repræsentationis in successione descendentium. II. 1121. 11. & N. 10.
— in successione fratrum & sororum, liberis cum patruis concurrentibus. II. 1136. 1137. 5. & N. 4.
— Retentionis quid sit, & quibus ex causis consurgat. VI. 854. 8.
— Retractus. Vide *Retractus.*
— Vitæ & necis dominis in servos. I. 238. 9.
— ex quo tempore dominis ademptum. I. 238. 9. & N. 18.
— Vitæ & necis patribus in liberos. I. 336. 2. & 337.
— non a Romanis tantum, sed ab aliis gentibus usurpatum. I. 335. N. 1. & 336.
— Hebræis improbatum. I. 336. N. 1.
— paulatim moribus exolevit. I. 337. N. 2.
Vocatio in jus prima esse debet in ordine judiciario. VI. 6. *seqq.* VII. 73. 1. 74. *seqq.*
— an sit necessaria. VI. 10. 2. & 11. *seqq.* VII. 74. 2.
— quando omittatur impune. VI. 13. & 14. 2. VII. 75. 3.
— quomodo olim fieret LL. 12. tabb. VI. 22. 6. & N. 14. & 23. VII. 81. 13.
— an & quomodo vocatio in jus esset ductioni conjuncta. VII. 80. 11. VI. 34. *seqq.*
— ex quo tempore ab usu recesserit. VI. 24. VII. 81. 13.
in jus vocatio quid sit Justiniano, & Paulo I. C. VI. 17. 4. *seqq.* VII. 77. 8. 78. *seqq.*
— ante Justiniani tempora obtinuit ea vocationis forma in judiciis. VI. 24. *seqq.* VII. 81. 13. 82.
— quomodo facta Justiniani temporibus. VI. 39. 9. & N. 25. & 40.
Qui non potuerint in jus vocari, vel saltem non potuerint sine venia prætoris. VI. 27. 7. *seqq.* VII. 82. 15. 83.
in jus vocatio an potuerit de domo fieri. VI. 109. N. 21. VII. 80. 11. & 84. 18.
— in absentem quomodo fiat. VI. 14. 3. & 15. *seqq.*
in Jus vocatus aut sequi debebat in jus, aut jurare & satisdare. VI. 37. 8. *seqq.* & 95. *seqq.* & 99. *seqq.* VII. 83. 16. 17. 84.
— ubi in jus venerit, quod tempus habeat ad deliberandum, utrum cedere, an contendere debeat. VI. 39. 40. 9. & N. 26.
Vocato in jus absenti viginti mille passus numerantur in dies. XI. 1675. 1. & 1676. *seqq.*
Vocatus in jus si non ierit, qua pœna, & quando coerceatur. VI. 115. *seqq.*
in Jus vocatum si quis exemerit, qua pœna afficiatur. IV. 233. 6. 234.
Jusjurandum an jure divino licitum sit; & quatenus. X. 647. 648. N. 3.
— quid sit, & unde dictum. X. 646. 1. 647. *seqq.* & N. 2. 4. VII. 485.
Quot & quæ sint jurisjurandi formulæ. X. 649. N. 5. & 650. *seq.*
— Vide *Jurare.*
Jusjurandum quorsum adhibeatur cum in contractibus, tum in judiciis. X. 623. 624. VII. 485. 2. 486. 4.
Jusjurandum in contractibus vel quasi contractibus nunquam necessario est interponendum. X. 624. 1. & 625.
— an sit necessarium in tutore de recte administranda tutela. X. 625.
— & quando in curatore necessarium. *ibid.*
— an conventionem jure nullam confirmet; & an conventioni a jure probatæ novam addat obligationem. X. 625. 2. & N. 3. & 626.
Jusjurandum quandonam obliget ex jure civili. X. 626.
in quibus causis jure civili novum obligationis vinculum ex jurejurando accedat initæ conventioni. X. 626.
Jusjurandum in contractibus interpositum servari perpetuo debet jure pontificio, dummodo servari possit absque salutis æternæ periculo. V. 1225. 1226. & Not. *** X. 626. 627.
An aliquo juris remedio cogendus sit jusjurandum servare, qui jurat. X. 626. N. 4. & 227. N. 15.
— an in foro politico obtineat hic juris canonici auctoritas. X. 627. N. 4. & 227. N. 15.

Ra-

BIU Cujas

Ratum est ex jure civili jusjurandum a pubere minore factum in omni contractu, vel quasi contractu, quo minor ipse obligetur. V. 1211. & 1212. *seqq.* & N. 7. 8.
— nisi tamen juraverit in alieno contractu. V. 1214. & N. 9.
An impuberis etiam pubertati proximi jusjurandum valeat ex jure civili. V. 1203. & 1204. *seqq.* & N. 2.
An detur in integrum restitutio adversus jusjurandum puberis minoris, qui ignoraverit se jurijurando renunciare ætatis beneficio. V. 1201. & 1202. N. 6.
An ratum sit jusjurandum puberis minoris, qui contractum fecerit juratum, vel jure nullum, causa ætatis, vel alias a jure improbatum. V. 1214. 1215. *seqq.* & N. 10.
An irritum sit ex jure divino jusjurandum factum adversus civiles, & politicas leges. V. 1223. *seqq.* & N. 14. & N. *** X. 627. & N. *
An jusjurandum contractibus a jure probatis accedens per se obliget, an contractum confirmet. V. 1228. *seqq.* & N. 16.
— & quinam secutæ, vel non secutæ confirmationis effectus. *ibid.*
Jusjurandum defuncti quatenus obliget heredes. V. 1229. N. 16.
An aliqua habeant jurejurando confirmati contractus pro tuenda illorum fide a jure civili parata auxilia. V. 1227. N. 15. & 1228. *seq.* X. 627. 628.
— quid ex jure canonico, ubi jusjurandum contractibus jure nullis accesserit. V. 1227. 1228. N. 15.
Quænam sint veri jurisjurandi conditiones. V. 1230. N. 17.
An jusjurandum quo aliquis vi, metuve coactus aliquid promisit, ratum sit; adeoque servandum ex jure divino. V. 1230. *seqq.* & 1233. & 1234. N. ****.
— ejus vi, metuve extorti relaxatio petenda ex jure canonico. V. 1231. N. 18.
Jusjurandum ad non cogitata non extenditur. V. 1236. *seqq.* & N. 21. VIII. 882. 19.
Jusjurandum ejus qui dolo circumventus est, aut justo errore deceptus, nullum est. Et quare. V. 1236. *seqq.*
Quam recte constitutum sit municipali jure multarum gentium, ne contractus jurati celebrentur. V. 1202. N. 1. & 1228. N. 15.
An lege municipali constitui possit, ut præstitum jusjurandum minime servetur. *ibid.*
Jusjurandum adhibetur in judiciis, vel litis instruendæ, vel ejusdem decidendæ gratia. X. 629. & N. 1.
— litis ordinandæ, falsique declinandi causa interpositum quotuplex sit. X. 629. *seqq.* & N. 1. 2.
— litis decidendæ, vel etiam coercendi debitoris causa comparatum quod sit. X. 631. 632.
— solius litis decidendæ gratia interpositum, quam vim habeat. X. 632. 1.
— quam recte dictum fuerit maximum expediendarum litium remedium. X. 632. 633. 3.
— quomodo sæpe necessarium sit, vel utile. X. 633. 3.
— an legitimæ probationis vim habeat. X. 634. & N. 4. & 737. & N. 6. VII. 486. 4.
— triplex, voluntarium, judiciale, necessarium. X. 636. 637. 3. & 849. *seqq.*
— unde natæ hæ triplicis jurisjurandi appellationes. X. 852.
Jusjurandum assertorium quid sit. V. 1210.
— quomodo differat a promissorio. V. 1210. & 1209. N. 5.
Jusjurandum in litem quid sit, & cur ita dictum. X. 858. 2. 859. *seqq.* & 863. 5.
— quam non sit iniquum. X. 861. 5.
— quomodo differat a voluntario, judiciali, & necessario. X. 857. 858. 1.
— duplex; affectionis, & veritatis. X. 863. 6. 864. *seqq.*
Quænam res jurijurando affectionis locum faciant. X. 864. 865. 7.
— & quæ jurijurando veritatis. X. 865. 8.
— utriusque æquitas. X. 895. 896. & 923. *seqq.*
Jusjurandum in litem a solo judice deferri potest. X. 885. *seqq.*
An judex jusjurandum in litem deferre cogatur. X. 694. 5. & 895. *seqq.*
An, & quando possit judex non deferre jusjurandum in litem. X. 894. 5. & 895. *seqq.*
Quod in litem juratum est judex sequi debet, etiamsi actor juraverit in infinitum; & quod sit in infinitum. X. 887. 1. 888. 2. 889. 3.
— nisi tamen, vel judex ab initio statuerit jurijurando modum, quem actor in jurando excesserit. X. 890. *seqq.*
— vel judex magna ex causa jusjurandum in litem sequi nolit; & quæ sit magna causa. X. 897. 1. *seqq.*
— soli actori, eidem domino litis defertur. X. 877. 1.
— procuratori, etiam facto domino litis non defertur. X. 687. 688. 2.
— non defertur impuberi. X. 878. 3. 879. *seq.*
— defertur adolescenti volenti, non autem invito. X. 879. & 880. 4. & 884. 9.
— non defertur furioso, non mentecapto, non infanti, non prodigo. X. 881. 5.
— an tutori, & curatori deferatur; & quatenus. X. 882. *seqq.*
— in litem juratur ex affectu in actionibus in rem omnibus. X. 903. 904. 2.
— in omnibus ad exhibendum. X. 904. 905. 3.
— in omnibus actionibus, in quibus ad restituendam rem agitur, quæ vel nostra sit, vel ad jus nostrum pertineat. X. 905. 4. & 908. 5. 909.
in Litem non juratur in iis actionibus, in quibus nunc primum ad rem dandam tradendamve agitur. X. 905. 906. 4. & 909. 6.

Cur

BIU Cujas

Cur judex jusjurandum in litem non deferat, si non restituantur nummi depositi, vel res quæ pondere, numero, mensurave constant. X. 873. 874. 1.
— & cur juretur in litem, si convenerit, ut nummi depositi certa via redderentur. Et quibus in causis. X. 874. 2. & 875. *seq.*
Juratur in litem ex affectu adversus possessorem, qui rem non exhibeat, vel non restituat; si tamen dolo fecerit, non culpa. X. 910. 8. 911. *seq.*
— & quando ob culpam in litem juretur, quanti res est, in actionibus bonæ fidei. X. 926. 21. 927. *seq.*
Juratur in litem, quanti res est, in actionibus stricti judicii, si res debita perierit, aut facta sit deterior, vel culpa debitoris, vel mora. X. 912. 11. 913. *seqq.*
— nunquam tamen juratur, etiam post moram debitoris, si petita res extet. Et quæ differentiæ ratio. X. 927. 928. 1.
Quare in litem juretur in actione furti; & quatenus X. 930. 1.
— in ea jurare debet actor quanti res est, non quanti ex affectu rem æstimet. X. 931. 2.
— & cur æstimare rem debeat jurando in litem ex eo tempore, quo furtum factum est. *ibid.*
Qui tanti rem esse jurat, cur non debeat adjicere *plurisve*, etiamsi pluris res esse possit. X. 932. 3.
An possit, & debeat in litem jurando res æstimari quanti est, & non amplius, in actionibus, in quibus in litem juratur ex affectu ob contumaciam non restituentis. X. 867. *seqq.*
Jusjurandum in litem, seu veritatis, seu affectionis, retractari non potest, si perjurium non habet. X. 936. 5. 938. & 939. 8.
Jusjurandum veritatis tamen retractari potest, si & de eo civiliter agatur, & idonea perjurii probatio accesserit. X. 935. 936. 4. & 937. 7. & 938. *seqq.*
Jusjurandum judiciale quid sit. VII. 487. 7. & 488. 13. X. 858. 851. 3.
— quomodo differat a volontario, & a necessario jurejurando. VII. 487. 488. 8. X. 851. *seqq.*
— an edicti verbis contineatur, an vero ducatur ex edicti sententia. X. 729. 1. & N. 1. 730. 2.
— quas conditiones habere debeat. VII. 491. *seqq.*
— an easdem quas voluntarium requirat, an plures. X. 730. 2. 731. *seqq.*
— Vide *jusjurandum voluntarium.*
— deferri, & præstari debet coram judice inter præsentes; & quare. X. 731. 3. 732. *seq.* VII. 553. 1. *seqq.*
— quomodo, & qua forma præstari debeat ab absente. VII. 559. 15. & 560. *seqq.* X. 733.
— an actionem ex jurejurando, atque exceptionem pariat. X. 735. 736. 5. & N. 5. 737. & 729. 1. & N. 1.
— habet executionem paratam. X. 701. 11. & N. 15. & 702.
— delatum a tutore præstari debet aut referri. VII. 523. 3. 4.
— præstari debet, aut referri delatum a procuratore, vel habente speciale mandatum, vel generalem bonorum administrationem. VII. 523. 4. 524. 5.
— pupillo delatum sine auctoritate tutoris, vel curatoris, neque actionem parit, neque exceptionem. VII. 513. 3. 514. *seq.*
— secus si tutoris, vel curatoris auctoritate delatum fuerit. VII. 516. 12.
— quod tamen retractatur per in integrum restitutionem. *ibid.*
— delatum minori curatorem non habenti, ei nocet ipso jure; sed eidem succurritur per restitutionem in integrum. VII. 515. 516. 8. 9.
An, & quandiu qui detulit jusjurandum, revocare possit, ut pretium deferenti non noceat. VII. 543. 3. 4. 544. *seqq.* X. 734. 4.
Jurisjurandum non posse revocari post sententiam, quo sensu. Et de qua sententia dicatur. VII. 545. 5. 546. *seqq.* X. 734. 4. & 661. & 662.
— potest tamen revocari, etiam post sententiam, si ab illa fuerit appellatum. VII. 548. 11. X. 662.
Jusjurandum delatum judicis sententia, recte præstatur & post sententiam. VII. 553. 554. 5.
Quare jusjurandum ex judicis sententia delatum pendente appellatione præstari possit. VII. 554. 6. & 555. *seq.*
Judex sententiam ferre debet secundum eum, qui suscipit sibi delatum jusjurandum, & jurat; sive actorem, sive reum. VII. 556. & 557.
— item secundum eum qui jusjurandum sibi delatum retulit, ubi adversarius cui retulit, jurare nolit. VII. 557. 9.
Qui jusjurandum detulit, appellare non potest a sententia quæ delata est secundum illum qui juravit; vel quo referente, deferens jurare noluit. VII. 557. 10. X. 738. 739. 6.
— & quid in causis spiritualibus, & matrimonialibus. X. 738. N. 8.
Qui jusjurandum detulit, condemnatur in litis expensas, sententia ex jurejurando secuta. X. 740.
— & quando notetur infamia. X. 701. 702. 11. & 739.
Jusjurandum judiciale non potest sine causa recusari. VII. 529. 1. 530. *seq.* X. 773. 3. 774. *seqq.*
— an etsi delatum ab eo, qui nihil omnino probavit, nullaque juris præsumptione adjuvatur. X. 777. 778. N. 4.
— quid si dubitetur, utrum recte delatum sit. X. 775. N. 3.
— deferri non potest ab actore deficiente in probatione suscepta ante testium publicationem. X. 781. N. 5.
— recusari potest, si vel deferens de calumnia prius jurare recuset. X. 783. 784. 1. & 785. VII. 531. 2. *seqq.*

BIU Cujas

— vel si is qui nunc defert, anteà detulerat, & delatum revocaverat. VII. 535. 16. & 541. 1. & 542. *seqq.* X. 793. 7. & 794.
— recusari potest ab eo, cui defertur, si is referat, dum potest, jusjurandum. Et quibus de causis referre non possit. VII. 532. 6. 7. 533. 8. X. 794. 8. 795. *seq.*
— an ex his causis delatum præstari omnino debeat: an recusari possit. X. 794. N. 14.
— delatum alicui, in proprio facto, referri non potest. X. 794. N. 15.
— delatum in causis famosis, quando, & quare referri non possit. X. 794. 795. & N. 16.
— recusari potest, ubi deferatur de alieno facto, vel de re, quam quis ignorat se promisisse. X. 797. 9. 798. VII. 533. 10. 11.
— recusari potest a pupillo. X. 798.
— quando a tutore recusari possit. X. 797. 798. 9. VII. 518. 3. 4.
— an, & quando delatum heredi recusare possit heres, vel jurare cogatur. X. 797. 798. N. 20.
— recusari potest, si quando sit ea forma conceptum, in quam pio, & christiano viro jurare non liceat. X. 798. 10. & 799. *seqq.* VII. 533. & 534. 9.
— recte etiam recusatur, cum defertur de ea re, de qua alius a deferente potest agere, & perjurii reum insimulare. X. 801. 12. & N. 14. & 802.
— recusatur in iis causis omnibus, in quibus judicii non suscipiendi jus habet; aut jus quod habiturus erat, amittit is, cui defertur. X. 802. 803. 13. VII. 534. 12. 13.
— cur jure recusetur ab emptore, cum agitur de proprietate rei ab illo emptæ. X. 803. 804. 14.
— jure recusatur, si inutile futurum sit, puta delatum ab illis, qui non habent jus decidendæ, vel remittendæ rei. X. 804. 15. 805. *seq.* VII. 734. 14. 15.
— an jure recusetur delatum a procuratore actoris, qui non habeat speciale mandatum, si caveat de rato. X. 805.
— an recusari possit, si fuerit a minore delatum. X. 805. 806. N. 28.
— delatum recusare licet ei, qui probavit intentionem suam idoneis instrumentis, vel testibus. X. 806. 807. 16.
An recusare possit qui, cum defertur jusjurandum, nondum idonee probavit intentionem suam, si rem plene probare velit. X. 807. 808. N. 29.
Superiores excusationis causæ non improbantur edicto; & quare. X. 807. 808. *seqq.* VII. 535. 536. 17.
An possit recusare jusjurandum, qui non possit sine periculo referre delatum, puta pejerare solitus. X. 812. 19.
Adversus eum qui recusat jurare sine causa, judex potest ferre illico sententiam. Et quare. VII. 558. 11. 12.
— a qua tamen victus appellare potest. VII. 558. 13. 559. 14.
Causa jurejurando decisa non potest retractari prætextu perjurii. VII. 495. 13. *seqq.* & 496.
— in quibusdam causis tamen retractari potest; & in quibus. VII. 496. 18. 19. 497. *seq.* & 561. 1. 562. 563. X. 704. 1. 705. *seqq.*
— Vide *Jusjurandum voluntarium.*
Quænam sit pœna rei recusantis jurare ante litem contestatam. VII. 538. 24. 25. 539.
— quæ item actoris. VII. 539. 540.
Quænam sit pœna utriusque recusantis jurare, lite contestata. VII. 540. 26.
Jusjurandum necessarium quidnam sit. VII. 487. 6. 488. 12. X. 849. 2. 850. & 854. 5.
— quonam jure receptum. X. 741. & N. 1.
— a quo deferatur. X. 741.
— quomodo differat a judiciali. X. 741. *seqq.*
— præstari debet, præsente judice, & adversario. X. 742. 2. & N. 2.
— non potest pro arbitrio deferri a judice. X. 742.
Quænam conditiones jurijurando necessario locum faciant. X. 743. 3. 744. *seqq.*
— deferri debet in probationum inopia. X. 743. 3. 744. *seqq.*
— Vide *Probatio.*
An semiplena probatio suppleri possit, & debeat jurejurando necessario. X. 745. N. 4. 746. *seqq.* & 747. N. 5. 6.
An res debeat decidi per judicem jurejurando necessario, cum causa est dubia, & pares sunt actoris, & rei probationes. X. 754. 5. 755. *seqq.* & 753. N. 16. 754. *seqq.*
An judex possit cogi deferre jusjurandum necesssarium. X. 759. 760. 8.
An possit peti a judice, ut deferat jusjurandum; & quo tempore peti queat. X. 759. N. 21.
— an possit, parte non petente, deferri a judice. X. 759. 760. N. 21.
An petitum judex deferre cogatur. X. 759. 8. & N. 21. 760.
— an deferre teneatur, etiamsi non fuerit petitum. X. 760. d. N.
— an sit actori deferendum, an reo. Et quam multa judex sequi debeat in ea re æstimanda. X. 761. 9. & N. 22. 762. *seqq.*
— deferri debet honesto viro, sive, actori, sive reo, denegari infami, aut aliter vita notato. X. 761. d. N.
— in quibus causis deferatur. X. 761. 762. d. N.
— deferendum est reo, vel actori, cui melius comperta esse possit notitia rei, de qua agitur. X. 762. & 763. N. 22.
— an possit deferri procuratori. *ibid.*
— an Fidejussori. *ibid.*
— an, & quando possit heredi deferri in facto defuncti. X. 763. d. N.

BIU Cujas

— in pari causa semper deferendum est reo. X. 763. 9. N. 21. 764.
— delatum judex remittere non potest. X. 764. 765. 10.
— an remittere possit adversarius. X. 765. N. 23.
— recusari non potest ab eo, cui delatum est; nec potest deferri, dummodo salva pietate jurare possit. VII. 536. 19. 537. *seq.*
— judex potest ex causa revocare. X. 763. 764. N. 21.
Exacto jurejurando in causis dubiis, debet judicare secundum illum qui juravit, actorem, vel reum. X. 765. 776. 11.
— item contra illum qui jurare recusat. X. 766. 11.
Quænam actori vel reo juranti competat actio, aut exceptio. X. 765. N. 24.
— an victus sit in expensas condemnandus. X. 766. N. 24.
— sententia post hoc jusjurandum secuta, potest retractari appellatione ex novis instrumentis postea repertis. X. 766. 12. 767. *seqq.*
— cur non etiam testibus. Et quænam differentiæ ratio. X. 769. 13. 770.
Quomodo, & intra quæ tempora liceat retractare sententiam secutam post jusjurandum necessarium. X. 770. 15. 771. *seq.*
Jusjurandum promissorium quid sit. V. 1210.
— an accedens contractui novam obligationem adiiciat. X. 625. 2. & N. 3. 626.
Qua pena mulctetur a jure, qui aliquid jurejurando promisit, nec præstitit. VII. 400. 7.
Jusjurandum purgatorium quid sit. X. 629. 630. N. 2.
— in quibus causis, & quando locum habeat. X. 630. N. 2. & 763. 764.
— potest retractari. VII. 495. 16.
Jusjurandum suppletorium idem est atque jusjurandum necessarium. X. 751. N. 11.
— quando locum habeat. X. 745. N. 4. & 746.
— Vide *Jusjurandum necessarium.*
Jusjurandum voluntarium, seu extrajudiciale quid sit, VII. 487. 5. & 488. 11. X. 849. 1. 852. & 854. 5.
— ratum habetur ex edicto certis conditionibus; X. 637. 638.
Debet jurare, sive actor, sive reus, conditione delata. VII. 491. 492. X. 638.
— & quidnam sit jurare ex conditione delati jurisjurandi. Et quæ in eam rem desiderentur. VII. 491. 3. 493. 494. 9. X. 638.
Quod ultro suscipitur jusjurandum, nemine deferente, nihil podest juranti. Et quatenus illi noceat. X. 637. 638. & N. 4.
— quid si lex municipalis jusjurandum deferat, eique stari jubeat. X. 638. N. 4.
Quomodo qui refert jusjurandum, deferre etiam intelligatur. VII. 492. 4. X. 639. 640. 5.
Deferre, & referre jusjurandum quomodo dfferant. VII. 492. 4.
Quinam habeant jus deferendi jurisjurandi. X. 639. *cap.* 4.
Actor reo, & reus actori jure deferunt jusjurandum. X. 640. d. *cap.*
— jure deferunt tutores, & curatores; & quatenus. X. 641. 642. 1.
— item filiusfamilias, & servus in re peculiari. *ibid.*
Quinam procurator jure deferat, & quando. X. 641. 642. 1.
Quinam non habeant jus deferendi jurisjurandi. X. 642. 643. *seqq.* VII. 513. 3. 514. *seqq.*
Delatum alicui jusjurandum non prodest, etiamsi ab illo susceptum sit, nisi religiose sit juratum, aut nisi fuerit jusjurandum remissum. X. 645. 646. 1. 647. *seqq.*
— quid si morte, aut casu aliquo impeditus jurare non potuit. X. 645. 646. 1. & N. 1.
Remittere jusjurandum quid sit. Et quinam remisisse intelligatur. X. 653. 4. 654.
— remissum habetur pro præstito. X. 654. 5.
An aliquando jusjurandum remitti debeat jure poli. X. 654. N. 9.
— remittere non potest, nisi is qui detulit; nec alii quam qui suscepit, potest remitti. X. 653. 654. & N. 9.
Jusjurandum si cui simpliciter delatum est, is vel statim jurare debet, vel intra aliquod tempus, nisi ei remittatur jusjurandum; & quare. X. 655. 1. 656. *seq.*
An accepta statim jurisjurandi conditione, & spatio ad deliberandum sumpto de eo quod quis jurare vult, ac de modo jurandi, deferens possit aliquando revocare jusjurandum. X. 655. 656. N. 1. 2.
An, & quando deferens revocare possit jusjurandum delatum intra certum aliquod tempus. X. 657. 658. *seqq.* & N. 3.
Jurandum est iisdem verbis, quibus est delatum jusjurandum; & quare. X. 662. 5. 663. *seq.*
Jusjurandum rite præstitum judex servat, vel exceptione reo data, vel actione illius rei, de qua juravit, actori concessa. X. 665. *seqq.* & 683. 1. 684. *seqq.*
— Vide paulo infra *Actio ex jurejurando*, & *Jurisjurandi exceptio.*
Causa jurejurando decisa retractari non potest, nisi in tribus casibus. X. 703. 704. *seqq.*
— Vide *Jusjurandum judiciale.*
Jusjurandum retractari potest, cum cautum est de ea re, speciali lege, seu pacto jurisjurandi delati. VII. 496. 18. 19. 497. *seq.* X. 704. 705. *seq.*
— item, cum de re, de qua juravit reus, actore inferente, contrarium postea juravit actor, deferente reo. Et quare causa posterioris jurisjurandi potior sit. X. 707. *seq.*
— item, cum quis, deferente herede, juravit aliquid sibi deberi ex testamento quod latebat: ex quo postea constiterit nihil fuisse relictum. VII. 498. 22. & 561. 1. 562. & 563. X. 708. 3.

BIU Cujas

Quare jusjurandum in causa legati, vel fideicommissi retractari possit. X. 708. 3. 4. & 709. *seqq.* & N. 5. & 7.
Jusjurandum servi, mulieris, pupilli quare ratum habeatur; & quatenus, ubi delatum sit X. 712. 713.
— ratum habetur, quacunque in actione, & quacunque de re sit juratum. X. 714 6.
Quandonam ratum habeatur in causis status. X. 713. N. 9.
An, & quomodo in matrimonialibus causis. *ibid.*
— an etiam in criminalibus. X. 714. N. 9.
Quare jus jurandum retractari non possit perjurii causa, ubi delatum sit. X. 714. 7. 715. *seqq.*
Jusjurandum pro veritate, & probatione habetur. X. 794. 9.
— novationis loco accipitur. *ibid.*
— loco est solutionis, & acceptilationis. X. 725.
— pacti conventi vim habet. X. 726. N. 22.
— transactionis speciem habet. X. 709. 710. & 725.
— habetur instar judicii. X. 713. & 725.
— interdum habet majorem vim, quam res judicata. X. 713. & 725. N. 21.
— perimit naturalem obligationem. X. 725. N. 21. & 726. N. 22.
— an, & civilem. X. 665. 666. N. 1. 667.
— habet vim litis contestatæ, & ejus effecta. X. 726. *seqq.*
— interrumpit longi temporis præscriptionem. Et quomodo. X. 726. 10. 727. *seq.*
— quando expressi vim habeat. X. 726. N. 22.
— an, & quatenus habeat executionem paratam. X. 702. N. 15.
Actio ex jurejurando quænam sit, & qualis. X. 683. 1. 684. *seqq.* VI. 692. 693. 3.
— quatenus dicatur actio in factum. X. 685. 2. & N. 3. VI. 523. 2. 524. *seq.*
— cur non dicatur actio jurisjurandi. X. 685. 2. 686. VII. 525. 4. 5.
— an sit actio nova, an vetus. X. 686. 3. 687. *seqq.*
— an una sit variis appellationibus notata: an plures. X. 690. 5. 691. *seq.* VII. 526. 6.
— actio est in personam, etiam cum quis juravit in actione in rem. X. 685. 1.
— an detur ex voluntario, seu extrajudiciali duntaxat: an vero & ex jurejurando judiciali. VII. 528. 12. 13. X. 683. N. 1. & 735. 736. 5. & N. 5.
— datur actori qui juravit, & ejus successoribus. X. 692. 6. 691. N. 9.
— datur interdum, & reo. X. 691. N. 8.
— quando etiam deferenti detur adversus jurantem. X. 692. & 693.
— datur adversus eum, qui detulit jusjurandum, & adversus ejus successores. X. 692. 6.
An actio ex jurejurando perpetua sit, an temporaria X. 698. *seqq.*
Actio ex jurejurando persequitur, de qua juratum est, & omnes ejus accessiones. Et quare. X. 697. 8. 9. 698. *seq.* VII. 527. 9.
— res, de qua juratum est, præstatur eadem conditione, & jure, quo præstaretur ex directa actione, si de eo actum esset. X. 700. & 701. N. 13.
— quare persequatur simplum duntaxat in actionibus, quæ inficiendo crescunt. X. 699. 10. 700. *seq.* VII. 527. 10. & 528. 11.
ex Jurejurando non irrogatur infamia, nisi sequatur damnatio. X. 701. 702. 11.
Exceptio jurisjurandi quomodo detur ex edicto prætoris. X. 666. 1. 667. *seq.*
— quando locum habeat. X. 665. 666. 1. & N. 1. & 667.
— est litis finitæ. X. 668. Not.
— an etiam non opposita judicis officio suppleatur, si de ea ex actis appareat. *ibid.*
— datur debitori qui juravit, & cuicunque qui actione, de qua juratum est, potest conveniri. X. 668. 2.
— datur heredi debitoris jurantis. X. 669. 670.
— ex persona auctoris prodest emptori, vel alii cuique singulari successori. X. 669. 3. & 670. 4. 671. *seq.*
— prodest etiam fidejussori, & aliis accessionibus rei principalis; & quatenus. X. 672. 5. & 673.
— quomodo quæsita juranti filio prosit etiam patri. X. 673. & 678. 8.
Exceptio jurisjurandi datur filio, si pater juraverit filium dare non oportere. X. 674. & 676. *seq.*
Jusjurandum exactum a fidejussore, prodest etiam reo ad exceptionem; & quomodo. X. 674. 6.
— & quare jusjurandum fidejussoris principali reo prosit ad exceptionem: pactum vero non prosit. X. 675. 676. *seq.*
Jusjurandum ab adversario defensori, vel procuratori delatum, exceptionem domino parit. Et quatenus. X. 674. 6. & N. 5. & 677.
Si alter ex duobus promittendi reis ejusdem pecuniæ juraverit, alteri quoque prodesse debet correi jusjurandum. X. 673. & 678. 8.
Jurisjurandi exceptio datur adversus omnes, qui de eadem re iterum agant, de qua recte delatum fuit jusjurandum. X. 678. 9. & 679.
— si modo agant ob eandem causam, licet alia actione experiantur, & aliam rem petere videantur. X. 681. *seqq.*
— datur adversus heredes ejus, qui detulit jusjurandum. X. 679.
— adversus illos qui in rem successerunt, de qua juratum est. *ibid.*
— adversus alterum ex duobus stipulandi reis, si delatum est jusjurandum ab altero. X. 679. 680. & N. 7.
— adversus cives omnes, si unus ex civibus in populari actione alteri, cum quo agebatur, detulit jusjurandum. X. 680.

BIU Cujas

Exceptio jurisjurandi nocet omnibus, qui agant de eadem re, de qua dominus recte detulit jusjurandum. *ibid.*

Cur si possessor juraverit suam rem esse, non possit summovere exceptione jurisjurandi extraneum, qui eandem rem proprio nomine vindicat a possessore. *ibid.*

Exceptio jurisjurandi datur adversus dominos, cum delatum est jusjurandum a procuratore, tutore, curatore, & similibus. X. 681.

Jussus patris necessarius est filiofamilias in acquirenda, vel repudianda hereditate. II. 408. 13. 14. & 409.

— quando non sit necessarius. II. 408. N. 4.

— Vide *Filiusfamilias*, *Paterfamilias*.

Jussus domini sive generalis, sive specialis necessarius est, ut actione *Quod jussu* teneatur ex contractu servi. VIII. 99. 100. 1. & 101. 3. 4. & 102. *seqq.*

— Vide *Actio*, *Quod jussu*, *Dominus*.

Justa mortuorum quæ. VI. 30. Not.

— varia illorum nomina. *ibid.*

— Illis impeditus in jus vocari non potest. *ibid.*

Justi vis, & significatio triplex. II. 21. IX. 4. 4.

Justitia æterna fons totius justi, & boni. I. 20.

— ea præscripsit, & dictavit jus inter homines. *ibid.*

Justitia Romanis habita est, & culta quasi Dea. I. 21. 22. 6.

— ea quadruplex est. I. 21. N. 9.

— ejus definitio, & definitionis explicatio. I. 183. 184. 3.

Quid differat inter justitiam, jus, & jurisprudentiam. I. 184. N. 5.

BIU Cujas

L

LAc an sit fructus industrialis. I. 817. 2. & N. 3.
Lacte uti nequit nisi modico usuarius pecorum. III. 220. 21.
Jus per lacum privatum navigandi an sit servitus. III. 246. 11.
Aquæductus constitui non potest ex lacu. Et quare. III. 246. 11. 247.
Lædere jus alterius paciscendo aut alio facto suo nemo potest. Et quare. VIII. 385. 8. 386. 9.
Læsio minoris necessaria est ad restituendum in integrum. V. 1106. 1107. 1.
— unde cognoscatur. V. 1107. 1. 2. 3. & 1108. *seqq.*
— ex quo tempore sit æstimanda. V. 1107. & 1108. N. 1.
— probanda non est in negociis natura sua damnosis. V. 1147. N. 26.
— sed probari debet in aliis rebus cum minore gestis, in quibus ex contracta re læsus non præsumitur minor. *ibid.*
— an præsumatur in mutuo, sive gratuito, sive fœneratitio. V. 1148. N. 26.
An læsionis enormis querela tollatur jurejurando. V. 1216. Not.
An remedium læsionis amittat minor, qui juravit se nullo pacto facturum contra id, quod contraxit. *ibid.*
ob Læsionem enormissimam quando venire liceat contra jusjurandum. V. 1235. N. 20.
ex Læsione enormissima datur post quadriennium estiam restitutio. V. 1142. N. 18.
An ex causa læsionis possit rescindi subhastatio. VI. 145. N. 6. 147. *seq.*
Læsus non creditur, qui jure communi usus est in contrahendo. V. 1127. 1128. 5. & N. 3.
Laicus est incapax ecclesiastici beneficii. IV. 270. N. 3.
— non potest dici spoliatus beneficio. *ibid.*
Lana an sit fructus industrialis. I. 817. 2. & N. 3.
Lanæ legato tincta non continetur. II. 863. N. 7.
ex Lana legata si vestis facta fuerit: neutrum debetur. Et quare. X. 829. 18.
Qui lanam purpura tingit, novam speciem non facit. I. 707. 2.
Lana uti non potest usuarius pecorum. III. 220. 20.
Lapis in confinio positus cujus sit; & pro qua parte. I. 891. 2.
Lapides eximendi servitus quomodo rustica sit, vel urbana. III. 287. 3. & N. 2.
Larem constituere quid sit. IV. 1216. & N. 4.
Lares familiares venerabantur Ethnici homines singuli in domo sua. III. 972. 7.
Largitio frumentaria quæ sit. IV. 843. & N. 10.
— non est causa annonaria. *ibid.*
— datur in ea compensatio. *ibid.*
Decreta interponi debent latina lingua a prætoribus. X. 352. 3.
Latina lingua Romæ pronuntiandæ erant sententiæ; & in illa judicum decreta interponenda. XI. 443. 9.
Latitantium bona veneunt. VI. 141. 1.
— & quinam latitent. VI. 142. 2. 3.
Latitudo itineris, actus, viæ, qualis sit. III. 371. 18. & 379. 19.
Latro publicus viarum obsessor impune potest interfici. IV. 1047. N. 14.
— Eum & dolo, & per insidias circumvenire licet impune. *ibid.*
Qui latronem interfecit, cum absque occisione poterat comprehendi, leviter duntaxat punitur ex jure Canonico. IV. 1038. N. 14.
Latro famosus quinam sit. V. 85. N. 3.
Latronum insignium non recipitur appellatio. Et quare. VI. 413. 10. & N. 10.
Latrones, & alii rei comprehensi interrogari debent de consciis, & participibus sceleris. Et quare. VII. 1157. 13. 14.
Qui promisit alicui se latronem inventurum, promisisse videtur illum deprehensum exhibiturum. IX. 1341. 1.
Impune feret, qui latronem non invenerit, non exhibuerit, & non indicaverit inventum. IX. 1342. 2.
Latrunculator quisnam sit. IV. 1179. 14.
— græce quomodo dictus. IV. 1179. N. 20.
— qua utatur jurisdictione; & adversus quos. IV. 1179. 14.
Latumiæ quæ sint. V. 1064. 13. & N. 8.
Laudemia quæ vocentur. II. 1266. 14. & N. 5.
— an debeantur ex venditione sub pacto redimendi. II. 1266. N. 5.
In renovatione investituræ facta ab heredibus, posteriore secuta inter illos divisione, an solvendum sit duplex laudemium. *ibid.*
de Laudemio in permutatione. II. 1266. N. 6.
Legare quid sit; unde dictum. II. 683. 3. 684. IX. 42. 6. & 489. 1.
Legari dicuntur cum res, tum personæ. Legare personas quid sit. II. 684. 4. & N. 3. IX. 489. 1.
Legare, cum refertur ad res, dupliciter usurpatum; & quatenus. II. 684. 5. IX. 489. 2. 3. 4.
— hodie quo sensu usurpetur. II. 684. N. 4.
Legandi appellatio generalis, & specialis. Et qualis utraque. II. 684. 5. IX. 489. 2. 3 490. 4.
Uti quisque legassit suæ rei, ita jus esto, quam sententiam habeat. II. 683. 2.

Le-

BIU Cujas

Legare, aut fideicommissum relinquere potest, qui testandi jus habet. II. 720. 721. 3.
Ab illis legare potest testator, quibus aliquid dedit, vel nihil ademit: secus ab illis, quibus nihil dedit. II. 729. 1.
Legari potest omnibus, cum quibus est testamenti factio. II. 721. 1.
— quibus temporibus spectari debet, an cum illis quibus legatur, sit testamenti factio. II. 725.726. 13.
Dictanti testamentum legari potest ex illo testamento, non autem scribenti. Et quisnam dictasse intelligatur. IX. 87. 1. 88. *seq.*
Quare testibus adhibitis in testamento legari possit. IX. 89. 4. 90.
Quibus legari potest, illorum servis etiam legare licet. II. 722. 2.
— quibusnam servis, & quando legetur inutiliter. II. 723. 3. *seqq.* 724.
— quænam, & quomodo legare utiliter liceat servis propriis. II. 725. N. 5. & 6.
Incertis personis legari olim non potuit: hodie tamen legari potest. II. 724 725. 10. XI. 15. 1.
Incertæ personæ ex certis etiam olim potuit legari. XI. 16. 3. & 4.
— iis etiam legari potuit, quæ futuræ essent aliquando certæ, vivo testatore. XI. 17. 5.
Qui legat ex pluribus ei qui novissimus supervixerit legare videtur certæ personæ. XI. 61. 2.
Quoties legatur certo generi personarum, debetur legatum illis etiam, qui postea esse desierunt ex illo genere. XI. 90. 6.
Legari potest Civitatibus, Vicis, Collegiis. II. 725. 11. 12.
— Vide *Civis, Civitas, Cognati, Collegium.*
Heredi a seipso legari non potest, a coherede potest. II. 733. 7.
Re duobus legata, quorum alter institutus sit heres, quod huic a seipso legatum est, pertinebit ad legatarium. II. 733. 7.
Fundo legato ex duobus heredibus illi qui heres non extiterit, an is capere possit quod est ei legatum a coherede dumtaxat: an vero & quod est illi legatum a seipso. II. 733. 8. 734.
A filio herede patri legari potest, etiam pure; & quare. II. 135. 9.
A filio herede legari potest omnibus, qui sunt in ejusdem patris potestate. II. 735. 9.
An quod patri legatum est a filio, eventu possit infirmari. II. 735. 9. & 733. 734. N. 4.
A legatariis & fideicommissariis legari potest. II. 735. 10.
— Et ab illorum heredibus proprio, vel appellativo nomine oneratis. II. 735. 736. 11. & N. 6.
Pater legare potest ab heredibus quos impuberi substituit. II. 730. & 731. 6.
— an legare possit ab herede impuberis legitimo. II. 739. 3.
Legari potest & ab illis, quibus est donatum mortis causa. II. 736. 12.
— item a conjuge, cui donatio facta inter vivos, morte confirmata est. II. 736. 13.
Legari potest ab iis omnibus, ad quos defuncti morte aliquid pervenit, quod non fuit illis ademptum. II. 737. 1. 738. *seqq.*
— Vide *Fideicommissum.*
Supra id quod cuique legatum est, nemo potest onerari. II. 743. 3.
Cum res, tum facta legari possunt. II. 755. 1. & 756. 2. 3.
Quænam res legari possint. II. 757. 6. & 767. 768. 37.
— rerum quæ legari possunt, ordo triplex. II. 757. 6.
Legari non possunt res, quæ non sunt, nec esse possunt in rerum natura. II. 757. 7.
Legari non potest ususfructus. *ibid.*
— futuræ tamen res legari possunt. II. 757.758.8.
Res Sacræ, religiosæ, & sanctæ, publicæ, & res Principis legari nequeunt. II. 758. 10.
— Earumve nec debetur æstimatio, si legatæ fuerint. II. 758. 11.
— An feudi æstimatio debeatur, si hoc fuerit legatum. II. 758. N. 5.
Res nostra, quæ in hostium potestate sit, legari potest. II. 758. 12.
— quam tamen neque redimere, nec ejus æstimationem solvere tenetur heres. II. 758. N. 5.
An & quando legari possit res, cujus commercium sit heredi interdictum, vel legatario. II. 759.760. 14.
Legari prohibentur ex J.C. ædibus juncta, balnea, porticus, tabernæ; & quare. II. 760. 16.
— Et quandonam ædibus juncta legari queant. II. 76. 18. *seqq.*
Legari possunt facta omnia, quæ recte jubentur in testamento. II. 771. 1.
— Excipiuntur illicita, inutilia, & quæ æstimari non possunt, & quænam sint. II. 771. 1. 2. & 772. *seqq.*
Legari potest liberatio debitoris sive nostri, sive heredis nostri, aut alterius. IV. 973. 8. & N. 4.
A Debitore legari potest liberatio fidejussori. IV. 973. N. 4.
Legari potest marito, qui solvendo non sit, liberatio dotis. *ibid.*
Dictandi testamentum recte legatur ex eo testamento. IX. 87. 1. 88. *seq.*
Quare testamentum scribenti legatur inutiliter. *ibid.*
Liberatio ubi legata sit ex duobus reis, cui consultum voluit testator: eidem præstanda illi est, vel acceptilatione, vel pacto. *ibid.*
Locatione legata colonis, quidnam legato contineatur. IV. 974. N. 4.
Legata & fideicommissa quomodo sint exæquata. II. 718. 24. 719. *seq.* IX. 669. 2.
Legata præstare, vel fideicommissa onus est heredis; nisi sint ab alio nominatim relicta. II. 999. 2. & 1000. *seq.*

— an

BIU Cujas

— an ea solvere cogatur hieres, si fiat ei controversia hereditatis. IX. 502. 4. & 503. *seq.*
Præstare legata omnium heredum est onus. II. 1001. 3.
Et quando ad unum ex heredibus præstatio legatorum spectet. *ibid.*
Qui legavit a pluribus heredibus, potest jubere, ut únus legata præcipiat, & præstet legatariis. II. 1001. N. 2.
Sub heredum appellatione designati quando debeant partes hereditarias, aut viriles in præstatione legatorum. II. 1002. 4.
— pro illis, qui debent partes sive hereditarias, sive viriles, & solvendo non sunt, cæteri non onerantur. II. 1002. 4.
Legata ad onus heredum pertinent, si hi nec repudiaverint, nec se abstinuerint. II. 1002. & 1003. 6.
— si repudiaverit is, a quo legatum relictum, obligatur legato heres, ad quem defecta hereditas pervenerit judicio testatoris. II. 1003. 6.
Legata ab instituto relicta voluntate testatoris, repetita videntur a substituto. II. 1003. 1004. 7.
— quæ ab instituto relicta in persona ejus non constitere, neque repetita videntur a substituto. II. 1004. 9.
— non videntur repetita, si contraria testatoris voluntas appareat. Et ex quibus rebus hæc colligatur. II. 1004. 10. 1005. 11. *seqq.*
An quæ nominatim legata sunt ab instituto, videri debeant a substituto repetita. II. 1005. 14. & N. 5.
Legata ab instituto relicta, repetita videntur a coherede, cui portio deficientis coheredis accrevit. II. 1005. 1006. 15.
Relicta a parte, vel domino legata quando peti possint a filio, vel servo, tamquam a substitutis. II. 1006. 16.
Legata ab instituto relicta, eo deficiente, non debentur a sequentibus qui succedunt ab intestato, nisi & ab istis nominatim relicta fuerint; vel ipsi defuncti voluntatem agnoverint. Et quomodo. II. 1006. 17. 1007. 18. IX. 43. 3.
An si ex pluribus inutiliter relictis quædam legata solverint heredes, cætera præstare teneantur. IX. 44. 4.
Evicta ex causa præteritionis, vel exheredationis hereditate, debentur a legitimis heredibus legata, & fideicommissa a scripto herede relicta. II. 1008. 20.
Hereditate indigno ablata, legata quæ fuerant ab indigno relicta, debentur a Fisco. II. 1008. 19.
Legata in diem, vel sub conditione relicta, neque peti ante diem, vel priusquam extiterit conditio; neque agnosci, vel repudiari possunt. II. 1010. 4. & 1011. 1012. 9.
Legata dari solent ob meritum. XI. 70. 8.
Testator præsumitur legata reliquisse patriæ potius, quam civibus singulis; notis, quam ignotis, conjunctis potius, quam extraneis. XI. 9. 16. *seqq.*
Legata ad certum tempus relicta quomodo deberi desinant. II. 835. 836. 29. IX. 543. *seqq.*
Quænam legata non ex communi, sed ex prudentum judicio duntaxat, & ex æqui, bonique regula æstimationem recipiant; & quatenus. II. 942. 15. 943. *seqq.*
Legata res si casu pereat: non perit heredi, sed legatario. VIII. 47. 12.
Rem generaliter legatam heres facere debet accipientis legatarii: rem vero certam, seu speciem legatam dare debet talem, qualis est. Differentiæ ratio. II. 877. 878. 27.
Quare si certam rem alienam sciens legaverit testator: heres vel eam redimere, & præstare debeat, si potest; vel æstimationem ejus dare legatario. II. 878. 879. 28.
— an idem juris, ubi testator legavit rem suam, cujus usufructus sit alienus. *ibid.*
Communi re legata, an tota; an pars ejus duntaxat debeatur legatario. II. 879. N. 14.
Si sciens testator rem legaverit pignori obligatam: ea est ab herede luenda; secus si ignoraverit. II. 879. 880. 29.
— nisi tamen, vel æque fuisset legaturus, ubi scivisset. Et quæ sit in ea re conjectura voluntatis. II. 880. 30.
— vel, nisi ex soluto ære alieno a legatario, quoad efficiat æstimationem rei legatæ, superfluum sit aliquid, quod, ut pignus luatur, solvendum sit ab herede. II. 880. 881. 31.
Via, & fundo legatis, tunc solum via intercedit, quoties plus Falcidia desiderat, quam est viæ pretium; vel desiderat tantumdem. III. 978. 3. 4. & 979.
Re pluribus legata conjunctim, quando solidum, vel partes singulis datæ videantur. II. 885. 4. 886. 5. XI. 21. 3. 5. & 22. 8.
Quandonam res una legata duobus separatim data videatur a testatore, vel uni duntaxat, puta posteriori, vel utrique in solidum. II. 886. 6. *seqq.*
Si res eadem duobus legata sit conjunctim, vel disjunctim: scinditur inter eos legatum, si ambo ad eam pervenerint. II. 886. 887. 9.
Si aliquibus res legata sit conjunctim, aliis vero disjunctim, conjuncti unius personæ vice funguntur. II. 887. 9.
— Vide *Conjuncti*, *Disjuncti*.
An legatis prædiis instrumenta, quæ prædiorum acquisitionem continent, legatario præstari debeant ab herede. IX. 647. 1. 648. *seq.*
— Et cur heres legatario cavere debeat se authentica prædiorum instrumenta prolaturum, ubi opus fuerit. IX. 650. 2. & 651. *seq.*
Legatario minimum debetur in re ambigua. XI. 104. 8.
Quomodo consequi possit legatarius, ut prædia obligata, legati nomine relicta liberentur ab heredibus, si de iis liberandis nihil aperte senserit testator. II. 881. 32. 882. *seqq.*
An si unus ex legatariis defecerit: solidum legatum pertineat ad collegatarium. II. 887. 10. 888. *seq.* XI. 21. 4. 25. 14.
— & an

BIU Cujas

— Et an partem faciat conjunctus legatarius, qui non concurrit. XI. 22. 9. 25. 14.
Cum in legatis rebus electio est legatarii, cur ab eo facto electio mutari non possit. XI. 1444. 4. & 1445.
— legatariis omnibus deficientibus ad quemnam pertineat legatum. II. 889. 890. 11.
— Vide *Accrescendi jus.*
Legati, & fideicommissi persecutio datur iis, quibus aperte datum voluit testator; vel iis, quorum interest fuisse datum fideicommissum. II. 989. 990. 2.
Legati, & fideicommissi ideo alienari vetiti, *ut in familia maneret*, quibus ex familia detur persecutio, si contra factum fuerit. II. 990. 2. 3. 991. *seqq.*
— Et quando videatur alienatum fuisse fideicommissum extra familiam. II. 992.
— Vide *Alienatio, Familia, Fideicommissum.*
Cum testator simpliciter legat *illi* aut *illi*; vel *cui* aut *quibus* heres volet: datur utrique petitio legati, si heres neutri dederit, cum potuit. II. 994. 7. & 995. 8.
Quænam culpa ab herede præstanda in legatis, & fideicommissis. II. 706. 38. 707. *seq.*
Genera legatorum quatuor pro vario legandi genere. II. 703. 2. 3.
— per Vindicationem. II. 704. 4.
— per Damnationem. II. 704. 5.
— Sinendi modo. II. 704. 6.
— per Præceptionem. II. 705. 7.
Quibus modis superiora legatorum genera differrent. II. 703. & 704. N. 1.
Partitionis legatum quod sit, & quomodo sit a quatuor aliis legatorum generibus diversum. II. 767. N. 13. 768.
Legatum quid sit. II. 688. 6. IX. 490. 5. & 492. 9.
— definitio multiplex. II. 687. *seqq.*
— definitio I. C. Modestini defenditur. II. 685. 686. *seqq.*
Legatum quomodo differat ab hereditate, a fideicommisso, testamento, donatione inter vivos, & donatione causa mortis. II. 685. 6. 686. 7. 8. IX. 490. 7. & 491. 8.
— ab herede præstari debet. Et quibus modis fiat ut non præstetur. II. 687. 10. 688. IX. 492. 9. & 493. *seq.*
— an præstetur a vivo testatore. II. 688. 11. & N. 8.
Legatum acquiritur, cum & a jure delatum, & recte susceptum est. II. 700. 18. 19.
An aliquid legatum sit, cognoscitur ex verbis ad legandum idoneis, & ex demonstratione, quæ nominis vice fungatur. II. 701. 702. *seq.*
Ad legatum constituendum neque sufficit voluntas sine scripto, dictove, aut nutu eam indicante; neque sufficit dictum, vel scriptum quodlibet sine voluntate. II. 712. 2. 713. IX. 601. 1. 2.
Nullum est legatum, vel fideicommissum, si non appareat, cui consultum voluerit testator. XI. 13. 1. 14. *seqq.*
— ei nominatim legasse testator intelligitur cui illum dare voluisse apparet, vel demonstratione; vel conjectura voluntatis. XI. 14. 4. 15. *seq.*
Si testator det, vel adimat legatum alteri ex duobus, neque appareat, de quo senserit: cur neque legati datio, neque ademptio valeat. XI. 51. *seqq.* II. 789. 6. & 877. 26.
Cum testator unam rem legavit ex duabus, nec apparet de qua senserit, quare cogendus sit heres eam dare, quam ipse voluerit. XI. 52. 53. 5.
Inutile est legatum, persona legatarii non adscripta. XI. 105. 1. 2.
An, & quatenus valeat hoc modo legasse: *cui ut det heres meus dixero, ei heres meus decem dato.* XI. 105. 3.
Si is qui habebat Flaccum fullonem, & Philonicum pistorem, Flaccum pistorem legaverit: uternam debeatur. XI. 107. *seq.*
Legato officit error testatoris vel in corpore rei legatæ, aut legatarii; vel in hujus consanguinitate, vel in nomine appellativo legatæ rei. II. 713. 4. *seqq.* 714. *seq.*
Quare legato officiat error testatoris in nomine appellativo legatæ rei, & non in nomine proprio. II. 714. 13. 14. 715. 15.
An, & quando noceat legato testatoris error circa rei legatæ dominium. II. 715. 716. 16.
Novissima scriptura valet in legatis. II. 716. 17.
— nisi tamen, vel in priori scriptura nominatim caverit testator, ne posterior scriptura valeret. II. 716. 18.
— vel, nisi in posteriore nominatim dixerit se pœnituisse prioris derogationis. II. 716. 19.
in Legato libertatis directo relictæ spectanda est levissima scriptura, & quæ sit servo commodior. II. 717. 20.
in Legato libertatis per fideicommissum relictæ spectari debet novissima scriptura. Et quæ ratio differentiæ. II. 718. 22. 23.
Legatum municipibus, collegis, aut personis universitatem efficientibus relictum, Municipio, Collegio, vel Universitati relictum intelligitur. XI. 10. 23.
Legatum relictum incapaci tempore mortis, vel testamenti, vel etiam incapaci in utroque ratum est, vel si relictum sit in id tempus, quo capere poterit. II. 726. 14. 727. 15.
— vel, si relictum sit sub condictione, quæ post mortem testatoris tunc extitura sit, cum capax esse poterit. II. 727. 16.
— vel, si ei qui solidum capere non poterat, plus relictum sit, quam capere ei liceat: & rogatus sit totum restituere. II. 728. 17.
Legatum est inutile, si ei relictum sit, qui nihil omnino capere potest. II. 728. 18.
Legatum rei nostræ est inutile. II. 761. 21. IX. 513. 1. *seqq.*

BIU Cujas

— Et quandonam legatum rei nostræ utile sit. II. 762. 22. 23. IX. 513. 514. 3.
Utiliter mihi legatur a creditore, vel ab alio res mea pignori obligata. Et quomodo. II. 762. 24.
— uti, & res mea, cujus usufructus sit alienus. II. 762. 25. 763.
Inutile est legatum rei nostræ, quæ prædii servitutem alteri debeat. II. 763. 26.
Legatum rei nobis debitæ nullum est, si nihil amplius sit in legato, quam in debito. II. 763. 27.
Utile legatum rei nobis debitæ, si plus sit in legato, quam in debito. Et quibus modis efficiatur ut plus sit in legato. II. 763. 27. *seqq.*
Legatum rei debitæ utile est, vel cum nova actio ex testamento plenior est veteri, vel ob debiti repræsentationem. Et quale sit utrunque. II. 763. 29. 30. 764. *seqq.*
An, & quando utile sit alienæ rei legatum. II. 769. 38. *seqq.* 770. *seq.* IX. 503. 1. 504. *seqq.*
— cujus sit probare, an testator sciverit suam esse rem a se legatam. 769. N. 15.
— quando utile censeatur alienæ rei legatum, etiamsi testator ignoraverit alienam esse rem legatam. II. 769. 39. *seqq.* & 770. N. 16. IX. 506. *seq.*
Legatum ab initio inutile tractu temporis non convalescit. II. 776. 2. 777. *seqq.*
— an utile sit conditionale legatum, æstimatur ex tempore existentis conditionis, & non ex tempore facti testamenti. II. 781. 8. 782. *seq.*
— Vide *Catoniana regula.*
Legatum relinquitur vel testamento, vel justis codicillis. II. 787. 2.
— ex imperfecto testamento, & imperfectis codicillis nec legata, nec fideicommissa debentur. *ibid.*
— Vide *Codicilli.*
— ex inofficioso aut irrito testamento legata hodie non debentur, nisi rescissum sit ex præteritionis causa. II. 787. 788. 3.
Legatum an ex epistola debeatur; & quomodo. II. 788. 4.
— quando debeatur ex jurejurando heredi delato. II. 788. 5.
Legatum vitiatur ex incertitudine, vel legatæ rei, vel personæ legatarii. II. 788. 789. 6.
Legato recte adjiciuntur demonstratio, causa, dies, conditio, modus. Et quænam sint singula. II. 789. 7. 8. 790.
— Adjiciuntur autem legato, vel ejus juvandi, vel temperandi, vel minuendi causa. Et quomodo. II. 810. 11. 811. *seq.*
Legatum non vitiatur falsa demonstratione, aut causa. II. 791. *seq.*
— Quid sit demonstratio, vel causa legati. II. 789. 8. 9. 790.
— interdum tamen etiam falsa demonstratione vitiatur, & quibus in causis. II. 793. 20. *seqq.* 794. *seqq.*
Quare legatum non valeat, si centum legavero, *quæ habeo in arca*, & nihil in ea sit. II. 793. 794. 22.
— item, si legavero decem, quæ deberi mihi dicam a Sempronio, vel Titio; & nihil debeatur. II. 794. 795. 23.
Quando ex demonstratione vera legatum vitietur, tanquam inutile. II. 796. 797. 27.
— Vide *Demonstratio.*
Quandonam vitietur legatum ex falsa causa. II. 797. 28. *seqq.* & 798.
— Vide *Causa legati.*
Legatum deberi potest ex die, vel sub conditione. Et quid si ad certam diem, vel conditionem legatum relinquatur. II. 792. 793. 17.
Legatum sub modo relinqui potest. Et quinam sit legati modus. II. 790. 12. 793. 18. 797. N. 9.
— Vide *Modus.*
Quænam conditiones vitient legatum; & quænam pro non adjectis habeantur. II. 798. 32. 33.
Legatum in voluntatem legatarii aperta conditione collatum valet, & efficitur conditionale. II. 799. *seq.*
Legatum conferri non posse in alienam voluntatem, quam habeat sententiam. II. 801. *seqq.*
Legatum in voluntatem extranei conferri non potest. Et quinam habeatur extraneus. II. 801.
— conferri non potest in voluntatem extranei verbis expressam; secus in tacitam. Et quomodo utrunque; & quare. II. 802. 3. 4. 803. & 809. 9.
— neutro modo conferri potest in voluntatem heredis. II. 809. 9. 10. XI. 27. 1. 4
Si quis ita legaverit; *illi aut illi lego, utri heres volet*, an conferat legatum in voluntatem heredis. XI. 27. 2. *seqq.*
— quandiu heres electionem habeat in legato. Et quid juris si non elegerit. XI. 28. 7. 8.
— Vide *Electio.*
Legatum conferri potest, etiam expressa conditione in arbitrium alterius. II. 804. 5. 805. *seq.*
Legatum turpe improbatur; & quorsum. Et quodnam sit. XI. 812. 813. 2.
— improbatur & captatorium. II. 813. 3.
— pœnæ causa relictum olim valere non potuit. Hodie valet, nisi vel legibus sit interdictum, vel sit contra bonos mores. II. 813. 4. 814. *seqq.* IX. 565. 1.
— pœnæ causa relictum quidnam sit. II. 814. 5. 6. 815. *seq.* IX. 566. 2.
— pœnæ causa relictum inutile est, sive ab herede, sive a legatario relictum sit. II. 817. 9.
Inutile est legatum alteri relictum ea lege, ut illi det, cui testator legare non poterat. II. 817. 10.
Legatum infirmatur, cum testamentum vel ab initio est inutile, vel postea quovis casu rescinditur. II. 823. 4. 6. & 824.
— nisi tamen testamentum factum sit inutile, vel irritum ex causa præteritionis, aut exheredationis. II. 824. 6.
Legatum infirmatur, cum infirmantur codicilli. II. 824. 7.

BIU Cujas

— infirmatur, eum revocatur a testatore. II. 823. 5. 824. 8. 825. *seqq.*
— adimitur nuda voluntate verbis, aut factis testata. II. 824. 8. 825. *seqq.* IX. 501. 502. 2.
— quomodo voluntas hic declaretur verbis. II. 826. 827. 21.
— quomodo factis; & quibus. II. 827. 22. *seqq.* 828. *seqq.*
— Vide *Ademptio legati.*
Quare nuda voluntate possit adimi legatum, & non hereditas. II. 825. 826. 10.
An legatum censeatur ademptum, relicto fideicommisso a legatario. II. 825. 826. N. 2.
— an ademptum censeatur, legata re pignori obligata. IX. 502. 3.
— extinguitur, si testator vivus legatario donaverit rem legatam. IX. 509. 1.
An extinguatur legatum dotis, si pater vivus filiæ dotem dedit, quam testamento illi reliquerat. IX. 509. 510. 1.
Legatum annuum ad certam diem, vel conditionem relictum finitur, cum dies advenerit, aut extiterit conditio. II. 835. 836. 29.
Legatum in annos singulos multiplex legatum est, nisi contra voluerit testator; & morte legatarii finitur. XI. 637. 638. 1. & 640. 4. III. 180. 12.
— & quidem primi anni legatum purum est, sequentium vero conditionale. XI. 637. & 638. 1. III. 110. 12.
Legatum annuum Titio, heredique ejus relictum, perpetuum est; & ad heredum heredes pertinet in infinitum. IX. 529. 5.
— Vide *Annua.*
Legatum sub modo relictum revocatur, ubi legatarius modo non paruerit. II. 836. 30.
Legatum sub modo factum, an purum sit, an conditionale. II. 836. 31. 837. *seq.*
— debetur, & peti potest, antequam modum impleverit legatarius. II. 837.
— susceptum a legatario revocatur si is modum non impleverit, tanquam defecerit conditio. II. 837. 838.
— sub modo relictum non potest consequi legatarius, nisi caverit se facturum id, quod facere jussus est a testatore. II. 838. 839. 32.
— quare sit hæc legatarii cautio necessaria. II. 839. 32.
— & an hæc faciat legatum conditionale. II. 839. 840. 33.
Legatum aufertur indigno. Et ex quibus factis, tanquam causis legatarius indignum se præbeat judicio testatoris. II. 840. 34. *seqq.* 841.
— quibus ex causis indigno ablatum Fisco vindicetur interdum; interdum relinquatur heredi. II. 841. 842. 39.
Quare filius, qui, vel se abstinuit, vel repudiavit; petere possit a coherede legatum sibi eo testamento relictum. II. 842. 40.
Legatum acquiritur volenti, sive agnoscenti. II. 843. 844. 1.
— an & ignoranti acquiratur; & quatenus. II. 844. 2.
— acquiritur ignoranti, & quoad personalem actionem, & quoad ipsum dominium. II. 843. N. 1.
— agnitum ex quo tempore fiat legatarii. II. 844. 3. & N. 2. 845.
Quandonam legatum agnosci possit; & quatenus. II. 845. 5. *seqq.* 846. *seqq.*
— acquiri potest; quando delatum a jure non est repudiatum. II. 845. 6.
— quando delatum intelligatur. II. 845. 846. 7.
— non defertur, nisi post mortem testatoris. II. 846. 8.
— nec ante aditionem hereditatis. II. 846. 9.
— nec ante diem, vel conditionem. II. 846. 10.
— semel repudiatum non potest amplius acquiri. II. 847. 11.
Legatum, vel agnoscendum est totum, vel a toto abstinendum est, si unum sit. II. 847. 848. 12.
— sin plura sint: uno repudiato, amplecti alterum licet. II. 848. 849. 13.
Si duo sint legata quorum unum sit cum onere, alterum sine onere: an primum repudiare, & alterum admittere liceat. *ibid.*
Quando unum legatum esse videatur, & quando plura. II. 849. 13.
Legatum, licet unum sit, potest acquiri pro parte, & pro parte repudiari ab heredibus legatarii. Et quare. II. 849. 850. 14.
Legati acquisitio continet dominium legatæ rei, & duplicem actionem in rebus certis legatis. II. 850. 16.
— dominium certæ rei legatæ recta transit in legatarium. II. 850. 851. 17.
Legatam rem certam non potest alius præter legatarium, etiamsi heres sit, alienare, nec pignori obligare, nec manumittere. II. 851. 18. IX. 687. 688.
— quid juris si rem legatam heres alienaverit, antequam legatum agnoscat vel repudiet legatarius. XI. 84. 6.
Legatam sub conditione rem potest heres alienare pendente conditione. Et quare extante conditione eam sibi vindicet legatarius. II. 851. 18. IX. 689. 690.
Legata res si vendita fuerit, atque emptori vindicata: quando & adversus quem emptor regressum habeat. IX. 691. 1.
Legatum sub conditione relictum, extante postea conditione, pro eo est, quasi pure legatum fuisset quoad jus legatarii. II. 851. 18.
Legatum nunquam est damnosum. Et quantum oneris habere queat. II. 851. 19. 852.
— est favore dignum. XI. 58. 21.
Legatum potest repudiare, qui potest acquirere. II. 852. 20.
— ante diem, aut conditionem repudiatum, potest agnosci post diem, aut conditionem. II. 853. 20. & N. 5.

BIU Cujas

— non potest pro parte repudiari, nec pro parte acquiri. II. 853. 20.
— quinam sit repudiationis effectus. II. 853. 21.
— repudiatum intelligitur retro fuisse heredis, vel legatarii, a quo fuit relictum. II. 853. 22. 23. & 854.
— nisi tamen deferatur substituto, aut conjuncto. II. 853. 22.
Legati repudiatio quatenus legatario prosit, vel noceat. II. 854. 24. 855. *seq.*
Unde cognoscatur quantum in legato sit, quod præstari debeat. II. 857. *seqq.*
Incertitudo legati quænam, & unde sit. II. 858. 3. & 865. 14.
— res legato designantur universæ, aut singulæ. Et quomodo universæ. II. 858.
Legatum partitionis, seu partis hereditatis, quid sit, & quibus oneribus sit obnoxium. II. 858. 6. 7. 859. *seq.* & 767. N. 13.
— an propriam habeat, & diversam a reliquis legatis naturam. II. 766. 768. N. 13.
Quare illum cui portio hereditatis legata est, non sequatur onus æris alieni. II. 859. 860. 7.
Legatum partis bonorum quid sit. Et an sit ulli oneri obnoxium. II. 860. 8. 861. 11. & 862.
— quomodo præstari debeat. II. 860. 861. 9.
— sine fructibus restituitur, nisi heredis mora intercesserit. II. 861. 10.
Quomodo verbis designentur res quæ sunt in legato, sive corporales, sive incorporales. Ex his tria genera legari solent, & quæ. II. 862. 863. 12.
Corporales res singulæ, sive præsentes, sive futuræ, una vel plures quomodo verbis certæ demonstrentur, atque ita legentur. II. 863. 864. 13.
Legatum generis an, & quando utile sit, vel secus. II. 866. 15. 867. *seq.*
— quænam ex eo genere species, seu res legato contineatur. II. 868. 17. 869. *seqq.*
— Vide *Electio.*
Quantum sit in legato quare sit cognitu necessarium etiamsi constet in legato quid sit. II. 883. *seqq.*
Quomodo legatum fiat plenius, quam relictum est ab initio. II. 884. 885. 2.
Minuitur legatum, vel ex numero eorum quibus res eadem legata est, vel ex quantitate legatorum. Et quibus modis utrunque. II. 885. 3. 4. 886. *seqq.* & 897. 1.
Quantum sit in legato, quomodo ex contributione legatorum, quæ eodem testamento præstanda sunt, atque ex eorumdem æstimatione cognoscatur. II. 934. 2.
in Contributionem legatorum quæ veniant. II. 934. 3. 935. *seqq.*
— Vide *Falcidia.*
An, & quomodo æstimetur quanti sit unum quodque legatum. II. 941. 14. 942. 15.
Quando legatum transmittatur ad heredes. II. 996. 9. 10.
Legatum Principi relictum transmittitur in successorem, etiamsi Princeps decesserit, antequam legati dies cesserit, aut extiterit conditio. II. 997. 11.
Et cur aliud juris in legato Augustæ relicto. II. 998. 12.
Legatum Principi qua tali relictum, imperio seu regno, cui Princeps præsit, relictum intelligitur. II. 997. 11.
Legatum alicui relictum sub titulo dignitatis, aut certæ administrationis, loco ipsi, & dignitati relictum videtur. II. 997. 998. 11.
Legatum, aut purum est, aut in diem, vel sub conditione. II. 1109. 1.
— quodnam sit purum. II. 1109. 2.
— debetur statim, dum tamen adita sit hereditas. II. 1010. 3.
Legatum in diem non potest exigi ante diem ab invito herede, licet possit ab eo volente solvi. II. 1011. 6. & 1012. 10.
— ad heredem transmittitur, mortuo testatore, etiamsi decesserit legatarius ante diem. II. 1011. 7.
— conditionale quare non transmittatur, si pendente conditione decesserit legatarius. II. 1011. 8. XI. 1003. & 1004. 5.
Legatum in diem quodnam vocetur. II. 1012. 12.
Legato dies inest, vel aperte, vel tacite; & quomodo. II. 1012. 13. 14. 15.
Tacite legatum diem in se continet, vel ex natura relicti, vel ex tacita voluntate testatoris. Et quomodo. II. 1012. 16. 1013. 17.
— Vide *Dies.*
Legatum sub conditione relictum peti potest, vel cum extiterit conditio; vel quando a jure habebitur pro impleta. II. 1013. 18.
Quomodo conditio legato insit extrinsecus, vel adjiciatur a testatore. II. 1017. 1. 1018. *seqq.*
— inest extrinsecus legato, aut potestate juris, aut natura rei legatæ. Et quomodo. II. 1017. 1018. 2.
— adjecta intelligitur a testatore conditio, sive is verbis adscripserit, vel sine verbis inesse voluerit. II. 1018.
Conditio adscribitur legato, aut expressa conditionis formula, aut eo adjecto quod pro conditione habeatur, uti dies incertus, & demonstratio ex futuro sumpta. II. 1018. 4. 1019. *seqq.* & 1024. *seqq.*
— quis dies certus, quis incertus; & quot modis incertus. II. 1019. 5. 6.
— quibus verbis legatum conferatur in incertum diem. II. 1022. 1023. 10.
— incertus dies adjectus conditionem in testamento facit. II. 1019. 7. 1020 *seq.*
— nisi tamen appareat, vel dilationis causa duntaxat fuisse a testatore adjectum, vel ideo ut legatum sine ulla dilatione præstetur. Et quomodo. II. 1021. 1022. 9.

BIU Cujas

Legatum ita relictum. *Stichum qui meus erit, cum moriar, do, lego.* Vel ita; *vestem meam, vina mea do, lego,* Quomodo sit conditionale. II. 1024. 1025. 11.

Legatum verbis purum conditionem accipit ex voluntate testatoris tribus modis; & quinam sint. II. 1027. 13. *seqq.* & 1028. *seqq.*

Legatum sub conditione relictum, si transferatur in alium, videtur sub eadem conditione translatum; nisi tamen conditio choereat personæ. II. 1027. 1028. 15.

Quandonam conditiones quæ tacite insunt, puta, *Si heres adierit, Si fructus nascentur,* & similes, licet expressæ, non faciant legatum conditionale. II. 1035. 2. 3. & 1036.

— quandonam si expressæ fuerint, legatum conditionale faciant. II. 1037. 4. 1038. *seq.*

Legatum sub tacita conditione relictum, decedente legatario, antequam extiterit conditio, transmittitur ad ejus heredes. II. 1035. 2.

— quid si tacita conditio exprimatur. II. 1037. & 1038. 4.

Conditiones a jure improbatæ legatis, & fideicommissis adiectæ pro non adjectis habentur. Et quænam sint. II. 1040. *seqq.*

Quæcunque conditiones tacite insunt legatis, vel adiectæ sunt a testatore, nec a jure improbantur, impleri debent, ut licet, & ut testator voluit. II. 1052. 25. & 1053. *seqq.*

— Vide *Conditio, Conditiones.*

Legatum relictum sub conditione, *Si legatarius decem dederit uni, vel pluribus*; peti non potest, nisi tota decem data fuerint. II. 1067. 9.

Cum vel duobus conjunctim legatum est, *Si decem dederint*; vel uni legatum est, ita ut solidum capi ab illo non possit; quod minus ipse, aut illi duo capiunt ex eo legato, eo minus ex adscripta conditione dare coguntur. II. 1167. 10. 11. 1068.

— excipitur legatum quod minuitur lege Falcidia. Et quare in solidum conditioni pareri in illo necesse sit. II. 1068. 1069. 12.

Legatum relictum illi, qui primus quid fecerit, duobus idem simul facientibus, neutri debetur; & quare XI. 38. 15. 16.

Legatum valet, etiam omissa conditione, vel die, vel alio temperamento, quod addere se velle testator dixerat, & quare. XI. 1463. 9.

Legatum eo loci præstandum est, ubi testator de eo nominatim cavit, aut versimiliter voluit. II. 1091. 1.

— si nihil de eo significaverit: res certa legata, sive species, sive quantitas designata certo loco, ibi præstanda est, ubi relicta. II. 1091. 1092. 2.

— si sit alio translata dolo malo ab herede: vel ibi præstanda est, ubi jure petatur; vel ubi est, si absque heredis dolo sit alibi. II. 1091. 2.

— sin incerta res, sive quantitas legata sit: ibi præstanda est, ubi jure petatur *ibid.*

Legatum, ubi agitur in personam, vel ibi potest peti, ubi heres domicilium habet, vel ubi est major pars hereditatis. II. 1092. 3.

— si per actionem in rem agatur: legatum ibi peti debet, ubi est. II. 1092. 4.

Legatum testamento non relictum, & jurisjurandi conventione solutum; sicuti, & quod datum est supra dodrantem, potest repeti indebiti condictione. VII. 561. 562. 1. & 563. 7.

— & quando actione de dolo repetatur. VII. 563. 8. 9.

— quomodo legatum non esse testamento relictum probetur. VII. 562. 5. 563. & 1024 14.

Res eadem sæpius legata in eodem testamento amplius quam semel non debetur, nec peti potest. XI. 535. 536. 1. & 653. 7.

— quid inter legata, & stipulationes ejusdem rei plusquam semel factas intersit. XI. 653. 8. & 537. *seq.*

An testator, qui sepius eandem summam legat, legatum multiplicare voluisse censeatur XI. 654. 12.

Legatorum & fideicommissorum usuræ debentur & fructus post moram, & post litem contestatam. X. 1391. 46. *seqq.*

Legatum uxori relictum a marito non debetur, cum simul periere. XI. 42. 3.

Legatus proconsulis quinam. IV. 1160. 30. & N. 60. & 1161.

— an differat ab eo, cui mandata est jurisdictio. IV. 1160. d. N. & 1161. *seq.*

— imperandi jus habet a proconsule. IV. 1161. N. 60.

— mandatam habet ab illo jurisdictionem. IV. 1161. 30. d. N.

— quæ habeat sibi propria post jurisdictionem a proconsule mandatum. *ibid.*

— habet jus dandi tutores. I. 442. 7. IV. 1161. N. 60.

— habet suspecti cognitionem. IV. 1161. N. 60.

— potest adoptare, & manumittere. IV. 1138. 18. 1139. N. 34.

— an habeat tribunal. IV. 1162. N. 60.

Legati civitatum, aut municipiorum quæ habuerint jura ac privilegia IV. 1229. 4. & 1230. *seqq.*

— possunt condere testamentum, licet sint apud hostes. XI. 1677. 2.

Lege agere quid sit. I. 316. 15. IV. 1126. N. 16. VII. 789.

Contra legem facere, aut in fraudem legis quid sit. I. 108. 5. 109. & 140. 3. & 141. VIII. 409. 3. 4.

Quando plures in lege rationes sunt, cessantibus aliis; una sufficit, ut legi sit locus. III. 643. N. 8.

Leges feruntur in universos. I. 27. 28. 7.

— pertinent ad futura, non ad præterita. I. 25. 26. 5. VII. 1311. 10.

BIU Cujas

— non tempore tolluntur, sed voluntate legislatoris expressa, vel tacita. I. 84. 12. 13.
— contraria consuetudine abrogantur, non autem desuetudine, vel non usu. I. 84. 14.
— posteriores derogant prioribus, si vel id nominatim caveant, vel sint contrariæ. I. 84. 15. 85. 16.
— posteriores trahuntur ad priores, quas & interpretantur, & temperant, si non sint aperte contrariæ. I. 85. 16. 17. 86. & 101. 15. 102 *seq.*
— priores trahi ad posteriores, & vicissim, quam habeat sententiam. I. 102. *seqq.* V. 490. VIII. 284. 5. & 338. 7. IX. 119.
Leges a Justiniano ad jus vetus abrogandum compositæ, quænam sint. I. 85. 15. 17. & N. 10. & 86.
Leges Justiniani an fuerint Græca lingua editæ. IV. 106. N. 5.
Leges de iis quæ raro accidunt scribuntur, si eodem semper modo accidant: non si aliter, atque aliter I. 130. 17. 131. *seq.*
Leges latæ a civitatibus alterius imperio subiectis obligant illos duntaxat, qui sunt ejusdem civitatis. I. 29. 9. & 39. 10.
Leges scire non est earum verba tenere, sed vim & potestatem. I. 88. 3. 89.
Contra leges committitur faciendo, vel omittendo. I. 141. 142. 6.
Quæ contra leges fiunt, pro infectis habentur. I. 142. 7.
— an hoc sit perpetuum. II. 102. 16.
Leges quando vel ipso jure non valeant, vel per exceptionem infirmentur. I. 142. 8.
Quæ contra leges fiunt, jurejurando non confirmantur. I. 143. 9.
Leges apud Romanos non a prænomine, vel cognomine, sed a nomine eas promulgantium appellatæ. VI. 293. Not.
Leges judiciariæ fuere quammultæ, & illæ sæpe contrariæ. IV. 1380. 3.
— Earum historica recensio. IV. 1380. N. 22.
Fugitivæ leges, quæ positæ sunt alieno loco, quam multæ sint. I. 9. N. 6.
Leges 12. tabb. an sint, quas Tullius Cicero proponit in lib. 3. de Legibus. IV. 1335. 1336. & N. 2.
Legum auxilium frustra invocat, qui peccat adversus leges. XI. 134. 13.
in Legum interpretatione non omnis divinatio est improbanda. II. 209. N. 8.
Discedi non debet a regulis priorum legum, nisi a posterioribus sit aliquid specialiter cautum contrarium prioribus. III. 1297. 5. & 1298. VI. 1066. VII. 531. 4.
in Legibus non omnes casus, & articuli singillatim comprehendi possunt. I. 114. 8.
Legis virtus est imperare, vetare, permittere. I. 24. 3. & 25.
— an, & præmio afficere. I. 24. N. 3.
Jubet lex, & dum vetat, & dum permittit. I. 25. 4.
Verba legis, & sententia quid sint. I. 87. 1. IX. 879. 2.
Ubi verba discrepant a sententia, non ea jus faciunt, sed sola legis sententia. II. 87. 88.
Ubi legis sententia est dubia, standum est verbis legis. I. 119. 1.
Legis sententia discrepat a verbis, vel quia angustior, vel quia latior est verbis. I. 89. 4.
— si angustior sit verbis: restrictiva interpretatio est adhibenda. I. 90. 5.
— esse angustiorem verbis unde cognosci possit. I. 90. 6.
Si legis sententia sit verbis latior: extensiva interpretatio est adhibenda. I. 105. 1.
Sententiam legis esse latiorem verbis unde cognoscatur I. 106. 2.
— Vide *Interpretatio*, *Æquitas*.
Legis causa & ratione cessante, lex ipsa cessat, ejusque pœna. I. 91. 92. 9.
Legi speciali non derogat posterior lex generalis. I. 85. 16. 104. 16.
— priori generali derogat posterior specialis. I. 103. 16.
Legis actiones quæ sint. IV. 1125. N. 16. VI. 621. 13.
— cum legitimis actibus non sunt confundendæ. IV. 1126. 9. & N. 16.
— neque mandari possunt, neque mandata jurisdictione, transferri. IV. 1136. 17. 1138. 18. & N. 32.
— quomodo sint a prudentibus juris profectæ. VI. 620. 13. 621.
Legitima portio inducta est ad exemplum quartæ Falcidiæ, & ipsa interdum vocatur a Justiniano Falcidia. V. 456. N.
Legitima portio quid sit, & quanta fuerit jure veteri. II. 86. 9. V. 457. 27. 458. *seqq.*
— quomodo aucta sit a Justiniano. II. 457. 27. & N. 23. & 458.
— cur dicta fuerit legitima. V. 455. 26. & N. 21.
— cur dicta sit Quarta jure naturæ debita. IV. 454. 455. 26.
— quatenus sit juris naturalis, aut civilis. V. 453. 454. N. 20.
— an tolli possit jure municipali. V. 454. 455. d. N.
— quid si aliqua de causa filius legitima privatur a jure. V. 455. N.
— an alimentorum loco succedat. V. 455. N.
— quam multis in rebus differat a quarta Falcidia. V. 456. N. 22.
— Legitima portio est triens, aut semissis portionis ab intestato debitæ pro numero liberorum. V. 458. 459. *seq.*
— quanta sit jure Regni Castiliæ. V. 457. N. 23.
— dividenda ex semisse in quinque liberos plenior est, quam divisa portio trientis in quatuor; & quomodo. V. 457. N. 23.

BIU Cujas

— an exheredatus, aut aliter deficiens in taxatione legitimæ numerum faciat. V. 457. 458. N. 23. & 537. *seqq.*
— quando dividenda sit in stirpes, vel in capita inter nepotes ex filio. *ibid.*
— an aucta sit in parentibus. II. 112. 6. V. 458. & N. 24. & 459. *seq.*
— an in fratribus. II. 118. 119. 9. V. 458. 459. 27. & N. 24. & 460.
— ea relinquenda est liberis non titulo donationis, aut legati, sed institutionis. II. 82. 3. 83. *seq.* V. 473. 36. & N. 40. & 474. *seq.*
— quid si relicta sit Quarta legitima nullo adjecto titulo. V. 475. 476. N. 40.
— an in testamento titulo legati relicta, valeat saltem favore Ecclesiæ, & piæ causæ. V. 476. d. N.
— quid si adjecta in illo clausula codicillaris. *ibid.*
— an titulo legati, vel alio quam institutionis titulo relinqui possit in testamento inter liberos. V. 534. N. 6.
— an, & parentibus titulo institutionis relinqui debeat. V. 475. N. 40.
Exclusus ab intestati successione excluditur a legitima. V. 460. N. 25.
— nisi tamen exclusis ab intestati successione legitimam servet jus commune, vel municipale. V. 461. N.
Cum statutum tacite liberos excludit, vocando alios ad successionem, intelligendum est, *salva Legitima. ibid.*
— monachis Ordinis Minorum non debetur. V. 460. N.
— vivo patre desiderari non potest. V. 461. N.
Statutum jubens ut pater ex delicto filii teneatur valetusque ad rationem. Quartæ legitimæ. V. 462. N.
Quæ pro filio solvit pater, statuto jubente, imputantur in legitimam: secus quæ solvit voluntarius. V. 462. N.
— eam filio pater etiam vivus assignare potest. V. 462. N. & 476. N. 41.
— quid si eam filius perdidit. *ibid.*
An patre Monasterium ingresso, statim debeatur filio Quarta legitima. *ibid.*
— quando Fisco debeatur ex delicto filii. V. 462. N.
— an sit quota bonorum, aut hereditatis. V. 465. 28.
— quando dici possit quota bonorum omnium. V. 463. N. 26.
— venit jure legitimæ successionis, ideoque non ex jure accrescendi. V. 463. 464. 30.
Quænam in Quartam legitimam non imputentur. V. 465. 31. & N. 28.
— imputantur quæ percipiuntur ipso jure ex bonis defuncti, licet non ex judicio testatoris, uti quarta D. Pii. V. 467. 32. & N. 31.
— imputantur ea omnia quæ capiuntur judicio defuncti; & quænam sint. V. 467. 33.
— an & ea imputentur quæ mortis causa capiuntur. V. 467. 33. 468. N. 32. 33.
Quarta legitima relinqui debet sine ullo onere conditionis, dilationis, restitutionis. Et quomodo tollatur, si fuerit onus adjectum. V. 470. 34. N. 36. & 471.
— quid si filius onus legitimæ adjectum approbavit. V. 471. N.
— quid si Quartam legitimam cum onere adjecto simpliciter acceperit. V. 471. 472. N.
in Legitimam non imputantur liberis, quæ non ex ipsa patris substantia, sed aliunde illis obvenere sive ex substitutione, sive jure accrescendi obvenerint. V. 471. 35. & N. 37.
Parentibus & fratribus in Quartam imputantur omnia quæ obvenerunt volnntate testatoris jure hereditario, vel jure legati & fideicommissi. V. 473.
— imputantur in Quartam donata inter vivos, & quatenus. V. 475. 37. & 476. & N. 42.
— an imputetur donatio facta filiofam. & morte confirmata. V. 476. N. 42.
— an imputetur dos constituta filiæ, sive pater, sive mater eam dederit. V. 476. 37. & N. 43. & 477.
— imputantur parapherna, si profecta sint ex substantia patris, vel matris. V. 476. N. 43.
— imputatur dos nepti data, si agatur de legitima patris. V. 476. 477. d. N.
— imo & dos profecta ab extraneo, si data fuerit patris contemplatione. V. 447. d. N.
— imputatur dos monasterio data. *ibid.*
— imputatur donatio propter nuptias. V. 476. 37.
— imputantur militiæ ex casu, sive officia, quæ stipendiis ex publico constitutis exercentur, ubi sint quæsita ex pecunia defuncti. V. 476. 37. & 478. N. 44.
— imputantur impensæ a patre factæ, ut filius in Canonicorum ordinem admittatur. V. 478. N. 44.
— an & impensæ ob Bullas pro beneficio ecclesiastico filii expediendas factæ. *ibid.*
— non imputantur expensæ factæ causa dignitatis filio acquisitæ. V. 478. N. 44. 479.
— an imputentur sumptus studiorum causa filio suppeditati. V. 478. d. N. & 479. *seq.*
— an & libri imputentur filii nomine comparati. *ibid.*
Quarta legitima ex quibus rebus delibetur, aut solvi debeat. V. 482. N. 45.
— an augeatur, vel minuatur, si quid accessit, vel decessit jacenti hereditati. V. 482. 473. 40. & N. 47. & 484.
De renunciatione legitimæ, sive vivo patre facta, sive de ejus; quæ jam competit, remissione quinam scripserint. V. 482. N. 46.
Legitima portio debita patrono ex bonis liberti. I. 290. 2.
Quinam possint legitimari. I. 303. 2.
Legitimati quomodo succedant parentibus. I. 309. 310. 12.

— qui-

BIU Cujas

— quibus competat inofficiosi querela. V. 433. N. 5.
Legitimatio quid sit. I. 303. 1.
— quomodo fiat per oblationem curiæ. I. 304. & 305. 5.
— an fiat liberis in ministerium Principis, aut præsidis datis. I. 306. 7.
— quomodo fiat per subsequens matrimonium. I. 307. 8. 9. & 308.
— quomodo fiat Principis rescripto. I. 308. 10.
— an fiat, & quomodo, per nominationem filii factam in testamento, vel in instrumento publico. I. 304. N. 2. & 307. N. 7. & 308.
Legitimum latiore significatione acceptum quid sit. VI. 618. 1c.
— proprie dictum quid sit. *ibid.*
An leno servus accepta libertate sit infamis. V. 94. 95. & N. 2.
Cur non etiam serva mulier, quæ lenoni corpore quæstum fecit. *ibid.*
Qui lenocinium fecit, est ipso jure infamis. *ibid.*
An pecunia promissa ob lenocinium peti possit. VII. 773. 1. 2. & 774. *seqq.*
Lex in genere quid sit. I. 26. 6. VII. 151. 2.
— quare dicta communis Reipub. sponsio. I. 136. 137. 6.
— interdum pro pacto, & conventione accipitur. III. 449. N. 1. IV. 895. 1. VII. 151. 2
Lex magis domina, quam nos ipsi, rerum nostrarum. I. 602. N. 1.
Lex non est, quæ non habet sibi conjunctam parendi necessitatem. I. 28. 8.
— parendi necessitas unde. I. 29. 30. 10.
— refertur ad eos, quibus lex lata est. I. 29. 9.
Lex tota perspicienda, priusquam respondeatur, vel judicetur. I. 90. 8. 91.
Lex ex ejus sententia seu ratione producitur ad similes casus tribus modis. I. 112. & 113. 7.
— quandonam producatur ad casus similes interpretatione privati cujusque. I. 113. 7. IX. 879. 3.
— quando Principis constitutione. *ibid.*
— quando jurisdictione. I. 113. 114. 7.
Ubi lex nihil distinguit, & est generaliter scripta, generaliter, & indistincte est accipienda. III. 348. 16. & 1291.
Omnis lex ad eos casus aptanda est, in quibus non sit inutilis, neque vitiosa. VII. 544. 4.
Quoties lex vetat aliquid fieri, nulla pœna nominatim adjecta, toties pro infecto habetur, quod contra factum est. IX. 311. 5.
— at si lex vetet, pœna nominatim constituta; non habetur pro infecto, sed rescinditur quod factum est contra legem. *ibid.*
Lex vetus quæ sit. Et quænam leges novæ. VII. 788. 1. X. 959. 13.
Lex Romani juris species, quæ sit. I. 55. 6.
— ejus ferendæ ratio. I. 55. N. 3.
Lex Ælia Sentia quid caveat. III. 618. 6.
— Vide *Ælia Sentia.*
Lex Aquilia qua de re lata sit. IV. 223. 1. X. 1. 1. 2.
— Vide *Aquilia lex.*
Lex commissoria quid sit, & quare lex, & cur dicta sit commissoria. IV. 895. 896. IX. 1223. 1. & 1225. 2. 3.
ex Lege commissoria res fit inempta, si & pecunia ad diem soluta non sit, & venditor velit inemptam. IV. 897. 2. 898. 3. 4.
— quando hic pecunia intelligatur soluta. IV. 897. 3.
— quando statuere debeat venditor, an velit uti lege commissoria. IV. 899. N. 4.
— & an mutare possit venditor, quod semel elegit. IV. 899. 5. & N. 5.
— quid si nulla dies adjecta sit legi commissoriæ. IV. 898. N. 3.
Lege commissoria non utitur venditor, quandiu venditam rem non tradidit. *ibid.*
An commode, & latine dicatur pactum legis Commissoriæ. IV. 895. N. 1.
Venditio contracta per legem commissoriam pura est; reique venditæ commoda, & incommoda pertinent interim ad emptorem. IV. 900. 6.
— venditione resoluta ex lege commissoria, dominium rei venditæ ipso jure revertitur ad venditorem, cui & omnia restituenda sunt IV. 899. 6.
An emptor arrhas, & impensas emptionis causa factas recipiat in empta re secundum legem commissoriam. IV. 900. 7.
Lex Commissoria in pignoribus improbata est a jure. VI. 931. 3. IX. 1225. 4. & 1228. 6.
— cur improbata non sit in emptione. IX. 1226. 5.
Lex Cornelia testamentaria quid statuat. VIII. 1338. 12. I. 350. 9. & 360. 31.
Lex Falcidia a quo dicta; & quando lata. II. 897. 2. 898. *seqq.*
— Vide *Falcidia lex.*
Lex Furia testamentaria quid caverit. II. 899. IX. 749. 3.
Lex Fusia, vel Furia Caninia quæ sit; & quomodo a Justiniano sublata. I. 261. 1. & N. 1.
Lex Licia an fuerit, & qua de re lata. V. 445. N. 15.
Lex Julia Miscella quid statuerit. IX. 561.
— sublata est a Justiniano. IX. 562. 4.
LL. Papia atque Julia non una lex, sed duplex; atque una ab altera distinguitur. Et quomodo. II. 784. 11. & N. 9.
— Vide *Deficientis portio.*
Lex Salica quæ fœminas excludit a paterna successione displicuit; excepta regni successione. II. 1117. N. 2.
Lex Scribonia an fuerit plebiscitum, an vero lex consularis. III. 333. N. 1.
— sustulit servitutum Usucapionem. III. 333. & 334. 3.

BIU Cujas

L. Vellea de nepotibus recte instituendis, sive tempore facti testamenti jam natis, sive post testamentum patre mortuo, vivo tamen avo nascituris. IX. 1479. *seqq.*
L. Voconia de quantitate legatorum. II. 899.
Libelli appellatorii quomodo concipiendi. VI. 428. 27. & N. 43.
— judice per vim eos recusante, publice proponendi sunt. VI. 429. 28.
— quodnam in his assessorum officium. V. 16. 18.
Quinam sint libelli, quibus præsides per se subscribere jubentur. *ibid.*
Libelli famosi quinam sint, & cur ita dicti. IV. 290. 6. & N. 4. V. 85. N. 3.
Quinam pœna adversus famosos libellos constituta teneantur; & quænam ea sit. IV. 209. 210.
Libelli refutatorii; quinam sint. IV. 445. 13. & N. 14.
Libelli supplices quinam sint. I. 502. 93.
Quænam per libellos supplices, transigi & expediri queant. *ibid.*
Libellus pro codicillis. IX. 643. 3.
Libellus actoris quid sit. VI. 50. N. 3.
Quibus partibus constet. VI. 52. N. 4. 53. *seqq.* VII. 25. 6. 7. 26. *seqq.*
— quorum nomina exhibere debeat. VI. 52. 53. N.
— quas protestationes, & clausulas habere soleat. VI. 53. N.
— dialectica forma concipi debet. Et quomodo. VI. 54. 55. N.
— complecti debet, quatenus cujusque rei natura patitur, certam rem quæ petatur. VI. 53. 54. & 57. 2. & 58. N. 5.
— quando libellus generalis, seu incerta petitio admittitatur. VI. 58. N. 5.
— complecti debet causam petendi specialem in actionibus in personam; generalem in actionibus in rem. VI. 52. *seqq.* 57. 3. 58. *seqq.* VII. 26. 27. 8.
— in judiciis ordinariis offerendus in scriptis ex jure communi. VI. 48. N. 2.
— non requiritur in causis summariis. *ibid.*
— offerendus etiam non petenti. VI. 49. d. N. 2.
— nec partium conventione potest omitti. Et quare. *ibid.*
— cujus expensis detur. *ibid.*
Libellus citationis a libello conventionis quomodo differat. VI. 42. N.
Libellus conventionis an totus, an per summam necessario inserendus sit citationi. VI. 41. 42. N. 1.
Petitio, seu conclusio libelli qualis esse debeat. VI. 55. 56. N. VII. 27. 9.
Conclusio libelli ad instar dialecticæ argumentationis formanda est. VI. 54. N. 4.
— ad judicem necessario dirigenda. VI. 55. N.
— in quibus causis omitti possit. *ibid.*
Conclusionis libelli substantiale quid sit. VI. 56. N.
— clausulæ plures, & variæ. *ibid.*
in Petitione libelli genus, & nomen actionis explicari debet jure civili. VI. 61. 5. 62. *seq.* VII. 27. 28. 10.
— secus ex jure Canonico. VI. 64. VII. 29. 11.
— quod est in utroque foro receptum. Et quare. VI. 63. 64. N. 13.
Qui libellum declarat, non solvit expensas; sed qui eum mutat. VI. 70. N. 7.
Quinam emendandi, vel mutandi libelli jus habeat. VI. 65. *seqq.*
— Vide *Emendatio libelli.*
— hodie pro libello simplex actoris petito fere usurpata. VI. 49. N. 2.
Nullitas ex inepto libello proveniens totum libellum vitiat. VI. 59. N. 9.
Sententia ex eo lata ipso jure nulla. *ibid.*
Inepti libelli exceptionibus etiam post sententiam locus est. *ibid.*
Libellus aptus in dubio præsumitur; & interpretatione etiam per impropriam significationem verborum tuendus. VI. 62. N. 9.
ex Inepto libello absolvitur reus ab observatione judicii; & actor in expensas condemnatur, salvo jure proponendi aptum libellum. VI. 62. N. 9.
Ineptus libellus non obest in causis summariis. VI. 62. N. 9.
Liberalitas unde dicta. VI. 702. N. 2.
Liberalis causa quæ sit, & unde dicta. VI. 700. 3. & N. 2.
Liberalium artium professores. Vide *Professores.*
Quinam liber nascatur. I. 244. 4. & N. 4. 245.
— matre libera natus esse debet, & quonam tempore libera. I. 245. 4. 5. & N. 7.
Liberi hominis emptio non valet, nisi facta sit ab eo, qui eum ignoret esse liberum. VIII. 845. 5. 846. 8.
— neque a patre quovis titulo vendi potest, neque pignori dari, nisi ob summam egestatem. VIII. 848. 15. IX. 1083. 1. 2. & 1084. *seqq.* VI. 896. 8.
Quæ pœna in venditorem liberi hominis sit constituta. IX. 1083. 1.
Liber homo venditus in libertatem defendi potest a venditore adversus emptorem favore libertatis. IX. 1505. 1.
Quænam liberi hominis a fero animali interfecti sit constituta pœna adversus dominum, qui fuit in culpa. IV. 474.
de Libero homine exhibendo quæ prodita sint interdicta. IX. 997. 1. 998. 2. 999.
— adversus eum qui exhibere jussus liberum hominem non exhibet, quæ sit condemnatio. IX. 999. 3.
— Vide *Interdictum.*
Liber bona fide serviens quomodo conveniat, aut differat a servo alieno. X. 1487. 1.
per liberam personam nullam obligationem posse nobis acquiri quam habeat sententiam. XI. 792. 30.

BIU Cujas

Debitores post mortem domini institori aut procuratori solventes, dum ignorent dominum decessisse, omnimodo liberantur etsi institor aut procurator dominum decessisset non ignoret. X. 531. *seqq.*

Debitor liberatur publicatione bonorum, quæ tamen in fiscum transeunt, cum onere; sed fidejussores non liberantur. IX. 1309. 1. & 1311. 2. 3.

Liberatio debitoris communi jure recepta, fit vel ipso jure, vel per exceptionem. VI. 601. 3. IX. 1229. 1. 2.

— fit ipso jure, cum ipsa tollitur obligatio sine ullo facto debitoris. IV. 601. 3. IX. 1369. 1.

— quibus modis obligatio tollatur ipso jure. IV. 602. 4. IX. 1369. 2. 1370. *seqq.*

— Vide *Amissio rei debitæ, Obligatio.*

Liberationis ipso jure factæ species triplex, & quæ. IV. 603. 5. 6. 604. *seqq.*

— Vide *Confusio, Interitus, Lucrativæ causæ.*

Liberatio per exceptionem quæ sit. IV. 601. 3. & 969. 1. & N. 1.

Quænam exceptiones debitorem liberent. IV. 970. 2. 971. *seqq.*

Liberatur obligatione, qui excipit de metu, de dolo, de non numerata pecunia, de errore promittentis. Et quomodo. IV. 971. 4. 5. 972.

— qui excipit de remissione debiti, de jurejurando, de re judicata, de diuturno creditoris silentio. IV. 973. 7. 8. 974. *seqq.*

— qui opponit exceptionem l. C. Macedoniani, aut Vellejani. IV. 972. 6. & 973.

Liberatio quodam jure contingit in mandato, societate, duorum reorum obligatione, in accessionibus obligationis principalis. Et quomodo. IV. 977. 2. 978. *seqq.* & 995. 1. 996. *seqq.* & 1009. 1. 1010. *seqq.* & 1021. 1. 2. & 1022. *seqq.*

— Vide *Duo rei, Fidejussor, Mandatum, Societas.*

Liberatio triplex, Naturalis; Civilis & Naturalis; & pura Civilis. IV. 730. N. 4.

Liberatio per causarum lucrativarum concursum quæ sit. IV. 639. *seqq.*

— Vide *Lucrativæ causæ.*

Liberatio quomodo contingat per oblationem debiti. IV. 807. 3. 4. 808. *seqq.*

— Vide *Oblatio.*

Liberi non sunt in potestate matris, sed patris. Et quando sint in potestate avi, vel proavi paterni. II. 302. 11.

Liberorum appellatione qui veniant. II. 268. 9.

Liberi, quos gradu nemo præcedit, moriente testatore, sive sint masculi, sive fœminæ; sive filii, sive nepotes, sive nati, sive posthumi; sive sui, sive emancipati, aut instituendi sunt, aut nominatim exheredandi. II. 73. 4. *seqq.* 75. *seqq.*

— quibus conditionibus instituendi sint, vel nominatim exheredandi. II. 81. *seqq.* IX. 288. *seqq.*

— Vide *Exheredare, Exheredatio, Instituti, Institutio.*

Liberi omnes, quos gradu nemo præcedit, sine discrimine sexus, aut gradus ad legitimam successionem vocantur. II. 1116. 3. & 1117. *seqq.*

— & quomodo in paterna, vel materna bona succedant liberi ex diverso matrimonio nati. II. 1118. N.

Liberi cujuscunque gradus sint, removent omnes parentes a successione defuncti. II. 1123. 13. 14.

— an succedant ex jure naturæ. II. 1104. N.

— quando succedant in Capita, & quando in stirpes. II. 1126. 19. 20. & 1127. *seq.*

Liberi omnes debent alimenta parentibus, & quidem omnibus, ubi illi egeant. III. 456. 10.

— reverentiam & honorem debent parentibus. Et quænam isto nomine debeantur parentibus jure civili. II. 458. 12.

— quomodo agant pro parentibus, etiam sine mandato. V. 214. 10.

— testimonium dicere vetantur adversus parentes. VII. 1130. 2.

Liberi nostri petuntur, aut præjudiciis, aut interdictis, aut cognitione prætoria. IV. 808. 809. 9.

— Vide *Interdictum de liberis exhibendis, et ducendis.*

— competentiæ beneficio potiuntur, si conveniantur a parentibus. VI. 850. XI. 257.

Liberorum favore inducitur dispositio, etiam verbis enunciativis. V. 1376. N. 17.

Liberorum caritas est ex jure naturæ. I. 44. N. 5.

Liberorum conjunctio, sive unio prolium in Germania recepta quæ sit. II. 1118. N.

Jus trium liberorum quomodo habitum sit favoris, atque honoris loco ab iis, qui liberos non habebant. I. 212.

— quodnam sit, & quomodo concessum omnibus Imperio Romano subjectis. I. 212. 10. & N. 5.

Dicitur habere liberos, etiam qui unicum habet. II. 1061. 3.

Liberos profiteri qui debeant. VII. 1052. 2. & 1053. 3.

Quæ parentes impenderunt in liberos alimentorum, vel studiorum causa, an repetant ab illis. IV. 142. 10. 143. *seq.*

Liberos quater vendere licet Moscovitis. I. 341. N. 7.

Naturales liberi in ministerium Principis, vel præsidis dati, non efficiuntur legitimi. I. 306. 7.

— fiunt legitimi, justis nuptiis postea secutis. I. 307. 8.

— quandonam Principis rescripto jura legitimorum obtineant. I. 308. 10.

— arrogari non possunt. I. 308. 11. & N. 7.

— non rediguntur inviti in patris potestatem. I. 364. 365. 2.

— ex unica duntaxat institui poterant, extantibus legitimis. II. 156. 27. 158.

— ex octo unciis institui possunt, ubi soli parentes defuncti superstites fuerint. II. 156. 27.

— in

BIU Cujas

— in solidum vero, si neque liberi legitimi extarent, neque parentes. *ibid.*
— patri in duas uncias succedunt ab intestato, si nulli extent legitimi. II. 1130. N. 4.
— non succedunt coniunctis ex latere per lineam paternam, sed coniunctis per lineam maternam, sive naturalibus, sive legitimis. II 1135. 1136. *N.* 2.
— & quidem etiamsi mater fuerit illustris. II. 1136. N. 2.
— an, & quando habeant inofficiosi querelam adversus patrem. V. 433. N. 5.
— an, & adversus testamentum matris. V. 433. N. 6.
— non agunt pro parentibus sine mandato. V. 213. N. 9.
De alimentis filio naturali debitis quinam scripserint præ cæteris. III. 454. N. 8.
Libertas, verbum ambiguum. II. 1317. N. 1.
— quid sit. I. 232. 233. 4.
— definitio a veteribus tradita defenditur. I. 233. 234. 5.
Quænam iura libertatis. I. 275. 1. & 338. 5.
— res est inæstimabilis III. 430. 8.
— omnibus rebus favorabilior. IX. 1505. 1506. XI. 59. 4. & 62. 6.
— non potest adimi omnibus hominibus; sed adimi potest aliquibus ex iusta causa. I. 80. 8. & 81. *seq.*
Libertas tacite data servo tutori scripto, quandonam directa sit, & quando fideicommissaria. I. 414. 34. 415. *seqq.*
Datio directæ libertatis non est legatum. II. 698. N. 13. & 719. N. 7. & 720.
ad Libertatem quibus modis servi perveniant. I. 255. 1. 2. 256. *seqq.*
— Vide *Servi.*
in Libertate directa scriptura levissima spectatur: in fideicommissaria spectari debet novissima. II. 717. 20. & 718. 22. 23.
Fideicommissaria libertas quæ. I. 269. N. 1.
— a directa quomodo differat. I. 316. N. 16. II. 696. 10. & 718. 24. 719. *seq.*
— quomodo relinquatur, proprio servo tutore liberis relicto. I. 418.
Libertini quinam sint. I. 249. 1. N. 1.
— quænam illorum conditio ante Justinianum; & quænam postea. I. 273. 1.
— sunt deteriore conditione, quam ingenui. I. 275. 1.
Libertinus filius naturalis quinam. III. 945. 16.
Libertinus Senatoris filiam, neptem, vel proneptem uxorem ducere prohibetur. II. 875. N. 4.
— quomodo differat a liberto. I. 249. N. 1. 250.
Libertus quinam. I. 249. N. 1.
— patrono debet obsequium, operas, dona, successionem. I. 275. 2.
— obsequium patrono debitum a liberto quibus in rebus positum, quomodo exigatur. Et quænam liberti contumacis pœna. I. 276. 3. 277. *seqq.*
— Vide *Patronus.*
— quibus conditionibus, operas, & munera debeat patrono. II. 280. 2. 281. *seqq.* IX. 1221. 1. 1222.
— Vide *Operæ.*
— præstare debet alimenta patrono, patroni liberis, & parentibus. II. 277. 3. III. 459. 460. 13.
— quomodo cogatur, si recuset. *ibid.*
— potest assidere magistratui. V. 58. 23.
— patrocinium præstare desiderantibus. *ibid.*
— agit pro patrono sine mandato. V. 215. 10.
Libertus, qui pecuniam patrono dedit, ut filias a se genitas in servitute manumitteret; quando eam repetat, filiabus non manumissis: VII. 749. 1.
— quid si adhuc servus pecuniam dedit patrono ob filiarum manumissionem. VII. 749. 750. 2.
— testimonium dicere non potest adversus patronum. VII. 1161. 1.
— qua pœna multetur, si sponte testimonium dixerit adversus patronum. VII. 1169. 2.
Libertus, qui patrono stipulatur, ne utilem quidem illi actionem quærit. III. 571. 17. XI. 828. 58. & 1535. 1. 2.
Libertus, qui pecuniam numeravit, sibi, non patrono conditionem acquirit. XI. 1536. 1537. 5.
— si reddi patrono stipulatus sit quam ipse numeravit pecuniam: sibi, non patrono acquirit condictionem. XI. 1537.
— quid si usuras sortis, quam nominatim stipulatus est patrono, ipsas stipulatus fuerit sine adjectione nominis, & patroni. XI. 1537. 1538. 6.
Cujusnam sit libertus qui præmii nomine accepit libertatem. I. 291. 292. 3.
Libertus Orcinus qui sit, & unde dictus. II. 718. 23. I. 291. 2. VIII. 1300. 3.
Libonis puteal quid fuerit. VI. 214. N. 3.
Libra farris servorum diurnus, & quotidianus victus. XI. 314. N. 3.
— una quotidie dabatur in nexos singulos. *ibid.*
Libri studiorum causa, filio comparati, quando imputentur in legitimam. V. 478. N. 44.
— Vide *Legitimæ.*
Libri rationum, & mercatorum quatenus probent adversus alios. VII. 1029.
Libri studiosorum, advocatorum, doctorum, sacerdotum capi non possunt in causam judicati. XI. 330. N. 1.
— quid si alia præter libros bona debitoris non suppetant. *ibid.*
Licet omnibus, quod jure non est interdictum. III. 1280. X. 4. 7. *seq.*
Licitari & auctionari quomodo differant. VI. 150. N. 3.
Licitari potest creditor. Et quomodo. VI. 150. N. 4.
Quis cui præferatur in licitatione bonorum. VI. 150. 5. & N. 4. 151. *seq.*
Lictores vitæ conditione viles. V. 90. N.

BIU Cujas

Ligna quæ dicantur. III. 67.
Lingua tuba cordis. V. 187. N. 7.
Liquere unde dictum. VI. 282. N. 5.
An qui jurat sibi non liquere, a judicando excusetur. VI. 282. 5. & N. 5.
Liquidatio instrumenti an gaudeat privilegio, Ne appelletur. VI. 420. N. 25.
Lis, & causa quomodo differant. VII. 122. 5.
Lis mota quid differat a judicio cœpto. VII. 119. 2.
— ab instantia quomodo differat. VII. 123. 124. 6.
Ordinata lis an eadem quæ contestata. V. 217. N. 14.
— Vide *Litis*.
Literæ an cedant cartæ, vel materiæ, in qua scriptæ sunt. I. 893. 1. & N. 1.
Literæ rogatoriæ, sive subsidiales, ut vocant, quænam sint. XI. 227. N. 3.
Literiones, qui falso sibi magistri nomen usurpant, sunt infames. V. 100. N.
Literarum imperitia quænam excuset a tutela. I. 483. 9. 484. *seq.*
Literarum obligatio quid sit. III. 1355. 2.
— desiderat chirographum, sive cautionem creditori traditam, quæ debiti sive accepti mutui professionem contineat. III. 1355. 3. & 1356.
— chirographum autem, seu cautio creditæ pecuniæ creditori est inutilis intra biennium, ex quo emissa est; & quare. III. 1361. 12. 13. & 1362. *seqq.*
— Vide *Chirographum*.
Literarum obligatio, excepta causa creditæ pecuniæ exclusa est ab aliis omnibus causis, emptionis, puta, legati, & similibus. III. 1358. 9. & 1359. *seq.*
— solum inducitur, ubi non numeratæ pecuniæ querela neglecta sit intra biennium. III. 1360. 12. 1361.
An obligatio literarum nascatur, exacto duntaxat biennio neglectæ querelæ. III. 1361. 12. & N. 4.
An post biennium neglectæ querelæ ita sit efficax obligatio literarum, ut nulla admittatur contraria probatio. III. 1369. 1370. 2. & N. 1. & 1371. *seqq.*
— Vide *Confessio*.
An constituta sit, vel constitui debeat obligatio ex literis a jure. II. 1381. *seqq.*
— ex quo tempore constituta fuerit. III. 1381. 1382. 4. & N. 1. & 1383. *seqq.*
Nulla literarum obligatio inest in confessione mutui facta sine chirographo, seu literis; etiamsi eidem confessioni stipulatio accesserit. III. 1387. 10. & 1388. 1389. 11. 12. & 1390.
ex Cautione creditæ pecuniæ non numeratæ, cui adjecta sit stipulatio, an nascatur obligatio ex literis, an ex sola stipulatione. III. 1390. 13.
— & an hic maneat eadem vis, & potestas obligationis literarum quæ erat, stipulatione non adjecta. III. 1391. *seq.*
— Vide *Confessus*.
Litem suam facere quid sit. IV. 236.
An litem snam faciat, qui imperitejudicavit, etiamsi de consilio assessorum. VI. 395. 3.
— an, etiamsi male judicavit ex consilio sapientis. VI. 396. N. 2.
— an litem suam faciat pariter, qui dolo malo, & qui per imperitiam judicavit. VI. 396. 5.
Litem suam facit qui adversus legem dolo malo aliquid prætermisit. VI. 397. 6.
Qua actione teneatur, qui litem suam facit. VI. 395. 3. & N. 1.
— & an ea sit bonæ fidei. VI. 782. 44. & 788.
Litem contestando, nemo conditionem suam deteriorem facit. XI. 468. 8. X. 1392. 53.
in Litem jurare qnid sit. Et quid hic appellatione litis intelligatur. VI. 335. 1. 2. N. 1. 2. X. 858.
— Vide *Jusjurandum in litem*.
Litigatores, qui, vel sibi jus dicant, vel alienas lites vexandi causa redemerint, notantur infamia. V. 121. N. 14.
Litigantium in foro non suo quæ sit pœna. IV. 1343. N. 2.
— & quibus in casibus locum non habeat. IV. 1344. d. N.
Litigiosa res quænam sit; & quomodo fiat jure novo. II. 1224. 27. & N. 9.
— Ejus interdicta alienatio. II. 1223. 25. 1224. N. 7.
— Quos afficiat hæc prohibitio. II. 1224. 26. & N. 8.
— quando alienari queat impune. II. 1224. 27.
Liti renuntiare quid sit, & quibus ex verbis litis renuntiatio arguatur. VII. 117. 1.
Quinam liti se obtulisse intelligatur. XI. 140. 3. 141. 4. 5.
— quomodo litis renuntiatione causa finiatur. VII. 119. 3.
— adversario presente fieri debet. *ibid.*
— interposita apud acta absente adversario renuntianti non nocet. VII. 120. 4.
Litis contestatio quid sit, & unde dicta. VI. 4. 5. & 191. 1. & N. 1. & 193. 1. & N. 2. VII. 809. 26.
— quomodo fieret apud veteres; & quomodo sub Impp. emendata fuerit. VI. 193. 2. 3. & N. 4. 5.
— dicta basis ac fundamentum judicii. VII. 5. 6. & 7. & N. 7. & 197. N. 6.
— omissa processum vitiat. VI. 197. N. 6.
— olim erat actus legitimus: hodie conditionem recipit, & in eventum confertur. VI. 197. N. 5.
Litis contestationis effectus plures; & quinam sint. VI. 197. 198. N. 6.
in Litis impensas quinam damnari debeat, & quanti. VI. 309. 6. 310. 7.
— an damnari debeat victus in damna adversario illata. VI. 309. N. 5. & 310.
An, ubi statutum jubet victum condemnari in litis impensas, eum justa litigandi causa excuset. VI. 310. N. 6.

BIU Cujas

— quinam justam litigandi causam habuisse videatur. VI. 311. 8. & N. 8. & 312.
Litis contestatione contrahitur. Et quomodo. III. 543. 6. X. 1392. 51.
Litis dominus qui. V. 220. 14. N. 6.
— solus procuratorem ad lites dare potest. V. 220. 15. & N. 15.
— non potest jurare per procuratorem. VI. 219. 8.
Litis dominus alius est ante contestationem litis, alius post litem contestatam. V. 228. 25.
— & quinam pertineant ad unum, vel alterum genus litis dominorum. V. 228. 25. & N. 24.
— quomodo, lite jam contestata, domini litis efficiantur. V. 229. 6.
— an quis dominus litis maneat post litem cum procuratore a se dato contestatam. V. 229. 6. 230. 27.
Litis æstimatio quænam. V. 714. 42.
— emptionem facit. V. 644. 9. & 913. 13.
Litis æstimatione fungi quid sit. X. 98. 4.
Litis totius æstimatio quid sit. V. 877. 7.
— venit in petitionem hereditatis. V. 644. 9.
Litis pendentia quomodo a præventione differat. IV. 1296. N. 3.
— plerunque usurpantur promiscue. IV. 1300. & 1301. N. 7.
— inducitur jure Canonico ex sola citatione legitime insinuata. *ibid.*
— non potest objici a reo, qui fuerit contumax in judicio, in quo agi cœptum fuerit. *ibid.*
Litis pendentiæ non est locus in executivis. *ibid.*
Finitæ litis exceptiones. Vide *Exceptiones.*
Lites publico bono, & Reipublicæ saluti inimicæ. XI. 147. 3.
Lites execrantium commendanda verecundia. Et an omnis judiciorum usus honesto & christiano viro sit interdictus. IV. 1033. N. 1.
Lites communi amicorum opera potius transigendæ, quam in forum deducendæ. IV. 1033. 2.
Litium insana cupiditas vituperanda. IV. 1033. N. 1.
— rei domesticæ satis incommoda est & concordiæ atque tranquillitati inimica. *ibid.*
Littora sunt proprietate publica, sed usu communia. I. 654. 4. & N. 3.
Littora a populo Romano occupata, quatenus sint ejus; & quonam jure ac potestate. I. 656 7. & N. 6.
An liceat ædificare in littore sine permissu Principis, vel magistratus. I. 696. 3. 4. & N. 2.
— nostris moribus in littore non potest ædificari absque permissu Principis. I. 696. N. 2.
— quandonam jure Romano Principis permissus aut decretum magistratus sit in eam rem necessarium. I. 697. 698. 4.
in Littore nata fiunt occupantis. I. 700. 4. 701. *seq.*
Locus in littore occupatus ædificio, eo destructo, nullius est, & cedit novo occupanti. I. 720. 9.
Locare undenam dictum. X. 1226. 3.
Locatio, conductio emptioni finitima. III. 813. 1. N. 1.
— quid sit. *ibid.*
— alia rerum, alia factorum. III. 813. 2.
Locatio rerum quænam. Et quod illius etymon. III. 813. 3. 814. *seq.*
Locatio factorum unde æstimanda, seu quænam facta locationem recipiant. III. 816. 4.
— quandonam emptionis, vel contractus innominati formam, & vim habeat. III. 817. 818.
in Factorum locatione quomodo dignoscatur locator, & a conductore distinguatur. III. 817. 818. 5. & N. 8.
Locatio tria desiderat; & quæ sint. III. 820. 6.
— iisdem, quibus emptio, legibus seu pactis consistit. III. 820. 6. 821. *seq.*
An merces in locatione consistere debeat necessario in pecunia numerata. III. 819. 820. 6. & N. 9.
Merces in locatione debet initio certa constitui. III. 821.
An locatio consistat, ubi merces in alienum arbitrium collata fuerit. III. 821. 6.
Locatio rerum non mutat dominium. III. 821. N. 9.
Locatio ad tempus non modicum transfert utile dominium. III. 822. N. 12.
— facta de re soli in perpetuum, vel ad longum tempus induit naturam emphiteuseos. II. 1255. & 1256. N. 1. III. 822. 6.
An locatio fiat earum rerum, quæ traduntur opifici, ut ex his factum opus nobis reddat. III. 850. 13. & N. 8. & 851.
Locatio partiaria quæ. III. 821. N. 9.
Locatio ususfructus quid differat a simplici locatione. III. 42. N. 3.
Locatione legata, quod ex ea debetur, totum locatum intelligitur. IV. 974. Not.
Locator præstare tenetur conductori, licere uti frui re conducta. III. 825. 3.
— præstare tenetur locatæ rei possessionem. III. 825. 4.
— Locatæ rei usum, in quem parata res est a natura. III. 825. 5. 826. *seq.*
— fructus locatæ rei cum naturales, tum civiles. III. 827. 9. 828. 10.
— remissionem mercedis tempore sterilitatis; & quibusnam conditionibus. III. 827. 9.
— casum fortuitum, qui sine ejus culpa contigit, non præstat conductori. III. 829. 13.
— Vide *Casus.*
— an casum evictionis in re locata, & an vitium in locato dolio præstet. Et quomodo. III. 830. 15. 16. 831. *seq.*
Qui dolium vitiosum locavit, tenetur in id totum, quod interest conductoris. III. 830. 15. 16. IX. 840. 3.
— & quare, si quis ignarus vitiosum dolium locavit, aut vendidit, in id totum teneatur, quod interest emptoris, vel conductoris. IX. 840. 5. & 841. *seq.*

BIU Cujas

Locans alienas ædes, quasi suas, quando in id quod interest, teneatur. III. 830. 15. & N. 6.
— evictionis periculum in locatis ædibus non præstat, si nihil dolo fecerit, & æque commodam habitationem præstare paratus sit. III. 831.
Quare qui ædes locavit, quæ postea publicatæ sunt ejus culpa, non teneatur in id quod interest, sed mercedem tantummodo debeat remittere. III. 830. 16. & 831.
Locator, qui fuit in culpa, quominus conducta re frui liceat, conductori tenetur in id quod interest, nomine cum damni, tum lucri. III. 832. 17.
Locator est in culpa, vel cum non admonuit conductorem de locatæ rei vitio, si id non ignoraverit; vel per ipsum, aut alium, quem potuit prohibere, stetit quominus conductor frui posset. III. 832. 833. 18.
— nisi tamen rem locatam ad se revocaverit justa de causa, & usum illius ademerit conductori. Et quænam hic justæ causæ. III. 833. 18.
— qua actione locator conductori teneatur, nisi ei præstet ut conducta re frui liceat. III. 833. 19.
Locata re furto ablata, aut pendentibus fructibus a fure excisis, locator debet cedere conductori suas actiones. III. 835. & 836. 22.
Locator damna quæ provenerunt a re conducta, quandonam præstare conductori teneatur. III. 836. 837. 23.
— ea damna conductori præstare debet, quæ illi contigerunt non tantum ex re locata, sed & per occasionem locationis. III. 837. 24. 25. & 838.
— prærogatam sibi mercedem reddere debet pro eo tempore, quo conducta re frui non licuit. III. 837. 24.
— liberam, & indemnem, finita locatione, suarum rerum exportationem debet permittere conductori. III. 837. 25.
— item impensas in rem locatam factas, necessarias, vel utiles colono vel inquilino sarcire tenetur. III. 838. 26.
Locator operarum, nisi eas præstet, tenetur in id quod interest, conductori. III. 843. 1. & N. 1. 844. *seq.*
An integra merces debeatur illi qui operas ad annum locavit, & aliquo anni tempore valetudine impeditus illas præstare non potuit. III. 849. N. 6.
Locator operis conveniri non potest, nisi opere absoluto, vel nisi merces constituta fuerit in singulas operas. III 850. N. 7.
Locator operis modo conductor, modo locator appellatur diversa ratione. III. 849. 10.
Locuples quinam dicatur. XI. 1181. 2.
Locupletior videri debet, qui pauperior non est factus in suo. VII. 678. 56.
Actio de eo, quod certo loco dari debuit, quam recte sit constituta. X. 1063. *seqq.*
Qui certo loco dare promisit, si ibi non solvat, non potest alibi coveniri, quam in quo loco dare debuit, aut in eo, ubi domicilium habet. X. 1069. 6. & 1070. *seqq.*
— utilis non directa, eademque certi condictio dicta, aut triticiaria. X. 1067. 4. 1068. *seq.*
Actio de eo quod certo loco dari promissum est si alibi petatur, cur dicta sit arbitraria. Et quænam hic judicis arbitrio committantur. X. 1073. 1.
— continet utilitatem utriusque, cum actoris, tum rei. X. 1074. 2. & 1075. & 1117. *seqq.*
— utilitas actoris hic æstimanda, cum debitor moram fecit, quominus suo loco solveret. X. 1075. 3. & 1076. *seq.* & 1120. 4.
— quando mora fieri intelligatur a debitore, quominus suo loco solvat. X. 1076. 4.
— in utilitate actoris æstimanda damni, & lucri ratio habetur. Et quæ actoris damna in hanc loci utilitatem veniant. X. 1120. 5. 6. 1121.
— utilitas actoris æstimari potest ultra modum usurarum legitimum. Et quinam legitimus usurarum modus. X. 1121. 7. & 1122.
— lucri pariter, atque damni ratio habetur in æstimando eo, quod actoris interest suo loco solvi. X. 1122. 8. & 1123.
— lucri tamen & damni probandi ratio diversa. Et quomodo. X. 1124. 9.
— utilitas actoris alibi agentis æstimatur etiam adversus fidejussorem, ubi moram fecerit fidejussor, tametsi solus, & non etiam reus. X. 1150. *seqq.* & 1158. 1159. 7.
— Vide *Fidejussor.*
— utilitas rei æstimanda, sive moram fecerit, sive non fecerit. X. 1077. 6. & 1078. *seqq.*
— æstimanda utriusque utilitas, cum alio loco agitur, si utriusque intersit, & mora facta sit a debitore in solvendo. X. 1081. 7. & 1082. *seq.*
Utilitati litigatorum æstimandæ, cum alio loco agitur, quæ judicis sententia conveniat. X. 1083. 1084.
— Si agatur constituto loco; sola summa promissa petitur, neque loci utilitas præstatur, etiamsi moram in solvendo fecerit debitor. X. 1125. 1. & 1126. *seq.*
— nisi tamen usuras, puta, creditæ pecuniæ petitor sit stipulatus. X. 1127. 1.
— vel nisi temporis ad solvendum stipulatione constituti utilitas intervenerit. X. 1127. & 1128. 2.
— quænam numeranda sint in utilitate temporis. X. 1129. 3.
— temporis utilitas non actione arbitraria, sed directa ex stipulatu petitur; & quare. X. 1129. 4. 1130. *seqq.*
— loci & temporis constituti ad solvendum ratio longe diversa. X. 1134. 5. & 1135. *seqq.*
Cum duobus locis disiunctim aliquid dari promissum est, actor eligere potest, in quo agat, loci alterius utilitate non æstimata. X. 1092. 7.
— alio loco si petat, quam altero ex duobus: actoris est electio, utrius loci utilitas ex duobus constitutis sit æstimanda. X. 1096. 10. 11.
— Vide *Alternativa, Electio Locus.*

BIU Cujas

Qui certam pecuniæ summam sibi dari duobus conjunctim locis stipulatus est, petere debet partem singulis locis. Et quare. X. 1097. & 1098.
— & quidem utilitate loci alterius non æstimata. X. 1098. & 1099. 2.
— quæ tamen æstimari debet, si alibi petatur: dum tamen idoneo loco. Et quomodo hic integra summa peti possit. X. 1099. & 1100. 3.
An, & quibus de causis reus, quem debere constat absolvendus sit, si alibi agatur. X. 1137. 1. & 1138. *seq.*
— idem tamen non absolvendus, nisi præstita prius cautione de solvenda eo loci pecunia, ubi promissa est. X. 1139. 4.
— Vide *Fidejussor, Solutio.*
Locus religiosus quinam sit. I. 638. 16. *seqq.* & 639.
— Vide *Religiosæ res.*
An locus intermedius impediat servitutem. Et unde hoc æstimandum. III. 235. 5. & 236. 6. & 7.
— & quomodo intersit, proprius, sit an alienus, an publicus. III. 236. 8. 9. & 237. 10. & 238. 11.
Quare locus privatus non impediat perpetuo servitutem secus atque locus sacer, religiosus, publicus. III. 240. 15. & 241. *seq.* & 237. 10.
Lucrativæ causæ quænam sint XI. 1348. 3.
Duæ causæ lucrativæ in eundem hominem, & in eandem rem concurrere non possunt. IV. 639 2.
Omnes qui speciem debent ex causa lucrativa, liberantur, cum eadem species ex alia causa lucrativa pervenit ad creditorem. *ibid.*
Causarum lucrativarum concursus quomodo liberet debitorem. IV. 639. 640. 2.
Quænam in persona creditoris concurrere oporteat, ut locus sit liberationi debitoris in lucrativarum causarum concursu. IV. 640. 3. 641. *seqq.*
— quænam in persona debitoris. IV. 643. 7. 8. 644. *seq.*
Qui rei æstimationem habuit ex una causa lucrativa, potest deinde rem petere ex altera lucrativa causa. IV. 644. 9. 645. *seq.*
Solvente uno ex pluribus qui eandem rem debent ex diversis causis lucrativis, cæteri licet extranei liberantur. XI. 1084. 3.
Lucrum quodnam intelligatur. X. 1426. 63.
Lucrum quod ex mercibus fieri potest, a solo negotiatore merces comparare solito æstimandum. X. 1124. 9
Lucrum ex dolo suo nemo consequi debet. VII. 495. 13.
ex Qua persona quis lucrum capit, ejus & factum præstare debet. V. 1331. 11. X. 573.
Luctus legitimum tempus quodnam sit. V. 96. N. 3.
— intra illud nubens, vel nuptias filiæfamilias quærens efficitur infamis. V. 95. 1. 96.
— an, etiamsi filiam intra tempus luctus alteri nuptui dederit, generum mortuum nesciens, vel putans esse superstitem. V. 96. N.
de Ludis licitis, & illicitis quinam scripserint. III. 1241. N. 5.
Res ludo perditæ intra annos 30. repeti possunt. *ibid.*
Rata tamen consuetudo est, ne restituere teneatur etiam in foro animæ, qui ludo licito vicit sine dolo. *ibid.*
An ludus excusari possit. X. 6. 13.
Luminibus ne officiatur, servitus quænam sit. III. 258. 2. & 259. *seq.*
Luminum servitus an eadem: an alia. III. 259. 3. & N. 2. & 260. *seqq.*
Stipulatione *ne luminibus officiatur*, non solum præsentia, sed & futura lumina continentur. XI. 92. 17.
Lupanaria quare multis in locis tolerata. I. 82. N. 4.
Lutetia Francis communis patria. IV. 1228. N. 2.

BIU Cujas

M

MAcedo dictus fœnerator improbus, & non filiusfamilias qui cum eo contraxerit. III. 658. 4. VIII. 125. 3. & 126.
Macedonianum S. C. ab eo dictum. *ibid.*
— Vide *S. C. Macedonianum.*
Machinatio per metaphoram dicta quid sit. IV. 399. 9.
— in re, & facto consistit; & quomodo. IV. 400. 10.
Magi infames. V. 93. Not.
Magis, & minus specie non differunt. IV. 664. N. 6.
Magister navis quisnam sit. IV. 565. 4.
Magistrare quid sit. IV. 1104.
Magistratus unde dictus. IV. 1104. 7. & N. 12.
— ambiguum verbum. IV. 1100.
Magistratus pro honore, sive munere usurpatus quidnam sit. IV. 1101. 4. & N. 5.
— nascitur ex administratione Reipub. ex jurisdictione, & ex eo quod quis præest jurisdictioni. IV. 1101. 5.
— quænam Reipub. administratio magistratum faciat. *ibid.*
Magistratus habere debet semper adjunctam jurisdictionem, cui & præesse debet. Et quid sit jurisdictioni præesse. IV. 1102. 6. & N. 8. & 1103. 7.
Magistratus accipitur & pro persona, quæ honorem gerit. IV. 1105. & 1106. 8.
— ejus definitio multiplex. IV. 1105. 8. & N. 13. & 1106.
— creatur vel a Principe, vel ab alio, qui summam potestatem obtineat. IV. 1106. 9. & 1107.
— creatur, etiam a libera Republica. IV. 1107. & 1108. 10.
— modus sive ratio creandi magistratus apud Romanos quam varia. IV. 1111. 12. & N. 23.
Magistratus, lex loquens, & viva justitiæ vox jure dictus. IV. 1104. N. 11.
Conducibilius est ut optimus Magistratus præsit iniquæ legi, quam ut improbus æquissimæ. *ibid.*
Magistratus officium quam late accipiatur. IV. 1101. N. 7.
Magistratus potestas, & jurisdictio ex consuetudine & legibus cujusque gentis, populi, civitatis est æstimanda. IV. 1170. 1171. 6. & 1172. 8.
Magistratus potest distrahere res alienas, vel futuri domini gratia, vel litis exequendæ causa. I. 935. 3.
— futuri domini gratia facultatem tribuit distrahendi res hereditarias. Et quando. I. 935. 4. & 936.
— jurisdictionis exequendæ causa distrahendi jus facit I. bona debitoris condemnati, vel latitantis. I. 936. 5. 6. & 937. 7. VIII. 1102. 11.
II. Possidendi jure, domini ædes, ubi non caveatur idonee causa damni infecti. Et quomodo. I. 937. 8.
III. Servi ducendi potestatem facit in actione noxali, si dominus absit, neque servus defendatur. I. 938. 9.
— quatenus hi modi distrahendarum alienarum rerum per jurisdictionem magistratus sint juris civilis, aut gentium. I. 938. 10.
Magistratus debet in ea causa, in qua aditus est, vel ipse cognoscere, vel judicem dare. III. 550.
— in extraordinariis tamen cognitionibus debet ipse cognoscere, nec potest judicem dare. *ibid.*
Magistratus jurisdictionem suam mandare potest. IV. 1120. 4. & 1121. *seq.*
— mandasse intelligitur, cum dixit se alicui jurisdictionem suam dare; non autem si dixerit se dare aliquem judicem. IV. 1156. 26.
— non potest jus dicere extra territorium, neque inter consentientes. IV. 1171. 7.
— solus exequi sententiam potest, vel suam, vel judicum a se datorum. XI. 226. 5.
— jussu Principis cogitur exequi etiam alienam sententiam. XI. 225. 1.
— & quando jubeatur exequi alienam. XI. 227. 2.
— quando exequi non possit sententiam judicis a se dati. XI. 228. 3.
— qua actione teneatur, si ob impertiam male judicaverit. V. 26. 33. 34.
— & quando ob eam causam conveniri possit. V. 28. 35. & 36.
— an, & quando de assessorum imperitia teneatur. V. 27. 33.
— intra quod tempus instituantur adversus magistratum querelæ ex rebus ab illo injuste decretis, vel judicatis. V. 29 36.
— non potest suscipere procurationem, quoad gerit magistratum. V. 202. 14.
— vel quando illum initurus est. *ibid.*
Magistratus habet jus dandi tutores, potestate sibi specialiter a jure tributa. I. 441. 6.
— municipalis dabat tutores ex jussu præsidis. I. 442. 8. & N. 4.
— non potest exercere jus dandi tutores alio loco, nec inter alias personas, quam quæ sunt ejus jurisdictioni subiectæ. I. 442. 9. & N. 5. 445. 18. & 448. 24.
— non potest tutorem dare illum qui habet vel par, vel majus imperium. I. 448. 24.
— cavere debet, ne tutores det illos, quorum mores, facultatesve suspectæ; neque illos qui tutelam affectant. I. 446. 20.
— non potest se ipse tutorem, aut judicem, aut arbitrum dare. I. 448. 26.

BIU Cujas

— municipalis dare potest tutorem collegam suum. I. 448. 27.
Magistratus tutorem dare non potest, neque sub conditione, neque ex die. I. 451. 31.
— cur in tutore dando non idem liceat magistratui, quod testatori. I. 451. 32. 452.
Magistratus potest dare tutorem snb conditione in præsens, vel in præteritum concepta, & ea quæ jure insit. I. 453. 33.
— potest tutorem dare usque ad diem, vel conditionem, quæ jure insit. I. 454. 34.
— dare debet tutores petitos, si sint idonei, vel alios idoneos. I. 476. 42.
An impune sit magistratui, si tutores non dederit. I. 476. 43.
Quodnam officium magistratus qui cognoscit de excusatione tutoris. I. 505. 59.
— in quibus causis, & a quibus personis cautionem exigere debeat nomine pupilli; & quomodo hic acquirat pupillo stipulando, sive per se id faciat, sive per alium. XI. 823. 52. & 824.
— an possit agere pro homine suæ jurisdictioni obnoxio sine mandato. V. 215. N. 10.
Magistratus sunt Reipublicæ defensores. I. 220. 11.
Quinam magistratus excusentur tutela. I. 491. 31.
Magistratus minores quodnam habeant imperium. IV. 1102. N. 8.
Magistratus sive annui, sive biennales, sive urbani, sive provinciales vetantur agere judicio adversus homines sibi subditos. IV. 1075. 24.
Magistratus annui, qui cum imperio sunt, conveniri non possunt, quandiu funguntur magistratu. IV. 1082. 7. & N. 5.
— nisi tamen in officio deliquerint. IV. 1082. N 5.
— quid si periculum sit, ne exeat dies actionis. *ibid.*
— deposito magistratu, commorabantur in provincia dies 50. ut possent conveniri; commoratur; necessario sex menses, si ante discessissent. *ibid.*
Magistratus illustres habent suum forum, ad quem revocant, sive civiliter agatur, sive criminaliter adversus illos. IV. 1328. 4.
— omnes promiscue dicti veteribus judices. IV. 1334. 3. 1335. *seq.* & *N.* 1.
Magistratus accipere dona prohibentur præter xenia moderata. VII. 279. 2. X. 463. 1.
— emere vetantur in provincia res quasvis mobiles, & immobiles. VII. 580. 3. X. 463. 1.
— item prædia paterna, quæ a Fisco distrahantur. *ibid.*
— ædificare non debent in sua provincia. VII. 581. 5. X. 464. 1.
— nec ducere oriundam ex provincia uxorem. *ibid.*
— nec fœnus exercere. VII. 581. 7. X. 464. 2.
— an mutuum simplex dare possint. VII. 581. 8. *seqq.* & 581. 11. *seqq.* X. 465.
— pecuniam mutuam dare prohibentur, non autem accipere. X. 472. 2.
Mutuo contra legem dato a magistratu, pecunia danti perit, & cedit Fisco. X. 470. 9.
Quare perpetuis magistratibus superiora non sint inter dicta, veluti magistratibus temporariis. X. 471. 1.
Magistratuum ætas certa definita fuit apud Romanos. IV. 1373. N. 11.
Quænam requirantur in persona magistratuum. IV. 1375. 10. & N. 15.
Quænam sint edicta magistratuum. I. 57. 10. & N. 8.
— munus quale. I. 220. 11.
Romanorum Magistratuum cognitio unde petenda. IV. 1170. N. 6.
— eorum nomina una cum officiis frequentari desiere. IV. 1170. N. 7.
Romanorum magistratuum officia & jurisdictionem nostrorum temporum Magistratibus accommodare sine delectu inanis est operæ. *ibid.*
An satius sit magistratus esse temporarios, quam perpetuos. IV. 1076. N. 20.
Majestas quid sit. IV. 1111. N.
— ea est ab imperio, & jurisdictione diversa. *ibid.*
ad Jura majestatis pertinet irrogatæ a legibus pœnæ remittendæ facultas. I. 64. N. 6.
— item infamiæ abolitio. V. 162. N. 45.
Majestatis reus bona amittit ex tempore delicti; ideoque nec potest alienare postea, neque manumittere. II. 1228. & N. 15.
— quod jus ad majestatis crimen atrocius est revocandum. d. N.
Majestatis reus etiam absens damnari potest. V. 180. N.
— ejus liberi infames. V. 161. N. 44.
Majestatis crimina quænam sint. VII. 972. 54.
Majores quinam dicantur respectu nepotum. VI. 31. N.
— a parentibus quomodo differant. *ibid.*
Major ætate quinam dicatur. V. 1081. 1. & N. 1.
Majoris ætas mutari, vel minui potest a jure municipali. V. 1083. N. 1.
Major 25. annis, qui contra pactionem jurejurando firmatam agere conatur, fit ipso jure infamis. V. 100. 3. & N. 12.
Major numerus suffragiorum vincit, & pro eo habetur ac si omnes egerint. XI. 325. N. 2.
Mala fides auctoris ita nocet successori, ut ei XXX. annorum præscriptio necessaria sit, si jus suum & alienationem dominus ignoravit. I. 1093. 20.
— Vide *Possessor*, *Possessio.*
Maleficium quid sit, & unde dictum. IV. 200. & 201.
— infertur, vel in personam, vel in res alterius. Illud *injuria* dicitur, hoc *alieni detractio.* IV. 204. 7. & 205. *seqq.* & 209. 1.
Genera maleficiorum distincta; & distincta nascitur obligatio ex singulis. Et quo ex capite nascatur divisio maleficiorum. IV. 204. 7.
ex Maleficio specialiter accepto nascitur obligatio ex delicto. IV. 201. 3. & 5.

Pro-

BIU Cujas

Promittens ob maleficium, *Ne illud fiat*, an obligetur. XI. 1496. 5.
Actiones omnes ex maleficiis pœnales, duobus tantum exceptis. VI. 735. 10.
— ex pœnalibus quænam mixtæ sint in isto genere. IV. 736. 11.
Actiones ex quasi maleficio pœnales. Et quatenus. IV. 736. 13.
a Maleficiis temperare decet, non pactis, sed pudore, officio, atque legum metu. III. 620. N. 4.
Malitas an latina vox. Et de aliis id genus vocibus. IV. 362. N. 7.
Malitiæ jusjurandum ante vel post acceptum judicium reete judex exigit a partibus. VI. 219. N. 8.
— an differat a juramento calumniæ. *ibid.*
Malitiis non est indulgendum. X. 327. 11.
Malitiosa petitio quid sit. *ibid.*
Manceps quisnam. III. 162. 4.
Mancipia veteraua quæ. X. 1307. 6.
— novitia quæ sint. *ibid.*
Quænam vis & effectus mancipationis solemnis. I. 744. N. 5.
Mandare aliquid alteri quid sit. III. 855. & 856. 3. VIII. 544. & 545. 8.
Mandare jurisdictionem quid sit, & unde dictum. III. 855. 3. IV. 1119. 3. & N.
Mandari potest jurisdictio, sed non transferri. Et quid inter utrunque differat. IV. 1117. 2. & 1120. 3. & N. 10.
Mandatur jurisdictio more, non lege aliqua. IV. 1118. N. 3.
Mandata jurisdictio dicitur frequentius delegata. IV. 1117. N.
— quatenus eadem sit cum ordinaria. *ibid.*
Mandata jurisdictio continetur jure municipali, quod absolute de jurisdictione decernat. *ibid.*
— funguntur precario munere qui utuntur mandata. IV. 1115. N. 1.
Qui habet mandatam, quare illam mandare non possit. IV. 1120. 4. & 1121. & N. 11.
Mandari omnia possunt, quæ competunt jure magistratus. IV. 1123. 6.
— & quænam jure magistratus competant. IV. 1123. 6. & N. 14.
Quænam mandari non possint. IV. 1136. 17. & 1137. *seqq.*
— & quare non possint. IV. 1135. & 1136. N. 30. & 1138. 18. & N. 30. & 1139. N. 33. 34. & 1140.
An mandari possint cognitiones prætoriæ. IV. 1140. 18. & N. 35.
Mandari non possunt, & neque jurisdictione mandata, transferri possunt, quæ specialiter a lege sunt tributa magistratui. IV. 1140. 19. & 1141.
— & quare specialiter tributa mandari non possint. IV. 1141. 1142. 19. & N. 37.
Mandari non potest gladii potestas, seu animadversio in facinorosos. IV. 1142. 20. & 1143.
— neque cognitio. IV. 1144. N. 4.
— Vide *Jurisdictio*.
Mandare actiones quid sit. IV. 457. VII. 815. 13. VIII. 563. 2. 3. IX. 522. 3.
Mandare, & cedere actiones quomodo differant. VII. 816. 17. IV. 457. N. 8.
Actiones duobus temporibus alteri recte mandantur a creditore; & quibus. VII. 814. 8. 9.
— an mandari possint, & quatenus, soluta pecunia. VII. 814. 9.
— mandando illas, & cedendo non trasferuntur recte, sed oblique; & quatenus. IV. 457. *seq.* VII. 816. 24.
Cur mandari dicantur quæ ceduntur actiones. IV. 457. VII. 817. 26.
— Vide *Cessio*.
Mandatarius & procurator an idem sint; & quomodo differant. III. 864. 1. & N. 1.
Mandatarius susceptum mandatum exequi debet, eoque impleto, restituere quod ad eum per causam mandati pervenit. III. 864. 2. 865. *seqq.*
— quidnam sit, quod per causam mandati pervenit; & quænam debeat restituere mandatarius. III. 867. 868. 6.
Tria exiguntur a mandatario in restitutione actionum facienda. Et quæ sint. III. 868. 7.
— Vide *Mandati executio*.
— an dolum duntaxat, an vero etiam culpam præstare teneatur. III. 869. 8. 9. & 870.
— omnem culpam præstare debet. III. 869. 8. & N. 4. & 870. 10. 871. *seqq.* VIII. 670. 9. *seqq.* 671. *seq.*
— nisi tamen aliter convenerit. III. 874. 11.
— casum non præstat. III. 869. 8. & 874. 11.
Mandatarius habet actiones directas, atque utiles. VII. 819. 39.
— utiles semper habet, & exercet suo nomine; mandatas sive directas nomine mandantis exercet. Utrum fiat quidnam intersit. VII. 817. 27. 28. & 822. 48. *seq.* IX. 1385. 6. 7.
Mandatario quando competant utiles, & quando directæ. VII. 818. 33. 34.
— directas habet tribus temporibus, & quibus. VII. 820. 42. *seqq.* & 821. 46.
Quomodo utile sit mandatario exercere directas alieno nomine, etiamsi habeat proprio nomine utiles actiones. VII. 821. 47. 822.
An mandator actiones alteri mandatas retineat, an possit adhuc illis experiri re integra adversus debitores. VIII. 563. *seqq.*
— quare si mandatarius & procurator in rem suam factus denuntiaverit debitoribus ut sibi solvant, non possit mandator adversus debitores agere, mandatis actionibus. VIII. 566. *seqq.*
Si mandator re integra egerit adversus debitores: non est audiendus Mandatarius, qui velit inhibere persecutionem mandatoris. Et quare. VIII. 569. 7. 8. & 570. 9.
— audiendus tamen, si Mandatarius agat ante litem a Mandatore adversus debitores contestatam. VIII. 569. 8. 570.

BIU Cujas

Mandatarius agere non potest adversus mandantem de eo quod illi abest ex causa mandati, nisi post impletum mandatum, vel habitum pro impleto. III. 865. 2.
— an impletum fuerit, an habitum pro impleto mandatum, undenam æstimetur. III. 873. 2. *seqq.* & 876. *seqq.*
— Vide *Mandatum.*
Mandator impleto mandato, sive eo habito pro impleto, restituere debet mandatario quidquid illi abest ob causam mandati. III. 873. 1. & 880. 12. 13.
— abesse intelligitur mandatario quidquid impendit, amisit, aut in id quod alieno nomine se obligavit. III. 880. 12.
Mandator sumptus bona fide factos, & ex causa mandati debet restituere mandatario. III. 881. 14. VIII. 549. 2.
— constituere debet usuras pecuniæ in id impensæ. III. 881. N. 5. VIII. 549. 3. & 550.
— item damna, quæ contigerunt per causam mandati. III. 882. 15.
— debet præstare mandatarium indemnem ab obligatione, quam ille contraxit per mandati causam. Et quid si recuset. III. 883. 884.
Mandatores quinam sint. IV. 555. IX. 1308. 8.
— qualis horum obligatio. IX. 1310. 8.
— quomodo differant a fideiussoribus. IV. 555. 2. & N. 4. IX. 1310. 8.
— creditori tenentur judicio mandati, si tamen ipse in credenda pecunia mandati fines custodierit. IX. 1325. 1. 1326.
Soluta pecunia mandator potest agere adversus principalem, & adversus alios eius obligationis reos, ut sibi cedant actiones. IX. 1336. 6.
— creditori non tenetur ultra id quod ipse mandavit, aut ab ipso creditorem numeratum est. IX. 1349. 1. & 1351. 1352. 2.
Mandatum quid sit, & unde dictum. III. 854. 855. 2. 3. & 856.
— an sit contractus. III. 853. N. 1. 854. *seq.* & 855. 2.
— duplex; generale, & speciale; & quale sit utrunque. V. 233. 30.
Mandatum declaratur verbis; & quænam sint explicandi mandati verba. III. 856. 5. VIII. 545. 9. 10.
— declaratur etiam re, & silentio. Et quomodo. III. 856. VIII. 545. 12.
— debet esse gratuitum. III. 857. 8. VIII. 546. 14.
An sit mandatum illud, cui pecunia, veluti salarium, sive honorarium accesserit. Et quomodo. III. 857. 858. 8. VIII. 551. 5. 6. 552.
— Vide *Salarium.*
Quænam res mandati obligationem efficiant. III. 855. 3.
— contrahitur obligatio mandati consensu mandantis, & suscipientis mandatum. III. 854. 855. 2. & 859. 9. VIII. 545. 12.
— quibus in causis non contrahatur obligatio mandati, etiam suscepto mandato. III. 859. 10. 11.
Contrahitur obligatio mandati, quandocunque alterius gratia mandatum contrhaitur; præterquam si solius mandatarii causa contrahatur. III. 859. 11. & 862. 16. 863. *seq.*
— quare solius mandatarii gratia interpositum mandatum, nec mandatum, nec mandantem obliget, neque mandatarium. III. 864. 12. VIII. 546. 16. 17. & 547.
— quid si convenerit, ut mandantis periculo esset, quod solius mandatarii causa mandabatur. III. 861. 13. 14. & 862.
Qui solius mandatarii causa aliquid mandat, suo dolo, vel fraude obligatur. III. 860. 13. 861.
Mandatum quando dicatur impletum. III. 875. 2. 3. & 876. 5.
— & quando impletum videatur, aut secus, neglecta forma mandati. III. 876. 6. 877. *seq.*
Incertum dandi mandatum quomodo impleri debeat a mandatario. III. 875. 876. 4.
Mandatum non impletum habetur pro impleto, si vel casu factum sit, quominus inceptum perficeretur; vel secuta sit utilis ratihabitio ejus, quod gestum est præter formam mandati, vel etiam sine mandato gestum est, sed nomine ratum habentis. III. 879. 9. 10.
— pro impleto non habetur, si fuerit inutilis ratihabitio. Et quibus de causis ratihabitio mandati sit inutilis. III. 879. 11. & 880.
Mandati susceptio voluntaria est: executio necessaria, nisi vel integra re, mandato renuntietur, vel casus obstiterit executioni mandati. III. 864. 3. 865. *seqq.*
Qui alteri pecuniam credidit alterius mandato, actionem habet adversus mandantem, & adversus illum cui credidit. VIII. 587. 1. 588. *seqq.*
— neque potest tamen eandem summam bis exigere. VIII. 590. 5.
Mandatum finitur aut voluntate, aut morte mandantis. IV. 979. 3.
— quomodo voluntate mandantis. IV. 979. 3. VIII. 653. 1.
— quomodo revocari debeat a mandante. IV. 979. N. 1.
Quare mandatum re integra a domino revocari possit, etiam invito procuratore. IV. 979. 980. 3. VIII. 653. 654. 1.
— finitur morte mandantis, re adhuc integra. Et quando res integra sit, cum mandanti, tum mandatario. IV. 981. 4. & 985. 8. VIII. 655. 2. & 658. 10.
Mandati exequendi obligatio non transit ad heredes mandatarii; neque adversus heredes mandantis habet mandatarius actionem, si re integra mandatum perfecerit, mortuo mandatore. Et quare. IV. 981. 4. & 982. 5. & 983.
An, & quando mandatum solvatur morte mandantis, qui mandaverit aliquid gerendum post mortem suam. IV. 983. 6. & 984. 7. *seq.*

BIU Cujas

In quibus casibus mandatum non solvatur, neque revocatione, neque morte mandantis. IV. 985. 986. 8. VIII. 658. 11. 12.
Qui mandatum fuisse revocatum, vel decessisse mandatorem ignorans, mandatum implevit, quomodo possit agere ex mandato finito morte mandatoris IV. 986. 9. VIII. 660. 14.
— quid prosit, manente obligatione mandati, morte mandantis solvi mandatum. IV. 987. & 988. 10.
— & quare si quis mandaverit alteri ut res ei traditas dotis faceret, secutis nuptiis; impleri debeat mandatum, etiam mortuo mandatore. *ibid.*
An morte mandantis finiatur mandatum favore Ecclesiæ, vel causæ piæ interpositum. IV. 987. N. 5.
Morte mandantis non solvitur mandatum, quod non pendet a mera voluntate mandatoris. *ibid.*
Mandatum solvitur renunciatione mandatarii mature facta. IV. 988. 11. VIII. 656. 5.
— solvitur etiam sola renunciandi voluntate, cum ea casu aliquo non potuit executioni mandari. IV. 989. & 990. 12.
— iusta omittendi mandati causa duplex; & qualis. IV. 990. 991. 13. VIII. 656. 7. 657.
— solvitur morte mandatarii, re integra. IV. 990. 991. 13. VIII. 657. 9.
— dissolvitur status mutatione, & capitis diminutione mandatarii. IV. 991. N. 8.
An heredes mandatarii, qui, mortuo mandatario, ignorantia iuris mandatum sunt executi, possint agere mandati. IV. 991. 15. 992. *seq.*
Mandato, re integra, finito, neque mandator, neque mandatarius habent rationem mandati, etiamsi intersit utriusque propter non impletum, vel propter impletum mandatum. VIII. 659. 13.
Mandatum ad lites generale est, aut speciale. V. 233. 30.
— speciale excludit eas causas omnes, quas expresse non continet. V. 234. 30.
— nisi tamen eæ sint causæ, sine quibus exerceri non possit actio specialiter mandata. Et quænam sint. V. 234. 31. & N. 30.
— generale causas omnes comprehendit, præter eas, quæ mandatum speciale requirunt V. 235. 32.
— comprehendit etiam futuras. V. 236. N. 32.
— quænam causæ mandatum speciale requirant. V. 236. 33. & N. 3. VIII. 578.
Mandati forma quibus rebus constare debeat. V. 231. N. 28.
Mandatum ad lites revocatur, alio procuratore constituto. V. 231. 28. & N. 27.
— finitur morte constituentis, lite nondum contestata. V. 231. N. 27.
Quando cum actori, tum reo integra res esse desinat in procuratorio mandato. *ibid.*
— moribus nostris raro finitur morte constituentis etiam secuta ante litem contestatam. *ibid.*
— iure Canonico finitur morte prælati ecclesiæ. *ibid.*
— an, & a rectore civitatis datum finiatur, illo mortuo. *ibid.*
Mandatum remunerandi causa factum re integra, morte mandantis finitur. VII. 843. *seqq.*
Mandatum ad lites quibus modis fiat incertum. V. 264. 24. 25. & 265. & 266. 27. 268. *seq.*
Quandonam mandatum ita certum efficiatur, ut reum liberet onere satisdandi dominum rem ratam habiturum. V. 268. 28. & N. 23. & 269. *seqq.*
Mandatum probatur instrumentis, & quibus, & quomodo. V. 269. 29. 270. *seq.* & N. 25.
— an probetur præsumptionibus, & quibus. V. 271. N. 25. & 272.
In mandato an & quando sit necessaria mandantis subscriptio. V. 232. N. 28.
Nemo agere potest alieno nomine sine mandato. Et quare. V. 208. 4. & 209. & 210. 5.
Is, de quo dubitatur, an habeat mandatum, admittitur, si de rato satisdet. V. 209. 4. & N. 4. & 212. 8. 213.
— non admittitur, ubi constet illum carere mandato. V. 209. & N. 4. 5. & 210.
Mandati exhibitionem ex usu recepto judex desiderare potest, lite etiam contestata. V. 211. N. 7.
Qui nomine fideicommissari ab erede petit, ut adeat hereditatem, liquido probare debet domini mandatum. Et an sufficiat cautio de rato. V. 213. & 214. 9.
Quænam personæ agere valeant sine mandato. V. 214. 10.
— & quibus conditionibus. V. 215. 216. 10.
— quare eæ de rato caveant. V. 213. N. 8.
— Sententia pro iis dicta, vel contra illos, qui agunt sine mandato, domino litis nec prodest nec nocet, nisi ab illo rata habeatur. *ibid.*
Qui habet mandatum licet generale præfertur coniunctæ personæ. V. 216. N. 12.
Mandati actio duplex; directa, & contraria. III. 901. 1. VIII. 548. 19.
— cui directa competat; & cui contraria. III. 901. 2.
— directa quid sit, & cur ita appellata. III. 901. 3.
— contraria quid sit, & cur ita dicta. III. 902. 4.
— utraque datur, etiam heredibus. VIII. 558. 2. & 593. 1.
Mandati iudicio damnatus præstare tenetur id totum, quod interest mandatoris. VIII. 665. 2. 3.
— notatur etiam infamia, si fuerit ob dolum perfidiamve damnatus. VIII. 665. 4. 666. *seq.*
— & quare. VIII. 667. 5. 668. *seq.*
An, & quatenus valeat Mandatum servi, qui extero mandavit, ut se emeret; & quæ, & quotuplex inde actio domino acquiratur; & an alteram, vel utramque possit is exercere. VII. 683. *seqq.*
Mango quid sit. IV. 993.
Manichæis interdictum commercium. II. 1166. 30.
Manticularius quinam dictus a Tertuliano. IV. 246. N. 3.

BIU Cujas

Manus potestatem significat. I. 254. 4.
— interdum patriam, interdum regiam, interdum divinam. I. 254. N. 7.
— fidei symbolum est fere apud omnes gentes. III. 856. N. 2.
— militaris duplex; castrensis, & non castrensis. Utraque qualis sit. V. 877. N. 7.
— quando per eam transferatur possessio. V. 877. 6.
— an licita sit, & quatenus, in executione sententiæ. V. 879. 8. & d. N. 7.
Manum conserere quid sit. V. 758. 759. Not.
Manum conserendi ritus quinam; & quæ ejus rei formulæ inventæ sint. V. 759. Not.
Manumissio quid sit, & unde dicta. I. 254. 4. & N. 6.
— accepti beneficii genus. Et quid ex eo consequens. III. 430. 8. & N. 10.
— olim fiebat vindicta, & quænam. I. 269. & 270. 3.
— item censu; & hæc qualis. I. 272.
Solus dominus potest manumittere. I. 261. 262. 2.
— an possit manumittere communem servum; & quomodo. I. 263. 3.
— an servum pignori obligatum. I. 263. 264. 3.
Servus legatus an possit ab herede manumitti. I. 264. 265. 4.
Capitalis delicti reus manumittere non potest. I. 265. 6.
Manumittere an liceat debitori, qui solvendo non est. I. 266. 7. & N. 9.
— an minori 20. annis. I. 266. 8.
An tutor pupilli servum possit manumittere, consentiente pupillo. I. 261. & 262. N. 3.
Furiosi curator servum ejus manumittere non potest. I. 262. 263. 2.
Qui non possint a dominis manumitti. I. 267. 268.
Servi manumittebantur ultima voluntate. I. 269. 2.
Manumittebantur inter vivos, vel publice apud magistratum, aut in Ecclesia. I. 269. & 270. 3.
— privatim, inter amicos, aut per epistolam, quinque testibus adhibitis. I. 270. 271. 4.
— manumittebantur re, & facto. Et quænam facta pro manumissione haberentur. I. 271. & 272. 6.
Manumisso pater naturalis succedit. II. 1130. N. 4.
Manumissus ex ante gesto, & facto suo præcedente non tenetur. III. 631. 632. 2.
— tenetur tamen de eo quod domino promisit ob manumissionem. *ibid.*
Actor manumissus, conditione reddendarum rationum omissa, non tenetur solvere reliqua. III. 632. N. 2.
— testimonium dicit de iis, quæ vidit in servitute. d. N.
Ancillam a se venditam qui manumisit, an liberam fecerit. VIII. 1063. 1.
— venditam privato recte manumittit venditor, traditione nondum secuta. *ibid.*
— sed emptor potest agere eo nomine adversus manumissorem pro eo, quanti interest. VIII. 1064. 2.
Servus donatus ea lege ut vindicta manumitteretur, sine manumissione non fit liber ex constitutionibus. XI. 1510. 4. 5. & 1511.
Constitutio, qua servis venditis ea lege, *ut manumittantur*, datur ipso jure libertas, nisi fuerint manumissi, pertinet etiam ad servos eadem lege donatos. XI. 1510. 3.
An servus per fideicommissum relictus possit, & quando recte manumitti. XI. 1379. & 1380. 2.
— & quando pretium debeatur servi manumissi per fideicommissum relicti. XI. 1379. & 1380. & 1382.
Servus legatus, si interim manumittatur: neque peti potest a legatario servus, neque ejus æstimatio. II. 834. 26.
— peti tamen poterit, si iterum servus fiat. II. 834. 835. 26.
Mare nullius est jure Romanorum. I. 654. 4. & 655. 6.
— moribus tamen nostris in dominio, & jure Principum haberi cœptum. I. 654. 4. & N. 3.
in Mari nata, vel ædificata in littore maris fiunt occupantis. I. 700. 4. 701. *seq.*
Mareschalli hodie apud Principes iidem, qui olim equitum magistri. VI. 417. N. 20.
Maritus suam dignitatem, & prærogativas quas habet, communicat uxori. III. 973. 9. & N. 5. & 974.
— quatenus ejus bona, & facultates sint uxori communes, & vicissim. III. 974. 10. 11.
— uxorem inopem alere necessario debet; & si recuset, a quo cogendus. III. 978. 13. 14.
— uxorem modice castigare potest, sed non verberare. III. 980. 16. & N. 13.
— uxori tribuere debet honorem, ut infirmiori. III. 981. N. 15.
— quomodo imperare debeat uxori. *ibid.*
— an conventione pœnali obstringere se possit ad habitandum certo loco cum uxore. III. 618. N. 2.
Maritus an sit dominus dotis. III. 1019. 9. & 1020. *seqq.*
— quos dotis fructus percipiat. III. 1056. 13. & 1057. *seqq.*
— Vide *Dotis fructus.*
— constante matrimonio dotem restituere cogitur ob paupertatem. III. 1028. 3. & N. 2.
— an ditior postea redditus dotem recipiat. *ibid.*
— dotem restituere cogitur ob sævitiam in uxorem. III. 1027. N. 1.
Maritus soluto matrimonio tenetur dotis causa actione ex stipulatu: extraneus condictione sine causa. III. 1050. 30.
— solus tenetur nomine dotis. III. 1050. 30. VII. 943. 1.
— quatenus teneantur ejus heredes. VII. 943. 2.

BIU Cujas

An, & quomodo debitores mariti possint ab uxore conveniri de dote. VII. 943. 3. *seqq.* & 944.
Marito debentur ex causa restitutæ dotis fructus prædii dotalis adhuc pendentes; & pro qua parte, & qua actione peti debeant. III. 1071. 3.
—an recuperet impensas necessarias in rem dotalem factas; & an illas cum fructibus compenset. III. 1071. & 1072. 5.
— non recuperat voluptarias, nisi in quantum absque damno rei dotalis tolli possunt, quæ posuit. III. 1072. 6.
— quas necessarias, vel utiles consequatur impensas. *ibid.*
Quænam sit dotales impensas consequendi ratio marito ex jure veteri. III. 1073. 7.
— & quænam ex Justinianeo jure. III. 1073. 8.
Maritus recipit impensas etiam futuras; & quomodo. III. 1074. 9.
— non potest in jus vocari sine venia. VI. 34. Not.
— agens pro dotalibus, vel extradotalibus uxoris bonis an, & quatenus admittatur sine mandato. V. 215. N. 11.
— an audiatur sine mandato pro receptitiis bonis uxoris. *ibid.*
— quando sine mandato appellare possit pro uxore. VI. 416. N. 17.
— pro uxore conveniri non potest. VII. 874. 3. 4.
Maritus qui nomine uxoris emit, effectus traditione dominus, potest etiam ipse tradendo dominam facere uxorem. VIII. 1094. 18.
— rem suam semper vendere potest uxori. VIII. 749. 3.
— an ei uxor legare possit. IX. 524. 2.
Maritus qui suo chirographo cavit sibi fuisse numeratam dotem, an confessioni suæ stare cogatur; an vero uti possit exceptione non numeratæ peniæ. VIII. 290. 7. 291. 9.
— & intra quod tempus eam possit opponere. VIII. 291. 8.
— quare non utatur exceptione non numeratæ pecuniæ, si caverit chirographo fuisse sibi numeratam dotem, post confecta dotalia instrumenta. VIII. 592. 11.
— an ex chirographo, quo fatetur accepisse se ab uxore 100. nomine dotis, 50. duntaxat acceptis, possit conveniri, & reddere debeat integra centum. VIII. 339. 1. 2.
— & an compensare valeat pro illis quinquaginta quæ accepit. VIII. 337. 3. 4.
Maritus interitu rei in dotem traditæ liberatur, dummodo ejus mora, vel culpa non adfuerit. III. 1064. 23.
— dolum, & culpam duntaxat præstat in dote. III. 1065. 24.
— curator uxori datus, an excusare se possit, postquam se immiscuit. I. 63. 4. & N. 2.
— privilegio, seu exceptione competentiæ gaudet, cum ab uxore convenitur. VI. 850. XI. 252. 3. & N. 6.
— & quidem eo potitur, constante matrimonio, in omnibus contractibus, etiam antea celebratis: matrimonio postea soluto, eo utitur in illis duntaxat, qui sunt initi, manente conditione mariti. XI. 261. 9.
— nisi tamen contractus post divortium habitus sit. veluti appendix obligationis in matrimonio contractæ. XI. 261. N. 17.
Quare maritus potiatur beneficio competentiæ. XI. 282. 2. 3.
— an, cum utitur eo, possit deducere ex rebus dotalibus quantum sufficit, ne egeat. XI. 271. 272. 22. 23.
— an hoc beneficium competat putativo marito. XI. 257. N. 6.
An extraneus, qui marito dotem promisit pro muliere, cui donare volebat, utatur competentiæ beneficio adversus maritum. XI. 333. 4. 5. & 334.
Materia quænam dicatur jurisconsultis. III. 67.
— eadem peculiariter dicta quid sit. VI. 866. 3.
— in urbano prædio quid sit. *ibid.*
— Vide *Error.*
Mater ætate major quandonam legitimis, & dativis tutoribus præferatur. I. 394. 8. & N. 3.
— hodie neque ejurare necesse habet secundas nuptias, neque a Principe tutelam impetrare; sed removetur a tutela, si nubat. I. 394. 9.
— non amovetur a pupilli tutela, etiamsi debeat pupillo, vel illi a pupillo debeatur. I. 396. 12.
— nulli ex liberis tutorem dare potest. I. 402. 8.
de Tutoribus filio petendis a matre quidnam Severus Imp. constituerit. I. 457. 4. 5.
— tutores petere debet omnibus liberis tutorem non habentibus, cum legitimis, tum naturalibus. I. 458. 6. & 462. 15.
— certos petere debet, editis eorum nominibus. I. 458. 7.
— petere debet, ut confirmentur tutores testamento non jure dati. I. 459. 8. & 462. 15.
— si petierit tutores non idoneos: facti, non juris ignorantia excusatur. I. 459. 9. & 467. 27.
— quales petere debeat, ut idoneos petiisse dicatur. I. 459. 10. & 460.
— prioribus excusatis, rejectis, remotis, vel mortuis, petere debet alios tutores; & adversus latitantes prætorem adire. I. 460. 11.
— quid si aliis excusatis, remotis, mortuis, alii supersint. I. 460. & 461. 12.
— ei non imputatur, si suspectos tutores non postulaverit. I. 461. 13.
— a quibus petere debeat tutores. I. 461. & 462. 14.
— olim tutores petere debebat quamprimum: hodie petere debet intra annum. I. 463. 16. & 464. 17.
Mater quæ filio tutorem non petiit, privatur legitima impuberis filii hereditate; non tamen bonis quæ maritus ei reliquerat a filio. I. 465. 18.

BIU Cujas

— multatur etiam hereditate filii, si ille impubes & intestatus decesserit. I. 465. 19. 468. 28. 29. & 469.
Mater, quæ tutorem filio non petierit, ex constitutione Theodosii excluditur, etiam a substitutione. I. 469. 30. & N. 8.
An, & quando mater filios alere teneatur. III. 454. N. 5.
— quandonam impendens alimenta donasse censeatur. *ibid.*
— quando dotanda sit a filio. III. 453. N. 3.
Mater antiquo jure non succedebat liberis: succedit tamen ex jure novo. II. 1129. 3. & N. 2.
— in quibus casibus etiam hodie privetur ex jure veteri successione liberorum. II. 1129. N. 2.
Matri non succedebant ex LL. 12. Tabb. liberi etiam masculi. II. 1115. N. 2.
— vocabantur ad successionem matris edicto prætorio post agnatos. *ibid.*
— ex I. C. Orphitiano, exclusis agnatis. *ibid.*
Mater lactare debet liberos, neque onus lactandi debet alteri committere. III. 454. N. 5.
Mater pro filio intercedens, non obligatur I. C. Vellejano. III. 730. 18. VIII. 175. 1.
— si tutelam gerens, indemnitatem tutori promiserit: obligatur ipsa cum fidejussoribus, & pignoribus, nec juvatur Vellejano. VIII. 181. 1.
— juvatur Vellejano, si tutori promiserit indemnitatem, cum illa tutelam non gereret. VIII. 181. 2.
— nisi tamen periculo suo petivisse tutorem constet ex decreto magistratus. VIII. 182. 3.
— quare non juvetur Vellejano, si vel promittat indemnitatem tutori de eo quod ipse debiturus est pupillo. VIII. 183. 184.
— vel indemnitatem promittat heredi, cui de suspecta hereditate deliberanti suasit ut adiret ejus periculo. *ibid.*
Non juvatur Vellejano mater quæ genero dotis causa obligavit res suas. VIII. 195. 1. 2.
Mater, quæ liberos instituit heredes, si fuerint a patre suo emancipati, illos instituisse censetur, etiamsi aliter effecti sint sui juris. IX. 170. 171.
An, & quando mater excludat substitutum in testamento impuberis. XI. 39. 18. & 40. 22.
— non potest conveniri pro filia. VII. 874. 4.
— sed neque pro filio. VII. 875. 1.
— auditur in causa appellationis pro filio V. 198. N. 9.
— an reliquum solvere cogenda sit, si ultro partem debiti agnoverit, & solverit pro filio. VII. 875. 2. *seq.* & 876.
— ejus nomine agens filius matri non nocet, neque pacto, neque jurejurando, neque re adversus eum judicata; & quare. VII. 521. 2.
— ejus transactione filii in servitutem traditi ab ea servi fiunt. VII. 355. 1. & 356.
Mater quæ dotem sibi reddi stipulata fuit, mortua in matrimonio filia, non transmittit actionem in heredem, ubi simul cum filia perierit. XI. 83. 1. 84. *seqq.*
An matris professio fidem faciat in re dubia. VII. 1131. 4.
Matri libidinose viventi denegatur in totum revocatio donationis in filium collatæ. III. 1267. 17. & 1278. 8.
— matri iterum nubenti denegatur ex certis causis, sed non ex omnibus; Et quænam illæ sint. III. 1267. 17. & 1279. 8.
— an si donaverit utraque filio ob causam: possint perpetuo revocare donationem, causa non secuta. III. 1279. 9.
— quam recte constitutum sit a Justiniano, ut possit utraque revocare donationem ab extraneo, & non a filio. III. 1279. 10. & 1280. *seq.*
Materfam. quænam dicta. II. 21.
Matronam qui appellat, vel adsectatur, vel ei comitem abducit, tenetur injuriarum. IV. 211. 7.
Matrimonia contracta, parentibus etiam invitis, rata sunt jure divino, atque canonico. I. 299. 300. N. *
Matrimonia sive contrahenda, sive contracta jure Romanorum libera. III. 619.
Matrimonia contracta dissolvere nulli licet jure divino, atque canonico. III. 619. N. *
Matrimonia non debent adstringi metu pœnæ non constitutæ legibus. XI. 1589. 1.
— quænam pœnæ sint hic a legibus constitutæ. XI. 1589. 2.
Adversus contractum matrimonium non datur in integrum restitutio. V. 1174. N. 6.
— datur ea nihilominus contra inconsultam, & erroneam matrimonii confessionem. *ibid.*
— dummodo tamen sponsæ præsenti, & acceptanti facta non fuerit. *ibid.*
— datur, & contra sententiam inique dictam pro matrimonio, vel contra matrimonium; & quare. *ibid.*
Sententia adversus matrimonium dicta non transit in rem judicatam, nisi quoad instantiam. XI. 320. N. 6.
Datum in dotem ob matrimonium, quod a jure vetatur, an datum videri debeat ob turpem causam. VII. 721. 3.
Quatenus matrimonii nondum contracti pœnam liceat stipulari. XI. 655. 2.
Causæ matrimoniales an procuratorem admittant. V. 175. N. 4.
— speciale mandatum requirunt. *ibid.*
— causis status comparari solent. X. 713. N. 9.
Medicamentorum impensæ an pares causæ funeris VI. 156. N. 5.
Medicinæ ars olim ignobilis apud Romanos. I. 493. N. 14.
— tota ejus vis in operibus, atque remediis potius, quam in sermonibus, & in eloquentia est collocanda. *ibid.*
Medicus an inferior dignitate homini jurisperito, & politico. I. 494. N. 14.
— hominem occidens imperite secando tenetur actione L. Aquiliæ. IV. 239. N. 8.

BIU Cujas

— decreto sui ordinis approbari debet, antequam recipiatur. V. 57. 21.
— munerum publicorum, & civilium immunitate donatus a jure. X. 826.
Meliorationes quæ sint. II. 1271. 20. & 1272.
Meliorationum jus quomodo differat ab emphyteutico. II. 1271. N. 9.
Meliorationes quamdonam petat is, contra quem data est in integrum restitutio. V. 1269. N. 18.
Memoria defuncti quando damnetur. V. 179.
Mendacium omne devitandum. V. 60. Not.*.
Mens scribentis colligitur ex præcedentibus, & consequentibus. X. 1128.
Mensis continuus quinam sit. IV. 719. 17.
— utilis quinam. *ibid.*
— absolute positus continuus ne, an utilis intelligendus. IV. 720. 17. & N. 5.
Undecimo mense qui nascitur, non est legitimus. X. 1464. 7.
Decimus mensis supremus nascendi terminus. *ibid.*
Mensor. Vide *Agrimensor.*
Mentecaptus testari non potest. II. 32. 10
— potest tamen judicis arbitrio, si aliquo judicio polleat. II. 32. N. 13.
— a furioso quid differat. II. 298. 10. & N. 1.
Mentecapto parentes substitutum dare possunt. IX. 263. 2.
— an etiam mater, & avus dare queant. IX. 263. 3.
— quid si plures dederint substitutum. IX. 264. 3.
— & quando ei dare possint substitutum. IX. 265. 6.
— & quibus conditionibus. IX. 266. 7. 8. & 267. 9.
Mentecaptus alienare prohibetur. Et an recte. II. 1218. 10.
— est ad contrahendum inhabilis. III. 634. 7.
Mercator advena forum non sortitur in loco contractus; & quibus de causis. IV. 1250. 16. & N. 11.
— etiamsi agat ex chirografo, tenetur edere reo libros rationum. VI. 78. N. 5.
— si conveniatur ut reus; quænam edere teneatur actori. VI. 86. N. 8. & 87.
Mercatores non tenentur edere rationes suas illis, quibuscum contraxere. VII. 5. & 6. 4.
Mercatorum libri an probent. VII. 1029. 1.
Mercatorum collegia possunt statuta condere de rebus suæ negotiationis. IV. 1177. N. 16.
— habent judices proprios. IV. 1178. 13.
— & an hi privative jurisdictionem habeant in mercatores; an cumulative. IV. 1178. Not. 17. 18.
— an proprios judices constituant per se: an vero civitas; vel Princeps. IV. 1177. N. 16.
Merces unde dicta. III. 815.
Merces in locatione, & conductione qualis. III. 814. 815.
— quando sit remittenda. III. 827. 9. & N. 1.
— semel constituta nunquam augetur. III. 847. N. 4.
— quando solvenda sit. III. 847. 848. 8. & N. 5.
— an prærogari debeat interdum. Et quatenus. III. 848. 8.
— olim quonam tempore solveretur. III. 847. N. 5.
Merces professoribus artium liberalium tributa qua actione petatur. Et quomodo æstimetur. III. 548. 11. & 549. *seq.*
Meretrix quæ sit, & unde dicta. V. 97. 98. & N. 8.
— infelicissima victima publicarum libidinum a Tertulliano dicta. III. 1251. N. 11.
— an testari queat. II. 32. N. 14.
— an ei bonis interdici possit, & curator dari. I. 588. N. 4.
— an turpiter ab illa accipiatur, quod ei ob fornicationem datum est. III. 1251. 14. & N. 11.
— & an promissa illi merces exigi ab ea possit, expleta libidine. III. 1252. N. 11.
Meretrices profitebantur apud Ædiles. V. 97. N. 8.
— veste utebantur a matronali diversa. *ibid.*
— ipso jure notantur infamia. V. 97. 1.
— pœnitentia non restituuntur famæ. V. 98. N. 8.
— non excusantur paupertate. *ibid.*
Meritoria quid sint. Et an ea distinguantur a stabulis. VI. 866. 3. & 867. *seq.*
Merum judicis officium cur dictum. XI. 506.
Merx quid sit, & unde dicta. III. 761. 3. VIII. 727. 6.
— proprie dicta quid contineat. III. 763. N. 6.
— sine ea emptio fere non potest consistere. III. 763. 5. VIII. 727.
Metatores quinam. XI. 1676. 9.
Methodus optima quæ sit. I. 13. 1.
Methodus in jure tradendo necessaria; eaque digesta per summa rerum capita. I. 13. 14. 2.
Metu extorta obligatio an jure naturali subsistat. IV. 357. 358. N. 1.
— quodnam de Eo prætoris edictum; & quibus rebus, seu partibus contineatur. IV. 357. 3. 358. *seqq.*
Metu gesta, & vi compulsiva restituuntur edicto, *Quod metus causa.* IV. 367. 15. 368. *seqq.*
Metus quid sit. IV. 360. 1.
— definitio multiplex. IV. 359. N. 3.
— quid differat a periculo. IV. 360. 7.
Metus justus quinam, & unde æstimetur. IV. 360. 8. 361. *seqq.*
— an ejus æstimatio sit judicis arbitrio relinquenda. IV. 362. 9.
An justus sit, qui nascitur ex infamiæ timore. Et quare. IV. 363. 10. & 366. N. 13.
— non excusat a peccato. IV. 361. N. 6.
Illatus ab alio metus ex aperta voluntate, & ex facultate inferendi periculi æstimatur. IV. 363. 364. 11.

— quo-

BIU Cujas

— quomodo voluntas inferendi periculi sit ad metum incutiendum necessaria. IV. 364. 12.
— quomodo sit necessaria facultas. IV. 365. 366. 13.
Ejus vindicandi, recuperandive causa quod gestum est metu, proposita est ex edicto metum passo, cum in integrum restitutio, tum actio, quod metus causa. IV. 370. 19.
— restitutio veteris juris, & actionis data metum passo qualis sit, & quotuplex. IV. 370. 371. 20.
— restituta actio ex Edicto quomodo differat ab actione veteri amissa. IV. 372. 21. 22. 373. *seq.*
Ob quem metum detur in integrum restitutio. IV. 360. 7. 8. 361. *seqq.*
Actio metus causa quæ sit. IV. 374. 23.
— est arbitraria, & quare. IV. 378. 29.
— ea idcirco datur, ut omne quod abest, restituatur vim passo; vel si id factum non sit, condemnatio sequatur adversus non restituentem. IV. 375. 24. & 378. 29.
— & quando sit in quadruplum condematio adversus reum. IV. 378. 379. 29.
Res alienata per metum integra restituenda est cum accessionibus omnibus, cum omni causa, & omni jure rei quod amissum sit per alienationem. IV. 375. 376. 26.
— qui restituit rem, quam per vim abstulerat, cavere debet ex edicto, se nihil dolo fecisse in ea re, quo deterior fieret; & si quid dolo factum sit se præstiturum. IV. 376.
Debitor per metum a creditore liberatus, redintegrare debet creditori adversus se omnem obligationem una cum fidejussoribus, & pignoribus quæ accesserant obligationi. IV. 377. 27.
Qui promisit aliquid metu coactus, exceptione, Quod metus causa tutus est adversus illam obligationem. IV. 377. 28. & 378.
Actio Quod metus causa cui competat, & adversus quem. IV. 379. 380. 30.
Datur etiam adversus illos, ad quos aliquid, vel lucri, vel rei pervenerit ex illato metu. IV. 380. 31. & 381. *seqq.*
— & quidem iisdem conditionibus, quibus datur adversus eum, qui intulit metum. IV. 380. 31.
Actione Quod metus causa tenetur, qui metum intulit, etiamsi res per vim ablata casu interciderit. IV. 380. 30. & 383. 33.
— nec ulla temporis præscriptione tutus esse potest adversus actionem, Quod metus causa, si rem possidet. IV. 383. 33.
Actione, Quod metus causa, non tenetur emptor bonæ fidei ob rem quæ sine ejus culpa periit, & quam ignorat esse per metum ablatam *ibid.*
— & quomodo longi temporis præscriptione tutus sit adversus actionem Quod metus causa. IV. 383. 33. 34. & 384. *seq.*
— sola competit de iis, quæ metu gesta sunt. IV. 386. 36.
— an & competat actio de dolo. *ibid.*
Cur in actione, Quod metus causa, receptum sit, ut condemnatus, re intra tempora judicati perempta, ejusdem rei præstatione liberetur. IV. 378. 379. 29. & 377. 378. N. 18. IX. 926. 9. 10.
Exceptio, Quod metus causa. Vide *Exceptio.*
De migrando, interdictum. Vide *Interdictum.*
De migrationis tempore. IV. 351. N. 1.
Milites proprie dicti quinam sint. II. 320. 27.
— quando milites esse incipiant, aut desinant. II. 322. 32.
— immunes sunt a tutelis. I. 394. 10. 395. & N. 5.
— an, & quatenus possint esse procuratores ad lites. V. 193. 3. & N. 3. & 198. 9. VII. 739. 2.
— an illis datum, ut causam alienam agant, possit condici. VII. 739. 1. *seqq.* & 740. *seqq.*
— soluti sunt omnibus legibus testamentariis. II. 310. 4. 311. *seqq.* VIII. 1327. & 1328.
— illis ignorantia juris non nocet, præterquam in delictis. I. 161. 9. & 162. 10.
— alienas res conducere a jure prohibentur, uti & esse procuratores, & fidejussores eorum, qui conduxere. III. 654. 22.
— habent forum, & judices proprios. IV. 1329. 5. & N. 8.
— possunt ab emptione, venditione discedere, invito adversario. VIII. 867. 18.
— qui in aliena provincia militant, nuptias contrahere vetantur cum muliere provinciali. III. 946. 20.
— prædia comparare vetantur in provincia in qua degunt; nisi tamen sint paterna illorum bona, quæ distrahantur. III. 653. 18. & N. 7.
— gaudent beneficio competentiæ. XI. 258. & N. 10. & 277.
Militis testamentum. Vide *Testamentum Militare.*
Militis desertoris etiam mortui bona fisco vindicantur. VII. 972. 973. 54.
Militum genera duo, & quæ. II. 319. 26. 320. 27. 28. VIII. 1287. 13.
Militia in functionibus publicis quæ dicatur Justiniano. V. 476. 37. IX. 1067. 1.
— quædam vendi potest, quædam non potest. IX. 1067. 2,
— an pignori possit obligari, quæ vendi potest. IX. 1067. 2. & 1069. 5. 6. & 1070.
— pignoris obligatione generali continetur. IX. 1068. 3. & 1070. 8.
— etiam postea quæsita sibi, vel alii, sive pecunia sua, sive aliena. IX. 1069. 6. & 1070. 7. 8. & 1071.
— & quibus conditionibus. IX. 1071. 10. & 1072.
— quomodo probetur militiam pecunia debitoris emptam esse. IX. 1072. 11.
Creditor, qui jure hypothecæ militiam vindicat, vivo debitore, cui quæsita sit, militiæ æstimationem consequitur; & quatenus. IX. 1072. 12.
Militiæ successor quam summam præstare debeat heredibus defuncti, vel filiis, vel uxori, vel creditoribus pro solatio militiæ amissæ. IX. 1072. 13. & 1073. 14.

Mi-

BIU Cujas

Militia vacans non potest a creditore jure hypothecæ vindicari. Et quare. IX. 1073. 15.
Quam recte summa quæ pro vacante militia heredibus defuncti præstari debet, vocetur *Res ex casu*. IX. 1073. & 1074. 16.
An sit aliqua *ex casu* militia. IX. 1074. 17.
Qua actione petat creditor *Commoda ex casu* a successore militiæ. IX. 1074. 18.
— quid si militiæ successor Commodum ex casu militiæ solverit defuncti heredibus, aut similibus personis. *ibid.*
Commoda ex casu creditor exigere non potest, nisi pecuniam crediderit in hoc, ut ea militia defuncto emeretur. IX. 1076.
— alioquin ea Commoda ad filias uxoremve defuncti pertinent. *ibid.*
— filiis, & uxore non extantibus, Commoda ex casu tribuuntur omnibus defuncti creditoribus. *ibid.*
Militiæ sacramentum quid sit. VII. 1258. 5.
— eo militem solvere quid sit. VII. 1259. 6.
— an eo solutus statim fiat veteranus. VII. 1259. 7.
Stipendia militiæ solemnia quæ sint, & cur ita vocentur. VII. 1259. 9. & 14.
Solemne tempus a militia mittendi quibus de causis prævertatur. VII. 1260. 15.
— Vide *Sacramentum*, *Stipendia*.
Minima quæque curat prætor; & etiam Princeps. V. 1119. N. 11.
Minor dicitur in restitutione in integrum alia computandi ratione, atque in cæteris. Et quare. V. 1083. & 1084.
Minor non est, qui viginti annos complevit. XI. 1180. 5.
— arrogari non potest, nisi auctore curatore. I. 323. 2.
— in arrogatione circumventus restituitur in integrum. I. 353. 17.
— curatorem suum potest suspectum facere de consilio propinquorum. I. 604. 6.
— testari potest, etiam absque curatore. II. 33. N. 15.
— hereditatem sibi delatam, nec adire, nec repudiare potest sine auctoritate curatoris. II. 407. 3. & N. 2.
Quinam contrarium sentiant. II. 407. N. 2.
— si repudiavit hereditatem, habet restitutionem in integrum. II. 418. 12. & N. 5.
— rogatus restituere hereditatem, recte illam restituit, etiam sine curatore. I. 603. 5. & N. 2.
Minor, qui conditioni potestativæ impositæ sibi a testatore non paruit, hereditatem obtinere non potest per restitutionem in integrum. IX. 167. 168.
— casu læsus in integrum non restituitur. V. 1127. 2. 3. & N. 2.
— potest in integrum restitui adversus compromissum. V. 1104. N. 7.
— an etiam sine probatione læsionis. V. 1147. N. 26.
— an ob damnum quodcunque, etiamsi minimum restituatur in integrum. V. 1120. 12. 13. & 1121. *seqq.*
— ex causa restituitur in integrum, etiamsi fuerit creatus decurio. V. 1151. 3.
— restituitur adversus renunciationem ab illo factam. III. 751. N. 4.
— non restituitur adversus actionem injuriarium semel omissam. IV. 1176. 8. & 1177. & N. 9. & 10.
— Vide *Restitutio*.
Minor qui ætatis veniam impetravit, non potest sine magistratus decreto prædia alienare, nec obligare pignori. V. 1194. 28.
— Vide *Venia*.
Quare minor non obligetur sine auctoritate curatoris, si illum habeat. III. 638. 14. & 639. & 640. 15.
— potest sibi stipulari, & acquirere sine auctoritate curatoris. III. 645. 4.
— quandonam locupletior factus intelligatur. IV. 751. 12.
— quo tempore locupletior esse debeat, ut doli mali exceptione repellatur, si pecuniam sibi solutam petat, vel ipso jure, vel per restitutionem in integrum. I. 750. 11. & 751. 13. 752.
— Vide *Solvere*, *Solutio*.
Minor obligationem suam novare non potest sine curatore, nisi tamen conditionem suam novando meliorem faciat. IV. 917. 15. & 920. 17.
— judicio experiri non potest, excepta momentariæ possessionis causa. IV. 1073. 21. & 1074. 23.
— item causis ad spiritualia pertinentibus. IV. 1075. N.
— an judicio agere possit in criminalibus. *ibid.*
— conveniri non potest, nisi auctoritate curatoris. IV. 1081. 7.
An minor qui decem & octo annos excesserit, possit esse judex, & quatenus. IV. 1369. 1370. 5. & N. 7. & 1371. *seqq.* XI. 359. 1.
— an ex partium consensu judex esse possit decem & octo annis minor. IV. 1369. 1370. N. 7. & 1372. 1373. 7. & N. 9. XI. 362. 5. *seqq.*
— dari potest judex a Principe, etiam si decem & octo annis minor sit; si modo Princeps ætatem non ignoraverit. IV. 1373. 8. & N. 10. 11.
— an possit repelli ab agendo nomine alieno. V. 202. 16. & 203. 17.
— audiri debet pro absente indefenso, & quonam. V. 204. 18.
— potest dare procuratorem ad agendum, vel solus, si curatorem non habeat, vel curatore auctore. V. 222. N. 20.
Minor, quid aliquid contraxit, & juravit se contra nihil facturum, servare tenetur jusjurandum; neque potest petere adversus illud restitutionem in integrum. V. 1201. & 1209. & 1211. *seqq.*
— si aliquid contraxerit, quod sit contra leges, & juraverit se non moturum de eo controversiam: an possit retractare contractum. V. 1214. 1215. *seqq.*

— &

BIU Cujas

— & an hoc juris obtineat in contractibus nullis duntaxat ratione ætatis : an vero & ad eos Minoris contractus pertineat, qui aut ipso jure non valent, aut aliquo remedio rescindi possunt, etiam inter majores. V. 1215. 1216. N.
— quid si juraverit se neque beneficio ætatis usurum adversus id quod gessit, vel contraxit. V. 1216. N.
An minor de jure suo certiorari debeat, ad hoc ut jurejurando teneatur. V. 1211. & 1212. N. 6.
— in integrum restituitur adversus suum jusjurandum, cum juravit se non venturum ratione ætatis contra enormem læsionem. V. 1216. N.
— secus si juraverit se non facturum contra id quod contraxit, neque ratione læsionis, sive minoris pretii. *ibid.*
— si reo deferat jusjurandum in judicio sine curatoris auctoritate : jurejurando non tenetur. VII. 515. X. 644. 3.
— tenetur tamen, si curatorem non habens, solus reo jusjurandum deferat; sed potest in integrum restitui. VII. 515. 8. X. 644. 3.
— restitui non potest in integrum, nisi probet se circumscriptum. VII. 515. & 516. 9.
— adversus quos habeat privilegium pignoris. VI. 877. 14.
— an, & quando restituendus sit in integrum adversus pignoris distractionem. V. 1120. 13. & 1121. 14. & N. 12. 13. & 1122.
— an solus, & quando persequi possit causam appellationis. VI. 459. 6.
— si veniat adversus transactionem juratam : non efficitur infamis, neque privatur emolumento illius transactionis. VII. 400. 6.
Quandonam minor, ubi mulier sit, restituatur in integrum adversus dotem marito datam. V. 1131. 8. & N. 5.
— & quando in integrum non restituatur, licet bona omnia marito dederit in dotem. V. 1131. N. 6.
Minoris ætas spatio XX. annorum definita est jure Pontificio. Et an recte. IV. 1374. 8.
Minori nocet præscriptio triginta annorum: brevioris temporis non nocet, etiamsi antea incœpta fuerit. I. 1177. 14.
Minoribus ætas subvenire consuevit in damnis, non autem obesse in rebus utiliter gestis. I. 93. 94. 10.
An per allectionem alicujus in familiam Minoritarum confirmetur statim illius testamentum. II. 388. N. 2.
Minoritarum familiæ adscriptus est incapax successionis. V. 540. N. 3.
— partem non facit petentibus hereditatem per inofficiosi querelam. *ibid.*
Minoritis non debetur legitima. V. 460.
Miserabiles personæ quænam sint. IV. 1324. 1. & N. 2 & 1325.
— habent fori privilegium, etiam cum actoris partes tuentur. IV. 1323. 1. & N. 2. & 1324. *seq.*
— an hodie potiantur eo fori privilegio. IV. 1326. N. 4.
— quandonam possint convenire coram episcopo suos adversarios. *ibid.*
— harum causæ an decidendæ sint in utroque foro ex jure Canonico. *ibid.*
— an si convenerint in foro suo reum, possint cœpta lite variare forum, & litem prosequi in curia Principis. IV. 1325. & 1326. 1. & N. 3. & 1327.
— an privilegio fori renunciare possint. IV. 1326. N. 4.
Quænam res fori privilegio locum faciant in miserabilibus personis. IV. 1325. & 1326. 1. & N. 3.
— extra domicilium trahi nequeunt, si coram ordinario litigare malint. IV. 1331. N. 10.
— trahi non possunt ad judicem incompetentem, etiam Principis rescripto, nisi de illis in eo specialiter sit facta mentio. *ibid.*
— si conveniantur extra suum forum a potentiore, revocare possunt ad auditorium Principis. IV. 1331. 7.
Privilegium fori datum miserabilibus personis prodest etiam litis consortibus. IV. 1331. & 1332. N. 10.
— an cesset, si pendente lite, vidua v. c. nubat, vel pupillus venerit ad pubertatem. *ibid.*
An miserabiles personæ fori privilegio gaudeant in criminalibus IV. 1332. 10. & N. 13.
Missio in bona servandorum legatorum causa quid sit. Et quandonam locum habeat. II. 1100.
Missio in possessionem ob cautionem damni infecti non præstitam quibus detur, & adversus quos IV. 520. 17.
— an in totius rei possessionem mittendus sit ille, cui non cavetur damni infecti nomine. IV. 520. 521. 17.
Missio in possessionem ex primo decreto detentionem, & custodiam rei tribuit dumtaxat. IV. 521. 17.
— cujus rei gratia detur. IV. 521. 522. 17.
Missio in possessionem ex secundo decreto quando detur. IV. 522. & 523. 18.
— quomodo tribuat dominium, & usucapiendi conditionem. IV. 523. 19. & 524. *seqq.*
Missionis ejus in possessionem quinam sint effectus. IV. 527. 20.
Missio in possessionem aliquando neque dominium tribuit, neque usucapiendi conditionem; sed jus illud duntaxat, quod habet is qui damni infecti cavere recusat. Et quotuplex id esse poss[illegible]. IV. 527. 528. 21.
Missio in possessionem ex Primo, & Secundo decreto duntaxat invenitur in jure, non ex Tertio decreto. IV. 529. & 530. 22.
Missio in possessionem bonorum servandæ rei causa unde nata. Quænam sit. Quibus, & adversus quos detur. VI. 119. *seqq.*
— est remedium coercendæ debitorum contumaciæ ordinarium. VI. 119. 120. N. 2. 121. 122. 2. 137. 2. & N. 5.

BIU Cujas

— an, & quando causæ cognitionem requirat. VI. 121. N. 3. & 132. 133. 16.
— missio hæc ex edicto postulanda est nobili jus dicentis officio *ibid.*
— quomodo ab arresto, & sequestratione differat. VI. 138. N. 6.
— an uno, an tribus edictis præcedentibus, executioni mandetur. VI. 121. 122. 3. & N. 4.
— & quid jure Saxonum. *ibid.*
— impetrari debet a prætore, & impetrata ab uno creditore prodest etiam reliquis. VI. 139. 6. 7.
in Quorum bona missio servandæ rei causa fiat. VI. 123. 4. & 124. *seqq.* & 131. 14.
— an in bona debitoris universa facienda sit. Et quomodo. VI. 129. 130. 12. & N. 14. & 131.
Edicti de missione in possessionem bonorum servandæ rei causa, quæ partes, sive clausulæ extiterint. VI. 123. 124. N. 6.
Missio in possessionem bonorum quæ fit in actionibus in rem, quomodo differat ab alia, quæ fit in actionibus in personam. VI. 131. 13. & N. 16. & 133. N. 19.
Creditores in possessionem missi quandiu in possessione bonorum esse possint. VI. 133. 17.
— & quibus conditionibus decedere debeant possessione, in quam fuerant immissi. VI. 134. 19.
Missus in possessionem bonorum, excepta rei administratione, fructus, & quidquid ex re consecutus est, cogitur in sortem imputare, vel restituere. VI. 135. 136. 137. 2.
— non potest ali ex fructibus, licet sit inops, nisi fuerit missus in possessionem ex causa hereditatis. VI. 137. 2.
— missus in possessionem tamen ex actione in rem lucratur fructus. VI. 137. N. 3.
— veram petitæ rei possessionem acquirit intra annum; post annum vero perpetuam. VI. 137. & 138. N. 5.
An missus in possessionem lucretur fructus sine ullo causæ respectu ob magnam rei contumaciam duntaxat. VI. 137. N. 4.
An possit effici statuto, vel consuetudine, ut ex Primo decreto missus, in possessionem lucretur fructus. *ibid.*
Missus in possessionem ob adversarii contumaciam acquirit jus pignoris in re possessa, & quale. VI. 137. 3. & 138. & N. 6.
An missus in bona mobilia veram illorum possessionem statim acquirat. VI. 137. N. 5.
Missus in possessionem bonorum, venire debet illuc, ut possessionem, & pignus bonorum consequatur. VI. 140. 8.
An missus in possessionem bonorum, possit agere actione in factum adversus debitorem, si non fuerit admissus, posteaquam suum consecutus est, venditis bonis. XI. 353. 2. *seqq.*
Si vis inferatur misso in possessionem: quodnam interdictum detur adversus vis illatæ auctorem. VI. 135. 1.
— & quatenus ejus interdicti pœna evitetur jure Canonico. *ibid.*
Qua actione consultum sit creditoribus in possessionem missis, & illi, cujus bona possessa sint. VI. 138. 139. 5.
Moderamen inculpatæ tutelæ. Vide *Defensio.*
Modi acquirendi. Vide *Acquisitio.*
Modus altitudinis ædificiorum publica lege præscriptus. Vide *Ædificium.*
Modus legato adiectus quid sit. II. 790. 12.
— Vide *Legatum.*
An obligatio accedendi ad alterius molendinum sit servitus, & an æquitatem habeat. II. 1325. N. 8.
Momentum in jure quodnam temporis spatium designet. I. 1075. 2. & N. 4.
Monachatus quare Calvino, & Luthero male audiat I. 256. N. * *
Monachi nihil proprium habere possunt. Et quæ habent, cui acquirantur. II. 5. 6. & N. 6.
— comparantur servis quoad suum velle, vel nolle. III. 632. N. 1.
— an servis comparandi sint quoad forensia judicia. IV. 1063. 9.
— abbatem in jus vocare possunt. *ibid.*
— agere possunt judicio, quoad student in academia. *ibid.*
— nec in foro ecclesiastico fungi possunt advocati munere, nisi & Abbas jubeat, & id postulet monasterii utilitas. V. 57. 58. 24. & N. 40.
— a suo Abbate vindicari possunt, tamquam subditi. V. 809. N. 7.
— post factam professionem testari non possunt. II. 28. 4. & N. 3.
— non possunt uxorem habere. IV. 270. N. 3.
Monacho herede instituto, atque adire recusante, potest hereditatem tunc adire monasterium. II. 410. N. 7.
Monachorum institutum a D. Basilio laudatum. IX. 729.
— ab Auctore impetitum defenditur. IX. 729. N. *
Monachus fugiens potest capi propria auctoritate, & ad obedientiam reduci. IV. 1048. N. 15.
Monarchicum Imperium Aristocratico, & Democratico præferendum. I. 50. 14. & N. 15.
Monasticæ vitæ sanctitas non vulgi opinione constat, sed divino jure. II. 5. N. *
Religionis summam non constituit in instituto monastico catholica Ecclesia, sed neque Justinianus. II. 5. Not. **
Cum instituti monastici natura bonorum abdicatio necessario conjungitur. II. 6. Not. ***
Cur nam ille, qui ingressus est monasterium, possit retinere id, quod restituere rogatus erat sub conditione, Si *decederet sine liberis.* IX. 727. 1. 2. & 728. *seqq.*
Monasticum votum non admittit restitutionem in integrum. V. 1174. & 1175. N. 6.
Monetæ adulteratores convicti damnantur, etiam non confessi; neque appellare possunt. VI. 413.

Moni-

BIU Cujas

Monitoria quæ sint. V. 746.
Monostichorum exempla. V. 765. N. 3.
Monstra non sunt in numero liberorum, & succedendi jus non habent. II. 1118. Not.
Monumenta quandonam pro sepulchris usurpentur. IX. 515. 1.
— cur legari non possint. IX. 515. 2.
Mora quid sit, & unde dicta. IV. 611. 2. X. 132. 3. & 1430. 2. & 1431. 5.
Moram non ex re fieri, sed ex persona, quam sententiam habeat. IV. 612. 2. X. 132. 4. 133. 6. & 1431. 3.
— dicta frustratio, ut, & frustari dicitur, qui moram facit. X. 1431. 4.
— cur difficile sit definire, quando ea fieri intelligatur. X. 1445. 46.
Moram facit debitor, qui a creditore interpellatus differt sine causa solutionem. IV. 613. 4. & 614. 5. X. 1431. 7.
— & quænam justæ causæ recusandi solutionem in eo, qui fuerit interpellatus. IV. 614. 6. X. 135. 8. & 1441. 30. *seqq.* & 1442. *seqq.*
— etiam sine interpellatione contrahitur mora, ubi fuerit adiectus dies obligationi. IV. 615. 7. X. 133. 5. & 1432. 10. & 1433. *seq.*
— quomodo dies adiectus obligationi differat ab interpellatione quoad moram. IV. 615. 616. 8.
Moram sine interpellatione faciunt, qui res alienas sive furto sublatas, sive per vim occupatas injuste detinent; vel res alienas mala fide possident. IV. 616 9. X. 1434. 14. & 1435. *seqq.*
In obligationibus sub conditione contractis, & in iis quæ ex ipsa re capiunt dilationem, mora sine interpellatione non cotrahitur. X. 1436. 16. & 1437. *seq.*
Quibus in casibus jure singulari mora fiat ex re, sive ex tempore solo tardæ solutionis. IV. 616. 10. & 617. X. 134. & 135. 7. & 1445. 48. 49. & 1446.
Quomodo mora quæ ex re fit, differat a mora, quæ fit ex persona. X. 1447. 54.
Nulla mora fieri intelligitur, ubi nulla petitio est. X. 135. 9. & 136. *seqq.* & 509. 20. & 1432. 8. 9.
Mora cuique sua nocet. Et qua in re. X. 362. 363. 16. & 1447. 56. *seqq.*
Quænam debitor præstare debeat propter moram. IV. 619. 14. X. 1447. 57. *seqq.* & 1448. *seqq.*
An debitor post moram præstare debeat interitum rei, quæ facto, vel natura sua peritura erat, & jam apud creditorem. IV. 619. 14. 620. *seqq.* X. 1448. 62. & 1449. *seq.*
Mora perpetuat obligationem. IV. 611. 1. X. 1450. 66. XI. 1364. 2. & 1365. *seqq.*
— & an hoc sit perpetuum. XI. 1381. 1. & 1382. *seqq.*
— Vide *Obligatio.*
Mora debitoris nocet heredi, fidejussori, & similibus. X. 1450. & 1451. 6.
Si res post moram debitoris perierit: actio est integra creditori, & obligatio novari, & accepto ferri potest. X. 1451. 69.
In judiciis stricti juris re salva nihil ex mora debetur præter rem ipsam. X. 1451. 72.
In strictis judiciis fructus ex mora non debentur: secus in judiciis bonæ fidei. X. 1451. 72. & 1452. 73.
Mora finitur, cum amittit creditor repetendi debiti instantiam expressa, vel tacita voluntate. Et quomodo. IV. 617. & 618. 11. X. 1452. 77. *seqq.* & 1453. 80.
— finitur, cum debitor, offerendo creditori quod debet, creditor ipse oblatum recusat. IV. 618. 12. X. 1453. 81. *seqq.*
Moram purgare, eluere, emendare quid sit. X. 1453. 8. XI. 1383. 2.
Moræ purgatio quos habeat effectus. IV. 618. 619. 13. X. 1454. *seq.* XI. 1385. 6.
Quam æquum sit debitorem, facta ab eo mora, postea offerendo liberari. XI. 1384. 4.
— & quando ipso jure, & quando per exceptionem debitor purgata mora liberetur. XI. 1384. & 1385. 5.
Quæcunque actio creditori quæsita fuit post moram debitoris adimi non potest creditori ulla oblatione debitoris. Et quomodo per occasionem moræ statim quæratur actio creditori. IV. 618. 13. X. 1454. 88. 89. & 1455. XI. 1385. 6. 7. 8. & 1386. *seqq.*
Mora purgari potest ante litem contestatam cum in obligationibus faciendi, tum in obligationibus dandi: postea non potest. X. 1456. 94. *seqq.* XI. 1386. *seqq.*
Mora sua nocet creditori, non minus, quam debitori; ideoque perit res creditori, si is in mora sit accipiendi. X. 1456. 98. & 1457 99. *seqq.*
Moram non facit creditor, nisi opportuno tempore, & loco oblatum recuset accipere. X. 1458. 102. & 103.
— si creditor quam rem recusaverat, rursus petat; debitor, eam non præstando, moram facit. X. 1458. 104.
Morbus quid sit. X. 1299. 5. & 1300.
— a vitio corporis quomodo differat. X. 1300.
Morbus excusat a suspicienda tutela. I. 482. 8.
— præstat excusationem a suscepta. I. 558. 3.
— testamenti factionem non impedit. II. 32. 10. & N. 12.
Quinam morbus locum faciat redhibitioni. X. 1300. & 1301. 6.
Morbum, vitiumve rei fere venditor præstat. III. 786. 787. 3.
Morbum si ignoret venditor: an illum præstare teneatur. III. 791. 13.
Quare is qui ignorans morbosam rem vendidit, in id quod interest emptoris, non teneatur. III. 792. 15.
Morbo perpetuo laborantes alienare non possunt sine curatore. I. 1220. 18.

BIU Cujas

Mores pro antiquis legibus. II. 1221. 1222. N. 4.
Mores boni in jure quinam sint. VII. 130. 1. & 133. 4.
Moriones infames. V. 94. Not.
Mortis instans adscribitur vitæ. II. 1200. 7. & N. 3.
Qui mortem sibi consciverunt, eorum bona publicantur. VIII. 1339. 1.
— publicationis pœnam effugiunt, qui vel doloris impazienzia, vel furore mortem sibi intulere. VIII. 1340. 1
— si de eo sit controversia inter Fiscum, & heredes: hi probare debent furorem inferentis sibi mortem. Et quomodo. VIII. 1340. 2.
Mortis causa capio quid sit. II. 935. N. 4.
Quidnam illud sit, quod capitur mortis causa. II. 742. 7.
Mulcta quando irrogetur. VI. 115. *seqq.*
— cur ab ea appelletur, & non a pœna. VI. 421 18. & N. 20.
— præjudicialis dicta quæ sit. VI. 470. N. 13.
Muliebria passus efficitur infamis. V. 48. 12.
— hodie crimen hoc capitale. V. 48. 12. &. N. 22.
— expicitur talia passus vi prædonum, aut hostium. *ibid.*
Mulier latiore significatione fœminas omnes comprehendit. XI. 1695. 1.
— angustiore significatione continet fœminas nuptas, aut viripotentes duntaxat. XI. 1696. 4.
Mulier in repetitione dotis præfertur creditoribus omnibus tempore prioribus, qui ex privilegio habent hypothecam. IX. 1119. 1. & 1106. 2. 1017.
— præfertur etiam Fisco, licet hic vel prius contraxerit cum marito, vel ex causa primipilari conveniatur a Fisco maritus. IX. 1120. 2.
— prefertur etiam illi, qui pecuniam in funus mariti credidit. IX. 1121. 2.
Quibusnam creditoribus, qui prærogativam temporis habent beneficio legis duntaxat, mulier non præferatur. IX. 1121. 3.
— nunquam præfertur ex dotis causa creditoribus iis, qui priorem hypothecam acceperint conventione quæsitam. IX. 1121. 4. & 1122. *seqq.*
Mulier si fateatur, instrumento in id publice confecto, se pecuniam accepisse, ut pro alio intercederet, suæ confessioni stare cogitur. VIII. 294. 14.
An mulier, quæ dolo circumventa, aut errore ducta pacto remisit actionem victo adversario, dolo postea, aut errore comperto, possit agere judicati actione sibi quæsita per judicis sententiam. VII. 145. 2. & 146. *seq.*
— res suas pro marito, vel alio pignori obligare non potest: sed tamen eas recte pignori obligat maritus, aut alius, dissimulante muliere. IX. 1179. 1. & 1180.
Mulier post biennium confirmans intercessionem a se factam tenetur. III. 751. 5.
Mulier non potest repetere quod sponte solvit pro alio. VIII. 190. 3. & 191. 4.
— habet soluti repetitionem, si obligata pro alio solverit, ignorans se non teneri. VIII. 191. 5.
— missa in possessionem bonorum, dum se prægnantem falso affirmat, notatur infamia post judicis declarationem. V. 105. 2
Mulier argentarii munus exercens non tenetur edere suas rationes. VII. 5. 4.
Mulieri deceptæ pacto remittenti actionem pactum initum non nocet. Et quibus modis ad paciscendum dolo possit induci. VII. 145. *seqq.*
Munera dividuntur in patrimonialia, personalia, & mixta. XI. 1704. 1.
Munera publica personalia habent pleraque administrationem, non jurisdictionem. IV. 1102. 6.
Qui munera publica detrectat, a quonam cogi possit ea suscipere, & quomodo. VII. 873. 1.
Munera publica detrectans sarcire tenetur damna Reipub. vel alteri inde secuta. *ibid.*
a Muneribus publicis suscipiendis excusant juste causæ. Et quomodo ea sibi delata possit aliquis ex justa causa defugere. VI. 407. 1. & N. 1.
a Quibus muneribus non liberet infamia. V. 85. N. 2.
Municipales magistratus a singulis urbibus creabantur ex solo Principis beneficio. IV. 1108. 11.
— an hi simplicem jurisdictionem habuerint duntaxat, an etiam imperium. IV. 1108. N. 17.
— sententias suas exequi potuere; & quibus remediis. IV. 1109. N. 17.
— habuere cognitionem, & animadversionem levium criminum. *ibid.*
— uti & jus apprehendendi reos in atrocioribus delictis, ut magistratibus superioribus puniendos mitterent. *ibid.*
— an in quæstionem reos dare possent. *ibid.*
— hodie argumenta duci possunt ab illis ad magistratus Civitatum, quæ alieno parent imperio; non autem ad magistratus liberarum civitatum. *ibid.*
— possunt constitui a decurionibus municipii, dum interea Princeps alium sufficiat *ibid.*
— an possent mittere in possessionem. IV. 1135. 16. & N. 29.
— an tutorem dare possent. Et quo jure. IV. 1138. 17.
Municipales leges quos obligent. I. 29. 9. & 39. 10.
Municipes abusive quinam dicti. XI. 1704. 2.
Municipibus relictum, intelligitur relictum municipio. XI. 10. 23.
Municipia quænam erant olim. Et quæ hodie dicantur per abusionem. I. 305. N. 3.
Municipia, & Civitates loco privatorum habentur in jure Romano. XI. 1702. 6.
Munus latiore significatione dictum quid contineat. XI. 1703. 1.
— ejus etymon. XI. 1704. 1.
— definitio. *ibid.*

— an-

BIU Cujas

— angustiore significatione dictum quid sit. XI. 1703. 1.
Munus cum causa quid sit. *ibid.*
Munus pro dono. *ibid.*
Munus publicum quomodo differat a magistratu, & dignitate. IV. 1102. N. 9.
Muri civitatis sine permissu Principis, aut eorum qui præsunt, inhabitari non possunt. Et quare. I. 650. 40.
Muros civitatis, scalis admotis, transcendere dolo malo capitale est. Et quare. I. 649. 650. 40. & N. 22. & 651. *seq.*
— reficere sine jussu Principis nulli permissum. *ibid.*
Deambulare in muris urbis licet cuique privato. *ibid.*
— aliquid immittere, superponere, vel conjungere muris nemo potest. *ibid.*
Mutus non potest fieri tutor. I. 392. 3.
— non tamen removetur a suscepta tutela, si postea factus sit mutus. I. 553. 14.
— regitur a curatore. I. 588. 14.
— an, & quando testari possit. II. 33. 11. & 34. N. 17. VIII. 1361. & 1361. & 1362. 1.
— contrahere stipulando non potest. III. 640. 641. 17. XI. 412. 5. & 413. 9.
— recte gerit per nuntium, aut epistolam ea quæ consensu constant, non verbis. III. 641. 17. & N. 8.
— recte stipulatur per servum & promittendo obligatur. XI. 414. 11.
— non potest agere judicio, nisi sit adjunctus illi curator. IV. 1073. N. 15.
— dari non potest judex. IV. 1367. 3. & N.
— postulare non potest. V. 45. 46. 8.
— neque potest officio fungi procuratoris ad lites. V. 202. 15.
— an procurator ad negotia esse possit. V. 201. 202. N. 16.
— procuratorem dare potest. Et quomodo. V. 223. N. 21.
— testis esse non potest. VII. 1119. 3.
Mutuum cur ita dictum. III. 994. 6. VII. 569. 14. X. 101. 102. 1.
— quid sit. III. 992. 2. VII. 567. 5.
— a credito quid differat. X. 103. 104. 1.
— quibus rebus constet, sive perficiatur. III. 992. & 993. 3. VII. 567. 6. X. 89. 1.
— consistit in iis rebus, quæ pondere, numero, mensura constant. II. 993. 3. VII. 567. 6. 7. X. 95. & 96. 1.
— & quænam sint res, quæ pondere, numero, mensura constant. VII. 567. 568. 7. 8. X. 95. 1. 96. 2.
— cur in iis rebus, & in aliis mutuum consistat. VII. 568. 8. X. 96. 2. 97. & 98. 3.
— res quæ pondere, numero, mensura constant, functionem recipere in genere suo *per solutionem magis, quam specie*, quam habeat sententiam. VII. 568. 9. & 569. X. 97. 3. & 98. 4. 5.
Duo desiderantur, ut quis obligetur ex mutuo. Et quænam sint. VII. 617. 1.
Mutuum rei dationem, seu dominii translationem desiderat. III. 993. 4. VII. 569. 11. *seqq.* X. 91. 4. XI. 1189. 13. & 1190.
— cur dicatur contrahi re potius, quam consensu. III. 994. 5. VII. 569. 13. X. 90. 3. & 91. *seq.*
Mutuum quando contrahatur, & quomodo in specie, puta, in argentea lance tradita tibi, ut eam venderes, & nummis utereris. X. 201. *seqq.*
— cujus periculo sit species tradita mutui causa, antequam venierit. Et qua actione repetatur. X. 205. 4. & 206. *seqq.*
Mutuum consensu simul, & numeratione constat. X. 207. 1.
Decem mutuo datis, ut novem reddas, sola novem debentur. At decem mutuo datis, ut undecim redderentur, decem sola debentur. Et quæ differentiæ ratio. X. 207. 1. 208. *seqq.*
Mutuum contrahitur ex aliena pecunia, si, vel mutuo data sit ex domini voluntate, vel alias ea consumpta fuerit sine dolo malo. X. 213. 1. 2. & 214. *seqq.*
Finis dandi mutui proprius quinam sit, & quid contineat. III. 993. 4. VII. 568. 9. X. 91. *seqq.*
Mutui significatio quotuplex, & quænam sit. III. 992. 2.
in Mutuo id agitur ut alia res ejusdem generis & bonitatis reddatur, non eadem species. Et quare. III. 993. & 994. 4. VII. 570. 17. 18. X. 91. 92. 5. & 93. 6. 7.
— an res ejusdem bonitatis reddenda sit in mutuo etiamsi nihil aperte cautum sit de ea re. X. 109. *seqq.*
Unde intelligatur cautum esse in mutuo, ut res eadem bonitate reddatur. X. 113. & 114. 5.
— eadem bonitate, non eadem æstimatione rem mutuo datam reddi oportet. Et quid æstimatio a bonitate rei differat. X. 116. 7.
in Mutuo rem minori æstimatione reddi, quam data sit, quare non sit iniquum. X. 117. & 118. 8.
in Mutuo, puta vino, oleo, & similibus, auctæ æstimationis commodum, & imminutæ incommodum ad creditorem pertinet, dummodo hæ reddantur eadem mensura sua die, aut sine die ante litem contestatam. X. 114. 6. & 115. *seqq.*
Singularia in mutuo recepta tria sunt duntaxat, non plura. X. 250. *seqq.*
— quomodo quæ vulgus interpretum recipit ut singularia in mutuo, singularia non sint. X. 250. 6. 251. *seqq.*
Quare benigne receptum sit in mutuo, ut pecunia quæ jussu meo tibi numerata est a debitore meo, tibi etiam fiat mutua. X. 260. 16. 17. 261. *seqq.*
— & quasnam res hic obligatio mutui desideret. X. 263. *seqq.*
Quomodo, & quare in mutuo receptum sit, ut pecunia quam mihi debes ex causa mandati, tibi

BIU Cujas

fiat mutua, ubi convenerit, ut eam crediti nomine retineas. X. 266. 22. 267. *seqq.*
— ea tamen pecunia ita fit mutua, si & præsente debitore convenerit, ut mutui nomine retineretur, & fuerit parata a debitore, quam daret in præsenti. X. 273. 29. 274. *seqq.*
Quomodo qui ex mutui causa pecuniam debere incipit, quam ex alia causa debebat, veteri obligatione liberetur, & ex nova mutui teneri incipiat. X. 280. 35. & 281. *seq.*
Quandonam ex pecunia, quam jussi tibi a debitore meo numerari, detur actio negotiorum gestorum. X. 461. & 462.
Actio ex mutuo quando detur procuratori, & non domino. VII. 598. 1.
— quando institutori. VII. 600. 2.
— an ut hæc actio quæratur mutuanti, sufficiat numeratio alienæ pecuniæ, tamquam propriæ. X. 600. 3.
Mutuum non contrahitur ex aliena pecunia; sed tamen confirmatur duobus modis. Et quinam sint. VII. 470. 17. & 576. 3. & 577. 4. X. 102. 2.
Qui alienam pecuniam mutuo dedit, suo nomine, & stipulatus est eam sibi reddi: is non ex mutuo, sed ex stipulatione quæsivit actionem. VII. 575. 576. 1.
Eam tamen pecuniæ dominus exercere non potest adversus debitorem, nisi mandata sit illi actio a creditore. Et quid sit nolit eam cedere. VII. 577. 6. & 578.
Qui alienam pecuniam domini nomine dedit mutuam, is eam domino reddere debet, si dominus nomen improbaverit. Et quibus actionibus eam repetat a debitore. VII. 583. 1. 584. & 585. 4. & 587. 588. 12.
An, & quomodo domino pecuniæ absenti, & ignoranti quæratur hic actio, reprobato debitoris nomine. VII. 585. 3. 4. 586. *seqq.*
— quid si dominus eam mutuanti nolit cedere. VII. 587. 11.
An qui pro mutua pecunia dedit species æstimatas eo pacto, ut sola æstimatio deberetur; possit æstimationem petere, veluti sortem ex causa mutui, & usuras stipulanti promissas. VII. 599. 1. 600. *seqq.*
Pecuniæ, quam duo mutuam dedere, singuli actionem habent pro parte, nisi tamen actum sit, ut singuli in solidum possint exigere. Et hoc quibus modis. VII. 603. 1. 604. *seqq.*
— Vide *Certi condictio.*
Mutua efficitur deposita pecunia, etiam priusquam loco moveatur ad usum, simulatque dominus permisit roganti depositario uti ea ex causa mutui. X. 195. *seqq.*
— & quomodo mutua efficiatur pecunia, quam cum deposui, simul permisi ut ea utereris, cum velles. X. 191. 1. & 198. *seqq.*
Mutua fit statim pecunia, ubi aliquis eam domini voluntate dederit mutuam. X. 213. 1.
Aliena pecunia mutuo data absque domini voluntate neque fit accipientis, nec mutua, quandiu consumpta non est. Quid si consumpta sit dolo malo. X. 213. 2. 214. *seq.*
— qua actione petatur a domino, ubi adhuc extet, aut mala fide consumpta fuerit. X. 216. 3.
— an, & quomodo condicetur hic accipienti ab eo, qui alienam credidit. X. 216. 4. & 217. *seq.*
— consumpta sine dolo malo recte condicitur adversus accipientem ex causa mutui ab eo, qui mutuam dedit. Et quare. X. 218. 5. 219. *seqq.*
— an si per partes consumpta sit, condici possit ex causa mutui, etiam per partes. X. 221. 8. & 222.
— quandonam consumpta intelligatur. X. 222. 9. & 223. *seq.*
Si pecunia mutua numerata sit procuratori contemplatione ejus, & non domini: procurator, & non dominus, obligatur ex mutuo. VII. 617. 2.
— & quidem, etiamsi desierit esse procurator. VII. 617. 3.
Si numerata sit procuratori nominatim contemplatione domini: procurator ex mutuo non tenetur, sed ex eo dominus obligatur; Et quatenus. VII. 618. 4. 5.
Pecunia pluribus personis adscripta, vel in communi numerata, mutui obligatio dividitur pro numero personarum. VII. 615. 2.
Communi pecunia mutuo data a servo communi, acquiritur dominis condictio pro numero nummorum, non autem pro divisione corporum. Et quare. X. 231. *seqq.*
Cum convenit, ut debitor, qui pecuniam ex alia causa debebat, ex crediti causa illam retineat, mutuum sola conventione contrahitur sine ulla numeratione. VIII. 238. 6.
Cum donavi tibi pecuniam ea lege, ut dares mihi mutuam; an inde contrahatur mutuum, & acquiratur tibi certi condictio. X. 309. *seqq.*
Qui pecuniam mutuam accepturus spopondit futuro creditori se illam redditurum, quare in potestate habeat eam non accipere, & facere ut se non obliget mutui nomine. X. 437. *seqq.*

BIU Cujas

N

Nasiterna quodnam sit genus vasis. V. 95. N. 1.
— & cur ita dictum. *ibid.*
Nascituræ res legari possunt. Et de earum legato. II. 757. 8. & N. 3. & 758. & 1035. 2.
Nascituri habentur pro natis. II. 75. 7.
Nata quæ sunt ex re aliqua, jus & conditionem sequuntur ejus rei, ex qua profecta sunt. I. 794, 795. 2.
Nata ex rebus nostris nostra fiunt. Et quonam jure. I. 759. 3.
— & quidem etiamsi fuerint alieno semine nata, seu edita. I. 796. 4.
Natales quinam per excellentiam dicti. VII. 1039. 8. & 1040. I. 253. 2.
— eos nobis adsignare dicuntur parentes nostri. VII. 1040. 10.
Natalium restitutio quodnam jus tribuat. I. 249. 11.
Natalibus quisnam restitutus dicatur a Principe. VII. 1040. 9.
Natalibus non officit manumissio. I. 252. 253.
Nationes nonnullæ quibusnam vitiis diffamatæ. X. 1306. 4.
Nativitatis tempus legitimum quodnam sit. II. 1118. N. 3.
— magna de eo philosophis, & medicis, & juris interpretibus concertatio. *ibid.*
Natura Stoicis quidnam sit. I. 39. 11. & N. 10.
Natura rerum quid sit. VII. 1094. 7.
Natura cujusque rei quænam. IX. 827. 828. 3.
Naturales filii quinam dicantur. I. 364. 2.
Naves Thesei & Magellani asservatæ. II. 829. N. 6.
Navis facta ex aliena materia cuinam acquiratur. I. 712. 8. & 713. *seq.*
Navis eadem quæ prius, etiamsi refecta per partes. Et legata debetur. II. 829. N. 6.
Alia est, etiam cum fuit refecta, si dissoluta fuerit eo consilio, ut tabulæ in alium usum transferuntur. Et quidnam inde consequens. XI. 1344. 7.
— Eadem est, compositis tabulis, quæ prius fuerat, cum dissoluta fuit eo consilio ut reficeretur, esse incipit. *ibid.*
— mari commissa per idoneos homines opportuno navigationis tempore domino perit, non possessori. V. 834. 10.
— quodnam tempus navigationi opportunum. V. 883. N. 3.
Navis partes quæ sint. X. 1355 4. & 1361. 14. & 1362. 15.
Navis legatum perimitur, navi dissoluta. II. 829. 16.
Quare navi servitus imponi neqneat. III. 227. N. 1.
de Damno in navi facto duplex actio constituta. Et quænam. IV. 441. 10.
Naufragio res amissæ domino territorii vindicari non debent. I. 718. N. 3. IV. 257. N. 16.
Qui abstulit res naufragio amissas, tenetur pœna quadrupli. IV. 256. 16.
Nauta quinam sit. IV. 442.
Nautæ, caupones, stabularii quomodo de recepto teneantur ex contractu, vel quasi contractu. IV. 441. 11. 442. *seq.*
— quomodo de recepto teneantur ex quasi delicto. IV. 443. 12. & 444.
— & quando non teneantur ex quasi contractu, vel ex quasi delicto. IV. 442. 11. 443. 12. N. 5. & 444.
Necessitas privata, & publica. V. 807. 13.
Necessitas juris quæ; & quid differat a necessitate rei familiaris. VIII. 766.
Necessitas consequentiæ quænam sit. VIII. 886. 31. 809. 7. XI. 1246. 56.
Negans reus, ubi & aliquid affirmet, an sit audiendus, si probare velit quod affirmat aut negat. Et quæ hic probationis utilitas. VII. 1100. 14. 1101. 15.
— an condemnari debeat, si probare non potuerit. VII. 1101. 16. & 1117.
Qui negat, probare non cogitur, sive actor probare nolit, sive probare non possit. VII. 1091. 2. & 1092. 3. & 1093. *seqq.*
Negantis factum per rerum naturam nulla est probatio. VI. 1041. 4. VII. 1093. 5. 6. & 1094. *seq.*
— an hoc jus sit perpetuum cum in civilibus judicis, tum in criminalibus. VII. 1095. 8. & 1096. *seqq.* & 1099. 13. & 1100.
Negatio non æstimanda ex verbis rei, sed ex intentione actoris, ubi cum ea directo pugnet negatio rei. VII. 1098. 12.
Negatio circumscripta certo, vel loco, vel tempore, vel instrumento probari potest. VII. 563. 564. 5.
Negatio intentionis facti mera, non est vera exceptio in litis contestatione. V. 1278. N. 2.
Negatoria actio de rebus corporalibus nulla; & quare. VI. 572. 11. & 579. *seqq.*
— cur prodita de servitutibus; & quare ita dicta & unde æstimetur. VI. 572. 11. & 586. 18.
— Vide *Actio Negatoria.*
Negligentia quid sit. VIII. 643. 34.
— etiam diligentiæ vocabulo significatur; & quomodo. *ibid.*
— in ea præstanda quid intersit inter commodatum & cæteros contractus, in quibus utilitas utriusque versatur. VII. 670. 11.
Negotiari proprie quid sit. X. 463.

Nego-

BIU Cujas

Negotiatio proprie quarum rerum sit. VIII. 68. 10.
Negotiatores an legem seu statutum de rebus ad negotiationem spectantibus convenire possint. VII. 998. 13. *seqq.* & 999. *seqq.*
Negotiatores viles an possint esse judices. IV. 378. N. 18.
Negotia quæ utiliter constituta sunt, eventu nunquam infirmari possunt, etsi in eum casum inciderint a quo incipere non poterant. XI. 1656.
— & quænam perfecta esse, vel adhuc pendere negotia dicantur. XI. 1655. 8.
Utiliter gesta in negotiis quæ adhuc pendent, dissolvuntur interdum, cum casus extitit, a quo incipere non poterant; interdum vero rata manent, & quomodo. XI. 1656. & 1657.
— & quodnam sit inter perfecta, vel pendentia negotia discrimen. XI. 1658. 9.
Negotiorum gestor pecuniam fœnori collocare debet, si honeste possit: secus præstabit usuras pecuniæ non collocatæ. VIII. 453. 1.
— quid, si dominus non fuit solitus collocare pecuniam. VIII. 453. 3.
— omnem culpam, & omnem diligentiam in administrandis alienis negotiis præstare debet. VIII. 453. 2. & 454. 4. 455.
An amicus culpam omnem & diligentiam in gerendo amici negotia præstare teneatur. VIII. 455. & 456.
Negotiorum gestor, interpellando, constituit in mora debitorem. XI. 843. 70.
In voluntaria negotiorum administratione tantum quisque gerere debet, quantum suscepit gerendum. IV. 129. 3.
Si quis ita quædam gerenda suscepit, ut alius cæteroquin vir diligens ejus contemplatione ad eadem gerenda non accesserit: is tenetur etiam de iis quæ non gessit. IV. 129. 130. 3.
Qui negotia alterius gessit, restituere tenetur pecuniam & fructus, & quidquid occasione gesti negotii ad eum pervenit. IV. 130. 4.
Negotii gesti secuta ratihabitio an novam mandati actionem pariat utrique; an negotium gerenti duntaxat. IV. 129. 130. N. 4.
Negotiorum gestor non modo dolum & culpam præstat, sed casum etiam in iis, quæ male gerendo corrupit. IV. 130. & 131. 5.
— ei tamen cum damno lucrum pensari debet ab absente domino: *ibid.*
— dolum & culpam præstat in iis, quæ, vel negligentia sua perire passus est, vel acquirere prætermisit. IV. 131. 132. 6.
— & quare levissimæ culpæ nomine teneatur. IV. 132. 133. 7.
— an, & quando dolum præstet duntaxat. IV. 133. 134. 8.
Negotiorum gestorum actio directa quid sit; & qua ex causa nascatur. IV. 134. 135. 9.
— an, & quatenus creditori detur adversus dominum negotiorum ex causa pecuniæ mutuæ, quam credidit negotiorum gestori. VIII. 95. 1.
— an ea creditori competat adversus dominum, si pecuniam crediderit contemplatione negotiorum gestoris, & non domini. IV. 97. 98.
Actio contraria negotiorum gestorum quibus de causis adversus dominum negotii ignorantem fuerit comparata. IV. 137. 138. *seq.*
— an, & quatenus adversus præsentem negotii dominum competat. IV. 137. 138. N. 1.
— datur ei soli, qui utiliter domini negotia gesserit. Et quando negotium dicatur utiliter gestum. IV. 139. 2.
Quibus non detur, etiamsi utiliter domini negotia gesserint. IV. 139. 3. 140. *seqq.*
Actionem negotiorum gestorum tria amovent ab eo, qui utiliter domini negotia gessit; & quæ sint. *ibid.*
Actio contraria negotiorum gestorum quid persequatur. IV. 144. & 145. 12.
— datur adversus omnes, quorum negotium utiliter gestum est, etiam adversus pupillos & furiosos; & quatenus. IV. 145. 146. 13.
Negotium domini quibus modis geratur. VIII. 95. 96. 2.
Ad quem pertineat investigare negotium, quod geritur. Et cujus sit utilitatis. IV. 147. 1.
Negotium quibus modis nostrum fieri dicatur. IV. 147. 148. N. 1.
Negotium re ipsa nostrum quod sit. IV. 147. 3.
— nostrum reipsa est, vel gestu ipso, vel eventu. IV. 147. 148. 3.
— quomodo gestu ipso. IV. 148. 4.
— quomodo eventu. IV. 148. 149. 5.
Negotium quod duorum contemplatione geritur, obligat utrunque. IV. 150. 6.
Negotium quod ad duos principaliter pertinet, obligat illum duntaxat, cujus contemplatione gestum est. Et quare. IV. 151. 7.
— quando negotium pertineat ad duos principaliter. IV. 150. 7.
Qui negotium gerit contemplatione domini, aut pupilli, dominum, & pupillum habet sibi obligatos; non autem procuratorem, vel tutorem. IV. 151. 152. 8.
Si contemplatione tutoris, vel procuratoris negotium gestum sit: quare non hi, sed pupillus, vel dominus teneatur. IV. 152. 9.
Negotium voluntate gerentis fit nostrum, vel cum mandatum est a nobis, vel cum ratihabitio nostra secuta est. IV. 153. & 154. 10.
— quandonam quod gestum est nostro nomine, nostrum tamen non fiat voluntate, vel ratihabitione nostra. IV. 154. 11.
— Vide *Infirmari.*
Neophyti quinam dicti. V. 100. N.
— ad sacros ordines non admittuntur. *ibid.*
— nec ad officia quidem sæcularia. *ibid.*
Nepos retentus in potestate avi quare, illo mortuo, in potestatem patris emancipati non recidat; etiamsi is in avi potestatem rediisset. I. 348. 5. 6.

BIU Cujas

Nepos post mortem avi conceptus a legibus non vocatur ad successionem. II. 1122. N. 11.
An ex persona parentis ad successionem admittatur jure transmissionis, vel repræsentationis. II. 1122. N. 11.
An nepos, omissa patris hereditate, possit avi antea vita functi hereditatem obtinere. Et quando possit, aut secus; & quo jure. VIII. 1230. 3. & 1231. 4. & 1232. *seqq.*
Nepos avi hereditate sola potiri non potest jure civili, ubi filius & pater ejus extiterit avo suus heres. VIII. 1232. *seqq.*
— quod, & jure novissimo retinetur. VIII. 1235. 9. & 1236.
— sola avi hereditate nepos uti potest, ubi ipse fuerit in potestate avi, filio & patre ejus emancipato. Quæ differentiæ ratio. VIII. 1234. 6. 7. & 1235.
— jure novissimo filio & nepote emancipatis, repudiante filio, admittitur jure civili nepos ad hereditatem avi. VIII. 1235. 8.
Quænam desiderentur, ut nepos hereditate patris omissa, hereditatem avi consequi non possit jure civili. VIII. 1236. 10. *seq.* & 1237. *seq.*
Nepos, qui vivo patre natus est, vel ante, vel post testamentum, si institutus sit, & deinde emancipatus ab avo: non potest esse heres eidem necessarius, sed voluntarius. X. 1489. 5.
Nepos ex filio, an accusare nolente, aut excluso patre ejus, possit ipse agere inofficiosi. V. 520. 6. & 521. *seqq.*
Nepotes ex filiofam. cum naturales, tum adoptivi sunt in potestate avi. I. 339. 11.
Nepotes, defuncto illorum patre, concurrunt cum patruis in successione avi jure repræsentationis. II. 1121. 11. & 1122.
— vivo patre ab avi successione excluduntur, etiamsi, patre emancipato, ipsi manserint in potestate avi. II. 1122. 12. & 1123.
Nepotes ex filia olim non succedebant avo, neque utebantur jure repræsentationis. II. 1122. N. 11.
Nepotes ex diversis filiis quodnam habeant jus accrescendi inter se. II. 500. 30. & 501. *seq.*
Nepotes ex filia agere possunt inofficiosi. V. 932. N. 3.
Nepotes ex duobus fratribus succedunt in stirpes, si concurrant in hereditate patrui cum altero ejus fratre, qui in capita succedit. II. 499. 28.
Quomodo deficiens portio alterius ex nepotibus cæteris coheredibus accrescat. II. 499. 500. 28. 29.
Accrescit in stirpes, & non in capita portio patrui singulis nepotibus. II. 500. 29.
Nepotibus ex filia debetur integre legitima, etiamsi filia mater illorum renuntiaverit hereditati, dummodo decedat ante patrem. V. 526. N. 6.
Nepotes, quos pater gradu præcederet, si nati essent, sive tempore aviti testamenti, sive postea vivo avo nascerentur, debebant institui, vel exheredari. II. 77. 78. 10. X. 1479. *seqq.*
— & quomodo eos instituendi, vel exheredandi jus, & potestas esset ex lege Vellea. *ibid.*
— Vide *Postumi nepotes.*
Nexi quinam dicebantur. XI. 314. N. 3.
Vetus de nexis lex sublata, & quomodo. XI. 314. N. 2.
Nobiles inter egregios habentur, etiamsi ipsi nihil unquam præclari vel egregii gesserint. X. 828. 6.
Nobiles apud varias nationes quinam; & quomodo vocentur. X. 828. N. 17. 829. *seq.*
— an utantur beneficio competentiæ. X. 280. N. 1.
— sunt immunes a carcere. XI. 280. & N. 1.
— cui tamen privilegio renunciare possunt. XI. 313. N. 1.
— an teneantur ob delicta famulorum. IV. 444. N. 5.
Promissorum fides a nobilibus religiose custodienda præ cæteris X. 651. N. 5.
Nobilis an possit se excusare a tutela plebeii. I. 492. N. 12.
— testimonii vel jurisjurandi causa non cogitur etiamsi pauper, ad judicem venire. X. 824. N. 9.
Nobilitas paupertate non amittitur. *ibid.*
Nomen grammaticis usurpatum unde dictum. Varium illius etymon. II. 714. N. 2.
— dividitur in appellativum, & proprium. Utrunque qualem usum habeat in jure. II. 714. 8. *seqq.* & 715.
Nomina sunt ex instituto hominum profecta. Et quatenus sint immutabilia. II. 715. N. 3. VIII. 1297. 2.
Nomina propria personas, earumque numerum, non vero qualitatem designant. XI. 31. 3.
Propriorum nominum appellatio in heredibus quando faciat, ut partes viriles illis relictæ censeantur, & non hereditariæ. II. 563. 564. 12. & N. 1.
Nominis ferendi conditio quæ sit; & an sit honesta. II. 582. 583. 12.
— non impletur ab invito fiduciario. *ibid.*
de Nominibus varia interpretum juris opinio. III. 558. N. 4.
Nomen pro debito, vel pro debitore usurpatum quid sit. VII. 823. 2. VIII. 583. 1. IX. 520. 1. XI. 251. & 1679. 1.
Nomen alteri datur, traditione chirographi, seu instrumenti debitoris eidem facta hoc animo, ut ei proprium sit. VII. 823. 3. 4. & 825.
— potest vendi, & venditum quodnam jus transferat in emptorem. VI. 908. 4. VII. 824. 6. 7. 825. 9. 10. 826. *seqq.* VIII. 808. 3.
— an vendi possit, ignorante, vel etiam invito debitore. VIII. 809. 5. *seq.* 810. *seqq.*
— quare vendi possit, non autem delegari, invito debitore. Et quid alterum ab altero differat. VIII. 812. 15. *seqq.*
— potest obligari pignori. VI. 908. 4. IX. 1079. 1.

BIU Cujas

— pignori obligatum quodnam jus transferat in creditorem. VI. 908. 4. IX. 1079. 1. & 1080. *seqq.*
— quare nomen sibi pignori datum debeat novus creditor denuntiare debitori. IX. 1081. 3. & 1082.
Nominis pignori obligati debitor, novo creditori solutione facta, liberatur. IX. 1082.
— & quando ea solutione primus creditor liberetur. IX. 1082. 4.
Nomen pignoris jure capi potest. VII. 922. 6. 7. XI. 250. 251. 1.
— quomodo capiatur pignoris VII. 924. 9.
— quibusnam conditionibus. VII. 921. 5. 922. *seq.* X. 251. 2. 3. & 252.
Nomen pignori dare, & pignoris jure capere quid differant. VII. 922. 6. XI. 251. 2.
Pignoris jure capi non potest nomen quod debitor inficiatur. Et quare is convinci debeat in judicio. VII. 922. 6. XI. 251. 2. 3. & 252. 4.
— & quomodo nomen exigi debeat a creditore. XI. 252. 6.
— & quando utilius sit creditori rem aliter transigere, quam nomen ipsum exigere. XI. 251. 5.
Nomen ubi legatum sit, quatenus extinguatur exactum a testatore. II. 835. 27.
Nomen improbare quid sit. VII. 583. 584. 1.
Nomina sunt in bonis nostris. VII. 924. 4.
— quo loco atque ordine pignori capienda sint in causam judicati. XI. 232. 10. & N. 8.
— quandonam pro mobilibus, & quando pro immobilibus habeantur. XI. 231. N. 8.
Nomina in divisionem judicio erciscundæ non veniunt. VI. 1016. 14.
— Vide *Erciscundæ.*
An nominibus legatis, veniant actiones ex delicto. II. 863. N. 5.
Nominatio auctoris a quibus, & quando facienda sit in controversia de proprietate, vel ubi de ipsius præjudicio agatur. V. 791. 792. 6. & N. 10. & 11.
An denuncianda sit nominato per judicem: an denunciari possit a nominante. V. 792. 11.
— rejicitur ab initio, ubi nominantis evidens suspicio adest. *ibid.*
An, & quando nominatio auctoris facienda sit a vasallo, ab emphyteuta, superficiario, fructuario. V. 791. N. 10. & 792.
— an ei locus sit in possessoriis. V. 792. N. 11.
Novo judicio, seu conventione non est opus, ubi nominatus se auctorem fateatur. *ibid.*
Nominator auctoris non tenetur probare, possidere se nomine alterius. V. 792. N. 11.
Nominator quis, & unde dictus. IX. 1041. 1.
— cui obligetur, & qua de re. IX. 1042. 2.
— quando ei, & quomodo nominatus teneatur. IX. 1042. 2.
— an, & quando pignori capere possit res nominanati. *ibid.*
Nostra quæ sint. Et quæ sint in nostris rebus. I. 5. 5. 6. & 227. 1. 228. III. 603. 20. VII. 465. 2.
Nostrum quod est, cur non possit magis nostrum fieri. VI. 715. 4.
Quod nostrum est, sine facto nostro ad alium transire non potest. I. 868 8. & 869.
— an hoc si perpetuum. *ibid.*
Nostræ res non onerant nos ultra illarum æstimationem. IV. 473. 3.
Notarii quinam olim dicti. V. 2. Not.
— quinam dicti sequioribus temporibus. V. 1. N. 2.
— an omnibus sive absentibus sive præsentibus recte stipulentur, & quonam jure. XI. 795. 33. & N. 1.
Qualis opera notariorum, & quando necessaria in judiciis. V. 1. N. 2. & 2.
Notariorum instrumenta an, & quomodo sint acta publica. XI. 795. 33. & N. 1.
— Vide *Tabelliones.*
Notio in judice quid sit. IV. 1086. 4. & N. 5. & & 1091. 9. & N. 15.
— ejus species duæ. Et qualis utriusque vis, & potestas. IV. 1086. 4. & 1087. *seqq.* & 1091. 9. 1092.
Novatio quid sit. IV. 909. 2. IX. 1375. 1.
— quomodo fiat. *ibid.*
— tria desiderat, & quæ. IV. 909. 2.
— nulla potest esse sine animo novandi; eoque verbis testato. IV. 926. 24. IX. 1376. 4.
Nova obligatio in quam vetus transfertur, constituitur, vel stipulatione, vel accepto judicio. IV. 910. 3. & 912. 7. IX. 1375. 2.
— non constituitur nudo pacto, vel alio contractu. IV. 910. 4. & 912. 7. IX. 1375. 2.
Novatio fit, etiamsi nova obligatio contracta, fit naturalis. IX. 1376. 3.
— duplex, voluntaria, & necessaria. IV. 911. 5. IX. 1377. 5.
— voluntaria quid sit, & quomodo fiat. IV. 911. 6. IX. 1377. 6.
Novatio voluntaria novam obligationem stipulatione, non pacto constitutam desiderat. IV. 912. 7.
— & quidem novam obligationem præsentem. Et hæc qua ex stipulatione contingat. IV. 912. 8.
An, & quando ex stipulátione conditionali nova obligatio nascatur, & inde novatio. IV. 913. 9. & 914. 10.
Qualis res esse debeat, quæ stipulatione novante promittitur, ut inde fiat novatio. IV. 914. 11. & 915. *seq.*
Novatio non cadit in eas res, quæ debitæ nobis personæ nostræ coherent. IV. 915. 13. & 916. *seq.*
Stipulando novare potest solus creditor, cui non adempta sit administratio bonorum; vel alius etiam voluntate creditoris. IV. 917. 15.

Obli-

BIU Cujas

Obligationem pupilli tutor ; adolescentis , furiosi , prodigi curator novare stipulando potest. IV. 917. 15. & 918.
Obligationem domini stipulando novare potest procurator omnium bonorum , vel alius , qui speciale mandatum habeat. IV. 918. 15. & N. 8.
Novandi peculiaria debita, stipulando, jus habent filius & servus, quibus permissa peculii administratio. *ibid.*
Quinam novare stipulando non possint. IV. 918. 16. & 919.
Obligationem novare potest debitor, & quicunque alius, qui novandi animo promittat creditori pro debitore ignorante etiam, vel invito. IV. 919. 17. & 920. & 923. 21. 924.
Extraneus quicunque debitoris obligationem novare potest, dummodo liber sit, & possit naturaliter obligari, veluti pupillus. IV. 920. 18.
— quare servus novare non possit, etiamsi animo novandi promittat. IV. 921. 18.
Neque novare, neque delegare, neque acceptum ferre potest is, cui debitorem solvere permisit creditor. IV. 761. 32.
Debitoris obligationem novat, quicunque agente creditore suscipit judicium pro debitore. IV. 924. 22. & 925.
Novari potest qualiscunque sit obligatio quæ præcessit , sive sit contracta verbis , sive aliter. Et quare. IV. 925. & 926. 23.
Cum id actum aperte non est, ut obligatio novaretur, manet obligatio vetus. IV. 929. 25.
Novatio efficit novam obligationem , & simul affert prioris debiti liberationem. IV. 929. & 930. 26. 931. 932. 29. & N. 18.
Qui novandi animo novam obligationem in se suscepit, tenetur novo creditori sine ulla exceptione , aut defensione , quæ ex vetere aliqua causa delegato debitori competierit adversus delegantem. IV. 930. 931. 27.
— nisi tamen eadem exceptio, puta Vellejani , aut minoris ætatis,æque valeat, facta novatione,contra novum creditorem. IV. 932. 28.
An, & quatenus utilis sit liberatio debitori novatione liberato. IV. 932. 30. 933. *seqq.*
Novatio necessaria quid sit. IV. 935. 33.
— quam recte distinguatur, & quibus rebus differat a voluntaria. IV. 911. 5. & 942. 40.
An , interposita litis contestatione cum debitore , fiat novatio prioris obligationis. Et quatenus. IV. 935. 34. 936. *seqq.*
Quibus in rebus utilis sit necessaria novatio creditori. IV. 939. 38. & 940. *seq.*
Jus vetus de novatione quodnam fuerit. Et quale hodie sit ex Justiniano. XI. 1083. & 1089. 3.
Solo interventu novæ personæ fieri novationem jure veteri , quomodo sit intelligendum. XI. 1083. 1.
An qui stipulatus a Primo Sempronianum fundum eundem detracto usufructu stipulatur iterum a Secundo, priorem stipulationem novasse intelligatur. XI. 1083. 2. & 1084. *seqq.*
Statim novat priorem obligationem, qui ab eodem, vel ab alio pure stipulatur, novandi animo, quod pure debetur. XI. 1087. 1.
— sin quod pure debetur stipuletur aliquis sub conditione: pendet novatio, pendente conditione; nulla est ea deficiente; conditione vero extante , novatio sequitur statim. XI. 1087. 1. & 1088.
— pendente conditione posterioris stipulationis, an & quando novatione pendente, differatur obligatio prioris stipulationis; aut secus. XI. 1090. 6. & 7. & 1091. *seqq.*
— an semper prior obligatio novetur, extante conditione. Et quando secus. XI. 1097. & 1098. 12. 13. 14. & 1099. *seq.*
Noverca quando sit alenda. III. 452. N. 2.
— non potest in jus vocari sine venia. VI. 32. N. 22.
— etiam cum est patri superstes. *ibid.*
Novi operis nuntiatio quid sit. IV. 479. 3.
— quandonam fieri possit & debeat. IV. 479. N. 1.
— requirit opus in solo factum , cujus extructi demoliendi , aut depositi iterum ædificandi sit copia. IV. 480. 481. 4.
— item desiderat opus novum , quod instituatur ; & quodnam sit. IV. 481. 5.
An ædificium vetus fulcienti , aut reficienti , novi operis nuntiatio noceat. IV. 481. 5. & N. 5. & 482.
Novi operis nuntiatio denegatur in refectione rivorum, purgatione cloacarum, & in operibus , quorum mora periculum est allatura. IV. 482. 6.
in Mari aut in littore ædificanti opus novum nuntiari non potest. *ibid.*
Opus novum nuntiare solus potest, qui jus nuntiandi inhibendive operis habet. Et quibus de causis jus nuntiandi quis habeat. IV. 483. 8. & 484. 9. & 485.
An novi operis nunciatio semper competat habentibus urbanas servitutes. IV. 484. 485. 9. & N. 8.
— an , & quomodo competat aliquando habenti etiam rusticas. IV. 485. & 486. N. 8.
Novi operis nuntiatio denegatur illi,qui nullam nuntiandi causam afferat. IV. 486. 10.
— quid si causam alleget, sed falsam. IV. 486. 10. & N. 10.
Utiliter nuntiat alieno nomine , quisquis cavet de rato. IV. 487. 11.
Novum opus nuntiari potest , cum domino , tum iis , qui vel domini , vel operis nomine sint in eo loco, ubi opus fit. *ibid.*
— & quidem uni ex his dummodo intelligenti recte nuntiatur adversus dominos absentes & ignorantes, vel etiam invitos. IV. 488. 12.
— uni autem ex illis intelligenti facta nuntiatio tenet furiosum etiam & infantem. *ibid.*
— in re communi uni dominorum recte nuntiatur, sive servo, sive libero, sive masculo, sive fœminæ, sive adulto, sive puero. IV. 487. 11.

BIU Cujas

Novi operis nuntiatio fieri debet in loco, in quo opus fit: facta alibi inutilis est; & quare. IV. 488. 13.
Novum opus utiliter nuntiare licet, etiam feriato die. IV. 489. 14.
Nuntiatio quibus modis fieri possit. IV. 489. & 490. 15.
Nuntiatio novi operis specialiter dicta quænam sit. Et quomodo distinguatur a cæteris nuntiandi modis. IV. 490. 15. & N. 16.
Omnium nuntiandi modorum quoad nuntiationis effectum vis eadem; & quatenus dissimilis quoad commodum nuntiantis. IV. 490. & 491. 15.
Nuntiatio novi operis remittitur aut conventione litigatorum, aut remissione prætoria, aut satisdatione, vel repromissione ejus cui nuntiatum est opus novum. IV. 491. 16.
— quomodo, & quare conventione litigatorum. IV. 491. & 492. 17.
— quibus conditionibus, & quomodo remissione prætoria. IV. 492. & 493. 18.
— & quinam possit implorare remissionem; & qua conditione. IV. 494. 20.
— ea in personam domini non procuratoris confertur. IV. 493. 494. 19.
— Vide *Remissio*.
Nuntiatio quomodo remitti possit satisdatione, vel repromissione ejus, cui nuntiatum. IV. 494. 21. & 495. 22.
— satisdatio hæc sive cautio quid contineat, & quomodo concipi possit pro arbitrio nuntiantis. IV. 495. 23. & 496. *seq.*
— & quando committatur, aut secus, si habeat certum diem. IV. 498. 25.
Nuntiatio extinguitur morte nuntiantis, sive alienatione rei, propter quam opus novum nuntiabatur. IV. 498. 26. & 497. N. 20.
— non extinguitur morte ejus, cui nunciatum est novum opus. IV. 496. 24. 497. N. 20. & 498.
Novi operis nuntiatione inutili facta ab initio, vel irrita, competunt ad opus inhibendum aliæ actiones legitimæ; & quæ. IV. 499. 27.
Post nuntiationem novi operis si quid factum erit, sive jure, sive injuria, restitui debet. Et quodnam interdictum propositum sit in eam rem a prætore. IV. 499. 28.
— interdictum illud nuntianti soli competit, & ejus heredi. IV. 499. 500. 29.
— competit adversus illum qui novum opus aut fecit, aut mandavit, aut ratum habuit. IV. 500. 30.
— an competat adversus novum dominum, qui nuntiationem ignorans inchoatum opus perfecerit. *ibid.*
— opus novum in re communi nuntiatum uni dominorum, nuntiatum videtur omnibus. IV. 501. 30.
— si unus dominorum contra nuntiationem ædificaverit, non mandantibus cæteris, nec ratum habentibus, solus ille tenetur interdicto. *ibid.*
— an, & hujus heres teneatur. IV. 501. 30. & N. 23.
Quomodo novi operis nuntiator probare possit novum opus factum esse post nuntiationem. IV. 501. 502. 31.
Novissimus in jure dictus etiam ille, qui solus sit, & quem nemo sequatur. XI. 37. 5.
Noxa pro servo. XI. 173. 4.
Noxa quid sit. X. 1305. 2.
— significat modo delictum & culpam, modo etiam damnum. IV. 577. N. 2.
Noxa caput sequitur, quam habeat sententiam. IV. 577. 5. & 578.
Noxæ dedere quid sit. IV. 577. 4.
Noxæ deditione fungi quidnam sit. IV. 474. 4. XI. 98. 4.
Noxa solutus quinam dicatur. X. 1305. 2.
Noxalis actio quid sit, & unde dicta. V. 991. 15.
Noxalis actio ex maleficio servi recte constituta est adversus dominum. IV. 577. 4.
Noxalis actio sequitur auctorem noxæ, sive agentem in servitute, sive manumissum. IV. 577. 578. 5.
— datur adversus præsentem, sive dominum, sive possessorem servi. IV. 578. 579. 6.
— item adversus eum, qui post noxam amissam servum dolo malo alienavit. IV. 578. 6.
— & quidem datur prætoria, non civilis. VI. 623. 18.
Noxalis actio cessat, cum servus domino noxam commisit. IV. 579. 7.
Noxalis actio de damno a nostris animalibus dato directa quæ sit. IV. 474. 4.
— utilis quænam. IV. 474. 5.
— utraque competit, non tantum de re aliena ab animali nostro læsa; sed etiam de persona ab eo vulnerata. IV. 475. 5.
— utraque datur adversus dominum animalis. IV. 476. 8.
— competit omnibus, quorum interest damnum non fuisse datum. IV. 475. 6.
— denegatur ei, qui culpa sua causam damno præbuit. IV. 475. 7.
Noxalis actio de damno dato a rebus nostris inanimatis qualis sit. IV. 476. 9. 10.
Nudum varie quid dicitur. III. 516. N. 3.
Nullius res quæ sint. I. 685. & 686. 4.
— eæ non unius generis sunt. I. 685. N. 4.
Quænam res animatæ nullius. I. 689. 2.
Res inanimatæ nullius quæ sint. I. 695. 1.
Nullius res sunt quæ dominum habere desierunt. I. 715. 716. 1.
— & quæ cedunt occupanti. I. 717. 3.
Quod ante nullius est, conceditur occupanti. I. 685. 3. & N. 3.
Non cedunt occupanti etiamsi nullius res sint, homines liberi, non res divini juris, non res publicæ, neque res jacentis hereditatis. I. 686. 687. 5.

BIU Cujas

Nullitas nullitatum quænam vocetur juris interpretibus. IV. 1343. N. 2.
— habetur pro insanabili. *ibid.*
— non tollitur, etiamsi quis jurato promittat nihil se facturum contra illam. *ibid.*
— non tollitur, neque a Statuto de non opponenda nullitate. *ibid.*
— potest opponi, etiam post sententiam; imo & post tres sententias conformes. *ibid.*
Nullitatem allegare non potest, qui ei causam præbuit. XI. 157. N. 1.
Nullitatis quæstio potest cum appellatione cumulari. XI. 158. N. 1.
Quando nullitas opposita executionem impediat. XI. 158. N. 2.
Nullitas, alia totius processus, alia sententiæ. XI. 158. N. 1.
Nullitas sententiæ judicari potest ex actis. *ibid.*
Numeratio pecuniæ certi condictionem acquirit numeranti. X. 185. 1. 186. *seqq.*
Non numeratæ pecuniæ exceptio quæ sit. VIII. 219. 18.
— est rei persecutoria; & an sit perpetua, & quatenus. III. 1309. 15. & 1310. 25.
— competit debitori, vel creditori, qui scripto, vel sine scripto confitetur sibi pecuniam fuisse numeratam ex causa mutui. VIII. 215. 3. 4. & 217. 10. & 281. 1. 282. & 293. 294. 1.
— & quidem sive confessio privata fuerit, sive testata, instrumento publice confecto. VIII. 215. 5. 6. & 216. 7. & 217. 11.
— etiamsi instrumentum sit paratæ executionis. III. 1362. N. 6.
— an competat, si in chirographo, sive in instrumento fuerit exceptioni renuntiatum. III. 1361. N. 6.
— quid si renuntiatio fuerit jurata. III. 1361. 1362. N. 6.
Exceptio non numeratæ pecuniæ denegatur ei, qui partem debiti confessi solvendo fidem cautionis agnovit. VIII. 221. 1. 2. 222. 223. *seqq.* III. 1361. N. 6.
Exceptionem non numeratæ pecuniæ non amittit, qui pecuniæ antea cautæ partem solvit per errorem; & quare. VIII. 225. 6.
— amittit tamen, si debitor, lecta cautione coram testibus, suum esse chirographum agnovit, etiamsi nihil de summa cauta in illo solverit. VIII. 225. & 226. 7.
Non habet exceptionem pecuniæ non numeratæ, qui pecuniam debuit ex alia causa præcedenti, & inter partes convenit, ut eam crediti nomine retineret. VIII. 236. & 237. 6. VII. 597. 10. III. 1361. N. 5.
Cum tres scripto caverunt se pecuniam accepisse mutuam, quæ uni duntaxat illorum numerata fuit: reliqui duo sua confessione non tenentur, nisi aut in solidum se obligaverint, aut pro eo cui numerata est, fidejusserint. VII. 589. 1. 590. 2. 3. 591. 4. 6. 592.
— si neque in solidum se obligaverint, neque fidejussere; an & quando nihilominus sua confessione teneantur. VII. 591. 4. 5.
— quare multo minus sua confessione teneantur duo illi, qui numerata tertio alicui pecunia, caverint in instrumento sese oleum accepisse. VII. 592. 7.
— ii tamen tenentur, si stipulatione interposita, caverint se pro pecunia mutuo accepta oleum reddituros. VII. 592. 8. & 593. *seq.*
An qui sub spe mutuæ pecuniæ futuro creditori pecuniam cavit, si postea conveniatur ex ea stipulatione, exceptionem habeat non numeratæ pecuniæ. VIII. 239. 1. 2. 240.
Utri numeratæ pecuniæ probatio incumbat, debitori ne, an creditori. VIII. 241. 15.
— & quomodo hic possit statim, & ultro condicere obligationem. VIII. 242. 6.
Exceptio non numeratæ pecuniæ debitori datur; & eo decedente, intra biennium datur heredi pro tempore reliquo. VIII. 245. 3.
— quare, biennio præterito, heredi non detur, etiamsi nihil ei possit imputari, quod intra reliquum tempus non detulerit querelam non numeratæ pecuniæ. VIII. 245. 3.
Minoribus hæc exceptio non currit, nisi post 25. annos. VIII. 287. 14. & 246. 4. 5.
— majoribus absentibus cedit, & amittitur; sed recipitur ab illis per in integrum restitutionem. VIII. 288. 14.
Exceptio non numeratæ pecuniæ finitur biennio. VIII. 247. 7. & 280. 13. III. 1368. 20.
— quando competat post biennium. Et sit perpetua. VIII. 247. 7.
— quare finiatur biennio. VIII. 247. 8. 248. 9.
— an, si competat pupillo, Ecclesiæ, Reipublicæ, & piæ causæ, finiatur biennio. III. 1370. N. 1.
An debitor amissa biennio exceptione non numeratæ pecuniæ, possit uti defensionibus aliis adversus chirographum a se traditum ex causa mutui. VIII. 251. 252. 14. III. 1370. N. 1.
— quid si finito biennio offerat ultro probationem non numeratæ pecuniæ: an sit audiendus. III. 1369. *seqq.* VIII. 252. 15. *seqq.* 253. *seqq.*
— Vide *Querela non numeratæ pecuniæ.*
Exceptio non numeratæ pecuniæ competit fidejussori, mandatori, & similibus intra biennium. VIII. 261. 2. 3.
— an eam fidejussor amittat, si creditor postea numeraverit debitori pecuniam, quam per chirographum, & fidejussorem acceperat. VIII. 262. 4.
— quid, si fidejussor ante numerationem creditori denuntiet se nolle amplius teneri, si pecuniam numeraverit. VIII. 263. 264.
Exceptio non numeratæ pecuniæ competit etiam creditori præroganti apocham suo debitori in spem futuræ solutionis. VIII. 293. 294. 1.

— datur

BIU Cujas

— datur creditori ex quibuscunque causis fuerit illi soluta pecunia. VIII. 295. 1.
— datur creditori, sive scripto cavit sibi solutam fuisse numeratam pecuniam, sive species alias quæ mutuum recipiant. VIII. 295. 2.
— competit creditori intra triginta dies duntaxat. VIII. 296. 3.
— & quare non intra biennium. *ibid.*
— quomodo a creditore efficiatur perpetua. VIII. 296. 4.
— Vide *Creditor.*
Exceptio non numeratæ pecuniæ datur in mutuo duntaxat, sive pecunia numerata sit, sive traditæ res aliæ, in quibus mutuum consistit. VIII. 283. 3. 4. 284. *seq.*
Numerus vocum & suffragiorum maior vincit minorem in collegiis, universitatibus, etiamsi minor sit dignitate atque auctoritate suffragatorum potior. XI. 326. 5. & N. 2.
Transitus a numero unitatis ad numerum multitudinis non est insolens jurisconsultis. VI. 138. N. 7. V. 23. N. 28.
Numismatum veterum ususfructus recte constituitur. III. 26. 14.
Nummi victoriati cur ita dicti. III. 26. N. 6.
— mercis loco sunt habiti. *ibid.*
De nummorum origine atque inventoribus. III. 766. N.
Nummos signatos quinam primus percusserit. IV. 839. N. 1.
Qui nummos alienos bona fide suis miscet, facit suos. I. 787. 788. 2.
— & quare. I. 869. 870. 9.
— quid juris, si eos miscuerit mala fide. I. 788. 789. 3.
An qui nummos accepit mutuos, reddere possit illos alterius formæ & materiæ, dummodo sint ejusdem æstimationis. IV. 734. N. 10. X. 120. 10. 121. *seqq.*
Nummorum æstimatione aucta, vel imminuta, reddi debent eadem æstimatione quæ fuit ab initio, cum mutuo dati fuere. X. 123. 11. & 124. 12.
in Nummos non cadit affectio. VI. 356. 5. & N. 6.
— nummis depositis, non juratur in litem, nisi actoris intersit sua die redditos fuisse. VI. 356. 5. & 357. 6.
Nummi alieni mutuo dati, & consumpti an, & quando condici possint. X. 218. 5. 219. *seqq.*
Nummi, quos tibi dedi donationis causa, tu quasi mutuos accepisti, an extantes vindicari possint: consumpti vero an condici queant conditione sine causa. X. 289. 3. 290. *seqq.* 294. 4. 295. *seqq.*
Nummi alieni soluti quot modis fiant creditoris. IV. 777. & 778. 11.
— Vide *Mutua pecunia*, *Mutuum.*
Nummus quid sit. X. 119. 9.
— ejus bonitas & substantia tota est in quantitate, atque æstimatione. X. 119. 9. & 120.
Nuncius utitur verbis domini, non suis. VIII. 1903. 15.
— quærit actionem eum alleganti; & per eum contrahenti. VIII. 1092. 1093. 14.
Nuncius quid differat a procuratore. VIII. 1092. 1093. 15.
ad Nundinas venientes nequeunt conveniri propter æs alienum alio quam nundinarum tempore contractum. IV. 1250. N. 11.
Nuptiæ cur ita dictæ. III. 935.
— ad societatis genus referuntur. III. 930. 2. 931. *seq.*
— numerantur inter contractus. III. 508. 509. 11.
— quam obligationem mutuam imponant conjugibus. III. 968 2. 969 *seqq.*
— Vide *Conjuges*, *Vir*, *Uxor.*
Nuptiæ pluribus notatæ appellationibus; et undenam ille sint deductæ. III. 934. 5. 935.
Quare contineant individuam vitæ nubentium consuetudinem. III. 933. 934. 4.
Quibus distinguantur appellationibus qui nuptias contraxerunt. III. 936. 6. 7.
Nuptiæ quomodo publico & privato bono sint institutæ. I. 212. 213. 11.
— earum solemnia verba apud Romanos. I. 209. N. 3.
Nuptiæ quid sint. I. 299. 6. III. 932. 3. & 933. *seq.*
Quænam desiderentur ad justas nuptias contrahendas. I. 299. & 307. III. 938. 939. 2.
Romani cives ad justas nuptias invitati per leges, qua præmiis, qua pœnis. I. 211. 212. 10. & N. 4. 5.
Ritus contrahendi nuptias apud Romanos. III. 936. 7. 955. 4.
Nuptias contrahere prohibentur aliqui natura, aliqui autem jure. III. 939. 3.
— quinam prohibeantur natura. III. 939. 4.
— quinam jure. III. 940. 5.
An servi nuptias jure naturæ atque divino contrahere prohibeantur. III. 939 940. 5. & N. * & 941.
Nuptiæ contrahi prohibentur inter parentes & liberos in infinitum. III. 941. 8.
— contrahi prohibentur inter patrem adoptivum, & filiam adoptivam, etiam secuta emancipatione. *ibid.*
— inter patrinum et filiam spiritualem. *ibid.*
— Inter fratrem et sororem, inter patruum, vel avunculum, amitam aut materteram; & fratris, sororisque filias, vel filios. III. 941. 942. 9.
Nuptiæ an interdictæ sint jure civili inter patrueles & consobrinos. III. 942. 9.
Nuptiæ vetantur inter patruum, vel avunculum magnum, & fratris sororisve neptem: inter magnam amitam, vel materteram, & fratris, vel sororis nepotem. III. 942. 10.
— prohibentur inter affines, qui parentum & liberorum locum obtinent quodammodo inter se. III. 942. 943. 11.

BIU Cujas

Nuptiæ ratæ sunt inter fratrem & sororem & inter patruum & neptem adoptivas, dissoluta adoptione. III. 942. 10.
Quinam gradus affinitatis nuptias dirimant. III. 943. 12. & N. *** & 944.
Nuptiæ prohibentur jure civili inter senatorem, vel ejus liberos, & libertinam, ejusve filiam, uti Senatorem inter & tabernariam, vel tabernarii, lenonis, & arenarii filiam. III. 945. 16.
— prohibentur inter Provinciæ præsidem, & mulierem provincialem. Et an etiam sponsalia prohibeantur. III. 946. 18. 19.
— prohibentur inter milites stationarios in aliena provincia, & inter ejus provinciæ mulieres. III. 946. 947. 20.
— inter tutorem, vel curatorem & inter pupillam vel adultam. III. 947. 21.
— an, & quatenus prohibeantur inter pupillam, vel adultam, & filium tutoris, vel curatoris. III. 947. 948. 22.
Nuptiæ interdicuntur inter Judæum & Christianam. III. 948. 949. 23.
Nuptiæ viduarum prohibentur intra annum luctus jure civili tantum; non etiam jure divino, vel canonico. III. 949. 24.
— contractæ nihilominus ratæ sunt etiam jure civili. III. 950. 25.
— quibus pœnis multentur, qui eas contrahunt jure civili. III. 950. 25. V. 95. 96. 1. & N. 3. & 4. & 97.
— & quid ex jure canonico. III. 951. 25.
Nuptiæ secundæ post annum luctus jure civili consistunt, & carent infamia. Et quomodo prioris matrimonii liberis consultum sit adversus illas. III. 951. 26.
Quibus pœnis afficiantur, qui contrahunt illicitas, atque incestas nuptias. III. 951. 27. & 958. *seqq.*
Nuptiæ contrahuntur solo consensu; ideo & sine thori conjunctione, & sine dote consistunt. III. 953. 1. 2. 3. 954. *seq.*
— item absque ullo ritu, & solemnitate, præterquam si ritus ad fidem, & religionem nuptiarum fuerint publica lege constituti. III. 955. 4. 956. 5. & 957.
Quinam veteri Ecclesiæ instituto ritus adhibeantur apud Christianos. III. 956. 5. & 957.
Præsentia parochi & testium ad fidem & religionem nuptiarum est jure publico necessaria. III. 957. 6. N. *
Nuptiæ filiifamilias consensum patris aut avi desiderant jure civili: secus jure naturali, divino, atque canonico. III. 957. 6. & 958. & N. ** & 960. 10. 961. N. *** & 962. *seqq.*
In quibus casibus neque de jure civili parentum consensus requiratur. III. 958. 7. 959. 8. 9.
Nuptias jure civili sine parentum consensu contrahere possunt filii sui juris, & filiæ 25. annis majores. III. 964. 12.
An filiæ 25. annis minores parentum consensum necessario obtinere debeant in nuptiis ex jure civili. III. 964. 13. & 965. *seq.*

Obe-

BIU Cujas

O

OBedientiam alteri perpetuam quicunque debet, uti monachus, liberi, uxor, propria auctoritate capi potest ab illo, cui debet, & ad obediendum compelli. IV. 1048. N. 15.
Oblatio debiti quænam pro solutione habeatur. IV. 807. 3. 4. 808. *seqq.*
Quomodo fiat speciei debitæ oblatio. IV. 807. 3.
Oblatio pecuniæ an repræsentationem in crumena, & loculis factam duntaxat, an præterea numerationem pecuniæ requirat. IV. 807. 3. & N. 1. & 808. VIII. 437. 438. 6.
Oblatio rei immobilis quomodo fiat. IV. 807. 808. 4.
Oblationem facere debet creditori debitor, testibus præsentibus, & rogatis. IV. 808. 5. VIII. 439. 15. 16. 440.
— rem quæ debetur, offerre debet, nec offerre potest aliud pro alio. IV. 808. 6.
An debitor ipse creditori offerre debeat: an vero & alius possit offerre pro debitore. IV. 809. 6. & N. 2. VIII. 438 7. 8.
Quomodo debitor offerre possit, absente creditore. IV. 809. 7. VIII. 438. 9.
Oblatio debiti opportuno loco & tempore fieri debet. IV. 809. 8. VIII. 439. 12.
— quinam opportunus oblationis locus vel tempus. VIII. 439. 13. 14.
Offerri debet sors integra cum usuris. IV. 809. 810. 9. VIII. 438. 10.
— nisi tamen convenerit ut solvere liceat per partes. IV. 810. 9. VIII. 438. 10.
In debito non omni ex parte liquido partis liquidæ solius valet oblatio. IV. 809. N. 4.
Justa oblatio quid sit. IV. 810. 9.
Oblatio sola in quibus causis inhibere valeat cursum usurarum. XI. 1526. 4. & 1527. *seq.*
Oblatione sola, quandiu extat res oblata, non liberatur debitor in sorte, neque in usuris, neque in pignoribus. IV. 810. 10. & 811. & N. 7.
Solius oblationis quinam sint effectus. IV. 812. 13. 813. *seqq.*
Quandonam favore libertatis, aut quomodo in vectigalibus solvendis sola oblatio liberet debitorem. IV. 811. 11.
Liberatio non contingit justa oblatione, cum res a debitore oblata nova ejus mora vel dolo malo periit. IV. 811. 812. 12.
Quid, si pereat culpa aliqua, vel negligentia debitoris. IV. 812. 13.
Quomodo per oblationem sequatur liberatio, re non extante, sed perempta. IV. 812. 14. 813. *seq.*
Oblatio debitæ pecuniæ in strictis judiciis liberationem parit per exceptionem. IV. 814. & 815. 16.
— at in judiciis bonæ fidei parit ipso jure liberationem. *ibid.*
in Pecunia quæ conditionis implendæ causa præstanda sit, oblatio habetur pro justa præstatione, si pecuniam recuset is, cujus interest conditionem non impleri. IV. 815. 816. 17.
— quibus modis pecunia præstanda sit ex conditione, & quomodo per oblationem pecuniæ conditio habeatur pro impleta. IV. 815. 816. 17. & 817. 818. 19.
— & quando hinc offerenti tribuatur actio; & quando periculum futuræ obligationis vitetur. *ibid.*
— & quomodo debitori vel creditori, cui recusanti pecunia ex conditione oblata habetur pro præstita, moram ea re contractam purgare liceat. IV. 816. 817. 18.
Debitori non licet oblatam rem, si recusetur, habere pro derelicta absque suo periculo, præterquam si doliare vinum vendiderit, quod non recipiatur ab emptore suo tempore. IV. 836. 17. 18.
— Vide *Obsignatio.*
Obligatio quid sit, & unde dicta. III. 415. 4. *seqq.* & 416. *seqq.*
— proprie, vel per abusionem dicta quænam sit. III. 416. & 417. 8.
— definitio tradita a Justiniano quomodo recta sit, & optime conveniens definitio. III. 416. 7. & 417. *seqq.*
Obligatio triplex: Naturalis, Civilis nuda; Civilis & naturalis. III. 424. 425. 2.
— alias perfecta, & imperfecta. III. 425. 2.
— imperfecta duplex; & quænam. *ibid.*
Naturalis obligatio quid sit. III. 425. 3.
— non in sola debitoris voluntate consistit, sed necessitatem præstationis habet naturæ jure fundatam. III. 425. 3. & N. 2. 426. & N. 3. 4. IV. 873. 1. & N. 1.
Causa seu modus inducendæ naturalis obligationis quotuplex sit. III. 427. 5. & N. 6. 428.
Naturalis obligatio an sit ex nuda pactione. III. 428. 6. & N. 7. & 429.
— quinam dissentiant. III. 429. 7. & N. 8. 430. N. 9.
Naturalis obligatio est in liberto ex causa manumissionis ad præstandas patrono operas officiales. III. 430. 8.
— est in parentibus ad dotandam filiam, & ad alendos liberos. III. 431. 9.
— est in servo, quoad contractus ab illo initos. III. 436. 12.
— est in pupillo infante majori, si contraxerit sine auctoritate tutoris. *ibid.*

BIU Cujas

— in filiofamilias, ubi credita fuerit illi pecunia. *ibid.*
An accepti beneficii gratia naturaliter obliget ad remunerationem. III. 431. 432. 433. 10. & N. 14. & 434. *seq.*
Naturalis obligatio ex æquitate sola, vel ex jure naturæ solo, remoto personarum discrimine, metienda. III. 1175. N. 1. & 1177.
— ideo consistit inter dominum, & servum, inter patrem, & filiumfamilias. III. 436. 13. & 437. & 1175. N. 1.
— quæsita fratri filiofamilias non divellitur ab ejus persona quoad naturales effectus, etiamsi omne ejus emolumentum pertineat ad patrem ex jure civili. III. 1176. 1177. Not.
An obligatio ejus quod debetur in diem, sit naturalis duntaxat; an etiam civilis. III. 437. 438. 14. XI. 882. 44. 883. *seqq.*
— Vide *Dies.*
Naturalis obligatio sola cernitur in omnibus contractibus, quibus lex nullo modo suffragatur. Et hi quinam sint. III. 439. N. 15. 440.
Naturalis obligatio potest novari, & etiam constitui III. 440. 441. 18.
Naturali obligationi fidejussor utiliter accedit. III. 440. 18.
— potest pro ea pignus constitui. III. 440. & 441. 18.
Naturalis obligationis unicus effectus, & quinam sit. III. 439. N. 15.
— effectus civiles varii ac dispares; & unde tam varii. III. 439. N. 15. & 440.
Naturalis obligationis duo præcipui civiles effectus, & quinam sint. III. 439. 17. & 440. N. 15.
Naturalis obligatio tollitur solutione. III. 441. 20.
— an & confusione. III. 441. N. 16.
— ipso jure tollitur pacto de non petendo, vel jurejurando debitori ei a creditore delato. III. 441. 20. 442. 21. IV. 875. 2. & N. 2. & 876.
Obligatio civilis nuda, seu mere civilis quænam dicatur. III. 443. 1.
— nascitur ex iisdem causis, ex quibus jure civili nascitur justa obligatio. III. 443. 1. 2. 444.
— nullum habet effectum. III. 443. 3. 445. 4.
— ideo nec tribuit soluti retentionem. III. 445. 4.
— nec potest constitui quod tali obligatione debetur. *ibid.*
— nec indebiti condictionem impedit. III. 1098. 13.
— compensationem non parit. IV. 855. 24.
— per exceptionem submovetur. III. 444. 3.
— an sit ex isto genere obligatio filiifamilias contra S. C. Macedonianum. III. 445. 5.
— habet tamen obligationem civilis obligatio creditæ filiofamilias pecuniæ. Et quinam sit hujusmodi obligationis effectus. III. 445. 446. 5.
Quas utilitates habeat mere civilis obligatio, si illi non objiciatur exceptio. III. 446. 6.
Qui per dolum aliter obligatus est, atque jure opus erat, summo jure civili tenetur in strictis judiciis; sed exceptione doli juvatur. XI. 739. 1. 2. 3. & 740. 4.
— & quid in bonæ fidei judiciis. XI. 740. 5.
Civilis obligatio nuda tollitur iisdem modis, quibus justa obligatio civilis. III. 446. 7. & 447. *seq.*
Justa civilis obligatio quid sit. III. 447. 1. & 448. *seq.*
— sola hæc proprie & vere dicta obligatio. *ibid.*
— generaliter accepta duplex; civilis, & prætoria. III. 449. 450. 2.
Summa obligationum divisio auctoris propria, est obligatio, vel publica ex parte, vel privata. III. 451. 3.
— publica ex parte quid sit. III. 451. 4.
— privata duplex: principalis, & adventitia, sive accessoria. III. 451. & 452. 5.
— principalis obligatio quædam est ex conditione personæ sine ullo ejus facto nata. Et hæc quot genera personarum, & adjunctarum illi obligationum comprehendat. III. 452. 6. 7. & 453. *seqq.*
— quædam ex facto aliquo externo nascitur; unde quatuor obligationum causæ ex opinione auctoris propositæ a Justiniano. Et an recte quatuor ab Imp. traditæ. III. 461. 1. 2. 462. *seqq.* & 469. 470. 11.
— quatuor has obligationum causas an auctor recte notarit, ut minus idoneas, & inadæquatas, ut vocant. III. 449. 450. N. 1. 451.
Obligatio nulla contrahitur sine consensu. III. 475. 1. & 476. 2. 477.
Omnis obligatio contrahitur vel solo consensu, vel etiam re, aut verbis, aut literis consensui accedentibus. III. 499. & 500. 11. & 513. 514. 2. XI. 401. 1.
— contrahitur solo consensu, cum præter illum nihil ad obligationem desideratur. III. 510. 15.
— in quibus contractibus solo consensu contrahatur. III. 503. 2. 3. 504. *seqq.*
— re quomodo contrahatur. III. 524. 4. 525. *seqq.*
— & in quibus contractibus. III. 531. 1. 532. *seqq.* & 537. *seqq.* & 1335. *seqq.*
— Vide *Contractus.*
— quomodo contrahatur verbis. III. 551. 2. & 552. XI. 403. 6.
Verborum obligatio quænam dicatur; & quænam causa hujusmodi obligationis *ibid.* XI. 403. 7. 8. & 404. *seqq.*
— Vide *Stipulatio.*
— quomodo contrahatur literis. III. 552. 553. 4. & 1355. 2. 3. & 1356. *seqq.*
— Vide *Literarum obligatio.*
Obligatio alia dandi, alia faciendi. III 593. 2. XI. 446. 5.

BIU Cujas

— utriusque differentia, cum quis sibi, & uni heredum stipulatur. III. 567. 568. 14.
Obligatio dandi quandonam utilis sit, vel inutilis. III. 593. 4. 594. *seqq.*
Obligatio dandi dividua est, vel individua. IV. 51. 2. *seqq.*
— & quidem utraque, vel talis ex ipsa natura, vel conditione obligationis. VII. 936. 6. 7. & 937. 9. 10. XI. 449. & 450. 12. & 451. 15. 16. 17. & 452.
— cujus sit usus divisio hæc dandi obligationis. IV. 51. 1. XI. 445. 4.
— quænam dandi obligatio rerum divisionem, sive præstationem partis recipiat. XI. 447. 8. & 448. *seqq.*
— Vide *Stipulatio.*
Obligatio faciendi quænam utilis sit, & quæ inutilis. III. 615. *seqq.*
Obligationi faciendi inest dies, intra quem opus fieri possit. IV. 82. 13. 83. *seqq.*
in faciendi obligationibus novissimum faciendi tempus, vel est dies a partibus constitutus, vel tempus litis contestatæ. XI. 194. 8. 10. 11. & 195. *seq.*
Quare ex his temporibus æstimetur id quod interest in faciendi obligationibus. XI. 196. 13. & 197. *seq.*
Quomodo id quod interest, debeatur in faciendi obligationibus, si factum non fuerit quod promissum est. XI. 207. & 208. 4. & 1218. 30. 31. 32. & 1219. *seqq.*
in Omnibus faciendi obligationibus in quibus dies, in quo fieri debet, non est constitutus, promittendi reus ante litem contestatam faciendo liberatur; & quomodo. IV. 38. & 39. 9. XI. 610. 11 & 611. *seqq.* & 1354. 4.
— postquam lis est contestata, promittendi reus, etiamsi facere velit, non auditur. IV. 38. 9. & 39. *seq.* XI. 1353. & 1354. 3.
Quo tempore agi possit ex obligationibus faciendi. XI. 1351. 1.
in faciendi obligationibus quando, & quare necessaria sit interpellatio. XI. 1252. 4.
Incertitndo incidens in faciendi obligationes inutilem efficit faciendi conventionem. IV. 13. 22.
Conditio obligationis ex persona heredum non immutatur. XI. 455. 2. & 456. *seqq.*
— eaque definitio pertinet ad omnes obligationes tam dividuas, quam individuas. XI. 458. 2.
Obligatio ex quasi contractu quibus ex factis, sive causis nascatur. IV. 124. 3. & 125. *seqq.*
Obligatio ex delicto, sive ex maleficio quid sit. IV. 201. 3. 203. 5. 204. 7.
Obligatio ex delicto naturalis, & vera ducitur cum ex æquitate naturali, tum ex consensu delinquentis. IV. 197. N. 1. & 198. *seqq.*
Obligatio ex quasi maleficio quid sit, & ex quibus factis nascatur. IV. 435. 1. 2. 3. & 436. *seqq.*
Quibus modis obligatio contrahatur ex alterius persona; & a quibus. IV. 445. 1. 446. *seqq.* & 597. 1.
Cum plures tam masculi quam fœminæ alienam, patris scilicet obligationem in se receperunt: an omnes simul teneantur; an masculi duntaxat. VIII. 186. 1. & 187. *seqq.*
— & hi, an in solidum: an pro virilibus duntaxat portionibus. VIII. 188. 5.
— an, & quando persona filiarum subducta, pater debitor vetus pro illarum parte conveniri; possit, vel secus. VIII. 187. 6. & 188. 7.
— si pater res suas pignori obligavit pro obligatione posteriori liberorum: an, & quando pro filiarum parte teneatur. VIII. 188. 8. 9. & 189.
Obligatio in diem quid sit. IV. 69. 2. & 75. 1. 2. 76. 3. 80. 8. 9. 10. 81. *seqq.*
— Vide *Dies.*
Obligatio sub conditione quæ sit. IV. 91. *seqq.*
— Vide *Conditio.*
Obligatio contrahitur aperte, vel tacite, & qualiter utroque modo. VII. 834. 4. *seqq.* 835. 8.
Obligationis origo magis, quam titulus actionis expectandus. VIII. 139. 2. & 140. *seqq.*
An renuntiare liceat susceptæ obligationi, altero ex contrahentibus invito. IV. 871. 2. 4. VII. 836. 10. 11. 12. & 837. *seq.*
Quænam personæ juris beneficio sint inhabiles ad contrahendam obligationem. III. 641. 642. 20. & N. 10.
Obligationem ab initio utilem extingui, quoties in eum casum inciderit, a quo incipere non poterat, quandonam verum sit, & quando falsum. IV. 602. 4. XI. 1651. *seqq.*
— & quandonam obligatio recidat in eum casum a quo incipere non poterat. IV. 602. 4. & 603. 5.
Obligatio perpetuatur, interveniente culpa, vel mora debitoris. Et quibus factis culpa, vel mora admittatur. V. 609. 18. 19. 610. 611. 1. XI. 1364. 2. & 1365. *seqq.*
— perpetuatur conventione in continenti adjecta de casu & periculo rei præstando. IV. 621. 1. 622. & 623. *seqq.*
— & quinam sint perpetuæ obligationis effectus. XI. 1395. 1.
— Vide *Mora.*
Justa obligatio tollitur, vel ipso jure, vel per exceptionem. IV. 601. 602. 3.
Ipso jure tollitur mutatione prioris status, interitu rei debitæ, vel tempore ipso. Et quomodo. IV. 602. 4. 603. *seqq.* & 709. 2. 3. & 710.
Obligatio tollitur delicto creditoris pecuniam aut rem suam vi auferentis. IV. 727. 1.
— tollitur solutione debitoris. IV. 727. 728. 1. 729. *seqq.*
— Vide *Solutio.*
— tollitur iis factis, quæ vice solutionis habentur. IV. 805 *seqq.* & 819. *seqq.* & 837. *seqq.*
— Vide *Compensatio, Oblatio, Obsignatio.*
Justa obligatio civilis nudo consensu constans contrario partis utriusque consensu dissolvitur. Et quibusnam conditionibus. IV. 876. 3. & 877. *seqq.*

— &

BIU Cujas

— & quidem consensu etiam tacito, & quomodo. IV. 904. 14. 15. & 905. *seq.*
Obligatio dissolvitur novatione, & acceptilatione. IV. 907. *seqq.* & 943. 11. & 944. *seqq.*
— Vide *Acceptilatio*, *Novatio*.
Obligatio tollitur per exceptionem. Et quænam sint eo nomine exceptiones; & quibus ex causis nascatur. IV. 969. *seqq.*
— Vide *Liberatio*.
Obnuntiatio creditoris venditionem pignoris impedire non potest. VI. 921. 6.
Obreptio quid sit. V. 1421. N. 17.
Obscura verbi alicujus significatio quomodo sit explicanda. IV. 6. 10.
Obscuritas orationis, & ambiguitas ex quibus causis nascatur. I. 121. 3.
— quando nascatur ex ambiguitate verborum. I. 121. 4. 5. 6. & 122. *seqq.*
— quando ex compositione orationis. I. 125. 11. 126. *seq.*
— quando ex incertitudine naturæ, quæ inest in ea re, de qua statuitur jus. I. 127. 128. 13.
— & quid in hac incertitudine constitutum sit a veteribus. I. 128. 14.
Obscurum quid sit, & quomodo differat ab ambiguo. I. 121. N. 2.
Obsequium quale parentibus debeatur. III. 458. 12.
— quale patronis. I. 276. 3. 277. *seqq.*
Obsides quinam sint. II. 38. 4. VIII. 1334. 5.
— non habent testamenti factionem, & quare. II. 28. 4. & N. 5. VIII. 1334. 5. XI. 1677. 3.
— nisi tamen factio testamenti permittatur illis, usu togæ dato. II. 28. 4. & N. 6. VIII. 1334. 5.
— inter belli duces habentur loco fidejussorum. IV. 555. N. 2.
Obsignare quid sit. IV. 819. 2. & N. 1. IX. 1423. 5.
Obsignata quando dicatur pecunia. IV. 819. 2. & N. 1. VIII. 440. 17.
Obsignatio pecuniæ solemnis quid sit. IV. 820. 821. 3.
— ut solemniter facta intelligatur, tria desiderantur; & quæ. IV. 820. 3. 821. 4. VIII. 440. 17. 19. 20. & 441. IX. 1423. 3. 4. 7. & 1424. *seqq.*
Quinam sit obsignationis finis, atque usus. IV. 821. 5. 822. *seq.* VIII. 440. 18. IX. 1423. 6.
— quinam sint ejus effectus. IV. 823. 6. 824. *seq.* VIII. 441. 21. *seqq.* 442. *seqq.* IX. 1426. 1427. 11.
Obsignatione debitæ pecuniæ liberatur ipso jure debitor, si ad se non receperit obsignatam pecuniam; & qua actione incipiat iterum teneri, pecunia ad se recepta. IV. 824. 8. 825. *seqq.* 828. 10.
Quænam sint jura debitoris in pecunia obsignata, & deposita. IV. 828. 11. 829. *seq.*
— & quænam rursus jura creditoris. IV. 830. 12. 831. 13. 832. 14.
in Rebus immobilibus adhibendus pro obsignatione curator earum rerum custodiæ præpositus a judice. IV. 833. 15. 834. *seq.*
— & qua is actione teneatur, cum debitori, tum etiam creditori de restituenda re custodiæ suæ tradita. IV. 835. 15.
Quænam cautio pro obsignatione, & depositione sit habenda in animalibus oblatis, si creditor illa accipere recuset. IV. 835. 16.
Obstetricibus in arte sua fides habetur, etiam in eo quod ex opinione judicant. VII. 1195. 21.
Occisio hominis a privato perpetrata ob rerum suarum defensionem quando sit licita. IV. 1047. N. 14.
Oculus index animi, & cordis speculum. V. 187. N. 7.
Occupare ex usu juris quid significet. XI 281. 2. & N. 1. & 604. 4.
Occupatio acquirendi modus ex jure gentium. Et quid sit. I. 685. 2.
— ejus species quænam. I. 685. N. 2. & 689. *seqq.* & 695. *seqq.*
Occupatio bellica quid sit. I. 778. 2. 779. *seqq.*
— Vide *Hostes*.
Quod nullius est conceditur occupanti. I. 685. 3.
Quænam res quæ nullius sunt, concedantur occupanti, vel secus. I. 675. 4. 686. *seqq.*
Odia interpretatione non sunt adjuvanda. VI. 624. 18.
OEconomus restitutionem in integrum petit sine speciali mandato. V. 1243. N. 1.
— calumniæ juramentum præstat. VI. 220. N. 11.
Officium judicis num veniat nomine generalis actionis: an potius ab illa distinguatur. V. 404. 12. & N. 10.
— inventum ex æquitate contra regulas juris in subsidium actionis. V. 403. N. 10.
Officii nobilis, & mercenarii distinctio unde nata. Et quænam res eam probent, aut improbent. *ibid.*
Officium judicis idem est in judciis bonæ fidei, atque in arbitrariis. X. 1425. 55.
Quæ debentur judicis officio, peti etiam possunt actione. VI. 531. 14.
Quænam judicis officio præstari dicantur. I. 832. 9. 10.
Quæ judicis officio prestantur, generaliter esse in obligatione dici possunt, & vicissim. X. 1170. 16. & 1171. 18.
Judicis officio præstantur, quæ versantur in judicio, & deducta sunt in eo post litem contestatam. X. 1409. 9. & 1421. 44.
Judicis officio tale quidquid reddendum est, quale fuit. X. 1409. 10.
Officium virile, & civile quodnam sit, & quotuplex. III. 721. 3 VII. 940. 16.
Officium boni viri in quibus rebus consistat. VII. 850. 7.

BIU Cujas

Officiales omnes sive provinciales sive urbani vetantur emere sive per se, sive per alium quidquid est ex officio, quod administrant. III. 652. & 653. 17.
— emptam rem amittunt, & Fisco tenentur in quadruplum. *ibid.*
Officialis a suo judice condemnatus ob delictum in officio commissum appellare non potest. VI. 414. 10. & N. 12.
Olivæ an sint fructus naturalis, an industrialis. I. 820. 7. & N. 6. X. 1417. 4.
Omittere partem hereditatis, & omittere additionem partis, quomodo differant. IX. 1388. 11.
Omittere causam testamenti, sive hereditatem ex testamento quisnam dicatur. IX. 549. 2.
Quænam concurrere oporteat in eo, in quem datur actio legatorum nomine ex causa amissi testamenti. IX. 549. 1. 2. 550. *seqq.*
— qualis hæc actio cum in heredibus, tum in legatariis. IX. 553. 3.
— non datur nisi cognita causa adversus eum, qui omissa causa testamenti possidet ab intestato hereditatem. IX. 554. 3.
— ea non tenentur, qui facultatem omittendi ex testamento nominatim acceperunt a testatore. *ibid.*
— neque datur legatariis, qui & ipsi, omissa causa testamenti, possident hereditatem ab intestato. IX. 554. 555. *seq.*
Qui, omissa causa testamenti, possidet hereditatem ab intestato, tria commoda consequitur; & quæ sint. IX. 554.
Oneris ferendi servitus quid sit. III. 255. 10. 11. 256.
— quomodo conveniat, vel differat a servitute tigni immittendi. III. 255. 10.
— quid præcipuum habeat præter jus & naturam cæterarum servitutum. III. 255. 11. & 256. & 385. 15.
— in præstatione ejus quæ cautio necessaria. III. 385. 15.
Opera quid sit. I. 279. 1.
Quænam operæ locari possint. X. 1225. 2.
Operæ patrono debentur a libertis, si eæ libertatis causa sint impositæ. I. 280. 2.
— & quomodo ad eas præstandas libertus obligetur. I. 281. 3. & 282. 4. 283.
— impositæ libertatis onerandæ causa non debentur. I. 283. 5.
— quando libertatis onerandæ causa videantur impositæ. I. 283. 284. 6.
Quibus ex causis libertus ab operis præstandis liberetur. I. 284. 285. 7.
Operæ quibus patronis debeantur. I. 285. 8.
— aliæ artificiales, aliæ officiales. I. 285. 286. 9.
— artificialium præstatio similis præstationi pecuniæ. I. 286. 10.
— artificiales cedunt ex die stipulationis; & heredi atque alii volente patrono præstari possunt. I. 287. 11.
— officiales in persona edentis, & patroni consistunt. I. 287. 12.
— neque prius cedunt, quam fuerint indictæ; neque alii deberi aut præstari possunt, quam patrono, ejusque liberis. I. 287. & 288. 13.
Quis modus in operarum exactione servandus. I. 288. 14.
Suone, an patroni victu vestituque operas præstare debeat patrono libertus. I. 288. 15. & N. 10. & 289.
Quid juris, si operæ promissæ non præstantur. I. 289. 16.
An operæ servorum sint in fructu. III. 5. 7. & N. 4. & 6.
Plures inter operas & usumfructum differentiæ. III. 5. N. 4. & 6. 8.
Operæ servorum legatæ non amittuntur non utendo, neque capitis diminutione, neque fructuarii morte. III. 184. 4. 5.
Operæ servorum, mutato servi domino, vel servo usucapto, amittuntur. III. 187. 7. & 188. 8. & 189. *seq.*
Operæ fabriles an differant ab officialibus. IV. 101. 13. & 102. IX. 869. 870. 27.
Opificum corpora seu collegia condere possunt statuta. Et quibus de rebus. IV. 1177. N. 16. & 1178.
— habent judices proprios. IV. 1178. 13.
— an ipsos constituere per se valeant. Et quonam jure. IV. 1177. 1178. N. 16.
— an hi habeant jurisdictionem privative, ut vocant, an cumulative. IV. 1178. 13. & N. 16.
— an hi soli specialiter constituti concurrentem habeant jurisdictionem cum generali magistratu. IV. 1178. 13. & N. 18.
— an possint, interposito sub certa pœna decreto, vetare ne quis collegarum litem alibi agat cum collega. IV. 1178. N. 17.
Opinio communis jure deficiente sequenda. VI. 293. N. 1.
— quanti hæc facienda sit, & unde æstimanda. VI. 294. N. 1.
Ubi communis opinio non est, illa præferenda, quæ verior esse videatur. VI. 295. N. 1.
— an ea, quæ in consiliis juris peritorum, an quæ in eorum tractationibus invenitur, magis sit probanda. VI. 295. N. 1.
In decidendo ea cæteris præferenda opinio, quæ, distinctione habita, contrarias componit. *ibid.*
Opinio quomodo differat a sententia. X. 1119. 3.
Quando plus valeat quod in opinione est, quam quod in veritate; & quando contra. II. 770. & 771. 42.
— Vide *Valere.*
Optio quando & quibus casibus transeat in legatarium. IX. 685. 1.
Optione servi data legatario, etiam optimus eligi potest. II. 873. N. 12.
Optione vasorum argenteorum data, vasa pretiosa vindicari possunt. *ibid.*

BIU Cujas

Optione pluribus, & his dissentientibus relicta, res in eligendo sorte dirimitur. IX. 680. 1.
Optione secuta, perinde est, atque sine ea legatum esset. IX. 683. 4.
Oratio collectiva pluralem habet locutionem. IX. 272.
Oratio indefinita æquipollet universali. II. 620. N. 7. & 636. 22. 23.
Oratio generalis si quid falsi habeat; tota falsa efficitur. IX. 1201. 1.
Oratio pluralis resolvitur in plures singulariter. IX. 271. 1.
Oratio generalis nunquam pertinere intelligitur ad alia, quam ad ea, de quibus prius actum est specialiter. VII. 675. IX. 1442. 20.
Oratione generali continentur omnes species eidem generi subjectæ. V. 235. 32. & N. 32. VIII. 577.
— ab ea tamen omnia excipiuntur, quæ quis non videtur specialiter fuisse concessurus. V. 236. 32. VIII. 578. XI. 19. 29. 11.
Dies & conditio, vel qualitas uni vel personæ, vel rei adjecta, separatis & distinctis orationis clausulis, non videtur esse repetita in altera re, vel persona. II. 1029. & 1030. N. 8.
Oratores unde dicti. V. 35. N. 2.
— quid amplius præstarent, quam patroni. V. 37. N. 7.
— diversi sunt a rethoribus, & quatenus. *ibid.*
— diligentissimi erant in cultus, vestitusque munditie. V. 40. N. 3.
Orbi solidum ex hereditate capere non poterant. II. 155. N. 15.
Ordinaria judicia quæ olim dicta. IX. 893.
Ordinarium in jure significat idem aliquando, quod consequens. VIII. 830. 3.
Ordinarium jus dictum, quod more atque jure usitato receptum est. VIII. 830. 4.
Ordo ex usu veterum auctorum juris quisnam dicatur. IX. 894.
Ordo naturæ quis sit in rebus apta methodo tradendis. VIII. 544. 3.
Ordo doctrinæ quinam sit. VIII. 544. 6.
Ordo juris in quibus consistat. VII. 846. 2.
Ordo quisnam tenendus in rebus pignori capiendis. VII. 848. 6.
Ordo scripturæ non spectatur in institutionibus, vel substitutionibus. II. 227. 228. 4. 5. & N. 7.
— inverti non debet in pupillari substitutione. II. 275. 276. 22.
— non attenditur in stipulationibus. III. 575. 576. N. 1.
Valet, quod scriptum est, licet ordo scripturæ, gestæve rei convertatur. VII. 846. 2.
Ordine motio ad tempus facta infamiam non infert. V. 145. 40.
Originis paternæ confirmatio, vulgo legitimatio quid sit; & quomodo fiat. I. 303. 1.
— Vide *Legitimatio.*
Origo potius obligationis, quam titulus actionis spectari debet. III. 1389. 11. VII. 139. *seqq.* XI. 179. & 180. 6.
— quando titulus actionis & non obligationis origo spectari debeat. VIII. 142. 6. 7. XI. 179. & 180.
Originale. Vide *Authenticum.*
Ornamenta jumentorum præstanda sunt. III. 798. 22.
Osculum an sit causa amittendæ dotis. III. 1031. & 1032. N. 5.
Ostiarii canes quinam dicti. IV. 475. N. 5.

BIU Cujas

P

Pacisci quinam possint. V. 1320. 2. & 1321. *seqq.* 1330. 8. *seqq.* & 1331. *seqq.*

Pacta quænam servare pollicitus sit prætor. VII. 87. 88.

Pacta servare quam sententiam habeat in edicto prætoris. VII. 158. 15. 159. *seqq.*

Pacta emptioni venditioni adjecta quæ sint. IV. 879. 6. VIII. 1135. *seqq.*

Pacta de non petendo cur potissimum tractata sint a jureconsultis in expositione Edicti de pactis. VII. 93. 8.

Pacta alia nuda, alia non nuda, vulgo vestita: alia adjecta, seu facta in continenti. III. 516. VII. 153. 5. & 154. *seqq.* & 175. *seqq.*

— nuda quæ sint. III. 496. & 497. 7. & 516. N. 3. VIII. 154. 8.

— nuda non uno modo dicuntur. VII. 208. 2.

— pariunt exceptionem duntaxat. VII. 211. 212. 1.

Nudis pactis dominia rerum non transferuntur. VII. 207. 1. & 208. *seq.*

— actionem ex iis non nasci quomodo ostendatur. VII. 158. 15. & 159. *seqq.* & 162. 19. 20.

Pacta non nuda, seu vulgo vestita, quænam sint, & quibus rebus efficiantur non nuda. III. 495. 4. 5. 6. & 496. & 515. 4. & 517. 6.

Quænam vestimenta pactorum; & an recte ita appellata fuerint. III. 516. 517. *seqq.*

Pacta non nuda pariunt actionem. III. 515. 4. 517. 6. VII. 153. 5. & 154. 6. 7.

— legitima pariunt actionem; & quænam. VII. 155. 9. 10. & 156. *seqq.*

Pacta contractui bonæ fidei adjecta, sive in continenti facta quænam sint. VII. 175. 2. 3. & 176. *seqq.*

— pariunt actionem. VII. 174. 1. 175. & 181. 10. X. 516. 25.

— quare actionem pariant, & quam. VII. 179. 8. & 180. *seqq.*

— adjecta in continenti contractui stricti juris non pariunt actionem. Et quare. VII. 183. 12. & 184. XI. 1596. 4. & 1611. 12. & 1612. 14.

Quare contractus pars habeantur pacta in continenti adjecta bonæ fidei contractibus: non vero adjecta contractibus stricti juris. VII. 184. 13.

Pacta in continenti facta inessse stipulationi, quam habeat ex I. C. Paulo sententiam. VII. 185. 14. 186. 15. X. 498. 14. & 499. *seqq.* & 512. 23. & 513. *seqq.* & 520. 29. & 521. *seqq.*

Quænam pacta credantur inesse stipulationi, & quæ non. X. 516. & 517. *seqq.*

Pacta ex intervallo facta, quando actionem pariant, aut non pariant. VII. 187. 18. 19. & 188.

— quomodo dicantur inesse in bonæ fidei judiciis. X. 516. 25.

Pacta emptioni venditioni adjecta quæ sint. IV. 879. 6.

— Vide *Pactum.*

Pacta quædam sunt in rem, quædam sunt in personam. V. 1327. N. 10. & 1328. 1329. 7.

— quæ in rem sunt, transeunt in heredes. *ibid.*

— quæ in personam sunt, personam non egrediuntur. *ibid.*

Pacta alia expressa, alia tacita. V. 1319. N. 1. & 1320. *seqq.*

— tacita æque valent, atque expressa. VII. 111. 8.

Pacta injusta, sive quæ sunt inita contra leges & contra bonos mores, sunt irrita. Et an ipso jure, an vero per exceptionem. VII. 129. *seqq.* & 137. 11. *seqq.*

Quænam pacta sint contra leges; & unde dignoscantur. VII. 131. 2. 3. & 132.

— quænam sint contra bonos mores; & unde æstimentur. VII. 132. 133. 4.

Pacta contra bonos mores alia sunt, quibus paciscimur aliquid per se turpe: alia quibus invitamur ad delinquendum. Et quæ sint. VII. 134. 5. *seqq.* & 135.

Quare irrita non sint pacta, quæ fiunt adversus Ædilium edicta. VII. 135. & 136. 9.

Pacta de hereditate viventis obtinenda, vulgo successoria quare improbentur a legibus. III. 622. 10. & N. 6. VII. 195. 196. 1.

— an rata haberi possint, tanquam donatio facta mortis causa inter paganos. VII. 205. 206. 1.

— rata sunt inter milites, si in illis usque ad extremum vitæ spiritum permanserint. VII. 206. 2. & 207. *seq.*

— & quare rata non habeantur inter paganos. VII. 207. 3. 208.

Pacta indefinite facta de obventura hereditate rata sunt. VII. 240. 3. 4.

An, & quomodo rata sint pacta inita cum extraneo de restituenda, vel communicanda certi hominis viventis obventura hereditate. VII. 239. 240. 3. 241. 5. 242. *seq.*

An pacta de non succedendo, vel de renuntiando futuræ hereditati improbentur a legibus. VII. 243. 10. & 244. *seqq.*

— An ea jurejurando confirmentur. III. 621. N. 5. VII. 245. 246. 11. & N.*

— Quinam de iis scripserint. III. 621. N. 5.

Pacti verbum ambiguum. VII. 95. 96. 12.

Quæ sit pacti vis quoad exceptionem; & quando eam parere dicatur. V. 1319. 1. VII. 186. 187. 16. 249. 6.

Pactio an idem sit, atque pactum. VII. 88. 89. 2. 247. 2.

BIU Cujas

Pactum quid sit. VII. 88. 2. & 247. 2.
Pactum, & conventum idem per se valet utrumque. VII. 93. 9. & 94. *seq.*
— nominatum simpliciter itelligitur nudum. VII. 91. 5. & 162. 20.
Pactum a contractu an differat. Et quomodo. VII. 90. 91. III. 495. *N.* 2.
Pactum de non agendo an differat a pacto de non petendo. V. 1319. 1.
Pactum, sive consensum intervenisse ex quibus rebus arguatur. VII. 247. 2.
Factum cum una persona, aut in una re, aut ad certum tempus initum, ad alias personas, ad alias res, vel ad aliud tempus non pertinet. VII. 248. 3.
Pactum personale non facile censetur initum; sed in dubio reale præsumitur. V. 1327. 1328. *N.* 11.
— an personale sit, non ex verbis, sed ex mente paciscentium æstimari debet. *ibid.*
Pactum de pascendo pecore factum, itaut fœtus inter pastorem & dominum dividantur, quibus placuit portionibus, an utile sit, & quare. VII. 143. 144. 1.
Pactum in quo pecunia debita propter delictum remittitur, an sit ratum. XI. 1531 2.
Quando aliquid delicti causa promitti, vel remitti pacto dicatur. XI. 1532. 3.
Pactum, *Ne depositi agam*, an futurum dolum remittat; an, & in quantum valeat. VII. 136. 10.
Pactum, *Ne in totum res alienetur*, an sit utile. XI. 1618. 4.
Pactum cum uno ex pluribus debitoribus factum cæteris prodesse non potest. VII. 204.
Pactum majoris partis creditorum quando cæteris noceat. VII. 250. 10.
Pactum, ut quis remittat actionem si heres instituatur, an ratum sit. VII. 383. 384. 6.
Pactum, *Ne petatur*, initum cum falsis debitoribus, non obest creditori agenti adversus verum debitorem. VII. 219. 1, 2. 220.
Pactum dolo adversarii factum est irritum. VII. 145. 1. & 148.
— Vide *Mulier.*
Pactum inter coheredes initum, ut unus creditoribus solvat, & nomina hereditaria exigat, valet inter illos; creditoribus vero nec prodest, nec nocet. VII. 221. 1. 2. 223. *seq.*
— & quomodo coheredes agere possint adversus illum, qui pacto non steterit. VII. 224. 3.
— Vide *Debitor.*
Pactum, ut liceat creditori vendere pignus, si intra certum tempus soluta non sit pecunia, quare debitori non adimat pigneratitiam actionem, si conditio extiterit. VIII. 23. 2. 3. 24. *seqq.*
Pactum de re vendita restituenda, quandocunque, vel intra certum tempus emptor, vel ejus heres pretium obtulerit, servandum est. IV. 879. 6. VIII. 1143. 1144. 1. & 1145. 2.
— acquiritur ex eo actio jure civili. Et an una, vel duplex: & qualis utraque. VIII. 1145. 3. & 1146. *seqq.*
— quandonam duplex hæc actio venditori competat ad fundum repetendum. VIII. 1150. 11. & 1151. *seq.*
— & quandiu. VIII. 1151. & 1152. 12.
— utraque an & quando venditori detur, & ejus heredi. VIII. 1153. 13. & 1154.
— an venditus eo pacto fundus repeti queat pro parte, oblata pretii portione ab uno ex venditoris heredibus. VIII. 1155. 14.
— quid si totum pretium offerat, & totum redimere fundum velit. VIII. 1156. 15.
An ex conventione seu pacto de retrovendendo, ut vocant, actio ex vendito, aut præscriptis verbis detur adversus emptoris heredes, & quibus in casibus possit illis pretium offerri. VIII. 1156. & 1157. 16.
An unus heredum qui fundum restitutioni obnoxium solus possidet teneatur illum restituere post oblatum illi solidum pretium. VIII. 1157. & 1158. 17.
— quid petatur actione, quæ nascitur ex pacto de re vendita oblato pretio restituenda. VIII. 1158. 18. 19. & 1159. *seq.*
Pactum ita conceptum, ut ei qui pecuniam post annum sub usuris promisit, non liceat ante annum solvere creditore invito, an valeat. XI. 1504. 7.
Pagani, seu ethnici advocare prohibentur; & qua pœna afficiantur si contra fecerint. V. 54. 19.
— cur ita dicti. V. 100. N. 13.
— infamia notati a legibus. *ibid.*
Palatini emere prohibentur vestes, aurum, argentum, & mancipia, quæ veneunt a Privatis Principis. Et quare. III. 653. 19. VIII. 855. 71.
Palatini qui sint; & quinam sint Privati Principis. *ibid.*
Palatini comites mandare non possunt jura legitimandi, & creandi Nobiles, Doctores, & Notarios. IV. 1138. N. 32.
Palatinus Elector judex est Imperatoris. IV. 1039. N. 2.
Palinodia quid sit. IV. 215. N. 11.
de Actione ad palinodiam. *ibid.*
Palladem assedisse Jovi cur nam finxerint poetæ. V. 5. N. 2.
Palmarium quid sit, & cur ita dictum. V. 68. 38. & N. 54.
Pandectæ cur ita dicti. Et quid contineant. I. 73. 3.
— ex I. Ctorum veterum scriptis concinnati. *ibid.*
Pandectarum ordo improbatur ab auctore, laudatur ab aliis. Et an jure laudetur. I. 1. N. 1. & 11. 13.
In compositione Pandectarum an ordinem Edicti perpetui a Juliano I. C. digesti secutus sit Tribonianus. I. 9. 11. & N. 7.
Pandectarum compositores cur venia digni, quod in ordinem peccarunt. I. 11. N. 9.
— jus vetus interpolarunt, & in Pandectas contulere, quod erat ex usu suorum temporum. VIII. 1170. 19.
Pandectarum ordo, & progressus. X. 21. 4.

BIU Cujas

Cur partes quædam Pandectarum sub uno nomine atque titulo appellentur a Justiniano; & quædam non. X. 25. 7. & 26. *seq.*
— quænam uno nomine atque titulo fuerint appellatæ. X. 26. 27. 8.
Nulla debet esse contrarietas in Pandectis ex Justiniani Imp. sententia I. 86. 17. XI. 25. 13.
— plures tamen juris interpretes antinomias in illis agnoscunt. I. 85. N. 11. & 895. N. 1.
Quæ continentur in pandectis pro una eademque Justiniani lege sunt accipienda, etiamsi fuerint ex diversis I. C. locis derivata. XI. 278. 2.
Florentini pandectæ sunt archetypus aliorum omnium exemplarium quæ habemus. III. 1214. N. 4.
in Pandectis Florentinis nulla est punctorum notatio, nulla sunt intervalla dictionum *ibid.*
Papa potest ubique gentium famæ restituere clericos quoscunque, qui sint de Ecclesiæ foro. V. 162. N. 45.
— restituere potest laicos duntaxat, qui sunt Pontificiæ ditionis. *ibid.*
— potest appellari solo facto; & quomodo. VI. 246. 24.
— appellatur, judicibus intermediis omissis; an semper, & ubique. VI. 440. 8. N. 8.
— habet potestatem acceptam a Christo condendi leges pro tota Ecclesia. III. 961. Not. ***
— ejus potestas quatenus sit major Imperatoria. VI. 440. N. 8.
Paragraphe in judicio dicuntur exceptiones, & præscriptiones. VII. 1166. 16.
Parapherna quænam dicantnr. V. 215. N. 11.
— an ea differant a receptitiis. *ibid.*
— quando imputentur in legitimam. V. 476. N. 43.
Parentes quibus modis fiant. VII. 1050. 4.
Parentes liberos omnes, quos gradu nemo præcedit, debent vel nominatim instituere, vel exheredare. II. 73. 4. *seqq.* & 74.
— etiam postumos. II. 74. 75. 7.
— & quidem sive filios, sive nepotes. II. 75. 8.
Quale fuerit jus vetus de postumis nepotibus; & quomodo a Justiniano emendatum. II. 75. 8. 76. *seqq.*
Parentes institui debent heredes, vel exheredari in testamento a liberis; si tamen hi decedant sine liberis. II. 109. 110. 1.
— præteriti habent inofficiosi querelam. II. 110. 111. 1. & 113. 114. 10. V. 433. 3. & N. 7.
— quam obtinere debent titulo heredis, & non alio nomine. II. 111. 3.
— post liberos tamen: puta, cum aut exclusi sunt hi, aut non agunt inofficiosi. V. 518. 3. & N. 3.
— an illam habeant, si transierint ad secunda vota. V. 434. N. 7.
— Eorum portio legitima onerari non potest ulla conditione. II. 111. 4.
— suppleri potest, ubi tota relicta non fuerit. II. 111. 112. 5.
Parentes exheredandi sunt eodem ritu, quo liberi. II. 112. 8.
— causæ exheredationis certæ esse debent & adscribendæ sunt testamento a liberis. Et quæ sint. II. 112. 9. & 113. & N. 3.
Parentes quare optent superstites sibi liberos suos. II. 1123. N. 13. V. 518. 4. & N. 4.
Parentes omnes succedunt liberis sine discrimine sexus, aut stirpis. II. 1128. & 1129. 3.
— venientes e diversa stirpe succedunt in stirpes. II. 1129. 1130. 4. 5.
— an, si concurrant venientes e linea paterna & materna: paterna illi, materna isti bona occupent: an potius conjunctim in utrisque bonis succedant. II. 1129. N. 3.
Parentes proximi excludunt remotiores a successione liberorum: contra, atque liberi in successione parentum. Et quæ differentiæ ratio. II. 1131. 5.
Parentes natura alere debent, & liberaliter educare liberos, & dotare filias. VII. 662. 10.
Parentes alendi a liberis. III. 456. 10. & N. 13.
— Vide *Alimenta*, *Liberi*.
— agunt pro liberis sine mandato. V. 214. 10.
— nequeunt in jus impune vocari, venia prius non petita. VI. 31. N. 22.
— quinam hic parentum nomine intelligantur. *ibid.*
Quænam illius pœna, qui parentes in jus vocaverit, venia non impetrata. Et quo more aut instituto pœna hæc fuerit irrogata. VI. 695. 2. 3. VII. 531. 5.
Parentes veri, & naturales quibus honestentur appellationibus a veteribus philosophis. VI. 31. N. 22.
— prout sunt affecti, admodum terrentur in liberis. XI. 43. 8.
— si cum impubere filio simul perierint; ei supervixisse putantur: contra ac si commoriantur filio puberi. Et quare. XI. 43. *seqq.* 44 *seqq.*
— si conveniantur a liberis: tenentur duntaxat, in quantum facere possunt. VI. 850. 3. XI. 257. 3.
— quo beneficio potiuntur parentes ex utraque linea in infinitum. XI. 257. N. 4.
Quomodo parentes obligentur ex delictis filiorum. IV. 585. 17.
— non admittuntur ad dicendum testimonium adversus liberos. VII. 1130. 2. & 3.
Parentum caritas erga liberos est naturalis. V. 518. 519. 4.
Parentum affectu nullus major. I. 337. 3. & N. 4.
Parentum professio apud acta quæ sit. VII. 1052. 2.
— Vide *Professio*.
Parentum alter quibus casibus admittatur ad successionem conjugis una cum defuncti liberis. II. 1125. 18.
— & quare superioribus his casibus non fuerit ex Novella 118. derogatum. *ibid.*

BIU Cujas

Parentum ordo secandus est in successione cognatorum legitima. Et cur parentes post defuncti liberos vocentur ad successionem. II. 1127. 1. & N. 1.
Parere pro obedire positum est in propensione voluntatis. XI. 1514. 3.
Paries cæcus quinam sit. IV. 265. N. 6.
An vicinus jus habeat demoliendi, & reficiendi communis parietis. III. 265. 9. IV. 536. 29.
Qui parietem communem refecit, an & quatenus possit a socio repetere sumptus. IV. 536. 537. 29.
Parietem communem socius aperire non potest, invito socio. III. 265. 9.
Parlamenta Franciæ an recte comparentur Præfectis prætorio. VI. 418. N. 22.
— quo jure potestatem atque jurisdictionem exerceant. *ibid.*
Adversus sententias Parlamentorum frequens est supplicationum usus apud Principem. VI. 418. 419. N. 22.
Pars. Vide *Creditor*, *Hereditas*, *Institutio*, *Solutio*, *Substitutio*.
Partis appellatio naturalis est, vel civilis. I. 773. 1. & N. 1.
Partis præstantia unde æstimetur. Vide *Præstantia*.
Partis nomen sine ullo addito dimidiam significat. II. 254. 16. IX. 705. 5.
Partem facere quid significet. XI. 20. 1.
Qui partem nominat, neque adiicit quotam intelligat, dimidiam intelligere dicitur. IX. 129. 3.
Quod juris in toto, idem etiam in parte. X. 1451. 70.
Partes divisæ aut indivisæ quænam sint. IV. 52. 4. XI. 449. 10. & 1018. 8. 9. 10. 11. & 1019.
— quisnam sit indivisarum partium usus. XI. 1019. 12. 13.
Partes emolumenti oppositæ sunt hæreditariis; & quæ sint. VII. 941. 20.
Partis præstationem quænam stipulationes recipiant, vel secus. XI. 447. 8. & 448. *seqq.*
— Vide *Stipulationes*.
Partus viscerum matris portio. I. 1134. 2. & N. 2.
Partus ancillæ furtivæ an possit usucapi. I. 1133. *seqq.*
— quænam hujus quæstionis utilitas. I. 1133. 1.
— Vide *Usucapio*.
Partus ancillæ editus non est in fructu, licet natus non sit ex ancilla. Et quare. III. 64. 6.
Partus nascitur perfectus post septimum mensem duntaxat. I. 301. 10.
Partus decem mensium legitimus est: secus si natus fuerit undecimo mense. X. 1464. 7.
Quæ sit actio de partu agnoscendo. Vide *Actio*.
Pascendi jus est servitus prædii rustici. III. 287. 4.
de Pastu pecoris actio. Vide *Actio*.
Pasquilli quid sint; & cur ita appellati. IV. 209. N. 4.
Paterfamilias quinam dicatur. I. 297. 3. 298. 4. VIII. 1175.
Pater est, quem nuptiæ demonstrant, nisi contrarium probetur. I. 301. 9. & N. 6.
— olim habuit jus vitæ, & necis in liberos; & quandonam illi fuerit ademptum. I. 336. 2. & N. 1. 2.
— filiumfamilias emendare potest; sed non potest in eum sævire præter modum. I. 337. 3.
— ejus arbitratu magistratus potest irrogare pœnam filiofamilias contumaci, vel inofficioso. I. 338. 4.
— potest impune facere, vel dicere filiofamilias contumeliam. I. 339. 12. & 340.
— invitus emancipare liberos non cogitur; & potest, uno emancipato, retinere alios in potestate, I. 352. 13. IX. 627. 4.
— an stipulando quærat utilem actionem filio emancipato. III. 71. N. 11.
— cogitur emancipare filium, si vel ea conditione legatum acceperit, vel si patria potestate abutatur. I. 354. 20. 355. 21. IX. 627. 628. 4.
— & quomodo cogendus. I. 355. 21.
— an recte pecuniam stipuletur pro emancipando filio. XI. 1433. 2.
Pater emancipator a filio præteritus habet & bonorum possessionem contra tabulas, & inofficiosi querelam. V. 442. 14. & 443. 15. & N. 13.
Pater, qui vicit in causa inofficiosi adversus scriptum heredem, quomodo prosit defuncti liberis injuste exheredatis. V. 549. 9. & 550.
Paterfam. vel filium parenti in adoptionem, vel se in arrogationem dando, transfert jus patriæ potestatis in patrem adoptivum. I. 346. 13.
Pater tutorem liberis etiam exheredatis dare potest. I. 402. 9.
— ejus imperio & potestati quinam subjecti dicantur. VII. 1121. 10.
Pater emancipato filio tutorem dare non potest. I. 402. 8. & N. 2.
— contrahere non potest cum filiofam. jure civili, secus jure naturæ. VII. 663. 17. 18.
— non obligatur ex maleficio filiorumfam. nisi hi, sciente patre, delinquerint. IV. 585. 17.
— tenetur nihilominus ex contractibus & quasi contractibus filiifam. IV. 586. 18.
— quibus conditionibus pater teneatur ex contractu filiifam. VII. 879. 2. 880.
— ex pecunia mutuo data filiofam. quando teneatur de peculio. VII. 880. 881. 3. 4.
— eam vi extortam a patre qui nec tenebatur de peculio, quomodo pater aut ejus heres repetat. VII. 881. 5. 882. 6.
— tenetur de peculio profectitio ex contractu filiorum fam. VI. 687. 6. VIII. 85. 38. 39.
— de eo tamen deducere potest quod sibi debetur. VIII. 85. 39.
— & quatenus de adventitio teneatur. VI. 687. 6. VIII. 85. 40. 41.
— quando teneatur intra annum duntaxat de peculio adventitio. VIII. 85. 40. 86.

BIU Cujas

— non tenetur de castrensi peculio ex contractu filiifam. superstite filio. Et quare. VIII. 83. 35. 84. 36.
— eo mortuo ab intestato, tenetur ex ejus contractu intra modum peculii. VIII. 84. 36. 37.
— quid si ille patrem testamento relinquat heredem. VIII. 84. 37.
— tenetur in solidum ex contractu filiifam. si hic consentiente patre munus aliquod publicum gessit. VII. 883. 884. 1. VIII. 87. 44. 45.
— quænam hic publica munera. Et quando in his pater consentire intelligatur. VIII. 87. 43. 44. 45.
In tutela filiofam. testamento delata pater non tenetur in solidum, sed de in rem verso, vel de peculio duntaxat. VIII. 87. 45. 46.
— in cæteris omnibus pater tenetur in solidum ex contractu filiifam. si is jussu patris contraxerit. VIII. 88. 46. 47.
An, & quatenus statutum valeat, ut pater pro filio teneatur. IV. 598. N. 3.
Pater habet jus accrescendi, hereditate per filium quæsita. II. 476. 24.
Pater succedit defunctæ uxori pro virili parte quoad usumfructum cum communibus liberis uxore viva emancipatis. II. 1111. 15.
Pater filiæfam. dotem debet ex jure civili. III. 453. 8
Pater, qui dotem dedit filiæfam. habet communem cum illa profectitiæ dotis petitionem. Et quomodo. III. 1041. 14. & N. 6. & 1042. *seqq.*
— non facit actionem dotis a se profectæ sibi propriam, nisi stipuletur eam sibi reddi: secus si de eo paciscatur duntaxat; & quare. III. 1048. & 1049. 28.
Quare dotem sibi reddi recte stipuletur pater ex intervallo, non autem extraneus. III. 1649. 29.
Patre donante prædia quædam filiæ, ut creditoribus satisfaceret, non secuta causa ob quam donavit, an vindicari donata, an vero condici debeant, & quomodo ab ejus herede. VII. 723. *seqq.*
Pater quidquid jure suo facit in persona filii, vel filiæ quos habet in potestate, si id faciat, sciente, nec contradicente filio, vel filia: illorum consensu facere intelligitur. VIII. 583. 11.
— non potest acquirere, nec repudiare hereditatem filio delatam, eo invito, nec alienare res hereditarias, invito filio. IX. 361. 1.
— cogi potest a filio, quem habet in potestate, adire statim hereditatem, ut eam sibi restituat. Et quo tempore debeat restituere filio. II. 578. N. 2.
Pater solus agit de peculio adventitio, in quo usumfructum acquisivit. Et an agere debeat ex filii consensu. IV. 1066. 10. & N. 11. & 1067.
Pater vindicare potest extantes nummos, quos filiusfam. contra S. C. mutuatus solverit sive proprios sive peculiares, dummodo sint profectitii, vel adventitii peculii; tametsi filio liberam peculii administrationem reliquerit. X. 235. 3. 236. 4. 237. 5.
— condicere non potest tamen bona fide consumptos; & quare. X. 238. *seqq.*
Pater, decurione creato filio, si consentiat: obstringitur omnibus decurionum oneribus. VIII. 585. 15.
— in summa egestate constitutus filium, vel filiam vendere potest, sed non cogitur. VIII. 765. 9. & 848. 15. *seqq.*
— & quidem sive eos habeat in potestate, sive non habeat, & sive recens natos, sive adultos vendat. VIII. 849. 24. 25. 26.
— non potest tamen vendere nepotes, aut alios descendentes. Et quare. VIII. 849. 21. 22. 23.
Pater quando patiatur bonorum possessionem ex causa peculii. VI. 126. 127. 8.
— non est testis idoneus filio. Et quibus de causis. VII. 1131. 5. & 9.
— testis esse potest in testamento militari filii. VII. 1132. 11.
— an possit esse testis inter duos liberos. VII. 1132. 12. 1133. *seq.*
— an, & quando audiatur in criminalibus pro filio. V. 178. N. 5. & 184. d. N.
— quando restitutionem in integrum filiofam. petere possit, illo etiam invito. V. 1097. 14. & N. 13.
— injuriarum agens nomine filii quare non caveat de rato. V. 263. N. 20.
— an judex esse possit in causa filii, consentiente adversario. IV. 1385. 2 & 1386. *seqq.*
An pater nobilis, cui jurisdictio villæ, vel oppidi concessa est, eam exercere possit in liberos. IV. 1393. & 1394. 8. & N. 17.
Pater filio impuberi commoriens ei supervixisse censetur, etiam cum agitur de contractibus. XI. 45. 1.
— Vide *Commoriens, Impubes, Parentes.*
Pater, si patiatur filium quem habet in potestate, ducere uxorem intra annum luctus, notatur infamia. V. 96. 97. 1. & N. 5.
Pater spiritualis in jus vocari non potest, nisi petita venia. VI. 32. N. 22.
Patris persona filio honesta semper, & sancta videri debet. VI. 31. & N. 22.
Patri si verbera inferant, aut convicium faciant liberi: efficiuntur infames. V. 100. N. 8.
— si modo de re liquido constet, & non ex eo tantum, quod pater increpaverit filium in testamento. *ibid.*
Patria est loco parentis, & non debet in jus vocari sine venia. VI. 32. N. 22.
— ejus laudes. *ibid.*
Patria communis an judicem vocet in suspicionem. IV. 1385. N. 6.
Adversus patriam nullus postulare debet, nisi sit jussus id facere a judice. V. 53. N. 34.
Patria potestas quatenus sit Romanorum propria. I. 297. N. 3. & 298.
— est etiam juris gentium. *ibid.*
— quibus modis acquiratur. I. 298. 5. & N. 4. & 299. *seqq.*

BIU Cujas

— acquiritur parentibus masculis, non fœminis. I. 302. 11.
— acquiritur in liberos, & hos vel natos ex viro & uxore. I. 300. 8. 301. 9. 10.
— vel legitimos effectos a jure. I. 303. *seqq.*
— vel adoptatos. I. 309. 1. 2. & 310. *seqq.*
— vel arrogatos. I. 321. *seqq.*
Patria Romanorum potestas quænam tribuat jura parentibus in liberos. I. 336. 2. 337. *seqq.*
— Vide *Filiusfamilias*, *Paterfam.*
Patria potestas solvitur naturali morte patris, in cujus potestate fuerit filiusfam. I. 347. 3.
— solvitur ejus damnatione, vel deportatione. I. 349. 8.
— an eadem recipiatur restitutione per indulgentiam Principis facta. I. 366. 5.
— cur non etiam captivitate solvatur. I. 350. 9.
— solvitur emancipatione. I. 350. 351. 10.
— an solvatur, & quomodo, morte avi. I. 347. 4. 348. 5. 6. 7. & 349.
— solvitur damnatione filiifam. I. 359. 20. 29. 30.
— ejus dignitate; & quali. I. 360. 32. 33. & 361.
— non solvitur nuptiis filii, filiævefam. neque militia. I. 361. 362. 34.
— jure Saxonum solvitur per nuptias, vel domicilii mensæque separationem. I. 361. 362. N. 12.
— quomodo ex consuetudine omnium fere locorum, & Germaniæ moribus sit juri civili derogatum in hac parte. *ibid.*
— solvitur per ingressum monasterii. I. 361. *N.* 11.
— an, & quando solvatur adoptione. I. 362. 35.
Quinam non restituantur in integrum adversus patriam potestatem. I. 354. 19.
Patria potestate soluta, pereunt jura cum patris, tum filii, quæ ab illa pendebant. I. 369. 11. 12. 370. 371. 16. 372.
— aliqua tamen remanent patriæ potestatis vestigia, & quæ sint. I. 369. N. 3.
— & quidnam emancipatori tributum sit prætoris edicto, & jure Justinianeo in bonis emancipati. I. 370. 13.
Quid intersit, utrum emancipatione, an dignitate solvatur patria potestas. I. 372. 16.
Patris adoptivi potestate soluta, nullum fere superest pristini juris vestigium. I. 372. 17. 373. *seq.*
Soluta patris naturalis potestate, manet cognatio, & jura cognationis. Et quid inde consequens. I. 374. 22.
Patrimonium cujusque est illud, quod quisque habet in bonis. II. 950. 2.
Patrimonii quantitas quo tempore, & quibus deductis æstimanda sit. II. 949. *seqq.* & 950. *seqq.*
in Patrimonio defuncti quidnam esse dicatur. I. 951. 3.
— Vide *Bona*, *Falcidia*, *Onera hereditaria.*
Patrimonii administratio omnis in quinque rebus consistit; & quæ sint. V. 719. 3.
Patricii quinam sint, & cur ita dicti. I. 360. 33. & N. 10.
Patronatus olim & tutela plebejorum dictus. I. 275. & 276. N. 1.
Patronatus jus in quibus rebus positum sit. I. 275. 2. & 276. *seqq.*
— quibusnam denegetur tanquam indignis. I. 293. 294. 6.
Patronatus jura an retineant liberi damnatorum. I. 293. 5. & N. 4.
Patroni causarum unde dicti. V. 38. N. 7.
— testes esse non possunt in causa, cui præbuere patrocinium. VII. 1146. 7.
Patroni defuncti liberis debentur obsequium, operæ, successio. I. 292. 5.
— & quidem omnibus sive suis, sive emancipatis pro virili parte debentur. I. 293. 5.
— nisi tamen patronus assignaverit libertum, vel libertos. *ibid.*
Quinam, & quatenus habeantur pro patronis, etiamsi non manumiserint. I. 292. 4. VI. 33. N. 22.
— & quinam non habeantur pro patronis, etiamsi vere manumiserint. I. 293. 294. VI. 33. N. 22.
Patrono quæ debeantur. Vide *Libertus.*
Agenti adversus libertum competit actio præjudicialis. VII. 1063. 1.
— & quandonam ei probationis onus incumbat. VII 1063. 3. 4.
Patronus quinam dicatur. I. 291. 2.
— quatenus alimenta liberto præstare teneatur. III. 460. 14.
— heres est liberto legitimus. XI. 45. 2.
— non potest in jus impune vocari sine venia. Et quare. VI. 33. *N.* 22. & 695. 2. 696. 697. 3.
Quænam pœna constituta sit vocanti in jus patronum absque venia. Quando committatur. Et cui debeatur. VI. 35. N. 22.
— an luenda in corpore sit ab eo, qui non habet in ære. VI. 35. 36. N. 22.
— irrogatur liberto, cognita causa. Et quibus ex causis ei remittatur. VI. 36. N. 22.
— conveniri non potest pro liberto. VII. 885. 1.
Bonorum possessionem contra liberti tabulas amittit, non quidem si accipiat, sed si eligat operas, & dona liberti. IX. 1223. 3. *seqq.* & 1224.
— revocat ea, quæ in sui fraudem sunt alienata. V. 992. 17. VI. 661. 1. & 665. 5.
Pauliana actio quid sit, & qua de re competat. VI. 173. 1. & N. 1. & 174. *seqq.* & 661. 662. 1.
— an sit actio in rem, an in personam. VI. 186. N. 21. & 664. 4. 665. *seqq.*
— competit vel curatori bonorum, vel fraudatis creditoribus. VI. 186. 14.
— an competat creditori futuro. VI. 186. N. 22.
— an creditori hypothecario. VI. 179. & 180. N. 11.
— datur adversus eum, quocum res in fraudem gesta est, si tamen fraudem non ignoraverit. VI. 187. 15.

BIU Cujas

— adversus pupillum de eo, quod gestum est cum tutore, qui fraudem non ignoret. Et quatenus. *ibid.*
— datur propter dotem filiæfamilias datam in fraudem creditorum adversus maritum, adversus mulierem, ejusque patrem. Et quatenus. *ibid.*
— datur adversus debitorem, qui fraudem facit. Et quare. VI. 187. 188. 15. & N. 23.
Pauliana quas res persequatur. VI. 188. 16. 17. & 189. 18. 19.
— anni spatio finitur, quando pœnam persequitur. VI. 190. 20.
— quando rem persequitur, sive id quod pervenit ad eum, quocum agitur, tunc heredi, & in heredem datur. *ibid.*
— per eam revocantur bona debitoris alienata, non autem heredis. VI. 185. 13.
— eam præcedere debet excussio bonorum debitoris, si opponatur a reo. VI. 185. & 186. N. 20.
— quæ tamen non requiritur, cum alienata est in fraudem species certa. VI. 186. N. 20.
— in ea juratur in litem. VI 347. 1.
Pauper quisnam sit, & unde talis æstimetur. V. 70. N. 54.
— an sit fidejussor idoneus. VI. 108. N. 12.
— an fori privilegium habeat, tamquam miserabilis persona. IV. 1326. N. 2.
— ejus causam gratis suscipere debet advocatus. V. 69. N. 54.
Acta pauperi gratis edenda. VI. 86. N. 8. & 94.
— ei datur in integrum restitutio ex ignorantiæ, vel erroris causa. V. 1059. N. 4.
— non prosunt induciæ moratoriæ contra æque pauperem. V. 1419. N. 11.
a Paupere non exigendæ sportulæ. VI. 25. N. 17.
— a sententia pro eo lata si appelletur, ali interim debet ex fructibus litigiosorum bonorum. VI. 468. N. 9.
— alius appellare potest pro eo. VI. 412. N. 7.
Pauperes institui possunt heredes. II. 164. N. 24.
Locis alimoniæ pauperum destinatis dominium acquiritur ipso jure, & sine ulla traditione. VII. 210. 5.
Procuratores pauperum etiam inviti coguntur agere, si habeant salarium a magistratu. V. 335. N. 1.
Pauperies quid sit, & cur ita dicta. IV. 475. 5. & N. 4.
Quænam concurrere oporteat, ut quadruples, vel bipes animal pauperiem fecisse dicatur. V. 474 5.
Actio ob pauperiem prodita noxalis est; & quid persequatur. V. 475. 7.
— datur adversus dominum animalis, sive unum sive plures in solidum. V. 476. 8.
— nisi tamen animal ipsum decesserit ante litem contestatam. V. 476. 8.
Paupertas an excuset appellantem sine scripto. VI. 428. N. 43.
Peccatum mortale vitandum, etiamsi famæ, aut vitæ jactura facienda sit. IV. 366. N. 13.
Pecora agi dicuntur. III. 278. 8. 9. & 279.
— quatenus ire dicantur. III. 277. 6.
Pecoris pascendi servitus quæ. III. 287. 4.
Pecoris ad aquam appulsus servitus est prædii rustici. Et quatenus. III. 287. 4. & N. 4. & 288. 6. & 289. *seqq.*
Pecoris raptor vel abactor ad quid teneatur, si pecuniam acceperit ob id faciendum. VII. 777. 1.
Pecorum usus quibus in rebus consistat. III. 219. 16. 17. 18. 19.
Pecorum fructus quatenus in perceptione differat a fructibus fundi. III. 219. 19. & 220. *seq.*
Cum do tibi pecus pascendum ea lege, ut veneat post certos annos, & pretium inde receptum sit commune: an societas contrahatur. X. 1225. cap. 5. 1. & 1226.
Pecudum furtivarum fœtus apud quemcunque conceptus, possessori bonæ fidei, apud quem editus est, statim, & pleno jure acquiritur. I. 1141. 1. 2. & 1142. 3. 5. & 1143.
— acquiritur hoc modo etiam furis heredi bona fide possidenti. I. 1142. 4.
— a possessore bonæ fidei, apud quem editus est, usucapi nec debet nec potest. I. 1143. 6.
Rem peculiarem debitor recte solvit filiofam. aut servo, quandiu ignorat ademptum fuisse illis peculium. IV. 758. 25. & 760. 29.
Peculiares nummos servi & filiifam. credendo mutuos efficiunt sine libera peculii administratione. X. 107. 4.
Peculium unde dictum. II. 1153. 7.
Servorum peculium quid sit. II. 1152. 6. & 1153. VI. 686. 4. VIII. 79. 80. 14.
Servi peculio alienato, non extinguitur servi legatum: sed tamen alienato servo, peculii legatum extinguitur. II. 833. 23. & N. 12.
Peculium filiorumfam. quid sit, & quotuplex. II. 1153. 7. 8. VI. 686. & 687. 5.
— usurpatur etiam pro pecunia patrisfam. II. 864. N. 7.
— adventitium quid sit, & quare ita dictum. II. 1155. 14. VI. 686. 5. VIII. 83. 34.
— plena ejus proprietas olim patri acquirebatur. II. 1163. 25. III. 21. 22. 3.
— hodie dominium ejus penes filium est: ususfructus & administratio ad patrem pertinet. II. 1163. & 1164. 25.
— & quibus in causis peculii adventii ususfructus atque dominium penes filium sit. II. 1164. 26. 27. & 1165. 28.
Patre monasterium ingresso, an peculii adventitii ususfructus, quandiu pater vivit, pertineat ad monasterium: an statim redeat ad proprietatem. III. 21. N. 1.
Adventitii peculii, quod est in iis rebus quæ usu consumuntur, plena proprietas acquiritur patri. III. 37. 38. 19.
— an illarum rerum quæ usu consumuntur, & sunt in peculio, descriptio sive inventarium jure exigatur a patre. III. 38. 20. & 39. *seq.*

BIU Cujas

Peculii adventitii nomine utrum pater agat; an filius; an uterque. IV. 1066. 1067. 10.
— an pater agens de adventitiis satisdare debeat, seu cavere de rato. V. 217. N. 13.
An filiusfam. testari possit de adventitio peculio. II. 30. 8.
Peculium castrense quid sit, & quo rerum genere contineatur. II. 1154. 9. VI. 687. 5. VIII. 82. 29.
— quasi castrense quid sit; in quibus rebus versetur; & unde sit appellatum. II. 1154. 10. VI. 687. 5. VIII. 82. 30.
— utrumque pleno jure acquiritur filiisfam. II. 1154. 11. & 1155.
— profectitium quid sit; & quo rerum genere constet. II. 1155. 13. VIII. 83. 33.
— non acquiritur filiofam. sed patris est. II. 1155. & 1156. 15.
Libera peculii profectitii administratione concessa filiofam. non potest hic solvere de peculio quod debuit nomine mutui. X. 237. 5.
— castrense, quasi castrense, adventitium non veniunt in judicium erciscundæ, sed profectitium duntaxat. VI. 977. 1. 2. & 978. 3. 4. & 979. *seq.*
Peculium augeri dicitur, vel imminui. Et quomodo hoc intelligi debeat. III. 1180. N. 1.
— nasci etiam, crescere, & mori dicitur, & quomodo. IV. 588. 583. 14.
— an possit vindicari. V. 814. 14. & N. 17.
— quibus modis desinat esse peculium. VIII. 80. 16. 17. & 81. 18.
Quinam teneantur de peculio; & quidnam patresfam. commune hic habeant, & quid proprium respectu dominorum. VIII. 75. *seqq.*
— Vide *Dominus*, *Paterfam.*
Pecunia in id comparata est, ut ex ea aliæ res omnes æstimentur. VIII. 893. 51.
Pecunia numerata quoad usumfructum censetur inter illas res, quæ usu consumuntur. III. 29. 4.
Pecunia credita, mutua, numerata significant unum & idem. X. 258. 14.
Pecunia sine peculio fragilis, tritum sermone proverbium. II. 864. N. 7.
Pecunia præstationem partis recipit. Et quomodo. X. 336. 16.
Pecunia trajectitia, quid sit, & unde dicta. VIII. 477. 3. X. 1403. 4. *seqq.*
— navigat periculo creditoris. VIII. 478. 4. & 479. X. 1403. & 1404. 8.
Pecuniæ trajectitiæ usuris pretium periculi continetur. VIII. 478. 4. & 479. X. 1404. 9.
— quandonam hic usuræ nauticæ non debeantur sed communes. VIII. 480. 4. 5.
Pecuniæ appellatio unde nata, & quam habeat significationem. III. 669. 18. VII. 611. 5. XI. 1681. 5. 6.
Pecuniæ signatæ qualitas in quo consistat. X. 139. 2.
Pecuniæ depositio solemnis quæ sit. VIII. 440. 19.
— fiebat apud Romanos in æde sacra. Et quare. VIII. 440. 20.
— hodie mores cujusque regionis spectandi in pecuniæ depositione. *ibid.*
Pecuniæ non numeratæ exceptio. Vide *Numeratio, Numeratæ.*
Pecuniæ oblatio. Vide *Oblatio.*
Pecuniæ sequestratio Vide *Sequestratio.*
Regulæ juris de pecunia. X. 254. 255. 11.
Pedamenta sumendi jus quatenus sit prædii servitus. III. 287. 5.
— ea sumere semper licet fructuario. III. 66. 11.
Pedaneus judex quis sit; & unde dictus. IV. 1340. *seq.*
— in jus vocare non poterat, sive citare. VI. 18. N. 10.
— vulgo confunditur cum delegato. VI. 20. d. N.
Pedarii judices non recte dicti, qui sunt pedanei. IV. 1340. N. 7.
Pensio quid sit, & unde dicta. III. 814. 815.
Pensitationes publicæ quæ sint; & quibus imponebantur prædiis. VIII. 983. 3. 4. 5.
— ob earum cessationem vendi poterant a fisco bona debitorum. VIII. 959. 1.
— rata perpetuo est ea bonorum venditio, dummodo præscripta vendendi forma servetur; & quænam sit hæc. VIII. 959. 2. 960. *seqq.*
Pensitationibus publicis cum præsentium, tum præteritorum annorum obnoxii habentur prædiorum possessores, etiamsi antea non possederint. VIII. 973. 3. 981. 1.
— Vide *Tributa*, & *Vectigalia.*
Perduellionis rei quinam sint. II. 154. 24. & N. 12.
— sunt hereditatis incapaces. *ibid.*
— quo supplicii genere afficiendi sint. IV. 1143. N. 39.
Peregrini in usu juris quinam dicantur. Et quid sit peregrinitas. IX. 115. 3.
— pure institui non possunt heredes. II. 159. 33.
Perfidia verissime dicta quæ sit. IV. 395. N. 3.
Pergula quid sit. IV. 1250. 16. & N. 11.
Periculum fere significat fatale damnum; sepe & id etiam quod culpa contingit. IV. 621. N. 1.
Periculum rei venditæ quid sit. VIII. 993. 10. 11. & 1003. 5.
— in quibus rebus versetur. VIII. 990. 2.
— quando transeat ad emptorem. VIII. 990. 3. 991. 4. 992. & 993. 9.
An, & quibus temporibus periculum quod perfecta venditione contingit, spectet ad venditorem. VIII. 991. 5. *seqq.* & 992.
— quando ad emptorem non transeat. VIII. 994. 18. 995. *seqq.* & 1001. *seqq.*
Periculum qui generatim recipit in se, an teneatur de casu fortuito. IV. 623. N. 3.
An receptio periculi & fortuitorum casuum extendatur ad casus insolitos, & plane insperatos. *ibid.*
Periculum debiti recipere quid sit. VIII. 980. 8.

BIU Cujas

Periti in arte, si pari sint, vel impari numero, cum de re judicant: quam vim habeat eorum sententia. XI. 327. N. 3.
Peritorum judicium an vim habeat rei judicatæ. VI. 283. N. 7. XI. 317. N. 1.
Perjurium est crimen maximum. X. 716. 8.
— duplex est; in Deum, & in Principem. VII. 499. 1. X. 719. 8.
Perjurii in Principem admissi quæ sit pœna constituta jure Romanorum. VII. 499. 2. X. 820. 8.
Perjurii in Deum quare nulla sit a jure veteri sancita pœna; sed judicio Dei permissa fuerit. VII. 499. 3. & 500. 4. & 501. *seq.* X. 716. 8. 717. *seqq.*
An, & quibus in causis constituta sit pœna perjurio constitutionibus Impp. X. 721, 722. 723. 8.
Perjurio pœnæ quænam constitutæ moribus sint a legibus variarum gentium & populorum. X. 722. N. 17.
Perjurus quis sit. X. 722. N. 17.
Perjurus an infamia notetur a legibus. VII. 502. 7. 8. 503. *seq.* X. 721. N. 15.
— & quid jure Canonico. X. 721. N. 15.
Perjurus an jusjurandum deferre possit. X. 812. 19. & N. 31.
Permutatio quid sit. III. 765. 7. & N. 10. VIII. 755. 10.
— Ejus ab emptione differentia. III. 765. 766. 7.
Permutatio quotuplex sit. III. 765. 766. N. 10. X. 1223. cap. 3.
— vicem emptionis obtinet; ideo & actio ob evictionem competit ei, cui sit evicta res permutata. IX. 1519. & 1520. 1.
Aliena re in permutationem deducta, non potest agi in id quod interest, nisi res evincatur: re autem evicta, cur competat condictio ob causam. IX. 1520. & 1521. 2.
Persequi rem quid sit. V. 394. 5. VI. 731. 5.
Jus persequi quidnam sit. *ibid.*
Persequi aliquid judicio quid sit, & unde dictum. V. 414. VI. 522. 7.
Persecutio rei quid sit, & in quibus rebus versetur. VI. 732. 5. & N. 1.
Persecutio pœnæ quid sit, & quodnam pœnæ genus attingat. VI. 732. 6. & N. 2.
Persecutiones an sint actiones. V. 401. 9. 10. 402. *seqq.* & 413. N. 5. & 415. 8.
Persona quid sit ICtis. I. 231. N. 1.
Jura personæ propriæ quæ sint. I. 229. & 230. 3.
— ad ea tuenda quænam judicia sive actiones sint comparatæ. I. 230. 4.
Jura personarum varia pro statu cujusque personæ. I. 231. 1. & N. 1.
Personæ status quid sit. Et quomodo ab illo pendeat jus personarum. I. 231. 232. 2. & N. 2.
Personæ aliæ sunt sui juris; aliæ sunt juris alieni. Et quam recta hæc divisio. I. 295. 2. & N. 1. 296. *seqq.*
Personæ sui juris dictæ patresfam. matresfam. uti & filiifam. & filiæfam. dictæ quæ, sunt alieni juris. I. 297. 3. & N. 2. & 298.
Aliud est jus personæ, aliud est actio in personam. Et quale sit utrumque. III. 413. N. 1.
Personarum enumeratio quem habeat juris effectum in heredum institutione. XI. 32. 8.
Actio in personam quid sit. V. 965. 2.
Actio in personam vel ei datur, cui quæsita est obligatio, vel ei, cui creditor mandavit suas actiones. VII. 813. 3. *seqq.*
— Vide *Creditor.*
An personalis actio tollatur, si creditor agat hypothecaria. VII. 847. 12. 848. *seqq.*
Actiones in personam cur ita dictæ. VII. 548. 12.
— an sint dignitate potiores iis, quæ sunt in rem. V. 963. 1. & N. 1.
— communis omnium causa est obligatio. V. 965. 2. VI. 612. 3.
Quæ sint divisiones actionum in personam. Quæ sint, & quam varia earum nomina. Quæ horum significatio, & quis usus. V. 973. *seqq.*
— earum summa genera quatuor, & quæ sint. V. 982. 5. & 983. *seqq.*
Solemnia actionum nomina moribus nostris ab usu judiciorum recessere. V. 993. 994. 20.
Petere pro auferre usurpatum a Latinis. V. 761. N. 2.
Petere idem est, atque agere judicio. V. 414. 7.
Quod peritum dicitur, includit litis contestationem. X. 348. 5. 368. 19. 369.
Statim peti potest, quod præsenti die debetur. X. 1440. 24.
Petitio generatim accepta idem est atque actio. V. 416. 7.
Specialiter dicta actionem in rem significat. *ibid.*
— Vide *Rei vindicatio.*
Petitio præpostera quid sit. Et quare improbetur. VII. 949 *seq.*
Plus petitur re, tempore, loco, causa. Et quomodo. VI. 829. 830. 2.
Quæ olim fuerit, & quæ hodie sit illius pœna, qui plus petit aliquo ex superioribus modis. VI. 829. 1. & 830. 3.
Quando plus petat tempore, qui petit ante conditionem. VI. 831. 1. 832. *seqq.*
An, & quando, & qua de causa plus loco peti possit. VI. 837. 1. 838. *seqq.*
Qui plus debito complexus est in libello, qua pœna coerceatur. IV. 233. 5.
Philosophorum præcepta quid differant a jure publico. I. 28. 8. & 29.
Piæ causæ acquiritur dominium sine traditione. I. 922. 9.
de lis quæ relicta sunt piæ causæ, nec Falcidia deducitur, nec Trebelliana jure novo. II. 660. N. 3. & 985. 17. IX. 770. 3.
— secus tamen de jure veteri. II. 985. 17. & N. 9.

— quæ-

BIU Cujas

— quænam habeantur hoc loco Piæ causæ. II. 985. 17.
Legatum rei alienæ factum ab eo qui ignoravit rem esse alienam, consistit favore piæ causæ. II. 770. N. 16.
Si legatam rem quæ deinde alienata fuerit, testator postea redemerit: legatum convalescit favore piæ causæ. II. 832. 833. N. 11.
An ex legato ad pias causas facto possit detrahi quarta Falcidia. IX. 775. 1.
Quodnam legatum dicatur factum ad pias causas. IX. 770. 3.
Favore piæ causæ mandatum non solvitur morte mandantis. IV. 987. N. 5.
An qui testamentum fecit ad pias causas, possit alio quam institutionis titulo relinquere legitimam. V. 476. N. 41.
Reus edere tenetur rationes suas favore piæ causæ. VI. 85. N. 5.
Adversus piam causam locus est inofficiosi querelæ. V. 533. N. 5.
in Favorem piæ causæ iudicia sunt summaria sive executiva. XI. 243. N. 20.
Pictura cuiusvis pretii cedit tabulæ ex sententia I. C. Pauli. I. 895. 1. 896. *seq.*
— contraria Caji I. C. atque Imp. Iustiniani sententia. I. 897. 2.
— tentatur conciliatio. I. 897. 3. 898. *seqq.*
Quid juris domino tabulæ, quid pictori tributum sit. Et quomodo uterque suum consequi possit. I. 901. 10. & 902.
Qui sciens pinxit in aliena tabula, is nihil obtinere potest; & furti actione, atque conditione furtiva tenetur. I. 902. 11.
— quid juris, si tertio possidente picturam, cum eo agant pictor & dominus tabulæ. I. 902. 12 & 903. *seqq.*
Pignus quid sit, et unde dictum. III. 1001. 10. IV. 569. 3. VI. 859. 1.
— an, & quatenus differat ab hypotheca. VI. 859. 2. 860. 3. VIII. 18. 11. & 1009. 2. & 1010.
— interdum pro ipsa pignoris obligatione, sive contractu sumitur: frequentius pro re pignori obligata. VI. 860. 4.
— ubinam accipiatur pro contractu; et quid sit III. 1001. 11. & 1002. 12.
— acceptum pro re pignori obligata semper accedit principali alicui obligationi, sive civili, sive naturali, sive præsenti, sive futuræ. IV. 569. 3. VI. 860. 5. 861. *seq.*
Pignus vel lege constituitur, vel magistratus decreto, vel privati debitoris, alioquin domini voluntate. IV. 569 4. 570. 5. VI. 863. 864.
— tacitum constituitur a lege locatori in invectis, & illatis in urbanum prædium. IV. 570. 6. VI. 865. *seqq.*
— constituitur locatori prædii rustici in fructibus ibi natis, nisi de eo nominatim cautum fuerit. IV. 570. 6. VI. 873. 7. & 874. *seqq.*
Pignus a lege constituitur Fisco in omnibus causis, ex quibus aliquid ei deberi cœptum est. IV. 570. 7. VI. 877. 13.
— tacitum constituitur pupillo et minori in bonis tutoris & curatoris pro officio tutelæ et curæ. IV. 570. 7. VI. 877. 878. 14.
— mulieri in bonis mariti, & e contra. IV. 570. 7. VI. 878. 15.
— legatario in bonis defuncti. IV. 570. 7. VI. 878. 16.
— creditori in ædificio, ad quod extruendum, vel restituendum dedit pecuniam mutuam. IV. 570. 7. VI. 878. 879. 17.
An pignus a lege constituatur illi, qui dedit mutuam pecuniam ad refectionem navis, vel ad emptionem rei, in ipsa re empta, aut in navi refecta. VI. 879. 880. 18.
Pignus prætorium, sive judiciale duplex; & constituitur vel ex causa judicati. Et quale sit, & cur dictum prætorium. VI. 881. 1. 2. 3. IV. 571. 10. XI. 228. 2.
— vel ex causis, ex quibus aliquis missus est in possessionem. Et quænam sint ejusmodi causæ. IV. 571. 10. VI. 137. 3 & 881. 882 4. IX. 1012. 2.
— qua in re a legitimo et conventionali pignore differat. VI. 882. 5. & 138. N. 6. & 140. 8. & N. 10.
Pignus constituitur domini voluntate in testamento vel ex conventione. IV. 571. 9. 572. VI. 883. 1.
— conventione autem verbis testata, vel factis; & quomodo. VI. 883. 2. 884. 3.
— conventione speciali, vel generali. Et qualis sit utraque. VI. 885. 4 5. 886. *seqq.*
— in speciali conventione de pignore quænam res comprehensæ intelligantur. VI. 885 886. 5.
— in ea etiam illæ res veniunt, quæ accesserint rei specialiter obligatæ pignori, aut inde natæ fuerint. Et quænam sint. VI. 886. 6. 7. 887. *seqq.*
— in generali pignoris obligatione continentur res omnes, quas quis habet, cum res suas pignori obligare se dixit, & illæ res quoque, quas aliquis habiturus sit. VI. 889 9. 10. 890. 11. IX. 1089. 1.
— nisi tamen sententia loquentis contineat res præsentes duntaxat, excludat futuras; et quomodo IX. 1089. 2. & 1090.
Quænam res tacite excipiantur e pignoris obligatione generali. VI. 890. 891. 12. IX. 1091. 3. & 1092. 6. 7.
An & Hæ generali pignoris obligatione contineantur, si debitor nullas habeat res alias. IX. 1091. 4.
An generali pignoris obligatione contineatur eadem pecunia, quam debitor accepit mutuam. IX. 1091. 1092. 5.
Nulla conventione de pignore secuta, creditor ne habet quidem retentionem rerum sui debitoris. VI. 891. 13.

— &

BIU Cujas

— & ex quibus causis creditor etiam sine pignore habeat doli exceptionem adversus debitorem petentem rem suam. VI. 891. 892. 14.
Rem pignori obligare potest solus dominus, aut alius voluntate et mandato domini. VI. 893. 1.
— nemo tamen pignori obligare potest rem suam, cui alienatio bonorum sit interdicta. VI. 895. 7.
— recte pignori obligat rem domini procurator, si modo habeat in id mandatum speciale, vel generale. Et quatenus. VI. 893. 894. 2.
— etiam sine mandato rem domini alius pignori obligat, si dominus ratum habeat. VI. 895. 5.
Rem peculiarem pignori obligare possunt servus, & filiusfam. quibus libera sit administratio peculii. VI. 894. 3.
Rem civitatis pignori recte obligat actor civitatis, qui pecuniam accipit mutuam pro Civitate. VI. 894. 4.
Quas res pupilli, vel minoris pignori obligare possit tûtor, vel curator; & quomodo. VI. 895. 6.
Quoties pater res suas pignori obligavit pro obligatione liberorum, qui veterem patris obligationem in se transtulerunt; pignora semper in solidam obligationem tenentur, quamvis filiæ eximantur obligatione propter Vellejanum. VIII. 188. 8.
— si tamen res suas pater obligavit pignori pro priori & sua obligatione, quam ejus liberi postea in se transtulerint: tunc subducta filiarum persona, tenentur pignora pro parte filiarum duntaxat, non pro parte filiorum. VIII. 189. & 190. 10.
— quomodo pignora a patre obligata pro parte filiarum teneantur. VIII. 190. 11. 12.
An res suas pignori obligare teneatur ille, qui satisdare non tenetur. VI. 102. N. 9.
Non possunt obligari pignori res sacræ, religiosæ, publicæ, neque homo liber. VI. 896. 8 9.
— non res alienæ. Et an rei alienæ pignus, dominio postea debitori quæsito, convalescat. Et quidnam sit, pignus directo convalescere. VI. 896. 9. 10. & 897. *seqq.* & 904. 20.
An, & quando utilis actio pignoratitia contraria detur creditori adversus debitorem, cui postea quæsitum sit dominium alienæ rei pignori obligatæ. VI. 897. 11. 898. 13. 899. *seqq.*
Quare creditor sciens alienam esse rem pignori obligatam, retentionem rei habeat, si possidet: non autem contrariam pigneratitiam. VI. 898. 13. 899. *seq.* & 891. 16. 17. 892.
An, cum dominus alienæ rei pignori obligatæ heres extitit pigneranti debitori: teneatur creditori pigneratitia contraria. VI. 903. 19. & 904. 20.
Pignori obligari non possunt a marito res uxoris, ea ignorante aut invita. VIII. 177. 1.
Quid si maritus eas, consentiente uxore, pignori obligavit, vel ut res uxoris, vel ut etiam proprias, quas tamen creditor esse sciebat uxoris. VIII. 177. 2. & 178. 3.
Quid si maritus, permittente uxore pignori obligavit ut proprias ignoranti creditori. VIII. 178. 4.
An pignori obligentur res inconsulta uxore pigneratæ a marito, tamquam suæ; quarum pignori uxor postea sciens non contradixit. VIII. 178. 5. & 179 *seq.*
Res uxoris pignori obligatas a marito scienti creditori, neque creditor distrahendi jus habet, neque mulier non potest eas a quocumque vindicare. VIII. 183. 2. & 184. 3.
Pignori obligari possunt res omnes, quæ sunt in bonis nostris. Et quæ in bonis esse intelligantur. VI. 905. 1.
Rerum quæ pignori dari possunt, genera quatuor; & quæ sint. VI. 905. 2. & 906. *seqq.*
Pignori obligari non possunt natura sua servitutes personarum, neque urbanorum prædiorum. VI. 908. 5.
An pignori possint obligari rusticorum prædiorum servitutes. VI. 908. 6. & 909. 7. 8. & 910.
Pignori obligari vetantur servi, vel boves aratorii, vel instrumentum aratorium, nisi tamen obligentur voluntate dominorum. VI. 910. 9.
Non potest obligari pignori spes præmiorum, quæ proposita sunt virtutis causa certantibus, si vicerint. VI. 910. 911. 9.
Ut res aliqua pignori recte data sit, sufficit eam in bonis fuisse, cum pignus contraheretur. VI. 911. 10. 11.
Res quæ recipit emptionem, et venditionem, potest oppignerari; et vicissim. VI. 912. 12.
— qui emere prohibentur, iidem pignus accipere & distrahere non prohibentur. VI. 913. 13.
in Pignore primaria duo sunt jura creditoris; jus tenendi, & possidendi pignoris, vel ejus persequendi, si non possideat, itemque distrahendi. II. 1314. 3. & 1315. 4. 5. IV. 572. 12. 573. 13. VI. 913. 1. & 917. *seqq.*
— jura secundaria creditoris duo; jus percipiendi fructus ex pignore, dummodo eos sibi compenset in sortem; & jus pigneratam rem obligandi novo pignori. II. 1316. 7. 8. & 1317. *seq.* VI. 913. 1.
Creditor possessionem pignoris adipisci debet sola magistratus auctoritate, vel actionibus competentibus. IX. 1017. 1. & 1183. ad L. 14.
— & quidem etiamsi convenerit ut auctoritate sua possessionem ingredi possit, ubi id faciat invito debitore. IX. 1018. 3 & 1020. 5.
— An aliqua pœna afficiantur qui, licet de eo convenerit cum debitore, possessionem auctoritate sua ingrediuntur, vi non illata debitori. IX. 1021. 6. & 1022. *seq.*
Creditor qui auctoritate sua possessionem ingreditur jure pignoris, vim facere existimatur; & jus crediti amittit. IX. 1017. 2.
— si possessionem ingrediatur, prohibente debitore, de vi tenetur sive id fecerit ex conventione sive non; & quare. IX. 1019. 4.
An possit creditor, etiamsi de eo convenerit ingredi possessionem pignoris auctoritate sua, postquam debitor pignus alienavit. IX. 1023. & 1024. 7.

BIU Cujas

Creditor jus habet distrahendi pignoris invito debitore, sive de eo convenerit, sive non. VI. 917. 2. IX. 1168. & 1169. 1.
— etiamsi convenerit, ut distrahere non liceret; dummodo ter antea denuntiaverit debitori creditor ut solvat. VI. 917. 3. 918. 4. & 919. 920. 5. IX. 1169. 1170. 2.
— & quo temporis intervallo medio triplex hæc denuntiatio fieri debeat. VI. 918. 919 4.
— debitor autem obnuntiatione sua creditori facta, venditionem pignoris impedire non potest. VI. 921. 6.
— creditor, pecunia non integre soluta, potest adhuc rem totam vendere pignori obligatam. *ibid.*
Pluribus rebus pignori obligatis, creditor potest vendere arbitratu suo quas vult, jure pignoris. *ibid.*
— non tamen vendere potest res pignori generaliter obligatas, si specialiter obligatæ sufficiant. *ibid.*
Creditor potest statim vendere pignus, si debitor in solutione, vel totius, vel partis cessaverit. VI. 921. 7. 8. & 922. *seq.* IX. 1170. 3. & 1171. *seqq.*
— nisi tamen aliter de eo convenerit. VI. 921. 7.
An sola pecuniæ oblatio facta a debitore distractionem pignoris impedire valeat. IX 1170. 1171. 4.
Venditio pignoris fieri debet bona fide, & solemniter. Et quænam hic forma venditionis a creditore servanda. VI. 923. 9. IX. 1173. & 1174. 7.
Pignore nec bona fide distracto, nec solemniter, valet nihilominus venditio, dummodo non sit particeps fraudis emptor: & debitori pigneratitia directa detur adversus creditorem in id quod interest pignus non fuisse minoris venditum. VI. 923. 10. IX. 1174. & 1175. 8.
Creditor qui bona fide & solemniter pignus distraxit, nullo modo tenetur, etiamsi res pignori obligata minimo distracta sit. IX. 1175. 8.
Creditor pigneratam rem distrahens jure pignoris, transfert in emptorem dominium, traditione postea secuta, vel vacua rei possessione tradita. VI. 924. 11. IX. 1175. & 1176. 9. & 1181. 1.
— sed rem pignori obligatam transfert cum sua causa, nisi creditor consentiat pignoris alienationi. IX. 1181. & 1182. 1.
Si creditor pignus vendiderit ea lege, ut debitori recipere liceret, pretio emptori reddito: an ex hoc pacto detur actio debitori. VI. 924. & 925. 13. IX. 1176. 10. XI. 842. & 843. 69.
Pignus a creditore venditum fidejussori debitoris, vel creditori secundo, cui obligata res erat, potest ab utroque avocari, pretio reddito; etiamsi de eo nihil convenerit. VI. 925. & 926. 14.
Creditor non potest addicere sibi pignus, nec potest sibi emere per suppositam extranei personam. IX. 1177. 1. & 1178. 3.
— & quando extranei persona supposita hic intelligatur. IX. 1177. 2.
Adversus creditorem qui pignus per suppositam extranei personam emptum adhuc possidet, potest experiri debitor actione pigneratitia. IX. 1178. 3.
— an, & quatenus debitor probare debeat emptoris personam fuisse suppositam. IX. 1178. 4. & 1179. *seq.*
Creditor recte pignus emit a debitore. IX. 1178. 3.
Quidquid occasione pignoris ad creditorem pervenit ex aliena re pignori obligata, id exonerat debitorem: sed debitor sive evicta re, sive non evicta emptori, tenetur domino rei. VI. 927. & 928. 16.
Creditor non præstat venditi pignoris evictionem. IX. 1525. & 1526. 4.
— nisi vel aliud convenerit, vel creditor alienum sciens ignoranti vendiderit. IX. 1525. 2.
— actiones tamen suas nisi mandaverit emptori: utilis ex empto actio datur emptori adversus debitorem. IX. 1526. 3. 4.
— evictionem præstare debet ob rem pignoris jure venditam, cum pignoris jus vere non habuit. IX. 1526. 5.
Creditor emptori pignoris tria præstare debet; rem sibi fuisse oppigneratam, se habere jus vendendi pignoris; hypothecariam cedere, vel rem ipsam tradere, si possidet. VI. 926. 927. 15. IX. 1526. & 1527. *seq.*
Creditor de ea re quam pignoris jure distraxit, emptori controversiam facere non potest, dominio postea quæsito. IX. 1528. 7.
Creditor rei pigneratæ fructus lucrari non potest. VI. 929. 1.
— fructus ex re oppignerata percepti sortem exonerant. VIII. 19. 1. & 395. 1.
— quinam hic fructus intelligantur. VIII. 19. 2.
— quando in usuras imputentur. VIII. 395. 2.
— fructus omnes sorte reddita potest exigere debitor actione pigneratitia. VIII. 20. 3.
Creditor pignus in solutum retinere non potest jure dominii. VI. 929. 1.
— quibus conditionibus impetrare possit a Principe, ut jure dominii pignus possideat. VI. 929. 930. 2. IX. 1219 1. 2.
— quænam impetrandi pignoris jure dominii forma. IX. 1219. 3.
— quibus conditionibus, & quo jure debitor intra biennium post impetrationem dominii possit recuperare rem suam. IX. 1220. 4.
— & qua actione. IX. 1220. 4. & 1221. *seq.*
Quidnam intersit inter addictionem dominii pignorum, & impetrationem juris dominii. XI. 235. N. 15.
Pignorum addictionis non aliud est remedium, quam ut in possessionem missus res pignori captas sibi possidere jubeatur. XI. 236. N. 15.
Quomodo pignorum addictio per magistratum facta differat ab illa, quæ fit auctoritate Principis. XI. 238. N. 17.

BIU Cujas

Pignore semel addicto, perficitur emptio, & partes judicis cessant, pretio etiam nondum soluto. XI. 247. *seqq.*

Creditor, qui postulat a magistratu addici sibi pignus, quod non invenit emptorem; an possit id alia conditione impetrare, quam ut eo pignore contentus esse debeat. XI. 237. 2. 238. *seqq.*

Creditor qui non idoneum pignus accepit, non amittit exactionem debitæ quantitatis, in quam pignus non sufficit. VI. 934. 7.

Quid si debitor profiteatur se pignoribus cedere creditori: an liberetur. *ibid.*

An si creditor possit vindicare, atque distrahere pignus: illud facere cogi possit. *ibid.*

Quod creditor consequi non potuit ex venditione pignoris, potest petere actione in personam. VII. 849. 3. IX. 1165. & 1166.

Qui pignus accepit minus idoneum, non amittit exactionem debitæ quantitatis, cui pignus non sufficit. VI. 934. 7. VII. 849. 850. 4.

Pignus, non interposita stipulatione, vel pacto de præstandis usuris, non potest retineri, sorte reddita; tametsi datum sit nominatim in sortem, & in usuras. VIII. 449. 450. 1.

Pignus datur pluribus, vel pro virili parte, vel in solidum, & quodnam jus in pignore habeant hi, vel illi. VI. 635. 3.

— cum datur pluribus simul, omnes concurrunt. VI. 934. 3.

Quoties duobus eadem res obligata est pignori diverso tempore, qui prior est tempore, potior est jure. VI. 935. 4. 936. *seqq.*

— & quidem hoc jus obtinet in quocunque genere pignoris. VI. 936. 5.

— etiamsi tempore prior agat ex hypotheca generali; posterior autem ex hypotheca speciali. VI. 936. 6. IX. 1013. 1. & 1014. *seq.* & 1103. 1.

— an, & potior sit jure pignoris in rebus quæsitis post generalem hypothecam utrique partam, qui prior est tempore. VI. 936. 7.

Qui habet pignori specialiter obligatas res aliquas, & deinde generaliter omnia bona; non est potior in hypotheca generali, si specialis ei sufficiat. VI. 936. 6. IV. 1015. 2. & & 1016. 3. 4.

An privatus qui prior est tempore, sit potior Fisco pignoris jure. VI. 937. 8. & 938. 939. 9. —

Personæ favor non facit, ut creditor, qui posterior est in pignore præferatur priori. IX. 1101. 1.

— quinam hic prior esse intelligatur in pignore. VI. 940. 10.

Potior est jure pignoris, qui de pignore ante convenit, sive pure convenerit, sive in diem. VI. 940. 11.

An etiam ille sit potior, qui antea convenerit de hypotheca sub conditione, qua pendente, res alteri data est pignori. Et quid intersit, ultrum conditio, sub qua de pignore convenit, sit potestativa, vel secus. VI. 940. 12. & 941. 942. 14.

Qui pecuniam credidit in rem pigneratam resiciendam, conservandam, emendam, licet posterior sit tempore, jure tamen est potior creditoribus posterioribus. VI. 943. 15. IX. 1105. 1.

Mulier in pignore, quod habet in bonis mariti dotis causa, potior est creditoribus, licet tempore prioribus, qui habent tacitam, non expressam hypothecam. VI. 944. 16. 945. *seq.*

Creditor in pignore posterior, potior est jure, ubi prior creditor remotus sit. VI. 945. 946. 2.

— & quibus modis prior creditor removeatur. VI. 945. & 946. 2. & 947. 3.

Quandonam priore creditore remoto, posterior tempore creditor non acquirat jus dimissi prioris creditoris in pignore. VI. 947. 4. & 5. & 948.

Creditor posterior solvens priori creditori, debitore etiam invito, pignus habet sibi obligatum cum pro suo debito, tum pro debito primi creditoris, & pro usuris quas ei solverit. VI. 947. 3.

Re tribus creditoribus pignori data diverso tempore, remoto per tertium primo creditore, potest secundus creditor hypothecam vindicare adversus tertium; & quare. VI. 948. 6. 7. 949. *seq.*

in Pignore potior est ille qui publico, quam qui privato nititur instrumento. IX. 1113. 1. 2.

in Pignore est ille potior, cui priori res est obligata; non ille, qui contraxit prior. X. 1098. 9.

Debitor rem pignori obligatam transferre potest in quemlibet. IX. 1037. 1.

Pignus a debitore traditum vindicare potest emptor a quovis possessore, etiam a creditore, cui obligatum fuerat, si tamen illi debitum solvat, vel offerat. IX. 1037. 1. 2. & 1038. 3.

Pignore alienato a debitore, creditor potest illud persequi adversus possessores. IX. 1047. 1.

— dummodo tamen convenerit prius reos, tum etiam fidejussores, & mandatores, & facultates eorum excusserit, antequam perveniat ad pignorum possessores. IV. 573. 15. & 574. *seqq.* IX. 1047. 2.

— & quando adversus pignorum possessores agi possit, non excussis facultatibus debitoris, & aliorum. IX. 1048. 3.

Qui pignori obligat rem alteri ignoranti creditori obligatam, qua pœna teneatur. VIII. 1132. 6.

Pignus creditori legatum a debitore repetere non possunt ejus heredes etiamsi pecuniam offerant creditori. IX. 518. & 519. 1.

— & quare debeant nihilominus heredes debitoris creditori pecuniam. IX. 520. 2.

Creditor, pignore casu amisso, non tenetur de illo debitori; & habet adhuc actionem ad repetendum suum debitum. VIII. 42. 40.

Pignus debitori perire, quam habeat sententiam. VIII. 44. 2. & 45. *seqq.*

Pignus proprie perire dicitur casu fortuito; non autem culpa debitoris. Et quænam sit differentiæ ratio. VIII. 45. 6. 7.

Pignus lucre quid sit; & cur ita dictum. IX. 591. 1. & 1197. 1. — qui

BIU Cujas

— quibus modis luatur. IX. 1197. 2. & 1198. 3.
Pignus solvitur, facta a quocunque solutione. VI. 952. 3.
— & quidem solutione pecuniæ totius, & non partis; etiamsi pignori datæ sint res plures. VI. 954. 5.
— nisi tamen res pignori datæ obligatæ fuerint in summas diversas. VI. 954. 6.
— non solvitur oblatione pecuniæ, nisi facta testato, & solemniter. VI. 953. 4.
— solvitur satisfactione. VI. 954. 7.
— Hæc quid sit; qua de re competat, & quibus modis. *ibid.*
— & quomodo differat a solutione. *ibid.*
Pignus solvitur consensu, sive remissione creditoris. VI. 955. 8. & 956. *seqq.* IX. 1059. 1. & 1153. 1.
— declaratur consensus atque remissio tribus modis. IX. 1154. 2. & 1155. *seqq.* VI. 955. 8. 956. *seqq.*
Pignus solvitur consensu aperto, vel tacito, ipso jure, & non per exceptionem. IX. 1059. & 1060. *seqq.*
Pignus, alienatione secuta creditoris consensu, semel extinctum, nunquam reviviscit; etiamsi rei pignori obligatæ dominium debitor rursus quæsiverit. VI. 958. 11. IX. 1157. & 1158. 7.
Si debitor pignus alienaverit, sciente creditore, & agente: an videatur alienasse cum creditoris consensu. VI. 958. 12. IX. 1156. 5.
Pignus remittitur, sciente creditore, & silente, in servi oppignerati manumissione. VI. 958. 959. 13.
— item in rebus venditis, vel monitis antea creditoribus publico programmate, vel in rebus a Fisco venditis sub hasta. VI. 959. 13. IX. 1156. & 1157. 6.
Creditor, qui consensit ut pignus alteri daretur, an & quando jus suum remiserit adversus omnes. Et quando adversus illum duntaxat, cui res pignori fuit obligata. VI. 959. & 960. 14.
Pignus solvitur litis contestatione. IX. 1161. 3.
— solvitur novatione voluntaria, nisi tamen convenerit ut res eadem pignori esset in novam obligationem. IX. 1159. 2.
— solvitur alienatione pignoris necessaria. VI. 960. 15. & 963. 21. & 964. 22.
— non solvitur usucapione rei obligatæ pignori. VI. 960. 16.
— solvitur tamen præscriptione longi temporis. VI. 960. & 961. 17.
An creditor, qui rem pignori obligatam utili Serviana revocavit ab illo, qui eam usucœpit, cogatur reddere pignus a se receptum debitori petenti illud actione pigneratitia. VI. 962. 19.
— & an dominus idem, qui usucœpit, possit auferre illam a debitore. An vero sit aliqua cautio qua debitor defendatur adversus dominum. VI. 962 & 963. 20.
Debitor non liberatur cessione pignoris facta, invito creditore. IX. 1013. ad L. I. 1.
Debitor potest agere de restituendo pignore adversus creditorem, si totam pecuniam solverit. Et quando pecunia soluta intelligatur. VIII. 51. 1. 52. 2. & 53. 7.
— agere potest de pignore restituendo, si creditor perceptos ex pignore fructus compensare debeat cum credita sibi pecunia. VIII. 52. 2. & 53. 3.
— item, si debitor pecuniam creditori offerat in judicio. VIII. 53. 4. *seqq.*
— uti si etiam satisfecerit eo nomine creditori. Et quibus modis creditori satisfiat in causa pignoris. VIII. 53. 8. & 54. 9.
Quandiu debitor adversus creditorem possit agere pigneratitia. Et an is per creditorem possit repelli longi temporis præscriptione. VIII. 54. 55. 10. 15.
Debitor, soluta, vel oblata in judicio pecunia creditori, potest vindicare ab eo pignus; & quibus conditionibus VIII. 56. 16. 17. 18. 57. *seq.*
— & quæ commoda hic afferat debitori vindicatio pignoris. VIII. 58. 21. 59. *seq.*
Debitor rem suam pignori datam non potest aliter auferre creditori, quam agendo pigneratitia. VIII. 59. 1. 60. 61. 2.
Creditor pignus sibi obligatum non potest auferre suo arbitrio. VIII. 61. 1.
— nisi convenerit ut sua auctoritate sumere pignus liceret creditori. VIII. 62. 6.
— dummodo tamen qui aufert pignus ex conventione, ille abstineat a vi. VIII. 62. 7.
An creditor ex conventione ingressus possessionem auctoritate sua causa pignoris, videatur vim facere; & quatenus. VIII. 62. 63. 7.
— Vide *Actio Pigneratitia.*
An creditor, si egerit in personam, & debitoris condemnationem obtinuerit: possit agere nihilominus in rem persecutione pignoris. IX. 1035. 1. & 1036. 2.
Pileus insigne libertatis in servis. I. 271. 6. & N. 6.
Pisces omnes sunt feræ, & nullius, præterquam qui sunt inclusi vivariis. I. 691. 5.
— an & in stagnis inclusi sint nullius. I. 691. & N. 3.
Plagium quid sit. IV. 248. 4.
Plebiscitum quid sit. I. 55. 7.
— quinam ejus sciscendi modus. I. 55. N. 4.
— quandonam populum universum obligare cœperit. I. 55. N. 4. II. 897. 2.
— dicitur interdum lex. I. 55. 7.
Pœna quid sit. XI. 1196. 7.
— quænam, & quotuplex ejus significatio. VI. 730. 4.
Pœna irrogatur, cum iis qui delinquendo, tum iis, qui negotium agendo faciunt contra legem. I. 141. 4.
Nulla delictorum pœna communis, sed varia pro gravitate delicti. I. 141. 5.
— non exasperatur, cum in eodem aut pari delicto eadem pœna retinetur. VII. 329. 8. 9.

BIU Cujas

Pœna nomine rei impossibilis promissa promittitur inutiliter. XI. 596. 8. & 1195. 6. IX. 569. 5.
— an & quomodo ubi per sententiam fuerit irrogata gravior quam quæ statuta est a legibus, remittat infamiam. V. 137. 33. 34. & 138. *seqq.*
— remittitur infamia damnato, si gravior irrogetur pœna corporalis: non autem si pœna pecuniaria gravior infligatur; & quare. V. 142. 36. & N. 29.
— nisi tamen post pecuniariam infligatur corporalis. V. 142. N. 28.
Pœna levior, quam leges permittant, imposita a judice, quando remittat infamiam. V. 142. 37. & 143. *seqq.*
— corporalis est pœna gravior relegatione. V. 178. N. 5.
Pœna conventionalis quid sit. VI. 733. N. 2.
An pœna conventionalis, quæ tali conditione promittitur, *si factum non sit quod fieri oportuit*, modum aliquem habere debeat. IX. 865. 1. & 866. *seqq.*
Nullus pœnæ conventionali modus statuitur, neque in *L. un. C. de sent. quæ pro eo quod int.* neque in aliis juris locis. IX. 867. 1.
— modum tamen illi aliquem statui debere unde ostendatur. IX. 869. 2.
An, & quando imponenda, vel differenda sit pœna, ubi fuerit ab ea appellatum. VI. 467. 8.
— & an ab ea appellare liceat. Et quodnam jus moribus nostris ubique fere inoleverit VI. 421. 18. & N. 26.
Pœnæ stipulatio quomodo sit concipienda. XI. 1199. 1.
de Pœnæ stipulatione tria statuuntur ab Ulpiano I. C. & quænam sint. XI. 845. 73. 846. 74.
Pœnæ stipulatio inutilem alieni facti promissionem confirmat; & quatenus III. 590. 9.
Pœna committitur, etiamsi absque ulla culpa promissoris factum non sit, quod promissum est. III. 589. N. 3.
— ubi commissa sit, non prodest debitori prorogatio temporis ad eam vitandam. XI. 1451. 7.
— non committitur, antequam dies venerit; etiamsi antea certum sit, fieri non posse quod debuit: XI. 1453. 9.
— non committitur ex interpellatione creditoris, vel ex mora promissoris; sed ex conditionis eventu. XI. 1454. 11.
Pœna per stipulationem commissa quandonam tacita contrahentium voluntate non exigatur. III. 581. 11.
An liceat stipulari pœnam supra modum usuræ legitimæ, si quis pecuniam non reddiderit intra aliquot menses, vel dies. VIII. 407. 1. & 408. *seqq.*
Pœna supra legitimum usuræ modum promissa an sit inutilis in totum: an eatenus qua legitimum usuræ modum excedit. VIII. 410. 6.
An stipulari liceat pœnam adversus delictum ultra modum statutum a legibus. XI. 655. 4. & 656.
Pœna delicti minuitur judicis arbitrio propter ætatem. I. 172. 9.
Pœna promissa, *si sua die pecunia soluta non fuerint*, ipso jure committitur, pecunia sua die non soluta. XI. 1285. 1. 2. & 1286.
— an pœna eodem modo committatur, etiamsi per creditorem factum sit, quominus solveretur sua die. XI. 1286. 3. & 1287. *seq.*
— quid diversum in committenda pœna quæ debetur ex compromisso. XI. 1288. 5.
An pœnam pro usura usurpaverit Pomponius. I. C. in L. 90. D. de V. O. XI. 1362. 3.
Pœnæ quænam sint mero & mixto Imperio communes. IV. 1143. & N. 40.
Pœnæ pecuniariæ quando sint meri, & quando mixti imperii. *ibid.*
Pœnitentiæ non abolet infamiam. V. 161. N. 44.
— ex ea facilior fit a Principe restitutio in integrum. *ibid.*
In iis actibus, in quibus pœnitentiæ locus non est, prior actus cum valet, vincit posteriorem. V. 325. N. 4.
Pœnitere licet re integra in omnibus obligationibus, in quibus obligatio non nascitur, nisi ex facto alterutrius. VII. 545. 7.
Poesis studium non est improbandum. VI. 292. N. 1
Poetæ qui actu profitentur & docent, an sint a tutela immunes. I. 492. 36. & N. 13.
— an eorum sententiæ, morumque præcepta ab illis tradita vim legis habere possint. VI. 292. N. 1.
Pollicitatio quid sit. III. 463. 3. & N. 2. & 478. 4.
— quare non pertineat ad genus civilis, & justæ obligationis. *ibid.*
An pollicitatio sit, an pactum, promissio quæ præsenti fit, & tacenti. III. 463. N. 2.
Pollicitatio dotis salarii exactionem producit inter privatos. III. 463. N. 1.
Hereditatis pollicitatione nemo adstringitur, etiamsi quid ei nominatim datum sit, ut heredem aliquem institueret. VII. 311. 3. & 379. 1. & 380. *seqq.*
Pollinctores viles. V. 90. N. 9.
Polygamia prohibetur cum jure divino, tum etiam civili. III. 944. & 945. 14.
Polygami notantur infamia. V. 97. 1. & N. 6.
Pontifices a Numa instituti Romæ quatuor, quibus præerat Pontifex maximus; & hi unde dicti. VI. 28. N. 21.
Causæ monumenti construendi fuere notionis Pontificum. Et an eorumdem notionis fuerint aliæ causæ hereditariæ. II. 955. N. 5.
Pontificibus arbitris fiebant arrogationes per populum. I. 328. N. 9.
Pontifices dedicabant res sacras. Et quinam hi apud Romanos. I. 636. 11.
— cognoscebant de perjuriis. X. 721. N. 16.

BIU Cujas

Pontificum nomine quinam hodie apud Christianos intelligantur. I. 636. 11.
Populator nocturnus cum publico latrone comparatur a legibus. IV. 1048. N. 14.
— uterque potest impune interfici a quolibet, sive vi, sive dolo, publicæ salutis causa. *ibid.*
Portæ urbis in cujus dominio sint. Et quomodo usus illarum sit singulorum civium. I. 649. 40. & 650. *seq.*
— ad hunc usum tuendum quænam sint jura constituta. *ibid.*
Portus quid sit. Et quare sit publicus. I. 661. 3. de Portuum jure. 664. 10.
Positionum usus Romano juri ignotus, & solum consuetudine inductus. VI. 237. N. 4.
— quo jure nitatur. VI. 90. N. 10.
Positum habere aliquid ita, ut noceat si ceciderit, qua pœna coerceatur. IV. 436. cap. 43. 4.
Positum aliquid habere quinam intelligantur. IV. 437. 4.
— Vide *Actio de posito, et suspenso.*
Possessio, verbum ambiguum. VIII. 743. 5.
— undenam ducta ejus appellatio. I. 957. & 958. *seq.* 1. & N. 1.
Possessio quid sit. Et quænam res illam constituant. I. 959. 2. & 960. *seqq.* & 964. 9.
— non est jus insistendi, tenendive contra Bartolum & alios: sed naturalis ipsa rei detentio. I. 964. 10. & 965. *seqq.*
— justa est, vel injusta. I. 973. & 974. 1.
— est bonæ vel malæ fidei; & an hæc possessionis divisio sit eadem cum superiore. I. 974. & 975. 2. & N. 2.
— est naturalis, vel civilis. An hæc quoque partitio sit ejusdem significationis cum superioribus. I. 975. 3. & N. 3. 976. *seqq.*
Civilis possessio quæ sit. I. 975. 3.
— naturalis quæ. *ibid.*
Naturalis possessio tribus modis accipitur. I. 980. 9. 981. *seq.*
Possessio acquiritur animo simul, & corpore. I. 983. 3.
An solo animo possit acquiri. I. 983. N. 1.
An lege municipali induci possit, ut solo animo possessio acquiratur. *ibid.*
— a quibus personis acquiri non possit. I. 983. 4. 5.
Quare pars incerta possideri nequeat; & quæ dicatur in proposita re pars incerta. I. 983. 6. 7.
Qui familiaritatis jure fundum ingreditur, non possidet; non possident coloni, inquilini, fructuarii, & similes. Et quare. I. 984. 985. 8.
Possessio per liberam personam nobis acquiritur, si mandaverimus ut possessionem nanciscatur nostro nomine; vel si id ratum habuerimus quod nostro nomine gestum est. I. 985. 9.
— quare ignoranti acquiratur per procuratorem. I. 985. 10.
— per servos, & filiosfamilias non acquiritur domino vel patri, nisi volenti excepta peculiari causa. I. 986. 11.
— acquiritur ignoranti pupillo aut adolescenti per tutorem, vel curatorem. I. 986. 12.
— acquiritur infanti & furioso per servum ex causa peculiari. I. 986. 13.
ad Possessionem acquirendam requiritur præter animum corporalis actus *naturalis*, vel *adscititius*; & qualis uterque. I. 987. 1. & 988. 2.
Naturalis seu corporalis possessionis modus ubi, & quatenus adhiberi debeat. I. 989. 3. 4.
— actus adscititius apprehendendæ possessionis duplex. I. 990. 5.
Res possidenda custodiæ nostræ subjicitur I. si possessor in re præsenti nobis eam se tradere dicat, & nos eam adipisci velimus. I. 990. 991. 6. 7.
II. Possessio rei apprehenditur traditione clavium facta in re præsenti. I. 991. 992. 8.
III. Custodia possidendæ rei apposita. I. 992. 9.
IV. Re domi meæ jussu meo deposita. I. 992. 10.
An quæcumque potestati nostræ subjiciuntur, possideantur a nobis. I. 992. & 993. 11.
Apprehenditur possessio & cum traditur pro re ipsa instrumentum emptionis, sive auctoritatis. I. 993. 994. 12.
Possessio corpore non acquiritur, nisi superioribus modis. I. 994. 13. *seqq.*
Possessionem acquirimus animo tantum nostro: corpore etiam alieno. I. 995. 1.
— corpore alieno acquirimus vel per eum qui tradit, si constituat possidere nostro nomine: vel per alium. I. 996. 2. 3.
— Vide *Constitutum possessorium.*
Possessionem acquirimus per alium, si ille & acquirere nobis velit, & possessionem nanciscatur. I. 998. 999. 5.
Si possessor quod mihi dare volebat tradiderit procuratori meo, qui vel suo nomine acceperit, vel accipere se velle prædixerit: utri possessio acquiratur. I. 1000. 6.
Possessio amittitur, si res in commercio esse desierit, vel fuerit in aliam speciem mutata. I. 1007. 3.
— si possessor vel servus esse, vel in servitute esse cœperit, vel decesserit. I. 1008. 4.
— si naturalis facultas tenendi fuerit amissa. I. 1008. 5.
— tenendi facultas amittitur sine facto nostro in immobilibus, si vel occupatæ vi fuerint, aut jure translatæ res a magistratu. I. 1009. 8. 9. & 1011. 12.
— quid intersit a mari, vel flumine, an ab hominibus occupentur res immobiles. I. 1009. 10. & 1010. & 1011. 11.
— detinendi facultas in mobilibus sine facto nostro amittitur furto, rapina, fortuita rei nostræ subductione. I. 1011. 13. & 1012. *seqq.*

— sub-

BIU Cujas

— subducuntur potestati nostræ, & desinunt possideri res mobiles aliter atque aliter. I. 1014. 17.
Quomodo possideri desinant mobiles res inanimatæ, & pecudes. I. 1014. 18. 19. 1015. *seq.*
— quomodo feræ bestiæ. I. 1016. 21. & 1017. 22.
— quomodo servi, etiam fugitivi. I. 1017. 23. & 1018. 24 & 1019.
An qui tegulas vel columnas antea a se possessas in ædificium conjecit, amittat earum possessionem. I. 1015. 19. & N. 5. & 1016.
Possessionem facto suo etiam invitus amittit, qui domino rem locat, vendit, pignori, vel precario tradit ignorans; vel eandem servo hereditario tradit. I. 1019. 25. & N. 9.
Possessionem amittit, qui possidet per alios, si illi dejecti sint, vel aliis possessionem ita tradiderint, ut ipsi nullo modo retineant. I. 1020. 26. & 1021. 27. 28.
— & quinam negent nobis amitti possessionem traditione servi vel coloni. I. 1020. N. 10.
Possessionem amittit, qui possidet per alios, si possessionem, mortuis illis, alius occupaverit, vel tunc ipse possessionem adipisci neglexerit. I. 1022. 29. 30.
— non tamen possessionem amittit, si illi, per quos possidebat, sponte decesserint de possessione, vel furere cœperint. I. 1022. 31.
Possessio retinetur quatuor modis. I. 1027. 2.
Amittitur solo animo. I. 1025. 1. & 1026. *seq.* & 1028. *seqq.*
Animus amittendæ possessionis declaratur cum verbis, tum factis. I. 1031. 6. 7.
Possessionem amittit, qui rem tradit dominii, vel possessionis transferendæ causa; etiamsi recipiendi animo tradat; vel ei, cui traditur, non acquiratur. I. 1031. & 1032. 8.
— rei locatæ, depositæ, vel commodatæ possessio non amittitur. I. 1032. 9.
— neque rei apud sequestrem depositæ, nisi ipsa rei possessio deponatur. I. 1032. 10. 11.
An, & quando rei pignori positæ aut precario concessæ possessio nobis amittatur. I. 1033. 1034. 12.
Rei traditæ possessio non amittitur, nisi is cui traditur, eam corpore saltem acceperit. I. 1034. 13. & 1035. 14.
Possessio tradita sub conditione, non ante amittitur, quam extiterit conditio. I. 1035. 15.
Possessio amittitur, servi alieni quasi sui manumissione. I. 1036. 16.
— amittitur ab eo, qui constituit alieno nomine possidere. I. 1036. 17.
— ab eo, qui rem quam possidet, precario rogat, vel conducit ab alio; nisi vel ignoret se possidere, vel sit dominus rei, & rem conducat, non ejus possessionem. I. 1030. 18. & 1037. 19. 20. & 1038. 21.
— conductio possessionis utilis aliquando possessori. I. 1038. 22.
Justa possessio quibus rebus efficiatur. I. 1039. 2.
Sine justa causa seu titulo nulla est possessio. I. 1039. 1040. 3.
Justæ causæ possessionis sunt eædem, quæ acquirendi dominii I. 1040. & 1041. 4.
— unde nascantur. I. 1041. 6. *seqq.* & 1042. *seqq.*
Qui ex nulla, vel iniusta causa possidet, non prohibetur ex nova & justa causa possidere. I. 1059. 1.
Possidere possumus eandem rem ex pluribus causis. I. 1060. 2.
Justa possessio absque bona fide esse non potest. I. 1061. 1.
— & quisnam bona fide possidere dicatur. I. 1062. 2. & 1063. *seqq.*
— Vide *Fides*, *Bona Fides*.
ad Justam possessionem in nos transferendam requiritur, ut auctoris voluntate possidere incipiamus. I. 1069. 1.
— quando voluntate auctoris possessionem nancisci videamur. I. 1069. & 1070. 1.
Rectene tradita & acquisita possessio videatur, quam procurator tradidit post domini mortem. I. 1071. 3. 4. & 1072. *seq.*
An qui possessionem accepit ab alio, possit uti possessionis ejus accessione ad usucapiendum. I. 1081. 1. & 1083. *seqq.* & 1093. 21. *seqq.*
— possessionis accessio admittitur æquitatis gratia. I. 1083. 2.
— an vitiosa possessio prioris possessoris noceat successori. Et quænam sint vitia possessionis. I. 1081. & 1082. 1. & 1087. 12. & 1088. *seqq.*
Possessio defuncti justa semper prodest heredibus ad usucapionem, etiam non apprehensa: injusta semper nocet, etiamsi accessione defuncti non utantur heredes. I. 1094. 24. & 1095. *seqq.*
— & quidem justa defuncti possessio prodest heredibus ad usucapionem, etiamsi hi sciant rem esse alienam. I. 1095. 25.
— non tamen prodest, si captivus decesserit apud hostes is, cujus est hereditas. I. 1095. 26.
Possessio defuncti non transit ad heredem. II. 451. 6.
Possessionem transire in suum heredem quinam sentiant. II. 451. N. 3.
— hodie transit in suos heredes, sive potius continuatur in illis ex consuetudine plurimarum gentium, & populorum. *ibid.*
Possessionem vacuam nancisci potest heres propria auctoritate; non vacuam nisi per judicem nancisci non potest. *ibid.*
An justa possessio nata ex contumacia rei qui damni infecti cavere noluit, dominium transferat: an usucapiendi conditionem duntaxat. IV. 523. *seqq.*
Controversia possessionis, & proprietatis quando incidat. IX. 883. 884. 1.
— ejus causa & occasio est commodum possessoris & onus petitoris: & quale utrumque. IX. 884. 885. 2.
— Vide *Judex*, *Judicium*.

Hodie

BIU Cujas

Hodie quælibet possessionis controversia decidi debet suis actionibus, & iis utilibus exemplo interdictorum. IX. 892. 13. & 893. *seqq.*
Possessor quando rejiciat onus probandi in adversarium. VII. 1262. 27.
Possessor post litem contestatam præstat interitum rei, si moram fecerit. V. 835. 11. XI. 183. 1. 2.
— quando moram non faciat, lite jam contestata. V. 836. 11. XI. 183. N. 1.
— etiam sine mora condemnatur ad restitutionem fructuum. XI. 184. 3.
— differentiæ ratio inter fructus & rem petitam. XI. 185. 4.
— semper præstare debet moram & culpam. V. 834. 10.
— quando casum præstet, vel non præstet. V. 835. 11. 836. *seqq.*
— Vide *Rei vindicatio.*
Possessor absolvendus est, actore non probante. V. 718. 719. 2.
Possessor rerum hereditariarum potest, & debet eas recte colere, & tueri; & in eo culpam præstare tenetur. V. 719. 4.
— debet solvere æs alienum hereditatis, si quod est, ne crescant usuræ. *ibid.*
— an, & quatenus distrahere possit res hereditarias. V. 720. 721. 6.
— & quænam res distractionem hereditariarum rerum necessariam faciant. V. 721. 6.
An, & quatenus possessor, ubi de hereditate sit controversia, possit exigere debitas pecunias, & res hereditarias a possessoribus vindicare. V. 721. 7. & 722. *seqq.*
— Vide *Rei vindicatio.*
Possessor forum sortitur in loco rei sitæ. IV. 1275. 2. & 1276. *seqq.*
Possessor rei mobilis an forum sortiatur ex loco sitæ rei; an potius ex domicilio. IV. 1291. & 1292. 14. & N. 13.
Possessor hereditatis, & petitor, an, & quatenus si conveniantur a creditoribus hereditariis, teneantur judicium accipere; & an teneantur, vel legata repræsentare illis, vel pecuniam ex hereditate debitam solvere. V. 732. 13. 733. *seqq.*
— quare neuter, mota hereditatis controversia, possit agere cum debitoribus hereditariis, præterquam, si periculum sit, ne actiones intercidant inter judicii moras. Et cur possit uterque conveniri semper a creditoribus hereditariis. V. 735. & 736. 17.
Possidere quid sit. I. 801. 802. 6. V. 605. 13. VIII. 3. 9.
Possidere & detinere quid differant. VIII. 3. 8. 9.
An duo in solidum possidere queant. IV. 302. 17. & 303. *seq.* IX. 970. 6. & 971. *seqq.*
In pari causa potior esse debet, qui possidet. V. 623. 26. VII. 768. 4.
Postulare quam vim habeat. V. 36. N. 3.
Edictum de postulando conceptum est de magistratibus qui tribunal habent. *ibid.*
Quinam postulare simpliciter prohibeantur. V. 43. 6. 44. *seqq.*
— & qua hi pœna afficiantur, si postulent. V. 51. 13.
Postulandi munus habet non tantum dignitatem, sed etiam necessitatem favore dignam, si hæc conjuncta sit cum officio pietatis. V. 52. N. 30.
Postulare pro alio non potest damnatus crimine capitali. V. 48. 12.
Postulationes quomodo distinguantur a cognitionibus. V. 16. 17.
— quid hæ differant a libellis. V. 16. N. 20.
Postulationum dies distincti a diebus assessionum & cognitionum. V. 36. N. 3.
Postumus quinam sit, & unde dictus. II. 75. 7. & N. 6. IX. 323. 2.
— quomodo rite instituatur. IX. 329. 1.
— si ita fuerit a testatore institutus, *Si quis mihi post mortem meam nascetur, heres esto*; hic vivo testatore natus habetur pro præterito. IX. 329. 2.
— si testator ita scripsit: *Si quis mihi post mortem meam intra 10. menses proximos nascetur, heres esto*; recte videtur hic institutus, etiamsi vivo testatore natus fuerit. Et quo jure. IX. 329. 330. 3.
Cur, si testator simpliciter dixerit; *Si quis mortuo me nascetur, heres esto*, non recte institui videatur si fuerit, vivo testatore, natus. IX. 330. 331. *seq.*
Postumus præteritus rumpit testamentum, ubi nascatur. IX. 324. 5.
— quomodo nasci intelligatur. IX. 324. 6.
— an rumpat testamentum, si natus illico decesserit. IX. 324. 7.
— an, etiamsi decesserit, antequam vocem ediderit. IX. 324. & 325. 8.
Postumo præterito, *Si ille, vivo testatore; natus decedat*, non potest dari bonorum possessio secundum tabulas scriptis heredibus, nisi legitimis. IX. 325. 9. & 326. *seqq.*
Postumus quomodo succedat ab intestato parentibus. II. 1118. N. 3.
— habet inofficiosi querelam, sive suus, sive alienus. V. 433. 2.
Postumus non natus partem non facit. XI. 21. 2.
— natus partem facit collegatario. XI. 26. 15.
— plures si nascantur postumi, admittuntur omnes ad legatum uni relictum. *ibid.*
— & quomodo hoc inter postumos & collegatarium sit dividendum. XI. 26. 16.
Postumi præteritio quid differat a præteritione jam nati. II. 129. N. 2.
Postumorum tria genera. II. 75. N. 8. X. 1460. 3.
— de quibus caverit I. C. Cajus, Aquilius Gallus. II. 75. 8. & N. 8. & 76. X. 1463. 6. 7.
Postumi nepotes, qui tempore testamenti ab avo facti erant alieni, quomodo institui cæpere ex I. C. Aquilii Galli sententia, tanquam sui. II. 76. 9. & 77 *seq.* X. 1459. *seqq.*

— quo-

BIU Cujas

— quomodo ex Galli formula institui possint exemplo L. Vellejæ; quandocumque pater illorum desinat esse *suus* avo testatori. X. 1469. *seqq.*
— quomodo ex Galli sententia, potius quam ex ejus formulæ præscripto possint institui postumi pronepotes. X. 1467. 1. & 1468. 2.
Quandonam postumus pronepos ex Aquilii formula recte instituatur, etiam præterito nepote testatoris. X. 1475. 2. 3. 4. & 1476.
An testator, qui postumos nepotes, aut pronepotes vult instituere secundum Galli formulam, debeat filium instituere, si habeat in potestate; & an possit illum exheredare. X. 1477. *seq.*
Postumus nepos ab avo institutus, mox vivo patre natus, eoque decedente, suus avo factus, quare non rumpat testamentum ex utroque capite L. Vellejæ. X. 1487. 1488.
Quomodo jus vetus de instituendis postumis nepotibus, vel quasi postumis ad præscriptum formulæ Galli, vel L. Vellejæ sit sublatum a Justiniano. II. 78. 11. 79. *seq.* X. 1489. & 1490.
Potentiores quare fungi nequeant officio procuratoris ad lites. Et quinam tales habeantur. V. 199. 11. & N. 11.
Qua afficiantur pœna, cum illi qui potentiorum patrocinium sibi advocant, tum illi etiam qui dant isto nomine patrocinium. *ibid.*
— an pœnæ locus sit, cum hi patrocinium præbent in criminalibus, vel in eo judicio quod agitatur cum alio potentiore. V. 200. N. 11.
Potestas dominica, patria, tutoria quid sint. I. 381. N. 5.
— patria apud Romanos gravior est dominica. I. 341. N. 7.
— Vide *Dominus, Patria potestas, Tutor.*
Præcepta juris tria, & quæ sint. I. 185. 4. *seqq.* & 186. *seqq.*
— Vide *Juris.*
Præceptio quid sit in divisione hereditatis. VI. 995. 4.
Quænam hic filiofamilias debeant esse præcipua. VI. 995. 5. 6. 996. 9.
— & quare. VI. 996. 7. 8.
Præceptor est alter parens. VI. 33. N. 22.
— an vocari in jus possit sine venia. *ibid.*
Præceptores plagiosi exarcebant, atque corrumpunt adolescentes. X. 6. 14.
Præceptori levis castigatio permittitur. Et quæ sit talis. I. 627. 8.
Nimia præceptoris sævitia culpæ assignatur. Et quænam ea sit. *ibid.*
Quænam vita, & qui mores præceptoribus conveniant; quinam honos illi debeatur. I. 627. N. 2.
Præco in auctione pretium proclamat. VI. 150. N. 3.
Præconis vocis fit interdum citatio. VI. 16. N. 6.
Prædia urbana & rustica quæ sint. Et quomodo exponat utraque Neratius I. C. III. 251. & 252. 3. & N. 2. 3.
Prædia æstimant I. Cti non ex loco, sed ex usu. III. 251. N. 2.
Prædia provincialia quænam fuerint; & cur dicta tributaria, & stipendiaria. VII. 425. 2. *seqq.*
— hodie sunt eodem jure, atque Italica. VII. 426. 5.
Prædia, sive possessiones quomodo conveniri, & inquietari dicantur. VII. 874. 2.
Prædo quinam sit. V. 619. 25. & N. 18.
— an talis sit, qui rem propria, auctoritate occupavit contra venditoris voluntatem. I. 1069. 1. 2. & N. 1. & 1070.
— possidet pro possessore duntaxat. V. 619. 25. & N. 1.
Qui occupat possessionem etiam vacuam alienæ rei, quam intelligit ad se non pertinere, habetur tamquam prædo. Et qua pœna teneatur; & cui. IX. 951. 1. & 953. 6. 954. 7.
in Præfationibus dicta, repetita intelliguntur in stipulatione illis subjecta. VIII. 379. 3. XI. 1398. 3.
Præfecti annonæ excusantur a tutela. I. 488. 20.
Præfectus prætorio solus vice sacra judicat. VI. 417. N. 20.
— successit Equitum Magistro. *ibid.*
— nulla alia major post Principem potestas. *ibid.*
— quando cognoscat de appellatione ad Principem. VI. 438. 5.
— ab eo provocare non licet, etiamsi de prorogata ex litigatorum consensu jurisdictione cognoscat. VI. 417. 15. & N. 20.
Præfecti prætorio Regibus olim comparati. VI. 418. N. 20.
Præfectus urbi extra terminos urbis, sive extra centesimum lapidem non habet jurisdictionem. IV. 1168. N. 3.
— jus non dicit extra urbem, sed tamen judicem dare extra urbem potest. *ibid.*
— ab eo solus Princeps appellatur. VI. 437. 4. & N. 4.
Præjudicia varie exponuntur ab juris interpretibus. V. 1422. N. 18.
— vim legitimarum probationum non habent; & quare. VII. 1114. 33. 34.
Præjudicium quid sit. VI. 705. 7. & N. 3.
— majori causæ per minorem fieri non debet. V. 720. 5. & N. 1. VI. 706. 8.
Quomodo & quando præjudicium hereditati non fiat, agente possessore adversus debitores hereditarios. V. 723. 724. 9.
Præjudicium inter patrem & filium quid sit; & qua de re habeatur. VI. 703. 6.
Quando præjudicium fiat hereditati in judicio erciscundæ. VI. 969. & 970. 4.
Præjudiciales actiones quid sint, & unde dictæ. V. 918. 3. & 223. 8. VI. 700. 2. 705. 706. 8. & N. 4.

— tres

BIU Cujas

— tres illarum species, & quæ sint. V. 918. 3. & 919. 4.
— Quare institutæ fuerint; & quæ sit illarum utilitas. VI. 706. 9. & 707. 708. 10.
— præjudicium afferunt de eadem quæstione, non modo inter easdem personas, sed inter alias omnes. VI. 708. 11. & 709. *seq.*
— cur in rem esse videri dicantur. VI. 710. & 711. 12.
— quænam dicantur habere causam legitimam seu civilem; & quænam sint a jurisdictione prætoris. VI. 711. & 712. 13.
in Actionibus præjudicialibus cuinam incumbat onus probandi servitutem, vel libertatem. VII. 1055. 3. & 1056. *seqq.*
Prælati ecclesiarum jurant de calumnia. VI. 220. N. 11.
Prælegatum quid sit; & cur nam ita dictum II. 619. 13. VI. 995. 4.
— in judicio erciscundæ illi debet esse præcipuum cui est relictum. VI. 995. 4.
— quando veniat in fideicommissi restitutionem, aut secus; & quando totum, aut pro parte. II. 619. 620. 13.
— quare non veniat in substitutionem vulgarem. II. 619. N. 6.
Prælegatum quod uni heredum relictum est, an veniat in fideicommissi restitutionem. VI. 1025. *seqq.* VII. 453. *seqq.*
— imputatur in quartam pro hereditaria portione duntaxat. *ibid.*
Prælegatum uni ex heredibus factum, totum pertinet ad legatarium, sive hic hereditatem adierit, sive omiserit. IX. 509. 1. & 510. *seqq.*
An qui rogatus est restituere quidquid ad ipsum pervenerit ex hereditate, debeat restituere etiam prælegatum. IX. 629. 1.
An prælegata contineantur, & quatenus appellatione hereditatis. IX. 631. 3. 4.
Præposterum quid sit. VII. 949. 3.
Præscribere per metaphoram dictum quid valeat. V. 1291. & 1292. 6.
— proprie dictum quid sit. V. 1290. N. 13. & 1291. 6. IX. 1236. 15.
Præscriptio idem est, atque exceptio; & quare. V. 1292. 6. VI. 204. 4. IX. 1236. 15.
Præscriptio longi temporis quid sit. I. 944. 3.
— quibus rebus olim ab usucapione differret. I. 944. 3. 4. & 945. *seqq.*
— hodie an ulla sit inter utramque differentia. Et quid novi de utraque constitutum sit a Justiniano. I. 948. 8. & N. 9.
Nulla præscriptio est colonis, inquilinis, emphyteutæ, aliisque, qui non sibi, sed alteri possident, adversus dominos. I. 1173. 3.
Nulla datur præscriptio rei sacræ, religiosæ, & publicæ. I. 1173. 4.
Præscriptio longissimi temporis, sive triginta annorum a Theodosio magno primum est constituta. I. 1173. N. 1.
— ea perimuntur omnes in rem, & in personam actiones, etiam adversus furem, vel malæ fidei possessorem. I. 1174. 7.
— titulus in ea non requiritur neque ex jure civili, neque ex jure Canonico. I. 1174. N. 3.
— non requiritur bona fides ex jure civili. Et quid ex jure Canonico. *ibid.*
Præscriptio quadraginta annorum obiici potest Ecclesiis. I. 1174. 1175. 8.
Præscriptio centum annorum objici potest Civitatibus. I. 1175. 9.
Præscriptione quadraginta annorum excluditur actio hypothecaria, si debitor possideat aut ejus heres. Sin tertius; sufficit præscriptio 10. vel 20. annorum. I. 1175. & 1176. 10.
Actiones in judicium deductæ litis contestatione non excluduntur nisi per 40. annorum præscriptionem. I. 1176. 11.
Præscriptio immobilium nonnisi XXXI. annorum spatio conficitur jure Saxonum. I. 67. N. 4. & 1073. N. 1.
— in ea bona fides requiritur eodem Saxonum jure. 1174. N. 3.
Præscriptioni contraria est interruptio. I. 1177. 12.
Impuberibus nulla; minoribus nocet 30. annorum præscriptio; brevioris temporis præscriptio non nocet, etiamsi ante fuerit incæpta. I. 1177. 14. V. 1117. 9. & N. 9.
Interpellatio judicialis, aut etiam in jus vocatio interrumpit quamcunque præscriptionem. I. 1177. 15. & 1178. 17.
Præscriptionis actionum in personam interrumpendæ modus duplex. I. 1178. 18.
Præscriptio quomodo possit interrumpi adversus illos, qui propter absentiam, furorem, ætatem, vel potentiam conveniri non possunt. I. 1177. & 1178. 16.
In annuis, menstruis, aut similibus obligationibus; item in rebus peculiaribus filiifam. quomodo computanda sint tempora præscriptionis. I. 1178. 19.
An præscriptione longissimi temporis acquiratur directa in rem actio. I. 1178. & 1179. 20.
Præscriptio longissimi temporis tutum facit possessorem adversus quoscunque, quandiu possidet. *ibid.*
—an ipso jure tutum præstet possessorem. I. 1179. N. 13.
Quænam præscriptio ex persona debitoris creditori noceat in pignore. IX. 1026. 3.
Præscriptiones temporales, quæ currebant jure veteri, hodie minori non currunt. V. 1117. 9.
— an non currunt minoribus etiam præscriptiones novis legibus, vel statutis inductæ. I. 1117. & 1118. N. 10.
— quid si conventionales sint, aut ex dispositione testatoris natæ. V. 1118. N. 10.
Quandonam minoribus, adversus nonnullas præscriptiones denegetur restitutio in integrum; & quando

do adversus alias concedatur restitutio minoribus. V. 1117. 10. & 1118. *seq.*
Præscriptio jurium quid differat a consuetudine. I. 67. N. 4.
Præscriptio moratoria quid sit, & unde dicta. V. 1415. & 1418. 3.
— a quo sit impetranda. V. 1415. N. 5.
— quibus de causis; & quibus debitoribus indulgeri soleat. V. 1416. 1417. 3. & N. 7. *seqq.* & 1418. N. 11.
— in ea causæ cognitio est necessaria; & qualis sit. V. 1417. N. 8. & 1418. N. 11.
— quorsum hæc a debitore petatur; & quæ illi commoda afferat. V. 1417. 3. & N. 9. 10.
— annalis facile indulgetur. V. 1418. N. 11.
— quinquennalis nonnisi ex magna causa, & certa Principis scientia conceditur. *ibid.*
— an possit a Principe indulgeri illi, qui eidem expresse renunciavit. *ibid.*
An Princeps concedere possit moratoriam præscriptionem, si debitoris jusjurandum obligationi, vel solutioni accesserit. *ibid.*
An possit aliqua de causa remitti creditori, & adimi debitori dilatoria exceptio, sive præscriptio. V. 1415. & 1416. N. 2.
Præscriptio moratoria datur adversus creditores omnes. V. 1426. 7.
— an & adversus fidejussores; & quatenus. V. 1426. 7. & N. 24.
— Vide *Induciæ.*
Præscriptis verbis actio quid sit, & cur ita dicta. X. 1273. 1. & 1274. & 1275. 2. & 1277. 6.
— an differat & quomodo a vulgaribus & certis actionibus. X. 1276. 4. 5.
Præscriptis verbis actio est eadem, atque in factum actio; & vicissim. X. 1277. 1. & 1278. *seqq.*
— quomodo ab ea differat ex usu juris in factum actio. X. 1279. & 1280. 3.
Præscriptis verbis actio cur dicta in factum. X. 1284. 2.
— cur civilis dicta, eaque utilis, non directa; & quare detur in quatuor illis contractibus, qui nomine carent. X. 1285. & 1286. *seq.*
— cur incerta dicatur, vel incerti actio frequentius. X. 1287. 8. 9.
Actio præscriptis verbis ex omnibus quatuor contractuum generibus competens datur semper in id, quod interest. X. 1287. & 1288. 10.
Actio præscriptis verbis de eo præstando quod convenit, sola competit in tribus contractuum sine nomine generibus, cum alter dedit, aut fecit, alter vero dare, vel facere cessat. X. 1233. 2. & 1234. *seqq.*
Actio præscriptis verbis non minus competit, *cum facio ut des*, quam in aliis tribus contractuum sine nomine generibus. X. 1235. cap. 10. & 1236. *seqq.*
In eo contractus genere, *cum facio ut des*, an detur actio præscriptis verbis: an potius actio de dolo, si dolus non dantis arguatur. X. 1247. cap. 15. & 1248. *seqq.*
Actio præscriptis verbis quare competat in emptione cum pacto de retrovendendo. X. 1219. & 1220. 2.
Præsens, aut absens quis reputetur. X. 1348. 6.
Præsens res quæ dicatur. V. 913. 9.
Præsentes quinam habeantur pro tempore usucapionis jure civili. I. 1073. 1.
— & qui moribus nostrorum temporum. I. 1074. N. 2.
Præsides provinciarum prohibentur accipere dona, & emere res immobiles omnes; mobiles autem res quas emere non prohibeantur. III. 650. 651. 14.
— prohibentur negotiari, & fœnus exercere, sive per se, sive per alium in eadem provincia. III. 651. 14.
— eadem proibitione tenentur Præsidum domestici & consiliarii. III. 652. 16.
Qui aliquod officium temporale in provincia administrant, prohibentur comparare prædia, præterquam paterna, si a Fisco distrahantur. III. 652. 17.
— non prohibentur tamen comparare res mobiles quascunque, sed nec immobilia dono data, non pretio quæsita accipere prohibentur. *ibid.*
— prohibentur etiam uxorem ducere mulierem provincialem, vel inde oriundam. III. 652. 17. & 946. 17.
— inire tamen sponsalia cum illa non prohibentur. III. 946. 18.
— non vetantur, cæpta administratione, uxorem ducere provincialem, antea desponsatam. III. 946. 19.
Moribus nostrorum temporum non tenentur hac prohibitione Provinciales, Præsides, & Officiales perpetui. III. 652. 15.
Præsides a quonam mittebantur. IV. 1122. N. 12.
— quam jurisdictionem haberent in provinciis. *ibid.*
— mandare illam poterant. IV. 1121. 4.
— habebant merum imperium; & an ordinario jure, an vero speciali concessione. IV. 1151. 23. & N. 48.
— an potuerint judicare per se olim, vel semper & ubique in provincia. Et an id pro more habuerint. III. 1335. 3. & N. 1. & 1336. 1337. & N. 4.
— respondere nequeunt judici de facto consulenti, de jure tamen respondere possunt. Et quare. VI. 283. 6. & N. 8.
Præses Cæsaris accipiebat salarium semel, & integrum quotannis. V. 19. N. 25.
— nonnisi anno exacto distribuebat illud suis assessoribus. *ibid.*
Qui vices præsidis gerit, administrat jure ordinario provinciam, & habet proconsulatum. V. 1119. N. 9.
Præstantia æstimatur pro magnitudine, deinde pretio cujusque partis. I. 904. & 905. 2.
Quænam dentur actiones adversus dominum partis præstantioris, qui partes junxit & possidet. I. 903. 3. & 906. 4.

Præ-

BIU Cujas

Præstandi verbum generale est, & quid contineat. IV. 731. & 732. 6.
Præstatio annua, vel menstrua initio cuiusque anni vel mensis solvenda. XI. 901. & 902. *seqq.*
— Vide *Stipulatio annuæ præstationis.*
Præstatio mutua denegata doli exceptionem tribuit. V. 1381. 20. & 1382. *seqq.*
Præstatio mutua duplex, & quænam. V. 1382. 21.
Præstatio alterius rei fere versatur in causis quinque. *ibid.*
— quomodo in mutuis contractibus. V. 1382. & 1383. 21.
— quomodo in sumptibus factis in rem petitam. V. 1383. 22.
— quomodo in quarta Falcidia debita nomine rei individuæ, puta, legatæ servitutis. V. 1383. 23.
— quomodo in liberatione puri debiti legata sub conditione. V. 1384. 24.
— quomodo in pecunia debita ei, cui pignus datum est. V. 1384. 25.
Præstatio mutua ipsius rei petitæ, quæ vicissim reo debeatur, incidit in re aliena vendita, duplici modo. V. 1385. 26. 27. & 1386. 28.
— quomodo recusata præstat reo doli exceptionem ad rem ipsam quæ petitur retinendam. *ibid.*
Præstationes annuæ, vel menstruæ sub conditione promissæ ex die stipulationis, impleta conditione, deberi incipiunt futuræ; præteritæ vero ex ipso stipulationis die debentur, & peti possunt. XI. 1173. 5. & 1174. *seqq.* & 1169. *seqq.*
Præstationes extraordinariæ quæ sint; & an eæ sint ex conventione. III. 547. 548. 10. & N. 7.
Præstationum persequendarum causa proposita est actio extraordinaria. Et quæ sit. III. 548. 11. 549. *seqq.*
Præstigiatores quinam sint. V. 93. N. 1.
Præstigium unde dictum. *ibid.*
Præsumptio quid sit. VII. 1013. 8.
Onus illam probandi ejus est, adversus quem facit præsumptio. VIII. 31. 9.
Quinam præteriri non debeant, & qui dicantur præteriti. II. 93. 1. V. 436. 7. IX. 290. 9. & 304. 305. 2.
Præteritio aliter atque aliter infirmat testamentum. II. 95. 3. 4. 96. *seqq.* IX. 306. & 307. 4.
— quomodo testamentum infirmet, præteritis postumis, aut iis qui postumorum loco sunt. II. 97. 6. 7. 98. & 129. 130. IX. 307.
— quomodo, præteritis liberis emancipatis. II. 98. 99. 8. IX. 307. X. 1490. 8. & 1491. 10.
— quomodo, præteritis liberis, qui numquam fuerunt in potestate testatoris. II. 99. 9. IX. 307. X. 1490. & 1491. 9.
— an superioribus modis, quibus præteritione testamentum infirmatur, fuerit derogatum jure novissimo. II. 100. 11. *seqq.* & 101. *seqq.* IX. 307. 5. & 308. *seqq.*
Irrito facto testamento paterno ex causa præteritionis, an sola institutio irrita maneat; an etiam cætera in testamento cauta. II. 106. 22. & 107. *seq.* & N. 6. 7. IX. 313. 314. *seqq.*
— quid si præteritio liberorum facta sit in materno testamento. II. 107. N. 6. & 108. N. 7.
An valeant relicta in testamento, si pater aut mater liberos præteriit, quia ignoravit se illos habere. II. 107. 23. 108. & N. 8. IX. 316. 9. & 317. *seq.*
Quomodo præteritio nati differat a præteritione postumi, sive nascituri. II. 129. & 130. N. 7.
Prætoris appellatio latiore significatione magistratus omnes complectitur. I. 57. N. 7. II. 597. N. 1.
— angustiore significatione quinam appellatione prætoris intelligantur. II. 597. 2.
— custos est, & interpres juris civilis. VII. 162. 19.
— ejus jurisdictio in quibus rebus versetur. VII. 621. 15.
— tutor dari potest testamento. I. 403. 10. & N. 4.
— creatus, ut de privatorum causis judicaret, vel judicari juberet: ut jus civile adiuvaret, suppleret, interpretaretur. IV. 1124. N. 14.
— eidem competebat iurisdictio contentiosa, mixtumque imperium. *ibid.*
— & quidem jure magistratus. IV. 1124. N. 14.
— actus autem voluntariæ jurisdictionis non jure magistratus, sed speciali jure. IV. 1124. N. 14.
— Romæ mandare poterat jurisdictionem. IV. 1121. 4.
— quæstionibus capitalium rerum iudicandis præerat, tametsi careret jure animadversionis. IV. 1151. N. 47.
— an cognosceret de omnibus delictis. *ibid.*
— summum habebat imperium intra urbem: extra urbem habebat, tamquam privatus. IV. 1168. 5.
— quando facere aliquid intelligeretur ex officio magistratus; & quando ex judicis officio. XI. 504. 6. 506. 9. 507. 11.
— dare poterat actionem in ea causa, in qua non erat actio civili jure constituta. VII. 160. 17.
An prætores judicare per se potuerint quandocunque; & an soliti fuerint judicare. IV. 1334. 1335. 3. & N. 1.
— poterant judices dare, cum ipsi judicare nolebant. IV. 1338. & 1339. 5.
— cognoscere per se de causis, & judicare tenentur jure Justinianeo. IV. 1337. 4.
— de quibus vero causis. Et quare de iis per se cognoscere teneantur. IV. 1350. 7. 8. & 1351. *seqq.*
— cognoscere de criminalibus causis tenebantur jure veteri. IV. 1350. 8.
— item de illis, quæ notionis prætoriæ dicebantur. *ibid.*

BIU Cujas

a Prætore datur provocatio ad præfectum Urbi. VI. 437. 4. & N. 3.
Prætores, & omnes qui præerant jurisdictioni, judices appellati. VI. 488. 9.
Prætoris esse, diminnere lites, quomodo sit accipiendum. X. 322. 8.
Prætoris peregrini jurisdictio concurrit cum jurisdictione prætoris urbani. IV. 1176. N. 13.
Prætor fideicommissarius cognoscebat de fideicommissis infra certam summam: supra eam cognitio erat consulis. II. 197. N. 1. & 1352. N. 10.
— cognoscebat de fideicommissis privative quoad prætorem urbanum, cuius antea fuerat hæc jurisdictio. IV. 1177. 12. & N. 14.
Prævaricatio quid sit. V. 122. 20.
— inurit infamiæ notam. *ibid.*
Prævaricator proprie quinam sit. V. 62. 30.
Præventio quomodo detur inter judices. IV. 1176. 12. & N. 13.
— expeditur sola in jus vocatione. IV. 1296. N. 3.
Præventio inter partes quæ sit. IV. 1296. 4. & N. 3.
An præventus possit ex novo privilegio provocare ad proprium judicem; & quandonam possit. IV. 1296. 3. 4. & N. 3. & 1297. *seq.*
— quid si præventus factus sit postea monachus, vel sacerdotio sit initiatus. IV. 1295. N. 2.
Pratum unde dictum. X. 1418. 41.
— fructus ejus naturalis. X. 1417. 40.
Præcarium quid sit. III. 997. 998. 6. & 1329. 2. IX. 1005. 1.
— differt a commodato, & quomodo. III. 998. 999. 6. & 1332. 1333. 6. & N. 2.
— differt a donatione; & quomodo. III. 1332. 6.
— nascitur ex conventione; & quomodo. III. 1330. & 1331. 4.
— contrahitur rei interventu. III. 1329. & 1330. 3.
— quare contractus sit sine nomine. III. 1331. 1332. 5.
— finitur morte accipientis, neque transit ad heredes. III. 1333. N. 3.
— non tamen finitur morte concedentis, antequam heres precarium revocet. *ibid.*
— & an hoc jus sit perpetuum. *ibid.*
Interdictum de precario quid sit; & cur necessarium. IV. 351. 2. IX. 1007. 2. & 1008. 4.
— datur adversus eum, qui precarium accepit, si illud habeat, vel si dolo desiit possidere: secus si amiserit casu, vel culpa. IX. 107. 2. 3.
Quæ actio competat de precario. III. 1334. 4.
Preces pro supplici libello. VII. 1252. 2.
Preces, quibus testamentum est insertum, quid sint. IX. 50 2.
Quæ sit testamenti precibus inserti fides atque auctoritas. IX. 52. 7. 53. 10.
Pretia rerum non ex affectu, neque ex utilitate singulorum; sed ex communi hominum consuetudine æstimantur. II. 941. 942. 14.
Pretium quid sit, & unde dictum. III. 761. 3. VIII. 727. 7.
— debet in pecunia numerata consistere. III. 765. 7. VIII. 728. 8. & 757. 1.
— debet esse certum; & quomodo. III. 766. 8.
Pretium formale, seu speciale quod sit, & unde dictum. II. 942. 14. & N. 12.
Pretium frumenti, vel fundi unde ducatur. II. 942. N. 12.
Sine pretio emptio non consistit. III. 764. 6. VIII. 727.
Pretium verum quid sit, & cur ita dictum. VIII. 879. 6.
— æstimatur ex qualitate loci, & ex quantitate fructuum. VIII. 880. 11.
— ejus æstimatio committenda viris peritis. VIII. 880. 12.
Pretium succedit loco rei. V. 649. 9. & N. 2.
Qui pretio fruitur, rem habere videtur. II. 993. 5. & 994. 6. V. 679 16.
Primigeniorum jus Romanis ignotum. II. 1117. N. 3.
— magis attemperatum est imperio monarchico, quam democratico. II. 1118. N. 3.
An qui natus est in matrimonio primus, excludat jure primogenituræ antea natum, & legitimatum per subsequens matrimonium. *ibid.*
Primipilus veteribus latinis primus centurio legionis dictus. VII. 793. 3.
Pimipilus postea dictus, qui annonæ militari curandæ præerat *ibid.*
Adversus primipilum fisci debitorem tria fisco sunt constituta privilegia; & quæ. VII. 793. 794. 4.
Princeps in locum populi successit, translata in ipsum populi potestate. XI. 1701. 4.
— an solutus sit legibus. I. 139. 1. & N. 1.
— quomodo superior legibus dicatur. II. 611. N. 1.
— ejus est, Dei legem cultumque tueri. I. 202. & 203. 9.
Princeps beneficium tribuere non solet in alterius damnum. I. 353. 15.
— dominium, vel jus privato quæsitum non potest adimere sine causa, nec de plenitudine potestatis; & neque cogente necessitate, pretio non soluto. I. 933. N. 1.
— quando, & quomodo concedat jus dominii creditori. I. 934. 935. 2.
— potest institui heres, præterquam ubi fuerit litis causa institutus. II. 156. 26.
— non potest institui heres in testamento nuncupato. IX. 55. *seq.*
— an possit capere ex testamento alterius. Et an ipse testamento legare possit. IX. 41. 1. & 42. *seq.*
— Quartam Trebellianam non deducit. II. 660. 8.
An Princeps sit in numero civium. IX. 43. 2.
— an ex contractu cum subditis inito efficaciter obligetur. III. 641. N. 10.
— an obligetur ex jure civili nudo pacto, æque ac stipulatione. III. 1352. & 1353. N. 12.

— cum

BIU Cujas

— cum de aperto jure respondet, quibus utatur verbis. IV. 1028. 10.
— quem respondendi morem servet, cum de aliqua re consulitur. IV. 1029. 10.
Princeps in sua causa judicare potest: ex honestate tamen in arbitrum compromittit. IV. 1039. N. 2.
— jus habet creandi omnes magistratus. IV. 1105. N. 14.
— celsior est omni magistratu. IV. 1114. N. 25.
— quando faciat jurisdictionem propriam ejus, cui dedit. IV. 1156. & 1157. 27. & N. 54.
— quando censeatur concessisse jurisdictionem ordinariam, & quando delegatam. IV. 1156. N. 54.
— quando excitasse videatur jurisdictionem magistratus. *ibid.*
— quando possit revocare sententiam, quæ transit in rem judicatam. XI. 341. N. 2.
— extra ditionem suam habetur, uti privatus; extra territorium non potest jus dicere neque inter subditos. IV. 1168. N. 3.
— dicitur patriæ atque omnium communis pater. VI. 32. N. 22.
— non potest in jus vocari sine venia. *ibid.*
— immunis est a præstando per suos procuratores juramento calumniæ. VI. 221. N. 12.
Quando Princeps cognoscat; & quando vice Principis alii magistratus cognoscere debeant causas appellationis. VI. 438. & 439. 5.
— Vide *Appellatio.*
Abdicative num translata sit in Principem majestas. I. 125. N. 7.
Omnis jurisdictio residet in Principe; & ab eo derivatur in omnes magistratus. IV. 1105. N. 14.
Principi vetita est lege omnium regnorum communi alienatio cujusque ditionis. IV. 1114. N. 25.
Principi mores vulpis & Leonis simul imitandi. IV. 392. N. 1.
Principis consiliarii tamquam pars corporis ejus habentur. V. 19. 24.
Principem habere jura omnia in scrinio pectoris, error est interpetrum quorumdam puerilis. IX. 51. 6.
Omne Principis verbum custodiri religiose debet ab illo, tamquam jusjurandum. X. 651. N. 5.
Per salutem & vitam Principis jurare licitum est. X. 649. N. 5.
— Vide *Jurare.*
Qui Principis res administrant, vel curam alicujus rei suscipiunt Principis jussu, excusantur a tutela. I. 488. 21.
Allectus in Principis consilium excusatur a tutela, non modo delata, sed etiam a suscepta. I. 491. 33.
Principum constitutiones habent vim legis. I. 62. 2.
— triplex illarum species. I. 62. 3.
Quænam sint Principum edicta atque decreta. I. 62. 3. 4. & N. 1.
Principis edicta atque decreta in jure sæpe conjungi solent. I. 63. 7.
Quis sit ordo Principalium constitutionum quæ ad jus sacrum pertinent. Et quæ sit illarum auctoritas. I. 203. 10. 11. & 204. *seqq.*
Principes Imperii Germaniæ, qui litem habent cum subdito, vel civitate sua, conveniuntur in Camera Imperiali. IV. 1039. 2
— nisi tamen consuetudine receptum sit, ut coram provinciali curia eædem causæ tractari possint. *ibid.*
— eorum constitutiones an sint habendæ pro lege. IV. 1170. & 1171. N. 7. V. 977. N. 4.
— an singuli in sua ditione jura summi Principis habeant. IV. 1170. & 1171. N. 7.
— in causa capitali subire debent judicium, non cameræ Spirensis, sed ipsius Imperatoris. IV. 1328. N. 7.
— an comparari possint præfectis prætorio. VI. 417. N. 20.
— an provocare liceat ab illis. *ibid.*
Privati quinam dicantur apud latinos. I. 223. 2.
Privati Principis quinam sint. VIII. 855. 70.
— vendere prohibentur Palatinis vestes; aurum, vel argentum Principis. VIII. 855. 69.
— & quare. VIII. 855. 71.
Privatio omnis habitum rei præcedentem includit, & continet. VII. 1011. 5.
Privato mandari potest jurisdictio ex jure civili; secus ex jure Canonico. IV. 1122. N. 13.
— mandari potest capitalium causarum cognitio. IV. 1141. N. 36.
Privatus opponitur illustri, magistratui, & publicæ personæ. IV. 1085. N. 4.
— an merum imperium habere potuerit. IV. 1150. N. 46.
Privignus quando novercam alere teneatur, & quando alendus a vitrico. III. 452. N. 2.
Privilegia proprie dicta quæ sint. I. 115. N. 6.
Privilegia pro jure singulari usurpata quænam sint. I. 114. 9. & 115. *seqq.* & N. 6.
— Vide *Jus singulare.*
Privilegia non trahuntur ad exemplum. I. 118. 11.
— æstimantur ex causa, & non ex tempore. VI. 153. 3.
— quædam tribuuntur causæ, & quædam personæ V. 1247. 6. VI. 153. 3.
— non solent, nec debent concedi cum alterius injuria. VIII. 867. 21.
— tribuuntur ex causa, sive personæ, sive rei, sive utrique. VI. 154. 4.
— quibus tribuantur personis. VI. 154. 5. & N. 3. 4.
— quot & quibus rebus, sive causis tribuantur. VI. 155. 6. *seqq.* & 156.
— quænam tribuantur simul causis, & personis. V. 156. 11. & 157. *seq.*
Privilegium revocandi ad proprium judicem est militum, scholasticorum, & eorum qui Ecclesiæ ministerio sunt addicti. IV. 1210. 4.
Privilegium publicum est, aut privatum. IV. 1210. 4.
— Publicum quid sit. *ibid.*
— privatum quid sit. *ibid.*

BIU Cujas

Heres ex persona defuncti conventus nullo privato, & suo privilegio excusatur, quominus sibi se defendat, ubi defendendus erat defunctus. IV. 1210. 5.
— an excusetur privilegio communi, sive clauso in corpore juris, ut vocant. IV. 1210. 5. & N. 3. & 1211. *seq.*
Privilegio corpori professorum, vel opificum tributo tandiu singuli utuntur, quandiu ea arte se exercent. V. 480. N. 44.
Privilegium qui allegat, quare ejusdem privilegii causam probare debeat. VII. 1261. 24. *seqq.* & 1262. *seqq.*
Probatio nonnullis est plena, semiplena, & neque semiplena. X. 745. 746. N. 4.
— aliis est perfecta, & imperfecta. X. 746. N 4.
— imperfecta, junctis aliis adminiculis, perfici potest; & varia est pro illorum varietate. *ibid.*
Probatio semiplena quænam vulgo talis habeatur. X. 747. 3. & N. 5. 6. & 748.
— defenditur. X. 745. 746. N. 4. & 748. 4. & N. 7. & 749. N. 8. *seqq.*
— ea locum facit jurijurando necessario, quod eam supplet. X. 745. N. 4. & 750. N. 10. & 751. N. 11. *seqq.*
Probationum sedes quæ sit. VII. 1005. 1. *seqq.*
Probandi necessitas in judicio, quæ sit. VII. 1007. 6. 7. 8.
Quæ sit non probantis pœna. *ibid.*
Probare verbum ambiguum. VII. 1007. 13.
Probare proprie dictum quid sit. VII. 1007. 9. 10. 11.
— qua significatione hic accipiatur; & quot aliis idem significantibus verbis in jure explicetur. VII. 1007. 13. 14. & 1008.
Probandi onus incumbit ei qui dicit, non ei qui negat, cum actori, tum reo. VII. 1009. 1.
— incumbit, negante reo, actori affirmanti: secus illo fatente. VII. 1010. 2.
— incumbit autem reo de actoris intentione confesso, & aliquid in suam defensionem alleganti. VII. 1011. 3. 4.
— an soli reo incumbat dicenti solutam fuisse pecuniam quam actor petebat, veluti a se numeratam. VII. 1011. 5. & 1012. 6.
An reo ignoranti, puta heredi, eique neganti pecuniam fuisse numeratam, & solutionem quoque alleganti incumbat probatio. VII. 1012. 7.
Probatio non incumbit actori affirmanti, cum aliqua facit pro actore præsumptio. VII. 1013. 8. 9.
Reo neganti probatio incumbit, cum de officio suæ administrationis convenitur. VII. 1014. 10. 11. & 1015. *seq.*
Possessionem vindicanti, & ad se pertinere dicenti onus probandi incumbit. VII. 1015. 1. *seq.*
— eo autem non probante, manet illa possidentis. VII. 1015. 3. 4. & 1016. *seqq.*
Quare heredibus unius tutoris opponentibus, dum conveniuntur ex persona tutoris alterius, cum solvendo fuisse tempore depositæ tutelæ incumbat probatio. VII. 1017. 1. & 1018. *seqq.*
Probandi onus cuinam incumbat in actionibus præjudicialibus. Et quid facto opus sit, ut statuatur uter sustinere debeat partes actoris, vel frui commodo possessoris. VII. 1055. 3. & 1056. 4. & 1057. *seq.*
— onus probandi non incumbit ei sive domino sive servo, qui est in possessione juris, quod sibi vindicat sine dolo. VII. 1057. 7. *seqq.*
— quid si cum domini, tum servi sit injusta possessio. VII. 1058. 13. & 1059. *seq.*
Probationum species legitimæ tres. VII. 1109. 8. *seqq.* & 1110.
— Vide *Argumenta, Instrumenta, Testimonium.*
Probationis duntaxat vim habent confessio in jure facta, & jusjurandum, deferente adversario, præstitum. VII. 1111. 21. *seqq.* & 1112. 27.
An sint probationum species tormenta, fama, & præjudicia. VII. 1112. 28. *seqq.* & 1113. *seq.*
Inopia probationum quotuplex. VII. 506. 4. 507. 7.
— qualis hæc in deferendo jurejurando desideretur. VII. 505. 3. 506. *seqq.* X. 743. 3. 744. *seqq.*
Vulgatum juris axioma. *Non probat hoc esse, quod ab hoc contingit ut absit.* II. 432. 17. VI. 1041. 5. VII. 1246. 12.
Processus judiciarii ordo substantialis, si omittatur, semper vitiat. VI. 1. N. 1.
Processus nullus an partium consensu substineatur. VI. 4. N. 4.
— quibus ejus solemnibus renunciati possit a litigantibus. *ibid.*
— pro solemnibus processus adest præsumptio. Et quomodo ea longo tempore inducatur. *ibid.*
Defectus solemnium non vitiat processum jure regio Hispanorum. *ibid.*
Processus nullitates in curia Imperii suprema non attenduntur, si de meritis causæ liqueat. *ibid.*
Proclamare in libertatem quid sit. VI. 701. 3. & N. 1.
Qui corrumpunt programmata magistratuum pro foribus ecclesiæ, aut publico alio loco proposita, albi corrupti pœna tenentur. IV. 218. N. 17.
Citatio per proclama. Vide *Citatio.*
Proconsules a quo mittebantur in provinciam. IV. 1122. N. 12.
— quænam erat illorum jurisdictio. *ibid.*
— eam mandare poterant, ubi essent ingressi provinciam. IV. 1121. 4. & 1139. 18. & N. 34.
— exercebant jurisdictionem voluntariam, statim ac urbe essent egressi, & donec urbem iterum essent ingressi. IV. 1139. N. 34.
— in provincia summum habebant imperium: privati habebantur extra provinciam. IV. 1168. 5.
— majoris summæ causas audiebant hiberno tempore, quo & conventum indicere, & forum agere debebant. IV. 1173. N. 10.
Proconsulis jurisdictio successoris adventu finitur. IV. 1399. 8.
— sed tamen rata sunt, quæ decessurus egit, antequam successorem advenisse cognoverit. VI. 1399. N. 5.

Pro-

BIU Cujas

Procurator dicitur, qui datus est, vel ad negotia, vel ad lites. VIII. 649. 40. 41. 42.
Procurator absolute dictus omnium bonorum intelligitur ex usu veterum. III. 1163. 4.
Procurator ex usu juris proprie nuncupatur, qui vel mandato domini, vel muneris sui necessitate aliena negotia, vel litem procurat. V. 163. 2. & N. 1. & 164.
— generalis est, & specialis. V. 233. 30. & 234. 31. & 235. 32.
— *generalis, et cum libera* an idem sit, & quomodo differant jure canonico. V. 235. 32. & N. 31. 234. N. 28. I. 735. 11. & 736. 12. —
— potest administrare omnia negotia, & omnes causas agere, quæ sub illo rerum genere continentur. V. 235. 32. & 236. N. 32.
— generalis est, cui vel unum causarum genus, vel omnes indefinite causæ commissæ sunt. V. 234. N. 29.
— specialis est, qui vel datus est ad unam litem, sed totam, vel ad unius causæ actum unum, vel plures. *ibid.*
— generalis non potest agere de illis causis, quæ speciale mandatum requirunt. Et quænam illæ sint. V. 236. 33. & 237. *seq.* & N. 33.
— Vide *Mandatum.*
— datus ad negotia generaliter etiam ad agendum, vel defendendum datus censetur. V. 247. N. 7.
Procurator, qui habet speciale mandatum, rem domini alienando, dominium transfert. I. 734. 9.
An generalis procurator alienare possit; & quatenus. I. 734. 9. 10. & 735. *seq.*
— domino possessionem acquirit, etiam ignoranti. I. 985. 9. 10.
— hereditatem ignoranti quare non possit acquirere. II. 442. 5. 443. & N. 5.
— quando stipulari domino utiliter possit. III. 573. 22. & N. 16. & 574. VIII. 114. 12. & 115. *seq.* X. 407. 408. 1.
— quare militi semper stipuletur utiliter. III. 570. 16. X. 408. 2.
Procurator generalis solvere potest ea debita, quæ habent exactionem, non quæ habent retentionem. IV. 744. N. 3.
— quando eidem recte solvatur. IV. 756. 23. 757. IX. 1412. 5. & 1413. 1414. 7.
Procurator generalis, si indebitum solvat, domino ratum non habente: potest condicere solutum. III. 1163. & 1164. 4.
Procurator in rem suam quinam sit. IV. 457. & 458. 15. V. 194. 5. & 250. 11. VII. 819. 41. IX. 522. 4.
— actiones utiles exercet suo nomine. VII. 819. 40.
— quomodo alienam simul, & rem suam exerceat. VII. 820. 45.
— an conventus vice mutua domini nomine possit compensare suo nomine quod actor debet. IV. 467. N. 14.
An procurator in rem suam comprehendatur jure municipali sub appellatione procuratoris. V. 163. N. 1.
Procurator novare potest. IV. 918. 15. & N. 8.
— an accepto ferre possit. IV. 951. 10. & 952. 11.
An procurator collocans domini pecunias apud nummularios qui publice habentur idonei, teneatur isto nomine, si postea illi foro cesserint. VIII. 49. 17.
Procurator sine domino præstare debet usuras compensatorias ejus pecuniæ quam habuit otiosam, ubi solitus sit dominus eam fœnori locare. VIII. 402. 6.
— an possit repetere pecuniam quam solvit pro debitore, suo domino, ubi in Chirographo sibi restituto scripserit, *nihil deberi creditoribus.* IX. 1441. *seqq.*
— an teneatur exigere a se pecuniam, quam domino debet. Et an debeat cum usuris, nisi fecerit. *ibid.*
— exigit a domino usuras ejus pecuniæ quam in rem domini vel accepit mutuam, vel de suo impendit. *ibid.*
— quare in superioribus casibus usuras domino præstet, vel ab illo exigat, nulla secuta mora. VIII 402. 403. 6
Procurator, si domini nomine conveniatur, potest compensare quod domino debetur ab actore. VIII. 341. 3. 4.
— an satisdare debeat dominum compensationem ratam habiturum. VIII. 341. 5.
Procurator in rem suam compensare potest etiam quod sibi debetur. VIII. 341. 342. 6.
Procurator sumptus in litem factos tametsi inutiles, dummodo factos ex probabili causa consequi debet. VIII. 571. *seqq.*
— quinam sint ex probabili causa facti sumptus in litem. VIII. 573. 2.
— sumptus etiam necessarios in litem factos non consequitur, si culpa sua causam amiserit. VIII. 573. & 574.
— præter amissos sumptus etiam in id quod interest domino tenetur. *ibid.*
An procurator generalis qui bonorum possessionem domino delatam non petit intra suum tempus, domino sarcire teneatur damnum amissæ hereditatis. VIII. 575. *seqq.*
Procurator ad lites quibus modis differat ab advocato. V. 41. & 42. 5.
— an munus ejus sit vile. Et quid ex jure canonico, & moribus hodiernis. V. 42. 5. & 41. N. 15. 16.
Unde necessitas procuratoris ad lites. V. 165. 3. 4. & 166.
An procurator dari possit, invito adversario. Et an possit eodem invito quisquam defensor intervenire; & quatenus. V. 167. 5. 6. 168. *seqq.*

BIU Cujas

Quomodo pervicerit æquitatis ratio, & publica utilitas ut procurator in judicio reciperetur adversus juris rigorem. V. 169. 8. & 170. *seqq.*

Procurator ad agendum & ad defendendum admittitur in omni causa civili, etiam populari; dummodo in ea de privato dantis procuratorem damno agatur. V. 173. 2. 4. 174.

— nisi tamen justa aliqua de causa litigator adesse ipse per se, & respondere debeat. V. 175. & 176. 7.

Procurator ad agendum dari non potest in popularí causa, ubi de damno publico agitur; secus ad defendendum. Quæ differentiæ ratio. V. 174. 175. 5.

Quando in privata causa procurator ad agendum non admittatur. V. 175. 6.

In criminalibus nusquam fere procuratorem dare licet jure civili; & quare. V. 176. 8. & 187. 9. & N. 7. & 188.

In crimine judicii publici frustra intervenit procurator ad crimen persequendum, multo minus ad defendendum. V. 176. 9. & 177. *seqq.*

An in causa judicii publici pecuniaria admittatur procurator ad agendum. V. 176. N. 5.

— an, & quando admittatur jure civili in privatis criminibus. V. 189. 11. & 190. 12

— an, & quare ex usu fori admitti soleat procurator ad agendum, etiam in criminali causa. V. 176. N. 5.

Procurator admitti solet pro absente reo in criminali causa, in qua vel pœna relegationis est inferenda, vel alia mitior relegatione: secus si pœna gravior sit irroganda. V. 177. 178. N. 5.

Quinam sentiant & quando in criminali causa non pecuniaria procuratorem nunquam admitti. V. 182. N. 5. & 183. *seq.*

Procurator pro reo admittitur, ubi lex imponit pœnam pecuniariam vel corporalem, quam eligere reus ipse debeat. V. 178. N. 5.

Procurator ad defendendum admittitur in criminali causa, si suo nomine adsit, ille cujus interest reum non damnari. *ibid.*

An, & quatenus pater possit esse pro filio reo & absente procurator. V. 178. N. 5.

Procurator admittitur ex usu fori pro reo præsente & incarcerato, tribus causæ articulis exceptis. V. 179. N. 5.

An procurator recipiatur, ubi accusatus vel lite jam contestata, vel post publicatas attestationes fugam arripuit. V. 179. & 185. N. 5.

Procurator ad defendendum syndicus admittitur, cum accusata est universitas. *ibid.*

Procurator admittitur pro mortuo facinoroso, ne damnetur defuncti memoria. *ibid.*

— admittitur pro absente reo etiam sine mandato, si causas absentiæ alleget necessarias: secus si alleget probabiles duntaxat. V. 179. & 180. N. 5.

— quid si causas alleget juris, & voluntarias. V. 180. N. 5.

— admittitur pro absente facinoroso ad exceptiones declinatorias, vel dilatorias opponendas, quæ propositum crimen non contingant. *ibid.*

— admittitur in causis, in quibus reus sive jure communi, sive municipali, sive generali consuetudine potest absens damnari. *ibid.*

— quatenus audiatur, si causas innocentiæ alleget, & probationes offerat. *ibid.*

Quare non admittatur aliquis tanquam procurator ad eluendam criminationem. V. 181. N. 5.

— quinam contrarium sentiant. V. 185. & 186. N. 5.

Procurator esse prohibetur ex conditione personæ, servus, fœmina, miles. V. 191. 3. & 192. *seq.*

— in rem suam procurator esse potest, uti & pro parentibus pro conjuge, pro liberis tam fœmina, quam miles. V. 194. 5. & 196. *seqq.*

Procurator esse prohibetur persona præpotens: item Fiscus, & respublica. V. 199. 200. 11.

— quænam hic fisci & reipublicæ differentia a potentiore privato. V. 200 12.

Prohibetur esse procurator, qui abest reip. causa, qui perpetuo morbo laborat, & qui reus criminis postulatus fuit. V. 200. & 201. 13.

— prohibetur magistratus. V. 202. 14.

— mutus, surdus, pupillus, furiosus, & prodigus. V. 202. 15.

— prohibetur minor licet adultus. V. 202. 203. 16.

— quidam ex illis tamen sunt idonei, nisi reiiciantur ab adversario. V. 203. 17. 204. N. 19. 20.

Procurator esse nemo potest sine mandato. V. 208. 4. 209. *seqq.*

Qui mandato domini caret, non potest esse procurator, licet offerat satisdationem de rato. V. 209. 4. & N. 4.

— cum satisdatione tamen ille admittitur, de quo non constat, an habeat mandatum. V. 209. 4. & N. 4. & 212. 213. 8.

Nullum est judicium, ubi actum sit cum eo, qui mentitus est se esse procuratorem. V. 210. 5. 6. & 211. 7.

— quod tamen judicium ratum erit, secuta domini ratihabitione, etiam post sententiam. V. 212. N. 7.

Onus probandi falsum esse procuratorem, lite jam contestata, incumbit ei qui excipiendo obiicit falsitatem. V. 211. N. 7.

Procurator, qui agit fideicommissarii nomine adversus heredem, non auditur nisi liquido probet mandatum. V. 213. 214. 9.

Quinam procuratoris munere fungi possint sine mandato. V. 214. 10. 215. *seqq.*

— hi quibus conditionibus agere queant; & pro quibus personis sine expresso mandato. *ibid.*

In quibus causis possit aliquis esse procurator sine mandato. V. 217. 11. 218. 12. & 219.

Pro

BIU Cujas

Procuratorem ad agendum dare potest vel lex, vel dominus litis. V. 219. 13. & 220. 14.
An procuratorem dare possint tutores & curatores. V. 220. 15. & 221. 222. 16.
Procurator ad negotia datus quando alium dare possit. V. 221. 15. & N. 18.
Procurator ad agendum datus potest alium dare post litem contestatam. Et quando dare possit, etiam antea. V. 221. 222. N. 18. & 228. 25. & 229. *seqq.*
Procurator quando alium dare possit in causis, quæ litis contestationem non requirunt. V. 229. N. 25.
— an quatenus substitutus a primo procuratore domino litis possit alium dare substitutum. V. 229. & 230. N. 25.
Procurator dominus litis factus, ipse citandus est, & non dominus, ad actus judicii sequentes. V. 230. N. 26.
Universitates procuratorem, sive actorem dare possunt, ubi omnes ex universitate in eum consentiant. V. 224. 18.
Civitates syndicum, sive actorem dant jure procuratorem, si duo partes ordinis decurionum in eundem convenerint. V. 224. 19. & 225. *seqq.*
Quando, & quomodo syndicus, aut actor constituantur procuratores a lege, vel a magistratu. V. 224. & 225. 19. & 228. 24.
Procurator potest a domino revocari expresse, vel tacite. Et quomodo. V. 231. 28. & N. 27.
Desinit esse procurator aliquis morte constituentis, re integra, sive actoris sit procurator, sive rei; & quando desinat uterque. V. 231. N. 27.
Procurator quali domini mandato constituatur; & quomodo. V. 232. 29. & N. 28. & 233. *seqq.*
Procurator ad agendum tenetur dominum defendere boni viri arbitratu; & satisdare rem ratam dominum habiturum. V. 241. 2.
— quanta hoc æquitate sit constitutum. V. 242. & 243. 3.
— defendere boni viri arbitratu quid sit. V. 242. 4. & 243.
— cautio, *defendi arbitratu boni viri*, tria continet ab actoris procuratore præstanda reo. V. 243. 5.
— non magis onerat procuratorem, quam domini personam. V. 244. 6. & N. 4. 5.
— potest exigi non tantum a procuratore actoris, sed etiam a tutore, curatore, actore, vel syndico. V. 245. & 246. 7.
Procurator generaliter ad negotia datus censetur datus ad agendum, vel ad defendendum. V. 247. N. 7.
An, & quando procurator, etiam in rem suam datus, de rato cavere, & dominium defendere debeat. V. 248. 249. 10.
Si quis in rem suam procurator interveniat: dominum defendere tenetur; nisi tamen factus sit ex necessitate procurator. V. 250. 11. 251. *seqq.*
— quinam procurator in rem suam factus ex necessitate dicatur. V. 254. 14. & 255. *seq.*
Qui in rem suam procurator agit, tenetur dominum defendere, sive mandatis actionibus agat ex causa onerosa, sive ex causa lucrativa. V. 251. & 252. N. 11.
— dominum tamen defendere non tenetur, si actiones utiles exerceat suo nomine, & non mandantis. V. 256. & 257. 15.
— an etiamsi utiles habeat ex causa lucrativa. V. 256. N. 15.
Procurator, qui dominum defendere negat, repellitur ab agendo. V. 257. 17.
— an ab agendo repellatur, etiamsi domino interea dies actionis temporalis exeat. V. 257. N. 16.
Si procurator ab initio satisdederit se dominum defensurum, & judicatum soluturum, an teneatur ex stipulatione commissa tantummodo, si dominum defendere recuset. V. 257. 17. & N. 17. & 258.
Procurator ad defendendum datus a reo, qui & satisdederit judicatum solvi pro illo, an reum defendere cogatur; & quomodo. V. 258. N. 18.
Domini defensio exigenda est a procuratore ante litem contestatam: postea exigitur frustra. V. 259. 19.
Procurator actoris reo satisdare debet, dominum rem ratam habiturum. V. 260. 20. 21. & 261. *seq.*
— cautio ratihabitionis tunc exigitur a procuratore, cum incertum est, an sit ei mandatum negotium. Et quibus modis incertum fiat mandatum. V. 264. 24. 25. & 265. *seqq.*
— & an sit cautioni de rato locus, cum mandatum probatur testibus, vel privato instrumento. V. 266. 27. & N. 22. & 267. *seq.*
An procurator, qui cautionem de rato offerat, sit audiendus, si mandatam sibi actionem affirmet; sed nullam mandati probationem faciat. V. 264. 25. & 265. N. 21.
Cautionem offerre de rato, vel probare mandatum, de quo dubitatur, cujus sit electio, procuratorisne, an rei. V. 266. 26.
An clausula ratihabitionis necessario sit inserenda mandato ut procurator satisdatione rati relevetur. V. 233. 234. N. 28.
Procurator exoneratur necessitate satisdationis de rato, cum facta fuerit probatio mandati legitimis modis. V. 269. & 270. 29. 271. 272. N. 25.
Procurator de rato semper ac vere debet, ubi sit incertum mandatum: nunquam vero, ubi de illo constet. V. 272. 273. 30. & 274. 31.
Quænam sit pœna procuratoris non caventis de rato. V. 275. 33.
Quo tempore præstari debeat a procuratore satisdatio de rato. V. 276. 33.
— quomodo ea recte contrahatur. V. 307. 26.
— recte contracta quando impleatur. V. 308. 27. & 309.
— quomodo committatur. V. 310. 30. 31. & 311. *seqq.*

BIU Cujas

— committitur in id solum, quod stipulantis interest. Tria inde consequuntur; & quæ. V. 314. 35. 36. & 315. *seq.*
Procurator ad defendendum datus semper debet satisdare solvi judicatum. V. 276. 34. & 277. *seq.*
— quando debeat etiam cavere de rato. V. 281. 40. 41. & 282. *seqq.*
Invitus nemo procuratoris munus suscipere cogitur, nisi fuerit tutor, vel curator, vel syndicus, vel procurator forensis. Et hi quare cogi possint. V. 335. 2. & 336. & 337. 3.
— quinam hic habeatur invitus. V. 337. 3. & N. 2.
Qui procurationis literas sciens accipit, nec contra potestatur, censetur consensisse ex jure canonico. V. 337. N. 2.
— idem mandati tenetur, si negocia postea negleserit. *ibid.*
Procurator forensis habetur in numero advocatorum. V. 335. 336. & 337. 3. & N. 1.
Procurator ad agendum datus numquam eo nomine obligatur adversario. V. 337. 338. 4.
— obligatur mandati domino, si mandatum non exequatur, ut oportet. V. 338. 4. VIII. 331. 3. 4.
— litem contestari debet, & eam persequi, donec judicata res sit. V. 338. & 339. 5.
— interponere debet appellationem. V. 340. 6.
— an interpositam appellationem prosequi debeat. V. 340. 7. & 341. *seqq.*
— an victor in priore judicio excipere debeat appellationem ab adversario interpositam,& victoriam priore sententia partam adversus illam tueri. V. 348. 12.
Procurator potest judicium omne ab initio evitare, si tempestive renuntiet domino mandatum. V. 349. 13.
— an hodie renuntiatio mandati sit libera ante litem contestatam. V. 349. N. 10.
— appellationem quibus de causis omittere possit. V. 349. 13.
— quandonam deserere possit susceptum, & necdum finitum judicium. V. 349. & 350. 13.
An qui simpliciter datus est procurator ad agendum, domini defensionem suscipere cogatur. V. 350. 14. & 351. *seqq.*
Procurator sive litis sive negotiorum mandatum susceptum implere tenetur; nisi vel morbo, vel alio casu impediatur. VIII. 631. 1. 2. 3 6.
— vel nisi tempestive renuntiaverit. VIII. 631. 7. & 632. 8.
Quid si valetudine, vel aliter impeditus renuntiare non potuit, aut non debuit. VIII. 633. 9.
Procurator impleto mandato, restituere tenetur domino quidquid consecutus est ex mandato, vel per occasionem mandati. VIII. 633. 634. 10.
— dolum & culpam omnem non autem fortuitos casus præstare tenetur. VIII. 635. 13.636.*seqq.* & 640. 26. &641. *seqq.*647. 38. 648. *seqq.*
— mandato non impleto, tenetur mandati in id quod interest mandatoris. VIII. 631. 3. 4.
Procurator ad agendum datus libere mutari potest a domino ante litem contestatam. V. 367.&368. 2. & N. 1.
— mutari tamen non potest, si dominus alteri juraverit se non revocaturum. V. 368. N. 1.
— an datus ad defendendum removeri possit, posteaquam satisdedit, *Judicatum solvi*, defendendi, domini causa. V. 368. & 369. 3. & N. 2.
— non potest sine causa mutari post litem contestatam. V. 369. 370. 4.
Quomodo recte caverit prætor, ut ex causa procurator mutari possit. V. 370. & 371. 5.
— mutari potest, si fiat inimicus, si affinitate jungatur adversario, vel heres eidem existat. V. 371. & 372. 6.
— mutari potest, si litem recte administrare non possit, morbo, vel absentia impeditus, aut publicis, vel privatis occupationibus implicatus. V. 372. 7.
— mutari potest quandocunque etiam si ne causa adversario non invito. V. 372. & 373. 8.
— nisi tamen procurator habeat justas causas, cur procurationem retinere velit. V. 373. 9.
Justæ causæ procurationem invito domino retinendi quæ. V. 373. & 374. 9.
— mutandi procuratoris cognitio ad quem pertineat. V. 375. 10.
— mutare procuratorem quid sit. V. 376. 11.
— mutatio procuratoris quomodo fiat. V. 376. 12.
Cur procurator neque cum causa removeri possit post litem contestatam, adversario invito. V. 375. & 376. 11.
Procuratore mutato, vel remoto, quæcunque postea, cum illo agantur, domino non nocent. V. 477. 13.
Procurator ad defendendum datus, etiamsi satisderit judicatum solvi, liberatur ubi remotus sit. *ibid.*
Procurator esse desinit, qui, vel est mortuus, vel captivus factus est, aut deportatus. V. 377. 14. 378.
An vita functo procuratore, vel deportato, dominus cogatur, vel judicium in se transferre, vel alium substituere,desiderante adversario. V.377. 378. 14. & N. 13.
Procurator ad litem datus domino non nocet, si quid fecerit in ea lite præter mandatum. V. 379. 1.
Quodcunque commodum per occasionem judicii quæsivit procurator, id ad dominum spectat. V. 380. 2.
— quænam sint commoda per occasionem judicii a procuratore quæsita. V. 380. 4.
Quodnam sit litis incommodum. Et quando hoc ad procuratorem pertineat, vel ad solum dominum spectet. V. 382. 5. & 383. 6. XI. 140. 2. 3. & 141. *seqq.*

BIU Cujas

Procuratoris negligentia, absentia, collusio quomodo noceant domino, cum actori, tum reo. V. 384. 7.
— quomodo dominus mandati agere possit eo nomine cum procuratore. V. 384. 8.
Domino quomodo succurratur, ubi non sit solvendo procurator, qui vel culpa sua vel dolo rei causam perdidit. V. 385. 386. 8. & N. 11.
Procurator agere potest mandati contraria adversus dominum propter impendi a bona fide in litem facta, & petere ut de illis sibi satisfiat ex iudicatione. V. 384. N. 10.
Procurator jusjurandum adversario deferre potest, sive procurator sit generalis, sive speciale mandatum habeat, sive procurator sit in rem suam. X. 641. 1.
Procurator speciale mandatum habens præstat jusjurandum calumniæ. VI. 219. N. 10.
An, & quando procurator generalis admittatur ad præstandum jusjurandum calumniæ. VI. 220. N. 10.
Procurator nomine suo jurare tenetur, etiam sine speciali mandato. *ibid.*
— in animam suam & domini jurare solet ex usu fori. *ibid.*
— an jurare possit in litem. VI. 340. 1. & N. 2.
Plures unius litis procuratores ab uno litis ejus domino dari non possunt. Et hoc quas habeat cautiones. V. 315. 1. 316. *seqq.*
Si unus plures intendat actiones, singulos procuratores dare potest in singulas lites. V. 319. 3.
Plures ad agendum procuratores dari possunt, ubi lis pertineat ad plures personas. V. 319. & 320. 4.
— possunt dari etiam plures ad defendendum, dummodo non ab uno cœperit obligatio, quæ ad plures heredes, vel fidejussores pervenerit. V. 321. 5.
— quare plures promissoris heredes dare non possint plures defensores, si communi nomine conveniantur. V. 321. & 322. 6.
Plures procuratores utiliter ab uno dantur in una lite diversis temporibus. Et quomodo. V. 323. 7. *seqq.* 324. *seq.*
— plures uno tempore dati nominatim, ut simul agant, dantur illi inutiliter. V. 326. 12.
— plures uno tempore simpliciter dati, utiliter dati erunt, si agant separatim: secus si concurrant ad agendum. V. 326. 12. 327. 14.
— ex pluribus ad agendum datis, ubi simul concurrant, ille præferendus alteri, quem testator maluit. V. 326. & 327. 13.
Quid si de eo non liqueat. V. 327. 13.
Pluribus procuratoribus simul datis in solidum, melior debet esse conditio litem prius contestantis. V. 327. & 328. 14.
— an etiamsi clausulam adiecit in instrumento dominus, ne sit prior occupantis conditio. Et quare. V. 328. & 329. 15.
Plures ad agendum simpliciter dati, conjunctim agere debent jure canonico. Et an recte. V. 329. 16. & 330. 18. & N. 8.
— an etiam cum dati in solidum fuisse censentur. Et quando ita dati fuisse intelligantur. V. 330. & 331. 18. & 329. N. 8.
Quomodo ex hac parte jus canonicum sit in foro receptum. V. 329. N. 8. & 330.
— cum plures dati sunt sive simpliciter, sive in solidum in causis ecclesiasticis, unus duntaxat admitti debet ad agendum. V. 331. 19.
— cum plures ita dantur, ut unus tantum admitti possit, si omnes dati concurrant: arbitrio judicis debet eligi magis idoneus. V. 331. 20.
Procurator Cæsaris an sit magistratus. IV. 1113. N. 25.
— adversus quos explicet suam jurisdictionem. IV. 1185. 2. & N. 1.
— habet jus ad Principem revocandi, ubi conveniatur; præterquam in delicto concussionis. IV. 1328. N. 6.
— cognoscit de fiscalibus causis. IV. 1124. N. 14.
— an etiam de criminalibus. IV. 1185. N. 1.
Procurator summæ rei quinam sit; & cur ita appelletur. VIII. 962. 8. 9.
Prodigi comparantur impuberibus. VII. 514. 4.
Prodigus quinam sit. XI. 566. 2.
— testari non potest; & quare. II. 32. 10.
— quatenus recte testari valeat. II. 32. N. 14.
— potest heres institui. II. 162. 37.
— hereditatem vel auctoritate curatoris, vel etiam solus adire, vel repudiare potest. II. 444. 6. & 445. & N. 7.
— non potest obligationem novare, nisi meliorem suam condictionem faciat. IV. 917. 15. & 920. 17.
— non potest agere judicio sine curatore. IV. 1073. N. 15.
— non potest agere alieno nomine. V. 202. 15. & N. 17.
— jusjurandum deferre non potest, & non prohibetur, jurejurando delato, eamdem iterum actionem exercere. VII. 514. 4. 5.
— adversus jurisjurandi exceptionem uti potest replicatione in factum: *Nisi reus juraverit, deferente eo, qui jus deferendi jurisjurandi non habuit.* VII. 514. 6. & 515. 7.
— quatenus sit inhabilis ad contrahendum. III. 634. 635. 7.
— ubi de acquirendo agitur, contrahendo est idoneus. III. 645. 4.
Prodigo substitui potest similiter, atque impuberi. II. 265. 5.
— illi non recte solvitur. IV. 748. 8. 9.
— soli interdicitur administratio bonorum. XI. 566. 2.
— an ei lege sola bonorum administratio interdicatur, non expectato magistratus decreto. XI. 567. 568. 4. 5. & N. 1. 569. *seqq.*

BIU Cujas

Bonorum administratione prodigo interdicta, statur in re dubia decreto magistratus, donec contrarium probetur. XI. 567. 568. 3.
An prodigus cui bonorum administratio interdicta, possit acquirere. XI. 581. 13. 582. *seq.*
— an saltem naturaliter obligetur, postquam illi bonis est interdictum. XI. 583. 15. & 584. *seqq.*
Professio censualis quæ sit. VIII. 985. 10.
Professio a parentibus facta quid sit. VII. 1052. 2.
Professio falsa veritati non nocet. IX. 21. 3.
Professio quandonam, & a quo fuerit instituta; & cui bono. VII. 1052. 2. & 1053. 3.
— quinam ejus effectus. VII. 1053. 4. 5. 6.
Professio interdum tabulas professionis significat. VII. 1053. 7.
— quam fidem hæ faciant. Et an detur contra illas probatio: & quatenus admittatur. VII. 1058. 8.
Professio in re dubia fidem facit pro liberis, & contra liberos quoad statum, & quoad ætatem. *ibid.*
Natalis parentum professio de liberis amissa non nocet liberis; & quare. VII. 1255. & 1256.
Professores artium liberalium qui sint. I. 492. 36. & N. 13 & 493.
— immunes sunt a tutela. *ibid.*
— publice approbati sunt immunes ab omnibus muneribus publicis & civilibus, cum ipsi, tum eorum uxores & filii. X. 826. 827. 828. 6.
— & quidem etiam post honestam missionem *ibid.*
— habentur inter egregios. X. 827. 6.
Quidquid a jure non prohibetur, omnibus permittitur. VII. 581. 8.
Qui patitur quod prohibere potest, facere ipse videtur. V. 97. N. 5.
Proiiciendi servitus quæ III. 254. 8.
Promissio generalis quæ sit. IV. 8. 13.
— quarum rerum sit, & quando sit inutilis. IV. 9. 15. & 11. 20. & 12. *seq.*
— quandonam utilis. IV. 10. 16. 17. & 11. 18. 19.
Promissio pecuniæ, non adjecta quantitate, est inutilis, nisi ea aliunde cognoscatur. Et unde cognosci possit. IV. 10. 16. 17. & 11. 18.
Promissio turpis semper est irrita, etiamsi turpis sit ex alterutra parte duntaxat. IV. 764. 4.
Qui creditam pecuniam accepturus, promisit se illam redditurum, non cogitur accipere, si nolit. Et quare. X. 437. *seqq.*
— tametsi stipulatoris intersit accipi pecuniam propter usuras. X. 439. 440. 2.
Qui promittit alium daturum facturumve, non obligatur; & quare. III. 583. *seqq.*
— nisi tamen illud agatur inter contrahentes, ut sub alieni facti promissione promissor de suo promittere intelligatur; in quibus promissionibus hoc contingat. III. 587. 5. & 588. *seqq.*
An promissionem facti alieni confirmet adjectio jurisjurandi. III. 589. N. 3. & 590.
Qui bis idem promittit, amplius quam semel non tenetur. XI. 1105. 1. & 1113. 4.
Qui promittit se curaturum, vel facturum ut decem dentur, quatenus obligetur. XI. 1179. & 1180. 1. & 1181. *seqq.*
Promutuum quid sit. III. 1143. N. 1.
Pronepos postumus recte instituitur, licet illius pater non potuerit institui. X. 1475. 4.
Pronepos qui & vivo proavo natus sit, vocatur ad hereditatem proavi ex L. Velleja. Et quatenus X. 1476. 6.
— Vide *Postumus.*
Pronomina demonstrativa referuntur ad nomina proxima, non ad remotiora. X. 591. 23.
Pronuntiatum interdum idem significat, ac verbis nuncupatum. XI. 169. 5.
Propolæ viles. V. 90. N. 9.
Propositum animi inutile, quandiu intus in animo retinetur. III. 1124. N. 2.
Proprietas duplex. Utraque quid sit. VII. 1024. 20.
— nihil habet commune cum possessione. VII. 1046. 13.
Proprietatis dominium quo sensu accipiatur. VII. 1024. 20.
Proprietatis nudæ dominus an usumfructum sibi dari recte stipuletur. XI. 1081. 2. & 1082. 6.
Proprietatis domino quænam sint proditæ actiones adversus fructuarium. III. 137. 3. 138. *seqq.*
— eæ quibus ex causis, sive factis nascantur. *ibid.*
Propria res, seu causa quænam dicatur. VI. 1048. 12. IX. 90.
Prorector academiæ an habeat propriam jurisdictionem. IV. 1120. N. 9.
Prorogatur jurisdictio, vel conventione, vel facto. IV. 1186. 4.
— & quidem conventione legitima, atque efficaci. IV. 1186. 5. & N. 5. & 1187.
An pacto nudo prorogetur jurisdictio. IV. 1187. N. 5. & 1188.
— facto prorogatur, cum quis vocatus ad judicem non competentem, litem contestatur, omissa fori præscriptione. IV. 1188. 6. & 1189. *seq.*
— an, & quando sola judicis aditione prorogetur. IV. 1189. & 1190. N. 8.
Ex aditione judicis, de quo dubitatur, an competens sit, non arguitur prorogatio. IV. 1190. N. 9.
Jurisdictio prorogatur utriusque litigantium consensu, quorum error aut vis impediunt prorogationem. IV. 1190. 7. & 1191. & 1192. 8.
— quinam litigantium error sit jurisdictionis prorogationi contrarius. IV. 1191. N. 11.
Quinam judicis consensus sit in proroganda jurisdictione necessarius. IV. 1192. 8. & N. 13.
Prorogatio in eum facienda, qui aliquam habet jurisdictionem sive propriam, sive delegatam. IV. 1192. 9. & 1193. *seq.*

BIU Cujas

An, & quando prorogari queat jurisdictio illius, qui habet mandatam duntaxat. IV. 1193. N. 15. & 1194. *seqq.*
Prorogatio fit de loco ad locum, de persona ad personam, de causa ad causam. IV. 1197. 13. & N. 19. & 1199. 14.
Moribus nostris jus prorogationis restrictum est. Sine consensu ordinarii judicis non potest esse rata prorogatio. IV. 1192. N. 13.
Non potest prorogari jurisdictio civilis ad causas criminales. IV. 1200. 14.
Prorogari vetatur jure canonico jurisdictio politici magistratus in ecclesiasticas personas: quam recte atque juri divino consentanee. IV. 1198. 1199. 13. & N. * & 1200.
— prorogari vetatur jure divino ad causas spirituales. IV. 1200. & 1201. 15.
Prospectus, sive ne prospectui officiatur, quænam servitus. Et quomodo conveniat, vel differat a servitute luminum. III. 267. 268. 12. & N. 7.
Protegendi servitus qualis sit. III. 254. 9.
Protectum quid sit, & quomodo differat a projecto. *ibid.*
Protestationes & clausulæ quænam apponi libello solitæ sint. VI. 53. N. 4.
— quæ sit earum vis & potestas. V. 1067. N. 13.
Protutori an, & quatenus recte solvatur. V. 755. N. 11.
Provinciæ sub Imperatoribus aliæ proconsulares, aliæ prætoriæ, aliæ præsidiales. IV. 1122. N. 12.
Proxenetæ qui sint. VII. 1150. 8.
— testes esse non possunt in ea causa, in qua communem utrique parti operam navant. *ibid.*
Proximitas quo tempore spectetur. Et quomodo probari debeat. II. 1148. N. 15.
Proximus dicitur, qui omnes antecedit, & qui etiam solus est. XI. 37. 6. *seqq.*
Proximus quinam dicatur in successionibus. II. 1148. N. 15.
Prudentum definitiones plures in eamdem sententiam conceptæ, & sub uno titulo collectæ, cur non sint inutiles. IV. 1226. 11. & N. 21.
Si prudentes alicujus collegii juridici dissentiant inter se, cum de re aliqua consuluntur; quid juris. XI. 327. N. 3.
Puberes quinam sint. VIII. 134. 2.
— nonnisi annis quatuordecim completis, possunt condere testamentum. VIII. 134. 3.
— curatorem non habentes contrahendo obligantur. XI. 1409. 1.
— curatorem habentes an possint sine illo obligari. XI. 1410. 2. & 1414. 7.
Quomodo pubertas æstimetur. I. 545. 5. & 546. *seq.*
Tempus pubertatis triplex. I. 545. N. 3.
Pubertati proximus qui dicatur. XI. 1546. 10. & N. 1.
Publica quot modis dicantur. I. 651. 652. 2. & 653. 654. 3.
Publica pop. Romani sunt in duplici genere. XI. 1701. 1.
— abusive dicuntur ea quæ sunt publica civitatum, seu municipiorum. XI. 1702. 5.
Publicani unde dicti. XI. 1701. 2.
— an rationes edere teneantur, ubi judicio conveniantur. VI. 87. N. 8.
Publicatio bonorum quid sit, & unde dicta. IV. 1000. 8.
— ex quibus causis sive delictis nascatur. II. 1245. 11. IV. 1000. 8.
— adimit damnato bona, & ea transfert in fiscum. *ibid.*
— semper ita accipitur, ut æs alienum deductum intelligatur. VI. 154. N. 4.
— distrahit societatem. IV. 1000. 8.
— non liberat fidejussores debitoris. IX. 1311. 2.
— Vide *Bona, Fidejussor, Fiscus, Liberatio.*
Publicatio fundi venditi ante traditionem secuta non obligat venditorem nomine evictionis, sed ut pretium restituat. III. 781. 16.
Publicæ res quænam sint. I. 654. 4. & 659. N. 1. & 660. *seqq.*
— angustiori significatione quænam publicæ res nuncupatæ. I. 652. 2. 659. 1. & 690. *seqq.*
— quo jure eximantur commercio. VIII. 845. 5.
— si veneant pro privatis, an rata sit illarum emptio. VIII. 845. 7. 8.
— Vide *Emptio.*
Publiciana in rem actio a quo introducta fuerit. V. 925. 926. 11. & N. 6.
— quare sit introducta. VI. 627. 1. 2. & 628. *seqq.*
Quænam sit ejus æquitas. VI. 637. 10. & 638. 13. 639. *seq.*
Publiciana de servitutibus quæ. VI. 628. 2.
— non est de iis rebus, quarum alienatio, & usucapio sit iuterdicta. VI. 629. 3.
— datur eadem de vectigalibus, superficiebus adversus eos, qui jus habent vectigale, vel superficiarium. VI. 629. 3. & N. 2. 630.
— non omnium rerum traditionem exigit. Et quando ficta traditio sufficiat. VI. 630. 4. & N. 3. & 631.
Causa justa in Publiciana qualis sit accipienda. VI. 631. & 632. 5.
— competit interdum sine ulla præcedente justa causa. Et adversus quos detur. VI. 632. 633. 6.
Bona fides ad Publicianam est necessaria. Et quando hanc intervenire oporteat. VI. 634. 7.
— ea non tollitur hic, mala fide superveniente. VI. 634. N. 6.
— an hoc emendatum sit a jure canonico. VI. 634. & 635. N. 6.
— Publiciana competit non domino. VI. 635. 8.
— an domino competat aliquando. VI. 635. N. 7. & 636.

— com-

BIU Cujas

— competit, possessione casu amissa; & quinam casus hic intelligatur. VI. 636. 8.
— quid in ea actor intendat. VI. 640. 14. & 641. *seq.*
— datur adversus possessorem; non tamen adversus dominum, præterquam in certis casibus; & quinam sint. VI. 642. 15. 643. *seqq.*
— an detur adversus recentiorem possessorem. VI. 639. & 640. 13. & N. 11.
Pueri nobilissimi quinam dicti. II. 441. N. 3. IV. 1374. N. 12.
Pueritia quo ætatis anno finiatur. V. 43. N. 18.
Pumiliones qui sint. II. 1118. N. 3.
— ad feuda, vel hereditates non admittuntur jure Saxonum. *ibid.*
Pupilla vocatur interdum quæ major est 12. annis. I. 606. N. 2.
Pupillus quinam sit. I. 387. 7. & N. 2.
— ejus etymon. II. 238. N. 18.
— abusive dictus quinam. II. 596. 36.
— proprie dictus quid sit. *ibid.*
Pupillus alendus est a tutore pro dignitate familiæ, & facultatibus patrimonii. IV. 169. 7.
— quomodo cogendus tutor, si recuset præstare alimenta pupillo. *ibid.*
— apud quos educari debeat. IV. 169. N. 4.
— quibus artibus & studiis instituendus sit. IV. 170. 8.
Pupillus infans neque civiliter, neque naturaliter obligari potest. XI. 1544. & 1545. 7.
— & quomodo locupletior factus naturaliter obligetur. III. 638. 13. VII. 663. 18. 19. XI. 1544. 5. 6. 7. & 1545. *seqq.*
Pupillus infantiæ proximus alios sibi semper obligat, & sese obligat aliis interveniente tutore, sine quo neque naturaliter obligatur. XI. 1545. 8. & 1546.
— pubertati proximus an sine tutoris auctoritate naturaliter obligetur. XI. 1546. 9. & 1547. *seqq.*
— proximus infantiæ quomodo distinguatur ab eo, qui proximus est pubertati. XI. 1546. 10. 1547.
Pupillus infante major hereditatem vel bonorum possessionem acquirere vel repudiare solus debet auctore tutore. I. 535. 536. 4. 5. II. 407. 3. & 438. 3. & 439. *seq.* VIII. 1191. 1. IX. 349. 1. & 350. *seqq.* & 378. 8.
Quare pupillus qui talem se falso putat, recte adeat hereditatem absque tutore. II. 410. 8. & 411. *seqq.*
Pupillus infans pro herede gerendo potest acquirere hereditatem, non autem adeundo; & quare. X. 351. 3. 4. 5.
— ei tamen etiam infanti tutor adeundo hereditatem acquirit pleno jure; & quomodo. II. 441. 442. 4. IX. 375. 4. & 376. 5.
— hereditatem solus restituere debet, auctore tutore; si sit infante major. Secus tutor pro illo restituere debet. II. 603. 3. 4. IX. 739. 740. 4.
— quid si restituenda tutori sit hereditas. II. 603. N. 1. IX. 740. 4.
— hereditatem sibi restitutam potest accipere, auctore tutore, cum est infante major. II. 604. 7.
— sin vero sit infans vel absit hereditas potest restitui soli tutori. II. 604. 7. IX. 738. 2.
Cur pupillus ipse, auctore tutore, acquirere debeat, vel restituere hereditatem, vel bonorum possessionem. III. 604. 7. IX. 352. 7. & 353. *seq.*
— tutorem non habenti an auctoritatem prætor accomodet in acquirenda hereditate: an vero det illi bonorum possessionem. II. 509. 10. & N. 9. & 510. *seq.*
Quinam pupillo stipulari, sive acquirere possint. XI. 822. 50. & 823. *seqq.*
Pupillus olim poterat esse tutor legitimus. I. 391. 3.
— non potest arrogari, nisi auctore tutore. I. 322. 2.
— meliorem facere potest suam conditionem sine tutore: deteriorem facere non potest, nisi illo auctore. I. 534. 3. VII. 514. 5.
— quando meliorem, vel deteriorem conditionem suam facere dicatur. I. 535. 4.
— non potest sine tutore mutuum dare, alienare, novare, transigere, se obligare, vel obligationem remittere. I. 535. 536. 5. III. 635. 636. 10. 637. IV. 917. 15. 920. 17. VIII. 856. 73. 74.
— testari non potest sine tutore: potest tamen sine illo heres institui. II. 33. N. 15. & 162. 37.
— conditionem implere potest sine tutore. II. 1064. N. 10.
— non recte solvit sine tutore; nisi tamen consumpta a creditore pecunia cedat pro solutione. IV. 743. 3.
— non potest promittere, etiam auctore tutore aliquid quod sine prætoris interventu alienare prohibeatur. IV. 743. N. 2.
Cur pupillus sine tutoris auctoritate se obligans moram non faciat, etiam interpellatus. XI. 685. 1. & 1541. 2.
— si petat pecuniam sibi solutam absque judicis sententia: doli exceptione repellitur, ubi factus sit inde locupletior. IV. 750. 11. 12.
— quo tempore spectari debeat, an factus sit locupletior. IV. 751. 13.
Pupillo non recte solvitur sine auctoritate tutoris. IV. 748. 9. X. 1444. 45.
— quid si pecuniam sibi auctore tutore solutam male consumpserit, vel furto aut vi ereptam amiserit. IV. 748. 9.
Quinam pupillo stipulari, sive acquirere possint. XI. 822. 50. & 823. *seqq.*
Pupillo redditus annui & aliæ cujusvis rei pensiones recte solvuntur, auctore tutore: cætera vero ita si sententia judicis solvere jubentis præcesserit. IV. 749. & 750. 10.
Pupilli nomine solutum non potest repeti. VII. 664. 20.
— repetit tamen pupillus, quod ipse naturaliter debitum solveret. VII. 664. 665. 21.

Pu-

BIU Cujas

Pupillus potest agere sine tutore, vel invito adversario, in causa momentaneæ possessionis, alimentorum, vel in interdicto de *Libero homine exhibendo*. IV. 1073. 21. 22. & 1074. 23. & N. 18. 19.
— removetur ab accusando etiam auctore tutore, nisi suam, vel suorum injuriam prosequatur. IV. 1075. N. 19.
— an vocare possit reum ad suum forum. IV. 1324. 1325. 2. & N. 2.
— conveniri nunquam potest sine tutore. IV. 1081. 7. VI. 30. N. 21.
— causam appellationis persequi potest, ubi tutor esse defierit, qui appellavit. VI. 459. 6.
Pupillus, sive pupilla qui conveniebantur auctoritate tutoris, tenentur judicati actione, ubi fuerint condemnati. XI. 343. 1.
An hi, ad quos pervenere defuncti bona, postquam pupillus se abstinuit, teneantur ex causâ rei adversus pupillum judicatæ. XI. 345. 3. 4. & 346. 5.
— non restituitur in integrum adversus venditionem illarum rerum, quæ servando servari non possunt. V. 1123. 16. & N. 16.
— habet obligata pignori bona tutoris pro officio administrationis. VI. 877. 878. 14.
— tutori obligatur de eo, quod illi abest, vel abfuturum est tutelæ causa. IV. 185. 1.
— unde hæc obligatio, & cujus bono introducta. IV. 185. 186. 2.
Pupillus, qui jusjurandum defert sine tutoris auctoritate, sibi non nocet, & potest actionem, quasi juratum non esset, iterum exercere. VII. 513. 3. & 514. 5. 6. 7. & 515. X. 643. 644. 2.
— si deferat jusjurandum; auctore tutore: vel obligatur actione jurisjurandi, si reus sit, vel jure remittit actionem, si fuerit actor. VII. 516. 12.
— remittere non potest jusjurandum sibi a tutore delatum. X. 654. N. 9.
— delatum tamen recusare potest. X. 798. 9.
— sponte ab eo præstitum custodiri debet. X. 712. N. 8. & 798. N. 22.
Personæ pupilli cura in quibus rebus versetur. I. 521. 4.
Pupilli indefensi bona possideri possunt a creditoribus sed non possunt ante distrahi, quam ipse pervenerit ad pubertatem. VII. 945. & 946. 3.
Status controversia si fiat successuro pupillo: causa cognita, differtur illa in pubertatem. VII. 946. 6.
— cur ea dilatio defuncti creditoribus non noceat sed noceat ad tempus duntaxat illi, qui se dicunt heredes. VII. 947. & 948. 7.
Si debitor pupilli solverit tutori, a quo cautionem acceperit etiam solemnem: an cautio noceat pupillo repetenti eandem pecuniam. VIII. 290. 6.
Pupilli sine tutoris auctoritate promittentis cessatio an noceat fidejussori. XI. 1539. 1.
— quatenus utilis sit in proposita re fidejussio. XI. 1543. 4.
Purpura est insigne summorum magistratum, maxime autem Imperatoris. VIII. 852. 58.
— ejus tingendæ, & distrahendæ facultas privatis omnibus interdicta. VIII. 852. 57. III. 599. 12.
— adversus illos qui purpuram tingerent, & distraherent fuit pœna capitis constituta; & quare. *ibid.*
Puteum aperire licet in nostro, etiamsi vicini putei venas præcidamus. III. 299. 7.
— dummodo tamen aperiatur proprii commodi causa, non ut officiatur vicino. III. 299. N. 2.

BIU Cujas

Q

Q Et *C* olim promiscue usurpari solebant. II. 899. N. 8.
Quadruplum in quibus actionibus detur. V. 749. & 750. 7.
— quid sit. VI. 750. 751. 8.
An simplum computari debeat in quadruplo. V. 752. 9.
— Vide *Actiones*.
Quæstio facti, vel juris quæ. XI. 1397. 2.
Quæstio altioris indaginis in jure quæ sit. V. 1404. N. 8.
Quæstio facti an spectet ad judicis cognitionem. Et in quo cognitio illa versetur. VII. 1375. 2. 3. IX. 594. 2. 3. XI. 1608. 7. 8. & 1609. 9.
Quæstiones publicæ, atque perpetuæ a Cornelio Sylla constitutæ. IV. 1151. N. 47.
Quæstiones capitalium rerum quibus fuerint demandatæ. *ibid.*
Quæstiones non poterant haberi de liberis hominibus apud Romanos: secus apud Rhodios, & Athenienses. V. 132. N. 18.
Quæstionis judex distinguitur a magistratu. IV. 1150. N. 46.
Quæstor palatii quando de causis appellationum cognoscat. VI. 488. 5.
Quæstores seu Candidati Principis quinam sint. Et quodnam sit illorum munus, & dignitas. V. 18. 21. & N. 23.
Quæstores parricidii, seu maleficii poterant inquirere in crimen, & judicare de illo duntaxat sine ullo tamen imperio. IV. 1150. 22. & N. 46.
Quæstus quid sit. Et quæ res sint ex quæstu. III. 915. 9.
Qualitas rerum, quæ pondere & mensura constant, qua in re versetur; & quomodo indicari queat. X. 139. 2.
Qualitas pæcuniæ in quo sit posita. X. 139. 2.
Qualitas adjecta verbo secundum tempus verbi est accipienda. VI. 185. N. 19.
Quantitas est nomen generis, sive est earum rerum quæ pondere, numero, mensurave constant. X. 138. & 139. 1.
Quantitas certa dicitur, & incerta diverso respectu. X. 140. 3.
— ut certa sit, quænam res in ea desiderentur. X. 139. 12.
Quanto minoris actio quid sit. X. 1325. 1.
— potest aliquis sæpius hac experiri diversarum rerum nomine. *ibid.*
— excluditur a redhibitoria, & ipsa excludit aliquando redhibitoriam. X. 1325. 2.
— quando redhibitoriam contineat. X. 1325. 3.
— anni spatio finitur. X. 1326. 4.
Qui promisit alicui quanto minus a Titio consequi posset, non tenetur, ubi Titius, stipulatore cessante, solvendo esse desierit. X. 602. 4.
Qui stipulatus a Mævio, quanto minus a Titio consequi posset; an integrum debitum recte petat a Mævio, si nihil a Titio consequi potuerit. XI. 1483. 1. & 1484. *seqq.*
Quarta Falcidia a quibus detrahatur, & quomodo. II. 898. 3. & 899. *seqq.*
— quando cesset. II. 985. 16. 17. & 986. *seqq.*
— Vide *Falcidia*.
Quarta Trebelliana detrahitur ab herede, sive is totam hereditatem, sive totam eam partem quæ ad eum spectabat, restituere jussus sit. II. 657. 1. & 658. 3.
— hodie cessat ob prohibitionem testatoris. Et quid jure veteri. II. 659. 6.
— & quatenus hic valeat testatoris prohibitio. II. 659. 7. & 660.
— cessat in testamento militis. II. 660. 9.
— in relictis causæ piæ. II. 660. N. 3.
— ob pertinaciam heredis adire nolentis. II. 660. 10. 11.
— nisi tamen intra deliberandi tempus adire coactus sit, vel nisi recusans ab initio adeat postea, & restituat, inventario confecto. II. 661. 12. 13.
— cessat in eo, qui sponte adiens restituit hereditatem sine deductione quartæ, vel sciens, vel errans in jure. II. 661. 14.
— secus tamen si erravit in facto. II. 662. 14.
— ubi sit errore juris omissa, quomodo per retentionem aliarum rerum hereditariarum possit ab herede recuperari. II. 662. 15. & 663. *seq.*
— cessat ob inventarium non confectum. II. 664. 16. & N. 5.
Quarta Trebelliana ex quantitate patrimonii æstimatur. Et quomodo patrimonii quantitas æstimetur, & ex quo tempore in retentione quartæ. II. 666. 1. 2. & 667. 5. 6. 668.
Imputantur in quartam fideicommissariam omnia quæ heres capit ex judicio defuncti, adeoque legata & fideicommissa. II. 668. & 669. 7. VI. 1025.
— an etiam conjugalis donatio. II. 667. N. 2.
— in eam imputatur quod conditionis implendæ causa datur heredi. II. 669. 8. & 670. N. 14.
— imputantur fructus & accessiones omnes ante diem fideicommissi cedentem ab herede perceptæ. II. 670. 9. & N. 5.
— excipiuntur tamen liberi fideicommisso onerati, qui non imputant fructus antea perceptos. II. 670. N. 5.

BIU Cujas

— non imputantur fructus ex præsenti fideicommisso percepti post aditam hereditatem. II. 671. 10.
— non imputatur in quartam id quod a coherede accipitur in prælegato. II. 671. 672. 11. VI. 1023. *seqq.*
— totum vero imputatur, quod jure hereditario accipitur ex prælegato; & quare. II. 671. 11. 672. 13. 14. & 673. 15.
Quarta Trebelliana deduci non potest una cum quarta legitima a liberis fideicommisso oneratis ex jure civili. II. 673. 16. 674. *seqq.*
— secus ex jure canonico. II. 673. 674. 17. & N. 9. & 675.
Quænam maneant heredi præcipua, ut in quartam non imputentur. II. 677. 19.
Quarta Trebelliana deducitur de quibuscunque rebus hereditariis æque ac Falcidia. II. 679. 680. N. 10.
— aliquando vocatur Falcidia. IX. 720. 4.
Quasi contractus quid sit, & cur ita nuncupetur. IV. 123. 2. & N. 1. 2.
— dictus abusive contractus. III. 478. 4. X. 81. 13.
— fit tacito & præsumpto consensu. IV. 123. N. 1.
Quasi contractuum genera duo summa; & quænam sint. IV. 124. 3. & 125. *seqq.*
Quasi delictum sive maleficium quid sit. IV. 435. 2.
— ejus duo genera summa; & quæ. IV. 435. 3. & 436. *seqq.*
Quasi ususfructus qualis sit; & quomodo constituatur. III. 31. 7. 8. & 32. *seqq.*
— quarum rerum sit. III. 23. 3. & 24. *seqq.*
— Vide *Ususfructus.*
Querela inofficiosi. Vide *Inofficiosi querela.*
Querela non numeratæ pecuniæ cui prodita sit. Et quare. III. 1365. 15.
— ea testato denuntianda creditori a confesso debitore. III. 1364. 15.
— quo tempore ea debeat uti confessus debitor. III. 1363. 15.
An reus, qui intra biennium querela non est usus, probationem non numeratæ pecuniæ exinde offerens sit audiendus. III. 1369. 2. & 1370. *seqq.*
— Vide *Non numeratæ pecuniæ exceptio.*

BIU Cujas

R

RAbulæ forenses, arpyæ, crumenimulghæ. V. 56. N. 37.
Rapina an sit furti species, vel res a furto distincta. IV. 265. N. 3.
— coercetur pœna publica & privata. IV. 263. 1.
— pœna privata, amissio rei est, vel amissio crediti. IV. 264. 2. & 265. N. 2.
— & quando sit pœna quadrupli. IV. 266. 3. & N. 4.
— hujus pœnæ persequendæ causa, quænam, & quotuplex actio sit constituta. IV. 264. 2. 265. *seq.*
— est actio famosa. V. 104. 2.
— an sit de vi privata duntaxat, an etiam de vi publica. IV. 263. N. 1.
Raptor est fur improbus. IV. 266. 3.
— an sit fur manifestus. IV. 266. 3. & N. 3.
Quare mitior pœna raptoris, quam furis manifesti. V. 104. 2.
Raptor virginis damnatur statim atque convictus est; neque potest appellare. VI. 413. 10. & N. 10.
de Crimine raptus neque pacisci, neque transigere licet. VII. 29. 9.
Rem ratam habere quid sit. V. 309. 28.
Ratam rem dominus habere potest verbis; & quomodo. *ibid.*
— item re, seu facto duplici. Et quomodo ex utroque deducatur ratihabitio. V. 309. 28. & 310. 29.
Contrariam ratihabitioni voluntatem dominus ostendit verbis, vel factis. Et quomodo verbis. IV. 310. 30.
— factis. I. si dominus, vel alius pro eo agant adversus reum de eadem re, vel eamdem rem petant extra judicium. IV. 311. 31. 32. *seq.*
— II. Si pecuniam exigat dominus procuratori solutam. IV. 313. 33.
— III. Si præterierit tempus ad ratihabitionem necessarium. Triplex hoc, & quale sit. IV. 313. & 314. 34.
Stipulatio, *ratam rem dominum habiturum*, rata est, licet ea sit de facto alieno; & quare. XI. 1327. 5.
Ratihabitio semper mandato comparatur. III. 699. 5. & N. 3.
— retrotrahitur, & confirmat ea quæ antea gesta sunt. III. 699. 5. 6. & 700. 7.
Ratihabitio patris in S. C. Macedoniano nocet filio & ejus accessionibus. III. 701. 11.
Ratihabitio solutionis alteri factæ mandato creditoris comparatur. IV. 766. 39.
Cautio de rato quid sit. V. 260. 21. 22.
— ea est fere prætoria. XI. 519. 26.
— non potest esse judicialis adversus alieno nomine agentem, nisi ubi hæc a tutore petatur. XI. 520. 521. 26.
— quando præstari debeat. V. 263. 23. & 264. *seqq.*
— exigitur etiam a conjunctis personis, nisi hæ pro suo jure interveniant. V. 217. 10. & N. 13.
— ejus præstandæ necessitas. V. 275. 33.
— cujus rei gratia sit instituta. V. 308. 27. & N. 26.
— Vide *Procurator.*
Ratio, ambiguum verbum; & quotuplex illius significatio. V. 1028. N. 16.
— proprie dicta quid sit. VII. 1108. 6. 1109.
— est legis anima & sententia. I. 91. 92. 9. & N. 2.
— non omnium rerum reddi potest. I. 100. 101. 14.
Ratio naturalis quid sit. I. 51. N. 16.
— duplex est; & qualis utraque. *ibid.*
Rationalis, sive procurator privatæ rationis quinam sit. VII. 56. 6.
— apud eum fiscales causæ agitantur. VII. 56. 6. & 871. 1.
Rationes quid sint. VI. 78. 79. 2. 3. & N. 9.
— quare instrumentorum verbo non contineantur in edicto *de Edendo*. VII. 50. 4.
— omnes edere debet actor reo; & quare. VI. 78. 2. & N. 5. VII. 47. 1. 49. 3.
— quodnam inter eas, & cætera actoris instrumenta discrimen. VI. 79. 3. & N. 9. VII. 50. 5.
— edi debent cum die, & consule; & quare. VI. 80. 5. & N. 11.
— eas exhibere a quo actor jubeatur. Quid si non exhibeat. VII. 50. 6.
— cur eas actori edere jubeatur reus ex causa. Et quid actori prosit talis editio. VII. 6. 5. & 11. 9.
— editæ in judicio etiam pro actore fidem faciunt. VII. 7. 6. & 48. 2.
Judex ex officio æstimare debet, an aliqua sit justa causa, ob quam reus rationes suas edere teneatur. VII. 9. 8.
Quando nobis actio detur adversus aliquem ad id quod interest, ob rationes ab eo nobis non editas. VII. 10. 8.
Rationes si non exhibeat reus, illas edere jussus: habetur pro convicto. *ibid.*
Rationes suas cur actor edere debeat reo: non reus actori. VII. 63. 64. 1. & 65. 2. & 66. 3.

BIU Cujas

— quomodo repellatur actor, qui rationes suas non vult edere reo. VII. 66. 4.
Rationes suas, quibus reus uti debet, tenetur ille edere actori. VII. 68. 7.
Reus actoris intentionem negans, rationes suas edere actori non cogitur. VII. 70. 8.
— non negans intentionem, & exceptione utens edere illas cogitur ad probandam suam exceptionem. *ibid.*
— quas tamen edere non cogitur ad fundandam actoris replicationem. VII. 71. 9.
Rationes reddere quomodo amplius aliquid sit, quam edere. VI. 79. 3. & N. 8.
Rationum reddendarum remissio facta tutori, & similibus quam vim habeat. IV. 183. N. 4. IX. 635. 2. 636.
— an eadem remissa censeatur a testatore, qui vetuit conscribi inventarium. IV. 183. N. 4.
— quænam in reddendis rationibus sint observanda. IV. 184. N. 4.
An necessitas rationum reddendarum prosit in futurum, etiam tum cum dolus non abfuit. IX. 636 3. 4.
Quare conditio reddendarum rationum solita sit præponi libertati servo actori relictæ testamento. III. 632. N. 2.
a Redditione rationum non datur appellatio. VI. 423. N. 32.
Receptitia uxoris quænam dicantur. V. 215. N. 11.
— an ea distinguantur a paraphernis. *ibid.*
Reconventio quibus verbis exprimi soleat a juris auctoribus. IV. 1303. N. 1.
— dicta ex usu juris mutua petitio. IV. 1303. 1304. 3. & N. 11.
An fuerit incognita juri usque ad Papinianum I. C. IV. 1303. N. 11.
— an ea actorem subjiciat jurisdictioni alias incompetenti. *ibid.*
— an jurisdictionem politici magistratus prorogare queat in clericum, in civili causa. IV. 1305. N. 12.
— fieri potest ex jure canonico coram delegato. *ibid.*
— non potest institui coram eo, qui arbiter est ex compromisso; sed bene coram arbitro juris. *ibid.*
— facta ex parte sive actoris, sive rei quam rationem habeat in eodem, vel in diverso negotio. IV. 1307. N. 13.
— quibus in causis admittatur. IV. 1307. N. 14. & 1312. N. 21.
— habet instar compensationis. IV. 1308. 11.
— ea tamen a compensatione distinguitur; & quomodo. IV. 1307. N. 14.
— non permittitur excommunicato. IV. 1310. N. 15.
— in statutis & pactionibus comprehenditur sub appellatione conventionis. *ibid.*
— prosequenda est uno processu cum conventione. IV. 1310. 12. & N. 16.
— de utraque simul debet pronuntiari sententia, etiamsi alterius expeditio facilior sit. IV. 1310. 12. & N. 17.
— opponi debet vel tempore contestatæ litis, vel in continenti postea. IV. 1311. 12. & N. 19.
— objici potest post litem contestatam usque ad conclusionem in causa, ad jurisdictionem tantum prorogandam. *ibid.*
Reconventio quidnam reo tribuat. IV. 1311. 13. & N. 20.
— a reo, quo cum agitur, opponi potest, pendente adhuc judicio, & non ab aliis. IV. 1312. 14.
— eam non cogitur amittere de eo quod alibi contractum est, is, qui damnum, vel injuriam sibi illatam persequitur. IV. 1313. 16.
— ubi semel instituta fuit, ibi desiderante actore exerceri debet. IV. 1317. 4. 5. & N. 2.
Quatenus reconventionem facere reus teneatur. IV. 1306. N. 12.
Quantum a jure civili recesserit jus Saxonum, quoad reconventiones. IV. 1317. N. 2.
Rector academiæ quam jurisdictionem habeat, & in quos. IV. 1330. 6. & 1331. & 1329. N. 9. VII. 893. 14. *seqq.*
— Vide *Academia.*
Rector provinciæ quinam sit. VIII. 962. 7.
Recuperatores quinam sint, & cur ita appellati. IV. 1338. N. 5. & 1339. N. 6.
— an fuerint judices ordinarii. *ibid.*
— dabantur in omnibus privatorum controversiis. *ibid.*
— & quidem tres saltem in facti quæstionibus. *ibid.*
Redditio rationum. Vide *Rationes.*
Redempti ab hoste, quomodo, & quando libertate potiantur. VIII. 1338. 12.
Redhibere, redhibitio quid sit; & unde dicta. III. 788. 7. X. 1317. 8.
Redhibitio non datur ob vitia quæ aut venditor excepit nominatim, vel quæ emptor ignorare non potuit. X. 1312. 6.
— an detur propter ea vitia quæ venditor ignoravit, adeoque palam non dixerit. X. 1313. 1314. 6.
— non datur propter illa, quæ venditor tantum commendandi causa dixit. Et quænam tali modo dici soleant. X. 1302. 9.
Redhibendi causæ generales aliæ; aliæ vero speciales. X. 1298. 2.
Generales quæ sint. Et quomodo redhibitioni locus in illis. X. 1298. 3. 4. 1299.
Speciales ad redhibendum causæ quæ sint. X. 1303. 1. 1304. *seqq.*
Redhibitoria actio quid sit; & cur ita appellata. X. 1314. 2.

BIU Cujas

— est actio arbitraria. X. 1323. 18.
— competit ex ædilitio edicto duntaxat. X. 1315. 3.
— spatio sex mentium finitur. Et quando etiam duobus mensibus. X. 1315. 3. & 1317. 6.
Actio ex empto ad redhibendum eodem temporis spatio finitur, ac redhibitoria. X. 1315. 4. & 1316.
Redhibitoria actio cui competat, & adversus quem. X. 1316. 5.
— qua de re detur. X. 1317. 7.
— quid ex ea consequatur emptor; & quid præstare debeat venditori. X. 1317. 8. & 1318. *seqq.* & 1321. & 1322. 15.
— quid si ea non præstet quæ ex ædilitio edicto restitui jubentur ab emptore venditori. X. 1320. 13. 14. 1321.
An plures emptoris heredes possint rem pro parte redhibere. X. 1323. 19.
— & an possit pluribus venditoris heredibus res pro parte redhiberi. X. 1324. 20.
Regalia diversa sunt a jurisdictione. IV 1098. N. 1.
— eadem tributa sunt Principi in argumentum superioritatis, & præeminentiæ. *ibid.*
Regula Catoniana unde appellata. Eadem explicatur. II. 776. 2. 777. *seqq.*
— non pertinet ad legata conditionalia, nec ad ea, quarum dies cedit ex tempore aditæ hereditatis. II. 780. 6. 781. *seqq.*
— an pertineat ad legata, quæ sunt inutilia propter solam legatarii incapacitatem. II. 777. & 778. N. 3.
— non pertinet ad heredum institutiones puras. Et an pertineat ad conditionales. II. 779. 5. & N. 5. & 780. *seqq.* & 183. 184. 10. & N. 7.
— non pertinet ad novas leges Juliam, & Papiam. II. 784. 11. 785. *seq.*
— quidnam hic sit a Justiniano immutatum. II. 786. 11.
Regulæ juris expositæ: Alteri per alterum qui in ejus potestate non sit, nec actio nec exceptio acquiri potest. X. 672. 4. 5. & 674. 6.
— ex qua persona quis lucrum capit, ejus & factum præstare debet. VII. 115. 4.
— extinguitur obligatio, quoties in eum casum incidit, unde incipere non poterat. X. 1651. *seqq.*
— factum legitime retractari non debet, licet casus postea contingat, a quo non potuit inchoari. XI. 1653. & 1654. 5.
— hoc natura æquum est, neminem cum alterius detrimento fieri locupletiorem. VIII. 679. 57.
— invito beneficium non dari. XI. 1157. 7. & 1158. *seqq.*
— toto jure generi per speciem derogatur. V. 489. 490. 11. XI. 1012. 6.
— quatenus cujusque intersit, in facto, non in jure consistit. XI. 1186. 6.
— is potest repudiare, qui & potest acquirere. IX. 651. 652. 1.
— nemo pro parte testatus, & pro parte intestatus decedere potest. II. 71. 2. & N. 2. & 72.
— nemo sibi ipse possessionis causam mutare potest. I. 1051. 2. & 1052.
— nemo est prædo, qui pretium numeravit. I. 1069. N. 1.
Nihil facile mutandum ex solemnibus, & recepto jure. I 86. 18.
— non est novum, ut quæ semel utiliter constituta sunt, durent, licet casus extiterit, a quo incipere non poterant. XI. 1652. 4. & 1655. 1656. 8.
— nolle ejus est, qui potest & velle. II. 387. 1. & N. 1. IX. 412. 3.
— per liberam personam, quæ subjecta non est juri nostro, nobis acquiri nihil potest, excepta possessionis causa. VIII. 109. 2. 3. & 110. *seqq.*
— qui in jus alterius succedit, eodem jure uti debet. VIII. 820. 10.
— qui tacet, non utique fatetur. VIII. 580. 581. *seqq.*
— quem non honoro, nec onero. II. 730. N. 2.
— quod ante nullius est conceditur occupanti. I. 285. 3. 4 286. *seqq.*
— quod semel placuit, amplius displicere non potest. VII. 544. 7. X. 660.
— semper in obscuris, & ambiguis id sequimur quod minimum est pro debitore. VIII. 380. 4.
— ratihabitio mandato comparatur. VIII. 158. 4. 5. & 159. 6.
Rei vel correi quinam sint; unde dicti; & quare inventi. IX. 1255. & 1256.
Duo rei stipulandi, quinam sint. IX. 1257. 1.
— quomodo constituantur. IX. 1257. 2. & 1258. *seqq.*
Duo rei promittendi qui sint. IX. 1261. 1.
— quomodo fiant. IX. 1261. 2. & 1263. *seqq.*
Duo rei stipulandi habent singuli potestatem solidum exigendi & promissorem in solidum liberandi. IX. 1267. 1. 2. & 1268.
— eorum singuli promissorem liberando nocent aliis correis. IV. 1009. 1. 1010. *seqq.* IX. 1268. 3.
— nisi tamen sint socii. IX. 1270. 6. IV. 1013. 3.
Petitione unius ex reis tollitur cæteris actio vetus ex stipulatu. IV. 1013. & 1014. 4. IX. 1269. & 1270. 5.
Correi promittendi solidum singuli debent; adeoque solidum peti potest ab alterutro, nisi malit creditor actionem inter eos dividere. IX. 1269. cap. 6. & 1270. 1271. 1. & 1272. 3.
Si correi sint socii; debent singuli conveniri pro parte. IX. 1271. & 1272. 2.
Uno ex reis promittendi liberato, una liberantur & cæteri. IX. 1270. & 1271. IV. 1014. 5.

BIU Cujas

— si tamen vera sit, & justa liberatio; & quæ sit talis. IX. 1273. 1.
— quibus modis accidat, ne sit vera liberatio. *ibid.*
Uni ex correis per exceptionem pacti vel rei judicatæ quæsita liberatio, an & quando cæteris prosit. IX. 1274. 3. IV. 1016. 10. 11. & 1017. *seq.*
Quare prosit cæteris alter ex correis, qui jurat se non debere: & cur cæteris non prosit alter ex correis, qui pactum de non petendo fecit. IX. 1275. 4.
Re promissa a duobus reis, post mortem alterutrius perempta, tenetur alter qui moram fecit: alter ipso jure liberatur. IV. 1011. 1. IX. 1275. & 1276. 5.
Unus ex promittendi reis compensationem ejus quod correo debetur, obiicere non potest, nisi fuerint socii. VIII. 342. 8.
Lite cum uno ex reis promittendi contestata, alter ea petitione non liberatur. IV. 1018. 14. & 1019. 15. & 1020. IX. 1278. & 1279. 1.
Quare uno ex stipulandi reis agente, promissor liberetur a cæteris. IV. 1020. 16. & 1021. *seq.* IX. 1279. & 1280. 3.
Nec mora, nec factum unius ex promittendi reis alteri nocet. IX. 1281. 1. 1282. & 1283. 2.
— sed neque correo interdum prodest. IX. 1283. & 1284. 3.
Unius ex reis interpellati mora, vel agnitio alteri reo nocet ad interrumpendam præscriptionem; unius autem ex stipulandi reis interpellatio prodest alteri. IX. 1285. & 1286. 1. 2.
Quænam sit ejus rei æquitas. IX. 1286.
Duo rei promittendi non sunt invicem fidejussores. Et quotuplex sit inter plures fidejussores, & promittendi reos differentia. IX. 1287. & 1288.
Non duo duntaxat, sed plures stipulandi & promittendi rei constitui possunt. IX. 1289. cap. 12.
Duo, vel plures debendi rei quomodo fiant ex contractu emptionis, depositi, commodati. IX. 1289. 1290. 1.
— quomodo fiant in mutuo. IX. 1291. 2.
— quomodo fiant ex testamento. IX. 1291. & 1292. 3.
— non fiunt ex quasi contractu, non ex delicto, non ex quasi maleficio. IX. 1292. 4.
Duo rei credendi quomodo fiant ex deposito, mutuo, commodato. IX. 1293. 5. & 1294. 6.
— quomodo fiant ex testamento. IX. 1294. 7.
in Duobus stipulandi & credendi reis nihil immutavit Justinianus novell. 99. IX. 1295. *seqq.*
— vix pauca mutavit in duobus promittendi reis *ibid.*
— & quid ea lege Novella constituatur. IX. 1298. 4. & 1299. *seq.*
Duo rei vice mutua fidejussores accepti, singuli pro parte tenentur, non in solidum, si nihil aliud aperte convenerit. Et hoc quam recte. IV. 1017. N. 7. & 1018. *seqq.* IX. 1300. & 1301. 5.
— conveniri non possunt, nisi pro parte, tametsi aliud convenerit, si ambo præsentes sint, & solvendo. Hoc quam recte. IX. 1301. 6. & 1302. *seq.*
— sin unus e duobus reis fidejussoribus invicem acceptis præsens conveniatur in solidum; petere potest spatium, intra quod absententem creditori exhibeat. IX. 1303. 7.
— habendus pro absente, etiam præsens e duobus reis, qui conveniri non potest. Et quibus de causis fiat, ne possit aliquis conveniri. IX. 1305. 1306. 10.
Unus e duobus reis qui facto creditoris non potest hic conveniri pro præsente & idoneo tamen semper habendus ad hoc, ut alter pro parte solum conveniatur. IX. 1306. 11.
Duo promittendi rei, qui vice mutua fidejussores accepti sunt, singuli conveniri possunt in solidum, etiam jure novo quatuor in casibus. IX. 1307. & 1308.
Unus ex duobus reis qui patrem simpliciter solvit, non liberatur. VII. 199. 1. & 201. 4.
Creditor, parte debiti ab uno ex duobus reis accepta, non videtur pactus, ne reliquum petat; nisi illum nominatim pro sua persona solventem admiserit. VII. 199. 2 & 200. *seq.*
— solvere pro sua persona quid sit. VII. 201. 3.
— quid sit admittere solventem. VII. 202. 5.
Rei capitis ante damnationem possunt alienare: secus post damnationem. II. 1227. & 1228. 34.
— solvere possunt, & solutum accipere post damnationem, excepto crimine majestatis. IV. 752. 14 & N. 10. & 754. 15.
— Vide *Reus.*
Rei vindicatio generatim accepta omnes & singulas in rem actiones comprehendit. V. 761. *seqq.* VI. 721. 2.
Rei vindicatio, seu in rem actio angustiore significatione quid sit, & unde dicta. V. 757. *seqq.* VI. 722. & 723. 4.
— ejus formula, & ritus V. 757. & 758. N. 1. 759. *seq.*
— quomodo differat a petitione hereditatis, a Serviana, & quasi Serviana; ab actione commodati, depositi, locati. V. 759. 760. & 791. N. 9. 793. 7.
— competit domino rei. Et quinam talis. V. 763. 2. & 764. *seqq.*
— competit domino cuique, & semper; nisi tamen vel agatur de tigno juncto. V. 767. 5. & 768. *seqq.*
— vel transegerit dominus cum possessore in controversia proprietatis. V. 770. 7.
— vel possessor domino deferente juraverit se dominum esse. *ibid.*
— non competit, si dominus egerit judicio in rem: quo possessor sit absolutus. V. 771. 5.
— non competit, cum aliquis vendidit, & tradidit emptori rem alienam, cujus postea dominus factus est. V. 771. & 772. 7.

— quan-

BIU Cujas

— quandonam non competat ex facto aliquo decessoris. V. 772. 8.
— an competat advocato, qui reum victum defendit, si ipse postea vindicet eamdem rem, quam suam esse cognoverit. V. 773. 9. 774. N. 14.
— in ea quantum de suo dominio actor probare debeat. V. 775. & 776. 10.
— an, & quomodo probare debeat eam sibi aliquando justa de causa fuisse quæsitam. V. 777. & 778. 11.
Quomodo aliquis de re sua a possessore obtinenda sollicitus, possit, etiam sine probatione; consequi rem suam. V. 779. 12. 13. & 780. *seqq.*
— domino soli competit directa, quasi domino autem, puta emphyteutæ competit utilis. V. 767. N. 7.
Rei vindicatio datur adversus eum, qui rem, de qua agitur, possidet. V. 781. 1. & 793. N. 13.
— etiamsi qui possidet, habeat ab ipso vindicante titulum licet a jure reprobatum. V. 781. N. 1.
Rei vindicationis causa dominium est ex parte actoris, possessio vero ex parte rei. V. 783. 1. & N. 3.
— quo sensu possessio sit causa rei vindicationis. V. 783. 2. & N. 2. & 784.
Rei vindicatio datur adversus possessorem. Et adversus quem detur. V. 785. & 786. 2. & N. 5.
— an detur adversus eum qui solum rem detinet si habeat restituendæ rei facultatem. V. 786. 3. & N. 6. & 787. *seqq.*
— an detur adversus eum, qui tantum civiliter possidet. V. 787. N. 6.
Quomodo, & quando rei vindicatione non teneatur is, qui est in possessione, nomine domini, vel alterius. V. 791. 6. & N. 9. 10. 792. N. 11. 12.
— & quinam, ubi conveniantur rei vindicatione, nominare teneantur auctorem sive dominum. V. 791. 6. & N. 9.
— Vide *Nominatio.*
Rei vindicatio mihi communis cum alio fieri debet ex ea parte duntaxat, qua res possidetur ab extraneo. V. 794. 9.
Rei vindicatio non competit adversus eum, qui non possidet, nec quidquam fecit quo haberetur pro possessore. V. 794. 10.
Qui rei vindicatione convenitur, interrogari debet, an & pro qua parte possideat. V. 795. 10.
— quænam sit pœna temere negantis se possidere. V. 796. 10.
— quæ conditiones concurrant oportet, ut sit huic pœnæ locus. V. 795. & 796. N. 17.
An, & quando rei vindicatio detur adversus possessoris heredes. V. 796. 11. & 797. *seqq.*
Rei vindicatio competit de re corporali. V. 802. 2.
— quare non competat de servitutibus. Et quotuplex inter rei vindicationem, & actiones de servitutibus sit differentia. V. 802. 3 & 803. *seqq.*
An, & quatenus loca sacra, religiosa vindicari possint. V. 806. 7. & N. 3. & 807.
Rei vindicatio competit de re corporali una & certa, seu de specie, non de genere. V. 809. & 810. 10.
— plures etiam res vindicari possunt, si petantur singulæ, & eæ nominatim designentur. V. 810. & 811. 11.
Corpora, qualiacumque sint, vindicari possunt. Ea sunt in triplici genere; & quæ sint. V. 812. 12.
An grex vindicari possit. V. 812. 13.
— vindicari potest, etiamsi non omnia gregis capita sint nostra; dummodo majorem illorum partem habeamus. V. 813. 13.
Quare peculium collective, ut ajunt, & uno peculii verbo vindicari non possit. V. 814. 14.
Cum res certa petitur in rei vindicatione, debet petita res designari. V. 815. 15.
— quomodo designentur res soli, res mobiles, sive animantes sint, sive inanimatæ, & sive quantitate constent, sive specie. V. 816. 817 16.
in Rei vindicatione demonstratio fungitur vice nominis, ubi designandæ rei nomen ignoratur. V. 817. 818. 17.
— nominis error in rei designatione non nocet, si constet de corpore vel personæ, vel rei. V. 818. 18.
— nisi tamen erretur in appellativo nomine. *ibid.*
— quid, si petitor nomen vindicandæ rei ambigue expresserit; nec appareat, de quo senserit. V. 818. 19. & 819. 20.
Pars rei quæ vindicatur, certa esse debet, & designari nominatim; & quomodo. V. 820. & 821. 21.
— quando partis incertæ vindicatio detur. V. 821. & 822. 22.
A quibus peti, seu vindicari possit pars indivisa ejus rei, quam cum alio mihi communem plures possident. V. 823. 23.
— quid si res, quæ mihi cum alio communis est, divisa fuerit certis regionibus inter possessores. V. 824. 24.
Rei vindicatio persequitur rem petitam, ejusve restitutionem cum omni causa & accessionibus. V. 827. 1. 2. & 828. *seqq.*
— restitutio petitæ rei facienda est omnino, si is, quocum agitur, possideat tempore rei judicandæ. V. 828. 4. & 829. 5.
— quid, si non possederit tempore litis contestatæ. V. 829. & 830. 6.
— quid si possedit ab initio litis, sed rem petitam usucœpit, vel præscripsit inter moras judicii. V. 830. 7. & 831. *seqq.*
Si tempore judicandæ rei res petita perierit, vel aliter amissa sit: an & quando sit restituenda. V. 833. 9. 834. 10.
Ubi res casu perierit, quæ petitur per rei vindicationem, præstandus est casus a malæ fidei possessore, præterquam ex duabus causis. V. 835. 11. & 836. *seq.* & 839. 840. 15.

— ces-

BIU Cujas

— casus tamen non præstatur a possessore bonæ fidei, nisi temere litigaverit. V. 835. 836. 11. & 837. 838. 13.
Res petita vindicanti domino restituenda est talis, qualis fuit cum petebatur. Et quibus modis fiat, quominus talis restitui debeat. V. 841. & 842. 16.
An aliqua actione & qua uti possit adversus possessorem qui rem vindicavit, si illi restituatur facta deterior. V. 842. & 843. 17.
Rei vindicatio, præter rem, persequitur etiam accessiones, partus ancillarum, & fructus rei. V. 843. 18. & 844. 19.
An omnes fructus in rei vindicatione restituendi sin, cum percepti, tum etiam qui percipi potuere. V. 845. & 846. 21.
— an restituendi duntaxat qui percipi potuerunt a petitore; an etiam qui a possessore. V. 846 22. & 847. 848. 23.
— an fructus percepti, & qui percipi potuere, restituendi sint ab omnibus possessoribus, etiam qui justo titulo possident. V. 848. 24. & 25. & 849. *seq.*
— an sint restituendi qui percipi potuere a bonæ fidei possessoribns post litem contestatam. V. 850. 26. 851. *seqq.*
— an omnium rerum fructus restituendi, etiam accessionum. V. 854. 28. & 855. *seq.*
Quarum rerum fructus restitui non debeant in rei vindicatione, si percepti non fuerint. V. 856. 30. & 857. *seq.*
Ex quo tempore æstimandi sint fructus, qui debent restitui in rei vindicatione, sive percepti, sive qui percipi potuere. V. 858. 32. & 859. *seqq.*
— & quæ in æstimatione naturalium fructuum restituendorum sit hic habenda diversa ratio temporis inter possessores bonæ, vel malæ fidei. V. 860. 33. & 861. *seqq.*
Restitutionis fructuum ratio habenda est in rei vendicatione usque ad tempus judicatæ rei. V. 864. 38.
Quando æstimationis fructuum habenda sit ratio, si petita res perierit inter moras litis, ante rem judicatam. V. 864. 39.
— an & eorum fructuum sit habenda ratio, qui percepti sunt, vel percipi potuere intra tempora judicati. V. 865. & 866. 4.
An, & quæ lucra extrinsecus obtingentia per causam rei petitæ restitui debeant in judicio rei vindicationis. V. 866. 42. 867. *seqq.*
Quomodo judex, ubi res periit sine culpa possessoris, sententiam in judicio rei vindicationis ferre debeat cum de fructibus & reliquis accessionibus, tum de re ipsa petita, possessore de re principali liberato. V. 870. & 871. 2.
— & quomodo judex possessorem condemnare possit de fructibus, & aliis accessionibus, eo de re principali absoluto. V. 822. & 873. 3.
Qui semel rem petitoris esse declaravit per errorem, & restitui jussit; an possit omittere condemnationem nomine fructuum & reliquarum accessionum, re ipsa non restituta. V. 873. & 874. 4.
Judex in rei vindicatione quomodo sententiam ferre debeat. V. 874. 5. & 875. & N. 3. & 876. *seq.*
— & quando judex possit ab eo qui non paruit arbitrio, transferre possessionem rei manu militari. V. 875. 6. & 876. *seq.* N. 7. & 879. 8. & 880.
— & quando & quomodo fructuum & aliarum accessionum condemnationem facere debeat in earum rerum æstimationem. V. 877. 6. & 7.
— æstimatio rei quam condemnatus reus non potest restituere, facienda quanti res est, cum reus sine dolo possidere desiit: alias facienda est quanti in litem juratur ab actore. V. 877. & 878. 7.
— quid si actor, sive qui rem vindicat, jurare nolit. V. 880. & 881. 9.
An, & quando judex actore in litem jurare parato, modum hic jurijurando statuere possit. V. 881. 9.
Res mobiles, quæ in rei vindicationis judicio restitui debent ex officio judicis, quo in loco sint restituendæ. V. 882. 11.
Quibus modis fiat, ne possessor teneatur rei vindicatione, & debeat absolvi. V. 883. 1. & 884. *seq.*
Possessor judicio rei vindicationis victus rem non prius tenetur restituere, quam illi damnum quodcunque sarciatur a domino, sive præteritum, sive futurum. V. 885. 2.
— præteritum impensarum damnum quomodo & quando a rem vindicante sarciendum sit possessori. Et an cuilibet possessori. V. 886. *seqq.*
— Vide *Impensæ.*
Quomodo exceptione doli opposita, & per judicis officium serventur impensæ in petitam rem factæ a possessore. V. 905. & 906. 28.
— an alio modo, quam per exceptionem doli, vel per retentionem possesor servare possit impensas adversus eum, qui rem vindicavit. V. 906. 29. & 907. *seqq.*
Possessor, sive damni infecti caverit, sive judicati actione teneatur ob rem in vindicatione petitam, jure petit sibi caveri eo nomine a vindicante. V. 910. 31. & 911. *seq.*
An petitor, qui accepit in rei vindicatione æstimationem præsentis rei a possessore, debeat illi cavere de evictione. V. 913. & 914. 32.
An petitor cavere debeat de re tradenda, vel cedere suis actionibus ad rem persequendam possessori, qui petitæ rei, quæ abest, æstimationem præstitit. V. 914. 33. & 915. *seq.*
Rei verbum generale. Et quid contineat. X. 28. 9.
Rei appellatio latior est, quam pecuniæ. XI. 1679. & 1680. & 1681.
Rei quæ abest persecutio qualis sit cum in bonæ fidei, tum in stricti juris judiciis. XI. 700. 8.

BIU Cujas

Rei appellatione veniunt operæ servorum quæ sunt extra patrimonium. XI. 1679. & 1680.
— etiam omnis contractus, & obligatio comprehenditur. X. 1682. 8.
Relatio judicis quomodo Principi facienda, & quo alio nomine appelletur. VI. 444. 12. & 446. 14.
Relatio executionis, citationis insinuatæ, quæ sit, & quomodo fiat. VI. 27. N. 19.
Relatio executoris est pars citationis necessaria. *ibid.*
— regulariter non præsumitur. *ibid.*
— consignanda est in actis. *ibid.*
Relationi factæ a nuncio seu viatore fides haberi debet. *ibid.*
Relatum inest referenti cum omnibus qualitatibus. XI. 168. N. 2.
Relegatio perpetua infamiam irrogat damnato. V. 145. 40.
Relegatus habet domicilium duplex; voluntarium unum, necessarium alterum. IV. 1217. & 1218. 4. & N. 8.
Religio quid sit. VII. 500. 3.
— ea est ex jure gentium. I. 48. 9.
— fundamentum humanæ societatis. I. 48. N. 4.
Remus frater Romuli an vere muros urbis transcenderit. I. 650. N. 22.
Remuneratio quid sit. III. 858. N. 7.
Quod quis remunerandi causa præstitit, solutum non potest repeti. III. 439. N. 15.
Unicuique renuntiare licet iis, quæ in sui favorem sunt introducta. VII. 231. 1.
— nisi tamen iis renuntiare vetitum sit per leges, & bonos mores. VII. 233. 2.
Futuræ successioni frustra renuntiatur. VII. 243. 10.
— & an jurejurando confirmetur talis renuntiatio. VIII. 246. 11. & N. *
Ex quibus conjecturis colligatur animus non repetendi, in eo, qui impendit in rem aliquam. IV. 141. 7. 8. & 142. *seq.*
Semper repetendi jus habent, licet parentes sint, qui aperte testantur se erogare aliquid animo repetendi. IV. 143. & 144. 11.
Quænam repetita intelligantur in contractibus, in testamentis, in legibus. VIII. 379. 3.
Solutum ex causa rei judicatæ etiamsi vere indebitum, repeti non potest. VII. 669. 33. 670. *seq.*
Repeti non potest ex causa jurisjurandi solutum; & quare. VII. 671. 38.
An possit repeti solutum. ex causa transactionis. VII. 672. 39.
— an repeti quod solutum est ex causa pietatis. VII. 672. 40.
Replicatio quid sit, & unde dicta. V. 1433. 1. & N. 1.
—. quare sit instituta. *ibid.*
— latiore significatione vocatur exceptio, & rethoribus dicitur firmamentum. V. 1433. N. 1.
— excluditur duplicatione. V. 1434. 2.
— nisi tamen duplicatio triplicatione actori prodita repellatur. *ibid.*
— & quando triplicatio quadruplicatione: & hæc deinceps ab alia removeatur. V. 1434. & 1435. & 1436. 2.
Replicatio omnis perpetua est, quamvis sit ex ea causa, ex qua nata actio esset temporalis. IX. 1243. & 1244. 2. V. 1437. & 1438. N. 8.
Replicatio doli non datur adversus exceptionem jurisjurandi. V. 1439. & 1440. 5.
— neque datur adversus exceptionem doli mali specialem; secus adversus generalem. V. 1440. 6. & 1441. *seqq.*
Replicatio in factum quid sit, & quid differat a doli replicatione. VII. 357. 2. & 358.
Replicationes quomodo olim conciperentur. V. 1434. N. 2.
Replicationes, duplicationes, & similes sunt exceptionum species. Et quomodo altera quæ præcedit relate ad alteram quæ sequitur, vim actionis obtineat. V. 1436. & 1437. 3.
— nonnisi objecta exceptione, competunt, nec sunt probandæ, priusquam probata fuerit exceptio. V. 1436. N. 6.
— aliter tamen hæc usu fori observantur; & quomodo. *ibid.*
Replicationes nascuntur ex iisdem causis, atque exceptiones; ideoque competunt iisdem, & adversus easdem personas. V. 1437. 4. & 1438. *seq.*
Represaliæ, ut vocant, prius incognitæ juri civili, deinde vetitæ a jure novissimo. IV. 597. N. 1.
Repræsentatio in rei debitæ legato quæ sit. II. 769. 766. 34.
Repræsentationis juri an locus sit in nepotibus, & pronepotibus, & deinceps. II. 1126. 1127. N. 18.
— Vide *Jus repræsentationis.*
Repudiatio hereditatis quibus modis fiat. II. 413. 2. & 414. *seqq.* IX. 411. 1. 2.
— quid sit. II. 434. & 435. 3. & N. 3.
— quas desideret conditiones. II. 387. 23. & 388. *seqq.* & 391. 10. & 413. N. 1.
— pro parte fieri non potest. II. 468. 4. & 469. 5. IX. 381. 1.
Quinam sit repudiationis effectus. II. 417. 10. IX. 416. 15.
Repudiatio fiduciarii non nocet fideicommissario. II. 417. 11. & 418.
Quomodo repudiatio a minore facta nec ipsi minori noceat. II. 418. 12.
Repudiatio bonorum possessionis fit eodem modo, ac repudiatio hereditatis. II. 418. 13.
Rerum summa divisio quæ sit. I. 631. & 632. 1. & N. 1. & 633. *seq.*
— Res. Vide *Eadem res.*
Res interdum pro facto usurpatur. III. 529. & 530. 11.
Res omnes aut divini sunt, aut humani juris. I. 634. 4.

BIU Cujas

Res commercio exemptæ quæ sint. I. 681. 2. & 682. *seqq.* VIII. 845. 3. 4.
— non possunt emi, neque vendi. VIII. 845. 4. 5.
— non possunt legari. II. 758. 10.
— non possunt in stipulationem deduci. IX. 1337. 2. 3. & 1338. *seqq.*
— quid si emantur ab ignorante. VIII. 846. & 847. 8. 9.
— emi, vendive possunt inter scientes, cum rei venditæ accedunt. VIII. 848. 13. 14.
Rerum commercio exemptarum species quatuor; & quæ. III. 595. 8. 9. & 596. *seqq.*
— de usu illarum quæ prodita sint interdicta. IV. 347. 12.
— usu earum prohibens, tenetur injuriarum. IV. 1345. 10.
Res omnibus communes quæ sint. I. 654. 4. & 653. N. 2. 3.
— cur communes sint omnibus quoad usum. I. 655. 6. & 657. 11.
— an possint occupari. I. 656. 7. 8. 658. 13.
— in cujus sint dominio. Et an sint in commercio positæ. I. 657. 9.
Ad communium rerum usum tuendum, vel obtinendum, quænam jure civili actiones, & remedia sint comparata. I. 657. & 658. 12.
Res corporales quæ sint. I. 912. 4. 5. & 913.
— quatenus possint acquiri. I. 915. & 916. 13.
Res divini juris quæ sint. I. 634. 4.
— triplex earum species. I. 634. 5.
— earum proprietas, nullius. I. 645. 32.
— usus ad quos pertineat. I. 647. 35.
Res dubiæ triplicis sunt generis; de unoquoque earum genere regulæ traduntur. XI. 81. 1. 2. 82. *seqq.*
In re dubia id agendum est, ut res valeat potius, quam pereat. XI. 37. 11.
An res furtiva sit, quæ pignori data creditori, subripitur a debitore. Et quando furtiva esse desinat. I. 1148. & 1149. 3. & 1152. 9. 10. & 1153.
Furtivæ rei mora quando fieri desinat. XI. 708. 4.
Res furtivæ quæ sint. I. 1131. 6.
— vendi non possunt, nec usucapi. I. 1129. 4. & 1130. 5. VIII. 850. 38.
— interdum tamen possunt usucapi. I. 1147. 2. & 1148. *seqq.*
Res humani juris quæ sint. I. 634. 4.
— publicæ sunt, vel privatæ. I. 651. 1.
Res incorporales quæ sint. I. 912. 4. 5.
— juri gentium omnino ignotæ ex auctoris sententia. I. 911. 2. & 912. 3.
— dicuntur in jure consistere, & jura vocantur. I. 913. 924. 6. & N. 4.
— quatenus possint acquiri. I. 915. & 916. 13.
— vendi possunt. VIII. 789. 2. 3.
— earum genera quæ. I. 914. 7. & 915. *seqq.*
Res omnes natura liberæ. III. 298. 5.
— earum libertas in quibus rebus versetur. III. 298. 6. & 299. *seq.*
Res omnes, vel sunt in patrimonio nostro, vel extra patrimonium. I. 677. 3.
Res privatæ quæ sint. I. 676. & 677. 2.
Res publicæ quænam sint. I. 654. 4.
Res religiosæ quæ. I. 638. 15.
— Vide *Religiosæ.*
Quæ sint res sacræ. I. 634. 6. & 637. *seqq.*
Quænam res dedicari possint, & fieri sacræ. I. 635. 8.
— quinam dedicationis ritus, & finis. I. 636. 12. & 637. 13.
— quandiu sacræ esse perseverent. I. 637. 14. & N. 1. 2.
Cur res sacræ non dicantur religiosæ. I. 642. & 643. 27. & N. 13.
Sacræ res mobiles vendi possunt, ubi urgeat necessitas, piis de causis. Et quænam sint ejusmodi causæ. III. 596. 9.
Res sacræ, res sanctæ, & religiosæ hominum commercio sunt exemptæ. Et quonam jure. VIII. 845. 5.
— non possunt vendi, legari, neque in stipulationem deduci. *ibid.*
— quid si veneant, & tamquam prophanæ emantur ab ignaro. VIII. 846. 7. *seqq.* & 847. *seq.*
— quid si emantur a sciente. VIII. 848. 13. & 14.
Sacrarum rerum usus ad quem spectet, quomodo prohibeatur. Et quæ adversus prohibentem actiones. I. 647. & 648. 36.
Res sanctæ quæ sint. I. 644. 29. & 645. *seq.*
Res universitatis quæ sint. I. 671. 1.
— quomodo differant a rebus communibus, & publicis. I. 672. 673. 3.
— quoad proprietatem in bonis nullius sunt. I. 671. & 672. 2.
— usus illarum Communis. I. 672. 2. VII. 1149. 4.
Res Universitatis an possint occupari. I. 674. 7. & 675. *seqq.*
Res quomodo efficiantur Universitatis. I. 673. 4.
Rescindens, & rescissorium duplex in integrum restitutione remedium. Et quale sit utrumque. VI. 653. N. 2.
— utriusque cumulatio hodie admittitur & quomodo. *ibid.*
Rescripta quid sint. I. 62. 63. 6. & N. 3.
— omnia fere in codicem relata, & plura etiam nominantur in Pandectis. I. 63. 7.
— antequam relata essent in codicem, habebant duntaxat vim rei judicatæ. I. 63. N. 4.
— quomodo differant a constitutionibus generalibus ratione interpretationis. I. 63. 64. N. 4.
— sunt generales constitutiones, quando Princeps de jure respondet. I. 63. 10.

BIU Cujas

— sunt autem personales, ubi Princeps tribuit aut irrogat privilegium. I. 64. 10.
— ad exemplum non trahuntur hæc posteriora. *ibid.*
Rescripta quæ per falsi narrationem impetrantur, non valent. I. 64. 12.
— nec illa valent, quæ contra jus, vel adversus utilitatem publicam conceduntur. *ibid.*
— nec debent a judicibus admitti, etiamsi adjecta sit clausula, *non obstante lege contraria*, quæ & nominatim sit appellata. *ibid.*
Rescripta valent, si tribuant aliquid juris, quod alium non lædat, vel si crimen admissum indulgeant. *ibid.*
— valent etiam contra jus, ubi debitori permittitur moratoria præscriptio. I. 64. 65. 12.
Irrita sunt rescripta quæ sunt sine die, & sine consule. I. 66. 12.
— a quonam consul & dies rescripto subjiceretur. I. 65. 66. N. 7.
— in Illis subscriptio Principis necessaria. I. 66. 12.
Rescripta qui cavillose interpretatur adversus eos, qui ea impetrarunt, notatur infamia. V. 100. N. 13.
Resipiscentia removet substitutionem quasi pupillarem. Et quid si furor redeat. II. 302. 17. 18. & N. 9. 10. 11.
Responsa prudentum quid sint. I. 57. 11.
— quando obtinuerint auctoritatem juris. *ibid.*
— continebant aliquando certam & indubiam responsionem; aliquando opinionem duntaxat. I. 57. 58. N. 9.
— Vide *Prudentum responsa.*
Responsio generalis interrogationi speciali subjecta referri debet ad illam speciem duntaxat, de qua præcessit interrogatio. VII. 1246. 12.
Respublica per excellentiam dicta intelligitur Romana. IV. 848. 16. VIII. 317. 1.
Romana Respublica an esset status popularis; an potius ex triplici politiæ genere temperata. IV. 1107. N. 16.
— extincta fuit sub Augusto, licet imago aliqua superesset morientis libertatis. *ibid.*
— umbra quælibet, & species Reipublicæ sub Tiberio deleta. *ibid.*
Respublica latiore significatione quamlibet civitatem comprehendit. IV. 848. 16. VIII. 317. 3.
Quænam res sint, quæ ad statum Reipublicæ natura sua pertinere dicantur. I. 209. 4. 5. & 210. *seqq.*
Quænam adversus incommoda Reipublicæ sint comparata ad ejus incolumitatem remedia. I. 213. 1. & 216. *seqq.*
— Vide *Civitas.*
Quænam sint, quæ Reipub. debentur a civibus. I. 221. 15.
Respub. consistit, propositis præmiis, & pœnis. V. 67. 36.
— habet jus prælationis inter chirographarios. VI. 154. 4.
— an habeat jus taciti pignoris, sive hypothecæ. VI. 153. N. 3.
Res adversus Remp. judicata potest ex causa retractari, novis instrumentis postea repertis. XI. 320. 5.
— non rescinditur, ubi sit solvendo Reip. curator, qui fuit in culpa. XI. 320. 6. & 322. 7.
Restitutio chirographi, vel cautionis debitori facta a creditore habetur loco pacti de non petendo. VII. 112. 10.
Restitutio in integrum quid sit. V. 1047. & 1048. 2. & N. 4.
— quam habeat æquitatem. V. 1045. N. 1. & 1046. *seqq.*
Quæ res & causæ locum faciant restitutioni in integrum. V. 1047. 2. & N. 2. & 1048.
— favorabilis est, non odiosa, & concedenda semper est in re dubia. V. 1047. N. 1.
— conceditur a magistratu, causa cognita. V. 1048. 2. & N. 5.
— proprie non est actio. V. 1049. & 1050. 3. & N. 6.
— peti debet, officio judicis implorato. V. 1049. N. 7.
— an non petita concedi possit ex judicis officio. V. 1050. N. 7.
— proponi potest in modum exceptionis, vel contradictionis. *ibid.*
— jus petendæ in integrum restitutionis vel ex amissione rei, vel ex causa amittendæ æstimari debet. V. 1053. 1. & 1054. 2.
— triplex hic rei amissio, & quæ sit. V. 1054. & 1055. 3.
— quæ sit amittendæ rei causa. V. 1055. 4.
Restitutio in integrum quotuplex sit. V. 1055. & 1056. 4. & N. 2.
Quænam causæ tribuant majoribus restitutionem in integrum. V. 1056. 6. 1057. *seqq.*
Quomodo Majores ex causa metus restituantur in integrum. V. 1057. 8.
— quomodo ex causa doli. V. 1058. 9.
— quomodo ex justo errore. V. 1059. 10. & 1060. *seq.*
Datur in integrum restitutio propter justam sive nostram, sive adversarii absentiam. V. 1062. 13. & 1063. *seqq.*
— tunc datur, cum magistratus copia non fuit, apud quem agi posset. V. 1068. 17.
— datur, cum servitus aquæ ducendæ, fonte exsiccato, amissa est per usucapionem. V. 1069. 18.
— adversus quos competat, & quamobrem. V. 1069. & 1070. 19.

BIU Cujas

— non datur, ubi res casu fuerit amissa. V. 1070. 20.
— non datur propter quamcunque capitis diminutionem sive creditoris, sive debitoris; & quare. V. 1070. 21. & 1071. *seqq.*
— dabatur propter emancipationem debitoris. Et quare hodie non detur. V. 1074. & 1075. 1076. 22.
— datur creditori adversus veterem debitorem, qui per mulieris intercessionem, novatione secuta, liberatus fuerat. V. 1076. 23.
Restitutio in integrum competebat olim intra annum utilem: hodie intra quadriennium continuum. V. 1077. 24.
— competit intra biennium continuum in actionem de dolo. V. 1077. 25.
— competit heredibus. Et quibus in causis competat etiam fidejussoribus. V. 1077. & 1078. 26.
Prætoris edictum de restitutione minorum explicatur. V. 1077. 1. & 1078. *seqq.*
Restitutio in integrum indulgetur minori læso, non autem servo, nisi decepto in causa libertatis. V. 1085. 1. & N. 3. & 1086.
— & quinam hic minor dicatur. V. 1081. 1. & 1082. *seqq.*
Restitutio in integrum filiofamilias minori tribuitur ex omni causa, ex qua fuerit obligatus. V. 1086. 3. 4. & 1087. *seq.*
— an ea prosit patri. V. 1087. & 1088. 4.
— denegatur filiofam. minori in tribus causis. V. 1088. 5. 6. & 1089. *seqq.*
Cur denegetur restitutio in integrum filiofam. minori, qui mutuam pecuniam jussu patris accepit. V. 1088. 6. & 1089. *seq.* & N. 6.
Filiofam. minori, qui pro alio fidejussit, denegatur in integrum restitutio, si ille debitori diem suum functo successerit. V. 1091. 8.
Datur restitutio in integrum minori cuilibet, qui ex negotio gesto sive suo, sive alieno damnum fecerit. V. 1092. 9.
— datur personis omnibus, quæ jure minorum utuntur; & quorsum. V. 1091. & 1092. N. 8.
— denegatur majoribus ex causis, quæ minorum restitutionis sunt propriæ. V. 1093. 10.
Denegatur in integrum restitutio de eo, quod gestum est cum majore, etiam eum ei minor successit. V. 1093. 11. & 1094. *seq.*
— nisi tamen de eo, quod cum majore gestum est, minor ipse damnum acceperit. V. 1095. 12.
— denegatur minori, qui majoris negotium gessit ejus mandato. V. 1096. 13.
— datur de eo quod cum minore filiofam. gestum est, illo etiam invito, patri qui obligatur de peculio. V. 1097. 14.
— non datur minori de eo, quod cum ipso gestum est, & deinde perfectum fuit eo tempore, quo major esse cœpit. V. 1097. 15. & 1098.
Restituitur in integrum minor, qui damnum fecit, vel alienando res suas, vel actiones suas remittendo, vel non repetendo definito tempore res ab alio postea usucaptas. V. 1101. 3.
Restituitur in integrum minor, qui hereditatem, legatum, optionem sibi delatam repudiavit. V. 1101. & 1102. 4. & N. 3.
Datur minori restitutio in integrum adversus lucrum, quod facto suo amisit. V. 1102. 4.
An & quatenus ei detur adversus transactionem omissam. V. 1101. & 1102. N. 4.
— an post judicatam rem dari queat minori adversus omissam transactionem. V. 1102. d. N.
— datur adversus allegationes incuria, vel imperitia minoris omissas. V. 1102. & 1103. 4.
— datur adversus amissam rei emptionem, quæ fuerat in eum collata, si conditionem meliorem intra diem attulisset. V. 1102. 4.
Datur in integrum restitutio minori, qui se obligavit ex contractu, vel quasi contractu, aut ex delicto. V. 1103. 5.
Quo jure detur in integrum restitutio minori læso superioribus factis, & aliis a minore gestis. V. 1103. 6. & 1104. *seqq.*
— nulla datur minori in integrum restitutio propter ea facta, ex quibus minor non læditur natura, vel jure. V. 1105. 1. & 1106. *seq.*
— quænam sint ea facta propter quæ minor ex natura rei gestæ non læditur. V. 1107. 2.
— quare in illis non restituatur. V. 1107. & 1108. 3.
Quæ sint id genus facta, quæ pro infectis habita a jure minores non lædunt. V. 1108. 4. & 1109. *seqq.* & 1119. 11. & 1120.
Non datur in integrum restitutio minoribus adversus facta, quæ in omittendo consistunt, quæve minores ipsos non lædunt. V. 1111. 6. 7. 8. & 1112. *seqq.*
Adversus quas temporis præscriptiones minori detur, vel secus in integrum restitutio. V. 1113. 9 & 1114. *seqq.*
An detur in integrum restitutio minori propter minimum damnum. V. 1119. & 1120. 12. & N. 11.
Non datur in integrum restitutio adversus auctionem publicam de re minoris factam, nisi in ea magnum fuerit damnum a minore acceptum. V. 1120. & 1121. 13.
Restitutio in integrum datur minori adversus distractionem pignoris rei a minore pigneratæ, etiamsi leve fuerit acceptum damnum. V. 1121. 14.
— adversus distractionem pignoris magistratus auctoritate factam non datur, nisi magnum ex eo damnum fuerit illatum. V. 1121. & 1122. 14.
— quodnam magnum & enorme damnum intelligatur. V. 1122. & 1123. 15.
Adversus rem minoris rite & legitime venditam restitutio non datur, nisi grande minoris damnum in ea versetur. V. 1123. & 1124. 16.

BIU Cujas

— an detur, etiam cum ingens adest minoris damnum, adversus venditionem publice factam, & sub hasta, ut vocant. V. 1123. & 1124. N. 16.
Restitutio in integrum minori datur, qui, vel alieno dolo, vel sua facilitate læsus fuerit. V. 1125. 1. 1126. *seq.*
— an hæc læsionis qualitas sit apponenda libello. V. 1126. N. 1.
— qui non læditur sua ipsius facilitate, sed casu, non utitur beneficio restitutionis in integrum. V. 1127. 2.
— casu læditur minor, qui consulto, & vel necessitatis, vel utilitatis, vel honestatis causa quid gessit. Et hoc quibus fiat modis. V. 1127. 3. & 1128. 4. 5. & 1129. *seqq.*
Quando detur in integrum restitutio majoribus casu læsis. V. 1069. & 1070. 20. *seqq.* & N. 17.
An, & quando mulier, quæ minor est, restituatur in integrum propter dotem marito datam. V. 1131. & 1132. 8.
Denegatur in integrum restitutio minori, qui in contractu deceptus est, in quo ipse per dolum sciens dixit se esse majorem. V. 1132. & 1133. 9. & 1134. 10.
— an incumbat doli probatio ei, qui factum affirmat. V. 1134. 11. & N. 9. & 1135.
Non denegatur in integrum restitutio minori decepto etiamsi in contrahendo minor per errorem dixerit se esse majorem. V. 1133. & 1134. 11.
— quid juris, si id jurejurando affirmaverit. V. 1133. & 1134. 11. & N. 8.
Minori, qui sciens dixit se esse majorem, datur in integrum restitutio adversus illum, qui id non ignorabat. V. 1135. 12.
— datur eadem minori, qui dolo affirmavit se esse majorem, quando ille cum tutore aut propinquo contraxit; & quare. V. 1135. & 1136. 13.
Denegatur restitutio minori, qui in deposito, commodato, & similibus aliquid fecerit intervertendi aut corrumpendi causa. V. 1136. 14.
Denegatur minori restitutio adversus delictum, quod sciens commisit; & quare. V. 1136. & 1137. 15. & N. 13.
— conceditur restitutio adversus confessionem delicti, quam minor, errore allegato, revocavit. V. 1137. N. 13.
— an, & quando minori restitutio denegetur adversus sententiam contra ipsum contumacem latam. V. 1137. 15. & N. 14. & 1138.
— an concedatur restitutio minori adversus delictum non dolo, sed culpa commissum. V. 1137. 1138. 16. & N. 15. & 1139.
An restitutio in integrum recte postuletur a minore toto tempore, quo minor est. V. 1139. & 1140. 17. & N. 17.
— recte postulatur intra quadriennium continuum ab eo, qui major factus est. V. 1141. 18. & 1142. *seq.*
— an quadriennii tempus interdum contrahatur, vel producatur. V. 1141. N. 18.
— ex quo die tempus illud minori currere incipiat. V. 1141. & 1142. N. 19.
— an petita intra quadrienniuu restitutio intra illud peragi debeat. V. 1142. & 1143. 18. & N. 20.
— exacto quadriennio restitutio peti non potest, nec ab exule tum reverso. Et an tempus illud prorogari possit. V. 1143. 18. & N. 22.
In petenda restitutione minor ante omnia probare debet ætatem, & læsionem, quæ illi ex lubrico ætatis acciderit; & quomodo. V. 1144. 20. & 1145. 21. & 1146. & 1147. *seq.* & N. 26.
— Vide *Læsio.*
— probare debet legitimum quadriennii tempus nondum dilabi potuisse. V. 1145. 20.
— quandonam lapsus temporis probandus sit adversario. V. 1145. & 1146. 25.
An restitutio in integrum minori competat, industrio homini, & prudenti in rebus gerendis. V. 1151. & 1152. 3. & N. 1. *seqq.*
— datur restitutio minori adversus omnium judicum, & magistratuum sententias, sive contra eum latas, sive pro illo; & quare. V. 1152. 4. & 1153. *seqq.*
— & quando minori detur restitutio adversus sententiam pro eo latam V. 1155. 6.
An contra sententiam paris par judex restitutionem dare possit. V. 1155. N. 6.
Restitutio peti potest etiam adversus sententias supremæ Curiæ. *ibid.*
— datur minori contra magistratus decretum in venditione rerum minoris interpositam. V. 1155. & 1156. 7.
An restitutio in integrum competet minori circumscripto in iis, quæ hic, vel ille, auctore tutore, vel curatore gessit. V. 1156. 8. & 1157. & 1158. 9.
— quid si minoris sit tutor aut curator. V. 1158. 10.
— an & restitutio competat, tametsi læsus minor suum consequi valeat a tutore, vel curatore. V. 1158. 11. & 1159. *seqq.*
— quare minori restitutio non detur adversus eum, quocum gesta res est, nisi quando a procuratore suum consequi non potest; secus atque in tutore, vel curatore. V. 1161. 15. & 1162. *seqq.*
Restitutio in integrum datur illi, qui habet ad rem recuperandam aliam actionem. V. 1161. 14. & N. 10. & 1162.
Datur restitutio minori, etiam cum læsus est in eo quod gessit, auctore patre. V. 1164. & 1165. 17.
An restitutio minori detur adversus fiscum. V. 1165. 18.
— an adversus debitorem, qui minori pecuniam solvit auctore tutore, vel curatore. V. 1166. 19.

BIU Cujas

— quid si debitor nonnisi post judicis sententiam solvat. V. 1166. 20. & 1167.
An restitutioni in integrum officiat minoris inconstantia. V. 1168. 21.
Restitutio in integrum nulla competit minori adversus libertatem ab illo datam, nec adversus sententiam pro libertate pronuntiatam. V. 1171. 3.
— datur nihilominus adversus sententiam, in qua pronuntiavit judex deberi libertatem. V. 1171. & 1172. 3. & N. 2.
Restitutio datur minori adversus libertatem, si eam impetret a Principe, a quo etiam postulet ex magna causa. V. 1172. 4.
Quomodo, cessante in integrum restitutione, adversus libertatem minori læso consulatur. V. 1173. 4.
Denegatur minori restitutio, qui se ipsum facilitate sua dederit in servitutem; & quare V. 1173. & 1174. 5.
— minori arrogato tamen non denegatur restitutio in integrum adversus arrogationem de illo factam. V. 1173. & 1174. 6. & N. 6.
Adversus matrimonium ratum non datur restitutio. V. 1174. N. 6.
— sed datur tamen adversus promissionem matrimonii inconsultam. *ibid.*
— an detur adversus votum monasticum, vel religionis ingressum, quem minor fecerit blanditiis inductus. V. 1174. & 1175. N. 6.
Denegatur minori restitutio adversus tres præscriptiones temporales; & quæ sint. V. 1175. & 1176. 7.
— adversus pœnarum persecutiones semel omissas. V. 1176. & 1177. 8.
— & quæ sint genera pœnarum, adversus quarum persecutiones semel remissas restitutio non detur. V. 1177. 9. & 1178. *seqq.*
Quare adversus actionem injuriarum semel remissam non detur minori restitutio. V. 1178. & 1179. 9. & N. 11. & 1180.
Denegatur minori restitutio adversus pensionum solutionem a debitore factam tutori, vel curatori. V. 1181. & 1182. 12.
— adversus restitutionem hereditatis minori factam, auctore tutore, vel curatore. V. 1182. 13.
— adversus solutionem, quam sententia, aut jussus judicis præcessit. V. 1182. & 1183. 14.
— adversus distractiones pignoris publici, vel pignoris capti auctoritate judicis. V. 1183. & 1184. 15.
— adversus sententiam, qua pronuntietur competere libertatem. V. 1184. 16.
— adversus sententiam, qua denegata sit restitutio. *ibid.*
— nisi tamen novæ rationes afferantur, propter quas minor de eadem re in integrum restitui iterum postulet. V. 1184. 17.
— quomodo minori, cui fuerit in integrum restitutio denegata, consuli possit. V. 1185. 18.
Denegatur minori restitutio adversus hereditatem semel ab eo omissam, vel repudiatam, quam substitutus, aut sequens heres aditam distraxit. V. 1185. 19.
— minori tamen qui suus est, non denegatur in re proposita restitutio *ibid.*
— denegatur adversus minorem rem, vel summam, si propter id majori rei, vel summæ præjudicium fiat. V. 1185. & 1186. 20.
Minori læso adversus minorem læsum nulla datur in integrum restitutio. V. 1186. & 1187. 21.
Quare datur minori restitutio adversus exceptionem S. C. Macedoniani. V. 1187. 21. & 1188. N. 17.
— an, & quatenus adversus exceptionem S. C. Vellejani. *ibid.*
— denegatur adversus parentes, & patronos, cum de eo agitur, quod ipsi cum liberis, vel libertis gessere. V. 1188. 22. & 1189. *seq.*
— datur filio minori adversus patrem de eo quod filius cum alio gessit, licet ibi de facto patris agatur; vel de eo quod pater gessit seorsim a filio. V. 1190. & 1191. 24.
An qua alia actione, vel in integrum restitutione consulatur filio minori, quocum aliquid gessit pater dolo malo. V. 1192. & 1193. 26. & N. 21.
Denegatur in integrum restitutio minori, qui veniam ætatis a Principe impetrarit. V. 1193. 28.
— Vide *Minor*, *Venia*.
— denegatur minori, qui major factus, rem quam minor gesserat, comprobarit. V. 1195. 29. & 1196. 30. & 1197.
— denegatur minori, qui re contracta, statim & in continenti cavet, interposito jurejurando, se adversus illa quæ gessit, nihil facturum. V. 1198. 31. & 1201. *seqq*
— Vide *Minor*.
Restitutio in integrum est judicium, sive actio. V. 1242. 2. & 1243.
— quid commune habeat cum cæteris aliis judiciis, sive actionibus. V. 1243. 3. & 1244. *seqq.*
— & quid proprium, distinctumque habeat a reliquis judiciis. V. 1244. & 1245. 3.
Restitutio in integrum peti non potest principaliter per procuratorem minoris, nisi hic speciale mandatum habeat. V. 1243. & 1244. 3. & N. 1.
— secus, ubi sit datus procurator ad litem, in quam incidat quæstio de restitutione in integrum. d. N. 1.
— a procuratore, qui mandatum habeat petendi restitutionem in omnibus causis, peti potest etiam in causa non expressa in mandato. *ibid.*
— potest peti ab tutore, vel curatore, syndico, non habentibus speciale mandatum. *ibid.*
Restitutio adversus sententiam, an aliquando peti possit per procuratorem. V. 1244. N. 1.
Quinam competens hic magistratus, & forum, a quo, vel ubi peti debeat restitutio. V. 1244. 3. & N. 2.

Peri-

BIU Cujas

Petita restitutio quando, & cujus sententiæ executionem suspendat. V. 1245. 1246. N. 4.
Restitutio in integrum datur etiam minoris heredibus in idem tempus, quod habuit defunctus. V. 1249. & 1250. 6. & 1261. 13.
— hoc ex quo tempore minori computandum sit. V. 1250. 6.
— an detur minoris fidejussoribus. V. 1250. 7. & 1251. *seqq.* & 1261. 1262. 13.
— datur adversus patrem & dominum ex re cum filio vel servo gesta a minore. V. 1262. & 1263. 15.
— datur adversus omnem, cum quo minor aliquid contraxit, gessitve, quo aliquid ad eum perveniret. V. 1263. 17.
— datur minori adversus heredes, qui omissam ab illo hereditatem adierunt. V. 1263. & 1264. 18.
— datur adversus fidejussores, liberato per minorem principali. V. 1264. 18.
— quando minori detur adversus posteriorem rei olim suæ emptorem. V. 1264. 19.
Restitutio minoris in integrum quando imitetur naturam actionis in rem, vel in personam. Et quando utraque vel altera minori tribuatur. V. 1265. 20. 21. & 1266.
Competit restitutio in integrum minori vel de re facto suo amissa, vel omissa, quæ vel in solidum vel pro parte ejus futura erat. V. 1266. & 1267. 23.
Per restitutionem in integrum restituitur minori quod illi facto suo abest, sive res, sive pecunia, uti usuræ & fructus in bonæ fidei judiciis. V. 1267. & 1268. 24.
Per in integrum restitutionem minori datam restituitur ejus adversario, quod ei abest ex negotio cum minore gesto, sive res sit, sive pecunia, sive actio; Et quomodo. V. 1269. 25. & 1270. *seqq.*
Restitutio in integrum datur contra absentem, cum quo mature agere non potuimus. V. 1067. 15. & N. 12.
Restitutio in integrum tollit infamiam. V. 135. 30. & N. 23.
Quibus non detur adversus adoptionem restitutio in integrum. I. 353. & 354. 18.
An detur restitutio in integrum, si actio sit amissa capitis deminutione. V. 1071. 21.
— an detur, si actio amissa fuerit capitis deminutione in persona debitoris. V. 1072. & 1073. 22.
— Vide *Adulter*, *Affectio*, *Minor*.
Retentio pro compensatione ubi, & quando usurpetur. V. 374. 9.
Retentio petitæ rei ex quibus causis nascatur. VI. 854. 8.
— Vide *Pignus*.
Retinendi verbum quam vim habeat. X. 272. 27.
Retractare quid sit. V. 1215. & 1216.
Reus, ambiguum verbum. Quotuplex illius significatio. IV. 1061. N. 4.
— quomodo dictus a Græcis. IV. 1061. N. 5.
— agere & experiri dicitur aliquando. IV. 1061. N. 5. VI. 83. 1.
— actoris partes habet in exceptione. XI. 63. 3.
— nominari debet in citatione. VI. 21. N. 13.
— quomodo nominandus in libello, sive unus, sive plures. VI. 52. N. 4.
— edere debet actori id desideranti suas rationes, & instrumenta privata communia. VI. 83. 1. & N. 1. & 2.
— nonnisi ex causa debet edere suas rationes. Et unde causa ejusmodi petenda sit. VI. 85. 86. 2. & N. 5. *seqq.*
Nulli actori privato reus privatus rationes suas proprias edere cogendus est. VI. 87. 3. 88. *seq.*
Reus, etiam lite contestata, potest actore petente cogi ex causa se sistere judicio. VI. 112. N. 23.
— idem est juris in causis, in quibus necessaria non est litis contestatio. *ibid.*
Exceptionem probare debet. VII. 848. 4. & 1262. 28.
— actore non probante, est absolvendus. VII. 847. 4.
— condemnandus est, ubi actor intentionem suam probavit. VII. 848. 5.
Reus ibi se defendere debet, ubi contraxit, negotia administravit, hereditatem adivit, sive delictum commisit. IV. 1237. 3. & 1238. *seqq.*
— Vide *Forum*.
Reus non statim in jus vocari debet, & quævis amica litis transactio ineunda, priusquam eo perveniatur. IV. 1033. 2.
Si reus absens & contumax defendi cæperit: creditores possessione cedere debent. VI. 133. 17. & N. 19.
Reo partem confitente & offerente, & partem negante; an actor cogendus sit partem oblatam accipere, & reliquum judicio persequi. X. 315. 1. 316. 317. *seqq.*
Reus criminis sua sponte se obligat pœnæ. IV. 197. N. 1. XI. 1692.
— postulatus criminis ante condemnationem testari potest: secus post condemnationem. II. 33. N. 16. & 135. 28. & N. 11.
Rei transmissio ad locum, in quo crimen admissum est, nonnisi judice loci petente, facienda. IV. 1270. 7. & 1271. *seq.*
An reus necessario transmitti debeat ad locum delicti ab alterius loci magistratu. IV. 1271. 7. & N. 9.
Excluditur transmissio rei, prævia alterius magistratus jurisdictione. IV. 1272. N. 11.
— rei criminis remissio cujus est sumptibus facienda. IV. 1273. N. 12.
Quare reus non possit esse procurator, neque defensor. V. 201. 12.
Criminis reus an consentire possit in jurisdictionem judicis. non sui. IV. 1266. 1. & 1265. N. 2.
— coram judice domicilii accusatus de crimine, ibi se defendere debet. IV. 1267. 1.

BIU Cujas

Cur squallidæ reorum vestes. IV. 211. 7. & N. 6.
— Vide *Rei*.
Rex Romanorum perpetuus imperii Vicarius. IV. 1120. N. 9.
Rex differt a summo magistratu. IV. 1114. N. 25.
Prisci Romanorum Reges an Monarchæ. IV. 1107. N. 16.
Rethores qui sint. V. 37. N. 7.
— ab oratoribus differunt; & quomodo. *ibid.*
— sunt immunes a tutela. I. 493. 36.
— decreto sui ordinis probari debent, antequam recipiantur. V. 57. 21.
Ripa quid sit. I. 661. 5.
— naturalem utendi servitutem debet iis, qui flumine utuntur. I. 667. & 668. 17.
Ripæ publicæ sunt quoad usum, privatæ quoad proprietatem. I. 665. 13. *seqq.* 666. *seqq.*
Quænam sit riparum utilitas. I. 668. & 669. 18.
Quænam inter ripam & litus sit differentia. I. 666. & 667. 16.
Rivus, qui natura defluxit ex meo fonte per longum tempus in inferiora prædia, potest per me avocari ab iisdem prædiis. VII. 432. 2. 3.
— & quare illis prædiis non sit quæsita ducendæ aquæ servitus. VII. 432. 4.
Rivo ex publico flumine, qui irrigat inferiora prædia, uti non prohibentur vicini. VII. 433. 1. 3.
— duci non potest ex flumine publico, cessante consuetudine. VII. 433. 2.
Rivos reficere licuit, etiam diebus festis; & quare. IV. 313. 8. & N. 7.
Cui competat interdictum de Refectione rivorum. IV. 313. 8.
Roma per excellentiam *Urbs* dicta. XI. 1673. 1.
— Illustres ejus & splendidæ appellationes. IV. 1228. & 1229. N. 4.
Latior est appellatio Romæ quam Urbis. *ibid.*
— communis patria vocata veteribus. IV. 1227. 1. 2. & N. 3. & 4.
Romæ poterant conveniri omnes, qui non habebant jus domum revocandi. IV. 1227. 1. 2. & N. 4.
Romæ tres liberi dabant immunitatem a tutela. I. 485. 13. & N. 4.
— eodem privilegio utebantur, qui tres liberos habebant in continentibus Romæ ædificiis. XI. 1676. 8.
— quænam erant continentia Romæ ædificia. XI. 1673. 3.
Romani accepere multas leges a Græcis, etiam post LL. XII. tabb. IV. 270. N. 2.
Romanus populus an haberet sub Regibus puram putamque monarchiæ formam, an mixtam democratiæ. IV. 1107. N. 16.
Rubricæ latina vox, unde dicta. VI. 293. N. 1.
— an & quando allegari possint ad causarum decisionem. VI. 292. N. 1.
in Rubricis sæpe omittuntur quædam, quæ ex titulis superioribus debent intelligi. VI. 293. d. N. 1.
Ruptum quid significet in L. Aquilia. X. 2. 3.
— quid ruptum injuria. X. 3. 4.
Rusticis ignorantia non prodest in compendiis, sive in lucro. I. 162. 11.
Instrumenta rei rusticæ pignori capi non debent in causa judicati, nisi tamen rusticus alia bona non possideat. XI. 1330. d. N.

S

SAbbati institutio divinitus facta in veteri lege. VI. 258. N. 10.
Sabbati loco suffectus est in evangelica lege Dies Dominicus. *ibid.*
Sacer quinam dictus apud Romanos. X. 648. N. 4.
Sacerdotes jurare non tenebantur apud Romanos. X. 812. 19.
Sacerdotalis ordo dignitas est. X. 825. N. 12.
Sacerdotium excusat a tutela. I. 491. 32.
Sacerdotii redditus pignori capi non possunt in causam judicati, nisi fuerint obligati pro debito XI. 329. N. 1.
Sacramentum pro jurejurando usurpatum sub Imperatoribus. X. 647. 1. & N. 4.
Sacramentum militiæ quid sit. VII. 1258. 5.
Sacramento solvere quid. VII. 1259. 6.
Sacramento solvere post viginti annorum stipendia, an idem sit ac solvere, emeritis stipendiis. VII. 1260. 18.
Sacramenti vocabulo significabatur interdum pecunia deposita in æde sacra a litigantibus. X. 648. N. 4.
Qualis erat, & inter quos communicatio Sacrorum apud Romanos. III. 972. 7.
Sacrificia ab ethnicis instituta ad placandos Deos. I. 217. N. 2.
Qui Sacris intererant apud Romanos, nonnisi sacrificio peracto, discedere poterant. VI. 28. N. 21.
Sacrorum tactu jurare frequenter, & omni tempore fuit usurpatum. X. 799. N. 23.
— talis jurandi modus defenditur. V. 1201. & 1202. N.* X. 800. 11.
Sagmina herbæ, quas Consul, aut Prætor ex loco sancto secabant pro legatis. I. 644. N. 16.
Sal vendi non potest, nisi a conductoribus salinarum, vel eorum permissu. III. 598. 12. VIII. 852. 55.
— non potest emi ab aliis, quam a conductoribus salinarum, nisi eorum permissu. *ibid.*
Quænam constituta pœna adversus vendentes, aut non ementes sal a conductoribus salinarum. *ibid.*
Sal potest donari. III. 598. 12.
— spargi solebat super dirutæ urbis solo. III. 150. N. 4.
Salarium quid sit. III. 541. 5.
— unde dictum. V. 67. N. 54. VIII. 551. 6.
Salarium e publico constitum assessoribus præsidum ab Impp. V. 20. 28.
— judicis arbitrio æstimatur pro conditione loci, & personæ. V. 20. N. 25.
— an locum habeat in mandato. VIII. 551. 5. *seqq.*
— a mercede quid differat. VIII. 552. 7.
— an debeatur, ubi nihil de eo convenerit. VIII. 552. 8.
— ex qua conventione debeatur. VIII. 552. 10.
An constitutum quacunque conventione salarium peti possit. VIII. 553. 11.
— & qua actione. VIII. 554. 12. 556. 14.
Salarium advocatorum quid sit, & quibus notetur appellationibus. V. 67. 68. 38. & N. 54.
— non potest excedere centum aureos in civilibus causis. V. 67. N. 54.
— secus in criminalibus. *ibid.*
Salarium promissum in singulos annos, etiam illo anno debetur, in quo finita lis est per transactionem. V. 69. N. 54.
— an debeatur pro opera sive laboris impendio præstita. V. 68. d. N.
— quibus actionibus petatur. V. 69. d. N.
Salarii æstimatio pro modo litis, & pro advocati peritia, & usu fori facienda a judice. V. 69. 38.
Salarii pactio omnis quæ excedat definitam a legibus quantitatem, est illicita. *ibid.*
Qui certo salario operam addixit, non tenetur prosequi litem in causa appellationis eodem salario. V. 68. N. 54.
Salviconductus literæ quæ. V. 1420. N. 12.
Sanctæ res quæ sint, & unde appellatæ. I. 644. 29. & N. 14. *seqq.*
— an sint divini juris. I. 645. 30. & N. 18.
— quando tales esse desinant. I. 645. 31.
Sanctiones Impp. in Codice sæpius repetitæ. IV. 1225. N. 21.
Sanguinis jura quænam sint. I. 79. 80. 7.
— sunt immutabilia. *ibid.*
Contra fidem sanguinis qui significet. VII. 303. 3.
Sanguinis pœna quando pro mortis pœna sit accipienda. VII. 330. 10.
Satisdare quid sit. I. 513. 2. & N. 1. VIII. 1504. 4.
Satisacceptio, & satisdatio quid sint. XI. 547. 1. 2.
Satisdatio fit datis fidejussoribus. V. 260. 21. VI. 103. 5. XI. 549. 3.
— & per quos fiat. VI. 103. & 104. 5. & N. 12.
Satisdatio & satisfactio toto genere differunt. XI. 555. 4.

BIU Cujas

Satisdatio tutorum quæ; & quorsum comparata. I. 512. 2. & 513. *seqq.* XI. 514. 21. & 515. *seqq.*
— Vide *Tutor.*
Satisfacere quid sit. IV. 735. N. 11. VI. 954. 7. VIII. 53. 8.
Satisfactio habetur pro solutione, & quomodo. IV. 736. 13. IX. 1390.
— quando non habeatur pro solutione. IV. 735. N. 11.
Satisfactio quid sit; quibus de rebus, & quibus modis fiat. VI. 954. 7.
— quid a solutione differat. *ibid.*
Duo satisfactionis capita; & quæ sint. VIII. 54. 9.
Saxoniæ Elector, Imperii Archimarescallus. VI. 417. N. 20.
— provocare ab eo non licet. VI. 418. N. 20.
saxonum elector in Curia Lipsiensi agit, & convenitur. IV. 1040. N. 12.
Nobiles ditionum Saxoniæ rusticos suos coram judice & scabinis pagi ex recepto usu conveniunt. *ibid.*
In scænam prodiens lucri causa efficitur infamis; & quomodo. V. 94. 1. & N. 1.
In scænam prodiens artis ludicræ causa quare fiat infamis. I. 188. & 189. 8.
Sceptrum occidendi, & vivificandi quidnam fuerit apud Judæos. IV. 1143. N. 38.
Schedà quid sit. VII. 1310. 7.
— quando sola sufficiat, vel secus. VII. 1310. 7. & 1312. 11.
Scholares, scholæ quænam dicantur. VII. 889. 2. & 890. 6. 7.
Scholarem se esse affirmanti incumbit ejus rei probatio. VII. 889. 3. 4. & 890.
— quomodo probare possit. VII. 890. 5.
Scholares ad studiorum loca proficiscentes legum tutelà prohibentur ab injuria. VII. 891. 8. 9.
— qua pœna afficiantur injuriam inferentes scholaribus in itinere. VII. 892. 10. 11.
In quibus causis propriis judices tribuantur scholaribus. VII. 892. 13. 893. 14. *seqq.*
Quinam sunt judices scholarium proprii. VII. 893. 18. *seqq.*
— an hi possint alteri mandare suam jurisdictionem. VII. 894. 24.
— an magistratum ordinarium urbis habere judicem possint, si in illum consenserint. VII. 894. 26. 27.
An scholaris ad judicem proprium vocatus revocare possit ad judicem civitatis ordinarium. VII. 894. 27. 28. & 895.
Electio alterius ex propriis judicibus scholari reo attributa singulari jure. VII. 895. 29.
— an electionem variare possit. VII. 895. 30. & 896. 31.
Hodie proprius scholarium judex unus est universitatis Rector. VII. 896. 32.
Scholaris ad judicem civitatis ordinarium vocatus jure revocat ad judicem proprium. VII. 896. 33.
Qua pœna teneantur, qui scholarem vocant ad judicem non suum. VII. 896. 34. & 897. *seq.*
— quando incidant in ejusmodi pœnam. VII. 898. 42. 43.
— an incidant ipso jure, & absque judicis sententia. VII. 897. 37. & *seqq.* & 898. 40. 41.
— Vide *Studiosus.*
Qui artem schœnobaticam exercent, fiunt ipso jure infames. V. 93. N. 1.
Scribentis voluntas ambigua explicanda est ex iis quæ præcedunt, & quæ sequuntur. VII. 999. 17. 18.
— Vide *Mens.*
Scrinia Principis quæ. II. 39. 4. & N. 3.
Scrinia alia memoriæ erant, alia epistolarum, alia libellorum. IX. 51. 6.
Proximi sacrorum scriniorum quinam sint. IX. 51. 4.
Scriniarii quinam sint. VIII. 1329. 3.
Scriptura cedit alienæ chartæ, vel materiæ, in qua scripta est. I. 893. 1.
Scripturæ pretium an, & quomodo servari possit. I. 893. 2.
Scriptura suspecta quæ dicatur. VII. 1103. 2.
Scriptura necessaria est in actis judiciariis. VII. 1268. 10.
— in actibus voluntariæ jurisdictionis, qui explicantur coram magistratu. VII. 1268. 11.
— in donatione, quæ excedit quingentos solidos. VII. 1269. 12.
— in omni contractu, de quo inter partes convenit, ut scripto fiat. VII. 1370. 13. & 1307. *seqq.*
— an hic prima schæda sufficiat; an & alia scriptura desideretur, & rursus partium approbatio. VII. 1310. 7. & 1311. 8.
— quibus in casibus schedla prima sufficiat interpositæ de scripto conventioni. VII. 1311. & 1312. 13.
Antequam scriptura contractui accedat, licet ab eo impune discedere. VII. 1311. 9.
— nisi tamen arrharum datio secuta sit, veluti in emptione. VII. 1312. 13.
Scriptura, qua negotium transigi debet ex conventione partium, pertinet ad contractus futuros, vel nondum perfectos. VII. 1309. 4. & 1311. 10.
Scriptnra semper inspicienda est, nisi falsam esse ostendatur. VII. 1369. 1.
Rei veritas potius, quam scriptura attendi debet, ubi aliud actum est reipsa, & aliud scriptum esse probetur. VII. 1369. 2. & 1370. *seqq.* & 347. 1. & 348. 2.
Scripturam plus valere, quam quod peractum est, quo sensu sit accipiendum. VII. 1371. 5.

BIU Cujas

Qui inficiatur scripturam propriam, ex qua convenitur, is condemnatur in duplum, ubi falsi convictus sit. VIII. 227. 1. 2. & 231. 232. 8.
Nulla scriptura pro scribente fidem facit. VII. 1031. & 1032. 1.
— contra scribentem vero fidem facit scriptura cum publica tum privata. VIII. 215. 216. 6.
— Vide *Testatio.*
Scripturæ de rebus fiunt; ut quod actum est, facilius per illas probetur. VI. 1043. 7. VII. 1045. 8. & 1268. 9.
Scripturæ diversæ, vel pugnantes quæ sint. VII. 1279. 1. 2. & 1280. *seq.*
Ubi scripturæ sunt in eodem instrumento contrariæ, nulla earum valet. VII. 1281. 3.
— & quid in legatis. *ibid.*
Semen alieno fundo injectum acquiritur statim domino soli. I. 889. N. 1.
Senator, ejusque liberi prohibentur ducere libertinam, eamve cujus pater, aut mater artem ludicram fecerit. III. 945. 16.
— quomodo hoc jus fuerit ab Justiniano mutatum. *ibid.*
Senatores retinent urbis domicilium. IV. 1217. 4.
— non poterant egredi ex Italia, nisi jure liberæ legationis illis dato. IV. 1217. N. 7.
— permittebantur olim liberæ custodiæ. XI. 312. N. 1.
Senatores neque universi, neque singuli habent Imperium. IV. 1103. N. 10.
Quo ordine Senatorum suffragia colligebantur. XI. 327. N. 3.
Senatorius ordo, & Senatoria dignitas perpetua. IV. 1103. N. 10.
Senatus quare institutus. *ibid.*
— an sit e Republica ut ipse habeat imperium. *ibid.*
Senatus Romanus postremis Romanæ Reipub. temporibus in Curiam Judicum mutatus fuit. *ibid.*
— non fuit tamen sine aliqua potestate vel imperio, etiam in judiciis, & cognitionibus. *ibid.*
— post occupatam a Cæsaribus Rempub. causas cognovit, & sententias pronuntiavit maxime in capitalibus. *ibid.*
Senatus an recusari possit universus, uti suspectus. IV. 1394. N. 16.
in Senatum non adlegebantur, nisi triginta annos nati. IV. 1373. N. 11.
Senatus supremus loco Principis judicare solet. VI. 296. N. 2.
Senatusconsulta per discessionem, vel per collectionem fieri solebant. I. 56. N. 5.
— multa temporibus Impp. facta, quorum tamen arbiter erat Imperator. I. 56. N. 6.
Imperatorum orationes in Senatu habitæ Sen. Ctis confirmari solitæ. *ibid.*
Senatusconsulta publicam legum auctoritatem habuere sub Impp. I. 56. N. 5.
— fere nomen accepere a consulibus, quibus auctoribus fiebat Sen. Ctum. VIII. 125. 2.
Senatusconsultum quid sit. I. 56. 8.
Senatusconsultum Macedonianum a quo dictum; & quonam tempore factum. III. 657. 658. 4. & N. 3. VIII. 125. & 126. 3.
— tria illius summa capita. III. 658. 5. & 659. *seq.* VIII. 126. 4.
Senatusconsultum Macedonianum prohibet, ne quis det pecuniam mutuam filiofam. III. 659. 6. 7. VIII. 126. 4. & 127. 5. 6.
— dare filiofam. vetatur non modo privatus, sed etiam civitas. III. 659. 7.
Senatusconsultum Macedonianum porrigitur ad liberos omnes sive masculos, sive fœminas qui sunt in potestate. III. 659. 8. & 660. *seq.* VIII. 153. 2. 3. & 154. 4.
— dare tamen licet ex S. Cto pecuniam mutuam filiofam. militi. III. 662. 10. VIII. 164. 7. 8. & 165.
— an etiam iis mutuam pecuniam dare licet ex S. Cto. qui togati militant Reipub. III. 663. 664. 11. VIII. 165. 9.
An S. Ctum Macedonianum locum habeat in pecunia mutua data filio, qui patrem apud hostes habeat. III. 664. 12. 13. & 665.
Quare S. Ctum prohibuit, nequis dare pecuniam mutuam filiofam. potius, quam emancipato. III. 665. & 666. 4.
In aliis contractibus, præterquam in pecunia mutua, cessat S. Ctum. III. 667. 15. 16. & 668. 18. & 669. *seq.*
— quid si in fraudem S. Cti excogitatum sit mutuum, quod in alia re fit, quam in pecunia numerata. III. 668. 17.
Senatusconsulto vetatur dari pecunia mutua sive sub usuris, sive secus. III. 670. 19. & 671.
— vetatur dari, non promitti. III. 671. 20. & 672.
Ubi constat de exceptione S. Cti, denegatur actio mutuanti: at eadem datur, cum exceptio controvertitur, qua probata, repellitur actio. III. 674. 3. & 675. *seq.*
Exceptione S. C. Macedoniani submovetur omnis actio, sive in rem sit, sive in personam. Et quotuplex hic actio in personam. III. 676. 4.
An denegetur hic omnis actio, etiamsi pecunia mutuo data extet adhuc in peculio filiifam. III. 676. & 677. 5.
Quibus denegetur actio de pecunia mutuo data adversus S. C. sive ex verbis, sive ex sententia S. Cti. III. 677. 6. 678. 7. & 679.
— adversus quos denegetur hæc actio. III. 679. 8. & 680. *seqq.*
— an, & quando detur adversus accessiones principalis obligationis, permittente S. Cto. III. 680. 8. 681. 9. 682. 10. & 683.

BIU Cujas

Quandiu denegetur actio nomine pecuniæ creditæ filiofam. ex Macedoniano. III. 683. 11. & 684.
— Vide *Exceptio Senatusconsulti Macedoniani.*
Qui justo errore deceptus credidit filiofam. quem patremfam. credebat, habet utilem de credita pecunia actionem. III. 687. 688. 3. VIII. 131. 132. 1.
— quænam res justum hunc errorem efficiant. III. 688. 4. & 689. *seq.* VIII. 129. 1. 2. & 130.
Quomodo sibi cavere debeat mutuam pecuniam daturus, ne repellatur exceptione S. C. Macedoniani. VIII. 130. 3.
Cum duo sunt credendi rei, quorum unus scit, alter ignorat eum, cui creditur pecunia, esse filiumfam. uterque repellitur exceptione S. C. & quare. III. 691. & 692. 8.
Cum unus credidit duobus debendi reis, quorum unum scivit esse filiumfam. alterum ex errore credidit patremfam. an uterque, an alteruter teneatur. III. 692. 9. & 693. *seq.*
Cessat S. C. si pecunia filiofam. credita fuerit, patre, vel mandante, vel jubente, vel ratum habente. III. 697. *seqq.* VIII. 132. 2. & 133. *seq.* & 155. 1. & 156. *seq.*
Cessat S. C. si pecunia filiofam. credita, versa sit in rem patris. III. 702. 12. VIII. 134. 5.
— quando in rem patris versa intelligatur. III. 702. 13. *seqq.* & 703. *seq.* VIII. 134. & 136. 5.
Cessat S. C. si pecunia mutua data sit filiofam. absenti studiorum causa in sumptus necessarios, & versa sit in rem patris. III. 704. 18. 19. & 705. *seq.* VIII. 148. 8. *seqq.* & 149. 12. & 150. 14. 15.
— quid juris, si credita sit pecunia filiofam. absenti studiorum causa, sed invito patre. III. 706. 22. VIII. 147. 4. 5. 6.
— quid si filiumfam. abesse invito patre ignoravit is, qui pecuniam credidit. III. 707. 25. VIII. 147. & 148. 7.
Quid si creditor non ignorans abesse filiumfam. invito patre, det illi pecuniam mutuam, ne egestate pereat. III. 707. 23.
— quid si creditor filiofam. absenti studiorum causa, volente patre crediderit pecuniam pro dignitate familiæ, sed supra modum parentis avari. III. 707. & 708. 26.
Cessat S. C. si pecunia data sit voluntate patris, aut versa sit in rem patrisfam. III. 709. & 710. 28.
Cessat S. C. si filiusfam. cui pecunia credita fuit, sui juris factus debitum agnoverit. III. 709. & 710. 3.
— quibus modis sui juris factus debitum agnoscat. III. 711. 4. 5. & 712. *seq.* VIII. 135. & 136. 6.
— an sui juris factus teneatur, si per ignorantiam facti fecerit novationem mutui. III. 713. & 714. 9. VIII. 136. & 137. 7.
— quid si per errorem juris fecerit mutui novationem. III. 714. & 715. 10. VIII. 137. & 138. 8.
— agnitio debiti facta a filio, nec patri nocet, nec fidejussori. Et quare agnitionis a patre factæ ratio dissimilis. III. 715. 11. & 716. 12. VIII. 151. 152. 153. 1.
— si filiusfam. agnitum debitum sponte solverit: an pater repetat extantes nummos; an consumptos condicat. III. 716. 13. 717. *seq.*
Senatusconsultum Pegasianum quo tempore factum. I. 56. N. 6.
— quid caverit. II. 573. 6.
— plenius est Trebelliano; sed & ipsum tamen tricis non caruit. II. 573. N. 3.
— ejus vis & auctoritas omnis translata in Trebellianum. II. 577. 1.
Senatusconsultum Sillanianum quando conditum sit. I. 56. N. 6.
— qua de re caverit. II. 395. 19.
Senatusconsultum Trebellianum quo tempore factum. II. 573. N. 2.
— quidnam illi occasionem dederit. *ibid.*
— quamobrem factum fuerit. *ibid.*
— Vide *Quarta Trebelliana.*
Senatusconsultum Vellejanum a quonam ita sit appellatum. III. 719. N. 1.
— tria illius summa capita. III. 719. & 720. 2.
— vetat, ne mulieres intercedant pro aliis. III. 721. 3. VIII. 167. 1. & 169. 1.
— quare mulierum intercessiones prohibeat. *ibid.*
— intercedere mulier dicitur, quæ, vel seipsam, vel res suas obligat pro alio. III. 722. & 723. 4. VIII. 169. 2.
— obligat se pro alio quæ, vel alienam obligationem participat, h. e. fide juvat, mandat, constituit, pignori obligat, vel novando in se transfert; vel solam se ream constituit pro alio. III. 723. 5. 6. 724. 7. 8. VIII. 169. 2. & 170. 3. 4. & 171. 5.
— quocunque modo obliget, vel se, vel res suas pro alio, juvatur S. C. Vellejano. III. 725. 9. 10.
Quomodo mulier intercedat sive verbis, sive re, sive alio contractu ex Ulpiano I. C. III. 725. 9.
Senatusconsulto non juvatur mulier, quæ solvit pro alio; & quare. III. 726. & 727. 12. VIII. 171. 9. & 172. 10.
— non juvatur quæ solvit aliud pro alio; vel delegat suum debitorem alieno creditori. III. 727. & 728. 13.
— quid si deleget non debitorem, quasi debitor esset. III. 727. N. 8.
Senatusconsultum Vellejanum non improbat pignoris remissionem a muliere factam debitori, etiam marito. III. 728. 14. VIII. 193. 1. 2. 3. & 194. *seqq.*
— quid si dolo fuerit inducta ad remittendum pignus. III. 728. N. 9.

BIU Cujas

Non juvatur S. C. Vellejano mulier, quæ specie tenus suscepisse videtur alienam obligationem; suscepit tamen reipsa suam, & propriam. III. 728. 15. 16. & 729. VIII. 172. 11. & 173. 1. & 174. 2.
Senatus Consulto Vellejano juvatur mulier, quæ se obligat pro patre, pro filio, vel marito. III. 750. 18.
— pro marito se obligans non tenetur *ipso jure*: obligans se pro alio utitur exceptione Vellejani. III. 730. & 731. 19. 738. 10.
Senatusconsultum denegat actionem omnem adversus mulierem, si aperte obligaverit se pro alio. III. 733. 2.
— sin de eo sit controversia: datur actio in mulierem, quæ tamen excluditur exceptione S. C. probata. III. 734. 2.
Exceptio S. C. Vellejani prodita mulieri adversus actionem quomodo illius heredi, & fidejussoribus prosit. III. 734. & 735. 3.
— prodest etiam fidejussori, qui donandi animo fidejusserit. Et quare secus in S. C. Macedoniano. III. 735. 4. 736. 5. 6.
— prodest fidejussori debitoris principalis, qui mandato mulieris fidejussit. III. 736. & 737. 7.
Mulier quæ intercessit, si solverit per ignorantiam sui juris, repetit solutum. III. 737. & 738. 8.
S. Cto Vellejano juvantur fœminæ, etiamsi eadem stipulatione cum masculis alienam obligationem in se receperint. VIII. 186. 2. 3. & 187. 4.
— Vide *Obligatio, Stipulatio.*
Ubi mulier intercessit, liberatur jure veteri per exceptionem Vellejani. Quid ex jure Justinianeo. III. 738. 9. 10.
S. Cto Vellejano restituitur creditori adversus debitorem, vel actio vetus amissa propter mulieris intercessionem; vel nova creditori datur in eum, cujus nomine mulier se solam obligavit. III. 739. & 740. 1. & 741.
— an a jure, an Prætoris auxilio actio vetus amissa restituatur. III. 741. 2. & 742. 3. 4. & 743.
— de quibus causis creditori denegetur. III. 743. 5. & 744. 6. 7.
— an denegetur creditori, qui accepto tulit mulieri post ejus intercessionem. III. 744. 8. & 745.
— an denegetur creditori qui extitit heres mulieri post ejus intercessionem. III. 745. 9.
— an statim competat creditori. III. 745. 10.
— adversus quos restituatur. III. 746. 11.
— quibus restituatur. III. 746. 12.
— quandiu competat. III. 747. & 748. 13.
S. Ctum Vellejanum cessat in muliere, quæ intercessit pro libertate, vel pro dote. III. 749. 2.
— cessat in ea, quæ mendacio creditorem decepit. III. 750. 4. VIII. 171. 7. 8.
— in ea, quæ intercessionem nova cautione confirmavit post biennium. III. 750. 751. 5.
— quæ modico pretio conducta intercessit. III. 751. 6.
— quæ Vellejani beneficio renuntiavit. Et in quibus causis rata sit, atque utilis renuntiatio. III. 751. & 752. 7. & 754. 11. *seqq.* & 755. *seq.*
An mulier pacto suo renuntiare possit Vellejano S. Cto. III. 751. 752. 8. & N. 4. 753. 754. 9.
Senex quisnam sit habendus. X. 824. N. 8.
— quinam valetudinarius. *ibid.*
— in judicium venire debet, nisi fuerit valetudinarius. X. 823. N. 8.
— obæratus tradendus mitiori custodiæ. X. 312. N. 1.
Sententia definitiva quid sit. XI. 118. 119. *seq.* & 221. 2.
— an differat, & quomodo a re judicata. XI. 122. 6. & 123. N. 5. 6.
— certa ferri debet. VI. 825. 2. *seqq.* & 826. *seqq.*
— & quando ferri possit incerta. VI. 827. 6.
— ex quibus causis non valeat; & an differenda executio, donec de eo cognoverit judex. XI. 155. 1. 157. & 158. 4. VI. 825. 3.
— dicta adversus reum ex incerta quantitate non valet. XI. 121. 4.
— debet esse conformis libello. VI. 313. N. 1.
— non potest ferri nisi in illud, quod est deductum in judicio. VI. 313. 2. *seqq.*
— pronuntiari debet, præsente utroque litigatore cum iis omnibus quorum interest. VI. 398. 399. 2. & N. 1. XI. 549. 1. 2. 350. *seqq.*
— jure Hispanorum ferri potest post conclusum in causa, partibus ad sententiam non citatis. XI. 350. N. 1.
— quomodo ferri possit alterutro absente & contumace. VI. 399. 2. 3. 4. & 400. IV. 1062. N. 7.
— ferenda est etiam secundum absentem & contumacem, si ipse utatur bona causa. VI. 401. 6. & 402. 9.
Sententia si adversus absentem, & contumacem fuerit pronuntiata: ipse quantumvis appellet sive reus, sive actor, non auditur. VI. 401. 7. & 402. 9.
— debet recitari de scripto a judice. VI. 402. 403. 10. 404. N. 9.
— quam tamen judex illustris recitare potest per Officium suum. VI. 403. 10. & N. 8.
— in quibus causis sine scripto recitari possit. VI. 403. N. 8.
Ex consuetudine valet, etiam sine scripto, judicis sententia. *ibid.*
— qua lingua proferri debeat. XI. 351. & 352. *seqq.*
Sententia ferenda est in loco publico, & in eo, in quo moris est judicare. VI. 404. 12. & N. 10.
— pronuntiari debet tempore non feriato. VI. 404. 12. & N. 10.
— quid si feriato die pronuntietur. *ibid.*
— noctu ferri non potest, nisi de eo partes consentiant, vel nisi adsit ibi talis consuetudo. VI. 404. N. 11.

BIU Cujas

Sententia declarationem recipit ex actis; & quomodo. XI. 167. N. 2.
— nunquam recipit interpretationem a libello, nisi ad illum expresse se referat. XI. 168. N. 2.
Quænam concurrere oporteat, ut sententia aliquem efficiat infamem. V. 133. 28. *seqq.*
— inter alios lata alium non infamat. V. 133. N. 18.
Supplicans adversus sententiam, a qua non appellaverit, notatur ignominia. V. 100. N. 13.
Sententia valet, etiamsi injusta, nisi fuerit ab ea appellatum. XI. 297. 3. & N. 2.
Quando adversus sententiam detur majoribus in integrum restitutio. VI. 649. N. 1.
Sententia ferri non debet a judice ex actis, si aliud convenerit inter partes. XI. 293. 1.
— quare hoc non sit iniquum. XI. 294. 2.
— quid si contra voluntatem partium judex eam pronuntiet ex actis. XI. 295. 3.
— quare aliud juris in abitro. XI. 295. 4.
Quoties lata est sententia de re principali, finitum est judicium, etiam de accessionibus, puta fructibus rei petitæ. VIII. 507. 8.
Sententia quando pronuntietur de jure, & quando de facto. XI. 297. N. 2.
Sententia de jure dubio pronuntiata non est ipso jure nulla. XI. 298. N. 3.
Sententia injusta rata est, nisi ab ea rite fuerit appellatum; vel nisi contra leges expresse lata fuerit. XI. 295. 1. & 296. 2. 297. *seq.* VI. 393. 2.
Sententia injusta rescinditur appellatione. VI. 394. 3.
Sententiam definitivam judex neque rescindere, neque mutare potest; & quare. XI. 219. 1. 220. & 222. 7.
— Vide *Judex.*
Sententiam exequi quinam possint. XI. 223. 1. 2. & 224. 3. & 225. *seq.*
Alienam sententiam quando judex exequi possit, vel secus. XI. 225. 1. & 226. *seqq.*
— Vide *Arbiter, Magistratus, Res judicata*
Quomodo Magistratus politicus judicis ecclesiastici sententiam executioni mandare teneatur. XI. 227. 228. N. 3.
Sententiam, quoad bona quæ sunt in alieno territorio, debet exequi judex loci requisitus a judice sententiæ, XI. 227. N. 3. IV. 1247. & 1248. 13. & N. 10.
Quotnam sententiæ conformes liti finem imponant. VI. 426. N. 39.
Nulla est sententia, in qua judex id statuit quod fieri non potest. XI. 303. 1.
Quandonam sententia ob vitium aut errorem in illa admissum sit ipso jure nulla. XI. 303. 2. & N. 2.
— quando fiat nulla ob crimen in ea admissum, vel per exceptionem doli oppositam. XI. 304. 3. & 305. *seqq.*
Nullo jure valet sententia ex falsis instrumentis & testimoniis prolata. XI. 308. 10. & 309. *seqq.*
Sententia lata de falso instrumento adversus aliquos non nocet aliis, qui uti velint eodem instrumento. VII. 1235. 6. & 1236. *seqq.*
An sententia lata de falsis testibus adversus illum qui testes produxit, noceat alii, qui iisdem uti velit. VII. 1241. & 1242. 27.
Sententia lata contra posteriorem creditorem de exceptione non numeratæ pecuniæ opposita priori creditori non nocet ejus debitori, neque fidejussori. VIII. 306. 3.
An sit explicanda sententiæ ratio, ubi fuerit omissa condemnatio in expensas. VI. 311. 7. & N. 7.
Sententia, si causa per procuratorem agatur, ferenda est adversus procuratorem. VIII. 574. 3.
— quomodo quæ lata est adversus procuratorem ferri dicatur etiam adversus dominum. *ibid.*
Plures eadem sententia condemnati in eamdem summam, pro qua parte singuli teneantur. XI. 343. 1.
Separatio bonorum quid sit, & quando locum habeat. VI. 161. 1. 2. & 162. 3. & 163. & 164. 5.
Separationem bonorum defuncti sui debitoris impetrant creditores hereditarii, licet sint chirographarii. VI. 163. N. 2. & 164. 6.
Quare separationem bonorum heredis non impetrent illius creditores. VI. 164. 6. & N. 4. & 165.
Quibusnam heredis creditoribus indulgeatur separatio bonorum. VI. 165. 7.
Separationem bonorum ejus, qui respectu diversorum modo heres est, & modo ille cui succeditur, impetrant creditores decessoris, non autem heredis. VI. 165. & 166. 8.
Separatio bonorum excluditur confusione, vel distractione eorumdem. VI. 166. 167. 9.
— excluditur aut voluntate creditoris, aut tempore; & quomodo. VI. 167. & 168. 10.
Separatio impetranda est prævio magistratus decreto. VI. 168. 11.
Separatio quem habeat effectum. VI. 168. 12.
Mos speliendi cadavera apud Romanos. I. 638. N. 5.
Sepulcra veterum extra urbes fuere in agris vel fundis propriis. IV. 345. N. 7.
Sepulcra quare sint appellata religiosa. I. 641. 642. 26.
— hereditaria sunt, vel familiaria. I. 648. 38.
— horum jura ad quos pertineant. I. 648. N. 20.
— an transeant in fideicommissarium. II. 617. 9. & N. 5.
Publici sepulchri usus quibus pateat, vel quomodo obtineatur. I. 648. 37. & N. 20.
Servitus quomodo possit acquiri sepulcro. III. 308. 22. & N. 11. & 309.
Lex XII. tabb. vetabat extrui sepulcrum non minus LXX. pedibus distans ab alienis ædibus. IV. 510. 6.

BIU Cujas

Sepulcrum accepit fundo vendito. XI. 1629. 11.
Dominus fundi cogitur vendere domino sepulcri viam ad sepulcrum, si aliunde aditus non pateat. VIII. 765. 8.
Sepultura mortui est juris gentium. I. 637. N. 4.
— locum efficit religiosum. I. 638. 15. *seqq.*
Sepulturam debitoris impedire non licet creditori. I. 649. 39.
Sequester quinam sit. VI. 225. 1. VII. 641. 1. 2. VIII. 509. 1. 2.
— quomodo differat a depositario. VIII. 509. & 510. 3.
Sequestratio quid sit. VI. 225. 1.
— alia conventionalis, sive voluntaria; alia judicialis, sive necessaria. VI. 225. N. 1.
— an sit aliqua mixta, vel casualis. *ibid.*
Quænam sequestratio pecuniæ vetita intelligatur. Et quid hic veniat nomine pecuniæ. VI. 225. 1. & 226. 2. 3. VII. 641. 4. 642. *seqq.*
— vetatur sequestratio pecuniæ, vel rei quæ debetur ex quovis contractu. VI. 228. 4. VII. 644. 4. 5. & 645.
Sequestratio rei mobilis petitæ recepta est ex tribus causis; & quæ sint. VI. 229. 6. VII. 645. 7. & 646. 8. & 9.
Sequestratio fructuum rei immobilis admittitur in tribus causis. VI. 230. 7. VII. 646. 10.
Jure canonico admittitur sequestratio possessionis. VI. 232. 8.
Sequestratio, appellatione pendente, admittitur in duobus causis. VI. 467. & 468. 9.
Sermo interpres animi est. V. 187. N. 7.
Sericum nemo poterat emere a barbaris, præter Comitem commerciorum. III. 599. 12. VIII. 853. 59.
— emere poterant a Romanis omnes in orbe romano. VIII. 853. 59.
Sericum emere hodie cuique liberum est in Europa. III. 599. 12.
Artifices conficiendi serici conveniri debent coram consulibus ejus artis. IV. 1178. 17.
Serviana, & quasi Serviana quid sint, & unde appellatæ. IV. 573. 13.
— Vide *actio Serviana.*
Servi quinam sint. I. 234. 6.
— quomodo fiant I. 236. 237. 7.
— quomodo sint conditione dissimiles filiisfam. I. 344. 20.
— varia eorum officia, & inde ducta nomina explicantur. VIII. 103. 9.
Servi nec acquirere sibi, nec possidere possunt. II. 1110. 16.
— an semper domino acquirant. II. 1171. 6. *seqq.*
— quas res non acquirant suo domino. II. 1172. 9. 10. & 1173. *seq.*
— quomodo acquirant domino statim, etiam ignoranti, & invito. II. 1174. 13. XI. 1149. 1.
— quas res nonnisi volenti, aut scienti domino acquirant. II. 1175. 14. XI. 1154. 3. & 1155. 5.
— an stipulando acquirant domino, invito, & aperte repugnanti. XI. 1149. 2. & 1154. 1155. 4. & 1160. 8.
Servi, quacunque ex causa recta stipulando, dominis actionem acquirunt. II. 563. 10. XI. 787. 23. & 788. *seq.*
— ex contractibus suis naturaliter obligantur & obligant. III. 630. 631. 3. & N. 1.
— non obligantur civiliter, nisi ex causa manumissionis. III. 631. 632. 3.
— in metallum damnati neque fisco acquirunt. II. 1177. 20.
— ex quibus causis agere possint adversus dominos. IV. 1064. 8. & 1067. *seq.* N. 9.
Servi non possunt heredes institui. II. 149. 14. & 153. 154. 23.
— proprii tamen & nostri possunt institui. II. 150. 16. 17. IX. 279. *seqq.*
— communes ab uno ex dominis possunt manumitti, atque institui. II. 151. 18.
— quomodo institui possint alieni. II. 151. 19.
An servi hereditarii possint institui. II. 152. 20.
An institui possint servi illius, qui capere ex testamento non potest II. 153. 2.
Servi ejus qui captivus est apud hostes, quare possint institui. II. 153. 22.
Quando non possint institui servi, etiam nostri. II. 158. 29.
Servi publici qua ex parte olim testari, & quam partem capere poterant ex alieno testamento. II. 153. N. 11.
Servi non possunt esse testes. VII. 119. 4. & 1135. 1.
— cur pro domino testimonium dicere non possint. VII. 1136. 3.
— an possint interrogari adversus dominum; & in quibus causis. VII. 1137. *seq.*
Servire, esse in servitute duo significant, & quæ. I. 252. 2. & N. 4.
Servire intelligitur qui valetudine impeditur. IX. 498. 5.
Servitus quid sit. I. 234. & 235. 6.
— nata est ex jure belli. I. 51. 15. & 235. N. 11.
— quo sensu dicatur esse contra naturam. I. 235. 6.
— quomodo non sit contraria naturali rationi. I. 80. 81. 8. & 235. 6.
Justa servitus quid sit, & quibus modis justa dicatur. I. 251. 2. & N. 2. & 252.
— ex quibus causis nascatur. I. 80. 8. 81. *seq.* & 236. 7.
— quid juris domino tribuat in servum. I. 238. 8. 9. & 239. *seq.*
Servitus aliter in hominibus, aliter in rebus usurpatur. II. 1318. 3. 1319. *seq.*

BIU Cujas

Servitus rerum quid sit. II. 1320. 5. & 1321. *seqq.*
In quo natura servitutis consistat. II. 1324. 10. & 1325. 11.
Servitus non est obligatio, qua aliquis cogatur facere aliquid in suo commodi alieni causa. II. 1325. 1326. 12.
Quare servitus sit obligatio reficiendi parietem. II. 1326. & 1327. 13
Servitus non est jus petendi & accipiendi fructus annuos ex fundo alterius. II. 1327. & 1328. 14.
Quare tributa, & vectigalia non sint servitutes. II. 1328. 15.
Servitus omnis constitui debet alieni usus & commodi gratia. II. 1328. & 1329. 16. & 1330. 17.
Servitus quomodo distinguatur a jure emphyteutico, superficiario, a jure possessoris bonæ fidei, & a jure pignoris. II. 1330. 18.
Servitutes vel personarum sunt, vel rerum; & cur ita dictæ. II. 1331. 2. & 1332. *seq.*
Servitus personæ quid sit, & unde dignoscatur. III. 1. 1. 2. *seqq.*
— genera ejus duo, & quæ. III. 4. 5.
Divisio servitutis in mere personalem, in mere realem, & in mixtam refellitur. II. 1333. 5. & 1334. *seqq.*
Servitutes omnes comparatæ sunt principaliter causa personarum. II. 1331. N. 2.
Servitus prædii quid sit. III. 226. & 227. 3.
— consistit duntaxat in prædiis, quorum unum servitutem debet, & alteri debetur. III. 227. & 228. 5.
— quomodo differat a servitute personæ. III. 228. 6.
— quare consistere non possit in re mobili, sive aliena, sive nostra. III. 229. 7.
— constitui debet in commodum prædii. III. 229. 8. & 230. *seqq.*
Servitus prædiorum perpetuum rei servientis usum requirit. III. 233. 1.
— qualis perpetuitas usus requiratur. III. 247. & 248. 13.
— ad hanc usus perpetuitatem tria deside.antur. III. 234. 2. & 235. *seqq.*
An loca intermedia usum servitutis interrumpant; & quomodo. III. 235. 5. & 236. *seqq.*
— Vide *Locus.*
Causa servitutis duplex, & quæ. III. 242. 3.
Perpetua servitutis causa quæ sit. III. 243. 4. 5.
An jus cloacæ, & fumi immittendi, & navigandi per lacum privatum sint servitutes. III. 245. 9. 246. *seq.*
Servitutes aliæ prædiorum urbanorum, aliæ rusticorum. III. 252. 4. 253. 5.
— dilatandarum ædium causa comparatæ, quæ sint. III. 253. 6. 7. & 254. *seqq.*
— commoditatum interiorum domus, vel habendarum, vel retinendarum causa adversus vicinum comparatæ quænam sint. III. 257. *seqq.*
— quænam sint comparatæ ædium nostrarum exonerandarum causa. III. 274. 18. 19.
— Vide *Cloacæ, Fumi, Stillicidii immittendi servitus.*
Servitutes prædiorum rusticorum unde æstimentur; & quot sint illarum genera. III. 275. 1.
— quædam sunt comparatæ causa accedendi ad fundum nostrum; & quæ sint. III. 275. 2. & 276. *seqq.*
— Vide *Actus, Aquæductus, Iter, Via.*
— quædam sunt, quæ habent jus sumendi aliquid ex alieno ad usum fundi nostri. III. 285. 1.
— sumpta ex alieno conferuntur ad usum prædii nostri tribus modis. III. 286. 2. & 287.
— tria unde genera servitutum nata; & quæ. III. 287. 3. 4. & 288. *seqq.*
— quædam sunt comparatæ exonerandi fundi nostri causa; & quæ. III. 293. 1.
Servitutes rusticæ ad fructus nostros melius habendos recte constituuntur. III. 288. 5.
Servitutes communes prædiis rusticis, & urbanis quæ sint. III. 293. 2.
Omnes prædiorum servitutes quando sint etiam personarum. III. 294. 3. *seqq.* 296. *seq.*
Servitutes prædiorum divisionem non recipiunt. XI. 1201. 4. & 1202. 6.
Servitus prædii constituitur vel natura, vel facto externo. III. 298. 3.
— quænam constituatur natura. III. 298. 4.
Servitus omnis constituitur facto aliquo externo, una excepta. III. 298. 5. 6. 299. *seqq.*
— constituitur partim alieno facto, partim nostro; & quomodo. III. 301. 10.
Servitutem constituere potest judex in judiciis divisoriis, & quomodo. III. 302. 12.
Servitutem constituit prædii dominus. III. 302. 14.
— si tamen solus ille sit dominus prædii. III. 303. 15.
Unus ex dominis prædii communis, ne pro parte sua quidem, potest constituere servitutem; nisi ubi omnes illam constituant eodem tempore. III. 303. 16. & 305. 18.
— quid si omnes constituant diverso tempore. III. 305. 18. & 306. 307. 20.
Quare servitus ususfructus possit constitui pro parte sua a domino rei communis. III. 304. 17.
Servitus utiliter constituitur, cum ea separatim legatur a duobus, & aditur utriusque hereditas. III. 306. 19.
Servitutem potest acquirere solus prædii dominus. III. 307. & 308. 21.
An servitus itineris ad sepulcrum jure possit acquiri. III. 308. 22.
— an possit acquiri ædificio. III. 309. 310. 23. & 330. 26. 27. & 331.
An possit acquiri servitus aquæ futuræ; & quare. III. 331. & 332. 28.

BIU Cujas

Servitutem communi prædio non potest acquirere unus ex prædii dominis, nisi omnes eodem, vel diverso tempore simul acquirant. III. 810. 24. & N. 13. & 811. 25.
Servitutem constituere, vel acquirere possunt emphyteuta, & superficiarius; & quomodo. III. 311. 25.
Dominus duorum prædiorum potest uni imponere servitutem in commodum alterius, quod ipse retinet, vel contra. III. 312. 26.
Servitus constituitur inter privatos, pactionibus, vel suprema voluntate. III. 313. 1.
— constituta testamento, vel codicillis acquiritur legatario, etiam ignoranti sine ulla traditione heredis. III. 314. & 315. 2.
— quomodo constituatur pactionibus. III. 315. 3.
Servitus prædii non potest ipso jure constitui, neque ad tempus, neque ad certam conditionem. III. 315. 316. 4. & 317. 6. & 324. 325. 19.
— ipso jure non posse constitui quid sit. III. 322. 14.
— potest ex certo die, vel conditione promitti. III. 317. & 318. 7.
Servitus quo sensu constitui dicatur ex certo die, vel sub conditione. III. 318. 8. 9. & 319. *seq.*
Quare servitus constituta ex certo die, vel sub conditione peti & vindicari ipso jure possit ante diem: servitus promissa non possit. III. 320. 11. & 321. 12. & 13. & 322.
— hujus juris cognitio quomodo sit utilis. III. 323. 16. 17. 324.
Quomodo dies & conditio utiliter adjiciantur constitutæ servituti. III. 322. 13. 14. 323. 15.
Utendi modus, & tempus adiici possunt constitutioni servitutum. III. 327. 23. & 328. 24. 329. 25.
Quænam desiderentur ad constituendam servitutem. III. 330. 26.
Servitutes propriæ usucapi non possunt, sed longo usu acquiruntur. III. 333. 3. & 334. *seqq.* & 336. 5. & 337. 338. *seqq.* & 339. *seqq.*
Refellitur opinio illorum qui volunt acquiri longo usu servitutes continuas; secus discontinuas. III. 338. 7. 8. & 339. *seqq.*
Servitutes longo usu acquiruntur, si justus possidendi titulus, & bona fides possidentis accesserint. III. 351. 3.
Servitus an acquiratur etiam sine titulo, si quis nec vi, nec clam, nec precario possederit ab eo, qui est prædii dominus. III. 352. 4. 353. *seqq.*
— quomodo modus hic usucapiendi servitutes differat a superiore. III. 354. 10.
— an hic scientia domini requiratur. III. 354. 9. 10. & N. 2. & 355. N. 3.
Servitus acquiritur usu, cujus origo memoriam hominum excedat. III. 360. 16.
— quomodo hic modus acquirendæ servitutis distinguatur ab aliis. *ibid.*
— acquiritur per usucapionem prædii, cui servitus debetur. III. 360. 17. & 363. 4.
Servitus prædii est perpetua, & transit cum prædio in quemlibet successorem. III. 361. 362. 3. 363. 4. & 364. 5.
Servitus prædio acquisita debetur omnibus prædii partibus. III. 364. 5.
Servitus prædio imposita debetur per omnes fundi partes; & quando debeatur per unam fundi partem duntaxat. III. 365. 6. *seqq.* & 366. 10. 11. & 367.
Ad quem spectet electio partis fundi, per quam servitus imposita dirigatur. III. 367. 12. 13. & 368.
Quænam fundi loca seu partes eligi non possint ad usum servitutis. III. 369. 14.
— hæc quomodo excepta esse intelligantur in generali constitutione servitutis. III. 369. 370. 15.
— facta loci electio, per quam servitus dirigatur mutari non potest. III. 370. 371. 16.
Quanta debeat esse pars fundi, quæ servire debet; & unde illa æstimetur. III. 371. 372. 17.
Constituta servitute generatim, concessæ intelliguntur species omnes eidem generi subjectæ. III. 374. 3.
Constitutio servitutis ambigua nocet constituenti. *ibid.*
Constitutæ servituti tacite accedunt jura omnia, sine quibus servitus esset inutilis. III. 374. 4. & 375. *seq.*
— illa etiam quæ efficiunt commodiorem usum servitutis, dummodo fundo servienti non noceant. III. 376. 9.
— non licet habenti servitutem facere, quod fundo servienti noceat, nisi sit servitutis usui necessarium. *ibid.*
— non licet facere, quod non pertinet ad usum servitutis, etiam cum id fundo servienti nihil nocet; nisi aliter convenerit in constituenda servitute. III. 377. 378. 11. & N. 4.
Constitutio servitutis quid oneris imponat domino servientis prædii. III. 378. 12.
Quibus modis amittantur servitutes. III. 391. 1. *seqq.*
Quomodo amittatur servitus constituta ab herede, pendente adhuc conditione legati. III. 391. & 392. 4.
Servitus constituta ad certum diem, vel conditionem finitur, adveniente die, vel conditione existente. III. 392. 393. 5.
Servitus amittitur confusione; & quando confundatur. III. 393. 7.
— confusione secuta, retinetur in duobus casibus. III. 393. 8. & 394. 9.
Amittitur servitus quæ communi duorum prædio debetur, ubi hi in commune redemerint serviens prædium. III. 395. 10.

— amit-

BIU Cujas

— amittitur remissione servitutis expressa, vel tacita; & quando tacite remissa intelligatur. III. 395. 11. 396. 12.
Cum duplex uni prædio debetur servitus, una remissa, retinetur altera; & quando utraque. III. 896. 13.
Servitutes non utendo amittuntur; & quando aliquis non utatur constituta servitute. III. 339. 4. *seqq.* & 400.
Quandonam, prædio serviente diviso, tota servitus vel retineatur, vel pereat. III. 400. 9. 10. & 401. *seqq.*
Quandonam servitus quæ debetur pluribus per unum fundum, per non usum singulorum amittatur, vel secus. III. 403. 13.
Quanto tempore servitus non utendo amittatur. III. 403. 14. & 404. *seqq.*
An servitus amittatur, cum quis casu aliquo servitute usus non est per tempus legitimum. III. 406. 20.
Quare servitus itineris ad sepulcrum non utendo non amittatur. III. 406. & 407. 21.
Servitutes urbanorum prædiorum amittuntur non utendo, si & dominus libertatem ædium suarum usucœperit. III. 407. 23.
— quibus modis dominus libertatem ædium suarum usucepisse intelligatur. III. 407. 23. & 408. *seqq.*
Servitutes prædiorum neque morte, neque capitis diminutione amittuntur. III. 410. 25.
Servi institutio valet ex tacita conditione libertatis. II. 159. 32.
Libertas tacite data intelligitur a testatore servo ad tutelam vocato, nisi contraria voluntas appareat. I. 413. 31. 32.
Potest hereditas servo restitui sine domini jussu; ubi ratihabitio sequatur. II. 608. 15.
Quomodo illa domino acquiratur. II. 608. 16.
Recte legatur servo hereditario. II. 723. 2.
— An servo proprio, vel heredis. II. 723. 6. & 724. 9.
An servo pœnæ, vel ei, qui dominum non habet. II. 723. 3. 5. 7.
In servo fugitivo nec usucapio locum habet, nec temporis præscriptio. II. 1132. 10.
An dominus obligari possit servo, & quatenus. VII. 309. 1.
Servo relinquitur inutiliter sine libertate. VIII. 1307. 1. 2.
— an servo libertatem dedisse videatur, si dominus, dum ei legat, libertum appellaverit. VIII. 1307. 3.
— an idem juris sit, si miles hoc idem fecerit. VIII. 1308. 5. & 1309. *seq.*
Servorum usus in operis eorum, & in fructibus est totus; & qualis sit illorum usus. III. 221. 22. & 222. 23. *seq.*
Servus esse aliquis non præsumitur. VII. 1091. & 1092. 4.
Servus promittens aliquid non obligatur jure civili: secus jure naturali. VII. 663. 13. 15.
— institutus a domino fit heres illi necessarius. II. 333. 4.
— non potest adire, neque recusare hereditatem sine domini jussu præcedente, etiamsi postea ratum habeat. II. 408. 4. 5. & 409. 6.
— quare, nullo præcedente domini jussu, bonorum possessionem possit agnoscere. II. 408. & 409. 5.
Servus factus testamento liber & scriptus ex parte heres, sui status ignarus acquirit hereditati. X. 585. *seqq.*
— quatenus acquirat coheredibus status sui ignarus post hereditatem ab illis aditam. X. 989. *seqq.*
Servus domino semper stipulatur utiliter. X. 584. 585. 19.
— dari tamen stipulatur inutiliter domino nominatim, ubi ille antea decesserit. X. 584. 19.
An servus ea lege donatus ut manumitteretur, possit agere pro libertate adversus donatarium, donatore, vel ejus herede non agentibus. XI. 1509. 2. & 1511. 7. & 1512. 8.
Quare servus acquirat domino ignoranti & invito, & aperte repugnanti. XI. 1149. 1. 2. & 1150. *seqq.*
Servus hereditarius quinam proprie dicatur. II. 624. 17.
— acquirit omnia hereditati, excepta hereditate, usufructu, & possessione. II. 1149. & 1178. 21. 22. XI. 1154. 3. 1155. 5. & 1156. 6.
Servus communis ex qua parte singulis dominis acquirat. Et quomodo caveatur domino ex cujus pecunia acquirit, adversus alios. II. 1179. 23.
Quare communis servus non acquirat interdum alicui ex dominis. II. 1179. 24. *seqq.* & 1180. 27.
An solita acquiratur cæteris res unius ex dominis, quam servus stipulatur aut accipit ab uno sibi donatam. II. 1180. 27.
Servus qui stipulari jussus est ab uno ex dominis, si stipuletur alteri nominatim: an alterutri acquirat, & cui; an utrique. VIII. 123. 3. *seqq.*
Servus publicus cuinam stipulando acquirat; & quomodo. XI. 792. 31.
Servus publicus stipulans pupillo quo jure illi acquirat. XI. 794. 32.
Servus noxæ deditus liber efficitur etiam invito domino, si damnum resarciverit. IV. 578. N. 3.
— non potest in judicio conveniri. IV. 1077. 1. V. 192. 3.
— stare non potest in judicio adversus dominum. VII. 913. 1. 2. 914.
— ex quibus causis agere permittatur adversus dominum. IV. 1064. 8.
Servus Veterator quid differat a novitio. X. 1307. & 1308. 6.
Dicta adversus servum sententia, dominus non obligatur de peculio. IV. 1077. 2.

BIU Cujas

Servus spoliatus agit interdicto, sine mandato domini. V. 219. 12.
— an caveat nihilominus de rato. V. 219. 12. & N. 15.
— an possit pasciscendo detrahere obligationi domini. VII. 113. 2. 3. & 114.
— obligans dominum, vel ex contractu de peculio, vel noxali actione ex maleficio, non facit conditionem domini deteriorem. VII. 116. & 117. 5.
— quare nequeat ex persona domini conveniri. VII. 885. 2. 886. *seqq.*
— manumissus non tenetur ex contractu, quem habuit in servitute. VII. 899. 2. & 900. 3. & 903. 6. *seqq.* & 904.
— ex maleficio suo post manumissionem tenetur, præterquam si in dominum deliquit. VII. 900. 3. & 913. 1. 2. 914.
— non tenetur ex eo quod in servitute contraxit, licet eidem manumisso legatum sit peculium. VII. 905. 1.
— venundari passus ad pretium participandum debet probare se liberum, cum proclamat ex possessione servitutis ad libertatem. VII. 1084. 1.
Servum esse probare debet idoneis causis, qui alium petit in servitutem. VII. 1085. 2. 3. & 1086. & 1089. 1. & 1090. *seqq.*
Servus, qui omnium consensu habetur pro libero, testis esse potest in testamento. IX. 9. 1. 2. & 10. *seqq.*
Servus quatenus stipuletur inutiliter, *habere sibi licere.* XI. 755. 1. & 756. *seqq.*
— *tenere sibi licere* stipulatur utiliter. XI. 757. 1.
— an recte stipuletur *possidere sibi licere.* XI. 757. 2. & 758. *seqq.*
Servus legatus an debeatur, si interim manumissus postea recidat in servitutem. XI. 1345. 8. An servus calendario præpositus, qui ignorat se a domino liberum & heredem esse factum, recte contrahat post mortem domini. Et an & cui quæratur actio. X. 529. *seqq.*
Sigillum an sit necessarium in procuratorio mandato. V. 232. N. 28.
Silentium habetur pro consensu, vel dissensu, prout conjectura voluntatis, & affectuum tacentis indicat. VIII. 581. 7.
— quandonam pro consensu habeatur, vel secus. III. 697. 4. & N. 1. & 698. IV. 1192. N. 13. VIII. 582. 7. 8. 9. 583. 10.
— pro consensu habetur interdum, tametsi silentium ad nos onerandos pertineat, & quando. III. 698. N. 1. VIII. 583. 11. & 584. *seqq.*
Silentium filiæ, cum pater repetit dotem, habetur pro consesu, nisi filia contradicat aperte. III. 1043. 17. *seq.*
Siliqua trientem usuræ centensimæ significat, & aliquid amplius. VIII. 415. 4. & 470. 11.
Silva cædua est in fructu. III. 64. 8.
— secus ea quæ non est cædua. *ibid.*
Ex Silva cædua tantum cædere potest usufructuarius, quantum cædebat paterfam. *ibid.*
Ex Silva non cædua usufructuarius cædere potest quod satis sit ad villæ refectionem. III. 65. 9.
— Vide *Usufructuarius.*
Simplam promitti a venditore quid sit, & an semper debeat pomitti. X. 1332. 6.
Simpli actiones quæ sint. VI. 746. 3.
Simplicitas quid sit. Ejus commendatio. VIII. 1290. 21. 22.
Simulatio quid sit, & ex quibus indiciis arguatur. IV. 196. N. 7.
Simulatio fere mala est. IV. 405. 12. 13.
— an cuiquam nocere debeat in re propria. VIII. 761. 2.
Singulare in mutuo quid sit, & quomodo differat a speciali. X. 250. 5.
Singularia quænam dicantur in qualibet re. X. 249. 5.
— quæ recipiuntur in uno contractu, recipi possunt etiam in aliis ex eadem æquitatis ratione. X. 258. 14. & 259. *seq.*
Socer quando sit alendus. III. 452. N. 2.
— auditur pro genero sine mandato. V. 213. N. 10.
Socer sive uxoris sive mariti gaudet uterque beneficio competentiæ. VI. 850. 3. XI. 257. 3. & 287. 2. 3. & 288.
— quare non gaudeat eo beneficio, si conveniatur ex promissione dotis, soluto matrimonio. XI. 285. 286. 1. N. 1. & 2.
Societas humani generis unde originem habuerit. I. 50. 2.
Societas privatorum quid sit, & quotuplex. III. 903. & 904. 1.
Societas, rerum quid sit. III 904. 2. & 905. *seqq.* VIII. 695. 1. & 696. *seqq.*
— contrahitur consensu. III. 905. & 906. 5. VIII. 696. 5.
— an, & per nuntium. III. 908. 9.
— coitur interdum etiam re, & quomodo. III. 908. 9. VIII. 697. & 698. 8.
Societas inhonestæ rei nullius momenti est. VIII. 698. 10.
Quare instituta sit societas rerum. III. 906. 6. 7. & 907. VIII. 696. 697. 5. 6. 7.
— an contrahi possit sub conditione. VIII. 717. 1.
— an ex die, vel in die. VIII. 720. 2.
Societas omnium bonorum quomodo tacite contrahatur. III. 907. N. 4.
Societas rerum quando præsumatur inter fratres. III. 908. N. 7.
Societas omnium bonorum specialiter inita inducit in communionem bona omnia præsentia, & futura undecumque quæsita. III. 911. 4. & 912. *seq.*
— quomodo futura bona veniant in communionem societatis omnium bonorum. III. 913. 914. 6. VIII. 699. 14.

In

BIU Cujas

In societatem non veniunt bona, quæ ex furto, vi, rapina, maleficio pervenerunt ad socium. III. 914. 7. VIII. 699. 13.
— veniunt tamen quæsita ex delicto, quo socius læsus fuit. III. 912. 4.
Non imputantur societati, quæ socius præstitit ob delictum. III. 918. 13.
Societas omnium bonorum recepta est moribus Gallorum inter virum, & uxorem. III. 914. & 915. 8.
Quænam ex moribus aliarum gentium recepta sit societas bonorum inter virum, & uxorem. III. 913. & 914. & 915. N. 5.
Societas bonorum simpliciter contracta quænam bona comprehendat. III. 915. 9. VIII. 701. 702. 19.
An, & quatenus societas iniri possit, ut aliam damni, aliam lucri partem socius ferat. III. 920. 921. 17.
Societas dissolvitur morte unius ex sociis. IV. 996. 2. & 997. *seq.* VIII. 712. 6. & 716. 15.
— & quidem morte sive naturali, sive civili. IV. 999. 6. VIII. 722. 8. 9.
— solvitur amissione bonorum facta ab uno ex sociis. IV. 599. 7. 8. & 1000. *seq.* VIII. 212. 7. *seqq.* & 713. 10. 714.
Solvitur, exacto certo tempore, in quod contracta fuit. IV. 1001. 9. VIII. 711. 5. 712. & 713. 12.
— item finito negotio, propter quod contracta fuit. IV. 1002. 9. VIII. 710. 2.
— solvitur renuntiatione alterius sociorum; & quibusnam conditionibus. IV. 1002. 12. & 1003. *seqq.* VIII. 710. & 711. 2. & 714. 13. 715. 14.
Societas distrahitur novatione actionis pro socio facta ab uno ex sociis. IV. 1006. 15. VIII. 1711-4.
— distrahitur actione pro socio instituta adversus socios ab uno sociorum. IV. 1007. 16.
— excepta tamen societate vectigalium. IV. 1007. 17.
— distrahitur privato, & spontaneo secessu sociorum. IV. 1008. 18.
Societas quando censeatur continuata, vel renovata ab herede. IV. 997. N. 4.
— contracta ad tempus quando censeatur renovata post tempus. IV. 1001. N. 9.
Inita in fœderibus ad publicam causam spectantibus non finitur morte unius ex sociis. IV. 998. N. 5.
Socii possunt utiliter cedere servitutem uno tempore omnes; & quomodo etiam diverso. III. 305. & 306. 18.
Socii, qui priores cesserunt, vetare non possunt cessionarium cesso jure uti, aliis etiam non cedentibus. III. 306. & 307. 20.
Socii tacitum habent a lege mandatum agendi pro socio. V. 215. N. 10.
— an possint testimonium ferre pro socio. VII. 1157. 15.
Socius nihil facere potest jure communi, altero invito. III. 310. 8.
— non potest, nec pro parte sua, imponere servitutem rei communi. III. 303. 16.
Quæsitarum rerum fructus, & obventio & omnis causa in commune conferenda est a sociis, & pro societatis partibus dividenda. III. 922. 20. VIII. 702. 20.
Socius sarcire debet actione pro socio damnum dolo, vel culpa illatum in commune omnibus. III. 922. & 923. 21. VIII. 702. 703. 21.
An, & cujus culpæ nomine socius teneatur. *ibid.*
Socius pro virili præstare debet aliis quidquid dolo, vel negligentia non acquisivit. III. 923. 924. 22.
Socius aliis cavere debet de eo quod perventurum speratur ad eum ex causa societatis. III. 924. 23.
Damna unius ex sociis sive præterita, sive præsentia sarcire debent alii, & cavere de futuris. III. 924. 24.
Damni vel lucri ratio ex quibus partibus communicari debeat inter socios. VIII. 704. 23.
Quomodo computatio damni facienda sit inter socios, quorum unus contulit pecuniam, alter operam. III. 923. N. 15.
Sodomita, etiamsi attentaverit delictum, notatur infamia. V. 98. N. 10.
— qui præpostera se venere polluit, & qui muliebria patitur, uterque admittit capitale crimen, & speciali notatur infamia. *ibid.*
Solarium quid sit. II. 1293. N. 3.
Solemne quodnam dicatur. VI. 257. N. 9. XI. 707. 1.
— verbum est ambiguum; & qualis ejus significatio. VII. 1259. 10. *seqq.*
Solemnia rei alicujus quænam dicantur. XI. 709. 2.
Omnia solemniter acta intelliguntur in instrumento, in quo expresse cautum est, illud factum esse quod solemnitates requirit. XI. 709. 2.
An præsumptio solemnitatum deneget reo facultatem probandi contrarium. XI. 712. 6.
Solvere quam vim habeat. III. 419. 12.
Quisnam jure solvisse, vel secus intelligatur. XI. 159. 1.
Solutio latiori quadam significatione continet omne liberationis genus. IV. 729. 730. 2. IX. 1389. 2. XI. 159. 1. & 160. 2.
— in angustiori significatione præstationem sive dationem naturalem pecuniæ vel rei designat. IV. 729. 2. & 730. 3. 731. IX. 1389. 1.
Solutio quid sit. IV. 731. 5. 6. & 732. *seqq.* IX. 1392. 8.
— quomodo differat ab acceptilatione, compensatione, oblatione pecuniæ. IV. 731. 5.

BIU Cujas

Quandonam solutionis appellatione cæteræ liberationis species contineantur. XI. 160. 2.
Solutionis circumstantiæ quæ sint. IV. 771. 1.
Quod nondum debetur, id neque solvi potest, neque solutum parit liberationem. IV. 771. 772. 2.
Ex quo aliquid deberi cæpit, id ante diem solvi potest, etiam invito creditore, licet ab eo peti non possit. IV. 772. 773. 3.
— solvi tamen non potest invito creditore quod in diem debetur, ubi dies creditoris causa sit adjectus. IV. 773. 3.
— vel creditor ipse recipere solutionem impediatur; & quæ id genus impedimenta. IV. 773. & 774. 4.
Si quantitas debeatur, nec quidquam dictum sit de loco solutionis, ea solvi debet ubi petitur: certa vero species solvenda eo loco, ubi est. IV. 774. 5.
— Si locus fuerit dictus, ubi solvi debeat: creditor potest alibi petere; debitor vero non potest alibi solvere. IV. 774. 775. 6.
Nemo intelligitur solvere debitum, nisi faciat accipientis rem debitam. IV. 776. 8. 9. XI. 161. 1.
— & quidem irrevocabiliter, & pleno jure. IV. 776. 10. & 777. *seqq.* XI. 161. 1.
An res debita possit solvi pro parte; & quomodo de eo æstimandum sit ex conditione obligationis. IV. 783. 18. 19. & 784.
An pars soluta condici possit a debitore, cum ipse ea partis solutione non liberatur. IV 784. & 785. 20.
Quare, incerta re promissa, & electione debitori tributa, pars ejus minus recte solvatur. IV. 785. 786. 21.
— Vide *Creditor.*
An qui allegat solutionem, fateatur hoc ipso pecuniam fuisse solutam. VII. 1011. 5. & 1012. 6.
An qui dicit: *nescio an pecuniam numeraveris, sed si numerasti, soluta est tibi*, fateatur solutionem esse factam. VII. 1012. 7.
Solutio tollit omnem obligationem. IV. 789. & 790. 2.
— non aliam tamen, quam illam, in quam solutum est. IV. 791. 3.
Qui solvit quod debetur ex pluribus causis, id solutum erit in causam quam debitor velit, & dixerit. IV. 792. 793. 5.
Solutum debitor imputare potest in sortem, vel in usuras, si antea, vel in continenti declaraverit in quam causam cedere vellet. VIII. 445. 1. *seqq.* & 446. *seqq.*
— idem juris, si ille qui debet ex diversis causis, expresserit in quodnam debitum solvere vellet. IX. 1393. 1. 2.
Si debitor nihil dixerit; liberum est creditori accipere solutum in eam causam quam velit. IV. 793. 5. VIII. 446. 4. 447. *seqq.* IX. 1395. 2. 1396. *seqq.*
— etiam in causam leviorem, dummodo constituat in re præsenti. IV. 793. 794. 6.
An solutum pro pluribus summis principalibus videri debeat solutum in causam debitori graviorem. IV. 795. 796. 7. 8.
Quis ordo servandus in solutione, quæ accepto ferenda sit in causam debitori graviorem. IV 798. 11. & 799. *seqq.*
Cur solutum acceptum ferri debeat prius in usuras, quam in sortem. IV. 801. & 802. 17.
Nulla solutio est ejus, quod quis solvit indebitum per errorem. IV. 732. 7. 8. & 733.
Aliud pro alio solvi non potest invito creditori. IV. 733. 9. & 734. 10.
An quis cogatur recipere solutionem in nummis alterius formæ & materiæ. IV. 734. 10. & N. 9.
Factum non potest solvi pro facto. IV. 735. 11.
Cujus generis factum pro facto solvi possit. IV. 736. 12.
Potest solvi aliud pro alio volenti creditori, ubi debitor faciat accipientis rem solutam. IV. 736. 737. 13. IX. 1431. 1.
Aliud pro alio solutum volenti creditori, an revocari possit a solvente debitore, vel ejus heredibus. IX. 1431. 1432. 1. 2. & 1437. 1. 2. 3.
Cui soluta est res alia, quæ facta non sit accipientis, pristina actio statim competit; utilis ex empto, postquam evicta res est, data in solutum. IV. 737. 13. 14.
— quid intersit unam dari, vel alteram actionem vel utramque. IV. 738. 15.
Quibus modis aliud pro alio solvi possit, invito creditore. IV. 738. 15. 16. & 739. *seqq.* IX. 1438. 4. & 1439. *seq.*
Solutionem debet facere debitor, vel alius nomine debitoris. IV. 743. 2.
Quinam debitor solvere prohibeatur a jure. IV. 743. 3.
Alius pro ignorante, vel invito debitore recte solvit creditori, etiam invito; & quatenus. IV. 744. 4. 745. 5. & 746. IX. 1416. 2. & 1417. *seq.*
— ea solutione debitor ignorans & invitus liberatur; si tamen facta sit ejus nomine. IV. 746. 5. 6. 747.
Debitor solvere compellitur, non temere, nec pro arbitrio judicis, sed ordine, atque legitimis modis. VII. 1232. 3. 4.
Solutio facienda est creditori, vel alii nomine creditoris. IV. 747. 7.
Quando creditori solvi non possit. IV. 747. 8. 748. *seqq.*
— Vide *Furiosus, Prodigus, Pupillus.*
Recte solvitur creditori sanæ mentis, & majori & non reo læsæ majestatis. IV. 753. 14.
Rata est creditori facta solutio; licet postea creditor esse desierit. IV. 753. & 754. 15.
Alii recte solvitur mandato creditoris; & quandiu. IV. 760. 30.

BIU Cujas

Alii, quam creditori non recte solvitur, finito, vel revocato mandato. IV. 758. 26.
— nisi tamen debitor ignoraverit mandatum sinitum esse, vel revocatum. IV. 758. 27.
Utrum ipso jure, an per exceptionem liberetur, qui ignorans solvit alii post revocatum, vel finitum mandatum. IV. 759. 28.
Creditor tribuit debitori facultatem solvendi, alteri, vel in ipsa stipulatione, vel extra stipulationem. IV. 760. 31. 761. 32.
— si in ipsa stipulatione: revocare non potest; potest vero, si id faciat extra stipulationem. IV. 762. 3.
Non recte solvitur heredi, domino, vel tutori ejus, cui solvi creditor permisit. IV. 761. & 762. 32.
Non recte solvitur falso procuratori, nisi creditor ratum habuerit. VII. 705. 706. 1.
Solvens falso procuratori, non secuta ratihabitione, a quonam possit repetere solutum; & qua actione. VII. 707. 2. *seqq.*
Solutio confirmatur per ratihabitionem. IV. 766. 39.
An possit condici solutum ex causa, antequam dominus ratam habeat solutionem. Quandonam videatur non habuisse ratam. IV. 768. 45. 46.
Solutio alii facta, quam creditori non liberat debitorem. IV. 766. 40.
— etiamsi facta fuerit coniunctæ personæ, vel per errorem. IV. 766. 41. 767. *seq.*
Facta solutione, domino neque mandante, neque ratum habente, debitor liberatur, si pecunia soluta ad dominum pervenerit. IV. 769. 47.
Facta solutione uni creditorum sine consensu alterius, ad quem postea pecunia pervenerit, debitor exceptionis ope liberatur. IV. 770. 48.
In quibus casibus solvere coactus alii, quam creditori debitor liberetur. IV. 769. & 770. N. 19.
Debitor solutionem probare potest testibus & instrumentis. VII. 1187. 1. 2.
Solutio quatenus probetur per apocham. VII. 1187. 2.
Si creditor apocham neget, quot testibus debitor solutionem probare possit. VII. 1187. 3.
Non extante apocha, quinam numerus testium probet solutionem. VII. 1187. 1188. 4.
Quare is qui debuit ex chirographo debeat probare solutionem quinque testibus idoneis: aliter vero probet qui debet sine scripto. VII. 1188. & 1189. 5.
Quænam requirantur, ut debitor possit probare solutionem per duos testes, apocha amissa. VII. 1190. 7. & 1191. *seqq.*
Utri probatio solutionis incumbat, creditori ne, an debitori. IX. 1434. 2.
Solutionem partis creditor admittere non cogitur. X. 331. 14.
Pro soluto habendum est omne illud, in quo creditor moram fecit. XI. 1513. 2.
Solvens facto procuratori qua actione expediri possit adversus ilum. VII. 708. 4. 5.
Debitor solvens alibi, quam in loco destinato volenti creditori, liberatur. X. 1105. 1.
— secus si alibi solvat adiecto, stipulatore invito. X. 1106. 1107. 2. & 1111. 4.
— stipulatore etiam invito, debitor solvens adiecto in loco destinato, liberatur. X. 1109. 1110. 3.
— Vide *Adjectus.*
Invito creditore solvi non potest alibi, quam ubi promissa est solutio; tametsi reus offerat creditori quod interest *ejus* pecuniam suo loco solvi. X. 1186. 1. 1187. *seqq.* XI. 1501. *seqq.*
— nisi tamen creditor certam pecuniæ summam exprimat, ad quam usque sua interesse dicat, & de eo constet *inter* contrahentes. X. 1190. 6.
Cur non possit alibi solvi pecunia ab eo, quæ potest alibi peti ab actore. X. 1187. 2.
Cur non possit alibi solvi, quod solvi potest alio die. X. 1188. 3. XI. 1503. 5.
Potest alibi solvi quam in loco destinato ex justa causa. X. 1189. & 1190. 5.
Solvere minus, quibus modis aliquis intelligatur. XI. 1693. 1. 1694. *seqq.*
Datio in solutum quid sit, & quando fiat. IV. 737. 14. & N. 12.
Data res in solutum, an, & quando revocari possit. *ibid.*
Promissa datione in solutum, debiti quantitatem offerendo, debitor liberatur. IV. 738. N. 12.
— facta sub conditione, si debitor infra sex menses non solvat: an creditor possit petere debitum, tempore nondum elapso. *ibid.*
Quandonam creditor cogatur accipere in solutum res debitoris. IV. 738. N. 13.
Data ignoranti re aliena in solutum, quæ & quotuplex huic actio competat. IV. 738. 15.
De re aliena data in solutum præstari debet evictio. IX. 1462. 3.
— Vide *Evictio.*
Soror nostra quæ sit. VII. 1050. 3.
Soror non potest effici consensu, quæ natura, vel jure non est soror. VII. 1059. 5.
Soror consanguinea quæ sit. VII. 1050. 3.
Soror ne sit, an secus, quinam probare debeat. VII. 1052. 8.
Sororis ingenuitas non probatur ex conditione libera fratrum. VII. 1065. 9.
Sorori datur querela inofficiosi. V. 434. N. 8.
Sororem frater tametsi possit excludere a successione, potest tamen eam admittere in damnum creditorum. VI. 177. N. 3.
Qui sororem habuit eam, quæ non erat soror, non prohibetur eam negare sororem. VII. 1049. 1. 2. & 1050. *seq.*
Sors quid sit apud juris auctores. VIII. 359. 3. X. 1380. 2.

BIU Cujas

Quænam sorte finiri soleant. IV. 1223. 9. & N. 10.
Sorte res dirimitur, ubi plures, quibus est otio relicta, dissentiunt in eligendo. IX. 681. 1.
Sorti quandonam locus sit in re legata. IX. 683. 5. 684. *seqq.*
Sortem quam vocent impp. *in L.* 8. *C. si cert. pet.* VII. 601. 3.
Sorte petita, neque ad diem soluta currunt usuræ, quas aliquis stipulatus est. XI. 1361. 1.
Sortis obligatione sublata, nullæ debentur usuræ neque futuri, neque præteriti temporis. IV. 1029. 11.
Soluta sorte, quæ Capuæ promissa fuit, an, & quando peti possit quod interest actoris, solutam fuisse suo tempore Capuæ. X. 1203. 9. 1204. *seqq.*
— quid, ubi sors soluta sit adiecto. X. 1205. 11.
Species facta ex aliena materia cui acquiratur. I. 705. & 706. *seqq.*
— acquiritur ei, cujus nomine facta est. I. 703. 3.
— facienti acquiritur, si fecerit bona fide. I. 703. 4.
— vel, si facta species non possit ad rudem materiam reverti. I. 708. 709. 5.
— secus acquiritur domino materiæ, *ibid.*
Species nova facienti non acquiritur, si cohereat alieno solo. I. 714. 9.
Materiæ domino quomodo consulatur adversus eum, qui novam speciem confecit ex aliena materia. I. 714. 715. 10.
— quomodo consulatur facienti adversus dominum materiæ, & speciei. I. 716. 11.
Species pro individuo usitata in jure. V. 809. 10. X. 137. 1. XI. 1020. 14.
— quid sit, unde dicta, & cur aliter a Philosophis accipiatur, atque ab J. C. X. 1020. 1021. 14.
Species agnita J. C. quomodo demonstretur. XI. 1265. 16.
Specificatio quid sit. I. 705. N. 1.
Spectabiles quinam dicti. VIII. 469. 9.
Sperare pro metuere, spes pro metu usurpata. IV. 507. N. 3.
Spes præmiorum pignerari non poterat, & quare. VI. 910. 9.
Spiritus apud Stoicos quid sit. V. 811. N. 11.
Uno spiritu constare quam vim habeat. *ibid.*
Spoliatio quid sit, & quibus partibus constet. IV. 267. *seqq.*
Spoliator quinam dicatur. IV. 284. 18.
Quomodo ille teneatur, cujus familia spoliavit. IV. 285. & 286. 19.
Spoliator hodie dicitur, etiam ille, qui alienam rem vacuam sine vi occupavit. IV. 286. 20.
Spoliatorem in continenti iterum deiicere licet. IV. 274. 6.
Spoliatus quinam dicatur. IV. 273. 6. & 274. *seqq.*
Quænam desiderentur, ut quis dicatur spoliatus. IV. 270. 4. 271. *seqq.*
Spoliatus ante omnia restituendus est; & quarum rerum nomine restituendus sit. IV. 277. 9. 10. 11. & 278. *seqq.* & 281. 282. 16. & N. 21.
Etiam ille restituendus, qui dominum spoliavit. IV. 281. & 282. 16.
— Vide *Dejectus*, *Interdictum* unde vi.
Sponsio proprie dicta quid sit. VI. 636. 5.
Sponsionis verbum ambiguum; & quam in utranque partem vim habeat. XI. 1686. 4.
Sponsalia legitimarum conventionum numero censentur. III. 509. 12.
Sponsæ donatum quando repeti possit, vel secus. III. 1227. 7. VII. 746. 5.
Sportulæ quid sint. IV. 233. 5.
— viatoribus, vel litium executoribus præstari solitæ pro modo quantitatis. VII. 747. 5.
— quænam Apulejo sint ita dictæ. V. 478. N. 44.
Spurii ad successionem intestati non vocabantur ex jure veteri: secus ex jure Iustinianeo. II. 156. N. 16. & 157. *seq.*
— an ex testamento caperent jure veteri. II. 156. N. 16.
— quandonam a patre naturali possint institui ex uncia, aut ex besse, vel in totum. II. 156. 157. 27.
— nati ex ea, cum qua patri connubium esse potuit, matri succedunt cum legitimis. II. 1119. 6.
— nisi tamen fuerit mater illustris, quæ habeat justos liberos. II. 1119. 7. & N. 6.
— patri naturali non succedunt, neque ex jure divino. II. 1119. N. 7. & 1120. 8.
— si tamen fuerint legitimati: succedunt. II. 1120. N. 8.
— nati ex concubina, patri naturali succedunt in duas uncias ex jure civili; & quatenus. II. 1120. 1121. 8.
An leges municipales, quæ successionem patris deferunt spuriis, ratæ sint habendæ. II. 1119. & 1120. N. 7.
Spurii sunt alendi ex jure canonico. III. 454. N. 8.
— an laborent infamia facti. II. 119. N. 2.
— iidem levis notæ macula aspersi ex vitio natalium. II. 120. N. 2.
Spuriis non datur inofficiosi quærela adversus patrem. V. 433. 2. & N. 5.
— nisi legitimorum jura habuerint, vel per subsequens matrimonium, vel a Principe. V. 433. d. N.
— an illis detur adversus matrem. V. 433. 2. & N. 6.
Stabula proprie dicta quid sint. VI. 867. 3.
— an inter urbana prædia numerentur. IV. 867. 3. 868. *seq.*
Stationes quid sint. VI. 142. N. 3.

BIU Cujas

Stationes fisci quæ sint, & unde dictæ. IV. 849. 17. VIII. 311. 1. 2.
— quas res significent. IV. 849. 17. VIII. 311. 2. 3. 4.
Qui conventus est ab una statione fisci, compensare non potest quod sibi debetur ab altera. IV. 848. 17. & N. 16. VIII. 311. 5. 6. & 312.
Quare conventus ab una statione tutorum compenset quod sibi debetur ab alia. IV. 850. 18. 19. VIII. 312. 7. & 313. *seq.*
— quare hoc jus fiscali debitori non sit iniquum. VIII. 314. 8.
Stationarii quinam. II. 325. N. 17.
— an jure militari testentur. *ibid.*
Statuæ in publico positæ non veneunt sub hasta; & quare. VI. 149. 3. & N. 2.
Statu liber quis dicatur. VII. 901. 1.
— pendente libertatis conditione an servus sit, an liber. VII. 901. 2.
— habetur pro servo in contractibus. VII. 901. 2. 3. & 902.
— habetur pro libero in criminibus. Et in quibus puniatur ut servus. VII. 902. 4. 5.
— Vide *Evictio.*
Status personæ triplex, & qui. V. 918. 3.
— quomodo probetur. VII. 519. 1. 2.
An alius a præside de causis status cognoscere possit inter consentientes. IV. 1201. 16.
In causis status quis actor, & quinam reus sit habendus. IV. 1222. 8.
— in his an judices darentur ante Diocletiani tempora. IV. 1347. & 1348. 5. & N. 4.
De quæstione status an recte decidatur jurejuran- VII. 519. 1. 2. & 520. 3.
— quando in causis status ratum sit jusjurandum parti delatum. X. 714. 6. & N. 9.
De statu litigans, & heres ab extraneo factus quando cogendus sit adire hereditatem; vel secus. IX. 389. 1.
De statu litigans testari potest. II. 33. N. 16.
De statu litiganti potest dari tutor. I. 444. 13. & 453. 33.
De statu lis excusat a tutela. I. 490. 28.
Statuta sive jura municipalia quæ. Et quinam ea condere possint. I. 40. 12. & N. 11.
Statuta, quæ corrigunt jus commune, stricte interpretanda, nec protrahenda ad casus similes. VI. 291. N. 1.
— omnem tamen interpretationem admittunt, ut non sint inutilia. *ibid.*
— satius tamen est ut superflua sint, quam ut videantur iniqua. VI. 191. N. 1. & 310. 6.
In statutis usus loquendi prævalet propriæ verborum significationi. *ibid.*
Statuto an effici possit, ut quis testari jure non possit, neglecto alterius consensu. II. 33. N. 15.
— vetitus statuto testari minor, an possit legatum relinquere. II. 721. & 722. N. 1.
Statutum an possit tollere legitimam. V. 454. N. 19.
— an, cum excludit aliquem a successione, excludat etiam a legitima. V. 461. N. 24.
An valeat statutum, ut pater ad rationem legitimæ teneatur pro filio. V. 462. d. N. 24.
— an vetare possit, ne contractus jurati fiant. V. 1202. N. 1.
Statutum eandem vim legis habet apud populum sibi subjectum, quam habet lex pro universo orbe constituta. VI. 291. N. 1.
Statuti vim non habet populi usus & consuetudo. *ibid.*
Statutum quod de jure communi aliquid remittit, non pertinet ad eas personas, quæ non sunt in eo comprehensæ nominatim. VI. 1066.
Statutum ut mercatorum filii paternis creditoribus teneantur, etiamsi non probentur heredes, an valeat. IV. 598. N. 3.
An statutum quod aliquid disponit de contractibus, locum habeat in quasi contractibus. IV. 124. N. 2.
Stellionatus crimen quid sit, & quænam ejus pœna. VII. 501. 6. & 502. X. 719. 8. & N. 13.
— judicium an sit famosum. V. 127. 24. 25. & 128. *seq.*
Stillicidii non avertendi servitus explicata. III. 272. & N. 11. & 273.
Stillicidii avertendi servitus quæ. III. 274. 19.
Stillicidium quid sit, & unde dictum. III. 274. 19. & N. 13.
— quomodo differat a flumine. *ibid.*
Stilus curiæ quid sit. VI. 291. N. 1.
— vim legis obtinet, & jus facit. *ibid.*
— quænam sint ad illum probandum necessaria. *ibid.*
Stipendia militum solemnia quæ. VII. 1259. 9.
— in causam judicati capi nequeunt, quoties executio fieri potest in rebus aliis. XI. 329. N. 1.
— emerita quæ sint. VII. 1260. 17
— Vide *Miles.*
Stipes quid sit. III. 1346. N. 4.
Stipulatio quid sit, & unde dicta. III. 551. & 552. 2. & 1344. & 1345. *seqq.* XI. 411. 1. & 539. 2. 540. & 543.
— an sit una verborum obligationis causa. III. 1346. 5. XI. 403. 7. 8. & 404. *seqq.*
— quare sit inventa. III. 1351. 18.
— obligationem civilem, & actionem parit ex jure civili. III. 1351. 17. 18. & 1352. 19. & 20.
— contractus est, qui verbis & consensu perficitur. III. 1347. 7. & 1348. 8. *seqq.* XI. 407. 11. & 408.
— an hic partium consensus in corpore sufficiat, tametsi dissensus sit in materia. XI. 667. & 668. & 669. 1. *seq.* 670.
— quatenus stipulationem vitiet dissensus in corpore. XI. 1331. 2. & 1332. *seqq.*

BIU Cujas

An corpus, quod æneum fuit, & aureum putabam stipulanti mihi, debeatur æneum dumtaxat: an vero id etiam, quod interest mea fuisse aureum. XI. 671. & 672. *seqq.*
— cur a stipulatore nomen teneat. XI. 539. 2. & 540. *seqq.*
— nonnisi utroque contrahentium loquente conficitur. III. 1348. 9.
— non contrahitur alterius nutu. XI. 419. 2. 3. & 420. *seqq.*
— neque inter absentes. XI. 416. & 417. 2.
— uno actu & continuo perficitur. XI. 417. 4.
— modico interjecto temporis intervallo non vitiatur. Et quodnam hic modicum intelligatur. XI. 417. 3. & 418. 5. 6.
— quacumque lingua concipi potest, dummodo alterius linguam alter intelligat, vel per se, vel per interpretem. XI. 441. 1.
— Vide *Interpres.*
— an pro omisso habeatur, quod verbis in ea non exprimitur. XI. 1397. 1. 3. & 1398. 4. & 1407. 1.
Stipulatio ædilitia quæ. XI. 524. 48.
Stipulari alteri nemo potest; & quare. III. 555. 5. & 556. *seqq.* XI. 769. 2. & 770. *seqq.*
Stipulatio alteri facta, non sibi, quomodo cum stipulanti, tum promittenti sit inutilis. III. 559. 1. XI. 780. 10. & 781. & 786. 19.
An cum quis alteri stipulatur, promissorem alteri obliget saltem naturaliter. XI. 711. 11.
Valet stipulatio, qua quis alteri stipulatur, quatenus tamen interest stipulatoris. III. 559. 2. 560. XI. 782. 12. 13.
Rata stipulatio, qua servo dominus, vel filio paterfam. stipulatur. III. 561. 3. 4. 5. XI. 782. 13. & 783. 14.
Quas res filiofam. pater stipuletur inutiliter. XI. 783. 15.
Quandonam extraneus alteri stipuletur utiliter. III. 562. 6. 7. XI. 784. 17. & 785. *seq.*
Patri, vel domino filiifam. aut servi stipulantur utiliter ex omni causa; & quare. III. 563. 10. XI. 786. 20. & 787. *seqq.*
In quibus causis fructuario servus; & bonæ fidei possessori servus aut liber utiliter stipulentur. III. 564. 10. XI. 792. 29. 30.
Stipulatur recte sibi, & heredi suo unusquisque. III. 564. 11. & 565. XI. 797. 34.
An solis heredibus nostris stipulari liceat. III. 565. & 566. 12. XI. 797. 35. & 796. *seqq.*
An, si uni heredum quis stipuletur; id pro parte cæteris, vel uni solidum acquiratur. III. 566. 13. 567. 14. & 568. XI. 802. 42. & 803. *seqq.*
Actor Municipibus, tutor aut curator adolescenti vel pupillo, & Magistratus utrique quando recte stipulentur. III. 568. 15. 569. 570. 16. XI. 822. 50. & 823. *seq.*
Procurator militis domino stipulando acquirit actionem. III. 570. 16. XI. 825. 55.
An procurator, aut vasallus domino; libertus patrono; filius filiave emancipati patri, vel matri, & vicissim, utilem stipulando acquirant actionem. III. 570. 571. 17. XI. 826. 56. & 827. *seqq.*
Quomodo alteri per nos actio quæratur, obliqua via, sive in mutuo, sive in alia re qualibet. III. 571. 19. & 572. 19. & 573. 20.
Procurator, qui recta sibi dari stipulatur, utilem domino quærit actionem tribus in causis. III. 573. 21. 22. & 574. XI. 836. 61. 837. *seq.*
Quomodo extraneus alteri stipulando acquirat eidem utilem actionem. III. 574. 23. XI. 838. 63. 839. *seqq.*
Stipulatio in alterum collata disjunctim, puta, *Mihi, aut Titio dari,* quomodo sit utilis. III. 575. *seqq.* XI. 841. & 842. 8.
— quid tribuat stipulanti. XI. 1043. 3.
— quid tribuat adjecto *ibid.*
— quid promissori. XI. 1044. 4. & 1045. *seqq.*
Qui ita stipulatur: *Mihi aut Titio dabis, utrum velit,* qua actione experiatur, si velit sibi dari; & qua rursus, si dari velit Titio. XI. 1490. 2. & 1491. *seqq.*
Stipulatus, *dari decem sibi; vel Titio,* sola quinque stipulatus esse intelligitur. XI. 1437. & 1438. 1.
Stipulanti servitutem sibi & vicino, cur totum debeatur, quod deductum est in stipulationem. XI. 1438. 3. & 1439. *seq.*
Stipulatio collata conjunctim in alterum, veluti *mihi, & Titio dare spondes,* quare sit utilis, cum ad obligationem, tum ad solutionem. III. 577. 578. 5. XI. 842. 68.
An valeat stipulatio, si aliud in personam meam stipuler, & aliud in personam Titii. XI. 1667. & 1668. 5.
An in persona stipulatoris & adjecti diversa tempora designari possint. XI. 1669. 4.
An in utriusque persona variari possit stipulationis conditio. Et quænam hic exigantur. XI. 1669. & 1670. 5.
— Vide *Adjectus.*
Quomodo stipulari quis possit alteri in id, ut quam prius habuit, retineat actionem. III. 568. 6. XI. 842. 69. & 843. *seq.*
An qui stipulatur alteri, accedente jurejurando, ille stipuletur utiliter. III. 582. N. 6.
Alteri dari vel fieri qui stipulatur inutiliter, quomodo pœnali stipulatione consequatur, ut id detur, vel fiat. III. 579. 7. 8. & 580. XI. 844. 71. 845. *seqq.*
Quinam sibi stipulari non possint. XI. 412. 5. 6. & 413. *seqq.*
— Vide *Promittens, Promissor.*
Stipulatio ambigua quid sit, & cui noceat. XI. 97. 1. & 1407. 2.
— quomodo sit interpretanda. IV. 7. & 8. 4.

BIU Cujas

— secundum promissorem, & contra stipulantem est interpretanda. XI. 1407. 1. 2. & 1408. & 847. 1, 848.
Stipulatio in tempore, summa, vel loco ambigua valet, ubi de promissa re constat. XI. 97. & 98. 2.
Si ambiguitas sit in re, & de alia re stipulator, de alia promissor senserit; & promissor dissensum utriusque in re probaverit: stipulatio non valet. XI. 98. 3. 4. 5.
— quæ sit ejus interpretandæ ratio. IV. 7. & 8. 4.
— secundum promissorem interpretanda est, & adversus stipulatorem; dummodo isto modo valere possit. XI. 1407. 1. 2. & 1408. & 847. 2. 848. & 849. 3.
Stipulatio hæc; *Mihi decem, & Titio decem dare spondes*, an sit ambigua, & contra stipulatorem interpretanda. XI. 849. 1. 850. *seqq.*
In ambigua stipulatione sequi oportet quod actum est inter partes si de eo constet; vel quod est verosimilius. XI. 99. 6. *seqq.*
— & quænam sint ejus rei conjecturæ. XI. 99. 11. 12. & 100. 13.
Cum stipulationis verba non sunt ambigua, semper in re dubia standum est verbis; etiamsi ea adversus promissorem faciant. XI. 1442. 4.
Stipulatio annuæ præstationis quænam sit. XI. 901. & 902. *seqq.*
— quod ex ea debetur, cur initio cujusque anni præstandum sit. *ibid.*
Stipulatio in annos singulos quare sit una, incerta & perpetua. XI. 649. 2.
— interposita donationis causa est insinuanda. XI. 639. & 640.
— quando sit temporalis. *ibid.*
— quare tunc insinuatione non indigeat. XI. 640. 4.
— & initio anni cujusque præstationem habeat. XI. 640. 5. & 641. *seq.*
— transmittitur ad heredes. XI. 640. 4.
Stipulatio in arbitrium promissoris collata, an, & quando sit inutilis. XI. 642. 1. & 643. 2. 3. & 644. 5. & 645. *seqq.* & 915. *seqq.*
— est eadem conditionalis. *ibid.*
— cur utilis sit in arbitrium stipulatoris collata. XI. 648. 12.
— in arbitrium extranei collata, arbitrio sine promittentis culpa deficiente, non committitur. XI. 908. 4. 914. 11. & 917. 14.
— illo tamen arbitrante committitur, sive æquum sit arbitratus, sive iniquum. Et quomodo posterius hoc ad arbitrium boni viri redigatur. XI. 908. & 909. 4.
— Vide *Arbiter*, *Arbitrium.*
Stipulatio certa, sive certi quæ sit. XI. 1258. 3.
— congrua, vel non congrua quæ. XI. 419. & 420. & 423. 1. 424. & 429. 1. 2. 430. *seqq.* & 437. 1. & 438. *seqq.*
Quibus modis facta stipulatori minus congrua responsio vitiet stipulationem. XI. 423. *seqq.*
— an stipulatio valeat, & quatenus, cum responsionis diversitas est in summa. XI. 429. *seqq.* 433. 9 & 434. *seqq.*
— & quare aliud in locatione conductione. XI. 435. & 436. 13.
Omnis stipulatio pure fit, vel in diem, vel sub conditione. XI. 361. 2.
Stipulatio concepta sub conditione qualis sit. XI. 865. 15.
— *Dabis cum veneris*, vel *cum Titius pubes erit*, quare sit conditionalis. XI. 867. 22. 23. & 868.
— *Dabis cum moriar*, an & quatenus conditionem habeat. XI. 869. 25.
— *Dabis, cum morieris*, an committatur, promissore in insulam deportato. XI. 1497. 1. & 1498.
— *Decem si petiero, dare spondes*, quomodo sit conditionalis; & quatenus transmittatur ad heredes. IV. 97. 8. XI. 953. 5. & 954. *seq.*
— *Decem cum petiero, dabis*; quare non sit conditionalis, adeoque statim transmittatur ad heredes. IV. 69. & 97. 8. XI. 868. 24. & 951. 2. & 953. 5. & 954. *seq.*
— *Hanc centum aureorum summam dare spondes*, quare non sit conditionalis. XI. 1491. 1. 2. & 1492. *seqq.*
Stipulatio quando conditionem habeat ex natura rei promissæ, vel ex conditione stipulantis adjectam. XI. 869. 26. 27. & 870. 871. 28.
Stipulatio conditionalis quomodo conveniat, aut differat a stipulatione in diem. XI. 892. 53. & 893. 54. 55.
Stipulatio conditionalis, sive concepta in incertum diem novari non potest. XI. 893. 56.
— pecunia in eam deducta pure constitui non potest; & solutum ex ea interim per errorem potest repeti. XI. 894. *seqq.*
Stipulatio conditionem habens in non faciendo positam, & quæ sit una, non committitur, nisi cum certum est conditionem extare non posse. XI. 1472. 25. & 1475. 28. 29. & 1476.
— excipitur triplex casus, seu species. XI. 1474. & 1475. 27.
Stipulatio conditionalis obligat heredes, ubi conditio extiterit. XI. 1101. 1. 2. & 1102. 3.
— concepta sub conditionibus disjunctivis committitur, statim ac alterutra conditio extiterit. XI. 1161. *seqq.*
— semel commissa amplius committi non potest, ubi extiterit altera conditio. *ibid.*
Stipulatio conditionalis a filio interposita cur acquiratur patri, tametsi conditio extiterit, emancipato filio. XI. 1291. 1. & 1292. *seqq.*
Stipulatio concepta sub impossibili conditione sive in dando posita, sive in faciendo, est inutilis. XI. 586. 3. & 587. *seqq.* & 1665. *seqq.*

BIU Cujas

Stipulatio damni infecti. Vide *Damni infecti.*
Stipulatio dandi quæ. IV. 57. 19.
Stipulatio dandi certa. Et in eam venit res & pecunia certa verbis stipulationis nominatim comprehensa. XI. 1188. 11.
— quando dividua sit, vel individua. Et quomodo inter plures stipulatores, vel promissores, eorumque heredes sit dividenda. IV. 51. 23. & 52. *seq.*
In stipulatione dandi individua res promissa solida debetur singulis stipulatoribus; & peti potest a singulis promissoribus. IV. 53. 54. 6.
Stipulatio duplæ vel simplæ quænam sit. XI. 1330. 3. & 1332 6. & 1366. 11. *seqq.*
Stipulatio duplæ judicialis est, non autem ædilitia. XI. 521. 27. & 522. *seqq.*
— Vide *Dupla.*
Stipulatio faciendi quæ. IV. 56. 57. 10. XI. 1015. 1. 2. & 1016. *seqq.*
— verbis pura dilationem capit ex re ipsa. XI. 625. 1. & 1643. 1. 2.
Stipulatio faciendi, vel non faciendi quomodo sit incerta. XI. 1259. & 1260. 7. & 1184. 2. & 1185. *seq.*
— quando committatur. XI. 625. 1. & 626. *seqq.*
— quibus modis inutilis efficiatur. XI. 1188. 10.
Stipulatio facti alieni inutilis; & quare. XI. 1323. 1. & 1324. 1325. *seqq.*
— exceptio duplex; & quæ. XI. 1327. & 1328. 5.
— an sæpius committi possit. XI. 1588. 10.
— Vide infra, *Stipulationes faciendi.*
Stipulatio fundi, nomine non adjecto, cur inutilis XI. 1465. 13. & 1468. 19. & 1469.
— Vide infra. *Stipulatio, Fundum dari.*
Stipulatio fructuaria quæ sit; & quid contineat. XI. 497. & 498. 2. 3.
— an committatur, mortuo fructuario. XI. 763. 9. 10. & 764.
— & quomodo heres hic agat ex stipulatu. XI. 763. 8.
Stipulatio ex operis novi nunciatione quid sit. *ibid.*
Stipulatio incerta quæ sit. VI. 1258. 3.
Stipulatio omnis incerta est vel ex natura rei in stipulationem deductæ, vel ex ipsa pronuntiatione. IV. 6. 8. & 9. XI. 1258. 5.
— quomodo ex pronuntiatione rei in stipulationem deductæ. IV. 6. 10. & 7. *seqq.* XI. 1265. 16. 17. & 1266. *seqq.*
— quomodo ex natura rei promissæ. IV. 29. 1. 2. & 30. *seqq.* XI. 1259. 6. 7. & 1260. *seqq.*
Stipulatio plurium rerum disjunctive facta incerta est. Et quomodo certa fiat juris interpretatione, vel eventu. IV. 15. 1. & 16. *seqq.*
Stipulatio ita concepta; *Illud aut illud dari spondes* per se incerta: certa tamen fit electione debitoris. VI. 619. 1. 2. & 620. 4. 5. & 1429. 3.
— quandiu promissoris sit electio. XI. 1430. & 1431. *seqq.*
— & quando variare non possit. XI. 1443. 1.
— quandonam electione stipulantis certa fiat. XI. 1271. 1. & 1395. 1. 2.
— utrum electio personæ stipulantis cohereat; an transeat ad heredes. XI. 1271. 1. & 1273. *seqq.*
— quandiu sit electio stipulatoris. XI. 1443. & 1444. 2.
In stipulatione plurium summarum disjunctive facta minima summa debetur. XI. 619. & 620. 3.
— in ea, quæ plura tempora alternatim contineat, res promissa debetur in longius tempus. XI. 64. 3.
Cum *Illud aut Illud* stipulanti promisit aliquis; an, & quando debitor interitu alterius rei liberetur. XI. 1425. 1. & 1426. *seqq.*
— & quomodo alterius rei in stipulationem deducte solutione, acceptilatione, novatione stipulatio perimatur. XI. 634. 2. & 636. 6.
Quomodo, si una ex rebus disjunctive in stipulationem deductis nostra fiat, excepta solutionis causa; debeatur altera. XI. 634. & 636. 6.
Quandonam incertitudo rei generaliter promissæ stipulationem vitiet, vel secus. IV. 9. 14. 15. & 10. *seqq.*
Quænam incertitudo stipulationem efficiat inutilem. IV. 13. 22. & 14. 23.
Quare stipulanti Stichum aut Pamphilum, si quis Pamphilum promittat; vel stipulanti Stichum promittat, aut Stichum, aut Pamphilum: sit inutilis stipulatio. XI. 439. 7. & 440. 8.
Stipulatio in diem quænam sit. XI. 862. 4.
— quando habeat adjectum diem expresse, vel tacite. XI. 862. 5. 6. & 863. IV. 81. 11. & 82. *seq.*
— in diem non est, quæ incertum diem habet. XI. 864. 12. 13.
— nec ea, quæ est in hodiernum diem. XI. 865. 14.
— quare in diem non sit hæc; *Annua decem spondes quoad vivam, vel ad annos viginti.* XI. 865. 14. & 1074. 1. & 1075. *seqq.*
Stipulatio hæc; *Si Stichum infra Calendas non dederis, decem dabis*, quomodo in diem concepta dicatur. XI. 599. 2. 3. & 600. *seqq.*
— *Dabis hoc mense, hoc anno, vel proximis Calendis* petitionem habet finito anno, mense, vel die. IV. 86. 87. 2. & 896. 2. & 897. *seqq.*
— idem juris in eo, qui stipulatur sibi dari ante Calendas. IV. 87. 3. & N. 1. XI. 621. 1. & 622. 2.

— quid

BIU Cujas

— quid juris, cum quis stipulatus est sibi dari intra, vel post Calendas. XI. 622. 2. & 623. *seqq.*
Stipulanti sibi dari Calendis Januariis, vel Februariis, solum debetur Calendis Februariis. IV. 89. 4.
Stipulatio hæc: *Dabis Calendis Januariis*, debetur proximis Calendis Januariis. IV. 89. 90. 4.
Stipulatio fructuum diem habet, & conditionem. IV. 82. 13. XI. 863. 7.
Stipulatio fundi tradendi, vel insulæ ædificandæ diem habet, intra quem dari fierive possit. IV. 81. 13. 82. 14.
Stipulatio sive in dando, sive in faciendo consistit. Ea potest transferri in tempus mortis, & transmittitur ad heredes. XI. 741. 2. & 944. 7. & 945. *seq.*
Stipulatio, quæ habet adjectum locum, veluti, *Ephesi dari*, diem & tempus requirit, quo illuc perveniatur. Et quodnam assignari debeat. XI. 1102. & 1103. 1. 1637. 3. & 1639. *seqq.*
— an die illo transacto, statim agi possit adversus promissorem. XI. 1638. 3. & 1639. *seqq.*
An non agi possit ante diem a judice definitum, si maturius illuc promissor advenerit. XI. 1641. 8.
Stipulatio *faciendi* diem habet adjunctum, intra quem perfici possit opus. XI. 1351. 1. & 1648. 1. 2.
Ante diem agi non potest operis totius nondum perfecti nomine: ubi mora tamen fieri cœperit, agi potest in id, quod interest opus fuisse inchoatum. IV. 81. 82. 13. XI. 1643. 3. & 1664. 4.
An præterita die possit agi a stipulatore, ubi consummatum fuerit opus ante litem contestatam. XI. 1352. 3. & 1644. 5
Stipulatio inutilis quæ III. 594. 6.
— Vide *Stipulatio rei vel rerum*, & *alibi*.
Stipulatio pœnalis quam utiliter stipulationibus faciendi subiiciatur. XI. 1183. 1. & 1184. *seqq.*
Stipulatio pœnalis, si diem certam habeat: lapsu diei omni modo committitur. XI. 1285. 1.
— an, & quomodo, promissore mortuo, & jacente hereditate, committatur. XI. 1285. & 1286. 2.
Stipulatio pœnalis, quæ sit de re, quæ natura dari fierive possit, præcedentem obligationem non novat, nec vitiat. XI. 1399. 1. 2. & 1400. 3.
Subiecta præcedenti stipulationi inutiliter factæ an valeat. XI. 1471. 22.
Stipulatio pœnalis; *Si te in certo loco non stiteris; decem dabis*, an & quando committatur. XI. 1472. 24. 25.
An præcedens Stipulatio novetur per subiectam illi pœnalem stipulationem. XI. 1478. 31. & 1479. *seqq.*
— hodie nunquam præcedentis facta novatio censetur, nisi cautum sit, ut posterior pœnalis novandi animo facta intelligatur. XI. 1482. 34.
Stipulatio, qua cavetur, proposita pœna, ut quis suscipiatur pro filio, & heres instituatur a promissore, an valeat. XI. 1507. 2. & 1568. 3.
— pro quibus factis committatur. XI. 1568. 4. & 1569. *seqq.*
Pœnali stipulatione commissa, quomodo pœna & res in stipulationem deducta debeatur. XI. 1482. 35.
— an utrumque petere possit: an altero contentus esse debeat stipulator. XI. 1482. 36. & 1483. *seq.*
— an in potestate ejus sit, utra actione velit experiri. XI. 1483. 37.
Stipulationi sortis & usurarum subiecta pœna committitur, etiam sortis parte soluta, quandiu illa non integre solvatur. XI. 557. 1. 558. *seq.* IV. 63. 23.
Cum pœnam stipulatus sum propter opus arbitratu meo faciendum intra Calen. Jun. an pœna committatur, ubi diem protuli; sed quando opus non poterat perfici intra tempus constitutum. XI. 1449. *seqq.*
Stipulatio pura quid sit, & unde dicta. XI. 861. 3.
Stipulatio rei alienæ an valeat, & quomodo. III. 612. 30.
Stipulatio rei certæ non valet, ubi res gesta sit mala fide, vel contra leges. XI. 190. 14. *seqq.*
— tametsi utilis jure summo repelli potest exceptione doli mali. XI. 739. 2. 3. & 740. *seqq.*
Inutilis est stipulatio rei certæ, interitu ejusdem rei secuto, sive naturali, sive civili, sine culpa promissoris. XI. 675. *seqq.*
Stipulatio rei commercio exemptæ inutilis; & quare. XI. 1337. 1. 2. 3. & 1338.
— an convalescat, si res commercio exempta rursus in commercio esse cœperit. III. 607. 25. & 608. *seqq.* XI. 718. 6. & 719. *seq.* & 1338. 4.
An stipulatio rei in commercio positæ extinguatur, ubi res in stipulationem deducta desierit esse in commercio. XI. 1339. 5.
Stipulatio ab initio recte contracta, & propter impedimentum interveniens extincta, an impedimento cessante, restituatur. XI. 1340. 6. & 1341. *seqq.*
Stipulatio evanescit, ubi rem, quam ex causa lucrativa stipulatus sum, nactus fuero ex causa lucrativa pleno & irrevocabili jure. XI. 1347. 1. 2. & 1348. *seq.*
— at eadem non evanescit, ubi rem ex stipulatu mihi debitam acquisiero ex causa onerosa. XI. 1350. 5.
Inutilis est stipulatio rei, cujus commercium, vel omnibus, vel stipulanti dumtaxat fuit interdictum; vel omnibus interdicta est certis de causis sola venditio. III. 569. 10. & 597. *seqq.* XI. 723. 1. 2. & 724. *seqq.*
— nisi tamen stipulatio de tali re interposita sit non principaliter; sed, vel per accessionem, vel per sucessionem universitatis. Et quomodo. III. 599. 13. 14. & 600. 15.
Quandonam stipulatio rei commercio exemptæ sit utilis, principaliter facta. III. 600. 16. & 601. 19. XI. 1424. 4.

BIU Cujas

Qui stipulatur rem, cujus commercium non habet, nihil agit: sed qui rem eandem promittit, obligatur. Et quæ differentiæ ratio. XI. 723. *seqq.*

Omnis stipulatio rei nostræ est inutilis; & quare. III. 602. 18. 19. XI. 715. 1. & 716. *seq.*

— utilis tamen est stipulatio de pretio rei nostræ & de re ipsa nobis restituenda. III. 603. 21. XI. 717. 3.

Utilis stipulatio rei nostræ, quam veluti furtivam stipulamur. III. 604. 21. XI. 705. 1. & 706. & 717. 4. & 718.

— item rei nostræ, quam stipulamur sub conditione. XI. 718. 3. & 1403. 1. 2.

An, & cui utilis sit stipulatio rei nostræ furto sublatæ. XI. 707. 2. 3. & 708.

Inutilis est stipulatio rerum, quæ non sunt in rerum natura. III. 594. 6.

— utilis tamen stipulatio rerum, quæ futuræ sperantur. III. 595. 7.

Utilis est omnis stipulatio rerum, quæ dari possunt, sive corporalium, sive incorporalium. III. 611. & 612. 29.

Stipulatio turpis quæ sit, & quare inutilis. III. 618. 7. XI. 687. 1. 2. & 688. *seqq.*

Inutilis est stipulatio omnis, quæ habet vel præteriti delicti præmium, vel præsentis confirmationem, vel invitamentum futuri. III. 619. 8. 9. & 620. 10 621. 11. & 622. *seq.* XI. 689. & 690. 2.

Quare stipulationi turpi subiecta pœna sit inutilis. III. 623. 12.

An ipso jure sit inutilis stipulatio omnis contraria legibus & bonis moribus. III. 624. 14. & 625. 16. XI. 690. 3. & 691. *seqq.*

— & quænam per exceptionem infirmetur. III. 624. 15. & 625. 17. & 626. *seqq.* XI. 693. *seqq.*

Stipulatio utilis quæ. III. 593. 3. 4. & 611. 29. & 612. 30.

— utilis per inutilem non vitiatur. XI. 438. 2. 3. 4.

Inutilem stipulationem non facit difficultas præstationis. XI. 462. 11.

— quandonam utilis ex parte sit inutilis in totum. XI. 439. & 440. 7.

An utilis sit stipulatio, qua cavetur, ne servus alteri donatus, puta Titio, ab eo transferetur, alienando, in certas personas, puta in Fratrem ipsius Titii. XI. 1613. 1. & 1614. *seqq.*

— an illa committatur, & quatenus, Fratre simul cum Seja donatrice herede instituto. XI. 1620. 5. & 1621. *seqq.* & 1628. 11. & 1629. *seqq.*

— & quatenus Seja donatrix adversus Titium coheredem agere possit eo nomine. XI. 1633. & 1634. 18.

Cum bis idem stipulamur ab eodem, quare prior stipulatio valeat: posterior vero sit inutilis. XI. 650. 3. 651. *seqq.*

Cur sæpe in stipulationem deducatur, quod debitum est ex aliis causis. XI. 1282. 1.

Stipulatio hæc. *Annua, Bima, Trima die centum spondes?* unane sit stipulatio; an multiplex. XI. 702. 4.

Stipulatio hæc; *Sibi, Heredique suo agere licere*, quatenus committatur, uno heredum agere prohibito. XI. 475. 1. 2. & 476. *seqq.*

Stipulatio; *Dolum malum abesse a te, heredeque tuo*; quando interponatur, quid contineat. XI. 481. 1. & 482. *seqq.*

Centesimis calendis dare spondes, quare sit utilis. XI. 937. 1. & 938. *seqq.*

Stipulatio, *Domum ædificari*, quomodo diem aut tempus habeat, quo præterito agi possit. XI. 625. & 626. *seqq.*

Ex hac stipulatione, *Fundum si illi non dederis: mihi dare spondes*, quando agi possit. XI. 603. 1. 2. & 604. *seqq.*

Stipulatio: *Fundum dari*, quid contineat. XI. 993. 6. & 994. 8. & 995. & 1561. 2. & 1562.

— *Fundum sibi aut Titio dari*, quid tribuat adjecto. XI. 1562. 3. & 1563. *seqq.*

Stipulatio verbis ita concepta, *Fundum dari, fundum tradi, aut Vacuam possessionem tradi*; an & fructus fundi contineat. XI. 995. 9. & 996. *seqq.*

Fundo in stipulationem deducto, fructus, de quibus nihil cautum est, non debentur. XI. 1305. 1. & 1306. *seqq.*

— nisi post litem contestatam percepti. XI. 1309. 4.

— an pendentes adhuc fructus debeantur. XI. 1313. 10. & 1314. *seqq.*

— an capti post moram debitoris. XI. 1316. 12. & 1317. *seqq.*

— Vide *Fructus, Fundus.*

Qui stipulatur, *Fundum sibi dari*, proprietatem fundi cum usufructu conjunctam stipulatur; & quare. XI. 1081. *seqq.* & 1533. 1.

Qui fundum, detracto usufructu, stipulatus est, & deinde ejus fundi usumfructum ab eodem: liberatur hic, dando usumfructum; eoque forte amisso, fundum dando, usufructu detracto. XI. 1533. 2. & 1534.

Qui fundum sibi dari stipulatus est, & deinde usumfructum; vel actum, & postea iter: posteriore stipulatione nihil agit. XI. 1105. & 1106. *seqq.*

— qui vero usumfructum stipulatur, & postea fundum; vel prius iter, & deinde actum, bis utiliter stipulatur. *ibid.*

Stipulatio, *Habere licere*, quam vim habeat; & quando sit utilis, vel secus. XI. 743. *seq.*

— quando, & quorum facto committatur. XI. 749. 1. 750. *seqq.*

— quomodo sit utilis, si in re aliena interponatur. XI. 753. 1. 2. 754.

— ad heredes pertinet, licet mentio de illis facta non fuerit. XI. 755. 1. 2. & 756.

Stipulatio, *Insulam ædificari*, non adjecto loco, est inutilis. Et quare. XI. 1465. 12.

BIU Cujas

— *Ire agere licere*, etiam nulla heredum mentione facta, transit ad heredes. XI. 764. & 765. 13.
— *Mihi heredique meo habere licere*, quando interponatur; quid contineat; & quatenus dividua sit, vel secus. XI. 479. 1. 2. 3. & 480.
— *Cum moriar*, vel *cum morieris*, *dabis?* cur valuit jure veteri. XI. 934. 3.
— *Post mortem dabis*, cur olim nulla fuerit, & hodie valeat. XI. 933. 1. 2.
— *Cum morieris*, *Alexandriam venire spondes*, quare sit inutilis. XI. 941. 3. 942. *seqq.*
Stipulatio. *Neque per te, neque per heredem tuum vim fieri spondes?* utilis præsertim in servitutibus. XI. 1583. 1. & 1584. *seqq.*
— an, si commissa sit adversus promissorem, committi iterum possit ex facto heredis. XI. 1583. 3. & 4. 1584. *seq.*
Stipulatio. *Neque per te, neque per heredem tuum fieri, quominus mihi ire agere liceat*, an ab absente herede, & stipulationem ignorante committatur; & quomodo. XI. 965. 1. & 966. *seqq.*
— *Si tibi nupsero, decem dare spondes*; quando valeat, & quatenus. XI. 1401. 1402. & 1403. 1. 2. & 1404. 3.
— *Si qua mihi nupserit, decem dotis ejus nomine dare spondes?* cur valeat. XI. 1435. & 1436.
Stipulatio, *Per te non fieri, quominus mihi ire agere liceat*, fidejussore accepto, cur neutrum obliget, si per fidejussorem; steterit utrumque vero, si per promissorem. XI. 963. *seqq.*
— *Per te non fieri quominus mihi illa domo, vel via uti liceat*, quibus prohibitis personis, committatur. XI. 1441. 1. 2. & 1442. *seqq.* & 1559. & 1560. 1.
Decem stipulatus a Primo, deinceps hæc stipulor a Secundo sub conditione *quanto minus a Primo consequi possim*; an, si cum uno ex his egero, qui solvendo non fuerit: alter ea petitione liberetur. X. 595. 1. & 596. *seqq.*
Stipulatio; *Quanto minus a debitore meo consequi potero, spondes?* quam vim habeat. XI. 1483. 1. & 1484. *seqq.* X. 595. *seqq.*
— *quidquid patrem tuum debere constiterit*, an committatur, ubi de debito constiterit, mortuo patre. XI. 1517. *seqq.*
Si ita filiusfam. stipuletur: *Quantam pecuniam tibi credidero; fide tua esse jubes?* an fidejussorem obliget, cum illam credidit emancipatus. XI. 1581. 2. 3. 1582. *seqq.*
Stipulatio; *Quod te mihi dare facere oportet, oportebitque*, præsens, & in diem debitum continet. XI. 1281. 2. 3.
Stipulatio hæc; *Quod tibi Titius debet, cum debitor esse desierit; dare spondes?* quare non sit inutilis. XI. 657. 11. & 658. *seqq.*
Stipulatio, *Rem pupilli salvam fore*, prætoria est. Et quando judicialis esse possit. XI. 514. 21. & 515. *seqq.*
— *Rem ratam dominum habiturum*, cur sit prætoria; & nunquam judicialis. XI. 520. 521. 26.
Satisdabis pro centum aureis? qualis sit; & quid tribuat stipulanti. XI. 1445. 1. & 1446. *seq.*
Stipulatio ita concepta: *Si me heredem non feceris, tantum dare spondes?* cur improbetur a legibus XI. 1147. 1. 2. & 1148. *seqq.*
Stipulatus ita; *si Titius consul factus fuerit, tum ex hac die in annos singulos dena dare spondes?* an & præteriti temporis annua præstare teneatur, qui promisit. XI. 1169. *seqq.*
Stipulatio; *Te Titii nomine soluturum spondes?* faciendi est, non dandi. Et quatenus promittentem obliget. XI. 1401. 1. 2. 3. & 1402.
— *Te sisti in certo loco: et si non sisteris, quinquaginta dare spondes?* habetur inutilis, die per errorem omisso, quo sisteres, etiamsi antea actum esset, ut certo die sisteres. XI. 1459. 1. & 1460. *seqq.*
— *Vacuam possessionem tradi, et Rem tradi*, quid contineant, & an differant. XI. 995. 9. & 996. *seqq.*
— *Uti frui licere sibi, heredique suo*, an transeat & quatenus ad heredem. XI. 762. 5. & 763. 7.
Stipulatio unane sit, an plures, quomodo cognosci possit. XI. 700. 2. & 701. *seqq.*
Stipulationes tot sunt, quot sunt corpora, vel summæ. XI. 433. 8. & 437. 1. & 438. 2. 3.
— dummodo plures summæ; vel species stipulationis verbis exprimantur. Et quando id contingat. XI. 699. *seqq.*
Superior definitio quos habeat juris effectus. XI. 703. 5. & 706. *seqq.*
Stipulationes aliæ sunt judiciales, aliæ prætoriæ, aliæ conventionales, aliæ communes. Quam recta hæc divisio, & cujus sit usus. XI. 501. 1. & 502. *seqq.* & 528. & 529. 30.
— judiciales quæ sint, & quomodo distinguantur a prætoriis. XI. 503. 4. & 505. 8. & 506. *seqq.*
— prætoriæ quæ sint. XI. 503. 4. 504. 6. & 707. 11. & 530. 33. 34.
— illæ sunt ex mente prætoris interpretandæ; & quomodo. XI. 978. *seqq.*
Stipulationes prætoriæ ab ipso prætore mutari possunt, earumque obligationi adiici potest, vel detrahi; & quando, & quatenus, & inter quos. XI. 982. 14. & 983. 15.
— possunt etiam mutari a contrahentibus consensu mutuo, non aliter, atque conventionales. XI. 983. 16. & 984. *seqq.*
Prætoriarum nomine quare veniant ædilitiæ; & quænam sint. XI. 509. & 510. 15.
— conventionales quæ sint, & quibus in rebus interponantur. XI. 510. 16. & 511. *seqq.*
— quænam ratio interpretandi stipulationes conventionales. XI. 974. & 975. 3.
Stipulationes conventionales aliæ in dando, aliæ in faciendo consistunt. XI. 446. 5. 6.

— quæ

BIU Cujas

— quæ in dando consistunt nonnullæ partium præstationem recipiunt, & quæ. IV. 52. 4. & 53. 5. XI. 447. 8. & 448. 9.
— quam hæ partium divisionem recipiant. XI. 448. 10. & 449. 11.
— an recipiant, invito, vel volente creditore. XI. 449. 11.
— quomodo dividantur inter plures stipulatores, & promissores, eorumque heredes. IV. 54. 8. & 55. 9. XI. 461. 8. & 462. *seqq.*
Quænam dandi stipulationes partium præstationem sive a natura, sive a jure non recipiant. XI. 449. 12. & 450. *seqq.*
Stipulationes, obligationes, actiones an, & quando inter heredes dividantur pro hereditariis portionibus. XI. 443. 1. & 444. & 445. 3.
— Vide *Heres.*
Stipulationes faciendi in duo genera tribuuntur, & quæ. XI. 470. 1.
Stipulationes, quæ in faciendo consistunt, utrum dividuæ sint, an individuæ, æstimantur ex factis, & facta ex rebus in stipulationem deductis. IV. 56. 10. & 57. 11. & 59. 60. 14. XI. 1201. 1. 2. 3. & 1203. 7. *seqq.* & 1204. *seqq.*
— individuæ, si factum præstetur. III. 56. 12.
— dividuæ, si facti peæstetur æstimatio. III. 58. 13.
— Vide *Facta.*
— an, & quando divisionem recipiant inter plures stipulatores, vel promissores, eorumque heredes; vel non recipiant. III. 58. 12. 13. & 59. *seq.* & 62. 20. *seqq.* & 63. *seqq.* XI. 1203. 8. & 1204. *seqq.* & 1212. 24. 25. & 1243. 50. 51. *seqq.* & 1244. 54.
— adversus quos committantur. IV. 60. 15. 16. & 61. *seq.* XI. 1249. 1. 1250. *seqq.*
Stipulationes factorum, & servitutum an recte comparentur. XI. 1248. 58.
Stipulationibus faciendi pœna utiliter subiicitur. Et quæ sint commoda adjectæ pœnæ. XI. 1183. 1. & 1184. *seq.*
In stipulationibus faciendi an præcise factum in obligationem veniat; an id solum quod interest. III. 29. 2. & 30. *seqq.* XI. 1213. 26. & 1214. *seqq.*
— Vide *Faciendi obligationes.*
Stipulationes conventionales quomodo differant a judicialibus, & prætoriis. XI. 537. & 538. 37.
Stipulationes communes quæ sint. XI. 513. 19. & 514. *seqq.*
— cur ita dictæ. XI. 526. 29. & 527. *seqq.*
Stipulationes judiciales; cautionales, communes. I. C. Ulpiano quæ sint. XI. 531. 35. & 532. *seqq.*
De doli stipulationibus componendis consilium veterum. XI. 1009. 2. 3. & 1010.
Generalis doli clausula stipulationibus subjecta omnes doli casus comprehendit in stipulatione nuncupatos specialiter. XI. 1010. 4. & 1011. *seqq.*
Studiosus judicio præventus an forum variare possit. IV. 1295. 3. & N. 2. & 1331. & 1332. 8. & N. 11.
— agens adversus civem non potest coram magistratu urbano reconveniri. IV. 1305. N. 12.
— coram Rectore si conveniatur a cive potest uti reconventione. *ibid.*
— non contrahit in loco studii domicilium, nec ibi conveniri potest de iis, quæ alibi gessit. IV. 1230. N. 6.
— habet jus revocandi ad Rectorem universitatis, si conveniatur coram ordinario. IV. 1210. 4.
— an ejus forum sequatur reus. IV. 1327. N. 5.
— in quibus locis reum vocet ad suum forum. IV. 1327. 2.
— an utatur privilegio miserabilium personarum. IV. 1327. N. 5.
— jurisdictionem magistratus loci nec sponte subire, nec prorogare permittitur; nec potest fori sui privilegio renuntiare. IV. 1329. N. 9. & 1330.
— in quibus causis non habeat jus revocandi ad proprium forum. IV. 1330. N. 9.
— si conveniatur in loco studii de alibi gestis, potest domum revocare. *ibid.*
— si agat adversus pupillum aliamve miserabilem personam; ipse trahitur ad principem, non ad dominum loci. IV. 1331. N. 9.
Studiosus omnis generatim Clericus appellatur. *ibid.*
Studioso an fori privilegium competat in criminalibus. IV. 1332. 10. & N. 13.
Fori privilegium quod habet studiosus, metiendum est ex cujusque academiæ privilegiis. IV. 1332. N. 13.
Eadem privilegia indulgentur studioso, quæ absentibus causa Principis, aut Reipub. solent indulgeri. V. 1066. N. 11.
Studioso absenti datur in integrum restitutio. V. 1064. 13. & N. 9.
— an studioso absenti denegetur, si procuratorem non reliquit. V. 1066. 14. & N. 11.
Cessat S. C. Macedonianum in pecunia studiorum causa absenti credita ad usus necessarios. VIII. 146. 1. & 147. *seqq.*
— & eo nomine creditori est actio in solidum adversus filiumfam. & adversus patrem. VIII. 150. 14. & 151. *seq.*
Studioso non possunt auferri libri, quos emit, facta cessione bonorum. XI. 273. N. 26.
An donatio inofficiosa studioso facta revocetur. V. 568. N. 4.
Sumptus studiorum causa facti sive a patre, sive a matre non imputantur in legitimam. V. 478. N. 44.
— nisi expresse repetendi animo fuerint erogati. *ibid.*
— horum causa potior etiam dote; & quibus in rebus. V. 479. d. N.
Quam æquum sit sumptus causa studiorum factos neque in collationem venire, neque imputari, *ibid.*

BIU Cujas

— collatio tamen admittitur, & imputatio, si pecuniam a patre sibi datam studiosus inique prodegerit. V. 480. d. N.
Stulti quinam in jure dicantur. I. 177. 2.
— errantibus opponuntur. I. 177. & 178. 3.
— illis succurri non solet. I. 178. 3. VIII. 433. 9.
Subhastatio bonorum quorum gratia fiat ; & quæ ad eam requirantur. VI. 141. 1. & N. 1. & 142. *seq.* & 145. 146. N. 6.
Subhastationem præcedere debet judicis decretum; & an unum, vel duplex. VI. 141. N. 1. & 145. 6. & 146.
Subhastationum causa summaria. VI. 145. N. 6.
Quinam tractationes scripserint de subhastationibus. VI. 141. N. 1. & 142.
— Vide *Bona*.
Substituere latiori significatione quam vim habeat. II. 226. N. 4. IX. 199. 2.
Substituo, verbum generale est, & omnem substitutionem continet. VIII. 1303. 3.
Substituere, substitutio quid sit, & unde dicta. II. 225. 2. 3. & 226. IX. 200. 3. 5. & 201. *seqq.*
— triplex illius introducendæ causa. II. 223. N. 1.
— improbata defenditur. II. 225. & 226. N. 1.
Substitutio alia directa, alia fideicommissaria. II. 230. 8. & 231. 12. & 232. IX. 208. 30.
— directa quæ sit. II. 230. 9. IX. 207. 27. & 208. 31.
— fideicommissaria quæ. II. 230. 10. IX 207. 28. & 208.
— omnibus testatoribus & quibuslibet heredibus jure communi permissa. IX. 209. 34.
Directa substitutio, altera fit in *primum casum*; altera in *secundum casum*. Casus uterque quinam sit. II. 232. 14. & 233. *seqq.* IX. 203. 13. *seqq.* & 204. & 208. 31.
— quæ fit in primum casum, *Si ille heres non erit*, appellata vulgaris; & quare. II. 235. 18. & 236. IX. 204. 20. & 205. 21. 22. & 208. 32.
— quæ sit in secundum casum, i. e. *Si heres erit, et impubes decesserit*, cur dicta pupillaris ; & quo jure recepta. II. 236. 19. & 237. IX. 205. 22. & 206. 23. 24. & 209. 33.
Substitutio *Compendiosa* quæ sit. Quare ita sit appellata; & an recte. II. 240. 23.
— *Breviloqua*, sive *Reciproca*, quæ sit, & cur ita dicta; & inter quos facta intelligatur. II. 241. 24. & 242. VIII. 1303. 2. *seqq.* & 1304. *seqq.* IX. 210. 35.
— an, & quando reciproca a milite interposita in utrumque casum facta esse intelligatur privilegio militum. VIII. 1304. 6. 7. & 1305. *seq.*
Substitutio directa vulgaris aut verbis exprimitur, aut verbis non expressa intelligitur. II. 245. 2.
— exprimitur alias plena oratione, alias verbo uno. II. 245. 3.
— verbis non expressa ex conjectura voluntatis colligitur duobus modis. II. 245. 4.
— tacita *vulgaris* quomodo ex pupillari expressa colligatur, & vicissim. II. 245. 5. & 246. *seqq.* IX. 213. *seqq.*
Substitutio vulgaris evanescit, instituto herede ipso jure existente, si *suus* fuerit ; vel hereditatem adeunte, si extraneus. II. 294. 9. 10. & 250. *seq.* IX. 221. *seqq.*
— expirat, adita a servo jussu domini hereditate, si testator scivit esse servum, quem instituit. II. 251. 15. 252. IX. 224. 4. & 225. *seq.*
— an expiret aditione servi, si testator a se institutum servum esse ignoraverit. Et quomodo res componatur. II. 252. 16. & 253. *seqq.*
Rata est substitutio, vel suo se abstinente, vel repudiante extraneo hereditatem. II. 257. 19. 20. *seqq.* & 258. 23. 24.
— vel utroque postea in integrum restituto. II. 256. 257. 19. & N. 9.
Servo nolente adire, & filiofam. hereditatem repudiante, etiam invito patre, vel domino, locum habet substitutio. II. 258. 25. & 259. *seq.* IX. 226. 10. 11. & 227. *seq.*
Substitutio manet, herede, vel vivo testatore, vel ante aditionem mortuo, vel deficiente institutionis conditione. II. 261. 28. *seqq.* IX. 228. & 229. 16.
— substitutio tamen cessat in iis personis, quæ hereditatem etiam non aditam transmittunt, vel ad suos, vel ad quoscunque heredes; & quæ sint. II. 261. 31.
— ad quem spectet transmissa, tametsi non adita hereditas, ad substitutumne, an ad heredem defuncti, sive institutum, sive legitimum. II. 261. 32. & 262. *seqq.* IX. 229. 17. & 230.
Ex Vulgari substitutione succeditur testatori, non autem instituto. IX. 230. 18. & 231. *seq.*
Substituti, vel sibi invicem, vel uni plures, videntur substituti ex iisdem partibus, ex quibus instituti fuerant. II. 262. 23. & 263. *seq.*
Vulgariter substitutus an fisco sit potior, cum hereditas instituto aufertur, ut indigno. II. 157. N. 9. IX. 225. 7.
An sit locus substituto, cum filiusfam. institutus recusat adire hereditatem, licet jubente patre. II. 258. 25. 26. & 259. 27.
Omittente, & repudiante hereditatem aut aliter excluso ab hereditate instituto, locus sit substituto. II. 260. 27.
In pupillari substitutione spectanda substituendi potestas, & voluntas substituentis. II. 265. 1. *seqq.*
Potestas substituendi pupillariter quodnam jus tribuat parentibus. II. 266. 5 & 267.
An, & quod jus substituendi arrogato concedatur patri arrogatori. II. 267. 7.
Quibus rebus fiat, ut rata sit pupillaris substitutio. II. 267. 8. IX. 236. 2.

— Quæ-

BIU Cujas

Quænam conditiones desiderentur in persona liberorum, ut pater illis substituere possit. II. 268. 9. 10. & 269. *seqq.* IX. 236. 2. & 237. *seqq.*
Conditio, seu forma pupillaris substitutionis propria quæ sit. II. 272. 15.
Substitutio pupillaris concludi potest infra pubertatem. II. 274. 17.
— si pubertatis annos excesserit, utilis est usque ad pubertatem. II. 272. & 273. 15. IX. 339. 10.
— facta verbis directis ultra pubertatem inutilis est. Secus tamen, si fiat verbis precariis. II. 273. 15. & 274. 16. IX. 339. 10.
Substitutio pupillaris pars est, & sequela paterni testamenti. II. 274. 18.
Pater testamentum sibi facere debet prius, quam substituat impuberibus liberis. II. 275. 20. IX. 241. 13.
— debet sibi prius heredem testamento facere, quam filio, cui exheredato substituat. II. 275. & 276. 22. IX. 241. 13. & 242.
— an ordinem scripturæ convertere possit, cum substituit instituto filio *ibid.*
Testamentum patris jure factum esse, exitumque habere debet, ut valeat pupillaris substitutio. II. 277. & 278. 23. IX. 242. 16. & 243.
Hodie pupillaris substitutio evanescit, vel paterno testamento rescisso, vel non adita ex eo hereditate ob alias, quam præteritionis, vel exheredationis causas. II. 278. 23. 24. & 279.
Substitutio pupillaris fit irrita, vel repudiata hereditate, vel conditione institutionis deficiente, vel abstentione sui heredis. II. 279. 24.
In quibus causis, etiam repudiata hereditate, valeat pupillaris substitutio. II. 279. 25. & 280. IX. 243. 17. & 244.
— hereditate non adita, valet pupillaris substitutio in duabus causis. II. 280. 26. & 279. 24. IX. 244. & 245. 17.
Substitutio pupillaris cur item dicta, pupillare testamentum, tabulæ pupillares, & secundæ tabulæ. II. 281. 27. IX. 245. 18. 19. 20. 246.
Cur in pupillari substitutione testamentum patris duplex esse dicatur. II. 281. 28. & 282. 29. & 283. *seq.* IX. 246.
Pupillaris substitutio, vel exprimitur verbis, vel non expressa verbis intelligitur. II. 285. 1.
— verbis exprimitur, vel tota conditione substitutionis, vel parte ejus posteriore expressa, vel uno verbo; & quomodo. II. 285. 2. 3.
— pupillaris intelligitur, cum pater filio impuberi instituto substituit in vulgarem casum. II. 285. 4. & 286. 287.
— pupillaris contineri intelligitur in expressa vulgari, præterquam in tribus causis. II. 287. 5. *seqq.* & 288. 9.
— intelligitur etiam, cum pater, pluribus institutis impuberibus, eos invicem substituit: secus si cum impubere pubes sit institutus. II. 288. 10. & 289.
Substitutio pupillaris quid, cui, quando & quantum deferat. II. 289. 11. & 290. *seqq.*
— Quinam ex substitutione vocentur his verbis: *Quisquis mihi heres erit, idem filio meo heres esto.* II. 289. 11. & 290. *seq.*
Substitutio mentecapti ad exemplum pupillaris a Justiniano inducta; & an recte dicta *exemplaris.* II. 238. 20. & 239. IX. 206. 25. & 207. & 209. 33.
— habet quædam cum pupillari communia, quædam dissimilia. II. 295. 2. & 296. *seqq.*
— per hanc permittitur parentibus substituere liberis mentecaptis puberibus, si heredes erunt, & in insania decesserint. II. 295. 2. & 296. 5.
— dicta, testamentum liberorum quoad hereditatem; quoad factionem vero testamentum patris. II. 295. & 296. 3.
Pater debet sibi testamentum facere, priusquam substituat mentecapto. II. 297. 7.
— an hujus substitutionis sententia porrigenda sit ad mutos, & surdos. II. 298. & 299. 11.
— adversus hanc præteritæ matri denegatur inofficiosi querela. II. 295. 2.
Mater, & avia possunt substituere mentecapto in patris, vel avi potestatem non recasuro. II. 296. 6. & 300. 13.
— nihilominus non potest substituere dementi mater, quæ venerit ad secundas nuptias. II. 301. 14.
Parentes non possunt substituere mentecaptis, nisi illos heredes constituant, & legitimam totam eis relinquant. II. 301. & 302. 16.
Substitutio mentecapti finitur ejus resipiscentia. II. 302. 17. & 303.
Substitutio evanescit, si demens, vivo patre, resipuerit; & eo mortuo rursus in amentiam inciderit, in eaque decesserit. II. 302. 17.
— durat ea tamen, si rursus in mentis alienationem inciderit, & in ea vivo patre decesserit. *ibid.*
— quid, si filius, dum erat sanæ mentis, sibi testamentum fecerit. II. 304. 18.
Mentecapto substituendi sunt, primo liberi, deinde fratres, si quos habet, istis deficientibus, cæteri. II. 304. 19.
— an omnes liberi, vel fratres. *ibid.*
— an ex liberis, vel fratribus ii, qui substituti non sunt, possint impune præteriri, vel an debeant exheredari. II. 304. & 305. 19.
Pater, si filio mentecapto substituit in *primum casum*, etiam in *secundum casum* substituisse intelligitur. II. 305. & 306. 20.
— ex hac substitutione defertur hereditas substituto. II. 306. 21.
— & quidem hereditas filii, non patris. II. 306. 22.
— & ea conditione, si liberi mentecapti heredes erunt, & mentecapti decesserint. II. 306. 23.
Successio ambiguum verbum. Et quam varie accipiatur. II. 7. 2. & 8. & 9.

— quid

BIU Cujas

— quid significet in definitione hereditatis. II. 9. 3. & 10. *seqq.* & 14. 7.
Successio in universum jus alterius adhuc viventis fit per arrogationem, vel per ingressum monasterii. II. 4. 3. 4.
— utraque quodnam jus tribuat, vel monasterio, vel arrogatori. II. 4. 4. & 5. 6.
Successio in universum jus mortui fit per hereditatem. II. 6. 7.
— Vide *Hereditas.*
Successio in universum jus defuncti fit, vel in capita, vel in stirpes, vel in utrumque, & quomodo. II. 1126 19. 20. & 1127. *seq.*
Successio legitima quæ. II. 1103. 2. & 1104.
— est ex jure naturæ, tametsi ordinem formamque habeat ex jure civili. II. 1103. & 1104. N. 4.
— quandonam, & quibus deferatur a lege. II. 1104. 4. & 1105. *seqq.* VII. 1041. 1. & 3.
Quomodo succedatur hereditati, cujus bona sita sunt in diversis ditionibus. II. 1104. N. 4.
Suffragator quinam dicatur. V. 193. 4.
Suffragium pro honorario. V. 194. N. 4.
Suffragium proprie dictum in jure quid sit. VII. 633. 1.
Accipi honeste potest aliquid, & jure retineri ob suffragium. VII. 635. 3.
Promissum causa suffragii quibus conditionibus debeatur. VII. 636. 4. 5. 6.
Promissa res ob suffragium qua actione petatur. VII. 638. 7.
Quodnam jus singulare constitutum sit ob acquisitionem rei traditæ ex causa suffragii. VII. 638. 8.
Quæ sit pœna occupantis res causa suffragii promissas. VII. 638. 9.
— & quando aliquis ea pœna teneatur. VII. 639. 10.
De triplici differentia promissi ob suffragium, & salarii advocatorum. VII. 640. 12.
Suffragiorum numerus minor cedit numero majori, licet pars minor majori præstet auctoritate, vel merito. XI. 326. 5. & N. 2.
Sui, vel alieni juris quinam sint. I. 298. 4. & 376. 1. & 377. 2.
Sui ex ipsa notatione nominis quinam dicantur in jure. II. 351. 13. & 352. *seqq.*
Sui heredes defuncto quinam sint ipso jure. II. 341. 2. 3. & 342. *seqq.*
Quinam sint hi, quos facit *suos* testatoris voluntas. II. 349. 10.
Sui heredes jure civili sunt iidem necessarii. II. 349. 10. & 350. 11.
— & quam hoc sit recte constitutum. II. 350. 12. & 355. 18.
Sui tamen possunt institui sub ea conditione *si voluerint* vel sub alia conditione potestativa. II. 349. 11.
Sui heredes existunt, etiam inviti, & juris sui ignorantes. II. 356. 20. & 357.
— etiam si furiosi sint, vel infantes. II. 357. 21.
Sui, cum semel extitere, manent heredes; & coguntur respondere creditoribus hereditariis, nisi se abstineant. II. 357. 23. & 358. 24.
Sui & puberes abstinere possunt, nisi se bonis immiscuerint. II. 360. 29.
— vel nisi, se immiscendo, restitutionem in integrum impetrarunt. *ibid.*
Sui, & impuberes abstinendi facultatem habent, sive se immiscuerint, sive non. *ibid.*
— & quinam se immiscere dicantur. II. 361. & 362 31.
Abstinendi beneficium non habent, qui aliquid amoverint, vel amovendum curaverint ex hereditate. II. 361. 30.
Sui, qui se abstinuere, quibus careant hereditariis, sive commodis, sive incommodis. II. 363. 33. *seqq.* & 364. *seqq.*
— Vide *Abstinere, Abstentio, Suus.*
Successioni non est locus in suis. VIII. 1332.
Suitas verbum est haud ignotum latinis. II. 341. N. 1.
— quas ab causas inventa fuerit. *ibid.*
— an exheredatione perimatur. II. 341. N. 3. & 342. *seq.*
— non est species agnatiouis. II. 343. N. 4. & 344. N. 6.
— quibus modis differat ab agnatione. II. 344. N. 6.
— non habet gradus. II. 346. 7.
Quinam suitatis effectus. II. 367. N. 25.
Superficiarius qui. II. 1292. 4.
— habet in superficie easdem dominii partes, & remedia, quæ sunt dominis prodita. II. 1300. 2. *seqq.*
— potest acquirere, & imponere servitutem ædibus superficiariis. VI. 629. N. 2.
Superficies quid sit. II. 1292. 4.
Alienandi jure fruitur superficiarius; & hoc jus quid contineat. II. 1303. 6.
Unica præstatio superficiarii. Quæ illa sit, & an remittatur interdum. II. 1305. 9.
Jus superficiarium quid. II. 1291. 1.
Tria ad jus superficiei constituendum necessaria. II. 1292. 2. 3. 4. & 1293. *seq.*
Quomodo jus superficiei haberi possit in alieno. II. 1293. 6.
An præstatio pensionis necessaria sit in jure superficiei. II. 1293. 7. & 1294.
Superficiem recte solus dominus constituit. II. 1294. 9.
Superficies constituenda est in solo. II. 1294. 10.
— potest constitui conductione; & quomodo. II. 1294. 12. & 1295.
An possit constitui emptione. II. 1295. 13. & 1296. 16. 17. & 1297. *seqq.*
— quomodo locatio superficiei distinguatur ab ejusdem emptione. II. 1295. 14. & 1296.

BIU Cujas

— emptori superficiei competit in rem actio; secus conductori, nisi ad longum tempus conduxerit. II. 1296. 15.
— potest constitui donatione. II. 1298. 19. & 1299.
Superficies pacto constituta transfertur traditione duntaxat in superficiarium. II. 1299. 20.
— legata gratis testamento etiam sine ulla traditione in legatarium transfertur. II. 1300. 21.
— legata cum certa pensione non transfertur, nisi ubi conditio placuerit legatario. *ibid.*
Quinam finis constituendæ superficiei. II. 1300. 22.
In alienatione superficiei an domini consensus requiratur. II. 1304. 7. 8. & 1305.
Superficiei proprietas est solius domini; & quæ sint ejus proprietatis emolumenta. II. 1305. 10. & 1306.
Jus superficiarium finitur, jure domini constituentis soluto. II. 1307. 2.
— finitur tempore. Et quomodo. II. 1307. 3.
— Rei mutatione, ædibus ruina vastatis, vel incendio absumptis. II. 1308. 4.
— an nova ædium constructione jus superficiei reviviscat. II. 1308. 5. & 1309
— si solum ab initio conduxerit, an absumpta superficie, iterum ædificare possit. II. 1309. 6. 7. 8. & 1310.
— amittitur culpa superficiarii, puta, si pensionem finito anno non solverit. II. 1310. 9.
— cur secus in emphyteusi. II. 1310. 10. & 1311.
— amittitur, neglecta præstatione, de qua inter partes convenerit. II. 1311. & 1312. 11.
Finita superficies ad quem redeat. II. 1312. 12.
Supremus proprie quinam dicatur. XI. 37. 4. 5. & 9.
Supplicatio pro extrahendo processu quid sit. VI. 25. & 18.
— quid differat a libello. VI. 26. d. N.
— Vide *Libellus.*
Supplicationum usus in Curia Principis. VI. 418. N. 22.
Surdus. Vide *Mutus.*
Suspecta persona, quæ dicatur. VII. 646. 8.
Suspecti accusatio ex quibus causis ante susceptam tutelam inferatur. I. 310. & 311. 2.
— institui non potest, finita tutela. I. 564. 3.
Suspecti accusationem probatio, & causæ cognitio sequi debet. I. 572. & 573. 20.
De suspecti accusatione an alius a Præside magistratus, & judex cognoscere possit. IV. 1201. 16.
— Vide *Accusatio.*
Suspectus. Vide *Judex, Tutor.*
Suum cujusque duplex. I. 227. 1. 2. III. 411. 1. X. 1063. 2.
Suus quinam dicatur. II. 346. N. 8. & 351. 13. & N. 12. & 352. *seqq.*
Suus, vel pure instituendus, vel sub conditione potestativa. II. 84. 5. 85. 7.
— Vide *Sui.*
Syndicus quam varie nominetur. V. 225. N. 22.
— quomodo differat ab actore. V. 226. 22. & N. 22.
— an sit idem cum administratore rerum civitatis. d. N. 22.
Stipulando civitati obligationem acquirit. III. 569. 15.
— petens restitutionem in integrum auditur sine speciali mandato. V. 1243. N. 1.
— libellum concipit in civili causa nomine collegii universitatis. VI. 52.
— pro universitate accusata respondet. V. 179. N. 5.
— pro ea partes accusatoris sustinet. V. 189. N. 11.
— an procuratorem ad agendum dare possit, lite jam contestata. V. 221. N. 17. & 229. N. 25.

Ta-

BIU Cujas

T

TAbellio qui sciens contractus vetiti, veluti, instrumenta alienationis feudi, vel rerum ecclesiasticarum confecit, dicitur infamis. V. 100. N. 13
Tabelliones an, civibus stipulando, acquirere possint. XI. 795. 33. & 796.
Tabellionum munus quodnam sit. *ibid.*
Taberna unde dicta. XI. 1701. 4.
— per metonymiam dicta quid significet. VI. 886. 5.
Tabulæ adfixæ foribus quando impune refigi queant, vel secus. IV. 329. N. 5.
Tabulæ testamenti quæ, quomodo, quibus desiderantibus aperiri valeant. II. 403. 7. *seqq.* & N. 3.
— Vide *Aperturæ.*
Tabularum appellatione quid intelligant juris interpretes. II. 523. 4. VII. 1230. 23. IX. 987. 1.
Quemnam tabularum usum veteres fecerint. II. 523. 4. & 524. VII. 229. 21. 22.
Cuinam, & qua de re competat interdictum *de Tabulis exhibendis.* IX. 987. *seqq.*
— Vide *Interdictum.*
An is, qui tacet, pro consentiente habeatur. VIII. 579. 4. & 580. *seqq.*
Taciti significatio duplex; & quæ. III. 1149. N. 3.
Tacitum est quod in expresso vi ipsa continetur. II. 245. N. 2.
Tacitum recte vocatur, & quod est ex ipsa legis interpretatione, vel fictione. *ibid.*
Taxare quid sit. VI. 374.
Taxatio, verbum ambiguum; & quæ sit ejus significatio. VI. 374. 5. & N. 6. 7. & 375.
Tempus continuum opponitur utili; & quid sit utrumque. I. 145. 3. & 1099. 1.
— in re dubia intelligitur continuum. I. 145. N. 1.
— cedit & ignoranti. I. 145. 3.
Tempus continuum in servitutibus quotuplex; & quale unumquodque. III. 404. 16.
Tempus restitutionis in integrum quomodo continuum. V. 1141. 18.
Ex quo die tempus actionum cedat. IV. 721. 18.
In quibus causis cœptum pro completo habeatur. IV. 723. 20.
Tempus non est modus tollendæ obligationis. IV. 709. N. 1.
Tempore quænam finiatur obligatio, & quatenus. IX. 1374. 13. & 14.
Temporis computatio alia naturalis, alia civilis. I. 1074. N. 3.
In temporibus an servandum sit, quod longius est: & quando secus. XI. 858. 2.
Tenor quid significet apud latinos. I. 115. 9.
Tergiversatio qid sit. V. 122. 20.
— infamat. *ibid.*
Termini prorogatio an liberet fidejussorem. IV. 1026. N. 6.
Terminus probatorius continuus VI. 251. N. 6.
An dies termini computetur in termino. *ibid.*
Territorium quid sit, & unde dictum. IV. 1168. & 1169. 5. & N. 5. & 1166.
— quomodo sit cum jurisdictionem conjunctum. IV. 1163. N. 4.
Omnis magistratus & judex habet territorium in quo jus dicat, legibus, vel moribus eidem constitutum. IV. 1168. 5. & 1169.
An solus magistratus cui generalis jurisdictio competit, territorium habeat; an & ille cui certarum causarum concessa jurisdictio. IV. 1169. N. 4.
An territorium habeat, qui jurisdictionem habet duntaxat in certas personas. IV. 1169. N. 4.
Magistratus extra territorium habetur, tanquam privatus. IV. 1169. 5.
— extra territorium cognoscere jure non potest adversus exterum, ne de possessione quidem. IX. 879. 1. 880. 2. & 882. 4.
— potest tamen adversus eum, qui sit alterius territorii, pro jurisdictione sua cognoscere in causis quatuor. IX. 881. 2. & 882. 3.
Extra territorium voluntariæ jurisdictionis actus expedjuntur. IV. 1172. N. 8.
An prorogatio jurisdictionis extra territorium permittatur cum consensu judicis illius teritorii. IV. 1171. & 1172. N. 8.
De territorio cujusque magistratus ex legibus, vel moribus cujusque gentis aut populi judicandum. IV. 1170. N. 5.
Tertius ad judicium veniens, an processum judicii inchoatum impedire, vel retardare possit. V. 911. & 912. N. 7 XI. 245. N. 22.
— qnando appellare possit; & quatenus. VI. 415. 12. *seqq.* & N. 6. *seq.*
— an innovare possit, ubi sua interest, & quatenus. VI. 468. 9. & N. 9.
Exceptio de jure tertii non auditur, ubi is nullum jus, vel causam a reo habet. VI. 561. N. 4.
Exceptio de dominio tertii efficax. *ibid.*
An vindicanti domino opponi directo possit de utili dominio tertii. *ibid.*
Testamenti vulgaris etymologia reprehenditur, & vera inquiritur. IX. 1. 1.

BIU Cujas

Testamenti origo an sit ex jure gentium; an ex jure civili. II. 19. N. 1. IV. 7. 7. & 8.
— definitio uberius explicata. II. 19. 2. & 20. *seqq.* IX. 2. 2. & 3. *seqq.*
Testamenti factio; sive ordinatio duplex. II. 22. 3. & 23.
— faciendi testamenti facultas tempore testamenti necessaria. II. 34. 13. VIII. 1333. 10.
Testamentum quatenus sit juris publici. II. 52. 9. & N. 11. VIII. 1343. 3.
— aliud in procinctu, aliud per æs, & libram. II. 37. & 38. N. 2.
Testamentum aliud vulgare, sive paganum; aliud militare. II. 22. & 23. 3.
Testamentum qui facere possint, jure communi. II. 25. 1. & 26. *seqq.*
An quis testamentum facere possit, ex tribus rebus æstimandum. II. 27. 2. & 28. *seqq.*
Facultas testandi tria desiderat. II. 29. 7.
Quinam testamentum facere prohibeantur. II. 29. 8. & 30. *seqq.*
Testamentum semel jure factum, an & quomodo non infirmetur, conditione testatoris mutata. II. 34. 13. & 35. 14. & 36. 15.
Quare tam multa in testamento solemnia, cautiones, subtilitates jure civili requirantur. II. 31. 1. & 38. *seq.*
Cujus regionis vel civitatis leges aut mores in ordinando testamento servandi. II. 37. N. 1. IX. 80. 11.
Testamenta fiunt aut publica, aut privata fide. II. 39. 2. IX. 49. 1.
Publicam fidem habent testamentum vel Principi oblatum, vel apud acta insinuatum. Et quale utrunque. II. 39. 3. 4. & 40. 5. IX. 51. 2.
— in utroque nulli testes desiderantur. II. 40. 4. & 42. 5. IX. 53. 9.
Testamentum privata fide factum quale sit. II. 41. 1. IX. 59. 3.
— fit scripto, vel nuncupatione. Unde scriptum & nuncupativum testamentum. III. 42. IX. 59. 3.
— scriptum requirit scripturam, & septem testes, idoneos, rogatos, eorumque consignationem. II. 43. 3. 4. & 44. *seqq.* IX. 59. 4. *seqq.* & 60. 7.
Nihil interest in qua materia scribatur, nec quando vel a quo scriptum sit. II. 43. 4. IX. 39. 2.
Quinam sint testes idonei in testamento. II. 45. 7. IX. 60. 8.
— quinam esse prohibeantur natura, vel lege. II. 45. 8. 9. & 46. *seqq.* IX. 60. 8. & 61.
In quibus testamentis quidam, licet idonei, ob privatas causas, testes esse non possint. II. 49. 16. 17. & 50. *seqq.* IX. 61. 9. & 62. *seq.*
— quo tempore idonei esse debeant. II. 54. 24. IX. 63. 11.
Testes subscribere debent testamento, & ipsum consignare proprio, vel alieno annulo, vel sigillo. II. 55. 3. 3. 4. & 56.
— omnes durare debent, donec suprema contestatio peragatur, nisi casus aliquis impediat. II. 57. 6. IX. 66. 15.
— debent uno contextu actionis testamentum cum testatore peregare. II. 67. 58. 7. IX. 66. 15. 16.
Quinam actus testamentum interrumpant, aut secus. II. 58. 7.
Solemnia testamenti jure singulari aucta in testamento cæci. Quæ forma in eo observanda. II. 60. 2. IX. 68. 18.
— quibus in testamentis remittantur. II. 61. 3. IX. 68. 19.
Quænam sit forma testamentorum quæ fiunt a parentibus inter liberos. II. 61. 5. 62. 7. & 63. 8. IX. 70. 2. 3. & 71. *seq.*
An valeant extraneo relicta, testamento inter liberos minus solemni. II. 62. 6.
Quando, & quam vim habeat posterius testamentum non solemne. II. 63. 64. 9.
Testamentum ad pias causas solemnia nulla requirit, præter duos testes. II. 64. 10.
— nullum est tamen, si fuerit ratione voluntatis imperfectum. II. 63. N. 6.
Testamentum tempore pestis conditum an valeat, solemnibus omissis. II. 63. N. 6. & 64.
An testamenti solemnia obligent in foro animæ. II. 59. N. 1. & 60.
Testamenti nuncupativi forma, & observatio quæ sit. II. 65. & 66. 3. *seqq.* & 67. IX. 77. 1.
— hæc partim communis tesamento scripto, partim propria. II. 65. 2. IX. 77. 1. 2.
In testamento nuncupativo necesse est ut testes intelligant sermonem testatoris: secus in testamento scripto. Et quæ differentiæ ratio. II. 67. 6. *seqq.* & 68 9. IX. 79 6. 7.
Utraque forma testamenti scripti & nuncupativi suas habet, & proprias utilitates. II. 68. 11. & 69. *seq.*
Hodie solum in usu est testamentum nuncupativum, ad fidem tamen rei gestæ in scripturam redactum. II. 65. N. 2. IX. 80. 11.
De fide testamenti a notario confecti observanda consuetudo regionis & populi cujusque. IX. 80. 11.
In quovis testamento necessaria heredis institutio. II. 71. 2.
Quædam leges in testamento parentum, & liberorum, vel fratrum servandæ sunt erga parentes, & liberos; vel fratres. II. 72. 3. & 73. *seq.*
Parentes in testamento liberos omnes proximi gradus vel instituere, vel exheredare debent. II. 73. 4. 5. 6. & 74. 79. 12. & 80. 13.
— etiam postumos. II. 74. 78. 7.
— & non tantum filios, sed etiam nepotes. II. 75. 8.
— Vide *Liberi, Postumi, Nepotes,*
Testamenta infirmantur, vel testatore volente, vel invito. II. 124. 2.

BIU Cujas

Nuda voluntate testamentum non infirmatur. II. 124. 3.
— infirmatur, volente testatore, cum tabulæ testamenti rumpuntur, resignantur, vel delentur. II. 125. 4. IX. 83. 2.
— quid intersit, utrum aliquid perfecto testamento, vel ante sit deletum, & an consulto, vel secus. II. 125. N. 3. IX. 29. 3. *seqq.*
Cui, & quando a testatore, vel ab alio quid deletum præsumatur. II. 125. N. 4.
— infirmatur posteriori testamento perfecto; interdum & imperfecto; & quando. II. 125. 6. & 126. *seqq.*
— item revocatione voluntatis; & quomodo. II. 128. 14.
— quid si curaverit revocare se nolle. II. 126. N. 5.
— quid si aliud faciat, prioris oblitus. *ibid.*
Testatore invito infirmatur testamentum, vel interno ipsius testamenti vitio, vel casu externo. II. 128. 15.
— vitium internum testamenti quodnam sit. II. 128. & 129. 16.
— vitio interno, vel rumpitur agnatione, aut quasi agnatione sui heredis. II. 129. 17. 18. & 130. IX. 112. 4.
— Vide *Agnatio.*
— vel rescinditur bonorum possessione contra tabulas, & inofficiosi querela. II. 131. & 132. 19.
— Vide *Bonorum possessio, Inofficiosi querela.*
Quid intersit, utrum nullum sit testamentum, an rescindatur. II. 132. 20.
Casu externo infirmatur testamentum, quod irritum fit capitis diminutione testatoris, vel defectu heredis. II. 133. 21.
— irritum fit capitis diminutione quacunque; & quare. II. 133. 22. 23. & 134. 25. 26. 27.
— excipitur testamentum captivi; & quare. II. 133. 24. & 134.
An valeat testamentum capitali judicio damnati. II. 135. 28.
Testamentum filiifam. de bonis castrensibus, & quasi castrensibus irritum non fit emancipatione. II. 135. & 136. 30.
Testamentum ejus qui in reatu mortem sibi conscivit, irritum sit. II. 136. 31.
Nec furore, nec alio vitio, aut conditionis mutatione testatori superveniente, nisi capitis diminutione, irritum fit testamentum. II. 137. 32.
Irritum fit testamentum, si nullus heres ex eo existat. II. 138. 33. IX. 113.
Probatio nullitatis testamenti ad quem spectet. VII. 1042. 8.
Testamenta interdum convalescunt, irrita præsertim. II. 138. & 139. 34.
Quando convalescat testamentum militis damnati. II. 139. 35.
Testamenta irrita quatenus convalescant pristini status restitutione. II. 139. 36. 37. & 140. *seqq.*
Quatenus convalescat testamentum ruptum. II. 143. & 144. 42.
Testamentum facere licet quacumque lingua, quibuscunque verbis; dummodo testantis voluntas intelligatur. IX. 87. 1.
Vitium scripturæ testamento non nocet, ubi constat de sententia testatoris. IX 91. 2.
— scripturæ vitium in testamento duplex. IX. 91. 3.
Ordo rerum in testamento scribendarum inversus an vitiet testamentum. IX. 92. 5. & 94. 9.
Quid in impuberis exheredati testamento. IX. 92. & 93. 5.
Omissa ex vitio scribentis verba aliqua in heredis institutione an vitient testamentum. IX. 93. 6. 7. & 94.
— quid si testator ea consulto non errore omiserit. IX. 94. 8.
Notis scribi testamenta non debent, & ita descripta non valent. IX. 87. 2.
Quidquid in testamento lege pactove cavetur, vel adiicitur, id semper ita accipiendum, ne supervacuo, & inutiliter sit cautum. IX. 626. 3.
Cum quid ambigue aut perperam scriptum est in testamento, verisimilem in eo testatoris voluntatem sequi debemus. XI. 101. 1.
— ex quibus conjecturis voluntas testatoris arguatur. XI. 103. *seqq.*
Ubi pugnantia inter se in eodem testamento inveniuntur, neutrum valet. VII. 1281. 3. & 1285. 11. 1286.
Testamentum inspiciendi, describendique facultas, quibus, & adversus quos, & quatenus fiat. II. 404. 11. IX. 430. 10.
Cum adest unum testamentum authenticum, & aliud ejus exemplum, aperiri debet authenticum. II. 403. 8.
— quomodocunque aperiatur, nihil interest. II. 404. 9.
— Vide *Aperire, Apertura.*
Testamentum an vitiosum fiat, si fuerit furtive sublatum. IX. 27. 1.
— an vitietur propter ea quæ sunt in illo deleta. IX. 29. 3. & 30. *seqq.*
— Vide *Cancellatio.*
De controversiis, quæ nascuntur ex testamento, transigi non potest, nisi inspectis, & cognitis testamenti verbis. VII. 374. 13.
— relicta autem in testamento remitti possunt pro parte, vel in totum, etiam non inspectis testamenti verbis. VII. 374. 14. 15. & 375. *seq.*
Testamentum fidem debiti pro testatore, ejusque heredibus adversus alium non facit. VII. 1030. 2. 3.
— quare non valeant in testamento relicta, quandiu non aditur hereditas. IX. 619. 9. 10.
— quando hæc irrito facto testamento valeant, tamquam relicta codicillis. IX. 619. 10. 11.
In quibus causis, hereditate non adita, valeant in testamento relicta. IX. 621. 12. & 622. *seq.*

BIU Cujas

Quibus rebus constabit, relicta testamento præstari velle testatorem etiam ab intestato. IX. 620. 11.
Testamentum publicare. Vide *Publicatio.*
Testamentorum genera duo antiquissima apud Romanos; & quæ. II. 37. & 38. N. 2.
Testamentum per æs, & libram quodnam sit, quo tempore, & a quibus introductum. II. 38. & 39. N. 2.
Testamentum inofficiosum quid sit; & unde dictum. V. 435. 6.
— Quibus rebus efficiatur inofficiosum. *ibid.*
— Vide *Inofficiosi querela.*
Testamentum inter liberos quale sit; quorum, & inter quos valeat, & quatenus. IX. 69. *seqq.*
Testamentum militare, quod vocant *in procinctu*, quid sit. II. 37. N. 2.
Testamentum militare præmii loco militibus tributum ab Impp. quale sit. II. 310. 2. 3. 4.
— liberum est ab omnibus juris solemnibus; dummodo tamen, vel scripto, vel duobus idoneis testibus constet esse factum a milite. II. 311. 5. *seqq.* & 312. 8. & 326. 42. 43. & N. 20. & 327. 44. 45.
Miles in testamento, si liberos habet, & si scit se habere, impune eos præterit, aut exheredat, sive jure id faciat, sive injuria. X. 312. 9.
Infirmatio militaris testamenti tota pendet ex una militis potestate. II. 313. 10.
Militare testamentum capitis diminutione militis quacunque non fit irritum. X. 313. 10. & 314.
Miles in testamento potest heredem facere quem vult, etiam eum qui factionem testamenti non habet. II. 314. 11.
— an & pœnæ servum. *ibid.*
Miles ex re certa heredem instituens intelligitur in reliquis bonis decessisse intestatus. II. 314. 12. & 315. 13.
— potest ex die heredem instituere. II. 315. 14.
— potest ex die certo substituere. II. 315. 15.
— potest tam sibi, quam filio, imo & soli filio jure militari testamentum facere. II. 316. 16.
— legare potest ultra dodrantem. II. 316. 17.
— superiora facere potest, dum tamen nihil statuat in testamento, quod sit contra jus, aut bonos mores. II. 316. 18. & 326. 42. 43. & 327. 44. 45.
Quænam in testamento militis tamquam contraria bonis moribus, vel legibus improbentur. II. 316. 19. *seqq.* & 317. *seqq.*
Privilegium testamenti faciendi jure militari, an, & quibus militibns tribuatur. II. 319. 26. & 320. *seq.* & 325. N. 17. & 326. 41.
— & quibus conditionibus. II. 322. 32. 33. & 323. *seqq.*
An hoc testandi privilegium militibus nostrorum temporum tribuatur. II. 319. N. 13. & 320.
Miles de bonis castrensibus & quasi castrensibus testari potest, sive sit in expeditione, sive non sit. II. 327. 46.
— in expeditione occupatus testari potest de bonis suis, tam castrensibus, quam paganicis. II. 327. 47.
Filiusfam. miles de solis castrensibus testari potest jure militari, non autem de paganicis. II. 328. 49.
Miles damnatus capitis ex militari delicto testari potest de solis castrensibus. II. 328. 50.
Paganica bona si habet; vel ejus liberis, vel fisco addicuntur. *ibid.*
Testamentum nuncupativum quid sit; & quibus rebus constet. II. 65. *seqq.*
Testamentum scriptum quæ habeat solemnia; & quibus partibus constet. II. 41. 1. & 42. *seqq.*
Testatio proprie dicta quid sit. VII. 1123. 1.
Testatio sola nullius momenti est, testibus non productis; & quare. VII. 1123. 2. & 1124. 3.
— significat interdum scripturam factam, testibus adhibitis. VII. 1026. 9.
— interdum scripturam privatam, veluti, *adversaria.* VII. 1027. 11. & 14.
— posterior hæc pro scribente fidem non facit, nisi adjuvetur aliis adminiculis. VII. 1028. 17. 18.
— quando iis adminiculis adjungere judex possit testationes privatas. VII. 1028. 18. 19.
— Vide *Scriptura.*
Testator nihil aliud videtur voluisse, quam quod dixit. XI. 8. 10.
— præsumitur, in legando civibus, plus dilexisse patriam, quam singulos cives. XI. 9. 16. 17.
— plus notos quam ignotos. XI. 9. 18.
— ex notis plus conjunctos, quam extraneos. XI. 9. 19.
— an, cum scripserit se vivum nihil donasse, cum revera donavit, videatur revocasse donationem: XI. 20. 1.
Inverisimile est testatorem voluisse iniquum aliquod constituere, maxime in eos quos dilexit. XI. 32. 10.
Testator in ambiguo sermone non utrumque dixit, sed quod voluit. XI. 54. 8.
Quomodo cognosci possit in re ambigua, de qua persona testator senserit, cum alicui legavit. XI. 56. 16.
In ambigua testatoris oratione id sequimur quod credibile est fuisse ab eo cogitatum; & unde id colligi possit. XI. 69. 2. 3. & 70. 5. 6. 7.
Testatorem nihil agere voluisse putandum non est. XI. 96. 4.
— recedi non debet a significatione verborum, nisi cogente testatoris voluntate. XI. 94. 3.
Testatoris voluntas spectatur potissimum tempore mortis. XI. 91. 13.
Sola hæc sequenda in iis, quæ pendent ex testatoris voluntate. IX. 172. 5.
Voluntas testatoris servanda est a judice in divisione rerum. VI. 1006. 2.

BIU Cujas

— in quibus causis versetur ista testatoris voluntas, & quomodo servanda in singulis. VI. 1006. 3. 4. & 1007. *seqq.*
Voluntas testatoris rata debet esse inter liberos, quomodocunque ea probetur: inter extraneos non aliter; quam si testamento, vel codicillis sit consignata. VI. 1008. 6.
Voluntates testatorum latius interpretamur. X. 1391. 47. II. 496. 23. & 792. 15. & 869. 17.
Supremæ testantium voluntates toto genere distant a contractibus. III. 477. 4.
— Vide *Voluntas.*
Testatoris affirmatio, vel negatio veritatem rei non mutat. IX. 19. 1.
Testatoris affirmatio pro illo aut heredibus fidem non facit. VII. 1030. 3.
— ejus affirmationi jurejurando confirmatæ in testamento, an & quatenus habenda sit fides adversus heredes. IX. 1029. 1. 2. & 1030.
— ejus judicium in testamento certum esse debere, quomodo sit accipiendum. IX. 141. 2.
Testimonium quodnam dicatur. VII. 1109.
Species testimonii duæ, testes & instrumenta. VII. 1109. 11.
Testimonii veritas, aut falsitas ex quibus rebus deprehendatur. VII. 1124. 3.
Testimonio soli quando credatur, non productis testibus, aut non interrogatis. VII. 1125. 4. & 6.
Testes quid sint. VII. 1109. 12. & 1127. 1. 2.
— idonei quinam sint. VII. 1119. 1.
— quinam, & ex quibus causis non habeantur idonei. VII. 1119. 2. *seqq.* & 1120. *seqq.* & 1128. 6.
Testis in re sua nemo admittitur: & quare. VII. 1147. 1. 2. 3.
Testes suspecti qui. VII. 1119. 5. & 1120.
Testes domestici qui sint. VII. 1120. 7. 8. 9. & 1121. 10. 11. 12.
Quare testes domestici habeantur suspecti. VII. 1121. 13. 14.
An inter domesticos testes numerandus sit frater emancipatus. VII. 1121. 15. & 1122. 16.
An qui desierunt esse domestici, idonei testes habeantur in re gesta, quando erant domestici. VII. 1122. 16. & 1123.
An testium domesticorum fides jure naturali improbetur. VII. 1123 & 1124. 17.
Testes evocandi sunt, & venire cogendi; a quo, & quomodo. VII. 1205. 2. 3. & 1206. & 1211. 17. 18.
— nisi justis de causis se excusent. VII. 1206. 4.
Testes an, & quando per longum iter evocari possint. VII. 1206. 5. & 1207.
— evocati venire non coguntur, nisi suppeditentur illis sumptus ad iter necessarii. VII. 1209. 11.
Quinam, & adversus quos testimonium dicere non cogantur vocati. VII. 1207. 7. & 1210. 14. & 1211. 15.
— quinam, licet evocati, venire non cogantur si absint. VII. 1208. 8.
An qui evocati, aut venire non possunt, aut sine fraude avocari non debent, possint detrectare testimonii dictionem si ad eos mittatur. VII. 1208. 9. & 1209. 10.
Qui testimonii dicendi causa venerunt, si diu ibi maneant, non interrogati, discedere possunt, nec iterum evocati, venire coguntur in causis pecuniariis. VII. 1209. 12. & 1212. 20. & 22.
— secus in criminalibus. VII. 1212. 21. & 1126. 8.
Testes interrogandi sunt, vel utraque parte præsente, si velit adesse; vel alterutra, quæ petit ut producti interrogentur. VII. 1213. 23.
— utrum præsentes esse debeant partes, cum judex testium jusjurandum recipit ad futurum examen: an & cum testes interrogantur. VII. 1213. 24. 25. & 1214. *seqq.*
Testes alii produci non possunt a partibus, quæ audierint testimonia. VII. 1216. 29.
Consuetudine atque usu fori receptum, ut testium jurejurando coram partibus recepto, partes non adsint, nec audiant, cum testes interrogantur. VII. 1218. 30.
Testes jure pontificio recipi solent a judice ordinario ante litem contestatam, ne actori, vel reo probationes depereant. VII. 1220. & 1221. 5.
— quam recte hoc jus sit constitutum. VII. 1221. & 1222. 6.
Testes a judice, vel ab arbitro sunt interrogandi. VII. 1125. 5.
— singuli sunt interrogandi seorsim ab aliis contestibus. VII. 1178. 12.
Testes ab arbitro interrogati, an, & quando sint interrogandi rursus ab ordinario. VII. 1222. & 1223. 2.
— interrogandi sunt ab ordinario in criminalibus. VII. 1126. 8.
— quid in pecuniariis. *ibid.*
Testes in priore judicio interrogati, interrogari non debent in judicio appellationis. VII. 1224. 3.
Quibus temporibus interrogatio testium alteri mandari possit. VII. 1125. 1126. 7.
— intra quod tempus interrogandi sint a judice. VII. 1212. 20.
Interrogatio testium ad futurum examen improbatur jure civili; ea tamen moribus recepta est. VII. 1126. 9.
Testes an in omnibus causis rogati esse debeant. VII. 1199. 10. & 1200. 11. & 1201.
— in quibus causis rogari eos oporteat. VII. 1199. 8. 9. & 1201. 12. *seqq.* & 1202.
— quinam rogati esse intelligantur. VII. 1202. 22.
Testes produci nequeunt post dilationem tribus temporibus datam ad eos producendos. VII. 1079. & 1080. *seqq.*
— quoties produci queant. VII. 1080. 5. & 1081. *seqq.*

BIU Cujas

Testes fidem non faciunt, nisi sint recepta legitime eorum testimonia. VII. 1139. 2. 3.
— quomodo examinandi sint a judice. *ibid.*
Testes dicere testimonium debent jurati. VII. 1139. 2.
— an omnes, antequam testimonium dicant, jurejurando obligari debeant. VII. 1140.
— an, & quando possit illis jusjurandum remitti VII. 1141. 9. *seqq.* & 1442. 12.
— quo tempore jurare debeant. VII. 1142. 15. 16.
— omnes fide digni, nisi sint inhonesti, & infames. VII. 1142. 17.
— quinam cæteris præferendi. VII. 1142. 18.
Liberi ad testimonium dicendum adhibentur, non servi. VII. 1156. 10.
— ad testimonium ferendum non admittuntur, qui sunt inimici; & ex quibus rebus tales existimentur. VII. 1159. 1. & 1160. *seqq.*
Testes sponte venientes rejici non possunt, tamquam suspecti. VII. 1170. 2.
Quandonam rejici non possint ab eo, qui usus est eorum testimonio in alia causa. VII. 1179. 1. *seqq.* & 1180. *seqq.*
— a testimonio repelluntur infames; & quare. VII. 1191. 8 & 504. 11.
— ex duabus tamen causis illi admittuntur. VII. 1192. 9. & 1193. 10.
— an sint a testimonio removendi affines infamibus. VII. 1195. 11. 12.
— non arcentur a testimonio criminis rei, nisi damnati; & quare. VII. 1195. 13. *seqq.*
— corrupti rejiciuntur, & eo nomine damnati non possunt esse testes in alio judicio. VII. 1184. 11. & 1185. 1186. 12.
— fidem non adstruunt, nisi dicant, se interfuisse, & vidisse, vel audivisse quod gestum est. VII. 1194. 17. *seq.*
Qui testantur id quod audiverunt ab allis, fidem non faciunt, nisi, cum quæritur, an extet alicujus facti memoria. VII. 1194. 17. & 1195. 22.
Qui testantur aliquem esse, puta, rei dominum idoneam testimonii sui causam reddere tenentur. VII. 1194. 19. 20.
An testes, qui convicti sunt falsi, instrumento reperto, & exinde condemnati, possint in alio judicio esse idonei. VII. 1241. & 1242. 27.
Falsi testes a quo puniendi; & quatenus. VII. 1173. 1.
— an, & quando puniri possint a judice, qui ejus jurisdictioni non sunt obnoxii. VII. 1175. 2. & 1176. 3.
— sine ullo accusatore coerceri possunt a judice; & quare. VII. 1176. 4. 5.
— nisi tamen ex justo errore falsum testimonium dixerint. VII. 1176. 6.
Falsi testis pœna unde sit æstimanda. VII. 1177. 7. *seqq.*
Testes qui testimonium dicunt ad perpetuam rei memoriam, contra quoscunque fidem faciunt. V. 267. N. 22.
— duo testes sufficiunt, nisi plures ex legum præscripto adesse debeant. VII. 1113. 32. & 1445. 22.
— in quibus causis plures, quam duo desiderentur a legibus. VII. 1146. 23. 24.
Unius testimonio credendum non est. VII. 1143. 19. & 1144. 20. & 1145.
Thesaurus quid sit. I. 721. 2.
— quare nullius esse putetur. I. 721. 1.
— totus acquiritur inventori, si tamen is in loco suo invenerit sine magicis artibus. I. 723. 3.
— inventus in loco publico, vel alieno, quibus, & pro qua parte acquiratur. I. 723. 4. & 724. *seqq.*
— quid juris, si in loco sacro, vel religioso inveniatur. I. 725. 7. & 726. *seqq.*
— quando acquiratur domino soli, aut fisco. I. 728. 12. & 729. *seq.*
Thesaurus, tametsi nullius sit, admittit tamen interdum civilem acquisitionem; & quomodo. I. 909. 2.
Thymelici quinam sint. V. 94. N. 1.
Tigni immittendi servitus quæ. I. 876. 8. & 877. *seqq.*
Tigni nomine quid veniat. I. 877. 8.
Tignum alienis ædibus junctum solvi vetat lex 12. tabb. I. 877. 8.
An, si dominus soli malit eximere tignum, ut domino restituat, ne duplum præstet, id possit. I. 878. 9. & 879. *seqq.*
Qui tignum non junxit, sed ab alio junctum habet, de tigno juncto non tenetur, sed tenetur actione in factum. I. 884. 17.
Tignum ædibus junctum non possidetur, etiamsi ædes possideantur. I. 887. 8.
Tituli inscriptio de *Rebus creditis; si certum petator*; & de *Condictione* duplicem Titulum designat, generalem unum, & specialem alterum. X. 17. *seqq.*
Pars illa prior, *De rebus creditis*, titulum conficit generalem Tertiæ Partis Digest. & Cod. præfixum. VII. 466. X. 28. 8. *seqq.*
Titulus de *Rebus creditis*, quare non omnia contineat pertinentia ad res creditas. X. 46. 26.
— cur non fuerit inscriptus *de Debitis, aut de Contractis rebus*. VIII. 473. 14.
Titulus *Depositi, vel Contra*, cur ita fuerit inscriptus. VIII. 484. 9.
Inscriptio tituli, *Quando dies legatorum cedat*, quid contineat. II. 997. 10.
Tituli, de *Novi operis nuntiatione*; *de Damno infecto*; de *Aqua*, & *aquæ pluviæ arcendæ* continenter in Pandectis positi; & quare. IV. 478. 2. 479.
Titulus de *Constituta pecunia* in Codice positus est alieno loco; & quare. VII. 976. 2.

BIU Cujas

Inscriptio tituli de *Condictione causa data, causa non secuta*, recta est; emendatio autem vitiosa. III. 1204. 11.
Titulus Cod. *Si certum petatur*, quomodo sit accipiendus. VII. 565. 1. 3. X. 67. 12.
— Quam habeant in eo Titulo sententiam verba illa, *Si certum petatur*. X. 66. 10.
Certum pro *mutuo* minime omnium in Titulo Dig. *Si certum petatur*, est usurpatum. X. 53. 1. 54. *seqq.*
de Certi condictione edictum quale sit in Titulo *Dig. de Certi condictione*. X. 59. 4.
— ex eo nulla mutui actio certa, præterquam *Certi condictio*. X. 61. 7.
Titulus de *Judiciis* est generalis & toti Secundæ Digestorum Parti præpositus. X. 20. 2. 3. 21. *seqq.*
Titulus de *Judiciis* idem atque Titulus de *Actionibus*. X. 21. 4. 22. *seqq.*
Florentina Tituli de *Judiciis*, inscripto vitiosa. X. 47. 27. 48. *seqq.*
Titulus *de In jus vocando*, in digestis optime collocatus. VI. 42. 2.
— ejusdem Tituli ordo in Codice quomodo defendatur. *ibid.*
Titulus de *Jurejurando*, opportunissimo loco positus in jure pontificio; minus apto loco in jure civili. VI. 168. 3.
— cur locatus inter res creditas, seu contractus in *Digestis*. X. 634. 4. & N. 6.
Titulus *de Legatis annuis*, an subiiciatur apta methodo testamentariis hereditatibus. II. 581. 1. & N. 1.
Titulus *de Eo quod certo loco dari oportet*, an recte atque ordine collocatus sit in digestis. X. 1057. *seqq.*
Titulus de *Sequestratione pecuniæ*, alieno loco positus in codice; in Decretalibus satis apte locatus; & quare. VI. 232. 8.
Tituli de *Verborum Obligationibus*, summa, ordo, atque utilitas. XI. 409. 15. & 410.
Titulus *De in jus vocando* optime collocatus in Dig. ante Tit. *de Edendo*. VI. 42. 43. 2. & N. 3. VII. 76. 6.
Ordo eorum Titulorum in Codice præposterus; & quomodo defendatur. *ibid.*
Inscriptio Tit. D. *de Vi, et Vi armatæ*, quam sententiam, & rationem habeat. IV. 267. 2. 268. *seq.* & 281. 16. 282.
Tituli de *Ædilitio Edicto* argumentum, & summa. X. 1293. *seq.*
Titulus in Institutionibus inscriptus; *De Usucapionibus et longi temporis præscriptionibus* defenditur. I. 949. & 950. 9.
Tormenta adhibentur ad exprimendam confessionem. VII. 1112. 28.
— nihil probant, & quam probandi vim habeat confessio tormentis expressa. VII. 1112. 29.
— quare tormenta, seu quæstiones pro tali confessione usurpentur. VII. 1112. 28.
Tortura non inurit infamiam. V. 132. N. 18.
— liberi homines immunes ab ea sunt ex jure veteri. *ibid.*
Jure recentiori honoratiores non torquentur. V. 133. 15.
Torturæ non est locus, ubi criminis indicia præcesserint. X. 746. N. 4.
Traditio quid sit. I. 731. 2.
— quibus modis fiat. I. 748. 4.
— cur dicatur modus acquirendi derivativus. I. 747. 2. & 748.
Traditio alia propria, alia minus propria; sive alia vera & realis; alia ficta & immaginaria. I. 757. 15.
— vera sive propria, alia rei mobilis, alia rei immobilis. *ibid.*
— utraque quæ sit. *ibid.*
— an traditio rei immobilis vacuam possessionem desideret. I. 763. 4. & 764. *seqq.*
— minus propria seu ficta quæ sit, & quotuplex. I. 757. 15. 758. *seqq.*
Traditio simbolica quæ. 758. 18. 759. 19.
Traditio *longa manu* quæ. I. 758. 18.
Traditio per appositionem custodis quæ. I. 759. 18.
Traditio *brevi manu* quæ. I. 760. 21.
Traditio per constitutum possessorium quæ sit, & quomodo fiat. I. 758. 16. 17.
— tria ex parte dantis ad illam necessaria. I. 731. 3 & 732. *seqq.*
Traditio dominium transfert. 761. 1. 3. & 762. *seq.*
— dominium tamen non transfert sine causa ad transferendum dominium idonea. I. 741. 7. 8. VII. 1021. 2.
— causa utrum revera, an opinione tradentis subsit, nihil interest. I. 742. 9. & 743. VIII. 1093. 16. 17. & 1094.
In donatione ultra legitimam summam traditio dominium non transfert, si ei non accesserit insinuatio. I. 761. 2.
Traditio rei venditæ dominium non transfert, nisi, vel pretium numeraverit emptor, vel satisfecerit venditori, vel fides ei sit habita de pretio. I. 744. 10. 11. & 745. *seq.*
Traditione opus est ad rem ex conventione transferendam; & quare. I. 745. 1. & 746. *seqq.*
Nulla potest esse traditio sine acceptione. Et quid sit acceptio. I. 757. 13. 14.
Quæ sint in accipiente necessaria ad acquirendum ex traditione dominium. I. 749. 1. & 750. *seqq.*
Quibus modis etiam sine traditione dominia rerum transferantur. VII. 210. 5 *seqq.* & 211. *seq.*
Transigere, transactio verbum ambiguum; & quam varie significet. IV. 1402. N. 10. VII. 255. 2.
Transactio proprie dicta quid sit. VII. 256. 3. & 257.
— uberius & per partes exponitur. VII. 257. 4. *seqq.* & 258.
— an sit pactum. VII. 259. 10. 11. & 260.

BIU Cujas

— sola mentis sanitas, non corporis in ea requiritur. VII. 357. 1.
— an valeat; & quomodo servanda sit cum actori, tum reo. VII. 261. *seqq.*
— an debeat interdum rescindi. VII. 265. *seqq.*
Transactio non admittitur in re judicata. VII. 271. 1. 2.
— in legato, nondum inspectis testamenti tabulis. VII. 271. 1. & 272. 3.
— in alimentis testamento relictis. VII. 272. 4.
— in crimine capitali. *ibid.*
Transactio ex falsis instrumentis interposita jure improbatur. VII. 272. 5.
Transactio cum quibusdam ex tutoribus, vel curatoribus facta non est auxilio cæteris; & quomodo. VII. 273. 1. & 274. *seqq.*
Transactio metu, vel dolo malo expressa, an & quando rescindi possit. VII. 281. 2. *seqq.* & 282. & 342. 5.
— an ab eo rescindi possit, qui dolum adhibuit. VII. 363. 1. & 364. *seqq.*
— quare dolo, vel metu extorta non sit nulla, sed rescindatur. VII. 342. 6. & 343.
Transactio de alimentis quare S. Cto. vetari debuerit. VII. 296. 7.
De quibus alimentis vetita transactio intelligatur. VII. 293. 2.
— quare de iis transactio vetatur, non pactio donationis causa. VII. 293. 3. & 4. & 294. 5. *seq.*
Cur vetita sit transactio de alimentis testamento relictis, non de alimentis pacto constitutis. VII. 296. 8.
— cur de futuris potius, quam de præteritis. VII. 296. 9. & 297. *seq.*
Cur domino non officiat transactio procuratoris. VII. 297. 1. & 298.
Quandonam actor, aut reus transegisse dicantur. VII. 277. *seq.*
Cur facile recedi non debeat a transactionibus. VII. 301. 1. & 302. *seq.*
Transactio de mutuo fideicommisso sata inter heredes valet; & quare. VII. 303. 1. 2.
— & quidem valet inter minores etiam XXV. annis interposita. VII. 303. 2.
Transactio facta de crimine capitali, excepto adulterio, permissa a legibus cum reo, tum actori. VII. 323. & 324. *seqq.*
— quodnam hic capitale crimen. VII. 323. 2. & 324.
— quare excipiatur adulterium. VII. 328. 6. 7. & 329.
— an idem juris in stupro, vel raptu. VII. 329. 8. 9.
Improbatur a legibus transactio inita in aliis publicis criminibus quæ sanguinis pœnam non ingerunt, & qua pœna coerceatur. VII. 329. 9. & 330. *seq.* & 335. 17. 18. & 336.
An liceat transigere de crimine falsi. VII. 331. 14. & 332. *seqq.*
An reo liceat impune pacisci cum accusatore; & quando, & quomodo. VII. 337. 22. 24. & 338. 25.
Transactio, a qua dolus abfuit, nec prætextu instrumenti postea reperti potest rescindi. VII. 339. 1. 340.
In negotio publico agi permittitur adversus transactionem ex instrumentis postea repertis. VII. 341. 2.
Transactio facta, propter fideicommissum quod petebatur ex testamento, quomodo sit nulla, repertis postea codicillis. VII. 341. 3.
— Vide *Testamentum.*
Transactio cum minoribus interposita rescinditur, instrumentis postea repertis, quibus eos læsos fuisse probetur. VII. 341. & 342. 4.
— Vide *Furti actio.*
Transactio non minus, ac res judicata retractari potest, instrumentis postea repertis. VII. 345. *seqq.*
Sola contestatio de dolo non sufficit ad rescindendam transactionem. VII. 349. & 350. 1.
Quod transactionis causa datum est, licet alias indebitum, repeti non potest. VII. 349. 350. 351. 1. 2.
Quod transactionis causa promissum, licet antea indebitum potest peti. VII. 352. 3.
Transactio inter alios facta aliis nocere non potest. VII. 355. & 356. 1.
Transactio generalis quæ, & quas res contineat. VII. 359. 1. 2. & 360. 5. & 361.
— per eam finitur lis omnis de eo genere universo, de quo transactum, & de singulis rebus ad id genus spectantibus. VII. 359. 2. & 360. 3.
Transactio licet generalis de ea non pertinet, de quibus actum non est. VII. 361. 5. 6.
— neque res illas generali oratione continet, quas actor justo errore non putavit esse ex eo genere, de quo transegit. VII. 361. 7. & 362. *seqq.*
Transactio, licet generalis, ad eam rem tantum pertinet, de qua una actum est, & non ad alias species. VII. 365. 1. & 366.
Transactio post rem judicatam interposita nullius momenti est. VII. 367. 1.
— quibus conditionibus transactio sit nulla post rem judicatam. VII. 367. 2. & 368. *seqq.*
Transactio post rem judicatam interposita, adeo nulla est, ut nec aquiliana interposita, & acceptilatione secuta, instauretur. VII. 370. 8. & 371.
An vetus actio perimi queat, transactione post judicatum interposita. VII. 372. 9. & 373. *seqq.*
Interposita transactione pacto, cujus tamen placito reus non stetit, non potest actor decisa lite veterem actionem instaurare, ubi alia suppetit. VII. 375. 1. & 376. *seqq.* & 385. 1.
Ubi transigenti per acceptilationem actio vetus extincta est; alia non suppetit quam dati condictio. VII. 382. & 383. 5.

Sin-

BIU Cujas

Sin pacto transactum sit, veteri actione potest agi, ut promissa præstentur. *ibid.*
Valet transactio facta sub hac conditione: *Si me heredem facias*; secus si facta sit eo pacto *ut me heredem facias*. Et quæ differentiæ ratio. VII. 383. & 384. 6.
Transactio quandonam perfici intelligatur. VII. 383. 1.
— perfecta rescindi non potest, nisi metu sit interposita. V. 384. 1.
— metu transegisse non creditur, qui transegit, amicis præsentibus, & intervenientibus. *ibid.*
An qui transegit, & reum acceptilatione liberavit pœnamque promisit, si contra faceret: possit iterum agere, & quatenus, ubi pœna sit ab eo illata. VII. 391. *seqq.*
Quibus pœnis afficiatur, qui contra transactionem venerit, quam jurejurando firmavit. VII. 397. *seqq.*
— & quando contra transactionem jurejurando firmatam venisse intelligatur. VII. 399. 3. 4. 5. & 400.
— superioribus pœnis non obligatur minor. VII. 400. 6.
— sed tamen illis tenetur minor, major. XXV. annis, qui nullo coactus metu, vel dolo circumventus juravit se nihil contra transactionem facturum; & fecit. VII. 399. 3. *seqq.* & 400.
— quare in illo puniatur hic, etiam conatus. VII. 399. 3. 4.
Transactio ex falsis instrumentis interposita, quando retractari possit; & quomodo, cum a reo, tum actore. VII. 401. *seqq.*
Transactio ex falsis testibus interposita, an, & quomodo retractari possit. VII. 404. 6. XI. 305. 4. & 306. *seqq.*
Transactio de statu interposita quatenus valeat, aut secus. VII. 405. & 406. 1.
Transigens, stipulatione interposita, de testamento inofficiosi, adversus transactionem non facit, ubi postea quæratur de falso. XI. 1634. 2.
Transigi non potest de iis controversiis, quæ ex testamento nascuntur, nisi prius inspiciantur testamenti verba. VII. 374 13. IX. 272. 3.
Translationes, seu judicii commutationes quid sint. V. 1423. 4.
Transvectio equitum quænam a Fabio. III. instituta; & quæ ab Augusto restituta fuerit. VI. 29. N. 21.
— utraque exoleverat tempore Ulpiani I. C. *ibid.*
Transvectio latius accepta, & Ulpiano I. C. cognita qualis. *ibid.*
Trebellianum S. C. Vide *S. C. Trebellianum.*
Trebelliana. Vide *Quarta Trebelliana.*
Tribunal quale sit apud Romanos. IV. 1342. N. 10.
Tribunali præesse, quam sententiam habeat. IV. 1099. 3.
Pro tribunali, & de plano cognoscere opponuntur, & quam vim habeant. IV. 1342. N. 10.
Tribunatus numerorum qui. II. 312. N. 3.
Tribuni quinam. II. 45. N. 6.
Tribus Romanæ tres a Romulo institutæ. II. 45. & 46. N. 6.
— successu temporis auctæ, & quomodo. *ibid.*
Tributa patriæ, & Reip. debentur, officii & pietatis causa. I. 221. 15.
— pro modo patrimonii augentur, vel minuuntur. VIII. 964. 7.
Tributum quid sit. VIII. 319. 10.
Tributorum causa ad summam Reip. pertinet. *ibid.*
— quænam forma vendendi bona debitoris ob cessationem tributorum, & aliarum publicarum pensitationum. VIII. 954. 4. *seqq.* & 955. *seqq.*
— Vide *Bona debitoris.*
Tributa præstare debet possessor fundi. VIII. 967. 6.
Quare tributorum reliqua ab auctore contracta novus possessor agnoscere, & fisco præstare debeat. VIII. 973. 4. & 974. *seqq.* & 977. 1. & 978. 2.
— Vide *Pensitationes.*
Et quando fundi venditor ob reliqua tributorum fisco non soluta conveniri possit. VIII. 980. 7. 8.
Conventio inita cum emptore fundi, ut venditor reliqua tributorum a se contracta agnoscat, fisco non prodest. VIII. 978. 3. & 979. 5. & 980. 6.
— secus ubi venditor pactus sit cum fisco; vel eidem stipulanti promisit se reliqua soluturum. VIII. 979. 4.
An filius, & heres defuncti viri possit a noverca repetere tributa, quæ præstare de suo tenebatur uxor pro fundo non æstimato, in dotem dato ex conventione cum viro facta VII. 965. 1. *seqq.* & 966. *seq.*
Quare possit heres filius a noverca petere ut placitis stetur, si fundus tributis obnoxius datus in dotem fuerit, æstimatus. VIII. 967. 7. & 968. *seqq.*
Tributoria actio quæ sit; & unde dicta. VIII. 77. 8.
— quid differat ab actione de peculio. *ibid.*
Quandonam tributoria dominus teneatur, nomine ejus, quod cum servo gestum est. IV. 581. 11.
Cui tributoria competit, quomodo de in rem verso, & de Peculio idem agere possit. IV. 584. 16.
Triplicatio quid sit; & quam recte ita appellata. V. 1434. 2.
— excludit duplicationem, & ipsa a quadruplicatione summovetur. V. 1434. & 1435. 2.
Triticiaria actio quæ, & an ab auctore suo dicta. V. 992 17.
— Vide *Actio triticiaria.*
Tugurium ut habere mihi liceat in tuo, quando sit prædii servitus. III. 288. 5.
Turcæ leviora delicta fustibus coercent. V. 134. N. 19.

BIU Cujas

Turcæ maximum jusjurandum jurant per caput suum. X. 649. N. 5.
Turcæ per quem jurare debeant, siquando illis jusjurandum defertur. X. 652. N. 7.
Turpitudo an distinguatur ab infamia. V. 106. N. 6.
Turpitudinis macula quæ; & in quibus inveniatur. II. 119. 10.
Tutela quid sit. I. 379. 6. 7. & 380. *seqq.*
— undenam ita appellata. I. 381. 9.
Tutela comparata est causa personarum & non rerum. I. 381. 9. & 382. 10.
Quænam tulela data, & quæ permissa dicatur. I. 382. 11. & 383. *seq.*
Quænam res tutelam constituant. I. 383. 1.
Tutela alia testamentaria, alia legitima, alia dativa. I. 399. 1. & N. 1.
— legitima quotuplex. I. 431. 6. & N. 1.
— quandonam locum habeat. I. 429. 3.
— quibus sit a lege delata. I. 431. 6. & N. 5. 6.
Tutelæ inter plures tutore dividendæ jus habent testator, & magistratus. IV. 159. 10. & 160. 11.
Ab His tutela quibus modis dividi possit. IV. 160. 12. 13. & 161. *seq.*
Divisa tutela inter plures, dividitur etiam administratio, & illius gerendæ periculum. IV. 162. 15.
— quænam tutores periculo suo præstare debeant etiam in alienæ regionis, aliarumve partium administratione. IV. 162. 163. 16.
Tutelæ administratio dividitur, uti & periculum ejus gerendæ, divisa tutela inter testatores. IV. 162. 15.
— commune tamen est tutelæ periculum in duobus casibus. IV. 162. 16.
Tutelæ divisio gestioni modum facit inter tutores. IV. 163. 17.
— an creditoribus pupilli compensationis jus adimat cum tutoribus regionis alterius. *ibid.*
Divisio tutelæ extraneis prodest, sed non nocet. IV. 163. 164. 17.
Tutela uni ex pluribus gerenda sit committatur: ejus est dumtaxat gerendi potestas, sed omnium commune periculum. IV. 164. 18.
Tutela finem accipit, curatoribus cum effectu petitis, vel secus. Et quid consequens ex utroque. IV. 177. & 178. 20.
Legitima agnatorum tutela quando deferebatur. I. 434. 10.
— tollitur capitis diminutione, etiam minima. I. 434. 11.
Fiduciaria tutela quæ. I. 431. 7. & 432. *seqq.*
Fiduciaria versa fuit in legitimam ex constitutione Anastasii. I. 435. 12.
Jure novissimo, quibus, & quo ordine deferatur legitima tutela. I. 435. 13. *seqq.*
Tutela legitima hodie minima capitis diminutione non finitur. I. 436. 16.
Quibusnam deferatur ex legitimis heredibus. I. 436. 17.
— matri, & aviæ, licet fæminis, defertur. I. 438. 18.
— ad illam, cum proximi sunt minus idonei, sequentes admittuntur. I. 438. 19.
Tutela vel finitur ipso jure, vel decreto magistratus. I. 543. 1.
— ex quibus causis finiatur ipso jure. I. 543. 2. & 544.
— ex quibus causis finiatur ex persona pupilli. I. 543.
Tutela omnis finitur pubertate. I. 544. 4.
Tutela finem accipit, curatoribus petitis; & quomodo. IV. 177. 20.
Quælibet tutela finitur quacunque capitis diminutione pupilli. I. 548. 6. 7.
— finitur morte pupilli. I. 549. 8.
— finitur capitis diminutione tutoris maxima. I. 549. 9.
— an etiam media *ibid.*
— minima capitis diminutione tutoris non finitur. I. 551. 11.
— finitur morte tutoris. I. 552. 12.
Tutela finitur excusatione, decreto tamen magistratus. I. 555. 556. 1. 557.
— finitur suspecti tutoris remotione. I. 563. 1.
Tutelæ actio. Vide *Actio.*
Tutelæ judicio damnati in eandem summam tenentur pro virili; tametsi solidum antea debuerint. XI. 343. 2.
— nisi antea in judicio disceptatum sit, an isti solidum deberent, an non. XI. 344. 4.
Tutelæ damnati sunt infames. V. 107. 5. & 1014. & 1015. 11.
Quinam vel natura, vel jure sint inhabiles ad tutelam gerendam. I. 392. 4. 5. & 393. *seqq.*
Qui gerere tutelam prohibentur, dari non possunt a magistratu. I. 445. & 446. 19.
A tutela jure delata liberat justa excusatio interposita; & qualis hæc. I. 481. 2. 3. 4.
Excusat a tutela legitima gerendæ tutelæ impotentia. Et hæc quotuplex, & quæ. I. 481. 5. & 482. *seq.*
Externa tutelæ gerendæ impedimenta quænam excusent. I. 485. 11.
Qualis paupertas excuset a tutela. I. 485. 12.
— quot & quales liberi. I. 485. & 486. 13.
Tria onera tutelæ, vel curæ quando, & quos excusent a quarta tutela, vel cura. I. 486. 14. 15. & 487.
— quid si ignoretur, quæ sit quarta ordine tutela, vel cura. I. 487. 18.
A tutela excusantur, qui administrant res fisci, non autem coloni, vel conductores prædiorum fiscalium. I. 488. 19.
— excusantur præfecti annonæ & mensores frumentarii. I. 488. 20.

BIU Cujas

— excusantur, qui administrant res Principis, & quibus Princeps rei alicujus curam injunxit. I. 488. 21.
Quos, & quatenus excuset a tutela absentia Reip. causa. I. 488. 23.
Justæ supicionis causæ ad excusationem tutelæ tres I. 489. 24. *seq.* 490.
Dignitates quatuor excusant a tutela, & quæ. I. 490. 30. & 491. *seq.*
An aliæ dignitates excusent; & quæ sint. I. 492. 35. 36. & 493. *seqq.*
Quinam privilegio vacent a tutelis. I. 496. & 497. 43.
An sint aliæ legitimæ causæ defugiendæ tutelæ. I. 497. 1.
Vacationis diversæ species imperfectæ licet conjunctæ, & permixtæ ad excusationem tutelæ non proficiunt. I. 497. & 498. 45.
Excusatio posterior tutela delata, vel nominatione tutoris, non prodest, nisi sit ex iis. Quæ liberant etiam a tutela suscepta. I. 498. 46.
— Vide *Tutor, Tutoris*
Excusant a suscepta tutela absentia Reip. causa, dignitates nonnullæ, domicilii mutatio, & adversa valetudo. I. 557. & 558. 3.
Ad tempus excusant a tutela absentia Reip. causa; & valetudo temporaria. Et an intermedio tempore alius tutor detur. I. 560. 9. *seqq.* & 562. 14.
Quænam res excusent a tutela in perpetuum. I. 561. 12.
Tutor abusive dictus qui. I. 560. 11.
Tutor quinam sit. I. 389. 390. 1. & 391. & 519. 1.
— datur tantum impuberi. I. 384. 2. & 385. 4. 5. & 402. 7.
— in quibus a curatore distinguatur. I. 384. 3.
— datur omnibus pupillis, etiam furiosis, mutis, surdis, ægrotis. I. 387. 7. *seqq.*
— datur ignoranti, & invito. I. 388. 9.
Tutor quando dari possit tutorem habenti. I. 389. 11.
Tutor testamentarius præfertur legitimis; & hi præferuntur dativis. I. 399. 2.
Quænam requirantur, ut tutor recte detur in testamento. I. 400. 3.
Tutor testamento dari non potest, nisi a parentibus. I. 401. 4.
— dari potest tam masculis, quam fœminis, tam natis, quam postumis. I. 401. 5.
Tutor jure datur a patre in testamento, aut in codicillis testamento confirmatis. I. 404. 13.
— quid si de testamento fuerit controversia. I. 404. 14.
Tutor an dari possit pure, & in diem; & sub conditione, & ad certum tempus, vel conditionem. I. 405. 15. & 406. 17.
— an legitimus, an dativus locum habeat tempore pendentis conditionis, ante diem, vel post diem. I. 407. 19. & 450. 31. & 451. 32.
Tutor esse non potest, qui se tutorem scripsit testamento. I. 407. 20.
— quid si testator eum propria manu confirmaverit. *ibid.*
Tutor confirmatus utrum testamentarius existimetur, an dativus. I. 426. N. 4.
Tutor frustra datur certæ rei, vel causæ; datur idem utiliter universo alicujus loci patrimonio. I. 408. 22.
Nullus tutor confirmatur, nisi testatoris voluntatem durare, causa cognita, constiterit. I. 423. 10.
— quando necessaria sit confirmatio. I. 419. 1. & 420. 3.
Tutor confirmatus, utrum testamentarius, an dativus existimetur. I. 426. 18. & N. 4.
Quandiu tutor testamento datus confirmari potest, locus non est, neque dativo, neque legitimo. I. 426. 17.
Nec tutor est, nec ullo jure ad tutelam vocatur, antequam testamento confirmetur. I. 426. 16.
Quinam tutoris confirmationem petere debeant. I. 428. 20.
Tutor inutiliter datur ab eo, qui sanæ mentis non sit. I. 443. 10.
— dari potest ei, qui de statu suo litigat. I. 444. 13. 453. 33.
— dari non potest ventri. I. 444. 13.
Tutor a magistratu dari potest ignoranti, absenti, & invito. I. 444. 445. 16.
— quando detur Romæ a Prætore, & quando in Provinciis a Præside. I. 448. 25.
Tutor, etiam feriato die, & de plano dari potest, nisi detur ex inquisitione. I. 454. 35.
Justa tutoris excusatio quibus ex causis non admittatur. 499. 47.
Tutor, prioribus excusationibus rejectis, intra constituta tempora aliis uti potest. I. 500. 48.
Tutor se excusaturus appellare non debet: sed excusationibus uti apud competentem judicem. I. 500. 501. 50.
Excusationem rejecta, tutor appellare potest. I. 501. & 502. 52. & 505. 59.
— post præfinitum tempus nec admittitur excusatio, neque admissa prodest, nisi justum impedimentum intervenerit. I. 504. 57.
Excusationis causis peragendis quatuor menses præstituti; mora tamen contradicentium tutori nocet. I. 505. 58.
Quibus ex causis inutilis sit excusatio a tutore impetrata. I. 506. 60.
Quando tutor se excusans legatum amittat. I. 507. 61. & 508. *seqq.*
— Vide *Excusatio.*
Quibus ex causis tutor tanquam suspectus removeri possit ante susceptam tutelam. I. 509. 1. & 510. *seqq.*

BIU Cujas

Tutor satisdare debet, rem pupilli salvam fore. I. 512. 2. & 513. IV. 166. 3. & 167. 4.
Ea satisdatio remittitur omnibus tutoribus datis testamento, aut codicillis. I. 513. 2. & 514.
— quo casu sit etiam illis necessaria. I. 514. 4. & 515. 5.
— a quibus ea exigatur, & quibus remediis. I. 515. 7. & 516.
— non præstita quatenus tutelæ obstet. I. 517. & 518.
— debet conficere inventarium rerum pupillarium. IV. 167. 5. & 168. *seq.*
Tutor quoad providentiam pupillarem loco domini habetur. I. 522. 5.
— pupillo alimenta præstare, tum ipsum instituere, & defendere debet. IV. 169. 6. 7. & 170.
— omnia pupillo commoda procurare debet, & incomoda ab illo removere. IV. 171. 10. 11. & 172. & 176. 18.
— commoda pupilli, vel sunt acquisita, vel possunt acquiri. Quæ sint utriusque generis. IV. 172. 12. 13. & 173. *seqq.*
Tutor pro pupillo agere potest sine mandato; an & quatenus de rato caveat. I. 523. 7.
An possint ex sua persona constituere procuratorem in litem pupilli. I. 523. 8.
— in contutorem non potest agere, tutela durante. Et quatenus pupillus possit. I. 524. 10.
Tutor pupillum defendens non cavet, judicatum solvi I. 524. & 525. 11.
— potest exigere, cum ab aliis, tum a se ipso quæ debentur pupillo. I. 525. 12. 13.
— quas pupilli res & quatenus alienare possit. I. 526. 15. 16. & 527. *seqq.*
— rem, quæ alienari possit, distrahere, solvere, exigere, novare potest: uti & transigere & deferre jusjurandum. I. 529. 21. & 531. 26.
— quare accepto ferre non possit. IV. 950. 8. & N. 5.
— an interdum accepto ferre possit; & quatenus. IV. 951. 9.
— quando rem pupillarem pignori recte obliget. VI. 895. 6.
— quandonam deferre possit jusjurandum. X. 642. 1. & N. 5. 6.
— quando jurare cogi possit. VII. 518. 3. 4. X. 797. 9. & 798. & N. 21.
— cur juret in judicio pupillari de suo facto, & non de alieno. VII. 518. 3. X. 797. 9.
— quare servandum sit factum ab illo jusjurandum. VII. 523. 4.
— an emere possit rem pupillarem. I. 530. 23. VIII. 746. 3. & 747. *seqq.* X. 252. 253. 9.
— solvere potest, etiam sibi quod pupillus debet sine judicis decreto. I. 530. 24.
— pecuniam debitam exigendo potest debitores pupilli liberare. I. 531. 25.
— debet mercedes præceptoribus, alimenta famulis pupilli præbere, item solemnia munera pro pupillo mittere. I. 531. 27. & 532.
— dare potest dotem sorori pupilli consanguineæ. I. 532. 27.
Tutor in re, quæ cum pupillo geritur, auctor fieri debet. I. 533. 1.
— in quibus rebus necessaria sit, aut secus illius auctoritas. I. 534. 3. & 535. *seq.*
— auctor fieri debet, qui tutelam administrat, non tutor honorarius. I. 537. 8.
An auctor in rem suam fieri possit. I. 538. 10. & 539. 11.
— quibus modis auctor fiat. I. 539. 13. & 540. 14.
Tutor, negotio perfecto, statim Auctor fieri debet. I. 540. & 541. 16.
— Vide *Auctoritas.*
Tutor pupillo recte stipulatur, & utilem actionem requirit. III. 569. 16.
Tutor recte datus tutelam gerere debet necessario, & ex die, quo scit munus hoc sibi fuisse demandatum. IV. 156. 3.
— quomodo scivisse intelligatur; & cuinam illius rei probatio incumbat. IV. 156. & 157. 4.
— quomodo cogendus, si cessat. IV. 157. 6. & 158. 7.
— ad omnia pupilli bona datus intelligitur. IV. 158. 8.
Tutor, qui non recte administret, sive per dolum, sive per imperitiam, inertiam, aut negligentiam removetur, tanquam suspectus. I. 565. 5.
— suspectum quænam res faciant. I. 567. 9. & 568.
An tutor suspectus sit, ex moribus, non ex patrimonio est æstimandum. I. 568. 10.
Tutor an suspectus postulari possit ejus delicti nomine, quod non admiserit in ea tutela, quam nunc gerit. I. 568. & 569. 11.
Tutor quicunque suspectus postulari potest; datus a patre postulari suspectus potest ex doli causa duntaxat. I. 569. 12. 13. & 570. 14.
Tutor, qui mandatis a pupillo actionibus judicio agit adversus contutorem, an privilegio pupilli utatur. VIII. 820. 12. 13.
Tutor infantis nomine an solus bonorum possessionem possit agnoscere. VIII. 1185. 1. & 1192. 2.
— quid si pupillus sit infante major. VIII. 1192. 3.
Tutor suspectus an removeri sine accusatione possit. I. 570. 571. 15.
— suspectum quinam possint accusare. I. 571. 17. 572.
— an & mulieres. I. 572. 18.
— Vide *Inimicitiæ.*
Suspicionis causa probata, tutor, nisi tutela interim finita sit, removeri debet, etiamsi satisdederit, vel nunc offerat. I. 574. 22. 23. & 575. 25.
Quibus verbis tutor removeatur. I. 575. 26.
— remotio infamiam irrogat tutori, si expresse ob doli causam, non si ob culpam removeatur. I. 575. 27.

BIU Cujas

— remotio finem imponit tutelæ, & periculo tutoris. I. 575. 28.
— tenetur, administratione finita, restituere res pupillo acquisitas, & dolum culpamve præstare de amissis. IV. 179. 2.
— an sit in culpa, si mala nomina contraxit. Et quando periculum nominum, finita tutela, spectet ad ipsum, vel ad pupillum. IV. 179. 2. & N. 1.
— præstare tenetur damnum, quodcumque accidat ex ipsius negligentia pupilli rebus. IV. 180. 3.
— latam culpam præstare debet, non aliam; & quare. IV. 180. 181. 4.
— si minus idonea prædia emerit ex ea pupilli pecunia, quam apud se depositam habebat: non tenetur dummodo id per imperitiam fecerit. IV. 181. 4.
— an liber a reddendis rationibus voluntate testatoris, liberetur etiam a tutelæ præstationibus. IV. 183. 8. & N. 4.
Tutoris auctoritas quid sit. I. 533. 1. 2. & 534. *seqq.*
Tutoris auctoritate stabilitur negotium a pupillo gestum. 591. 17.
Unius testatoris etiam cæci auctoritas sufficit. I. 538. 9.
— Vide *Auctoritas.*
Tutoris administratio consistit in officio, & potestate tutoris. I. 519. & 520. 2.
Tutoris officium quid sit, & quid contineat. I. 519. & 520. 2. IV. 171. 10. 11. & 172. *seqq.*
Tutoris potestas quæ; & in quibus rebus versetur. I. 520. 3. & 521. *seqq.*
Tutoris datio, an sit actus jurisdictionis. IV. 1129. 13.
— est inutilis, quando incertum est, quia, vel cui liberorum datus sit. I. 407. 408. 21.
Tutoris dignitas non excludit inquisitionem. Et in quo versetur inquisitio. I. 425. 13. 14.
Tutoris confirmatio quando sit necessaria. I. 419. 1. & 420. 3.
Tutoris confirmationem quinam petere debeant. I. 428. 20.
Tutoris nomine venit, tam ille qui verus est tutor, quam is qui pro tali habetur. III. 948. 22.
Tutoris obligatio ex administrata tutela duplex. IV. 177. 1. & 178. *seqq.*
— an ejus bona pignori capi queant ob æs alienum pupilli. VII. 917. 1. *seqq.* & 918.
Tutoris heredes an, & quando ex contutoris persona conveniri possint. VII. 1017. 21. & 1018. *seqq.*
Tutores esse possunt omnes, qui non prohibentur. I. 396. 13.
— etiam filiifamilias. *ibd.*
— quinam vel jure, vel natura prohibeantur. I. 391. 2. 3. & 392. *seqq.*
Tutores testamento quinam dari possint. I. 402. 10. & 403. *seqq.*
Tutores testamento dati vel *filiis postumis*, vel *liberis*, quibus descendentium personis dati intelligantur. I. 408. 24. & 409. *seqq.*
Tutores non idonei testamento dati quomodo utiliter dati videantur. I. 404. 11. 12. & 412. 30.
a Quibusnam dati tutores indigeant confirmatione. I. 420. 2. 3. & 421. *seqq.*
Tutores legitimi qui sint, & unde appellati. I. 430. 5. & 431. *seqq.*
— non admittuntur, quandiu sperantur testamentarii. I. 427. 1. & 428. *seqq.*
— quid si testamento dati se excusaverint, vel remoti sint tanquam suspecti. I. 429. 2.
Tutores fiduciarii quinam sint. I. 431. 7. & 432.
Tutores dativi quinam; & quando locum habeant. I. 439. 1. 2. & 440. 3.
— a quibus magistratibus dari possint. I. 440. 4. 5. & 441. *seqq.*
— Vide *Magistratus.*
Quinam tutores dari possint a magistratu. I. 448. 26. 27. & 449. *seq.*
— an plures dari possint. I. 450. 30.
Tutores quibus pœnis afficiantur, non confecto inventario. IV. 168. & 169. 5.
Tutores agunt nomine pupillorum, tamquam domini sine ulla cautione de rato. V. 219. 13.
— procuratorem dare non possunt, lite non contestata. V. 220. 15. & 221. & N. 17.
— actorem constituere possunt interdum periculo suo; & quomodo. V. 221. 16. & 222. & N. 19.
— præstant juramentum calumniæ. VI. 219. 9.
— quando in litem jurare possint, & quomodo. VI. 342. 5. & N. 6. & 344. 6. & N. 7.
Quinam sponte petant, vel ex necessitate petere debeant tutores. I. 456. 2. & 457.
— Vide *Mater.*
Necessitas petendi tutores, & pœna non petentium ad quos pertineat. I. 457. 3. *seqq.* & 458. *seqq.*
Tutores non tenentur nec de litis sumptibus actione judicati, nisi ex dolo suo. XI. 141. 6. & 142. *seqq.*
Legata a tutoribus relicta videntur relicta a pupillis, quorum nomine debentur. VII. 517. 2. IX. 639. 1. 2.
— quid si petantur a pupillo; a quo & negentur esse relicta. VII. 518. 3.
Tyrocinium quid. VII. 769. 3.
— an miles datam centurioni pecuniam ad tyrocinium evitandum repetere possit. VII. 770. 4.
Tyrones qui sint. VII. 769. 1.

BIU Cujas

V

Vadari, vades, vadimonium quid sit. VI. 107. 7. & N. 18.

Vagabundus domicilium suum non habet, & forum ex delicto sortitur. IV. 1218. 4. & N. 10.

Plus valere quod agitur, quam quod simulate concipitur; quam vim habeat. VIII. 1365. 2. 3.

Vasallus an domino stipulari utiliter possit. III. 571. N. 9.

— an postulans contra dominum feudo cadat. V. 54. N. 34.

— quatenus vindicetur a domino. V. 809. N. 7.

Vectigal quid sit, & unde dictum. VIII. 318. 7.

— fraudati quæ sit pœna. II. 1244. 13. & N. 3.

Vectigal fixum quid sit. IV. 472. 3. & N. 2.

Vectigal solarium quid sit. IV. 348. 13.

Vectigal injustum fraudare licet. IV. 395. N. 3.

Quare vectigalium societas morte unius ex sociis non finiatur; sed transeat ad heredes. IV. 998. 4. & N. 5.

An de jure percipiendi vectigalis detur utile interdictum. IV. 292. N. 7.

Vectigales agri pignori dari queunt. VI. 905. 2.

Velleja Lex. Vide *Lex Velleja*.

Vellejanum S. C. Vide *S. C. Vellejanum*.

Venalitiarius quinam sit. IV. 993. 15.

Venatio quatenus in fructu esse dicatur, aut secus. III. 68. 13. & N. 6.

Venationis jus an Principes recte sibi reservaverint & an juste pœna capitis sit illata violatoribus. I. 693, 694. N. 6.

Venditio, sive emptio venditio quid sit, & unde dicta. VIII. 725. 1. 2. & 726. *seq.*

Quænam res sint ad emptionem venditionem necessariæ. VIII. 727. 5. 6. 7. & 728. *seqq.*

— Vide *Emptio*.

Emptio venditio præter consensum neque literas, neque rei præsentiam, neque traditionem desiderat. VIII. 731. 1. & 732. 2.

Venditio absolute contracta, & rite perfecta non retractatur, causa non secuta, quam venditor habebat in animo. VIII. 749. 1. *seqq.* & 750.

Venditio contracta donationis causa quæ sit; & quare nulla. VIII. 753. 2. 3.

Venditio in alterius contrahentium voluntatem collata, quando nulla sit, vel secus. VIII. 769. 1. & 770. *seqq.*

Venditio facta sub conditione, *quanti Titius æstimaverit*, an valeat. VIII. 781. 1. & 782. *seq.*

— an redigenda sit ad arbitrium boni viri, si Titius non justo pretio æstimaverit. VIII. 783. 5. 6. & 784. *seq.*

— quid si Titius constituerit pretium minus dimidia justi prætii. VIII. 786. 13.

— an sit nulla, ubi Titius pretium non arbitretur, quasi conditio venditionis defecerit. VIII. 786. 14. & 787. *seqq.*

Quarum rerum sit rata venditio. VIII. 789. 2. *seqq.* & 790.

Quarum rerum nulla possit fieri venditio. VIII. 845. 2. & 846. *seqq.*

Quænam personæ vendere prohibeantur. VIII. 853. 63. 854. *seqq.*

Venditio rite perfecta an rescindi possit, altero ex contrahentibus invito; & quomodo. VIII. 863. 1. 2. & 864. *seqq.*

An, & quando rescindi possit venditio rei facta minoris dimidia veri pretii. Et unde verum pretium sit æstimandum. VIII. 879. 5. *seqq.* & 880.

Venditio ita facta rescindi non potest, ubi venditor beneficio *L. 2. C. de resc. vend.* renuntiavit. VIII. 881. 14.

— quid si minor superiori beneficio renuntiavit. VIII. 881. 17.

— quid si renuntiavit, interposito jurejurando. VIII. 881. 18. & 882. 19. & 20.

— quid si is, qui vendidit rem minoris dimidia veri pretii, dixerit in instrumento se donare, quod pluris valet. VIII. 882. 20. 21. & 883. *seq.*

Qui minoris dimidia justi pretii rem vendidit, hoc solo nomine agere potest ad rescindendam venditionem. VIII. 884. 27. & 885. 28.

Quid petat, & quid consequatur venditor, qui utitur beneficio superioris legis. VIII. 885. 29. *seqq.* & 886. *seqq.*

Quo remedio agat venditor ad rescindendam venditionem. VIII. 889. 44. & 890. *seqq.*

An quod hic datur beneficium læso venditori, idem tribuendum sit emptori, & qua conditione. VIII. 892. 48. *seqq.* & 893.

Quid hic consequatur a venditore fraudatus emptor. VIII. 893. 51. *seqq.*

An beneficium hujus legis emptori, & venditori tributum ad alios contractus transferri possit; & ad quos. VIII. 894. *seqq.*

Venditio frumenti, vini, aut olei facta relate ad pretium, quod in foro vendatur illo die, rata est. III. 768. N. 15.

Venditio disjunctive facta; puta, vendo tibi *hoc* aut *illud*, reipsa est conditionalis. VIII. 997. 23. & 998.

Venditio vini ad mensuram venditi conditionalis est, nondum admenso vino. VIII. 997. 22.

BIU Cujas

Venditio æris facta pro auro, an, & quomodo valeat. XI. 671. 5.
Venditio dolo vel metu facta ipso jure nulla. VIII. 923. 1. & 925. 4. & 926. & 871. 6.
Quid intersit, utrum dolo sit facta, vel metu, quoad ipsam rei venditæ repetitionem. VIII. 926. 5. 6.
An venditio sit dolo facta, unde æstimetur. VIII. 926. 7. & 927. *seq.*
Venditio facta ea lege, ut pretio ad tempus non soluto, res fiat inempta, valet. VIII. 1138. 2.
— qua actione venditor rem ita venditam, pretio ad tempus non soluto, repetat. VIII. 1139. 3. 5.
Venditiones simplariæ quænam sint. X. 1312. 5.
— earum causa, vel nomine non datur redhibitio. *ibid.*
Quænam sint præstationes venditoris. III. 774. 3.
Venditor tradere debet emptori rem, & possessionem rei vacuam. III. 774. 4. & 775. & 777. 6. 7. & 778.
— an præcise cogatur rem tradere; an vero præstare teneatur id quod interest emptoris. III. 775. 4. & N. 1. VIII. 1027. 4. 5. & 1028. *seqq.*
Quatenus venditor teneatur, si vendita res perierit, vel sit facta deterior ante traditionem. III. 775. & 776. 5. & N. 2. VIII. 987. 3.
— evictionem rei venditæ præstare tenetur. III. 777. & 778. 7. VIII. 999.
— quænam concurrere oporteat, ut evictionem præstare debeat. VIII. 999. 27. & 1000.
— rem tradere debet incorruptam, & ab omni onere liberam. III. 785. 1.
Venditor morbum, vitiumve rei venditæ præstare solet. III. 786. 787. 3.
— in quibus causis præstare non teneatur. III. 787. 4. 5.
— præstare non cogitur tributa, & pensitationes, quas rei inhærere ignoravit. III. 794. 17.
— secus si scivit, & tacuit, vel celavit. III. 794. & 795. 17. VIII. 1058. 3. & 1059. 4.
Incommodum rei venditæ quibus temporibus spectet ad venditorem. VIII. 991. 5. *seqq.*
Quare incommodum interitus rei, quod accidit pendente conditione, non vero deteriorationis pertineat ad venditorem. VIII. 995. 20. *seqq.*
Venditæ rei commoda præstare tenetur venditor emptori, perfecta venditione. Et quando perfecta dicatur. III. 799. 2. & 802. 803. 8. VIII. 989. 1.
— venditæ rei commoda quæ. III. 800. 3. 801. *seqq.*
Quas pensiones aut fructus venditæ rei, & antea locatæ præstare debeat venditor emptori. III. 802. 6. & N. 4.
Fructus ex re vendita cum perceptos, tum qui percipi potuere, præstare debet statim: usuras pretii ex mora duntaxat. VIII. 1070. 5. 6. 7.
Præstationes venditoris tres in stipulationibus positæ; & quænam. III. 803. 9. 10. & 804. *seqq.* VIII. 1071. 2. 3. & 1072. *seqq.*
— in tribus illis præstationibus nuda sufficit repromissio venditoris. III. 806. 14. VIII. 1074. 10. 11.
— in uno tamen casu est necessaria satisdatio; & in quonam. III. 807. 14. VIII. 1074. 11. 12.
Quænam prodita sit adversus venditorem actio superiorum præstationum nomine. III. 808. 15.
Venditor quomodo venditæ rei dominus fuisse probetur. VII. 1024. 17.
— an possit repetere rem, cujus pretium nondum est illi solutum; & qua actione. VIII. 753. 1. & 754. *seqq.*
Nemo cogitur vendere rem suam excepta publicæ utilitatis causa. I. 673. 4. VIII. 763. 1.
— triplex superioris definitionis exceptio; & quæ. VII. 835. 9. VIII. 765. 5. *seqq.*
— quando cavere debeat emptori, fidejussoribus datis. VIII. 768. 6. & 769. 7.
— non potest emptione perfecta discedere ab illa, invito emptore. III. 768. 4.
Quinam vendere prohibeantur natura, vel jure. VIII. 853. 63. 64. 854. *seqq.*
Venditor vi coactus quid differat ab illo, qui est dolo deceptus; & quomodo decipiatur. VIII. 926. 5. *seqq.* & 927. 8.
— ejus dolus emptori bonæ fidei non nocet, nisi vitio rem venditam affecerit. VIII. 1005. 1. & 1006. 2.
Venditori quæ competant actiones. VIII. 1011. 1. *seqq.*
Vendens rem ea lege, ut certo die traderetur, tenetur in id quod interest si non tradat; & quo tempore æstimetur id quod interest. VIII. 1061. 1.
Venditoris heres non potest emptori movere controversiam de re vendita. IX. 1485. 1.
Qui rem alienam bona fide vendidit pro sua, tenetur actione negotiorum gestorum de pretio. X. 392. 2.
Quisquis rem alienam suo nomine vendit, is de pretio non aliter domino tenetur, quam si inde locupletior factus sit, sive rem bona, sive mala fide possederit. Et quando factus inde locupletior intelligatur. X. 396. 4. & 397. *seqq.* & 401. 8. 402.
Quandonam dominus rei ab alio venditæ possit rem suam vindicare ab emptore, & consequi pretium a venditore. X. 400. 7.
Venditor ille solus tenetur de pretio venditæ rei alienæ, qui ex lucrativa causa possidens eam vendidit. X. 402. 9.
Venditor, qui fines agri demonstravit, præstare debet illorum evictionem; etsi de eo nihil dixerit. IX. 1479. 1.
— evictionem finium non præstat, qui rem suis finibus vendere se dixerit. *ibid.*
— nisi tamen ampliores, quam sciebat revera esse, fines agri demonstraverit. *ibid.*
An venditor ad usucapiendum uti possit accessione ejus, qui rem redhibuit. I. 1086. 10.

BIU Cujas

Venditor ab emptore denuntiatus evictionis nomine forum emptoris sequi debet. IV. 1213. & 1214. 7.
Venditor qua pœna afficiatur, si rem pignoratam vendidit ignoranti. VIII. 1132. 6.
Venena mala quare in commercio non habeantur, adeoque nec vendi, neque emi possint. VIII. 846. 6.
Venefici si convicti, & confessi damnati fuerint, non possunt appellare. VI. 414. 10. & N. 11.
Veneti quare se liberos, neque Imperio Romano subjectos esse profiteantur. I. 695. N. 1.
Venetus Senatus vera Romani Senatus imago. VI. 417. N. 19.
Venia ætatis quando, & a quo impetrari possit. V. 1194. 28.
— Principi reservatur. V. 1194. N. 23.
— an adversus illam detur in integrum restitutio. *ibid.*
— Vide *Ætas.*
Verba directa quæ. II. 147. 8. & N. 2.
Verba precaria quæ. II. 705. 10.
Verba generalia semper ad speciem, de qua prius actum est, referri debent. XI. 1422. 4.
Verba enunciativa inducunt dispositionem favore liberorum. V. 1376. N. 17.
Verba hæc; *Arbitratu Lucii Titii*, conditionem habent. XI. 914. 9.
— *Arbitratu boni viri*, adjecta cautioni de rato quid significent. V. 262. 22.
— *Hoc amplius*, quam vim habeant in legatis. II. 1029. 16.
— *Eo amplius post solvam*, tempus solutionis futurum, non præcedens designant. X. 491. & 492. 8.
— *Sempronio do, lego ex redactu, quos habeo in illo agro meo partem sextam*, an usum fructum, an potius legatum designent. III. 47. & 48. 15.
— *Et heredibus*, continent heredes, in infinitum in relictis annuis; secus in usufructu. II. 944. N. 14.
— *Idem* proximiora demonstrare solet. X. 591. 23.
— *Ille* demonstrat remotiora. *ibid.*
Verba *Intelligere debes* rem certi, & manifesti juris indicant. IX. 1202. 2.
— *In limine contractus*, quid significent. VIII. 1503. 2.
— *Nego narrata, prout narrantur, et dico petita fieri non debere*, non habent litis contestationem. VII. 195. N. 4.
— *Nisi quis dicat*, non excipientis sunt, sed repudiantis id quod sequitur. X. 1241. 1.
Verba *Non cujuslibet*, orationem faciunt particularem. I. 821. N. 8.
— *Non facile* significant idem ac *non temere*, & sine justa atque evidenti causa. X. 934. 2.
Verbum *Oportet* præsens tempus continet, non futurum. XI. 168. 3.
— *Oportebit* continet tam præsens, quam futurum. XI. 1686. 2.
Verba *Pertinere ad aliquem*, quam vim habeant. X. 668. 2. & 670. 4.
— *Per fundum* quam sententiam habeant. III. 366. 11.
— *Per judicem petere*, idem sunt, ac judicio petere. X. 345. & 346. 3.
— *Cum petiero*, *Si petiero* quomodo diversum aliquid significent. IV. 96. 8. 9.
— *Pronuntiare*, *et statuere* quid significent, & quomodo differant. XI 118. N. 2.
— *Proprie*, *non improprie*, *non proprie* singula quid significent, & quomodo in eo differant. II. 1103. N. 3.
— *Quidquid pervenerit*, vel *quidquid superit*, quam sententiam habeant. II. 635. 21.
— *Quidquid de bonis supererit*, vel *Quidquid ex hereditate, bonisve meis ad te pervenerit*, quomodo significatione differant. *ibid.*
— *Quidquid pervenerit*; vel *quantacunque pecuniæ pervenerit*, quid significent, & quomodo differant. II. 737. 23.
Verba *Quidquid ex hereditate mea ad te pervenerit, rogo ut restituas*, an, & quomodo contineant prælegata. IX. 629 1. 631. *seq.*
— quare non contineant mortis causa donationes. IX. 630. 2.
— *Quod præjudicium hereditati non fiat*, continent exceptionis formulam. V. 727. 12.
— *Secundum statutam consuetudinis formam*, quid significent. VII. 431. 1. 2.
— *Si pubes factus fuerit*, *si pubes erit*, an & quid diversum significent. II. 1021. 8.
— *Cum voluerit heres*, an legatum faciant conditionale. II. 809. 10.
— *Cum volueris*, *Si volueris*, an & quomodo significatione differant. IV. 96. 8. 9.
Verba hæc; *Videamus ne*, significant affirmationem rei, non dubitationem apud juris auctores. X. 1195. 3. XI. 489. 9.
Verborum proprietas diligentissime retinenda. I. 121. 5. V. 1221. XI. 8. 11. 13. & 14. 20. & 31. 2. & 68. 3.
— quando ab ea recedi debeat. I. 121. 5. IV. 423. 18. V. 1219. & 1220.
Verborum usus, & significatio an mutari possit a Principe. I. 10. 12. & 11.
Verborum obligatio. Vide *Obligatio verborum.*
Verbalia in *jo* multiplicem habent significationem. II. 8. 9. 2.
— non jus, & facultatem agendi dumtaxat; sed & actionem verbi significant. *ibid.*
Veritas rei potius attendenda in contractibus, quam scriptura. VII. 1369. 1. & 1370. *seqq.*
— Vide *Scriptura.*

BIU Cujas

Vespertiliones quinam dicti. VI. 143. N.3.
Vespillones qui. I. 267. 1. N 1.
— vitæ conditione viles. V. 90. N. 9.
Vestales testandi jure potiebantur, etiamsi impuberes. II. 33. N. 15.
— solutæ erant a patria potestate. I. 361. N. 1.
— qua ætate capiebantur a Pontificibus. II. 33. N. 15.
— non poterant in jus vocari. VI. 28.20.
— neque jurare cogebantur. X. 812. 19.
Vestimenta an usumfructum recipiant. III. 29. & 30. 5. & N. 2.
Vestimenta locare non licet fructuario. III. 72. 19.
— quid si vestem, aulæum, scenicum apparatum habeat in usufructu, quem in usum ista locare debeat. *ibid.*
Vetare legis est virtus. I. 24. 3.
Veterani definitio. VII. 1258. 4. & 1259.
Jure veterani quinam utatur. I. 493. & 494. 38.
Veterani a tutela paganorum immunes, non autem a tutela conveteranorum. *ibid.*
Quinam veteranorum numero non contineantur. VII. 1260. 19.
Veteranorum privilegia quæ. VII. 1257. 1. 2.
Quænam concurrere oporteat, ut quis potiatur veteranorum privilegiis. VII. 1257. 3.
Qui se dicit veteranum, id probare debet, & quomodo. VII. 1260. 20. *seqq.*
An probare debeat se esse veteranum, qui est in quasi possessione privilegii, cum vocatus ad munera publica recusavit. VII. 1261. 24.
Vetustas cujus initii memoria non extat, quæ sit. IV. 545. & 546. 8.
Via (servitus) quid sit, quomodo differat ab actu. III. 282. 15. 16.
Si via petatur ab uno ex promissoris heredibus, nec præstetur ab aliis; adversus hunc datur solidi condemnatio. IV. 54. 8.
Viæ promissor uni ex stipulatoribus petenti condemnatur in partem agentis duntaxat. *ibid.*
— quæ differentiæ ratio. IV. 55. 9.
Viatores, & apparitores quinam sint. VII. 82. 14.
Vici non alio modo obligantur, quam civitas. X. 419. 7.
— sed non possunt in integrum restitui, ut civitas. X. 420. 9.
Vicarius assignatus a Principe, vel a lege concurrentem habet cum Magistratu jurisdictionem. IV. 1176. N. 13.
Tria Vicariorum genera. IV. 1120. N. 9.
Gerens vices præsidis vel alterius differt a delegato; & quomodo. IV. 1119. N. 9.
Vidua vocatur interdum etiam illa, quæ virgo est. II. 1046. N. 10.
— secus ex jure novo. II. 1049. 20.
Vidua domicilium & forum defuncti mariti retinet. IV. 1219. 4.
— si alteri nupserit: sequitur forum secundi mariti, etiamsi conveniatur ex causa nata tempore prioris matrimonii. IV. 1219. N. 12.
— dummodo tamen non fuerit in judicium tempore prioris viri deducta. *ibid.*
Vidua habet fori privilegium, etiamsi partes actoris agat. IV. 1324. & 1325. 1. & N. 2.
Vidua habetur illa etiam, quæ virum habet captivum, proscriptum, ad triremes damnatum, vel diutius absentem. *ibid.*
Vidua an fori privilegio gaudeat, si dives fuerit. *ibid.*
— non potest uti fori privilegio adversus aliam viduam, vel adversus pupillum. IV. 1326. N. 3.
— an perdat dotem ob commissum stuprum. III. 1031. N. 5.
Viduæ intra annum luctus prohibentur nubere ex jure civili: secus ex jure divino, vel canonico. III. 949. & 950. 25.
Viles qui sint. V. 90. N. 9.
— differunt ab iis, qui laborant infamia facti. *ibid.*
Viles an possint esse judices. IV. 1378. N. 18.
Villicus qui. VIII. 68. 69. 12.
— quorsum villæ præpositus. *ibid.*
— ex ejus contractu quando dominus conveniri possit. VIII. 69. 13.
— quomodo differat ab institore. *ibid.*
Villico electo, vel possessione illius vendita, an possint vendi res, quibus ad agrum colendum utebatur si pignori sint obligatæ. IX. 1087. 3. 4.
Vulgatum in jure, *Si vinco vincentem te, multo magis vinco te*, quam habeat sententiam. VI. 949. & 950. 8.
Vinculum duplex; & quale utrumque. VII. 806. 6. 7. 8.
— proprie dictum quod. VII. 806. 5.
— dictum per metaphoram quodnam sit. III. 415. 5. & N. 4. VII. 806. 5. & 807. 10.
Vindex quinam dicatur. IV. 553. N. 1. V. 757. N. 1. VI. 723. 4.
Vindicare, verbum ambiguum, & quæ sit varia ejus significatio. V. 757. N. 1. VI. 722. 4.
Potest vindicari res ab omnibus, qui eam possident, aut detinent. V. 787. 3. N. 6. & 788. *seqq.*
— Vide *Rei vindicatio.*
Vindiciæ an significent possessionem; an vero rem, de qua lis erat. V. 758. N. 1.
Quandonam Prætor vindicias dare dicebatur. *ibid.*
— quinam eas ferre dicebatur. *ibid.*
Vindiciarum lis quænam. V. 760. N. 1.
— eam plerique comparant summarissimo possessorio. V. 804. N. 1.
Vinum doliare quod. IV. 836. 18.
— quandonam venditor effundere possit, si emptor recipere nolit, condicto die. *ibid.*
Virgo vocatur mulier. Et vicissim nupta, vel corrupta vocatur virgo in jure. III. 721. N. 2.

BIU Cujas

— an privilegio fori potiatur ut vidua. IV. 1325. N. 2.
Boni viri officium quibus in rebus positum sit. VII. 830. 7.
— signa & indicia quæ. VII. 830. 11.
An virtus omnis præcipiatur a legibus. I. 186. 7. & 187. & 188. N. 7.
Virtutis alimenta, præmia, & pœnæ. V. 67. 36.
— Ejus præstantia professorum immunitati causam dedit. X. 827. 6.
Vis bonorum raptorum. Vide *Rapina*.
Vis omnis juri contraria. I. 17. 2.
Vis contraria consensui. III. 482. 12.
— Eadem vitiat contractus, & quomodo. III. 482. 12. IV. 1191. 8.
— contraria publicæ saluti, & tranquillitati, adeoque bonis moribus. IV. 382. 32.
Quomodo differat a dolo; & an semper adjuncta sit dolo. IV. 405. N. 11. & 406. *seq.*
Vis ablativa, expulsiva, turbativa, inquietativa, & compulsiva quibus singulæ interdictis coerceantur. IV. 369. 18. & 370.
Vis inquietativa quæ sit; & an differat a turbativa. IV. 324. 7. & 323. N. 2.
Vis justa quæ sit. IV. 1035. 3.
— eadem est admissa certis conditionibus, & legibus. *ibid.*
— rationis, atque juris ministra. IV. 395. N. 3.
— adhibenda est a magistratu legitima via, atque ordine. IV. 1036. 5. & N. 4.
Vis major, seu divina quæ sit & ex quibus causis nascatur. IV. 655. 12. & N. 9. VIII. 29. 2. *seqq.*
— Vide *Casus fortuitus*.
Vis privata quæ. IV. 269. N. 2.
— publica quæ. *ibid.*
Vis privata quotidiana diversa est ab armata. *ibid.*
Vis omnis sive privata, sive publica est contraria bonis moribus, & vindicatur legibus Juliis publicorum judiciorum. IV. 282. 16.
Vis, quæ alienam possessionem invadit, qua actione vindicetur. IV. 267. 1. 2. & 268. *seqq.*
Vis privata adversus latrones, & alios rem nostram invadentes a jure permissa. IV. 1041. 5. & N. 3.
— nec solum a jure civili, sed etiam a jure naturali, & gentium. IV. 1041. N. 4.
— & quidem permittitur cum ad repellendam vim illatam, tum ad eam, quæ prope est ut inferatur, avertendam. IV. 1041. N. 5.
— sive ea corpori nostro, sive conjunctorum inferatur. IV. 1042. N. 5.
— an vi propellenda vis, quæ rebus nostris inferatur. IV. 1042. N. 6.
Vis, qua utimur ad defensionem, quibus conditionibus permissa. IV. 1043. 6. & 1044. *seqq.*
Licita ea vis quæ prohibeat, non quæ ulciscatur injuriam. IX. 915. 2.
Vis permittitur adversus fugientem debitorem, & fures, secum ferentes pecuniam, vel rem furto sublatam. IV. 1046. & 1047. 10.
Nemo vi privata potest auferre impune suum a debitore. IV. 1037. 1.
Quare privatis sit adempta potestas auferendi vi suum. IV. 1038. 3.
Vis abesse debet a creditore. VII. 810. 31. 32.
Quænam pœnæ constitutæ sint a legibus adversus vim facientes creditores. IV. 1038 2.
Quatenus vitiose possidenti non liceat se defendere adversus vim adversarii. IX. 916. 5.
Ubi cautum sit de vi generaliter, eo vis omnis continetur. XI. 1186. 6.
De vi agi potest criminaliter & civiliter; & quatenus utroque modo. IX. 921. 1.
Visiones quænam dictæ I. Cto Ulpiano. V. 708. & 709. 37. & N. 20.
Vita Hugonis Donelli. I. iv. *seqq.* X. ij. *seqq.*
Vitium est, aut corporis, aut animæ; & quale sit utrumque. X. 1300. 5. & 1301. 7.
Vitium, vel operis, vel loci, vel ædium quale sit, & quotuplex. IV. 532. 25. & 533. *seq.*
Vitia rei venditæ quænam sint palam, recteve pronuntianda. X. 1299. 5. & 1300. *seqq.*
Vitricus quando alere teneatur privignos. III. 452. N. 2.
— an possit in jus vocari a privigno sine venia. VI. 32. N. 22.
Viventis nulla est hereditas. II. 388. 5.
Unciarum appellatio quorsum inventa fuerit. VIII. 1297. 2.
Unio prolium quid sit. II. 1118. N. 3.
— Ea recepta apud Germanos. *ibid.*
— in Ea datur jus accrescendi ex successione. II. 476. N. 11.
— an & ex contractu. *ibid.*
Universitas pro Academia. Vide *Academia*.
Universitas an pro cive reo in criminibus intervenire possit. V. 178. N. 5.
— potest dare procuratorem cum ad agendum, tum ad se defendendum. V. 223. 17.
— debet habere arcam communem, & res communes. *ibid.*
Universitas obligari non potest ex contractu suorum actorum, nisi certis conditionibus. X. 420. 9.
— an cuilibet universitati detur restitutio in integrum. *ibid.*
Quod cum universitate geri non potest, cum singulis agi potest. XI. 96. 4.
Universitati relictum non debetur singulis. XI. 7. 5.
Quod est universitatis, idem non est singulorum. XI. 7. 6.
Quod universitati debetur, idem singulis debetur. XI. 7. 7.
Universitatis res quæ sint. Vide *Res Universitatis*.

BIU Cujas

Universitas rerum quid. II. 3. 2. & N. 1.
Per universitatem acquirere quid sit. *ibid.*
Quibus modis res acquirantur per universitatem. VIII. 1163. 5. *seqq.* & 1164.
Vide *Acquirere, Acquisitio.*
Vocabula quare sint inventa. II. 791. 14.
Vocatio in jus an sit necessaria; ad quos pertineat, & an impune possit omitti. VI. 10. 2. & 110. 10. & 111. *seq.*
— quid sit. VI. 17. 4. VII. 77. 8. & 78. *seqq.*
— est basis sive fundamentum ordinis judiciarii. VI. 7. 6. & N. 7. & 8. VII. 809. 22.
— pars judicii prima appellatur latiore significatu. VI. 5. 6. & 6.
Vocatio justa esse debet. VII. 81. 12.
Tria in justa vocatione necessaria; & quæ. VI. 21. 5. & 22. *seqq.* VII. 81. 13. 82.
Qualis apud veteres ritus vocationis. VI. 22. 6. VII. 81. 13.
In jus vocari possunt omnes, præter illos qui excipiuntur; & qui sint. VI. 27. 7. VII. 82. 15.
Dies, in quo adesse debebat coram judice vocatus, olim indicebatur a partibus. VI. 37. 8.
— Hodiernis moribus tempus est a lege constitutum; vocaturque legitimum. VI. 39. 9.
— quod a die recepti edicti seu citationis exclusive computatur. VI. 39 N. 26.
Vocatio in jus quomodo fiat adversus absentem. VI. 14. 3. VII. 75. 4.
— interrumpit quamcunque præscriptionem. I. 1177. 15. & 1178. 17. VI. 698. 4.
Vocato in jus, & absenti viginti mille passus in diem numerantur, ut ad urbem accedat. XI. 1675. 1.
— qui postremo die supersunt, licet numerum viginti mille passuum non expleant, integrum tamen diem occupant. XI. 1677. 2.
Vocatum in jus vi eximens, qua pœna afficiatur. IV. 233. 6. & N. 4.
Pœna non mulctatur, qui vi exemit vocatum ad judicem pedaneum. IV. 233. N. 3.
Vocatus in jus aut satisdare debebat, aut trahebatur in jus etiam invitus. VI. 37. 8. & 41. N. 1. & 108. 8. VII. 83. 16. 84. 18.
Voluntas testatoris præfertur propriæ verborum significationi. XI. 12. 16. & 13. 20.
Voluntatis conjectura non admittitur contra apertam significationem verborum. II. 713. N. 1.
Voluntatis obscuræ interpretatio in partibus hereditatis adscriptis, vel non adscriptis quomodo facienda. II. 213. 1. 2. & 214. 3.
Ex duobus rebus disjunctim relictis, si in altera sit ambiguitas: ex alterius æstimatione capienda voluntatis interpretatio. XI. 3. 3. *seqq.*
Quæstioni voluntatis quando sit locus, aut secus. IX. 593. 1. 2.
— de ea responderi non potest ex cognitione juris; sed tota æstimatur arbitrio judicis. IX. 593. 2. & 594. 3.
— Vide *Conjectura, Interpretatio, Testator.*
Urbis appellatione Roma significatur. XI. 1673. 1.
— urbs attamen a Roma differt, & quomodo. XI. 1673. 2.
Urbes nasci dicuntur. Uti & Natales Urbium dicti. VI. 258. N. 12.
Usuarius ædes habitare potest cum domesticis; & hospites etiam, & convictores potest recipere. III. 213. 3.
— dummodo inhabitare cum illis honeste possit. III. 214. 5.
— Vide *Ædes.*
Usuarius fundi partes ferendis fructibus destinatas occupare non potest. III. 215. 9.
— sumere potest ex fructibus, qui in fundo nascuntur quantum sibi, suisque sufficiat ad victum. III. 216. 11.
Quid usuario sufficiat, unde sit æstimandum. III. 217. 11.
— an sumere possit cum in rure, tum in oppido ex fructibus quod satis sit convivis, & hospitibus. III. 217. 12.
Quæ hic habenda domesticorum ab hospitibus differentia. *ibid.*
— an sumere possit etiam quod familiæ sufficiat in annum, tametsi fructus omnes fundi consumat. III. 218. 13. 14.
— quænam usuarius cavere debeat. III. 222. 26. & 223.
Usuarius vectigalia, tributa, sumptus refectionis, culturæ, agrorum, alimentorum in pecora, & mancipia præstare debet. III. 223. 27.
— quandonam onera rei usuariæ, vel solus præstare, vel una cum usufructuario dividere debeat. III. 223. & 224. 28.
— Vide *Usus.*
Usucapio quid sit, & unde dicta. I. 953. 2. & N. 1. & 954. 3. & N. 3.
— est utilis Reip. nec æquitati contraria. I. 955. 4. & 956.
— est acquisitio dominii, quæ contingit invito domino. I. 941. 1. & 942. *seq.*
— est vera species alienationis ex parte legis transferentis, non ex parte domini amittentis. I. 941. 1. N. 1. & 942.
Usucapio impugnatur. I. 1163. 1. & N. 1.
— defenditur. I. 1165. 2. 3. & 1166. *seqq.*
Usucapio olim differebat a præscriptione; & quibus rebus. I. 944. 4. & 945. *seqq.*
— hodie non differt a præscriptione. I. 943. 2.
— quousque, & quomodo veteres differentias sustulit Justinianus. I. 948. 8.
— & quare titulos in codice distinctos retinuit idem Imperator. I. 949. 9.
— utraque quo tempore, atque jure sit introducta. I. 943. N. 2.
Cur prædia provincialia non poterant usucapi ex vetere jure. I. 947. & 948. 7. & N. 8.

Errant

BIU Cujas

Errant, qui opinantur usucapionem pertinere ad res mobiles; ad res immobiles autem longi temporis præscriptionem. I. 950. 10. 11. & 951. *seqq.*

Quænam sint usucapionis causæ. I. 956. 6. & 957. *seqq.*

— necessaria est ad usucapionem acquirendam justa possessio. I. 1039. 1.

— necessaria justa possessionis causa, sive justus titulus. I. 1039. 2. 3. & 1040.

Quinam sint justi tituli ad usucapionem habiles atque idonei I. 1040. 4. & 1041. *seqq.*

Quare justus titulus ad usucapionem sit necessarius. I. 1049 & 1050. 23.

Nullo modo rem usucapiunt, quicumque non habent verum usucapionis titulum, licet bona fide putent se habere. I. 1052. 3. & 1053.

— quinam vere habeant hos usucapionis titulos, puta, pro soluto, pro Donato, pro Emptore, pro Dote, pro Derelicto, pro Herede. I. 1053. 5. 6. & 1054. *seqq.*

Usucapionem parit error falsæ causæ, ubi justa sit erroris causa; & quæ sit talis. I. 1056. 14. *seqq.* & 1057.

An possit usucapere res hereditarias, qui pro herede possidet. I. 1057. 18.

An usucapere possit, qui per juris errorem putat se habere justum titulum. I. 1057. & 1058. 19.

An possit usucapere, qui possidens ex injusta causa, vel nulla, incipit ex nova causa possidere. I. 1059. 1. & 1060.

Nemo usucapere potest, nisi ex una causa; & our possidere possit ex pluribus causis. I. 1060. 2. & 1061. *seq.*

Bona fides ad usucapionem necessaria. I. 1061. 1.

— quis bona fide possidere dicatur, ad hoc ut rem possit usucapere. I. 1062. 2. & 1063. *seqq.*

Quare usucapio procedat scienti duntaxat: possessio vero etiam ignoranti. I. 1064. 5.

Quare usucapio etiam ignorantibus nobis per servos & filiosfam. acquiratur. I. 1064. & 1065. 6.

Bona fides in servo, & filiofamilias necessaria, ut possint usucapere ignoranti domino, vel patri. I. 1065. 7.

Bona fides initio possessionis duntaxat est necessaria ad usucapionem. I. 1065. 8.

An mala fides superveniens interrumpat usucapionem. I. 1065. 8. 9. & 1066.

Quare in fructibus acquirendis necessaria sit bona fides in quacumque fructuum acquisitione, secus ac in usucapione. I. 1066. 10.

— Vide *Bona fides*, & *Fides bona*, vel *mala*, & *Bonæ fidei possessor.*

Necessaria est ad usucapionem voluntas ejus, a quo possidere incipimus. I. 1069. 1.

— quando videamur nancisci possessionem voluntate auctoris. I. 1069. 2. & 1070. & 1071. *seqq.*

Quanto temporis spatio procedat usucapio rerum immobilium inter præsentes, & quanto item inter absentes. I. 1073. 1. & 1074.

— Quinam hic præsentes habeantur, vel absentes. I. 1073. & 1074. 1.

Usucapio rerum mobilium triennii spatio procedit inter omnes. I. 1073. 1.

Tempus in usucapione quomodo computetur. I. 1074. 2. & 1075. *seqq.*

Necessaria ad usucapionem possessionis non interruptæ est continuatio ad finem usque legitimi temporis. I. 1099. 1. & 1100. *seq.*

Usucapio, interrupta possessione, interrumpitur. I. 1101. 3.

— interruptio usucapionis quomodo differat ab usurpatione ipsius usucapionis. I. 1101. 4. & 1105. *seqq.*

Usucapio interrumpitur, vel naturaliter, vel civiliter. I. 1104. 10.

— quomodo naturaliter interrumpatur. I. 1104. 11. & 1105. *seqq.*

— quomodo civiliter. I. 1110. & 1111. *seqq.*

Quid intersit, utrum usucapio *naturaliter*, vel *civiliter* interrumpatur. I. 1114. 28. & 1115. *seqq.*

Quomodo interrupta usucapio possit instaurari. I. 1107. & 1108. 17.

Hodie interrumpitur usucapio, etiam sola in jus vocatione. I. 1111. N. 6.

Usucapio quid tribuat possessori. I. 1155. & 1156. 2.

Usucapienti datur directa in rem actio, etiam contra veterem dominum. I. 1156. 3. 4.

Usucapio aufert dominium veteri domino. I. 1158. 4.

— aliorum tamen jura, uti pignus, & usumfructum, non perimit. I. 1158. 5. & 1159. *seqq.*

An usucapio admittatur in foro conscientiæ, seu poli; & quomodo. I. 1170. 8. & N. 4.

Usucapio currit etiam minori; non autem præscriptio; & quare. I. 1126. 6. V. 1115. 9. & N. 7.

— rescindi potest eo postulante, cujus res usucapta est in absentia ejus necessaria, vel probabili. VI. 649. 2.

Usucapio lege dupliciter prohibetur. I. 1123. 1.

Quasnam res usucapere liceat. I. 1117. 2. & 1118. 3.

Usucapi non possunt res, quæ non sunt in commercio. I. 1113. 5.

Res incomporales, puta, servitutes usucapi non possunt, at illæ tamen longo usu possunt acquiri. I. 1121. 9. 10.

Non possunt usucapi res, quarum alienatio lege est interdicta; & quæ sint. I. 1123. 2. & 1123. *seq.*

— possunt tamen usucapi res, quæ ante vetitam earum alienationem cœperant usucapi. I. 1125. & 1126. 5.

— & quomodo contra pupillum impleatur usucapio cœpta adversus pupilli patrem. I. 1126. N. 4.

Ex quibus causis lex usucapi res vetet domini causa I. 1127. 2.

Usu-

BIU Cujas

Usucapi non possunt res fisci, neque dominicæ, neque res Ecclesiæ, vel piæ causæ, nec res minorum, vel similes. I. 1127. 3. & 1128. *seq.*
Usucapi non possunt res furtivæ, aut vi possessæ, vel præsidi donatæ, vel magistratui. I. 1129. 4.
— quæ in rebus magistratui donatis quoad usucapionem sit habenda distinctio. I. 1129. N. 3.
Quare usucapi non potest res mobilis vendita ab eo, qui sciebat alienam. I. 1131. 8.
Quando usucapi possit ancillæ furtivæ partus. I. 1134. 2. & 1135. *seqq.*
Tria usucapionis impedimenta, & quæ. I. 1171. & 1172. *seqq.*
Usufructuarius ab emphyteuta, & conductore quid differat. III. 19, 20. 16.
— non potest consumere, vel in aliam formam mutare rem, in qua habet usumfructum. III. 17. & 18. 14.
Usu rei alteri dato, percipit usufructuarius, quod superest usuario. III. 54. 3.
— habet naturalem possessionem, seu detentionem in omni re fructuaria, manente usufructu. III. 55. 4.
— habere debet aut iter, aut viam ad fundum fructuarium; servitutes necessarias, puta, luminum ad usum ædium, & modicam coercitionem in servos fructuarios. III. 56. 57. 6.
Unde æstimetur, quem rerum fructum percepturus sit usufructuarius, singularum usufructu legato, vel constituto. III. 58. 8. & 59. 9.
— ad quem modum uti frui debeat rebus singulis in usumfructum datis. III. 60. 10.
— percipere potest fructus omnes, cum naturales, tum civiles. III. 61. 1. 62. 2. 63. *seqq.*
— Vide *Fructus.*
— non potest cædere grandiores arbores, quæ sunt in fundo. III. 64. 7.
— cædere potest silvam, quæ sit cædua; & vendere quod ceciderit. III. 64. 8.
— potest succidere ex silva non cædua grandiores arbores ad villæ refectionem. III. 65. 9.
— potest sumere ex silva cædua, quæ tamen ex destinatione patrisfam. non cædebatur, ramos, & pedamenta ad omnem usum, & necessitatem. III. 65. 10. 11. & 66.
— potest succidere grandiores arbores demortuas, dummodo alias in demortuarum loco substituat. III. 66. 12.
— quid sumere sibi possit ex arboribus tempestate dejectis. III. 67. 12.
— Vide *Silva cædua.*
— quid & quatenus ex venatione percipere possit in fundo fructuario. III. 68. 13. & 69. 14.
— ejus est quidquid servus fructuarius acquirit sive ex re fructuarii, sive ex operis suis. II. 1180. 28. & 1181. 29. III. 70. 16.
Usufructuarius potest rem fruendam alii vendere, fruendam locare, gratis concedere, obligare pignori; & quatenus. III. 70. 17. & 71. 18. 72. 19.
— fructus omnes sola perceptione acquirit. Et qui perceptionis modus in singulis fructuum generibus. III. 75. *seqq.*
Usufructuarius non potest rem fructuariam alienare mancipia manumittere, proprietatem oppignerare. III. 83. 1.
— non potest mutare in aliam formam rem fructuariam, etiamsi meliorem faciat. III. 84. 2. 85. *seqq.*
— sed nec priore substantia manente, licet usufructuario inducere aliquid coherens quod mutet qualitatem rei. III. 86. 3.
— an inchoatum in fundo fructuario ædificium consummare possit. III. 86. 4. 87. *seqq.*
Usufructuarius potest facere in fundo ea omnia, sine quibus non posset percipere fructus. III. 89. 6. & 90.
Usufructuarius, alio possidente, potest vindicare ab illo rem fructuariam actione confessoria. III. 92. & 93. 4. XI. 1083. 8.
— vi dejectus e fundo aut ædibus interdicto, *Unde vi*, consequitur restitutionem fructuariæ rei cum fructibus. III. 93. 4.
— possidens, si uti frui prohibeatur a proprietario, jure proprietatis inutiliter prohibetur; & quomodo. III. 93. 6. & 94.
— an utiliter prohibeat proprietarius consentiente usufructuario. III. 94. 7. 8. & 95.
Usufructuarius uti frui si prohibeatur ab extraneo; quibus remediis uti possit adversus illum. III. 95. 9. 10. & 96. *seqq.*
Usufructuarius debet curam impendere rei fructuariæ ne illa pereat, aut fiat deterior. III. 110. 8. 9. & 111.
— quænam incommoda seu damna rei fructuariæ præstare teneatur. III. 111. 10. & 112.
— sarcire ædes tenetur suo sumptu. III. 113. 13.
— quænam in ædibus sarcta tecta præstare teneatur. III. 114. 15. & 115. 16.
— tenetur agrum fructuarium proscindere, vites subserere, aquæductus, & fossas purgare. III. 113. 13.
— fundi seminarium renovare. *ibid.*
— in locum demortuarum arborum alias substituere, & quare in locum demortuarum duntaxat. III. 115. 17. & 116. 18.
— ægrota animalia curare. III. 114. 13.
— gregem, vel armentum, vel equitium supplere, & quibus conditionibus. III. 114. 13. & 117. 20. 21. & 118. *seqq.*
— summissa capita cur fiant proprietarii, & demortua usufructuarii. III. 119. 25. & 120. *seqq.*
Usufructuarius tributa, stipendia, vectigalia cur præstare debeat. III. 122. 27.
— quid, si testator onera vectigalium & pensitationum publicarum nominatim injunxerit heredi. *ibid.*
— cavere debet, finito usufructu, se restituturum rem fructuariam. III. 122. 28. & 129. *seq.*

— an

BIU Cujas

— an ab omni usufructuario exigatur cautio fructuaria. III. 125. 3. & 126. *seqq.*
Quænam cavere debeat usufructuarius. III. 130. 14. & 131. *seqq.*
— Vide *Cautio Fructuaria.*
Usufructuarius si cavere recuset; quibus remediis cogatur. III. 140. 7. & 141. 8.
— quomodo possit expelli a proprietario, finito usufructu. III. 169. N. 1.
Usura quid sit, & unde dicta. VIII. 359. 3. & 361. 5. X. 1380. 2.
An sit usura, quod sorti accedit in alia specie, non autem in pecunia numerata. VIII. 395. 1. 2. & 396. & 429. 2. *seqq.* & 430. X. 1381. 3.
Usura speciei debitæ non præstatur, nisi speciei ipsius æstimatio debeatur. X. 1381. 7.
— accedere potest debitæ pecuniæ duntaxat. VIII. 359. 3. X. 1381. 5.
Usura non est, nisi quod exigitur pro usu pecuniæ, vel alterius generis, quod mutuum dederis. VIII. 397. 1. X. 1381. 5. *seqq.* & 1382. 8.
Usuræ obtinent vicem fructuum. X. 1381. 6.
— improbatæ a veteribus philosophis & quare. X. 1382. 9.
— jure Romano permissæ. VIII. 418. 12. & 419. *seqq.* X. 1383. 12.
— jure naturali, & divino vetitæ. VIII. 417. N. * 1. & 418. & 419. N. * 2. & *seqq.*
Usuræ tamen compensatoriæ, nec humano, nec divino jure improbantur. VIII. 418. N. * 1. X. 1383. 11.
Usuræ qua pœna coerceantur a jure Canonico. VIII. 424. N. * 7.
Usuræ stipulatione promissæ debentur jure optimo, & possunt exigi de jure civili. VII. 593. 1. & 594. *seqq.* VIII. 361. 1. 362. 2. & 363. 5.
— possunt exigi utiliter, si promissio earum per stipulationem facta probetur. VIII. 363. 5. & 364. 6. *seqq.*
— quomodo per stipulationem facta probetur usurarum promissio. VIII. 364. 10. 11. & 365. *seqq.*
Usuræ jure Romano in omnibus causis debentur, si fuerint in stipulationem deductæ & certæ sint. VIII. 373. 1. *seqq.* X. 1384. 15.
— citra stipulationem deberi possunt in bonæ fidei actionibus, non in actionibus stricti juris, etiamsi, pacto in continenti interposito, promissæ fuerint. VII. 596. 5. 7. 8. & 597. & 676. 49. 50. VIII. 373. 5. & 374. X. 1384. 16.
Cuinam debeantur in strictis judiciis usuræ ex mora, sine ulla stipulatione; & cui debeantur ex nudo pacto, sed non ex mora duntaxat. VIII. 374. 6. 7. & 375. X. 1384. 17. 18. & 1385. 19.
— Vide *Civitas, Fiscus.*
Ex nudo pacto debentur usuræ trajectitiæ pecuniæ; & aliorum generum præter pecuniam in mutuo. VIII. 375. 7. & 397. *seqq.* X. 1385. 21. 22. *seqq.* & 1386.
— item usuræ rei judicatæ. Et quid hic peculiare sit in usurarum quantitate æstimanda. X. 1386. 25.
— promissæ per stipulationem cum ea conditione, *Si pecunia sua die non solvatur*, currere incipiunt sine debitoris mora. X. 1389. 35.
— dummodo tamen imputari possit debitori quod eas non solverit. X. 1389. 36. & 1390. 37. 38. 39.
Usuræ ex pacto debitæ repeti non possunt, ubi fuerint solutæ. VIII. 375. 8. & 376. X. 1386. 26.
— nec solutæ imputantur in sortem. VIII. 376. 8.
Usuræ ex pacto naturaliter debitæ per retentionem pignoris servantur. VIII. 376. 8. & 377. 1. X. 1386. 27.
— an majores usuræ, de quibus postea convenerit, possint per retentionem pignoris antea dati servari. VIII. 377. & 378. *seqq.*
An debitor, qui pluribus annis solvit usuras pacto promissas, in posterum illas præstare teneatur. VIII. 787. 1. & 788. *seqq.* X. 1386. 29. 1387. *seqq.*
Diuturna præstatio usurarum idoneam probationem promissarum usurarum non continet. *ibid.*
Usuræ in bonæ fidei judiciis post moram debentur etiam citra conventionem. VIII. 401. *seqq.* X. 1390. 40.
— & quanam actione peti debeant. VIII. 403. 7. & 501. 1. & 503. 6. *seq.*
Usuræ non debentur ejus pecuniæ, quæ propter aliam rem debetur, nisi ejus rei præstatio antecesserit. X. 1390. 42.
— superioris definitionis exempla. X. 1390. 40. 41. 43. & 1391. 44.
Quinam præstare teneantur usuras in bonæ fidei judiciis, etiam nulla interveniente mora. VIII. 402. 6. X. 1391. 45.
Legatorum, & fideicommissorum usuræ post moram debentur. X. 1391. 46. *seqq.*
— multoque magis post litem contestatam præstari debent. X. 1391. 49.
In legatis & fideicommissis cur potius usuræ debeantur ex mora, quam in aliis strictis judiciis. VIII. 404. 8. X. 1391. 47.
An usuræ post litem contestatam debeantur in stricti juris actionibus. X. 1392. 50. *seqq.*
Usuras centesimas stipulari atque exigere licet in trajectitia pecunia, & in speciebus fœnori dandis, uti frumento, oleo, vino, & similibus. VIII. 467. 4. 5. & 468.
Usuræ centesimæ debentur ex lege in pecunia debita ex causa rei judicatæ post judicari tempus, & in pecunia, quæ versa est in usus proprios ab administratoribus. VIII. 467. 5. & 468.
Usura centesima quæ sit, & quare vocetur legitima. VIII. 465. 2. & 466. *seq.* X. 1394. 55. 56. & 1395. 57.

BIU Cujas

Centesima minores, puta, trientes, semisses, & besses usuræ quæ sint. VIII. 469. 6.7.8. X.1394. 55.
Usuræ trientes permissæ a Justiniano illustribus personis. VIII. 469. 9. X. 1392. 54.
Besses usuræ cur permissæ mercatoribus. VIII. 469. 10. X. 1392. & 1393. 54.
Quonam jure proprio besses usuræ permissæ argentariis. VIII. 469. & 470. 10.
— semisses permissæ personis intermediis inter illustres, & negotiatores. VIII. 469. 8. X. 1393. 54.
Usuræ frumenti, vini & similium quomodo, & quare ex nudo pacto debeantur. VIII. 397. *seqq.*
— quare in rebus ejusdem generis, & materiæ admitti debeant. VIII. 451. 3. & 452.
Usuræ prætii in quibus casibus non debeantur; & in quibus contra debeantur. VIII. 367. 1. & 368. *seqq.*
Usuras ultra centesimam stipulari non licet jure Justinianeo. VIII. 411. *seq.*
Quare fructuum aridorum nomine, qui mutuo dati sint agricolæ, superiores centesima usuræ possint exigi. VIII. 413. 1. & 414. *seq.* & 415. 6. 7. & 417.
— quare in fructibus aridis tantum majores centesima usuræ permissæ. VIII. 417. 8. *seqq.*
Usuræ trientes exigi possunt ab eo, qui pecuniam dat mutuam agricolæ. VIII. 415. 4.
— quæ pœna sit constituta adversus eos, qui modum usurarum excesserint a legibus definitum. VIII. 415. 5.
Supra modum legitimum nec usuras, nec fructus, nec pœnam stipulari licet. VIII 405. 1. & 407. 1. & 408. *seqq.* & 411. *seq.* X. 1395. 58.
Quando fructus majores legitimis usuris stipulari liceat. VIII. 427. *seq.* X. 1396. 61. 62.
Qui stipulanti usuras illicitas promisit, debet tantum legitimas. VII. 602. 6. & 603.
An sit inutilis stipulatio, si legitimus usurarum modus excedatur. VIII. 471. 14. X. 1395. & 1396. 59.
Quod usurarum nomine ultra modum exigitur, id aut in sortem imputatur, aut restituitur. VIII. 431. 1. X. 1396. 60.
An creditor, qui vice usurarum, quæ sunt 12. domum debitoris inhabitat, cujus locationis merx est 20. debeat in sortem imputare, quod excedit. VIII. 405. 2. & 406. *seq.*
— quid si conductam a debitore domum alteri locaverit. VIII. 408. 4.
Usuræ per errorem facti solutæ, etiam post sortem condici possunt, ut indebitæ. VIII. 431. & 432. *seqq.*
Nec usurarum, neque fructuum usuras, pœnam, accessionemve stipulari, vel petere licet. VIII. 475. & 476. X. 1397. 64. 65. 66.
— aliquando tamen fructuum usuræ peti possunt; & quomodo. X. 1397. 67.
Judex quem modum servare debeat, cum ex officio in usuras condemnat. X. 1396. & 1397. 63.
Stipulatus minores usuras, an recte stipuletur majores, *Si minores sua die non solventur*. X. 1397. 68. & 1398. 69.
Quando usuræ deberi desinant. VIII. 436. 1. & 437. *seqq.* X. 1398. 70. 71. & 1399. *seqq.*
An judex condemnare possit ad usuras pendendas, si tardius sententiæ condemnatus paruerit. X. 1399. 73. 74.
An præteriti temporis usuræ a debitore liberato exigi possint. X. 1399. 75.
Qui stipulatus majores usuras, accepit postea ad djuturnum tempus minores, remisisse intelligitur majores cum præteriti, tum futuri temporis usuras. VIII. 381. 1. 2. & 382. 3. 4. & 383. X. 1400. 78.
Creditor qui stipulatus est majores, *Si minores usuræ sua die non solvantur*, remisisse majores intelligitur, statim ac, cessante debitore, minores ut antea recepit. VIII. 383. 4.
Creditor, qui diu non petiit usuras, præteriti, non autem futuri temporis usuras remisisse censetur. VIII. 384. 4. 5.
Quare si debitor minores usuras diu solverit, liberetur in majores: sin autem majores solverit, in illas non obligetur. VIII. 384. 6.
Debitor, qui minores usuras diu solvit defensoribus seu actoribus civitatis, an & quomodo liberetur a majoribus solvendis. VIII. 385. 6. 7. 8. & 386. *seq.*
Usuræ ultra duplum sortis exigi non possunt. Et quomodo. VIII. 393. 1. 2. & 394. *seqq.*
An post rem judicatam usuræ peti possint, si judex nihil de iis in sententia pronuntiaverit. X. 1400. 77.
Usurarii manifesti testamentum facere vetantur a jure Canonico. II. 34. N. 18.
Usurarii manifesti qui sint, & unde probentur. V. 99. N. 11.
— an sint infames ipso jure, an per judicis sententiam. V. 98. 2. & d. N.
— sunt infames, etiam pot restitutionem, & post peractam pœnitentiam. *ibid.*
Usurpatio quid sit. I. 1101. 4. *seqq.*
Usurpatio jure veteri prodest ei qui possessionem & usucapionem interrupit. I. 1108. 18.
— an & recentiori jure prosit. I. 1108. 19.
— prodest aliis omnibus. I. 1109. 20.
— nec interest, an possessor ex causa lucrativa rem tenuerit: an onerosa. I. 1109. & 1110. 21.
Usus quibus modis constituatur. III. 205. 2.
— quomodo differat a constitutione usufructus. III. 206. 2. & 205. N. 1. & 206. *seqq.*
— quibus actionibus & remediis conservetur, & retineatur. III. 207. 3.
— quare amissus redeat ad proprietarium tantummodo; & nulli accrescat. III. 207. 4.
Usus quid sit. III. 207. & 208. 5.

BIU Cujas

— quid commune habeat cum usufructu. III. 208. 6.
— qua in re differat. III. 208. & 209. 6.
Qui habet usum, non potest alii vendere, locare, aut gratis concedere jus utendi; & quare. III. 209. 7.
Quandonam usus alteri legatus vendi, locarive possit ex conjectura voluntatis testatoris. III. 209. 8. & 210. 9.
Usus est individuus. III. 205. N. 1. & 206.
Si duobus legatus usus, non sufficiat utrique: quem habere exitum res possit. III. 206. N. 1.
Pluribus constitui, vel legari potest solidus ejusdem rei usus, si res plurium usui sufficere possit. III. N. 1.
Usum ædium qui habet, non potest illum alteri vendere, locare, vel donare. III. 212. & 213. 2.
— Vide *Ædes*.
Usus fundi quibus in rebus consistat. III. 215. 8. *seqq*. & 216. *seqq*.
—Vide *Usuarius*.
Usus pecorum in quibus rebus versetur. III. 219. 16. *seqq*. & 220. *seq*.
Quorumnam usus in operis consistat. III. 219. 17.
Usus ovium quare non in agnis, lana, vel lacte consistat. III. 219. 18. 19. & 220. 20.
— in stercoratione agrorum, & lacte modico versatur duntaxat. III. 220. 20. & 221. 21.
— Vide *Usuarius*.
Usufructus quid sit. III. 7. 1. 2. & 8. & 9. *seqq*.
— alius est cum proprietate cojunctus, alius ab ea separatus. III. 10. 7. & 11. XI. 1082. 5.
— sive alius, ut vulgo, causalis; alius formalis. III. 10. N. 5. & 11. *seq*.
Usufructus simpliciter dictus in jure intelligitur a proprietate sejunctus. III. 11. 8. & 12. *seq*. XI. 1082. 7.
— pars est dominii, si fuerit cum proprietate conjunctus. III. 13. 9. & 14. 10. & 15.
An usufructus pars dominii habeatur, ubi fuerit separatus a proprietate. III. 15. 11. & 16. *seq*.
Usufructus aut constituitur nobis a lege, vel alieno facto; aut facto & possessione nostra nobis acquiritur. III. 21. 1.
Usufructus legitimis datur a lege. I. in bonis filiifam. adventitiis; & quæ illius privilegia. III. 21. 3. & 22.
— an hic extinguatur, patre monasterium ingresso. III. 21. N. 1.
II. Datur patri emancipitori in bonis emancipati. III. 23. 4.
III. Datur mulieri iterum nubenti in bonis, quæ liberalitatis causa consecuta est a priore marito, superstitibus communibus liberis. III. 23. 5.
Usufructus alieno facto quæsitus, vel a privatis, vel a judice constituitur. III. 24. 7.
— quænam concurrere oporteat, ut recte constituatur. III. 24. 8.
Usufructus a solo domino rei fructuariæ constitui potest. III. 24. 9.
— etiam a domino, qui nudam habet rei proprietatem; & quatenus. III. 25. 11.
— an constituatur utiliter ab emphyteuta, vel superficiario. III. 24. 10.
Usufructus constitui non potest in rebus incorporalibus, sed in rebus corporalibus duntaxat, sive mobilibus, sive immobilibus; & quibus conditionibus. III. 25. 12. & 26. 13.
Usufructus munismatum. Vide *Numisma*.
Usufructus statuæ, vel imaginis recte constituitur. III. 26. 14.
Usufructus prædii sumptuosi constituitur utiliter; & quatenus. *ibid*.
Usufructus rerum quæ usu consumuntur, proprie nullus est, sed quasi usufructus; & quonam jure. III. 30. & 31. 6.
— quæ sint res quæ usu consumuntur. III. 28. & 29. 3.
— quomodo sit in eo genere numerata pecunia. III. 29. 4.
— an etiam vestimenta eo pertineant. III. 29. 5. & 30.
Quasi usumfructum constituunt. I. rerum quæ usu consumuntur, proprietas cum jure consumendi quæsita fructuario. III. 31. 8.
II. Cautio fructuarii, se restituturum proprietario tantundem, si quando *moriatur*, vel *capite diminuatur*. III. 32. 9.
— cautio hæc qualis; & quomodo quasi usumfructum efformet: & a mutuo distinguat. III. 32. 10. 11. & 33. *seq*.
— an eam vetare possit testator, pecuniæ & similium rerum usufructu relicto. III. 35. & 36. 15.
— an omissam possit proprietarius condicere ab usufructuario, & quomodo. III. 35. & 36. 16.
Quare auctoritate publica opus fuit ad constituendum pecuniæ, & similium rerum quasi usumfructum. III. 36. 17.
Quomodo rerum quæ usu consumuntur quasi usufructus acquiratur patri in bonis filiifam. adventitiis. III. 37. & 38. 19.
— an cautio consueta præstari debeat a patre, desiderante filio; & quatenus. III. 38. 20. & 39. *seq*.
— Vide *Quasi Usufructus*.
Usufructus testamento quibus modis constituatur. III. 40. 2. 3. & 41. *seq*.
— testamento constitutus recta, & sine ulla traditione transit in legatarium. III. 42. 6.
Usufructus omnium bonorum conjugi mortis causa donatus Falcidia minuitur. II. 934. N. 2.
— Vide *Falcidia*.
An Usufructus filiofam. donatus aut relictus acquiratur patri. II. 1165. 29.
Usufructus quibus modis constituatur pactionibus. III. 42. & 43. 7.
— constitutus pactionibus quomodo differat ab usufructu, qui legatur in testamento. III. 43. 8.

BIU Cujas

Ususfructus constitui potest pure, vel sub conditione, ex die, & ad diem. III. 44. 9.
— constitutus tamen ex die, aut in diem non debetur; adeoque peti non potest nec ante diem, nec post diem. Et quomodo in usufructu duntaxat hoc jus valeat. III. 145. & 146. 5. & 325. 20. & 326. *seq.*
— potest constitui pro parte indivisa, vel divisa. III. 44. 9.
Ususfructus quare sit dividuus. III. 205. 2. & 206.
— quibuscunque verbis constitutus, sive pacto, sive testamento, valet. III. 44. 45. 10.
Usumfructum constituit, qui ita scripsit, *Fructus annuos fundi Corneliani Mævio do lego.* III. 45. & 46. 13.
— Secus qui scripsit ita; *Fundi Æbutiani redditus uxori meæ, quoad vivet, dari volo.* Et quænam utriusque locutionis differentia. III. 46. & 47. 14.
Ususfructus omnium bonorum quibus verbis legari soleat. III. 57. N. 5.
Ususfructus a judice constituitur, adjudicata uni proprietate, & alteri usufructu; & quomodo, & quibus in judiciis. III. 49. 1. *seqq.* & 50. *seq.*
Quare judex uni proprietatem, alteri vero usumfructum adjudicare soleat. III. 51. 52. 6.
Ususfructus quomodo usu & possessione nostra acquiratur. III. 52. 7.
Ususfructus quomodo separetur ab usu, voluntate testatoris; quid tum ex fructibus percipiat fructuarius. III. 54. 3.
— quomodo certæ rei usu definiri possit. III. 55. 3.
— Vide *Usufructuarius.*
Ususfructus amittitur, vel jure auctoris soluto; vel ex ipsa lege constituti ususfructus, vel ex sua ipsius natura. III. 143. 2.
— quomodo amittatur, soluto jure auctoris. III. 143. & 144. 3.
— quomodo ex ipsa lege constituti ususfructus. III. 144. & 145. 4.
— quomodo amittatur ad tempus, vel ad conditionem constitutus. III. 145. 5.
— quare contra naturam cæterarum rerum, atque obligationum possit ad diem constitui, ut post diem non debeatur. III. 145. & 146. 5.
Ususfructus uxori, puta, constitutus *donec filius ad pubertatem pervenerit, aut vivus resipuerit*, atque is antea decesserit, an finiatur statim a morte filii, an duret, & quandiu. III. 146. 6. 7. & 147. *seq.*
Ususfructus amittitur morte usufructuarii; & quare. III. 149. 3.
— relictus civitati amittitur, vel tempore longissimæ hominis vitæ, h. e. centum annorum spatio. III. 150. 4.
— vel statim a civitate deleta. *ibid.*
Ususfructus heredi relictus, proprietate alteri legata an valeat; & quare consistat in persona primi heredis duntaxat. III. 150. 5. & 151. *seq.*
— amittitur capitis diminutione fructuarii maxima; vel media. III. 152. 6.
— olim tamen etiam minima. *ibid.*
Ususfructus non utendo amittitur tribus modis. III. 152. & 153. 7.
— amittitur non utendo per tempus legitimum. III. 153. & 154. 8.
— non utitur vero, qui neque per se, neque per alios utitur. III. 154. 9.
— quinam uti frui dicatur per alios. III. 154. 10. 11. & 155.
— amittitur totus, aut pro parte, non utendo, si vel tota re, vel parte ejus non sit usus. III. 155. & 156. 12.
Ususfructus alicui legatus, & ab eo per fideicommissum relictus, ex cujus persona amittatur, legatarii ne, an fideicommissarii. III. 156. & 157. 13.
— domino quæsitus per servum extinguitur cum persona domini. III. 157. 14. 15. & 158.
— constitutus filiofamilias ab extraneo, & patri quæsitus, cur redeat ad filium, ubi pertinere desiit ad patrem. III. 157. 15. & 158. 16. & 159. 17. & 160. 18.
Ususfructus amittitur interitu rei fructuariæ. III. 160. 2.
— amittitur rei fructuariæ mutatione. III. 160. 161. 3.
— quali rei mutatione amittatur. III. 161. 4. & 162. *seqq.*
Quandonam ususfructus rei mutatione semel amissus restituatur, ubi res ad veterem formam redeat. III. 165. & 166. 8.
Usufructu extincto propter mutationem rei factam a proprietario, quibus actionibus consultum sit usufructuario. III. 167. 9.
Capta ab hostibus re fructuaria, amittitur ususfructus; at jure postliminii restituitur, ubi res capta redierit ad suos. III. 168. 10.
Ususfructus amittitur consolidatione. Et hæc quibus modis efficiatur. III. 169. 1. & 170. *seq.*
Quare ususfructus amittatur, cum cedendo potius, quam vendendo. III. 171. 3. & 172.
Ususfructus capitis diminutione, vel morte fructuarii totus semper amittitur. III. 175. 5.
— non utendo, vel rei mutatione, aut consolidatione amittitur etiam pro parte. III. 172. 6.
Ususfructus non amittitur morte, vel capitis diminutione proprietarii vel rei fructuariæ alienatione ab illo facta. III. 173. 8. 9.
— neque amittitur alienatione servi, per quem acquisitus fuerat ususfructus, a fructuario facta. III. 174. 10. 11.
Ususfructus, cujus dies non cessit, non utendo, & capitis diminutione non amittitur. III. 175. 2. & 177. 6.

BIU Cujas

— qui tamen perit fructuarii morte, & fructuariæ rei mutatione. III. 176. 4. & 177.
— & quomodo usufructus nondum quæsitus fructuarii morte, vel rei mutatione interire dicatur. III. 177. & 178. 7.
Usufructus, cujus cessit dies, superioribus modis omnibus amittitur. III. 175. 3. & 176. & 177. 5.
— quando dies legati usufructus cedat, aut secus. III. 178. 8. & 179. *seqq.*
— Vide *Dies.*
Usufructus nullo ex superioribus modis amittitur, si fuerit repetitus. III. 185. 1.
— nisi tamen, vel morte fructuarii, vel rei fructuariæ mutatione amittatur. III. 185. 2. & 186. 4.
— quibus modis repetitus intelligatur. III. 186. & 187. 5.
Amissus morte fructuarii usufructus repeti potest, si legetur ejus heredibus. III. 185. & 186. 3.
Legatus in annos singulos amittitur a fructuario capite minuto, solum ejus anni usufructus qui deberi cœperat; non vero sequentium annorum, postquam ille fuit in integrum restitutus. III. 180. 13.
Usufructus alternis annis relictus cur non utendo non amittatur. III. 180. 14. & 181. *seq.*
Usufructus si totus amissus fuerit, pertinet ad proprietarium. III. 191. 3.
— in quibus causis amissus pro parte ad proprietarium spectet. III. 191. 3. & 192. 4.
Usufructus duobus conjunctim relictus, amissus ab uno accrescit alteri; & quare. III. 192. 5. & 193. 6. & 194. 9. & 195. *seq.*
Quænam in usufructu de jure accrescendi singularia. III. 193. 8. & 194. *seqq.*
— Vide *Accrescendi jus.*
Quando conjunctim, aut separatim legari dicatur usufructus. III. 199. 14.
Usufructus legatus Titio, atque ejus heredi, transit in primum heredem dumtaxat, & quare. IX. 529. 4. & 530. 5.
Utilitas populi mater est justi atque æqui. I. 181. N. 1. V. 169. 8.
Utilitatis publicæ causa jus constitutum fuit. *ibid.*
Utilitas promiscui usus quid sit. X. 572. 15.
Uva pomi species, eaque fructus est naturalis. I. 819. N. 5.
Uvas premendi servitus quæ. III. 288. 5.
Uxor justa quænam dicta veteribus. II. 21. 2.
— debet marito non inhonesta imperanti se obsequentem præbere, & ubique ei exhibere reverentiam. III. 979. & 980. 15.
— debet simul vivere adeoque cohabitare perpetuo cum marito. III. 968. 2. & 969. 3.
— & quorsum. III. 970. 5. & 971. 6. & 972.
— a marito discedens ad eum redire cogi debet a legitima potestate, & quibus remediis. III. 969. & 970. 3.
— si a marito discedens se conjunxerit alteri viro: coercenda est, ut adultera. III. 970. 4.
— jure Romanorum veteri sacrorum communionem habebat cum marito. III. 972. 7.
— bona extradotalia per se administrare potest, uti illorum domina. III. 973. 8. & 975. & 976. 11.
— dignitate viri honestatur; eademque illi obsequia debentur, ac marito. III. 973. 9. & N. 5. & 974.
— quo ritu olim deduceretur in domum mariti. III. 955. 4. & 975. N. 8.
— promiscuum rerum omnium habet usum cum marito, salva honestate conjugii, ex maritali affectione potius, quam ex aliqua juris necessitate. III. 974. 10. & 975.
— inops alenda est a viro. III. 976. & 977. 12.
— & funerari debet a marito. III. 977. & 978. 12.
— locuples vero alere debet inopem maritum. III. 978. 13.
— uterque cogi debet a magistratu, si præstare cum possit alimenta, recuset. III. 978. & 979. 14.
Uxor si, vel imperio mariti parum obsequens sit, vel si peccet aliquid per sexus infirmitatem, an possit verberari a marito. III. 980. 16. & 981. & 982. 18.
— quomodo castigari atque emendari debeat a marito. III. 981. & 982. 17.
— ex quibus causis flagellis, vel fustibus cædi possit impune a marito. III. 983. 18. & 984.
Uxor prudens a domino petenda, & solerter inquirenda, cœca omni cupiditate seposita. III. 982. N. 16.
Uxor sequitur forum viri. III. 980. 15. IV. 1219. 5. & N. 11.
— etiam cum vidua mansit. IV. 1219. 5. & N. 11.
— an sortiatur forum speciale mariti. *ibid.*
An uxor possit institui, quoad vivet heres a marito. II. 172. N. 5.
— olim cum convenerat in manum, erat sua heres marito. II. 344. N. 6. 1107. N. 10.
— erat marito loco filiæ, sed poterat jure testari. II. 345. N. 6.
Uxor quando marito succedat ab intestato; & quibus conditionibus. II. 1108. 12. 13. & N. 11. & 1109.
— inops marito locupleti quomodo succedat, cum liberis defuncti viri ex jure novissimo. II. 1109. 14. & 1110.
— ratione dotis potest intervenire pro reo marito in criminalibus. V. 178. N. 5.
— auctoritate propria capi potest a marito, & ad obedientiam reduci. IV. 1048. N. 15.
— an possit in jus vocari, venia non petita. VI. 34. N. 22.
— non tenetur ex contractu mariti. VII. 869. 1.

BIU Cujas

— an gaudeat beneficio competentiæ, si conveniatur a marito. VI. 850. 3. XI. 283. 1. 2. & N. 1. & 284.
— tuta est exceptione Vellejani, ubi sponte se obligaverit pro marito. VII. 870. 2.
— etiam cum se suasque res obligavit in eodem instrumento, simnl cum marito, non tenetur ex jure novissimo. VII. 870. 3.
— potest convenire dotis causa debitores sui debitoris post Justiniani tempora. VII. 943. 6.
— gaudet iisdem privilegiis, ac Fiscus, & iisdem actionibus utitur. VII. 944. 7. 8.
An uxoris prædia inquietari possint, ex detrectatione munerum civilium facta a marito. VII. 874. 3.
Quando res uxoris dotales obligari possint pro marito. IV. 597. N. 2.
Bona occupata a Fisco una cum bonis mariti quibus conditionibus restitui debeant uxori. VII. 870. 1. 871. *seq.*
Nullus contractus uxoris ex consuetudine quorumdam populorum ratus est sine consensu mariti. XI. 1418. N. 4.

X

XEnius Jupiter unde dictus. VI. 110. N. 2.
Xenia accipere quibus olim licuit. XI. 304. N. 4.
— cur accipere non liceat moribus hodiernis. *ibid.*
Xystici quinam sint. V. 94. N. 1.

IN-

BIU Cujas

BIU Cujas

INDEX AUCTORUM

Qui in his Operibus, seu in jus Civile Commentariis laudantur, illustrantur, emendantur.

Accursius. I. 79. 6. 148. 9. 306. 7. 368. 9. 392. 3. 426. 18. 743. 9. 790. 6. 821. 10. 890. 4. 1012. 15. 1020. 26.
——— II. 121. 26. 595. 36. 1084. & 1085. 5. 1123. 1264. 10. 1333. 5. & 1334. *seqq.*
——— III. 5. 6. 7. 3. 9. 4. & 10. *seqq.* 262. 5. 420. 14. 517. 7. 544. 8. 928. 4. 972. 12. 1008. 13. 1089. 9. 1102. 3. 1119. 6. 1139. & 1140. 7. 1268. 20.
——— IV. 370. 18. 516. 13. 528. 21. 533. 25. 844. 10. 849. 17. 852. 20. 945. 3. 983. 6. 993. 15. 1201. 16. 1204. 19. 1224. 10. 1268. 3. & 1269. *seqq.* 1320. 10. 1349. 6.
——— V. 110. 8. 139. & 140. 35. 149. 45. 154. 48. 489 9 10. & 490. 396. 15. 848. 24. 1219. *seqq* 1268. & 1269. 3.
——— VI. 623. 6. 638. 12. 642. 14. 666. 7. 805. 13. & 14. 808. 14. 888. 7. 907. 3. 1000. 9.
——— VII. 232. 1. 379. 9. 382. 5. 401. 2. 403. 3. 406. 1. 408. 1. 475. 19. 553. 1. 739. & 740. 3. 825. 7. 849. 26. 938. 12. & 939. *seqq.* 977. 3. 1039. 8. 1116. 5. 1117. 6. 1132. 11. 1236. 9. 1261. 24. 1281. 3.
——— VIII. 46. 9. 179. 6. 203. 3. 229. 5. 252. 16. & 253. *seqq.* 353. 11. 385. 8. 386. 9. 607. 15. 745. 15. 765. 8. 829. 1. 835. 5. & 836. *seqq.* 848. 17. & 18. 849. 26. & 850. *seqq.* 881. 18. 892. 50. 1018. 10.
——— IX. 41. 1. 55. 1. 691. 1. 702. 4. 704. 4. & 705. *seqq.* 985. 28. 1155. 3. 1292. 3. 1399. 9. 1403. 13. 1540. 16.
——— X. 151. 4. & 152. *seqq.* 217. 4. 269. 15. 285. 3. 290. 3. 547. 7. 690. 5. 775. 3. 778. 6. 787. 2. 791. 5. & 7. 882. 7. 1060. 2. 1067. 4. 1109. 3. 1169. 15. & 1170. *seqq.*
——— XI. 650. 2. 779. 8. 858. 1. 969. 6.
Alciatus I. 274. 3. 975. 4.
—— II. 254. 18.
—— IV. 844. 10.
—— VII. 204. 6. 378. 4.
—— IX. 859. 8. & 860. *seqq.*
—— X. 19. 334. 15. 538. 539. 5.
Alexander Imp. V. 7. 4.
——— X. 1274. 2.
Ammianus Marcellinus. V. 40. 3.
Angelus Aretinus. VII. 516. 10.
Apulejus. V. 40. 3.
Aristoteles II. 1322. 8.
——— VI. 304. 8.
Asconius. V. 38. 3.
Auctor ad Herennium. I. 596. 7.
——— VII. 90. 3.
Auctor Juris feudalis. II. 803. 5. & 804. *seqq.*
——— X. 789. 4.
Augustinus Anton. I. 498. 9.
——— IV. 993. 15.
——— X. 48. 27. & 49. *seq.* 97. 3.
——— XI. 483. 2.
Azo. II. 48. 15. 525. 10. 1140. 13. & 1141. *seq.*
—— IV. 1320. 10.
—— V. 13. 14.
—— VII. 849. 26.
—— IX. 1019. 4.
—— X. 1070. 6. 1196. 3. 1200. 6. 1201. 7.
Baldus. III. 1266. 25. 1270. 21. 1308. 2.
Baro. I. 17. 3.
—— II. 55. 4.
—— III. 429. 7.
—— IV. 219. 17.
—— VI. 576. 13. 690. 6.
—— VII 93. 8. 156. 12.
—— IX. 815. 816. 1. 944. 5. 972. 8. 985. 28.
—— XI. 23. 11.
Bartolus I. 892. 4. 964. 10. 971. 18. 1084. 5.
—— II 7. 2. 58. 4. 148. 9. 249. 10. 1309. 8.
—— III. 1008. 13. 1119. 6. 1135. 3. 1370. 1373. 9. & 1374. *seqq.*
—— IV. 516. 13. 533. 25. 665. 6. 1224. 10. 1268. 3. & 1269. *seqq.*
—— V. 139. 35. 149. 45. 348. 12. 422. 3. 1254. 10.
—— VI. 807. 8. 902. 18. 1024. *seqq.*
—— VII. 5. 4. 8. 7. 232. 1. 343. & 344. 7. 752. 3. 967. 37. 1011. 4. 1133. 12.
—— VIII. 212. 11. 12. 213. 15. 229. 5. 252 16. 264. 4. 385. 8. 386. 9. 607. 15. 838. 17.
—— IX. 243. 16. 251. 8. 254. 10. 258. 14. 830. 6. 836. 1. 857. 7. 891. 11. 1230. 2. 1271. 1. 1274. 2. 1412. 20.
—— X. 151. 4. & 152. *seq.* 285. 3. 351. 7. 547. 7. 567. 12. 570. 13. 588. 22, 778. 6. & 779. *seqq.* 787. 2. 791. 5. 791. 7. 802. 12. 803. 13. 14. 1023. 17. 1127. 2. 1197. 4. & 1198. *seqq.*
—— XI. 23. 10. 903. 6. 915. 12. 928. 20. & 929. *seqq.* 975. 4. 1264. 14. 1630. 11.
Basilicorum Auctor. VI. 292. N. 1.

BIU Cujas

Budæus. II. 1042. 8.
—— IV. 236. 8. 844. 10. 1379. 13.
—— V. 958. 32.
—— VI. 108. 7. 910. 9.
—— XI. 130. 6.
Bulgarus . . . I. 892. 4.
Cajus. I. C. an auctor Institutionum quæ Caii nomine circumferuntur. I. 898. N. 2.
Castrensis. Vide *Paulus*.
Cicero. I. 10. 12. 24. 3. & 25. 45. 5.
—— IV. 1104. 7. 1335. & 1336. 3.
—— V. 8. 5. 9. 6. 10. 7. 115. 12. 118. 16.
—— VI. 108. 7. 298. 5. 518. & 519. 4. 521. 4. 304. 8. 759. 8. 760. 11. 765. 18. 767. 19.
— VII. 79. 10. 80. 11. 90. 3. 94. 10. 255. 2. 258. 9. 502. 7. 1107. 3. 1108. 4.
— X. 1300. 3.
— XI. 265. 14. 272. 21. 1082. 5. 1522. 5.
Claudianus . . . . V. 39. 3.
Columella. IV. 1226. 11.
——— V. 1285. 3.
Connanus. III. 284. 285. 16.
——— VII. 156. 11. 164. 21.
Cujacius. I. 11. 13. & 12.
——— II. 1084. & 1085. 5. 6. & 1086. *seqq.* 426. 9.
——— IV. 33. 4. 529. 22. 845. 10. 1353. 11.
——— VIII. 12. 3.
——— IX. 975. 9. 985. & 986. 28.
——— X. 317. 2. 511. 22. 854. 5. 975. 9. 1017. & 1018. 15. 1028. 22. 1035. 26.
——— XI. 884. 885. & 886. 47. 772. 4. 1116. & 1117. 7. 1549. 11.
Cynus. III. 872. 11. 978. 12. 1271. 22.
—— VIII. 651. 44.
Dio Cassius. II. 897. 2.
——— IV. 1375. 10.
Duarenus. I. 975. 4.
——— II. 902. 7.
——— III. 262. 6. & 263. *seqq.* 944 13. 972. 7.
——— IV. 844. & 845. 10. 1351. 9. 1386. 9.
——— V. 129. 25.
——— VI. 22. 6. 130. 12. 761. 11. 767. 20. 771. 28. 899. 13. 909. 7.
——— VII. 84. 18. 89, 3. & 90. *seqq.* 538. 25. 496. & 497. 19.
——— IX. 975. 9. 985. 28. 1209. 6.
——— X. 754. 5. 915. 13. 1195. 3. 1388. 33.
——— XI. 1257. 2. 1402. 4. 1510. 3.
Ennius . . . . II. 1194. 5.
Eusebius . . . . II. 897. 2.
Faber (Anton.) II. 149. N. 6. & 150. *seqq.* 439. N. 3.
——— V. 487. & 488. N. 5. & 277. N. 7.
Faber (Joannes). VI. 600. 33.
——— XI. 279. 3.
Faber (Petrus). VI. 576. 13.
——— VII. 576. 13.
Festus. IV. 839. 1. 1100. 4. 1104. 7.
—— X. 892. 4.
Fulgosius. V. 523. 7.
——— X. 905. 4.
Gellius. VI. 282. 5. 520. 4.
—— X. 812. 19. 1299. & 1300. 5. 1348. 5.
—— XI. 127. 3. 265. 14. 381. 1. 623. 2.
Gothofredus (Dionys.) II. 1042. N. 6.
Glossa, ejusque Auctoritas. VI. 295. N. 1.
Guillelmus de Cuneo . . . . X. 1020. 16.
Hadrianus Imp. . . . V. 7. 4.
Haloander. IV. 844. 10.
——— VII. 1137. 4. 5.
——— VIII. 417. 8.
——— IX. 1297. 3.
——— X. 19.
Harmonopulus. VI. 292. N. 1.
——— X. 975. 9. 1281. 4. 5. & 1282. *seqq.*
Hippocrates . . . . III. 549. N. 8.
Horatius. I. 211. 9.
——— V. 1403. 5.
——— VI. 23. 6. 107. 7. 466. 3. 469. 5.
——— X. 527. 2.
——— XI. 1398. 2.
Hotomannus. III. 429. 7. 944. 13.
——— XI. 1616. 3.
Hugo Donellus, ejusque methodus in docendo laudatur. I. 111. *seqq.*
— V. 401. N. 6.
Hugolinus. I. 821. 10.
——— VII. 849. 26.
——— VIII. 1017. 9.
Jason . . . V. 523. 7.
Joannes (Glossator) I. 892. 4.
——— II. 1084. 5.
——— III. 318. 9. 1189. 6. 1244. 10. & 1245. *seqq.* 1320. 10. 1349. 6.
——— VI. 576. 16.
——— VII. 970. 13. 1452. 4.
——— IX. 1019. 4.
——— X. 177. 611. 1070. 6. 1196. 3. 1206. 13.
Irnerius. I. 74. 4.
——— X. 1027. 21.
Isidorus . . . . II. 897. 2.
Juvenalis . . . . VII. 95. 11.
Lampridius . . . . IV. 844. 10.
Lancelottus (Politus). VI. 1025.
——— VII. 451. 1.
Livius. II. 902. 7.
— IV. 1093. 11. 1335. 3.
Macrobius. X. 1348. 5.
——— XI. 128. 3.
Martinus. IV. 33. 4. & 35. *seqq.*
——— VIII. 649. 39.
Molienus VIII. 892. 50.
Odofredus. VIII. 649. 39.
Ovidius. I. 991. 7.
—— III. 1105. 5.

Pau-

BIU Cujas

Paulus Castrensis. V. 523. 7. 527. 10.
Petrus de Bella Pertica. VI. 600. 33.
——————— IX. 830. 6. 836. 5.
——————— X. 1166. 12. & 1167. *seqq.*
Picus . . . . VII. 204. 6.
Placentinus. V. 341. 7.
Plautus. VI. 724. 6.
Plinius. IV. 843. 9.
Plutarchus. III. 264. 8.
Procopius. V. 18. 21.
Quintilianus. V. 39. 3. 64. 32.
Rogerius. XI. 1517. 2.
Russardus. IX. 1399. 9.
Salicetus. III. 1266. 15. 1272. 23.
Seneca. VI. 763. 13. & 15.
Sigonius. IV. 1397. 1.
Strabo . . . . VI. 578. 13.
Spartianus. V. 10. 7.
Svetonius. IV. 1371. 5.
Tacitus. I. 69. 6. IV. 843. 9.
—— VI. 578. 13.
—— X. 1275. 4.
Taurellius (Lælius). XI. 483. 2.
Terentius. II. 901. 6.
——————— IV. 1209. 3.
——————— V. 1285. 3.
——————— VI. 519. 4. 522. 5.
——— VII. 94. 9. 1135. 1. 1237. 11.
——— IX. 35. 2. 1401. 11.
——— XI. 1397. 2.
Theophilus. II. 815. 6. 899. 3.
——————— III. 420. 14. 473. 7.
——————— VI. 292. 1. 515. 2. 583. & 584. 16. & 764. 16.
——————— X. 78. 6.
——————— XI. 514. 20. 516. 21. 520. 26.
Tribonianus. II. 699. 13.
Valerius (Probus). XI. 1687. 5.
Valerius (Maximus). VII. 1052. 2. 1053. 3.
Varro. II. 683. 3.
—— III. 285. 16. 815. 3.
—— VI. 539. 4.
—— VIII. 319. 10.
—— IX. 489. 1.
—— XI. 382. 2.
Virgilius. I. 217. 3.
——— IV. 666. 6.
——— X. 64. 8.
——— XI. 1522. 5.
Xenocrates. III. 262. 6. 264. 8.
Xiphilinus. V. 9. 7.
Zonaras. V. 9. 7.
Zosimus. V. 18. 22.

BIU Cujas

Abbatia Caritatensis. V. 1063. 37. 1064. 10.

Abbatia de Bella Portica. VI. 1000. 33.

——— IX. 838. 6. 839. 2.

——— X. 1100. 13. 1101. 1000.

Abbo. . . . VII. 1061. 6.

Abrincatus. V. 1063. 5.

——— VI. 1082. 3.

——— IV. 1060. 3.

——— V. 1082. 3.

——— VI. 1104. 4. 1135. 2.

Acherontius. II. 901. 6.

Achilleus (Carlos). XI. 1283. 3.

——— X. 1102. 4.

——— VI. 1048. 13.

Achius. I. 69. 6. IV. 813. 3.

Actorius. IV. 1071. 2.

Adamantius. V. 10. 5.

Adamus. . . . IV. 1048. 13.

Adonis. IV. 1061. 2.

Adrianus. IV. 1063. 13. 8. 12.

Africanus III. 1060. 12. 1071. 33.

Agnetis. IX. 1060. 6.

Agostinus. XI. 1213. 3.

Agricola. V. 69. 3. 84. 93.

Agrippinus. III. 1061. 8.

Aimius. IV. 813. 6.

Aimo. . . . VII. 1061. 6.

Alacoque. V. 1063. 5. 1064. 10.

Alanus. V. 1063. 5. 1064. 10.

Alba Regalis. VI. 1000. 33.

Albanus. II. 1101. 3.

Albertus. III. 318. 6. 1149. 6. 1444. 10.

——— VI. 1048. 6.

——— VII. 1061. 6.

——— IX. 838. 6. 839. 2.

——— X. 1100. 13. 1101. 1000.

Albinus. VII. 1061. 6.

Albo. . . . VII. 1061. 6.

Alcuinus. V. 1063. 5. 1064. 10.

Alexander. II. 1061. 6. 1071. 33.

——— III. 1159. 10. 1181. 3.

——— IV. 1254. 4.

——— VIII. 1310. 10.

——— IX. 1667. 1.

——— XI. 1689. 2.

Alexius. I. 1081. 3.

——— IV. 1203. 6.

——— X. 1676. 8.

——— XI. 1689. 2.

Alexandrinus. III. 1061. 6. 1071. 8.

Alexius. V. 18. 33.

Alfonsus. V. 69. 5.

Alphonsus. V. 69. 5.

Altissiodorensis. V. 1063. 5.

Amadeus. II. 1383. 3.

——— III. 1391. 10. 1812. 3.

——— IV. 1830. 4.

——— VIII. 1310. 10.

——— IX. 1848. 1.

——— XI. 1891. 2.

Ambrosius. I. 1061. 3.

——— IV. 1060. 6.

——— X. 1676. 8.

——— XI. 1689. 2.

Amedeus. III. 1391. 6. 1671. 8.

Anacletus. V. 69. 5.

Andreas. V. 69. 5.

Andronicus. V. 18. 33.

Angelicus. II. 1212. 3. 1274. 7.

——— III. 1440. 10. 1445. 7.

——— VI. 1048. 13.

——— VII. 1061. 6.

——— IX. 33. 3. 1071. 11.

——— XI. 1697. 3.

Anicetus. II. 813. 6. 899. 3.

——— III. 1159. 10. 1181. 3.

——— VI. 1048. 13.

——— VII. 1061. 6.

——— X. 1100. 13. 1101. 1000.

——— XI. 1213. 3. 1274. 7.

Anselmus. V. 69. 5.

Antherus. II. 235. 3.

Antonius (Padua). VII. 1231. 3. 1232. 3.

Antonius (Florus). XI. 1697. 2.

Apollinaris. II. 69. 13.

——— XI. 1713. 30. 1718. 31. 1720. 30.

——— X. 1703. 6.

——— VI. 1048. 13.

——— III. 1440. 10. 1445. 7.

——— IV. 1060. 3.

——— V. 1082. 3.

——— VI. 1104. 4. 1135. 2.

Aquilinus. II. 1212. 3.

Aquinas. V. 69. 5.

Arcadius. V. 18. 33.

Archangelus. V. 69. 5.

Archelaus. I. 1061. 3.

——— VI. 1000. 6.

——— X. 68. 8.

——— XI. 1689. 2.

——— XI. 1891. 2.

——— IX. 1848. 1.

——— VIII. 1310. 10.

——— VI. 1830. 4.

——— III. 1391. 10. 1812. 3.

Arnaldus. II. 1061. 3.

Arnulphus. VI. 1048. 13.

Arsacius. IV. 1071. 2.

Artemius. V. 69. 5.

Arthemius. V. 69. 5.

Asaphius. V. 1063. 5. 1064. 10.

Ascanius. V. 69. 5.

Asellus. V. 69. 5.

Asiaticus. V. 69. 5.

Athanasius. I. 69. 6. IV. 813. 3.

Athenagoras. III. 1061. 6. 1071. 8.

——— XI. 1891. 2.

——— X. 68. 8.

——— IX. 1848. 1.

——— VIII. 1310. 10.

——— VI. 1830. 4.

——— III. 1391. 10. 1812. 3.

Augustinus. II. 1212. 3.

——— IV. 1060. 3.

——— V. 1082. 3.

——— VI. 1104. 4. 1135. 2.

——— VII. 1231. 3. 1232. 3.

——— VIII. 1310. 10.

——— IX. 1848. 1.

——— XI. 1891. 2.

Aurelianus. III. 1061. 8.

Aurelius. V. 69. 5.

Ausonius. V. 69. 5.

Avitus. V. 69. 5.

Azarias. V. 69. 5.

Azo. . . . VII. 1061. 6.

Balbina. V. 69. 5.

Balbinus. V. 69. 5.

Balduinus. V. 1063. 5. 1064. 10.

Balsamus. V. 69. 5.

Barbatus. V. 69. 5.

Barnabas. II. 69. 13.

Barnardus. III. 1061. 8. 1071. 8.

Barsabas. V. 69. 5.

Bartholomæus. II. 69. 13.

Basilius. I. 69. 6. IV. 813. 3.

Bathildis. III. 1061. 8.

Beatrix. V. 69. 5.

Bellarminus. V. 1063. 5. 1064. 10.

Benedictus. IV. 1071. 2.

——— VIII. 1310. 10.

Benignus. V. 69. 5.

Bernardus. III. 1061. 8. 1071. 8.

——— IV. 1060. 3.

——— V. 1082. 3.

——— VI. 1104. 4. 1135. 2.

Bertha. V. 69. 5.

Bertrandus. V. 69. 5.

Bessarion. V. 69. 5.

Bibiana. V. 69. 5.

Blasius. V. 69. 5.

Bonaventura. V. 1063. 5. 1064. 10.

Bonifacius. IV. 608. 5.

——— VIII. 1294. 10.

Bonosus. V. 69. 5.

Boso. . . . VII. 1061. 6.

Brandanus. V. 69. 5.

Brendanus. V. 69. 5.

Brigida. V. 69. 5.

Brixius. V. 69. 5.

Bruno. . . . VII. 1061. 6.

Burchardus. III. 1061. 8. 1071. 8.

Burgundius. V. 69. 5.

Caietanus. V. 1063. 5. 1064. 10.

Calixtus. II. 1119. 12. 1124. 12.

——— III. 1455. 8.

Camillus. V. 69. 5.

Candidus. V. 69. 5.

Canisius. V. 1063. 5. 1064. 10.

Canutus. V. 69. 5.

Capistranus. V. 1063. 5. 1064. 10.

Caprasius. V. 69. 5.

Carolus. V. 1063. 5. 1064. 10.

——— VI. 1048. 13.

——— VII. 1061. 6.

——— IX. 1848. 1.

——— XI. 1891. 2.

Carpophorus. V. 69. 5.

Casimirus. V. 1063. 5. 1064. 10.

Cassianus. V. 69. 5.

Castulus. V. 69. 5.

Catharina. V. 1063. 5. 1064. 10.

Cecilia. V. 69. 5.

Celestinus. I. 422. 6. V. 1294. 7.

Celsus. V. 69. 5.

Cerbonius. V. 69. 5.

Chrysanthus. V. 69. 5.

Chrysogonus. V. 69. 5.

Clarus. V. 69. 5.

Claudius. V. 69. 5.

Clemens. I. 69. 6. IV. 813. 3.

Cletus. I. 69. 6. IV. 813. 3.

Columbanus. V. 1063. 5. 1064. 10.

Columbinus. V. 69. 5.

Comgallus. V. 69. 5.

Conradus. III. 1061. 8. 1071. 8.

Constantius. V. 69. 5.

Cornelius. III. 1061. 8. 1071. 8.

Cosmas. V. 18. 33.

Crescentius. V. 69. 5.

Cyprianus. III. 1061. 8. 1071. 8.

Cyriacus. V. 69. 5.

Cyrillus. V. 1063. 5. 1064. 10.

Damasus. V. 69. 5.

Damianus. V. 69. 5.

Daniel. V. 69. 5.

Dativus. V. 69. 5.

Decentius. V. 69. 5.

Deodatus. IV. 608. 5.

Desiderius. V. 69. 5.

Dionysius. V. 69. 5.

Dominicus. V. 1063. 5. 1064. 10.

Donatus. V. 69. 5.

Dorotheus. V. 69. 5.

Dunstanus. VIII. 959. 19.

Ebrardus. V. 1063. 5.

Edmundus. V. 1063. 5.

Edwardus. IV. 1066. 5.

Egidius. II. 901. 6.

Elias. V. 69. 5.

Elisabetha. V. 1063. 5. 1064. 10.

Emerentius. II. 901. 6.

Epiphanius. V. 69. 5.

Erasmus. V. 69. 5.

Erhardus. V. 69. 5.

Ermenegildus. V. 69. 5.

Ernestus. V. 1063. 5. 1064. 10.

Eucharius. V. 69. 5.

Eugenius. III. 1061. 8. 1071. 8.

Eulalia. V. 69. 5.

Eusebius. V. 69. 5.

Eustachius. V. 69. 5.

Eutychianus. V. 69. 5.

Evaristus. I. 69. 6. IV. 813. 3.

Ewaldus. V. 69. 5.

Fabianus. V. 69. 5.

Fabius. V. 69. 5.

Faustinus. V. 69. 5.

Faustus. V. 69. 5.

Felicianus. V. 69. 5.

Felicissimus. V. 69. 5.

Felicitas. V. 69. 5.

Felix. V. 69. 5.

Ferdinandus. III. 1061. 8. 1071. 8.

Fidelis. V. 69. 5.

Firminus. V. 69. 5.

Flavianus. V. 69. 5.

Florentius. V. 69. 5.

Florianus. V. 69. 5.

Fortunatus. V. 69. 5.

Franciscus. V. 1063. 5. 1064. 10.

Fridianus. V. 69. 5.

Fridolinus. V. 69. 5.

Frumentius. V. 69. 5.

Fulgentius. V. 69. 5.

Gabinus. V. 69. 5.

Gaetanus. V. 1063. 5. 1064. 10.

Gallus. V. 69. 5.

Gaudentius. V. 69. 5.

Gaudiosus. V. 69. 5.

Gaudius. V. 69. 5.

Gelasius. I. 492. 3. V. 1294. 7.

Genesius. V. 69. 5.

Genovefa. V. 69. 5.

Georgius. V. 69. 5.

Gerardus. V. 69. 5.

Gerasimus. V. 69. 5.

Gerlachus. V. 69. 5.

Germanus. V. 69. 5.

Gervasius. V. 69. 5.

Gilbertus. V. 69. 5.

Gilgenius. V. 69. 5.

Glycerius. V. 69. 5.

Gordianus. V. 69. 5.

Gorgonius. V. 69. 5.

Gothardus. V. 69. 5.

Gratianus. V. 69. 5.

Gregorius. I. 69. 6. IV. 813. 3.

——— VII. 1061. 6.

——— IX. 838. 6. 839. 2.

——— X. 1100. 13. 1101. 1000.

Guarinus de Bella Portica. VI. 1000. 33.

Guarinus Carthusiæ. V. 1063. 5. 1064. 10.

INDEX LEGUM

Quæ in his civilis Juris Commentariis explicantur, illustrantur, emendantur.

EX INSTITUTIONIBUS.

De Jure N. G. et C.

§. Omne autem. VI. 513. 1.

Quibus modis jus patriæ potestatis solvitur.

In princ. I. 347. 3. 4. 348. 6.
§. I. *Versic.* pari ratione. I. 367. 7. 368. *seq.*
§. *Ult.* I. 348. 5.

de Curatoribus.

§. Furiosi. I. 596. 7. & 597. *seq.*

de Excusationibus Tutorum etc.

§. similiter. I. 483. 9.

de Rerum divisione.

§. si duorum. *vers.* quod si. I. 867. 5. & 868.
§. quod si frumentum. I. 791. 8.
§. Thesauros. *conciliatur cum.* L. 3. §. penult. D. de Jur. Fisci I. 725. 7. & 728. *seq.*

de Usufructu.

§. Constituitur. III. 29. 4. 5. 30. & *seq.*

Quibus non est per. fac. Test.

§. item prodigus. XI. 580. 11.

De Legatis.

§. Posthumus. *conciliatur cum præcedenti.*
§. Posthumo. II. 78. 11. & N. 11.
Ejusdem, lectio defenditur. II. 77. N. 11.

De Fideicom. hereditat.

§. sed quia stipulationes. II. 661. 662. 14.

De Inutilibus stipulationibus.

§. Præterea. XI. 433. 434. 9.
§. Item si quis. XI. 1171. 1172. 4.
§. Si fundum. *ult.* XI. 872. 32. 873. *seq.*

De Verborum obligationibus.

§. Ex conditionali. XI. 1101. 2.

De Injuriis.

In princip. IV. 205. N. 1.

De Actionibus

In princip. VI. 513. 1. 514. & *seq.*
§. Omnium autem. 1. VI. 535. 1. & 536. *seq.*
§. æque. 2. VI. 565. 1. & 566. *seq.*
§. Sed istæ quidem. 3. VI. 609. 1. & 610. *seq.*
§. Namque si cui. 4. VI. 627. 1. & 628. *seq.*
§. Rursus ex adverso. 5. VI. 647. 1. & 648. *seq.*
§. Item si quis. 6. VI. 661. 1. & 662. *seq.*
§. Item Serviana. 7. VI. 673. 1. & 674. *seq.*
§. De Constituta. 9. VI. 679. 1. & 680. *seq.*
§. Actiones autem. 10. VI. 683. 1. & 684. *seq.*
§. Item si quis postulante. 11. VI. 691. 1. & 692. *seq.*
§. Pœnales quoque. 12. VI. 695. 1. & 696. *seq.*
§. Præjudiciales. 13. VI. 699. 1. & 700. *seq.*
§. Sic itaque. 14. VI. 713. 1. & 714. *seq.*
§. Appellamus. 15. VI. 721. 1. & 722. *seq.*
§. Sequens. 16. VI. 727. 1. & 728. *seq.*
§. Rei persequendæ. 17. VI. 728. 733. 8. 734.
§. Ex maleficiis. 18. VI. 728. 735. 10.
§. Vi autem. 19. VI. 728. 736. 11. 12.
§. Quædam actiones. 20. VI. 737. 1. & 738. *seq.*
§. Omnes autem. 21. VI. 743. & 746. 1. 2.
§. In simplum. 22. VI. 743. & 746. 3.
§. In duplum. 23. VI. *ibid.* 4. & 747.
§. Tripli vero. 24. VI. 743. 747. 5. 6. & 748.
§. Quadrupli. 25. VI. 745. & 749. 7.
§. Sed furti. 26. VI. 745. & 750. 8. 9. & 751.
§. Item actio. 27. VI. *ibidem.*
§. Actionum. 28. VI. 753. 1. 754. *seq.*
§. Fuerat antea. 29. VI. 789. 1. 790. *seq.*
§. In bonæ fidei. 30. VI. 793. 1. 794. *seq.*
§. Præterea quasdam. 31. VI. 809. 1. 810. *seq.*
§. Curare. 32. VI. 823. 1. 824. *seq.*
§. Si quis agens. 33. VI. 827. 1. 828. *seq.*
§. Loco plus autem. 34. VI. 839. 1. 840. *seq.*
§. Si quis aliud. 35. VI. *ibidem.*
§. Sunt prætera. 36. VI. 847. 1. & 848. *seq.*
§. Sed & si quis. 37. } VI. *ibidem.*
§. 38. }
§. Compensationes. 39. VI. 847. 853. 7. & 854.
§. Quod cum eo. *Ult.* X. 431. 432. 1. 434. 2. 3. & 435.

BIU Cujas

De Perpetuis et temporalibus actionibus.

§. I. *Vers.* Aliquando. } IV. 593. 8. VII. 961. 11. XI. 1500. 5.

E PANDECTIS.

De Legibus etc.

l. Scire. 17. I. 88. 89. 3.
l. Benignius. 18. I. 94. 11.
l. non omnium. 20. I. 100. 101. 14. & 99. N. 8. & 9.
l. cum lex. 22. I. 107. 4.
l. In civile. 24. I. 90 91. 8.
l. Non est. 26. I. 102. 15.
l. Ideo. 27. } *ibid.*
l. Sed. 28. }

De Constitution. Principum.

l. Quod. 1. *in princip.* I. 125. N. 7.

De statu hominum.

l. In urbe. 17. I. 273. 2. & 274. *seq.*

De Officio Proconsulis, et Legati.

l. Legati. 13. *conciliatur* cum I. 1. § 1. de offi. ejus cui mand. IV. 1160. 29. 30. & 1161. *seq.*

De officio ejus cui mand. est Jurisd.

l. Mandatam. 5. in *princ.* IV. 1362. 3. & 1363.

De officio Assessorum.

l. Diem. 4. V. 22. 30.

De Jurisdictione omn. Jud.

l. Si quis. 7. IV. 208. 17.
l. Qui Jurisdictioni 10. *Conciliatur cum* I 77. de Judiciis. IV. 1385. 2. & 1386. *seq.*
l. eum qui. 13. *in prin.* IV. 1363 4. & 1364.
l. si convenerit. 18. *conciliatur cum* l. penult. C. de Pactis. IV. 1186. N. 5. & 1187.

Quod quisque juris in alter.

l. Si quis. 3. §. 5. VII. 966. 36. & 967. *seq.*

De in jus vocando.

l. Adoptivum. 8. §. 2. *conciliatur cum* I. 15. de Pecul. I. 294 6.

Si quis cautionibus etc.

l. Sed & si quis. 4. *in prin.* IX. 1311. 3.
l. Et si post tres. 8. } X. 1455. 9. & XI. 1388. 12. & 1389.

De Pactis.

l. Juris gentium. 7. §. 2. *Vers.* & ideo puto. X. 1237. *cap.* 11. & 1238. & 1261. 5. 6.
l. Si unus. 27. §. 3. VII. 136. 10. & 137.
l. Pacisci. 31. VII. 135. 9. & 136.
l. Nemo. *penult. conciliatur cum* I. *ult.* C. de pactis inter emptor. & vend. XI. 1615. 3. & 1616. *seq.*

De Edendo.

l. qua quisque. 1. §. Editiones. VI. 76. 2. 80. 5.

De Transactionibus.

l. controversia. 14. *conciliatur cum* I. 3. *in prine.* *eod.* VII. 222. 3.

De iis qui notantur infamia.

l. liberorum. 11. §. *ult.* VIII. 160. & 161. 6.
l. quid ergo. 13. *in prin.* *ibid.*
d. l. 13. §. ult. V. 127. 24. & 128. *seq.*

De Procuratoribus.

l. Servum. 33. § 3. V. 242. 4. & 243. *seq.* & 260. 20. 21. §. *Ultim.* V. 251. 11. 12. & 252. *seq.*
l. Si quis 34. V. 254 14. & 255.
l. non solum. 39. §. 1. V. 248 10. & 249 *seq.*
l. mutus 43. §. *ult.* V. 258. 18 & N. 18. 259.
l. non cogendum. 45. V. 258. 18. & 259.
l. Procurator. 63. *conciliatur* cum l. 9 §. 4. de Acquir. rer. domin. I. 735. 11. & 736. 12.

De dolo malo.

l. si quis. 9. *in princ. conciliatur* cum l. 4 C. de hered. vel act vend. VII. 815. 7. & 816.
l. Arbitrio 19. *conciliatur cum* l. 49. de Verb. Oblig. IV. 423. 29.
I. si Fidejussor. 20. §. 1. *conciliatur* cum l si dolo. 25. *eod.* IV. 424. 30.

de Minor. 25. Annis.

l. hoc edictum. 1. §. 1. V. 1077. 1. & 1078. *seq.* & 1099. & 1100. 1.
l. denique. 3. §. 1. *conciliatur cum* §. 2. *ejusd. legis.* V. 1196. & 1197. 30.
l. cum mandato. 24. §. 2. II. 367. 45.
l. patri. 28. V. 1272. 30. & 1273. *seq.*

De Judiciis etc.

l. si quis. 8. *conciliatur cum* l. 5 §. 1. de Pecun. Consti. IV. 1252. & 1253. 19.
l. heres. 19. *in prin.* IV. 1207. 3. & 1208. *seq.*
l. non potest. 23. IV. 447. 6.
l. sed & si. 28. §. *ult. conciliatur cum* ll. 37. & 38. de Rebus creditis. X. 483. 2. & 484 *seq.*

l. qui

BIU Cujas

l. qui prior. 29. IV. 1224. 10. & 1225. *seq.*
l. quod legatur. 38. *Versic.* si autem II. 1281. 8. & 1282. *seq.*
l. Argentarium. 45. §. 1. IV. 1243. 8.
l. tam ex 57. *in fin.* IV. 1402. 11. & 1403. 12.
l. in privatis. 77. *conciliatur cum* l. qui jurisdictioni D. de Jurisdict. IV. 1385. 2. & 1386. *seq.*

De Inofficioso Testamento.

l. Papinianus. 8. §. 8. *conciliatur cum* ll. 17. & 23. *eod.* V. 538. 3. & 539. *seq.*
— §. 11. *conciliatur cum* l. 6. C. ad S.C. Trebellian. IX. 718. & 719. 4.
— §. 16. VII. 1239. 23. 24. & 1240. *seq.*
l. Nihil interest. 12. *an fuerit abrogata per* l. 32. *eod.* V. 469. 34. & 470.
l. nam & si. 15. *in prin.* V. 518. & 519. 4.
l. Mater. 19. V. 535. & 536. 7.

De petitione hereditatis.

l. nec ullam. 13. §. item *conciliatur cum* l. 3. C. de quadrien. præscript. l. 943. 13 & 941. *seq.*
l. qui se liti. 48. V. 697. 30.
l. prædonis. 49. *conciliatur cum* l 3. de exceptionibus. V. 722. 8 727. 12. 728. *seq.*
l. in æstimationibus. 51. *conciliatur cum.* l. 15. de Usuris. V. 685. 24. & 686. *seq.*

De rei vindicatione.

l. officium. 9. V. 787. 3.
l. item si. 15. §. 3. *conciliatur cum* l. si plures 14. §. 1. Depositi, vel contra. IV. 620. 15. & 621. *seq.*
l. Minicius. 61. I. 709. 5. & 712. 713. 8.
l. superficiario. 74. II. 1298. 18.
l. quæ de tota. 75. *ibid.*

De Publiciana in rem actione.

l. cum sponsas. 14. § 2. *conciliatur cum* l. si finita 15. §. 27. de damn. infect. VI. 629. 3. & N. 2.

De Usufructu et quemadmodum etc.

l. locum. 20. *conciliatur cum* l. 58. *eod. et cum* l 38. de us. usufr. leg. III. 45. 13. *seq.*
l. si infantis. 61. III. 86. 4. & 87. *seq.*
l. *penultim. in princip.* III. 141. & 142. 9.

Quibus modis usufructus amittatur.

l. *prima in princip.* III. 151. & 152. N. 7.

De usufructu accrescendo.

l. quoties. 1. §. 1. *conciliatur cum* l. 20. de legat. 2. III. 202. 21. *seq.*
l. Si proprietas. 10. III. 196. 12.
l. Cum singulis. 12. II. 494. 21.

De servitutibus.

l. Servitutes. 4. *in prin.* III. 317. 6. & 318. *seq.*
l. Servitutes. 14. *in prin.* III. 342. & 345. 12.

De servitutibus urban. præd.

l. Ædificia. 11. III. 271. 15.
l. Si quid. 28. III. 344 13. 345. 14.
l. Olympico. 40. III. 265. 9. 266.

De servitutibus rustic. præd.

l. Servitutes. 1. *in prin.* III. 283. 16. 284. *seq.*

Ad legem Aquiliam.

l. Lex Aquilia. 1. *conciliatur cum* l. 1. Arbor. furt. cæsar. V. 1006. 2.
l. Liber homo. 13. §. 3. X. 8. 5. 6.
Eadem l. & §. *conciliatur cum* l. 51. *ibid.* X. 15. 8.
l. Inde 23. §. 3. *conciliatur cum* l. 8. §. 5. de Condit. institut. II. 1083. 4. 5. 1085. IX. 161. 13.

Familiæ Erciscundæ.

l. rem pignor. 29. VI. 1017. *seq.*
l. fundus. 52. §. 1. *conciliatur cum* l. penult. de rebus creditis. X. 535. 5. & 536. 540. 6. & 541. *seq.* V. 958. 32.

Ad exhibendum.

l. Julianus. 9. §. 5. V. 958. 32.

De rebus creditis.

l. Bene est. 1. X. 68. 1. & 69. *seq.*
l. mutuum. 2. X. 89. 1. & 90. *seq.*
— §. 2. X. 95. 1. & 96. *seq.*
— §. 3. X. 101. 1. & 102. *seq.*
— §. 4. 5. X. 103. 1. & 104. *seq.*
l. Cum quid. 3. X. 107. & 108. *seq.*
l. Si quis nec. 4. X. 125. 1. & 126.
— §. 1. X. 129. & 130.
l. quod te. 5. X. 131. 1. 2. & 132. *seq.*
l. Certum. 6. X. 137. 1. & 138. *seq.*
l. Omnia. 7. X. 141. 142. 1. & 143. *seq.*
l. Proinde. 8. X. 143. 1. & 144. *seq.*
l. certi. 9. X. 147. 1. & 148. *seq.*
— §§. 1. 2. X. 181. 1. & 182. *seq.*
— §. 3. X. 183. & 184.
— §§. 4. 5. 6. 7. X. 185. 1. & 186. *seq.*
— §. 8. X. 189. & 190. *seq.*
— §. 9. X. 195. 1. & 196.
l. quod si. 10. X. 197. 1. & 198. *seq.*
l. rogasti. 11. X. 199. 200. 201. *seq.*
— §. 1. X. 207. 1. 208. *seq.*
— §. 2. X. 211. 212. 213. & 216. 3.
l. Si a furioso. 12. X. 225. 1. 2. & 226. *seq.*
l. Nam. 13. X. 231. & 232. *seq.*

l. Si

BIU Cujas

l. Si filiusfamilias. 14. X. 233. 1. & 234.
Eadem lex conciliatur cum l. 9. §. 1. de S.C. Macedoniano. X. 242. 8.
l. Singularia 15. *in prin.* X. 243. & 244. *seq.*
Eadem lex conciliatur cum. l. 34. *in prin.* mandati vel contra.
l. Si socius. 16. X. 281. & 282. *seq.*
l. Cum filius. 17. X. 283. & 284. *seq.*
l. Si ego. 18. X. 287. & 288. *seq.*
l. Non omnis. 19. *in prin.* X. 303. & 304.
— §. 1. X. 305. 1. & 306.
l. Si tibi. 20. X. 309. & 310.
l. Quidam. 21. X. 315. 1. & 316. *seq.*
l. Vinum. 22. X. 343. 1. & 344.
Eadem lex conciliatur cum l. 3. de Action. Tritic. X. 364. 17. & 365. *seq.* & 1011. 11.
l. Si eum. 23. X. 389. & 390. *seq.*
l. Si quis. 24. X. 403. & 404.
l. Creditor. 25. X. 405. & 406.
l. Si pecuniam. 26. X. *ibid.*
l. Civitas. 27. X. 407. 408. *seq.*
l. Creditor. 28. X. 429. 1. & 430. *seq.*
l. si institorem. 29. X. 431. & 432. *seq.*
l. qui pecuniam. 30. X. 437. & 438. *seq.*
l. cum fundus. 31. *in princ.* X. 443. & 444.
— §. 1. X. 447. & 448. *seq.*
l. si me. 32. X. 461. & 462.
l. principalibus. 33. X. 463. 1. & 464.
l. præsidis. 34. X. 471. & 472 *seq.*
l. periculum. 35. X. 473. 1. & 474. *seq.*
l. pecuniam. 36. X. 475. & 476. *seq.*
l. cum ad. 37. X. 481. & 482. *seq.*
l. Respiciendum. 38. *ibid.*
l. itaque. 39. *ibid.*
l. lecta. 40. X. 485. & 486. *seq.*
l. ejus. 41. X. 525. & 526. *seq.*
eadem lex conciliatur cum l. 33. de acq. possess. l. 1071. & 1072. 4.
Eadem lex conciliatur cum l. 52. §. 1. Familiæ Erciscun. X. 535. 5. & 536. 540. 6. & 541. *seq.*
l. si ego. *ultim. in prin.* X. 595. & 596. *seq.*
— §. 1. X. 621. & 622.

De Jurejurando etc.

l. Ait. 7. X. 668. *seq.*
l. nam. 9. §. Jurejurandum *conciliatur cum.* l. 39. §. 1. *vers.* neque de Pactis. V. 250. 10.
l. si duo. 13. X. 726. 10. & 727. *seq.*
l. admonendi. 31. X. 755. *seq.* & 768. *seq.*
l. manifestæ. 28. *conciliatur cum* l. 4. Cod. de Edendo; & cum Cap. ult. extr. de Jurejurando. X. 777. 6. & 778. *seq.*

De In Litem Jurando.

l. Rem. 1. X. 867. 1. 2. 868. *seq.*
l. sive. 2. X. 871. & 872.
l. numis. 3. IV. 356. 5. & 357. 6. X. 873. 1. 874. *seq.*
l. videamus. 4. *in prin.* X. 875. 876. *seq.*
— §. 1. X. 885. 1. 886. *seq.*
— §. 2. X. 887. 1. 888. *seq.*
— §. 3. X. 897. 1. & 898. *seq.*
— §. 4. X. 901. & 902.
l. in actionibus. 5. X. 902. 1. & 903. *seq.*
— §. 4. VI. 366. 4. & N. 5.
l. Alias. 6. X. 927. 1. & 928.
l. Vulgo. 7. X. 929.
l. si tutor. 8. *ibid.*
l. cum furti. 9. X. 929. & 930. *seq.*
l. in instrumentis. X. 931. & 932.
l. de perjurio. *ult.* X. 933. 1. & 934. *seq.*

De Condictione Causa data etc.

l. dedi. *ult. conciliatur cum* l. 5. §. 1. *Vers.* si scyphos. de Præscript. Verb. III. 1211. 8. X. 1227. 1228. 1.

De Condictione indebiti.

l. Plane. 21. *conciliatur cum* l. penult. C. de Condict. ob Caus. dat. III. 1170. 15. & 16. 1171.
l. Frater. 38. III. 1175. & 1176. *seq.*
l. repetitio. 44. *conciliatur cum* l. 19. §. 1. & §. *ult. dictæ.* l. 44. III. 1118. 4. 5. & 1119. *seq.*

De Condictione ex lege.

l. si obligatio. *unica* X. 947. & 948. *seq.*

De Condictione Triticiaria.

l. qui certam. 1. X. 987. & 988. *seq.*
— §. 1. X. 995. & 996. *seq.*
l. sed & 2. X. *ibid.*
l. in hac. 3. X. 989. 1. & 1000 *seq.*
l. si res. *ult.* X. 1055. & 1056. *seq.*
eadem lex conciliatur cum l. 3. *eod.* X. 364. 17. & 365. *seq.* & 1011. 11.

De eo quod certo loco etc.

l. Alio. 1. X. 1063. 1. & 1064. *seq.*
— §. 2. & 3. X. 1087. 2. & 1088.
l. arbitraria. 2. X. 1073. 1. & 1074. *seq.*
— §. 1. & 2. X. 1085. 1. & 1086. *seq.*
— §. 3. *ibid.*
— §. 4. X. 1097. 1. & 1098. *seq.*
— §. 5. X. 1099. 1. & 1100. *seq.*
— §. 6. X. 1101. & 1102. *seq.*
— §. 7. X. 1105. 1. & 1106. *seq.*
— §. 8. X. 1117. 1. 2. & 1118. *seq.*
l. ideo. 3. X. 1125. & 1126. *seq.*
l. quod si. 4. X. 1125. 1. & 1126. *seq.*
— §. 1. X. 1137. 1. & 1138. *seq.*
l. quod si. 5. X. 1141. 1. & 1142. *seq.*
l. si heres. 6. *ibid.*
l. Aut. 7. X. 1145. 1. & 1146. *seq.*
l. in bonæ. 8. X. 1147. 1. & 1148. *seq.*

Eadem

BIU Cujas

Eadem lex conciliatur cum l. 54. Locati. X. 1165. 12. & 1166. & 1174. 20. & 1175. *seq.* & 1183. 26. & 1184. *seq.*
l. centum. 9. X. 1185. & 1186. *seq.*
l. si post. *ult.* X. 1191. 1. & 1192. *seq.* & 1205. 1206. 11.

De constituta Pecunia.

l. eum. 5. §. 1. *conciliatur cum* l. 8. de Judiciis. IV. 1252. & 1253. 19. N. 13.
l. idem est. 10. *conciliatur cum* l. 137. §. 2. de verborum obligationibus. X. 1188. 4.
l. item illa. 18. *in princ.* XI. 888. 49. & 889 *seq.*
l. promissor. 21. §. 1. XI. 875. 3. & 876. *seq.*

Commodati vel contra.

l. sed mihi. 3. §. 2. X. 376. 25. & 377. & 1020. 16. 1021. *seq.*
eadem lex conciliatur cum l. 22. de Rebus Creditis. X. 1013. 13. & 1014. *seq.* & 1020. 16. & 1021. *seq.*
l. unde. 7. §. 1. V. 1026. 17.

De Pignoratitia actione.

l. Rem alienam. 41. VI. 900. 15.

De Institoria Actione.

l. si quis. 17. §. 2. X. 568. 13. & 569.
— §. 3. *ibid.*
et conciliatur cum l. *penultim.* de rebus Creditis. X. 565. *seq.*

Quod cum eo etc.

l. sed an hic. 3. *conciliatur cum* l. inter 19. de Re Judicata. XI. 270. 19. 20. & 271.

Ad SCtum Macedonianum.

l. Sed Julianus. 9. §. 1. X. 239. 7. & 242. 8.

De Peculio.

l. item cum. 15. *conciliatur cum* l. 8. §. 2. de In jus vocando. I. 294. 6.
l. non solum. 50. *in princ. conciliatur cum* l. 7. §. 15. quib. ex caus. in possess. VI. 126. & 127. 8.

Quando de peculio act. det.

l. Prætor. 1. §. 7. *conciliatur cum* l. 1. de dote præleg. VII. 905. 2. & 906.

De In rem verso.

l. nam si. 6. VIII. 389. 4. & 390. X. 1387. 30. & 1388. *seq.*

De Compensationibus.

l. ideo. 17. IV. 844. 9. & 845. 10.

Depositi vel contra.

l. si plures. 14. §. 1. *conciliatur cum* l. 15. §. 3. de Rei Vindicat. IV. 620. 15. & 621. *seq.*
l. licet. 17. §. *ult.* I. 1032. & 1033. 11.

Mandati vel contra.

l. si remunerandi. 6. §. 5. III. 862. 15.
l. qui negocia. 34. *conciliatur cum* l. 11. *et cum* l. 15. de Reb. Cred. X. 202. *seq.* & 266. 22. & 267. *seq.*
l. hominem. 37. X. 1026. 19. & 1027. *seq.* & 1032. *seq.*
l. Quintus. 48. §. *ult.* III. 861. 13.
l. mandatum. 57. IV. 993. & 994. *seq.*

Pro Socio.

l. Mutius. 30. III. 920. & 921. 17.

De contrahenda emptione.

l. & liberi. 4. *conciliatur cum* l. 62. §. 1. *ibid.* VIII. 847. 10. 11.
l. hæc. 7. *in prin.* XI. 915. 12.
l. fundus. 64. II. 476. N. 11.
l. liberti. 70. *conciliatur cum* l. qui officii 62. *ibid.* VIII. 847. 10. 11.

Actionibus empti etc.

l. datio. 3. §. *ult.* X. 375. 24. & 376. *seq.*
l. si jactum. 13. §. 5. *conciliatur cum* l. 4. Cod. de hered. vel act. vend. VII 815. 7. & 816.
l. Si sterilis. 21. §. 3. IX. 851. *seq.*

Locati, et conducti.

l. Quæro. 54. *conciliatur cum* l. 8. de eo quod cert. loc. X. 1165. 12. & 1166. *seq.* & 1174. 20. & 1175. *seq.* & 1183. 26. & 1184 *seq. et conciliatur cum* l. 9. de eo quod cert. loc. X. 1165. 12. & 1173. *seq.*

De Præscriptis verbis etc.

l. naturalis. 5. *in prin.* X. 1218. *cap.* 1.
— §. 1. X. 1221. *cap.* 3. & 1222. *seq.*
— §. 2. X. 1223. *cap.* 4. & 1224. & 1257. *cap.* 19. & 1258.
— §. 3. X. 1235. *cap.* 10. & 1236. & 1263. *cap.* 20. & 1264. *seq.*
dictus §. 3. *conciliatur cum* l. 12. & 15. *ibid.*
— §. 4. X. 1225. *cap.* 6. & 1226.
l. solent. 15. X. 1239. *cap.* 12. & 1240. *seq.* & 1255. *cap.* 18. & 1256. *seq.*

l. Per-

BIU Cujas

l. Permisisti. 16. §. 1. X. 1236. 4.
l. Si gratuitam. 17. §. 2. X. 1232. 1. 1233.
— §. 5. X. 1219. 1.
l. Si polienda. 22. X. 1241. *cap.* 13. & 1242. *seq.*

De pignoribus &c.

l. Conventio. 1. VI. 898. 13. & 899.
l. Grege. 13. §. 2. VI. 906. 3. & 907.
l. Si Titio. 22. VI. 904. 20.
l. Cum vitiose. 25. VI. 902. 18. & *conciliatur cum* l. *prima ibid.*
l. Si legati. 28. VI. 861. 5.
l. Is qui. 33. *ibidem.*

In quib. caus. pign. etc.

l. eo jure. 4. *conciliatur cum* l. 198. de Verb. signific. VI. 866. 3. & 867. *seq.*

Qui potiores in pign. hab. etc.

l. Qui dotem. 1. *in prin.* VI. 942. 14. & 943.
l. Claudius. 16. VI. 948. 6. 7. & 949. *seq.*

De distractione Pignorum etc.

l. Si creditor. 7. §. 2. XI. 1624. 8. & 1625. *seq.*
— §. *ult.* *ibidem.*

Quibus modis pignus dissolvatur.

l. Debitoris. 1. §. 1. *conciliatur cum* l. solvitur. 5. de remis. Pign. VI. 955. 8. & 956. 9. IX. 1055. 2. 3.

De Ædilitio edicto.

l. Sciendum. 19. §. 5. X. 670. *seq.*
l. Justissime. 44. *in princ.* X. 1310. 3. & 1311.

De evictionibus etc.

l. Ex mille. 64. X. 1369. 19. & 1370. *seq.*

De usuris. etc.

l. in Fideicommissi. 3. §. 2. *conciliatur cum* l. 83. *in prin.* de legat. 3. II. 634. 21. & 635.
Et conciliatur cum l. 57. *in prin.* ad SC. Trebellianum. *ibid.*
l. Si stipulatus. 4. X. 170. 16.
l. Cum de in 6. VII. 229. 2. X. 1387. 30. & 1388.
Eadem lex in prin. conciliatur cum. l. 28. C. de pactis. VII. 229. 2. 3.
l. Debitor. 7. IV. 827. & 828. 9. VIII. 443. *seq.*
l. Respondit. 14. §. 1. *conciliatur cum* l. 58. ad Trebell. II. 629. 8. & N. 4. & 630.
l. Neque. 15. *conciliatur cum* l. 51. de heredit. petit. V. 685. 24. & 686. *seq.*
l. Cum quidam. 17. *in prin.* XI. 1172. 6. & 1173. *seq.*
l. mora. 32. *in prin.* X. 132. 4. & 133. 6.
l. Videamus. 38. X. 1413. 21. & 1414.

De nautico fœnore.

l. periculi. 5. X. 1404. 10. *seq.*

De juris et facti ignorantia.

l. Juris. 7. V. 75. 5.
l. Error. 8. I. 169. 2.

De jure dotium.

l. Si extraneus. 33. *in prin. conciliatur cum* I. 41. de re Judic. XI. 333. 5. & 334.
l. promittendo. 41. §. 3. VII. 110. 6.

De fundo dotali.

l. Fundus. 3. *conciliatur cum* I. 12. & I. 15. de damn. infect. IV. 524. 19. & 525. *seq.*

De donat. inter vir. et uxor.

l. Ea quæ. 57. XI. 413. 9. 10. & N. 1.

Soluto Matrimonio.

l. Dotium. 1. III. 1068. 30.
l. Fructus. 7. §. 1. III. 1058. 17. & 1059. *seq.*

De Tutelis.

l. si quis. 15. I. 550. 10.

De Testamentaria Tutela.

l. si hereditas. 10. §. *ult.* I. 416. 36. & 417.

De Tutoribus et Curatoribus.

l. his qui. 12. §. 2. *conciliatur cum* I. 1. *in prin.* de Curat. Furios. & cum §. Instit. de Curat. I. 596. 7. & 597.

De Administratione Tutor.

l. ex pluribus. 42. IX. 820. 12. & 821. 13.

De Auctoritate Tutor.

l. etsi. 4. *conciliatur cum* I. 49. de acquiren. heredit. II. 438. 3.
l. obligari. 9. §. 5. I. 540. 16. & 541.

De Reb. cor. qui sub tutel.

l. illicite. 10. V. 612. 21. & 613.

Qui Test. fac. possunt etc.

l. ad testium. 22. §. 5. II. 55. & 56. 4.

De

BIU Cujas

De Liber. et Postum.

l. Gallus. 29. *in prin.* X. 1459. & 1460. *seq.*
— §. 1. X. 1465. 1. 2. & 1466. *seq.*
— §. 2. & 3. 4. X. 1467. & 1468. 1.
— §. 5. & 6. X. 1469. 1. & 1470. *seq.*
— §. 7. X. 1471. 1. & 1472. *seq.*
— §. 8. & 9. X. 1473. 1. & 1474. *seq.*
— §. 10. X. 1477. 1. *seq.* & 1478.
— §. 11. 12. & 13. X. 1479. 1. & 1480. *seq.*
— §. 14. X. 1485. 1. *seq.* & 1486.
— §. 15. X. 1487. 1. 2. & 1488. *seq.*

De Injust. rup. irr. Testam.

l. postumus. 12. *in prin.* IX. 325. 9. & 326. *seq.*

De hered. Instituendis.

l. si pater familias. 40. II. 254. 17. 18. 255.
l. qui non. 78. II. *ibid.* & 253. N. 8.

De Conditionibus Institutionum.

l. quæ sub. 8. §. 6. II. 1084. 5. & 1085.

De Jure deliberandi.

l. Itaque. 2. *conciliatur cum* l. 1. Cod. *eod.* IX. 341. & 342. 3.

De Acquirenda hereditate.

l. qui in aliena. 6. §. 2. II. 1115. N. 2. & 1163. 25.
l. pro herede. 20. *in prin. conciliatur cum* l. 1. Cod. de Jur. deliber. IX. 341. & 342. 3.
l. cum quidam. 30. §. 6. *conciliatur cum* l. 28. §. *ult.* de Judic. X. 483. 2. & 484. *seq.*
l. Julianus. 42. *conciliatur cum* l. 1. Cod. de Jur. deliber. IX. 341. 3. & 342.
l. pupillum. 49. *conciliatur cum* l. 4. de Auctorit. Tutor. II. 438. 3.
l. si servus. 66. II. 495. 22. & 497. N. 17.
l. si totam. 83. II. 475. N. 11.

De Legatis. I.

l. cum Filiofam. 11. II. 745. 1. & 746. *seq.*
— Vers. denique. *conciliatur cum* l. 6. Cod. ad SCtum Trebel. IX. 719 *seq.*
l. cum incertus. 13. §. 2. *conciliatur cum* l. 52. *in fin.* de Cond. & demonstr. II. 806. 6. & 807. *seq.*
l. plene. 34. §. 1. V. 644. 9. & 645. *seq.*
l. sed si. 40. XI. 729. 9. & 730. *seq.*
l. cum res. 47. §. *ult. conciliatur cum* l. si plures. 14. §. 1. Depositi. IV. 620. 15. & 621. *seq.*
l. legatum. 116. II. 733. 7.
l. si heredes. 124. *conciliatur cum* l. 17. de Duobus reis. II. 1001. N. 3. & 1002.
l. a fratris. *penult.* II. 739. 5. & 740.

De Legatis II.

l. in arbitrium. 1. *in prin.* II. 803. & 804. *seq.* XI. 909. 5. & 910. *seq.*
l. & Proculo. 20. *conciliatur cum* l. 1. §. 1. de usufr. accres. III. 202. 21. & 203. *seq.*
l. Lucius. 22. II. 688. 11.
l. pater. 29. §. *ult. abrogata* per l. *un.* §. His ita C. de Cad. toll. II. 1006. 15.
l. si quis. 31. *conciliatur cum* l. 37. de Condit. & demonstr. II. 817. 11. & 818. *seq.*
l. Mævio. 41. II. 488. N. 12. VI. 1074. *seq.*
l. Mævius. 66. §. 6. *in fin.* II. 763. 25. & N. 9.
l. Unum. 67. §. 5. II. 992. 5. & 993. *seq.*
l. Imperator. 70. §. 1. II. 744. 6. 745. *seq.*
l. Cum pater. 77. §. 5. II. 735. N. 8. & 736. *seq.*
l. Debitor. 82. *in prin. conciliatur cum* l. 5. ad leg. Falcid. II. 765. 36. & 766. *seq.*

De Legatis III.

l. Si deportati. 7. *in prin.* II. 160. 161. 35. IX. 121. 13.
l. Item legato. 49. *in prin.* II. 863. 864. N. 7.
l. ligni. 55. §. 7. II. 863. N. 7.
l. Cum uxori. 58. *ibid.*
l. legatis. 65. §. 1. *ibid.*
l. Si cui. 70. *in prin.* II. 863. N. 7. & 864.
— §. lanæ. 3. *ibid.*
— §. Versicoloribus. 12. *ibid.*
— §. Purpuræ. 13. *ibid.*
l. Si Chorus. 79. §. 1. II. 864. N. 7.
Eadem lex conciliatur cum l. 98. §. 8. *vers.* nec admisso. II. 836. 20. N. 9.
l. quod his. 83. II. 489. 15. & 491. N. 14.
Eadem lex conciliatur cum l. 3. §. 5. de usuris; & *cum* l. 57. *in prin.* ad SC. Trebell. II. 634. 21. & 635. *seq.*
l. Lucius. 93. § 4. II. 864. N. 7.

De usu, et usufructu etc. per leg. dat.

l. Nec usus. 1. I. 607. 4. VI. 908. 5.
l. Cum ita. 41. *conciliatur cum* l. fundi. 38. *eod.* III. 45. 13. & 46. *seq.*

De Trit. vino, vel oleo legato.

l. Vino. II. 865. N. 7.
l. Si cui. 3. *ibid.*
l. Cum certus. 5. XI. 1347. 9.
l. cui vinum. 6. II. 865. N. 7. & 866.
l. Si quis. 9. *vers.* certe. II. 866. N. 7.

De instructo vel instr. legato.

l. Fundum. 3. *in fin.* II. 866. N. 7.
l. Quæsitum. 12. §. 30. II. 866. N. 7. & 867.
— §. 40. *ibidem.*
— §. 41. *ibidem.*
l. Sejæ. 20. prin. II. 867. d. N. 7.

BIU Cujas

De alimentis legatis.

l. Mela. 14. §. 3. *vers.* nam &. III. 289. 6. & N. 5. & 290. *seq.*

De auro argento legato.

l. Scribit. 34. §. *ult.* II. 868. N. 7.

De adimendis legatis. etc.

l. Filio. 31. §. 1. II. 827. 828. N. 2.

De rebus dubiis.

l. Fundum. 1. II. 873. N. 13. & 874. XI. 3. 4. 1. 2. & 5. *seq.*
l. Civibus. 2. XI. 7. 8. & *seq.*
l. In ambiguo. 3. XI. 11. 12.
l. Paulus. 4. XI. 13. 14.
l. Quidam. 5. XI. 15. 16. & *seq.*
l. Vel ex parte. 6. XI. 19. 20.
l. Utrum. 7. *ibid.* & *seq.*
— §. 1. Cum quidam. XI. 27. 28. *seq.*
— §. *ult.* XI. 29. 30. & *seq.*
l. Si inter. 8. XI. 33. 34. *seq.*
l. Qui duos. 9. XI. 35. 36. *seq.*
— §. Cum bello. XI. 41. 42.
— §. Si cum filio. XI. 45. 46. *seq.*
— §. Si Maritus. XI. 49. 50.
— §. Si Lucius. *ibidem.*
l. Si fuerit. 10. XI. 51. 52. & *seq.*
— §. *ult.* Plane. XI. 59. 60.
l. Quotiens. 11. XI. 61. 62.
l. Quotiens in. 12. XI. 63. 64. *seq.*
l. Si is. 13. XI. 67. 68.
— §. Si quis ita. XI. 69. 70.
— §. utrum ita. 3. XI. 71. & 72.
— §. proinde. 4. *ibid.*
— §. si quis autem. 5. XI. 79. 80.
— §. Item. 6. *ibid.*
l. si quis ita. 14. XI. 81. 82.
l. quædam. 15. *ibid.*
l. quod de. 16. XI. 83. 84.
l. sed & in illo. 18. XI. 87. 88.
l. Si cognatis. 19. *ibid.* & *seq.*
— §. cæterum. *ult.* XI. 93. 94.
l. cum Senatus. 20. XI. 95. 96.
l. ubi est. 21. XI. 97. 98. *seq.*
l. cum plures. 22.
l. si mulier. 23. } XI. 101. & 102.
l. cum in Testamento. 24.
l. quem heredi. 25. XI. 105. 106.
l. cum quæritur. 26. *ibid.*
l. si quis. 27. *ibid.*
l. qui habebat. 28. XI. 107. & 108.
l. plures. *ult.* XI. 109. & 110.

De his quæ pœnæ Caus. Relinq.

l. Filiofamilias. 1. II. 816. 8. & 817. 9.

De Regula Catoniana.

l. Catoniana. 3. II. 779. 5. & 780. & 782. 9. & 783. *seq.*

De Conditionibus, et Demonstrationibus.

l. Falsa. 33. §. 2. XI. 89. 4.
l. si quis eum. 37. *conciliatur cum* l. si quis quos. 31. de legat. 2. II. 817. 11. & 818. *seq.*

Ad legem Falcidiam.

l. si heres. 3. §. 2. II. 943. 16.
l. in ratione. 11. §. 5. II. 917. & 918. & *seq.*
— §. si filio. 6. II. 925. 926. *seq.*
l. in lege. 45. II. 945. 20.
l. in quartam. 91. II. 669. 8. & 670.

Ad SCtum. Trebellianum.

l. heres. 21. II. 662. 15. & 663.
l. heredes. 57. *in prin. conciliatur cum* l. 3. §. 2. de usuris. II. 634. 21. 635. *seq.*
l. deducta. 58. §. 4. *conciliatur cum* l. 14. §. 1. de usur. II. 629. & 630.
l. qui ita. 66. §. 2. II. 623. 17. & N. 8.

De Jure Patronatus.

l. Jura. 4. *conciliatur cum* l. 3. de Interd. & releg. I. 293. & 294. N. 4.

De operis novi nuntiatione.

l. hoc Edicto. 1. *in prin.* IV. 1493. 18.
— §. & post. 9. IV. 494. 20.
l. is, cui. *ult.* IV. 487. 12.

De damno infecto.

l. cum res. 1. *in fin.* IV. 538. 31. & 537. N. 15.
l. quid de. 11. IV. 509. 5. & N. 5.
l. si finita. 15. §. 27. *conciliatur cum* l. 12. §. 2. de Publiciar. VI. 629. 3. N. 2.
l. Proculus 26. IX. 845. 2. & 847. 3. & 848.

De Donationibus.

l. qui mihi. 13. *conciliatur cum* l. 37. de acquir. rer. domin. I. 1000. 6.
l. hereditatem. 28. *conciliatur cum* l. 2. C. de heredit. vel act. vend. IX. 805. 27. 28. & 806. *seq.*
l. donationes. 31. §. 2. II. 1156. 17. & 1159. 20.

BIU Cujas

Qui, et a quibus manum. etc.

l. prospexit. 12. I. 98. 14. & 99. N.7. VI.301.8.

De Acquirendo rerum dominio.

l. Adeo. 7. §. 9. I. 867. 5. 6.
l. in agris. 16. I. 841. 9. & 842. *seq.*
l. liber. 19. II. 1185. 38.
l. sed si. 26. *in prin.* I. 709. 5. & 712. 8. & 713. *eadem lex conciliatur cum* l. 61. de rei vindic. I. 711. N. 3. & 712. *seq.*
l. cum in corpus. 36. *conciliatur cum* l. 18. *in prin.* de rebus Creditis. X. 298. 6.
l. bonæ fidei. 48. *in pr.* I. 821. 10. & 822. *seq.*
l. si epistolam *penult.* §. *ult.* I. 855. 5. & 856. 7.

De Acquirenda Possessione.

l. quemadmodum. 8. I. 1023. 32. & 1024. *seq.* *eadem lex conciliatur cum* l. 3. §. 6. *eod.* I. 1028. *seq.*
l. naturaliter. 12. §. 1. IX. 890. 11. & 891.
l. fundi. 33. X. 560. 11. & 561. *seq.* *eadem lex conciliatur cum* l. 41. de Rebus Creditis: I. 1071.
l. possessio. 49. §. 1. I. 970. 17. & 971.

De Usurpationibus et Usucapionibus.

l. Usucapio. 3. I. 954. 955. 3.
l. sequitur. 4. §. 5. I. 1144. 8. & 1145.
— §. 16. *conciliatur cum* II. 9. & 10. pro emptore. III. 1136. 5. & 1137. & N.7.
l. præscriptio. 45. *conciliatur cum* l. 7. de divers. temp. præscript. I. 1119. 7. & 1120. *seq.*

Pro Emptore.

l. quiob. 9. & l. servus. 10. *conciliantur cum* l. pro emptore. 2. §. 14. *eod.* III. 1136. 5. & 1137. N. 7.

Pro herede.

l. qui legatorum. 2. §. 1. I. 978. 6. & 979. 7. 8. & 980.

De re Judicata.

l. res Judicata. 1. XI. 117. & 118. *seq.*
l. qui pro. 2. XI. 125. & 126. *seq.*
l. qui damnare. 3. XI. 137. 138.
l. si se non. 4. XI. 139. 140. *seq.*
— §. ait prætor. XI. 145. & 146. *seq.*
— §. si ex conventione. XI. 149. 150. *seq.*
— §. si quis condemnatus. XI. 153. 154.
— §. condemnatum. XI. 155. & 156. & *seq.*
— §. solvisse. XI. 159. 160.
— §. Celsus. XI. 161. & 162.
l. ait Prætor. 5. XI. 163. 164.
— §. si judex. XI. 167. & 168.
l. miles. 6. XI. 169. 170.
— §. decem. *ibid.* & *seq.*
— §. qui judicati. XI. 173. 174.
— §. judicati. XI. 177. 178. *seq.*
l. intra dies. 7. XI. 181. 182.
l. si homo. 8. XI. 183. 184.
l. furioso. 9. XI. 185. 186. & *seq.*
l. qui cum se. 10. XI. 189. 190.
l. si Calendis. 11. XI. *ibid.* & *seq.*
l. in depositi. 12. XI. 197. 198. & *seq.*
l. si quis ab alio. 13. XI. 201. 202. & *seq.*
— §. si quis. *ult.* XI. 205. 206. & *seq.*
l. quod jussit. 14. XI. 219. 220. *seq.*
l. a Divo Pio. 15. XI. 223. 224. *seq.*
— §. sententiam. XI. 225. 226.
— §. in venditione. XI. 227. 228. *seq.*
— §. si pignora. XI. 235. 236. *seq.*
— §. si super. XI. 241. 242. *seq.*
— §. quod si res. XI. 245. 246.
— §. si post. XI. 247. 248.
— §. sed si emptor. *ibid.* & *seq.*
— §. sic quoque. XI. 249. 250. & *seq.*
— §. sed & si. XI. 253. 254.
l. sunt qui. 16. XI. *ibid.* & 277. 278.
l. Patronus. 17. XI. *ibid.* & *seq.*
l. item miles. 18. XI. 277. 278.
l. inter eos. 19. XI. 281. 282.
l. non tantum. 20. XI. 283. 284.
l. sicut. 21. XI. 285. 286.
l. sed hoc. 22. XI. *ibid.* & *seq.*
l. si cum procuratore. 23. XI. 287. 288.
l. & si fidejussor. 24. XI. *ibid.*
l. sciendum. 25. XI. 289. 290.
l. Si convenerit. 26. XI. 293. 294.
l. Præses. 27. XI. 295. 296.
l. Duo. 28. XI. 297. 298.
l. Tempus. 29. XI. 299. 300.
l. Cum ex causis. 30.
l. Debitoribus. 31.
l. Cum prolatis. 32.
l. Divus. 33.
} XI. 301. & 302.
l. Si victum. 34. XI. 311. & 312. & *seq.*
l. Imperatores. 35. XI. 315. 316. & *seq.*
l. Duo. 39. XI. 323. 324. & *seq.*
l. Commodi. 40. XI. 327. 328. *seq.*
l. Nescimus. 41. XI. 331. & 332. *seq.*
— §. Fundum. XI. 335. 336.
— §. In solidum. XI. 337. 338.
l. Paulus respondit. 42. XI. 339. 340. *seq.*
l. Paulus. 43. XI. 343. & 344.
l. Ex contractu. 44. XI. *ibid.* & *seq.*
l. Acta. 45. XI. 347. & 348.
— §. De amplianda. XI. 349. 350.
— §. Contra indefensos. *ibidem.*
l. Actorum. 46. *ibid.*
l. De unoquoque. 47. XI. 349. 350. & *seq.*
l. Decreta. 48. XI. 351. 352.
l. Exheredatum. 49. XI. 353. 354.

BIU Cujas

l. Si quis dolo. 51. XI. *ibid.*
— §. Si quis. 1. XI. 353. 354. & *seq.*
l. Si rerum. 52. XI. 355. 356.
l. Contumacia. 53. *ibidem.*
l. Contra. 54. XI. 357. 358.
l. Judex. 55.
l. Post rem. 56. } XI. 359. 360. & 381. & 382. *seq.*
l. Quidam. 57.
l. Cum nulla. 58.
l. In sententiis. 59. } XI. 361. & 362.
l. Quæsitum. 60. XI. 363. 364.
l. Judicati. 61. *ibid.*
l. Cum quærebatur. 62. XI. 365. 366.
l. Sæpe. 63. XI. 367. 368. & *seq.*
l. Negotiorum. 64. XI. 379. 380.

De confessis.

l. Non fatetur. 2. XI. 393. & *seq.*
l. Cum Fideicommissum. 7. XI. 397. & *seq.*
l. Non omnimodo. *ult.* XI. 399. *seq.*

Quibus ex caus. in posses. eatur.

l. Prætor ait. 2. VI. 123. 4. & 124. *seq.*
l. In possessionem. 6. *in prin. conciliatur cum l. penult. §. 2. eod.* VI. 126. 8. & 127. *seq.*

De Vi, et vi armata.

l. Prætor. 1. §. 45. IV. 276. 7.
l. Cum fundum. 18. §. *ult.* IX. 889. 9. & 890. 10.

De superficiebus.

l. Ait Prætor. 1. §. 1. II. 1297. 18.
l. Superficiarias. *ult.* II. 1298. 18.

De aqua cottid. et æstiva.

l. Hoc jure. 3. §. 4. III. 346. 15. & 347. *seq.*

De doli mali, et metus exceptione.

l. Apud Celsum. 4. §. 27. I. 1092. 18.
— §. Si quis. 29. *ibid.*

De obligationibus et actionibus.

l. In omnibus. 6. I. 1077. 5. & 1078.
l. Naturales. 10. III. 427. 3.
l. Non figura. 38. III. 1382. 4. & 1383. *seq.* VIII. 249. & 250. 12.

De verborum obligationibus.

l. Stipulatio. 1. XI. 411. & *seq.*
— §. qui præsens. 1. XI. 415. & *seq.*
— §. Si quis ita. 2. XI. 417. *seq.*
— §. Si quis simpliciter. 3. XI. 423. *seq.*
— §. Si stipulanti. 4. XI. 429. & *seq.*
— §. sed si mihi. 5. XI. 437. *seq.*
— §. eadem an alia. 6. XI. 441. *seq.*
l. stipulationum. 2. XI. 443. *seq.*
— §. ex his igitur. 2. XI. 453. *seq.*
— §. si tamen. 3. XI. 463. *seq.*
— §. item si. 4. XI. 469. *seq.*
— §. contra. *ult.* XI. 475.
l. idem Juris. 3. XI. 479. 480.
l. eadem. 4. XI. 481. *seq.*
— §. si is qui. 2. XI. 495. *seq.*
l. stipulationum. 5. XI. 499. *seq.*
— §. stipulatio. 1. XI. 537. *seq.*
— §. satis acceptio. 2. XI. 547. *seq.*
— §. si sortem. XI. 557. *seq.*
l. is cui. 6. XI. 565. *seq.*
l. impossibilis. 7. XI. 585. *seq.*
l. in illa. 8.
l. hoc Jure. 10. } XI. 597. *seq.*
l. si Titius. 9. XI. 603. *seq.*
l. filius. 11. XI. 617. *seq.*
l. si ita stipulatus. 12. XI. 619. *seq.*
l. qui ante. 13. XI. 621. *seq.*
l. si ita stipulatus. 14. XI. 625. *seq.*
l. ideo. 15. XI. 631.
l. si Stichum. 16. XI. 633. *seq.*
— §. stipulatio. XI. 637. *seq.*
l. stipulatio non valet. 17. XI. 641. *seq.*
l. qui bis. 18. XI. 649. *seq.*
l. si quis stipulatio. 19. XI. 655. *seq.*
l. hujusmodi. 20. XI. 657. *seq.*
l. si divortio. 21. XI. 661. *seq.*
l. si id quod. 22. XI. 667. *seq.*
l. si ex legati. 23. XI. 675. *seq.*
l. sed si ex stipulatu. 24. XI. 685.
l. si dari. 25. XI. 687.
l. generaliter. 26. XI. 687.
l. veluti si quis. 27. XI. 687. *seq.*
l. si rem. 28. XI. 697.
l. scite debemus. 29. XI. 699. & *seq.*
— §. si a fure. XI. 705. & *seq.*
l. sciendum 30. XI. 707. & *seq.*
l. si rem meam. 31. XI. 715. 716. *seq.*
l. si in nomine. 32. XI. 721. 722.
l. si stichus. 33. XI. 721.
l. multum. 34. XI. 721. *seq.*
l. si stipulor. 35. XI. 733. *seq.*
— §. si in loquendo. XI. 735.
l. si quis cum. 36. XI. 737. *seq.*
l. si certos. 37. XI. 741.
l. stipulatio. 38. XI. 741. *seq.*
— §§. sed quatenus, & si quis sorte. XI. 749. *seq.*
— §. quæsitum est. XI. 753.
— §. si autem. *ibid.* & *seq.*
— §. Hi qui sunt. XI. 755.
— §. hæc quoque. XI. 757.
— §. habere. XI. 759.
— §. si quis ita. *ibid.* & *seq.*
— §. si quis dolum. XI. 765.
— §. suæ Personæ. XI. *ibid.* & *seq.*
— §. inter. XI. 767.
— §. Alteri stipulari. *ibid.* & *seq.*

BIU Cujas

— §. in stipulationibus. XI. 847.
— §. eum qui. XI. 849. *seq.*
— §. si stipulor. XI. 853.
— §. si quis insulam. XI. 853. & *seq.*
— §. si quis ita. XI. 855.
— §. Ædem. XI. *ibid.*
l. Dominus. 39. XI. 858.
l. si filius. 40. XI. 858.
l. eum qui. 41. XI. 858.
— §. quoties autem. XI. 861. *seq.*
l. qui hoc anno. 42. XI. 895. *seq.*
l. si quis arbitratu. 43. XI. 905. *seq.*
l. & ideo si. 44. XI. 933.
l. quodcumque. 45. *ibid.*
— §. sicuti cum. XI. 933. & *seq.*
— §. si ita quis. XI. 935.
— §. non solum. XI. 937.
— §. Filius patri. *ibid.*
l. Centesimis. 46. XI. 938. *seq.*
— §. id autem. XI. 941. *seq.*
— §. si ita stipulatus. XI. 945. *seq.*
l. qui sic stipulatur. 47. XI. 947. & *seq.*
l. si decem. 48. XI. 951. *seq.*
l. cum Filiusfam. 49. XI. 955. *seq.*
— §. si stipulatus. XI. 963.
— §. in hac stipulatione. XI. 965. *seq.*
— §. si promissor. XI. 971.
l. in illa. 50. XI. 971.
l. is qui. 51. XI. 971.
l. in conventionalibus. 52. XI. 973. *seq.*
— §. si quis vacuam. XI. 987. *seq.*
l. stipulationes. 53. XI. 1009 *seq.*
l. in stipulationibus. 54. XI. 1014. 1015. *seq.*
l. cum quis sibi. 55. XI. 1041. *seq.*
l. eum qui. 56. XI. 1061. & *seq.*
— §. te & Titium. XI. 1066. *seq.*
— §. qui sibi. XI. 1070. *seq.*
— §. qui ita stipulatur. XI. 1074. *seq.*
— §. qui ita stipulatur ante. XI. 1079.
— §. qui proprietatem. *ibid.* & *seq.*
— §. si a te. XI. 1083. *seq.*
— §. si hominem. XI. 1088. *seq.*
l. si quis si Titius. 57. XI. 1102. *seq.*
l. qui usufructum. 58. XI. 1005. *seq.*
l. quotiens in diem. 59. XI. 1119.
l. idem erit. 60. XI. *ibid.* & *seq.*
l. stipulatio hoc modo. 61. XI. 1147. *seq.*
l. servus. 62. XI. 1150. *seq.*
l. si quis ita. 63. XI. 1161. *seq.*
l. hujusmodi. 64. XI. 1169. *seq.*
l. qui extrinsecus. 65. XI. 1175.
l. si minor. 66. XI. 1177. *seq.*
l. illa stipulatio. XI. 1180.
— §. eum qui decem. *ibid.* & *seq.*
l. si pœnam. 68. XI. 1185. & *seq.*
l. si homo 69. XI. 1191. & *seq.*
l. Mulier. 70. XI. 1197.
l. cum quid. 71. XI. 1200.
l. stipulationes. 72. XI. 1200. & *seq.*

— §. si quis ita. XI. 1249.
— §. plane.
l. interdum. 73. XI. 1250. *seq.*
— §. Stichi. XI. 1253.
l. stipulationum. 74. XI. 1254.
l. ubi autem. 75. XI. 1255. *seq.*
— §. hæc stipulatio. XI. 1270. *seq.*
l. si stipulatus. 76. XI. 1271. & *seq.*
— §. cum stipulemur. XI. 1281. *seq.*
l. ad diem. 77. XI. 1285. *seq.*
l. si filiusfamil. 78. XI. 1291. *seq.*
— §. cum fundum. XI. 1305. *seq.*
l. si procuratori. 79. XI. 1319. 1320.
l. quotiens in. 80. XI. 1319. 1320.
l. quotiens quis. 81. XI. 1321.
— §. si procurator. *ibid.* & *seq.*
l. nemo rem. 82. XI. 1323.
— §. si post moram. XI. 1323.
l. inter stipulantem. 83. XI. 1323. 1324. *seq.*
— §. si Stichum. XI. 1331. *seq.*
— §. si stipulante. XI. 1337. *seq.*
— §. Sacram. XI. 1337. *seq.*
— §. si rem quam. XI. 1347. *seq.*
— §. Stichum. XI. 1351.
— §. si quis ancillam. XI. 1351.
l. si insulam. 84. XI. 1352. *seq.*
l. in executione. 85. XI. 1353. *seq.*
— §. Prima species.
— §. Secunda ad.
— §. Quod si. XI. 1355.
— Pro parte.
— §. In solidum.
— Item si ita.
— §. Quicumque. *ibid. seq.*
l. Quod dicitur. 86. XI. 1359.
l. Nemo rem suam. 87. XI. 1359.
l. Mora rei. 88.
l. Si a colono. 89. XI. 1361. 1362.
l. Cum stipulari. 90. XI. 1361. 1362.
l. Si servum. 91. XI. 1363. & *seq.*
— §. De illo. XI. 1379.
— §. Sequitur. XI. 1381.
— §. Nunc videamus. XI. 1395.
— §. Effectus. XI. 1395.
l. Si ita stipuler. 92. *ibidem.*
l. Si sic stipulatus. 93. *ibidem.*
l. Triticum. 94. XI. 1398. *seq.*
l. Qui insulam. 95.
l. Qui servum. 96. XI. 1399.
l. Si ita stipulatus. 97. XI. 1399.
— §. Possum utiliter. XI. 1402. *seq.*
— §. Si tibi nupsero. XI. 1402. *seq.*
l. Existimo. 98. XI. 1404.
— §. Ex hac stipulatione. XI. 1406.
l. Quidquid. 99. XI. 1407.
— §. Si stipulatus. *ibid.*
l. Conditio. 100. XI. 1410. *seq.*
l. Puberes. 101. XI. 1410. *seq.*
l. Venditores. 102. XI. 1419. *seq.*
l. Liber. 103. XI. 1423. 1424.

l. Cum

BIU Cujas

l. Cum servus. 104. XI. 1425.
l. Stipulatus sum. 105. XI. *ibid.* & *seq.*
l. Qui ex pluribus. 106. XI. 1427. *seq.*
l. Utrum. 107. XI. 1433.
l. a Titio. 108. XI. 1434.
— §. Nulla promissio. XI. *ibid.*
l. Si ita stipulatus. 109. *ibid.*
l. Si mihi & Titio. 110. *ibid.* & *seq.*
— §. Si stipulatus fuero. XI. 1439.
l. Si stipulatus fuero. 111. XI. 1441. *seq.*
l. Si quis stipulatus sit. 112. XI. 1443. *seq.*
— §. Si quis ita. XI. 1445.
l. Cum stipulatus. 113. XI. 1448. 1449. *seq.*
— §. Cum venderet. XI. 1457.
l. Si fundum. 114. XI. *ibidem.*
l. Ita stipulatas. 115. *ibidem.* & *seq.*
l. Decem. 116. XI. 1483. *seq.*
l. Si centum. 117. } XI. 1487.
l. Liber homo. 118. }
— §. Decem hodie. } XI. 1489. *seq.*
— §. Decem mihi. }
l. Doli clausula. 119. } XI. 1491. *seq.*
l. Si ita stipulatus. 120. }
l. Ex ea parte. 121. } XI. 1493. *seq.*
— §. Mulier ab eo. }
— §. In Insulam. } XI. 1497. *seq.*
— §. Ex facto rei. }
l. Qui Romæ. 122. XI. 1500. 1501. *seq.*
— §. Callimachus. XI. 1505. *seq.*
— §. Flavius Hermes. XI. 1508. 1509. *seq.*
— §. Coheredes. XI. 1513. *seq.*
— §. Agerius. XI. 1517. *seq.*
— §. Seja heres. XI. 1524. 1525. *seq.*
— §. Duo fratres. XI. 1527. *seq.*
l. Si flagitii. } XI. 1531.
l. Insulam. }
l. Cum stipulamur. }
l. Si ita stipulatus. }
— §. Titius a Mævio. } XI. 1533. *seq.*
— §. Chrysogonus. }
— §. si ita stipulatus. XI. 1540.
l. si Pupillus. 127. XI. 1540. 1541. *seq.*
l. si duo. 128. XI. 1557. *seq.*
l. si quis ita. 129. }
l. quod dicitur. 130. } XI. 1560. *seq.*
l. Julianus. 131. }
— §. qui fundum. }
l. quidam. 132. XI. 1565. *seq.*
— §. Filiusfamilias. XI. 1581. *seq.*
l. si sic stipulatus. 133. XI. 1584. 1585. *seq.*
l. Titia. 134. }
— §. item respondit. } XI. 1589.
— §. idem respondit. }
— §. idem respondit quotiens. }
l. si ita quis promiserit. 135. XI. 1590. 1591.
— §. Seja cavit. XI. 1592. 1593. *seq.*
— §. ea lege donatum. XI. 1614. 1615. *seq.*
— §. Filia quæ de. XI. 1634.
l. si sub una. 136. }
— §. si quis viam. } XI. 1635. 1636.
l. continuus. 137. }
— §. si hominem. }
— §. cum ita stipulatus. XI. 1638. *seq.*
— §. Item qui Insulam. XI. 1642. 1643.
— §. illud inspiciendum. XI. 1644. 1645. *seq.*
— §. si ab eo stipulatus. }
— §. cum quis sub hac. }
— §. præterea. }
l. qui certarum. 138. } XI. 1649. 1650. *seq.*
l. cum ex causa. 139. }
l. Pluribus. 140. }
— §. & si placeat. }
l. si servus. 141. XI. 1659. *seq.*
— §. Pupillus. licer. *ibid.*
— §. si ita fuero. XI. 1663.
— §. si inter eos. XI. 1665. *seq.*
— §. cum mihi aut Titio. XI. 1668. *seq.*

De duobus reis Constituendis.

l. in duobus. 3. *in prin.* IX. 1265. 8.
l. Reos. 11. IX. 1288. 2. & 1289. *seq.*
l. si id 15. IX. 1259. 3.

De Fidejussoribus et mandatoribus.

l. Fidejussor. 16. §. 4. III. 427. 3. & N. 5.
l. Marcellus. 25. XI. 584. 16. & 585.
l. Granius. 71. IV. 632. 7.

De Novationibus, et delegationibus.

l. si ususfructus. 4. IV. 915. 13. & 916.
l. si pupillus. 9. §. 2. XI. 651. 4.
l. fundum. 28. *conciliatur cum.* l. vinum. 22. de Reb. Cred. X. 353. 9. & 354. *seq.*

De Solutionibus, et liberationibus.

l. quotiens. 1. *conciliatur. cum* l. dum in re. 2. *eod.* IX. 1395. 1. & 1396. 3.
l. cæterum. 3. IV. 793. & 794. 6.
l. cum quis. 38. *in prin.* XI. 1046. 6.
l. si soluturus. 39. XI. 886. 48. & 889.
l. satisfactio. 52. IV. 735. & 736. N. 11.
l. si quis offerenti. 58. *in prin.* VIII. 159. 6. & 160.
l. Stichum. 95. §. quod vulgo. 3. IV. 634. 10. 11. 12.
— §. naturalis. 4. *conciliatur cum* l. 27. §. 2. de Pactis. IV. 875. 2. & N. 2.
l. debitorem. 99. IV. 733. 4. & 734. 10.

De Acceptilationibus.

l. acceptilatio. 1. IV. 962. 23.

Ratam rem haberi. etc.

l. Bonorum possessionem. 24. VIII. 161. 162.

De

BIU Cujas

De Furtis.

l. qui vas. 48. §. 5. I. 1144. 7.
l. si is. 71. *in prin.* V. 1023. 15.

Stellionatus.

l. Stellionatus. 2. *conciliatur cum* l. quid ergo. 13. §, *ult.* de his qui not. infam. V. 127. 24. & 128. *seq.*

De Publicis Judiciis.

l. infamem. 7. V. 124. 21. & 125. 22.

De lege Julia Repetundarum.

l. datur. 2. VII. 966. 36.

Ad SCtum. Turpilianum.

l. Imperatores. 18. §. 2. VII. 43. 7.

Quis a quo appelletur.

l. quod dicitur. 1. *conciliatur cum* l. appellari. 2. *eod.* VI. 436. N. 2.

De Libellis dimissoriis.

l. Post. *unica conciliatur cum* l. eos qui 6. §. Apostolos. 6. Cod. de appell. VI. 441. 10. & 442. *seq.*

An per Al. Caus. appel. red. pos.

l. quæri solet. 1. V. 182. 183. N. 5.

De Jure Fisci.

l. non intelligitur. 3. §. *ult. conciliatur cum* §. 39. Instit. de Rer. Divis. I. 726. 7. & 727. *seq.*
l. si Procurator. 5. *conciliatur cum* l. 3. Cod. de quadrien. præscript. I. 940. 13. & 941. *seq.*
l. si quis mihi. 28. VI. 938. 9. & 939.
l. in fraudem. 45. §. 11. IX. 1312. 4. & 1313.

Ad Municipalem etc.

l. ordine. 15. *in prin.* V. 138. 35. & 139.

De Decurionibus.

l. generaliter. 3. §. 1. V. 147. 43.

De extraordinariis Cognitionibus.

l. Divus. 4. *conciliatur cum* l. præses. 1. §. 5. *eod.* V. 20. 29.

De Verborum significatione.

l. verbum. 1. XI. 1671. & 1672.
l. urbis. 2. XI. 1673. 1. & 1674.
— §. cujusque. XI. 1675. & 1676.
l. itinere. 3. *ibid.*
— §. ejus. XI. 1677. 1678.
l. nominis. 4. XI. 1680.
l. Rei appellatio. 5. XI. *ibid.* & *seq.*
— §. opere. XI. 1683.
l. nominis. 6. §. Verbum. XI. 1683. 1684.
l. Verbum. 8. XI. 1685.
— §. *ult.* XI. 1687. *seq.*
l. Marcellus. 9. XI. *ibid.* & 1689.
l. Creditores. 10.
l. Creditorum. 11.
l. ut si. 12. } XI. 1689. *seq.*
— §. minus. XI. 1693. & 1694.
l. Mulieris. 13. XI. 1695. 1696.
l. Labeo. 14. XI. 1697. *seq.*
— §. *ult.* XI. 1699.
l. Bona Civitatis. 15. XI. 1701. 1702. *seq.*
l. munus. 18. XI. 1703. & 1704.
l. Labeo. 19. III. 489. 3. VII. 471. 10. X. 80. 12. XI. 1705. *seq.*
l. sciendum. 70. §. 1. X. 670. *seq.*
l. quid aliud. 86. II. 1322. & 1323. 8.
l. solutionis. 176. IV. 735. & 736. N. 11.
l. commendare. 186. III. 1000. 9.
l. urbana. 198. *conciliatur cum* l. eo jure. 4. §. 1. in quib. Caus. pign. VI. 866. 3. & 867. *seq.*

De Regulis Juris.

l. id quod nostrum. 11. I. 868. 8.
l. nemo. 43. V. 1001. N. 4.
l. nulla. 88. X. 135. 9. & 136. *seq.*

EX CODICE

LIB. I.

De Constitutionibus Principum.

l. inter. 1. *conciliatur cum* l. Placuit. 8. de Judic. I. 96. 13. & 97. VI. 301. 8. & 302.
l. quod favore. 6. I. 93. 10.

LIB. II.

De Edendo.

l. ipse dispice. 1. VII. 3. *seq.*
l. is apud quem. 6. VI. 93. 1. 2. VII. 13. *seq.*
l. edita. 3. VII. 21. 22. *seq.*
l. qui accusare. 4. VII. 39. *seq.*
l. non est novum. 5. VII. 47. 48. *seq.*
l. justum. 6. VII. 51. 52.

l. pro

BIU Cujas

l. procurator. 7. VII. 53. *seq.*
l. si quis in aliquo ex auth. 119. Cap. 3. VII. 59. 60. *seq.*
l. & quæ. 8. VI. 91. 92. 5. VII. 63. 1. & 64. *seq.*

De Pactis.

l. conditionis. 1. VII. 97. & *seq.*
l. post venditionem. 2. VII. 105. & *seq.*
l. servus. 3. VII. 113. *seq.*
l. postquam. 4. VII. 117. *seq.*
l. Creditori. 5. VII. 123. *seq.*
l. pacta quæ. 6. VII. 129. *seq.*
l. Creditori. 7. VII. 140. *seq.*
l. si pascenda. 8. VII. 144.
l. cum posteaquam. 9. VII. 145. *seq.*
l. legem. 10. VII. 150. 151. *seq.*
l. ex conventione. 11. VII. 165. *seq.*
l. pacta novissima. 12. VII. 170. *seq.*
l. in bonæ. 13. VII. 174. 175. *seq.*
l. si pacto. 14. VII. 190. 191. *seq.*
l. pactum quod. 15. VII. 195. *seq.*
l. cum proponas. 16. } VII. 197.
l. pactum, quod bona fide. 17. }
l. si creditores. 18. VII. 199. *seq.*
l. licet. 19. VII. 205. *seq.*
l. traditionibus. 20. VII. 208. 209. *seq.*
l. cum proponas. 21. VII. 211.
l. pactum curatoris. 22. VII. 213.
l. Filius. 23. VII. 217.
l. si actionem. 24. VII. 219.
l. debitorum. 25. VII. 221.
l. pactum successorum. 26. VII. 223.
l. petens. 27. VII. 225.
l. si certis annis. 28. VII. 228. 229. *seq.*
l. si quis in conscribendo. 29. VII. 232. 233. *seq.*
l. de quæstione. 30. VII. 238. 239. *seq.*

De Transactionibus.

l. neque pactis. 1. VII. 273. *seq.*
l. cum te. 2. VII. 277. 278.
l. Age cum. 3. VII. 279. 280.
l. Actione. 4. *ibid.* & *seq.*
l. cum te. 5. VII. 283.
l. cum mota. 6. VII. 283. 1. 284. *seq.*
l. de Alimentis. 7. VII. 292. 293. *seq.*
l. de Alimentis. 8. VII. 297.
l. si super. 9. VII. 299.
l. Fratris. 10. VII. 301. *seq.*
l. de Fideicommisso. 11. VII. 303.
l. Præses. 12. VII. 305.
l. interpositas. 13. VII. 307. *seq.*
l. si diversa. 14. VII. 311.
l. ut responsum. 15. VII. 313. *seq.*
l. Caussas. 16. VII. 315.
l. cum proponas. 17. VII. 517. 518. *seq.*
l. transigere. 18. VII. 322. 323. *seq.*
l. sub prætextu. 19. VII. 339. *seq.*
l. non minorem. 20. VII. 345. 346.
l. cum ea. 21. VII. 347.
l. si major. 22. VII. 349.
l. nec intentio. 23. *ibid.*
l. Si quidem. 24. VII. 353.
l. Si majores. 25. VII. 355.
l. Transactione. 26. *ibid.*
l. Senum. 27. } VII. 257.
l. Sive. 28. }
l. Sub prætextu. 29. VII. 360. 361. *seq.*
l. Transactione finita. 30. VII. 363.
l. Si de certa. 31. VII. 365.
l. Si caussa. 32. VII. 368. 369. *seq.*
l. Si profundo. 33. VII. 376. 377. *seq.*
l. Cum donationis. 34. VII. 380. *seq.*
l. Transactionem. 35. VII. 383.
l. Si major. 36. VII. 385. 386. *seq.*
l. Promissis. 37. } VII. 389.
l. Transactio. 38. }
l. Quamvis. 39. }
l. Ubi pactum. 40. VII. 391. 392. *seq.*
l. Si quis major. 41. VII. 397. *seq.*
l. Si ex falsis. 42. VII. 401. *seq.*
l. Jubemus. 43. VII. 405.

Ex quib. caus. infam. irrog.

l. Et si severior. 3. V. 148. 44. & 149. *seq.* 151. 46. & 152. *seq.*
l. Si Possidonium. 4. V. 153. 48. & 154.

De Procuratoribus.

l. Eum qui. 3. V. 247. 9. 248.

De iis, quæ vi metusve causa gesta sunt.

l. Si vi vel metu. 3. IV. 383. 384. 34.

De dolo malo.

l. Si fidejussor. 1. *conciliatur cum* l. 59. D. mandati. IV. 422. 18.
l. Cum proponas. 4. X. 1255. *cap.* 17. & 1256.

De in integrum restitutione.

l. Illud. 1. V. 1113. & 1114. 9. & N. 6.
l. Si curatorem. 3. XI. 1411. 4. & 1412.
l. Si minorem. 4. V. 1145. & 1146. N. 6.

Si adversus rem judicatam etc.

l. Si cum pater. 2. *an abrogata sit* per legem *ult.* Qui & advers. quos restitui non pos. V. 1191. & 1192. 25.

Si adversus venditionem etc.

Auth. Sacramenta. V. 1201. *seq.*

Si

Si minor se majorem dixerit.

l. Si alterius. 3. V. 1133. 1134. 11.

De alienat. Jud. mut. caus. facta.

l. Cum in *unica*. V. 783. N. 2.

LIB. III.

De Judiciis.

l. Placuit. 8. I. 94. 11. & 95.

De pedaneis judicibus.

l. placet. 2. IV. 1346. 4. 5. 1347. *seq.*

De ordine judiciorum.

l. Adite. 1. IV. 1180. *seq.* & N. 22.

De jurisdict. omn. jud.

l. Juris ordinem. 2. IV. 1219. 6. & 1220.
l. In criminali. 5. IV. 1343. & 1344. N. 2.

De inofficioso testamento.

l. Si quis filium. 34. V. 527. 11. & 528. *seq.*

Ubi de criminibus agi oporteat.

l. Quæstiones. 1. IV. 1267. 1.

Ubi in rem actio exerceri debeat.

l. Actor. 3. IV. 1286. 11. & 1287.

Ubi de hereditate agatur.

l. Illic. 1. IV. 1288. 12. & 1289.

De petitione hereditatis.

l. Si post motam. 2. V. 630. 35.
l. De hereditate. 5. *conciliatur cum* l. 5. de Cond. indeb. VII. 692. & 693.
l. hereditatis. 7. IV. 385. 34.

De rei vindicatione.

l. Si inferiorem. 2. *vers.* sed & id. I. 887. 25. 26.

De usufructu et habitatione.

l. Cum antiquitas. 13. III. 45. & 6.

De servitutibus et aqua.

l. Si quas. 1. VII. 470. *seq.*
l. Si aquam. 2. VII. 417. & 418. *seq.*
l. Et in provinciali. 3. VII. 425. *seq.*
l. Aquam. 4. VII. 427.
l. si quid. 5. VII. 429.
l. Præses. 6. VII. 431.
l. si manifesta. 7. VII. 433.
l. si tibi. 10. } VII. 435.
l. per agrum. 11. }
l. non modus. 12. VII. 437.
l. sicut usumfructum. 13. VII. 439. 440. *seq.*
l. cum talis. 14. VII. 443.
— §. Cum autem. VII. 445.

De Lege Aquilia.

l. de his. *ult.* IV. 475. N. 6.

Familiæ Erciscundæ.

l. Filiæ. 18. *conciliatur cum* l. si donatione. 13. de Collat. II. 1156. 18.
l. Filium. 24. VII. 449. *seq.*

LIB. IV.

De Rebus Creditis, et Jurejurando.

l. Caussa. 1. VII. 491. *seq.*
l. Jurisjurandi. 2. VII. 499. *seq.*
l. in bonæ fidei. 3. VII. 503. 504. 1. & 506.
l. si ad excludendam. 4. VII. 511. 1. & 512.
l. cum etiam. 5. VII. 517. 518.
l. cum proponas. 6. VII 519.
l. nec filius. 7. VII. 521.
l. actori. 8. VII. 524. 525. *seq.*
l. delata 9. VII. 530. 531. *seq.*
l. in actione. 10. VII. 539.
l. si quis jusjurandum. 11. VII. 541. *seq.*
l. generaliter. 12. VII. 550. 551. *seq.*
l. cum quis. 13. VII. 561. 562. *seq.*

Si certum petatur.

l. neque. 1. VII. 571. *seq.*
l. quamvis. 2. VII. 575. *seq.*
l. eos qui. 3. VII. 579. *seq.*
l. si absentis. 4. VII. 584. 585. *seq.*
l. si non singuli. 5. VII. 589. 590. *seq.*
l. si ex pretio. 6. VII. 593. 594.
l. non unde. 7. VII. 597 598.
l. si pro mutua. 8. VII. 600. & *seq.*
l. cum te. 9. VII. 604. 605.
l. eo quod. 10. VII. 605. 606.
l. incendium. 11. VII. 609. *seq.*
l. si rem. 12. VII. 615.
l. eum qui. 13. VII. 617.
l. mutuæ. 14. VII 619.
l. non adversus. 15. VII. 621.
l. quisquis. 16. VII. 624. 625. *seq.*
l. super. 17. VII. 627. *seq.*

De Suffragio.

l. si qui *unic.* VII. 633. 634. *seq.*

BIU Cujas

De prohibita sequestratione pecuniæ.

l. quotiens. *unic.* VII. 642. 643. *seq.*

De Conditione indebiti.

l. pecuniæ. 1. VII. 658. 659. *seq.*
l. si citra. 2. VII. 681. 682.
l. cum & soluta. 3. VII. 683.
l. ea, quæ. 4. VII. 685. *seq.*
l. si a patre. 5. VII. 691. *seq.*
l. si per ignorantiam. 6. VII. 695. 696. *seq.*
l. Fideicommissum. 7. VII. 705. 706.
l. Creditoris. 8. *ibid.*
l. indebitum. 9. VII. 709. 710.
l. si quis servum. 10. VII. 712. 713.
l. pro dubietate. *ult.* VII. 715.

De Condictione ob Caus. datorum.

l. pecuniam. 1. VII. 720. 721. *seq.*
l. si ut proponis. 2. VII. 724. 725. *seq.*
l. ea lege. 3. VII. 728. 729. *seq.*
l. si cum. 4. VII. 737. 738.
l. si militum. 5. VII. 739.
l. cum Ancillam. 6. VII. 741.
l. si repetendi. 7. VII. 744. 745.
l. dictam. 8. VII. 747.
l. si liber. 9. VII. 749.
l. pecuniam. 10. VII. 751. 752. *seq.*
l. advocationis. *ult.* *ibid.*

De Condictione ob turpem Caussam.

l. ex cautione. 1. VII. 761. 762. *seq.*
l. cum te. 2. VII. 766. *seq.*
l. quod evitandi. 3. VII. 769. *seq.*
l. quotiens. 4. VII. 771.
l. mercalem. 5. VII. 773.
l. ob restituenda. 6. VII. 775.
l. eum qui. 7. VII. 777.

De Condictione furtiva.

l. præses. } VII. 779. *seq.*
l. ante oblationem. }

Ex lege sine caussa, vel injusta Caussa.

l. licet. 1. VII. 787. *seq.*
l. dissolutæ. 2. VII. 795. *seq.*
l. mala. 3. VII. 789. *seq.*
l. si non est. 4. VII. 803.

De Obligationibus et Actionibus.

l. data. 1. VII. 812. 813. *seq.*
l. nominibus. 2. VII. 823. *seq.*
l. ob caussam. 3. VII. 827.
l. bonam fidem. 4. VII. 829. *seq.*
l. sicut. 5. VII. 833. 834. *seq.*
l. si in solutum. 6. VII. 840.
l. si a Creditore. 7. VII. 842.
l. siquidem. 8. VII. 843.
l. Legantes. 9. VII. 845. *seq.*
l. Adversus. 10. VII. 847. *seq.*
l. nimia. 11. VII. 849.
l. ob æs. 12. VII. 853.
Auth. imo. *ibid.*
l. eum cui. 13. *ibid.*
l. est in. 14. *ibid.*
Auth. sed hodie. VII. 855. & *seq.*

Ut Actiones, et ab heredibus, et contra etc.

l. cum stipulationes. VII. 859. 860. *seq.*

Ne uxor pro marito etc.

l. frustra. 1. VII. 869.
l. ob maritorum. 2. *ibid.* & *seq.*
l. cum te. 3. VII. 873. *seq.*
l. cum te ideo. 4. VII 875.
Auth. sed omnino. VII. 877.

Ne filius pro patre.

l. neque. 1. VII. 879.
l. ne contra. 2. VII. 881.
l. si Filiusfam. 3. VII. 883.
l. Patris. *penul.* 4. VII. *ibid.*
l. ex patroni. *ult.* VII. 885.
Auth. Habita. VII. 888. 889. *seq.*

An servus pro suo facto etc.

l. quamvis. 1. VII. 901. 902. *seq.*
l. Creditoribus. 2. VII. 905.
l. promissæ. 3. VII. 907. *seq.*
l. licet. 4. VII. 911.
l. si (ut allegas). 5. VII. 913.
l. sive servi. 6. *ibid.*

Quando Fiscus vel privatus etc.

l. propter. 1. VII. 917.
l. si in caussa. 2. VII. 919. *seq.*
l. si debitum. 3. VII. 923.
l. non prius. 4. } VII. 925.
l. in solutum. 5. }

De hereditariis actionibus.

l. pecuniam. 1. VII. 929. *seq.*
l. pro hereditariis. 2. VII. 933. *seq.*
l. heredem. 3. VII. 943.
l. sub prætextu. 4. VII. 945. *seq.*
l. ut debitum. 5. VII. 948. 949.
l. si adulta. 6. VII. 951.
l. Creditores. *ult.* VII. 953.

BIU Cujas

Ex delictis defunctorum etc.

l. Post litis. *unica.* VII. 956. 957. *seq.*

De constituta pecunia.

l. Si pro. 1. } VII. 988. 989.
Auth. si quando. }
l. Receptitia. 2. VII. 992. 993. *seq.*
l. D. Hadriani. 3. VII. 1001. *seq.*

De probationibus.

l. Ut creditor. 1. VII. 1010. & *seq.*
l. Possessiones. 2. VII. 1015.
l. Ex persona. 3. VII. 1017. *seq.*
l. proprietatis. 4. VII. 1021. *seq.*
l. Instrumenta. 5. VII. 1025. *seq.*
l. Rationes. 6. VII. 1027.
Auth. quod obtinet. VII. 1029.
l. Exemplo. 7. VII. 1031.
l. Frustra. 8. VII. 1033.
l. Cum te. 9. *ibid.*
l. Neque natales. 10. VII. 1037. & *seq.*
l. Si scriptum. 11. VII. 1041.
l. Cum res. 12. VII. 1044. 1045. *seq.*
l. Non epistolis. 13. VII. 1049. *seq.*
l. non nudis. 14. VII. 1051.
l. Vis ejus. 15. VII. 1056. 1057. *seq.*
l. Sive possidetis. 16. VII. 1059. & *seq.*
l. matrem. 17. VII. 1063.
l. Cum precibus. 18. VII. 1065.
l. Exceptionem. 19. VII. 1069. 1070. *seq.*
Auth. at qui. VII. 1079. *seq.*
l. Si de possessione. 20. VII. 1083. *seq.*
l. Ad probationem. 21. VII. 1087.
l. Ad probationem. 22. VII. 1089. *seq.*
l. Actor. 23. VII. 1092. 1093. *seq.*
l. Jubemus. 24. VII. 1001. *seq.*
l. Sciant. *ult.* VII. 1005. 1006.

De Testibus.

l. Si tibi. 2. VII. 1114. 1115. *seq.*
l. Etiam. 3. VII. 1119. *seq.*
l. Sola. 4. VII. 1124. 1125. *seq.*
l. Eos. 5. VII. 1127.
l. Parentes. 6. VII. 1129.
l. Nemo. 7. VII. 1133.
l. Servos. 8. VII. 1135.
l. Jurisjurandi. 9. VII. 1139. 1140. *seq.*
l. Omnibus. 10. VII. 1147. *seq.*
l. Quoniam. 11. VII. 1153. *seq.*
Auth. Si Testis. *ibid.* 1159. *seq.*
l. Libertorum. 12. VII. 1169.
l. Qui falso. 13. VII. 1171.
l. Nullam. 14. VII. 1173. *seq.*
l. Si quis. 17. VII. 1179. 1180. *seq.*
l. Testium. 18. VII. 1186. 1187. *seq.*
Auth. rogati. *ibid.* 1195. *seq.*

l. Si quando. 19. VII. 1204. 1205. *seq.*
Auth. sed si quis. *ibid.* 1217. *seq.*
l. Cum apud. *ult.* VII. 1221. *seq.*

De fide instrumentorum etc.

l. Debitores. 1. VII. 1231.
l. Uteris, 2. VII. 1233. 1234. *seq.*
l. Si adversarius. 3. VII. 1243. 1244. *seq.*
l. Illatæ. 4. VII. 1249.
l. Sicut. 5. VII. 1252. *seq.*
l. Statum. 6. VII. 1255.
l. Si solemnibus. 7. VII. 1257. 1258. *seq.*
l. Si constiterit. 8. VII. 1263.
l. Instrumentis. 9. VII. 1265. *seq.*
l. Cum instrumentis. 10. VII. 1269.
l. Emancipatione. 11. VII. 1271. *seq.*
l. Non idcirco. 12. VII. 1277.
l. Apud eos. 13. VII. *ibid.* & *seq.*
l. Scripturæ. 14. VII. 1279. *seq.*
l. In exercendis. 15. VII. 1286. 1287. *seq.*
l. Contractus. 17. VII. 1306. 1307. *seq.*
l. Judices. 18. VII. 1319. *seq.*
Auth. apud. VII. 1323.
l. Plures. 19. VII. 1325. *seq.*
l. Comparationes. 20. VII. 1342. 1343. *seq.*
Auth. ad hæc. } VII. 1353. *seq.*
Auth. at si. }
l. cum quidam. *ult.* VII. 1358. 1359. *seq.*

Plus valere quod agitur etc.

l. in contractibus. 1. VII. 1369. 1370. *seq.*
l. acta. 2. VII. 1373.
l. emptione. 3. VII. 1375.
l. si quis. 4. } VII. 1377.
l. si falsum. *ult.* }

De Commodato.

l. prætextu. *ult.* VIII. 11. *seq.*

De Pignoratitia actione.

l. ex pignore. 1. } VIII. 20.
l. quod. 2. }
l. Creditor. 3. VIII. 21. *seq.*
l. pactum. 4. VIII. 23. 24.
l. quæ fortuitis. 6. VIII. 28. 29. *seq.*
l. pignus. 9. VIII. 43. 44. *seq.*
l. nec Creditores. 10. VIII. 51. 52. *seq.*
l. pignoris. 11. VIII. 59. 60. *seq.*
l. quo minus. *ult.* VIII. 63.

De exercitoria et institoria actione.

VIII. 65. *seq.*

Quod cum eo, qui in aliena etc.

l. ei qui. 7. VIII. 95. 96.
l. dominos. *ult.* VIII. 100. 101. *seq.*

BIU Cujas

Per quas personas nobis acquiratur.

l. exceptio. 1. VIII. 108. 109. *seq.*
l. cum per. 2. VIII. 117. 118. *seq.*
l. si duo. *ult.* VIII. 121. 122. *seq.*

Ad SCtum. Macedonianum.

l. si filiusfamilias. 1. VIII. 129. 130.
l. Zenodorus. 2. VIII. 131. 132. *seq.*
l. Filiusfamilias. 3. VIII. 140. 141. *seq.*
l. permittente. 4. VIII. 143.
l. Macedoniani. 5. VIII. 145. *seq.*
l. si filius. 6. VIII. 152. 153.
l. si filiusfam. *ult.* VIII. 156. 157. *seq.*

Ad SCtum. Vellejanum.

l. mulieribus. 1. VIII. 169. 170. *seq.*
l. frustra. 2. VIII. 173.
l. si cum. 3. } VIII. 175.
l. Senatusconsultum. 4. }
l. si sine. 5. VIII. 177. 178. *seq.*
I. si mater. 6. VIII. 181.
l. si sciens. 7. VIII. 183.
l. si paternam. 8. VIII. 185. *seq.*
l. quamvis. 9. VIII. 190. 191. *seq.*
l. si adversarius. 10. VIII. 191.
l. etiam. 11. VIII. 193.
l. si dotare. 12. VIII. 195.

De non numerata pecunia.

l. si pecuniam. 1. VIII. 201. 202. *seq.*
l. minorem. 2. VIII. 209. 210. *seq.*
l. si ex cautione. 3. VIII. 213. 214. *seq.*
l. cum fidem. 4. VIII. 221. *seq.*
Auth. contra qui. *ibid.* 227. *seq.*
l. adversus. 5. VIII. 233. 234. *seq.*
l. si quasi. 7. VIII. 239.
l. si intra. 8. VIII. 243. 244. *seq.*
l. tam mandatori. 12. VIII. 261. 262. *seq.*
l. generaliter. 13. VIII. 266. 267. *seq.*
l. in contractib. 14. VIII. 282. 283. *seq.*
— §. sed quoniam. 1. *ibid.* 287. *seq.*
— §. super cæteris. 2. *ibid.* 293.
— §. illo. 3. *ibid.* 297.
— §. in omni. *ult.* *ibid.* 299.
l. si cui. 15. VIII. 303. *seq.*
l. indubitati. *ult.* VIII. 307.

De Compensationibus.

l. & Senatus 1. VIII. 309. 310. *seq.*
l. ex caussa. 2. VIII. 313.
l. in ea. 3. VIII. 317. 318. *seq.*
l. si constat. 4. VIII. 322. 323. *seq.*
l. etiam. 5. VIII. 331. *seq.*
l. neque scriptura. 6. VIII. 335. *seq.*
l. si ex. } VIII. 339.
l. si propter. 8. }
l. ejus. 8. VII. 340. 341. *seq.*
l. compensationes. *ult.* VIII. 345. 346. *seq.*

De Usuris.

l. si interrogatione. 1. VIII. 362. 363. *seq.*
l. usuras. 2. VIII. 367. 368. *seq.*
l. quamvis. 3. VIII. 371. 372. *seq.*
l. per retentionem. 4. VIII. 377. 378. *seq.*
l. adversus. 5. VIII. 381. 382. *seq.*
l. Creditor. 7. VIII. 387. 388. *seq.*
l. usuræ. 10. VIII. 393.
l. ex prædiis. 11. VIII. 395.
l. frumenti. 12. VIII. 397. *seq.*
l. in bonæ. 13. VIII. 400. 401.
l. si ea pactione. 14. VIII. 405. 406.
l. cum allegas. 15. VIII. 408. 409.
l. cum non 16. VIII. 411.
Auth. ad hæc. *ibid.* 413. *seq.*
l. si ea lege. 17. VIII. 428. 429.
l. indebitas. 18. VIII. 432. 433.
l. acceptam. 19. VIII. 436. 437. *seq.*
l. si usuras. 21. VIII. 445. *seq.*
l. pignoribus. 22. VIII. 449.
l. oleo. 23. VIII. 451.
l. si mater. 24. VIII. 453.
l. eos. 26. VIII. 457. *seq.*
— §. super. 1. VIII. 463. *seq.*
l. de usuris. 27. VIII. 471. *seq.*
l. ut nullo. 28. VIII. 475.

De Nautico Fœnore.

VIII. 477.

Depositi vel contra.

l. si incursu. 1. VIII. 488. 489. *seq.*
l. usuræ. 2. VIII. 497.
l. si depositi. 3. VIII. 499.
l. si deposita. 4. VIII. 501. *seq.*
l. propter. 5. VIII. 509.
l. is penes. 6. VIII. 511.
l. desiderium. 7. VIII. 513.
l. si is qui. 8. VIII. 515.
l. cum hereditas. 9. VIII. 517.
l. qui depositum. 10. VIII. 519.
l. si quis. 11. VIII. 522. 523. *seq.*
Auth. sed jam. *ibid.* 531. *seq.*
l. supervacuam. *ult.* VIII. 535. 536. *seq.*

Mandati vel contra.

l. adversus. 1. VIII. 549. 550. *seq.*
l. cum ex caussa. 2. VIII. 557.
l. si pater. 3. VIII. 563. 564. *seq.*
l. etiam. 4. VIII. 571. *seq.*
l. si maritus. 5. VIII. 576. 577.
l. si fidejussor. 6. VIII. 580. 581. *seq.*
l. si literas. 7. VIII. 588. *seq.*

BIU Cujas

l. si tibi. 8. VIII. 593. 594.
l. cum per procuratorem. 9. VIII. 595.
l. si pro ea. 10. VIII. 597. *seq.*
l. procuratorem. 11. VIII. 630. 631. *seq.*
l. mandatum. 15. VIII. 653. 654.
l. si contra. 20. VIII. 661. 662. *seq.*
l. in re. 21. VIII. 665. 666. *seq.*
l. per diversas. 22. VIII. 673. 674. *seq.*

Si servus extero se emi mand. etc.

l. si servus *unic.* VIII. 683. 684. *seq.*

Pro Socio.

l. societatem. 1. VIII. 705. 706. *seq.*
l. tamdiu. 5. VIII. 709. 710. *seq.*
l. de societate. 6. VIII. 717. 718. *seq.*
l. Sancimus. *ult.* VIII. 721.

De contrahenda emptione etc.

l. venditionis. 1. VIII. 731.
l. emptionem. 2. VIII. 733. 734. *seq.*
l. si donationis. 3. VIII. 739.
l. cum res. 4. VIII. 741. *seq.*
l. cum ipse. 5. VIII. 745.
l. si Gaudentius. 6. VIII. 749.
l. si ancillam. 7. VIII. 751.
l. si non donationis. 8. VIII. 753.
l. empti. 9. VIII. 757.
l. si mater. 10. VIII. 761.
l. Invitum. 11. VIII. 763. 764. *seq.*
l. Non idcirco. 12. VIII. 767.
l. In vendentis. 13. VIII. 768. *seq.*
l. Dudum. 14. VIII. 777. 778. *seq.*
l. Super rebus. *ult.* VIII. 782. 783. *seq.*

De hereditate vel actione vendita.

l. Æs alienum. 1. VIII. 792. 793. *seq.*
l. Ratio. 2. VIII. 798. 799. *seq.*
l. Nominis. 3. VIII. 808. 809. *seq.*
l. Qui nondum. 4. VIII. 813. 814.
l. Emptor. 5. VIII. 818. 819. *seq.*
l. Qui tibi. 6. VIII. 826. 827. *seq.*
l. Postquam. 7. VIII. 829.
l. Ex nomin. 8. VIII. 831.
l. Certi. 9. VIII. 833. *seq.*

Quæ res venire non possunt etc.

l. Ne frumentum. 4. VIII. 844. 845. *seq.*

Quæ res exportari non etc.

l. Barbaricam. 1. } VIII. 859.
l. Nemo. 2. }

De Eunuchis.

l. Si quis. } VIII. 861. 862.
l. Romanæ. }

De patribus qui filios suos etc.

l. Liberos. 1. } VIII. 861.
l. Si quis. 2. }

De rescindenda venditione.

l. Si pater. 1. VIII. 870. 871. *seq.*
l. Rem. 2. VIII. 876. 877. & 899. *seq.*
l. De contractu. 3. }
l. Rescindendum. 4. } VIII. 923. 924. *seq.*
l. Si dolo. 5. }
l. Non est. 6. } VIII. 927.
l. Ratas. 7. }
l. Si voluntate. 8. }
l. Pretii. 9. } VIII. 929.
l. Dolus. 10. }
l. Venditor. 11. }
l. Non idcirco. 12. } VIII. 931.
l. Si major. 13. }
l. Ea conditione. 14. }
l. Quisquis. 15. } VIII. 933. *seq.*
l. Si quos. 16. }
l. Hi qui. 17. VIII. 935.
l. Vestium. 18. VIII. 937.

Quando liceat ab emptione discedere.

l. Re quidem. 1. } VIII. 939. 940. *seq.*
l. Perfectam. 2. }

Si propter publicas pensitationes etc.

l. Venditionem 1. VIII. 950.
l. Si deserta. 2. VIII. 953. 954. *seq.*
l. Si quis. *ult.* VIII. 959.

Sine censu vel reliquis fundum etc.

l. Ex conventione. 1. VIII. 965. & *seq.*
l. Rei. 2. VIII. 972. 973.
Auth. sed & periculum. VIII. 977. 978.
l. Omnes. *ult.* VIII. 981. 982. *seq.*

De periculo et commodo rei venditæ.

l. Post 1. VIII. 989. 990. *seq.*
l. Cum convenit. 2. VIII. 1001. 1002. *seq.*
l. Dolum. 3. VIII. 1005.
l. Cum inter. 4. }
l. Cum speciem. 5. } VIII. 1007.
l. Mortis. 6. }

De

BIU Cujas

De actionibus empti et venditi.

l. Adversus. 1. VIII. 1011.
l. Venditi 2. VIII. 1013. 1014. *seq.*
l. Ex Arrhali. 3. VIII. 1021. *seq.*
l. Si traditio. 4. VIII. 1025. 1026. *seq.*
l. Curabit. 5. VIII. 1045. 1046. *seq.*
l. Venditi. 6. / l. Servos. 7. VIII. 1149. 1150.
l. Si pater. 8. VIII. 1153. *seq.*
l. si minor. 9. VIII. 1057. 1059. *seq.*
l. cum venditorem. 10. VIII. 1061.
l. si Ancillam 11. VIII. 1063.
l. sicut 12. / l. ultra. 15. VIII. 1065. 1066.
l. fructus. 13. VIII. 1069. 1070.
l. emptor. 14. VIII. 1071. *seq.*
l. ultra. 15. VIII. 1075.
l. post. 16. / l. expulsos. 17. VIII. 1077.

Si quis alteri vel sibi etc.

l. cum propria. 5. VIII. 1083.
l. multum. 6. VIII. 1086. 1087. *seq.*
l. cum per. 7. / l. qui aliena. 8. / l. nihil. 9. VIII. 1095.

De Rebus alienis non alienandis.

l. si præsidi 1. / l. distrahente. 2. / l. venditrici. 3. / l. mancipia. 4. / l. si fundum. 5. / l. nemo. 6. VIII. 1099. 1100. *seq.*
l. sancimus. 7. VIII. 1109. & *seq.*

De Communium rerum alienatione.

l. si nulla. 1. / l. multum. 2. / l. falso. 3. / l. portionem. 4. / l. si major. 5. VIII. 1120. 1121. *seq.*

Rem alienam gerentibus etc.

l. non est. *unic.* VIII. 1130. *seq.*

De Pactis etc.

l. si ea. 1. VIII. 1137. *seq.*
l. si fundum. 2. VIII. 1143. 1144. *seq.*

De locato et conducto.

l. certo juris. 5. VI. 874. 8. & 875. *seq.*

LIB. V.

De Nuptiis.

l. viduæ. 18. III. 964. 13. & 965.
l. in conjunctione. 20. *ibid.*

De donationibus inter vir. et uxor. etc.

l. Donationes. 25. *conciliatur cum* l. si donatione. 13. de Collat. III. 1160. 21. & 1161.

De Administratione Tutorum.

l. Sancimus. 25. IV. 749. 759. N. 6.

LIB. VI.

Qui admitt. ad bonor. posses. possunt etc.

l. Bonorum. 1. VIII. 1175. *seq.*
l. si bonorum. 2. VIII. 1183.
l. Infantis. 3. VIII. 1185.
l. emancipato. 4. VIII. 1187.
l. quamdiu. 5. / l. Juris. 6. VIII. 1189. 1190.
l. Bonorum. 7. VIII. 1191.
l. quicumque. 8. VIII. 1193.
l. ut verborum. *ult.* VIII. 1195. *seq.*

Quando non petentium partes etc.

l. quotiens. *unic.* VIII. 1205. *seq.*

De bonorum possess. secund. Tab.

l. Pendente. 1. / l. Bonorum. *ult.* VIII. 1209. *seq.*

De bonor. posses. contra Tabulas.

l. liberi. 1. / l. Postumo. *ult.* VIII. 1213. *seq.*

De Bonor. posses. contra Tabul. lib. etc.

l. licet. 1. / l. Patronus *ult.* VIII. 1221. *seq.*

Unde liberi.

l. si avus. 1. / l. ex testamento. VIII. 1225. *seq.*
l. qui se *ult.* VIII. 1229. *seq.*

De Carboniano Edicto.

l. si tibi. 1. / l. Carbonianum. *ult.* VIII. 1245. *seq.*

Unde

BIU Cujas

Unde vir, et uxor.

l. emancipatus. 1. VIII. 1253.

De Repudianda Bonorum possess.

l. Filio. 2. VIII. 1255.

De Collationibus.

l. emancipatus. 1. } VIII. 1261. *seq.*
Auth. ex Testamento. }
l. si pater. 2. }
l. Filiæ. 4. } VIII. 1265.
l. Dotis. 5. }
Auth. quod locum. }
l. Filium. 7. } VIII. 1267. *seq.*
l. Filiæ. 12. }
l. pactum. 3. VIII. 1273.
l. ea demum. 6. VIII. 1275. *seq.*
l. si soror. 8. VIII. 1279. *seq.*

De Testamento militis.

l. Frater. 1. VIII. 1291.
l. miles si. 2. VIII. 1293.
l. & quamquam. 3. VIII. 1295.
l. si Rufinus. 4. VIII. 1297.
l. ex testamento 5. VIII. 1299.
l. in testamento. 6. VIII. 1301. *seq.*
l. ex his verbis. 7. VIII. 1307.
l. certi juris. 8. }
l. sicut. 9. } VIII. 1309. *seq.*
l. si cum. 10. }
l. captatorias. 11. VIII. 1313. *seq.*
l. in testamento. 12. VIII. 1319.
l. & militibus. 13. VIII. 1321. *seq.*
l. si a fratre. 14. VIII. 1235.
l. milites. 15. VIII. 1327.
l. Scriniarios. 16. VIII. 1329.
l. ne quidem. 17. } VIII. 1331.
l. licet. *ult.* }

Qui Testamentum facere possunt, vel non.

l. quamquam. 1. VIII. 1337.
l. si is. 2. VIII. 1339.
l. Senium. 3. VIII. 1341. *seq.*
l. si frater. 4. VIII. 1347. *seq.*
l. eunuchis. 5. VIII. 1353.
l. si quis Imperatorem. 6. VIII. 1355.
l. hac consultissima. 8. VIII. 1357.
l. Furiosum. 9. VIII. 1359.
l. discretis. 10. VIII. 1361.
l. omnes. *ult.* VIII. 1363.

De Testamentis, et quemad. Test. ordin.

l. testes servi. 1. IX. 9. 10. *seq.*
l. publicari. 2. IX. 11. 12. *seq.*
l. ex imperfecto. 3. IX. 15.
l. si in nomine. 4. IX. 17.
l. neque professio. 5. IX. 19.
l. verba. 6. IX. 21.
l. errore. 7. *ibid.*
l. Casus. 8. }
l. si non. 9. } IX. 25. 26.
l. si testamentum. 10. }
l. non idcirco. 11. IX. 27.
l. si unus. 12. IX. 29. *seq.*
l. testandi. 13. IX. 33.
l. non codicillum. 14. IX. 37.
l. quoniam. 15. IX. 39.
l. non dubium. 16. IX. 41. *seq.*
l. testamentum. 17. IX. 45.
l. testamenta. 18. IX. 47.
l. omnium. 19. IX. 49. 50. *seq.*
l. Nolumus. 20. IX. 55.
l. Hac consultissima. 21. IX. 58. 59. *seq.*
— §. Ex imperfecto. IX. 69. 70.
Auth. quod sine. IX. 73. 74.
Auth. hoc inter. IX. 75. 76.
— §. Per nuncupationem. IX. 77. *seq.*
— §. Si quis. IX. 81. *seq.*
— §. Illud. IX. 86. 87.
l. Dictantibus. 22. *ibidem.*
l. Consulta. 23. IX. 89. 90.
l. Ambiguitates. 24. IX. 91. 92.
l. Præposteri. 25. IX. 93. *seq.*
l. In testamentis. 26. IX. 97. 98.
l. Sancimus. 27. IX. 99.
l. Cum antiquitas. 28. IX. 101. *seq.*
l. Jubemus. 29. IX. 104. 105.
Eadem lex conciliatur cum l. hac consultissima. 21. *eod.* *ibid.*
l. Nostram. 30. IX. 107.
l. Et ab. *ult.* IX. 109.

De heredibus Instituendis.

l. qui deportantur. 1. IX. 116. 117. *seq.*
l. Pater tuus. 2. IX. 123.
l. Cum proponas. 3. IX. 125. *seq.*
l. Si compensandi. 6. IX. 131.
l. Nec apud. 7. IX. 133.
l. Collegium. 8. } IX. 135. *seq.*
l. Extraneum. 9. }
l. Neque. 10. IX. 139.
l. Extraneum. 11. } IX. 141. *seq.*
l. Hereditatis. 12. }
l. Quoties. 13. IX. 143. 144. *seq.*
l. Cum in. *ult.* IX. 149. & *seq.*

De institutionibus, et substitutionibus.

l. Cum avum. 1. IX. 157. 158. *seq.*
l. Conditionis. 2. IX. 165.
l. Si mater. 3. IX. 169. *seq.*
l. Si pater. 4. IX. 173. 174. *seq.*
l. Reprehendenda. 5. IX. 181. *seqq.*
l. Generaliter. 6. IX. 183.
— §. Cum autem. IX. 185. *seq.*

l. Si

BIU Cujas

l. Si quis. 7. IX. 189. *seq.*
l. Si testamentum. 8. IX. 193.
l. Cum quidam. *ult.* IX. 197.

De impuber. et aliis substitutionibus.

l. cum heredes. 1. IX. 211.
l. hereditatem. 2. IX. 213. *seq.*
l. heres. 3. IX. 219.
l. quamvis. 4. IX. *ibid.*
l. post aditam. 5. IX. 221. *seq.*
l. testamento. 6. IX. 231.
l. si testamento. 7. IX. 235. *seq.*
l. precibus. 8. IX. 248. 249. *seq.*
l. humanitatis. 9. IX. 261. 262. *seq.*
l. cum quidam. 10. IX. 271. *seq.*
l. si quis. *ult.* IX. 275.

De liberis præteritis, vel exheredatis.

l. cum post. 1. IX. 291.
l. si avus. 2. IX. 295.
l. si quis. 3. IX. 297. *seq.*
l. Maximum. 4. IX. 300. 301.
Auth. non licet. } IX. 303. 304. *seq.*
Auth. ex caussa. }

De Postumis heredibus instituendis etc.

l. si post. 1. }
l. uxoris. 2. } IX. 322. 323. *seq.*
l. quod certatum. 3. }
l. quidam. *ult.* IX. 329. *seq.*

De Jure deliberandi.

l. si a patre. 1. } IX. 339. 340. *seq.*
l. cum debitum. 2. }
l. si fratris. 3. IX. 343.
l. Filiofam. 4. IX. 345.
l. potuit. 5. IX. 349. *seq.*
l. si avia. 6. IX. 353.
l. quoniam. 7. IX. 355.
l. licet. 8. IX. 357.
l. si te. 10. IX. 359.
l. renitente. 11. IX. 361.
l. non est. 15. IX. 363.
l. nec emere. 16. IX. 365.
l. Cretionum. 17. IX. 367. *seq.*
l. si infanti. 28. IX. 372. 373. *seq.*
l. cum in. 19. IX. 377. *seq.*
l. quidam. 20. IX. 381. 382. *seq.*
l. cum aliquis. 21. IX. 389. 390.
l. scimus. *ult.* IX. 391. & *plur. seq.*

De repudianda, vel abstinenda hereditate.

l. si paterna. 1. }
l. si paterna. 2. }
l. suus. 3. }
l. sicut major. 4. } IX. 408. 409. *seq.*
l. pupillorum. 5. }
l. si quis. 6. }

Quemadmodum Testamenta aperiantur.

l. ut testamentum. 1. }
l. Testamenti. 2. } IX. 424. 425. *seq.*
l. ejus quod. 3. }
l. Codicillos. 4. }

De Edicto Divi Hadriani tollendo.

l. cum inter. 1. } IX. 435. *seq.*
l. quamvis. 2. }
l. Edicto. 3. IX. 444. 445. *seq.*

De Codicillis.

l. rupto. 1. IX. 457. & *seq.*
l hereditatem. 2. IX. 463. *seq.*
l. cum proponatis. 3. IX. 467.
l. non idcirco. 4. } IX. 471.
l. ne Codicillos. 5. }
l. sive. 6. IX. 473.
l. idem. 7. IX. 475.
l. si quis agere. *ult.* IX. 477. *seq.*
— §. in omni. *ibid.* 485.

De Legatis.

l. quamvis. 1. IX. 495.
l. quamvis. 2. IX. 499.
l. qui post. 3. IX. 501.
l. cum alienam. 10. IX. 504. 505. *seq.*
l. Filia. 11. }
l. cum responsio. 12. } IX. 509. *seq.*
l. proprias. 13. IX. 513.
l. monumenta. 14. }
l. si universæ. 15. } IX. 515.
l. Creditor. 16. IX. 517.
l. datum. 17. }
l. ex legato. 18. } IX. 519. *seq.*
l. non tantum. 19. IX. 522.
l. uxor. 20. IX. 525.
l. in legatis. 21. }
l. in annalibus. 22. } IX. 527.
l. cum quæstio. 23. IX. 530. 531.
— §. sed & aliam. IX. 535.
l. cum quidam. 24. IX. 537. *seq.*
l. si legatarius. 25. IX. 541.
l. illud. *ult.* IX. 543.

Si

BIU Cujas

Si omissa sit caussa Testamenti.

l. si in fraudem. 1.
l. eum. 2.
l. si Proculiana. 3. } IX. 548. 549. *seq.*

De indicta Viduitate.

l. legatum. 1.
l. ambiguitates. 2.
Auth. cui relictum.
l. legem Juliam. 3. } IX. 358. 359. *seq.*

De his quæ pœnæ nomine etc.

l. supervacuam. 1. IX. 565. *seq.*

De Fideicommissis.

l. si probaveris. 1. } IX. 578. 579. *seq.*
l. & si. 2.
l. cum secundum. 3. IX. 585.
l. voluntas. 4. IX. 587.
l. si frater. 5. IX. 589.
l. prædia. 6. IX. 591.
l. voluntatis. 7. IX. 593.
l. qui fideicommissariam. 8. IX. 595.
l. ab eo. 9. IX. 597.
l. verbum. 10. } IX. 601. *seq.*
l. quoties. 11.
l. post mortem. 12. IX. 605. *seq.*
l. quoties. 13. IX. 609.
l. eam quam. 14. IX. 611. 612. *seq.*
l. quamvis. 15. IX. 625.
l. cum virum. 16. IX. 629.
l. si creditoris. 17. IX. 633.
l. cum necessitatem. 18. IX. 635.
l. clari. 19. IX. 637.
l. etiam. 20. IX. 639.
l. si in personam. 21. IX. 641. *seq.*
l. & in epistola 22. IX. 643.
l. si veritas. 23. IX. 643.
l. instrumenta. 24. IX. 647. *seq.*
l. heredum. 25. } IX. 651. *seq.*
l. ex repudiatione. 26.
l. Fideicommissum. 27. IX. 655.
l. ex fideicommisso. 28. } IX. 657.
l. ex testamento. 29.
l. cum acutissimi. 30.
l. quidam. 31. IX. 659.
l. quæstionem. *ult.* IX. 661. *seq.*
Auth. hoc amplius. IX. 665.

Communia de legatis et Fideicommissis.

l. cum hi. 1. IX. 668. 669. *seq.*
l. omne. 2. IX. 679.
l. si duabus. 3. IX. 681.
— §. sed & si. *ibid.* 685.
— §. sed quia. *ibid.* 687.
— §. sin autem. *ibid.* 689.
— §. Emptor. } *ibid.* 691.
Auth. res quæ.

Ad SCtum Trebellianum.

l. si ex. 1. IX. 701.
l. ad eum. 2. IX. 703. *seq.*
l. si per 3. IX. 707.
l. non justam. 4. IX. 709. *seq.*
l. & sine. 5. IX. 714. *seq.*
l. jubemus. 6. IX. 717.
— §. in supradictis. *ibid.* 721.
— §. si autem. *ibid.* 723.
— §. illud. *ibid.* 725.
Auth. nisi rogati. IX. 727.
Auth. Contra. IX. 731. 732. *seq.*
l. Sancimus. 7. IX. 737. *seq.*
— §. cum autem. *ibid.* 741. *seq.*
l. quidam. *ult.* IX. 745. *seq.*

Ad legem Falcidiam.

l. scire debes. 1. IX. 751. *seq.*
l. Falcidiæ. 2. IX. 755.
l. etiamsi. 3. IX. 759.
l. & in legatis. } IX. 761.
l. si mortis.
l. in imponenda. 6. IX. 764. 765. *seq.*
l. in testamento. 7. IX. 767. *seq.*
Auth. sed cum. *ibid.* 771. *seq.*
Auth. similiter. *ibid.* 775.
l. irritum. 8. IX. 777. *seq.*
l. error. 9. IX. 779.
l. quamquam. 10. IX. 781. *seq.*
l. si ut allegas. 11. IX. 789.
l. in donationibus. 12. IX. 791.
l. si ea. 13. IX. 793.
l. licet. 14. IX. 795.
l. si prædiorum. 15. IX. 797.
l. successores. 16. IX. 799.
l. a coheredibus. 17. IX. 801.
l. si quis. 18. IX. 803. 804. *seq.*
l. cum certum. *ult.* IX. 807.

LIB. VII.

De Sententiis quæ pro eo quod inter. profer.

l. cum pro eo. *unic.* IX. 811. 812. *seq.*

De Acquirenda possessione.

l. nemo. 10. I. 975. 4.
l. vitia possessionum. 11. I. 1089. 15. & 1190.
l. ex libris. 12. I. 1021. 27.

Si adversus Creditorem etc.

l. diuturnum. 1. I. 1159. 6. & 1160.

BIU Cujas

Quam, et quando judex senten. etc.

Auth. qui semel. IX. 891. 12. & 892.

Sententiam rescindi non posse.

l. Peremptorias. 2. V. 1400. 5. & 1401. VI. 204. 5. & 205. VII. 1077. 23. & 1078. IX. 1249. *seq.*

De fructibus, et litium expensis.

l. cum quidam. *ult.* X. 788. 7.

De relationibus.

l. si quis. *vers.* quoties. VI. 444. 12.

De appellationibus.

l. eos qui. 6. §. 3. & 6. VI. 444. 12. 13.

LIB. VIII.

De interdictis.

l. cum proponas. 1. IX. 877. *seq.*
l. præses. 2. IX. 879.
l. incerti. 3. IX. 883. *seq.*
l. si quis *ult.* IX. 895.

Quorum bonorum.

l. hereditatem. l. si ex edicto. l. constat. } IX. 897. *seq.*

Quod legatorum.

l. heredi. 1. IX. 907. *seq.*

Unde vi.

l. recte. 1. IX. 915. *seq.*
l. vi pulsos. 2. l. auctoritatem. 3. l. si de possessione. 4. } IX. 919.
l. invasor. 5. IX. 921. *seq.*
l. meminerit. 6. IX. 928. 929. *seq.*
l. si quis. 7. IX. 932. 933. *seq.*
l. momentariæ. 8. IX. 941. *seq.*
l. si quando. 9. IX. 945.
l. non abs re. 10. IX. 947. *seq.*
l. cum quærebatur. *ult.* IX. 952. *seq.*

Si per vim, vel alio modo.

l. Judices. 1. IX. 958. *seq.*
l. nec imperiale. 2. IX. 963.

Uti possidetis.

l. uti possidetis. *unic.* IX. 965. *seq.*

De Tabulis exhibendis.

l. si in potestate *unic.* IX. 987. 988. *seq.*

De liberis exhibendis.

l. si ut. 1. l. adi. 2. l. si ad instar. 3. } IX. 997. 998. *seq.*

De Precario, et Sal. Interdicto.

l. si te. 1. IX. 1003.
l. habitantis. *ult.* IX. 1006. & *seq.*

De Pignoribus, et hypotecis.

l. debitor. 1. l. quamvis. 2. } IX. 1013.
l. Creditores. 3. IX. 1017. *seq.*
l. cum te. 4. IX. 1023.
l. Præses. 5. IX. 1025.
l. in summa. 6. IX. 1027.
l. usucapio. 7. IX. 1029. *seq.*
l. quamvis. 8. IX. 1035.
l. si dominium. 9. IX. 1037.
l. debitores. 10. IX. 1039.
l. nominatori. 11. IX. 1041.
l. si uxor. 12. l. cum dominam. 13. } IX. 1043.
l. Distractis. 14. *Auth.* Hoc ita. l. Debitorem. 15. l. Persecutione. 24. } IX. 1045.
Auth. Hoc si. IX. 1047.
l. Etsi frater. 16. l. Quanvis. 17. } IX. 1049.
l. Pignoris. 18. IX. 1051.
l. Sicut. 19. l. Creditor. 20. } IX. 1053.
l. Res obligatas. 21. IX. 1055.
l. Secundus. 22. IX. 1057.
l. Major. 23. IX. 1059. *seq.*
l. Persecutione. 24. l. Servo. 25. } IX. 1063.
l. Si tibi. 26. l. Super *ult.* } IX. 1065. *seq.*
Auth. Quod obtinet. *ibi.* 1075.

Quæ res pign. oblig. possint etc.

l. Cum constet. 2. IX. 1077.
l. Nomen. 4. IX. 1079.
l. Spem. 5. IX. 1081.
l. Qui filios. 6. IX. 1083.

BIU Cujas

l. Executores. 7.
l. Pignorum. 8. } IX. 1085.
Auth. Agricultores.
l. Si quis *ult.* IX. 1089. *seq.*

Qui potiores in pignore habeantur.

l. Qui pignus. 1. IX. 1093.
l. Si decreto. 2. IX. 1095. *seq.*
l. Cum rempublicam. 3. } IX. 1101.
l. Si fundum. 4.
l. Prior quidem. 5. } IX. 1103.
l. Si generaliter. 6.
l. Licet. 7. IX. 1105. *seq.*
Auth. item possessor. *ibi.* IX. 1107.
l. Diversis. 8. } IX. 1110.
l. Eos qui. 9.
l. Cum tibi. 10. } IX. 1111.
l. Scripturas. 11. *ibi.* 1115.
Auth. si quis vult.
l. Assiduis. *ult.*
Auth. quod jure. } IX. 1118. 1119. *seq.*
Auth. si quid.

De his qui in prior. Cred. loco succedunt.

l. Non omnimodo. 1.
l. Si potiores. 3. } IX. 1127.
l. Si prior. 4.

Si antiquior Creditor pignus vendiderit.

l. Si vendidisset. 1.
l. Obligata. 2. } IX. 1129. *seq.*
l. Quo minus. 3.

Si communis res pignori data sit,

l. Frater. 1. IX. 1133.

De Prætorio pignore etc.

l. Si prætorium. 1. } IX. 1134. 1135. *seq.*
l. Veteris. 2.

Si in caussa judicati etc.

l. Res. 1.
l. Cum in. 2. } IX. 1143.
l. In caussa. 3.

Si pignus pignori datum sit.

l. Etiam. 1. } IX. 1147.
l. Si creditor. 2.

De partu pignoris etc.

l. Partus. 1. } IX. 1149.
l. Cum pignoris. 2.

De remissione pignoris.

l. Si te. 1.
l. Si probaveris. 2.
l. Debitum. 5.
l. Si eo tempore. 6. } IX. 1152. 1153. *seq.*
l. Creditricem. 7.
l. Si hypothecas. 8.
l. Solita. *ult.*

Etiam ob chirographariam etc.

l. Pignus. *unic.* IX. 1159. *seq.*

De distractione pignorum.

l. Fundum. 1. } IX. 1163.
l. Creditor. 2.
l. Hipothecis. 3.
l. Creditor. 4. } IX. 1165.
l. Si residuum. 5.
l. Quandiu. 6.
l. Si cessante. 7.
l. Si priusquam. 8. } IX. 1167. *seq.*
l. Quæ specialiter. 9.
l. Et qui sub 10. IX. 1177. *seq.*
l. Mulier. 11. IX. 1179.
l. Si debitor. 12. } IX. 1181.
l. Qui prædium. 13.
l. Si in hoc. 14.
l. Obligatis. 15. } IX. 1183.
l. Unus ex. 16.
l. Rei creditor. 17. } IX. 1185.
l. Qui a creditore. 18.
l. Si maritus. 19. IX. 1187.
l. Secundum. *ult.*

Si vendito pignore agatur.

l. Præses. 1.
l. Servos, 2.
l. Si uxor. 3. } IX. 1190. 1191. *seq.*
l. Cum. 4.
l. Si creditore. 5.

De luitione pignoris.

l. Si reddita. *ult.* IX. 1197. *seq.*
l. Intelligere. 2. IX. 1201. *seq.*

Si unus ex plurib. hered. cred. etc.

l. Manifesti. 1. } IX. 1207. *seq.*
l. Actio. 2.

Si pignoris conven. numer. pecun. etc.

l. Si pecuniam. 1. } IX. 1211. *seq.*
l. Si (ut nunc) 2.

BIU Cujas

De jure dominii impetrando.

l. Dominii. 1.
l. Si creditor. 2.
l. Vetustissimam. 3. — IX. 1215. *seq.*

De pactis pignorum etc.

l. Qui pactus est. 1.
l. Si fundi. 2.
l. Quoniam. *ult.* — IX. 1223.

De Exceptionibus.

l. Debitores. 1. — IX. 1237.
l. Pro portione. 2.
l. Adversus. 3. — IX. 1239.
l. Cum nondum. 4.
l. Licet. 5. — IX. 1241.
l. Si pactum. 6. — IX. 1243.
l. Si ex majore. 7.
l. Præscriptionem. 8.
l. Si quidem. 9. — IX. 1245. *seq.*
l. non exceptionibus. 10.
l. defensiones. 11.
l. si quis. 12.
l. præscriptiones. 13. — IX. 1253.

De duobus reis debendi.

l. cum quidam. *ult.* — IX. 1283. *seq.*

De Fidejussoribus, et mandatoribus.

l. si Lysias. 1. — IX. 1309. *seq.*
l. creditori. 2. — IX. 1313. *seq.*
l. non recte. 3. — IX. 1315. *seq.*
Auth. præsente. — IX. 1321.
l. novatione. 4.
l. Jure. 5.
l. si pater. 6. — IX. 1323.
l. si creditor. 7.
l. Filiusfamilias. 8. — IX. 1325.
l. etiam. 9. — IX. 1327.
l. Fidejussor. 10. — IX. 1329.
l. cum alter. 11. — IX. 1333.
l. Blanditus. 12.
l. si Blansatoram. 13. — IX. 1339. *seq.*
l. mandati. 14. — IX. 1343.
l. si indebitam. 15.
l. liberum. 16. — IX. 1345.
l. omissis. 17.
l. si ut proponis. 18. — IX. 1347.
l. si alienam. 19.
l. sententia. 20.
l. sicut. 21.
l. si ultra. 22. — IX. 1349.
l. Reos. 23. — IX. 1351. *seq.*
l. Fidejussoribus. 24.
l. pignoribus. 25. — IX. 1361.
l. sancimus. 26. — IX. 1363. *seq.*
l. si fidejussor. 27. — IX. 1367.
l. generaliter. *ult.* — IX. 1369.

De Novationibus, & delegationibus.

l. delegatio. 1.
l. si delegatio. 3. — IX. 1382. 1383.

De solutionibus & liberationibus.

l. in potestate. 1. — IX. 1393. *seq.*
l. liberari. 2. — IX. 1407.
l. si cum. 3.
l. nihil. 4.
l. cum marito. 11.
l. invito. 12. — IX. 1410. 1411.
l. nulla. 5. — IX. 1415.
l. si inter. 6. — IX. 1417.
l. ejus. 7.
l. usuras 8. — IX. 1419.
l. obsignatione. 9. — IX. 1421. *seq.*
l. successores. 10.
l. cum maritum. 11.
l. Junio. 12.
l. si obligatum. 13. — IX. 1431.
l. pecuniæ. 14.
l. quod debitori. 15. — IX. 1433.
l. eum a quo. 16.
Auth. hoc nisi.
l. Manifesti. 17. — IX. 1436. 1437.
l. inquisitio. 18. — IX. 1441. *seq.*
l. si actore. 19.
l. si operas. 20.
l. interest. 21.
l. inductum. 22.
l. si literarum. 23.
l. cum pro 24.
l. solutionem. *ult.* — IX. 1443.

De Acceptilationibus.

l. jam. 1. — IX. 1445.

De Evictionibus.

l. emptor. 1. — IX. 1449. *seq.*
l. quoniam. 2. — IX. 1453. *seq.*
l. qui rem. 3. — IX. 1457.
l. Si predium. 4. — IX. 1459. *seq.*
l. ex his. 5. — IX. 1463.
l. Non dubitatur. 6. — IX. 1465.
l. auctore. 7. — IX. 1469.
l. Emptor. 8. — IX. 1471. *seq.*
l. si controversia. 9.
l. si fines. 10. — IX. 1479.
l. exceptione. 11. — IX. 1481.

l. sive

BIU Cujas

l. sive. 12. } IX. 1483
l. si ob caussam. 13. }
l. sive possessio. 14. IX. 1485. *seq.*
l. si non injuria. 15. } IX. 1487
l. super. 15. }
l. si cum quæstio. 17. IX. 1489. *seq.*
l. si status. 18. IX. 1491
l. si obligata. 19. IX. 1493
l. Si parentes. 20. IX. 1495
l. Empti. 21. IX. 1497.
l. cum tibi 22. IX. 1499.
l. cum successores. 23. } IX. 1501.
l. si post. 24. }
l. si tibi. 25. IX. 1505. *seq.*
l. si quis tibi. 26. IX. 1513. *seq.*

l. si fundum. 27. IX. 1515.
l. emptoris. 28. IX. 1517.
l. Si permutationis. 29. IX. 1519.
l. non ex eo. 30. } IX. 1521.
l. heredem. 31. }

Creditorem evictionem pignoris non debere.

l. cum jure. 1. } IX. 1523. *seq.*
l. si a creditore. 2. }

De revocandis Donationibus.

l. si unquam. 8. IX. 1527. *seq.*

FINIS.

E NO-

BIU Cujas

E NOVELLIS.

NOVELLA. XII. De incestis, & nefariis nuptiis. Cap. 1. & 2. III. 952. 28.
——— XVIII. De triente, & semisse, & successionibus Filiorum, & nepotum naturalium &c. Cap. 6. VIII. 1263. 3. & 1264.
——— XXII. De Nuptiis. *Cap.* 1. *derogatur per* Novell. CXV. *Cap.* 3. V. 474. IX. 791. 5. & 79.
——— & *Cap.* 44. II. 109. 20.
——— XLIX. De his qui ingrediuntur ad appellationem &c. *Cap.* 3. VI. 216. 7. & 217. VII. 1341. 13. 11. 15. X. 791. 5. & 792.
——— LIII. De exhibendis, & introducendis reis &c. *Cap.* 4. §. 1. VI. 130. 12. & 131.
——— LX. Ut defuncti, seu funera eorum non injurientur &c. *Cap.* . IV. 1357.
——— LXII. Ut hi qui obligatas servare perhibent res minorum &c. *non derogat.* l. 2. Cod. de Pedan. Judicibus. IV. 1358. 17. & 1359.
——— LXXIII. De Instrumentorum cautela, & fide. VI. 630. 6. & 631.
——— XC. De Testibus. VII. 116. 9.
——— CXV. Ut cum de appellatione cognoscitur. *Cap.* 1. VI. 266. 5.
——— *Cap.* 4. V. 488. & 489.
——— CXVIII. De heredibus ab intesto venientibus &c. II. 1113. 22. & 1115. 1. 2. & 1116. & 1127. 1. & 1128. & 1133. 1. & 1134. *seq.*
——— CXIX. Ut sponsalitia largitas spiralis sit Contractus &c. *Cap.* 4. V. 435. 2.
——— CXXIII. De Sanctissimis Episcop. &c. *Cap.* 19. V. 492. 13. & 49.
——— CXXXIV. Ut nulli judicum liceat habere &c. *Cap.* 13. *vers.* ut autem. II. 135. 28.

BIU Cujas